ARTEMİS YAYINLARI

YAYIN NO: 2425

MAÇA KIZI 8, 2.Kitap
Dilara Pamuk

Editör: Hasan Ozan Elma
Son Okuma: Ezel Bıldırcın
Kapak Tasarımı: Alper Zeki
Sayfa Tasarımı: Rumeysa Sarı
İçerik ve Uygulama Tasarımı: Dilan Kaya

1. Basım: Ekim 2023
ISBN: 978-605-304-881-7
Sertifika No: 43949

© 2023, Dilara Pamuk

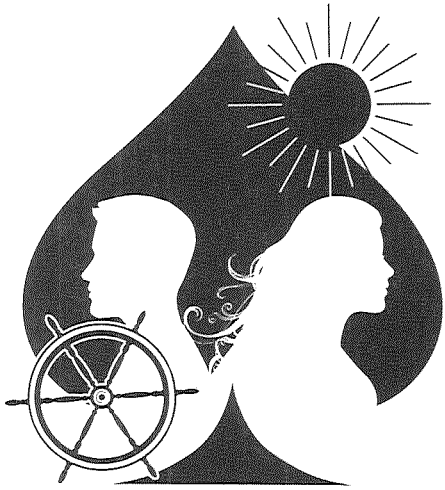
Bu kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Bu romanda adı geçen karakterler, kurum ve kuruluşlar, anlatılan olaylar tamamen hayal ürünüdür. Gerçek kişilere, kurum ve kuruluşlara yapılan atıflar kurgu gereği olup, haricî benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.



DİLARA PAMUK

MAÇA KIZI 8

2. Kitap

ARTEMİS YAYINLARI

183 Gün Önce...

Gerçeklerin bir gün ortaya çıkmak gibi kötü bir huyu olduğu söylenirdi. O günün bugün olması ise hayatın Nazlı Alaca'ya oynadığı bir küçük oyundu belki de. *"Yalancının mumu yatsıya kadar yanar,"* atasözündeki yatsı vakti bugüne tekabül etmişti. Ya da belki de gerçeklerin ortaya çıktığı yatsı vakti çoktan geçmişti ve şimdi Eren dan dan dan, belki de bam bam bam her şeyi olduğu gibi yüzüme çarpmaktaydı.

Ve fakat ne yeri ne de zamanıydı.

"Eren sus! Duyacaklar," dedim. Yalnızca bunu diyebildim. Onun nereden bildiğini sorabilirdim mesela ama soramadım. Kimse, bunu duymamalıydı. Kimse, Eren'in bunu bildiğini bilmemeliydi. *Bora'dan böyle bir şeyi saklayamazsın Naz.* Bora'dan değil ama Kara'dan saklamak zorundaydım. *Sırf Begüm'ün sevgilisini sakladığın için sana verdiği cezayı düşün Naz. Ona ihanet edemezsin.* Eren'i öldürme ihtimalini göze alamazdım. *Öldürmez Naz, saçmalama lütfen. Panik olma, sakin ol.* Öldürebilirdi de saklı kimliği onun için çok önemliydi; hayat memat meselesiydi. Riske atmazdı. *Naz, sakin olmak zorundasın.*

"Duyuyor musun beni?" diye sordu Eren. Kim bilir kaç dakikadır ne anlatıyordu?

"Seni öldürür," dedim.

"Saçmalama! Hem o kolyeyi alıyorsun... Hem de nişanlanıyorsun kızım! Tabii ki Bora'yla da konuşacağım, bu nişan ertelenmeli, sen ne yaptığının farkında değilsin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldığında, tüm benliğimi büyük bir korku kaplamıştı. "Eren, Bora'ya bunu bildiğini söyleyemeyiz!"

"O kolyeyi neden aldın Naz?" diye sordu, yeniden. *Eren'in derdinin şu an kolye olması gerçekten de komikmiş ama Naz!* "O kolyeyi aldıysan hâlâ Anıl'ı bitirememişsindir. Madem bitiremedin, neden nişanlanıyorsun?!" Ölebilirdi ve hâlâ Anıl'la Bora'yı mı düşünüyordu?

Endişeyle, "Ölmek mi istiyorsun?" diye sordum.

"Ölmek mi?" Eren'in gözleri kocaman açılırken, göz bebekleri de büyümüştü. "Beni öldüreceğini mi düşünüyorsun Naz?" İfadesindeki şaşkın-

lık, yerini kaygıya bırakmıştı. "Bunu biliyorum diye, beni öldürebileceğini düşündüğün bir adamla mı nişanlanıyorsun?"

Gözlerimi kapattım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Böyle olmamalıydı. Bu da kâbus olabilir miydi? Ayaklarımın dibinde yumuşacık bir şey hissettiğimde gözlerimi açtım. Noir gelmişti yine yanıma. Üzülmemi istemiyormuşçasına gözlerimin içine bakıyordu; ya da bu tamamen benim kafamda kurduğum bir uydurmaydı. Onu kucağıma davet ettim ve kucağıma çıktığında da ona sımsıkı sarıldım.

"*Kara* olduğunu bildiğin hâlde Bora'yla nişanlanmaya karar verdiğinde, hiçbir sorun olmadığını düşünmüştüm. *Onu* kabul ettiğini... Ne kadar aptalım!" dedi Eren, kafasını iki yana sallayarak. İşaret parmağını havaya kaldırdı. "Yarına kadar vaktin var Naz. Bora'ya bunu bildiğimi söyle... Yoksa..." dedi ve derin bir nefes daha aldı.

"Yoksa?"

"Abime söyleyeceğim," dedi. Korkuyla yutkundum. Ölmek istiyordu. Gürkan Komiser olan abisine Kara'yı mı anlatacaktı gerçekten?! Madem ölmek istiyordu, gidip kendini assaydı, benden ne istiyordu? *Sakin ol dedim sana Naz!*

"Eren. Sakın!" Sesimde tehditkâr bir tını vardı.

"Bora'ya bunu bildiğimi söyle Naz, yoksa abime söyleyeceğim," dedi, bir kez daha.

"Derdin ne senin? Aptal mısın?"

"Ah Naz! Aptal olan sensin..."

"Eren lütfen... Bak, şakası yok bu işin. Ne Bora bunu senin bildiğini öğrenmeli ne de sen herhangi bir şey yapmalısın... Ben ne yaptığımı biliyorum, bak-"

Eren, sert bir şekilde lafımı keserek, "Yarın öğlen, emniyette olurum!" dedi.

Fısıldayarak, "Eren!" dedim ama sanki beni duymuyor, görmüyordu.

"Naz! Adamın beni yalnızca kimliğini bildiğim için öldüreceğini düşünüyorsun. Tehlikede hissediyorsun! Aptal kafam nasıl fark edemedim?!"

"Eren!" dedim. Yine. Başka hiçbir şey söyleyemeyecektim sanırım. Ayağa kalktı. Arkasına bakmadan yürüdü ve verandaya geçti. Bazen insan ceketini alıp gitmek isterdi; ama benim de gidebileceğim en uzak mesafe verandaydı. Ceketim yerine derin bir nefes alarak yanlarına geçtim. Ne

konuştuklarını duyup duymadığımı bile bilmiyordum. *Naz sakin ol, Bora bir şeyler döndüğünün farkına varacak. Sakin ol!*

♠

Eren ve Melis'in müsaade istemeleri üzerine onları yolcu ettikten sonra Bora yukarı çıkmıştı. Begüm sofrayı toplamaya başladığında, ona yardım ettim. Bulaşıkları kendisinin halledebileceğini söylese de, "Bana bırak," demiştim, ciddi bir tavırla. Kendimi meşgul etmem lazımdı. Eren yarın öğlen emniyette olacağını söylediğine göre, henüz vaktim vardı. Bir hal çaresi elbette ki bulacaktım. Eren'le alakalı ne yapacağımı şu an düşünmemek zorundaydım. Eren'i düşünmemeye çalıştığımda, tüm düşüncelerim Anıl'a ulaşıyordu ve işin içinden çıkamıyordum.

Anıl kalbimi çok kez kırmıştı ama bir gün benden af dileyeceği hiç aklıma gelmemişti. Affedilmeyecek hatalar mıydı yaptıkları da özür diliyordu? Kimse, kimseyi sevmekle yükümlü değildi ve kimse, sevemediği için kimseden özür dilememeliydi. Anıl'ın kalbimde bıraktığı her bir hasarın tek bir sebebi vardı; o da bana aşık olmamasıydı. Benim bulaşık makinesine koyarken bile, kırılmaması için özenli davrandığım bardak kadar değerim var mıydı Anıl için, bunu dahi artık bilmiyordum. Ama benden bile daha masumdu aslında Anıl; yola nasıl çıktıysak, aynı duygularla devam etmişti. Ve Anıl'ın bilmediği bir şey vardı: Ben onu, beni sevmediği için çoktan affetmiştim. Fakat şimdi, benden kendisini affetmemi istediğinde, yaşadıklarımın nahoşluğu bir kez daha gözüme çarpıyordu. O kolyeyle telafi edilebilir miydi tüm kırgınlıklar? Ona *an*'ı hatırlatan bir kolye göndermişti bana ve yaşadığı hiçbir *an*'da önceliği, aşkı, sevgilisi olmadığım için, hakkım olmadığı hâlde kırgındım ben. O kolyeye baktığımda mı silinecekti acı çektiğim her an? Bu imkânsızdı. Bu sadece tüm kırgınlıklarımı daha çok anımsatırdı bana... Ne gerek vardı böyle bir hediyeye?

"Naz! Sen de ister misin bizimle oturmak, sohbet ederiz?" dedi Begüm. Sesini duymamla arkamı döndüm. Kıvırcık kahverengi saçları ve çok sempatik bir yüzü olduğuna anında ikna olduğum bir kızla beraber bana bakıyordu. "Gökçe ben..."

"Memnun oldum. Naz," dedim, gülümseyerek. Ne ara kuruladığımı bilmediğim elimi Gökçe'ye uzattım.

"Gel, yukarıda salondayız," dedi Begüm, bana. Ve ardından, ne zaman hazırladıklarını bilmediğim meyve tabağıyla mutfaktan çıktılar. Ben de peşlerinden ilerledim.

Süslü salonda, oturma grubunun önündeki sehpaya envaiçeşit atıştırmalık hazırlanmıştı. *Gerçekten sen, onlar bunları yaparken n'apıyordun Naz?* Sıkışıp kaldığım düşüncelerden an'a dönemediğim muhakkaktı. Gökçe ve Begüm, süslü salondaki koltuklara bağdaş kurarak ve asla kasılmadan otururlarken, ben ambiyansa uyum sağlamak açısından Bihter Ziyagil asilliğini tercih etmiştim. *De kıyafetler olmadı Naz! Malum penye şort, Bora'nın tişörtü ve ev babetlerin...*

"Ne uğraştın gece gece? Ocağa kadar sildin vallahi sağlam enerji!" dedi Gökçe. İnşallah alzheimer falan değildim çünkü hatırlamıyordum.

"Severim iş yapmayı," diye yalan söyledim.

"İçer misin Naz?" dedi Begüm, sehpanın yanındaki buz kovasının içinde duran biraları göstererek. Ardından kendi ve Gökçe için birer bira açtı. Bira alkollü bir içecekti ve bana alkol yasaktı.

"İçmeyeyim..." dedim, gülümseyerek. Sehpanın üzerindeki yiyeceklere göz gezdirdim. Hepsi çok güzeldi, hangisinden başlasaydım?

"Telefonun susmuyor Begüm," dedi, karşılaşmaktan itinayla kaçındığım Bora. O nereden çıkmıştı şimdi? Eren'i Meren'i anlatamazdım şimdi ona! Ayrıca, süslü salonda onu ilk kez görüyordum. Ve onu hayatımda ilk kez görmüşçesine şaşırmış bile olabilirdim.

"E getirseydin abi?" dedi Begüm, şaşkınlıkla. Bora'nın kaşları çatıldı. "Yani inmişsin işte o kadar," diye devam etti. Bora'nın gözleri kısıldı. "Neyse ben çıkarım birazdan abi," dedi en sonunda, göz devirerek.

"Hoş geldin Gökçe," dedi Bora, tok bir sesle. "N'aber?"

"İyiyim Bora Abi, sağ ol. Sen nasılsın?" dedi Gökçe, gülümseyerek.

"İyi... Erken bitmiş doğum günü?" dedi Bora. Tam olarak tepemizde dikilmiş ve her zamanki gibi sorgu memurluğuna başlamıştı.

Gökçe'nin kasıldığı belliydi. "Begüm'süz ancak bu kadar."

"Ne alaka Begüm'süz? Beril'le Begüm zaten ne alaka? Ayrıca seninle de Beril ne alaka? Saçma sapan insanlarla arkadaşlık yapıyorsunuz," dedi Bora, sert bir sesle. Kendisinin saçma sapan insanlarla yatması olağandı sanırım. *Boş ver şimdi Naz, ağzımızın tadı bozulmasın.*

"Ortak arkadaşımız çok abi," dedi Begüm, oturduğu koltuğa biraz daha yayılarak.

"E benim nişan olmasaydı da, doğum günü partisine gelecektin herhalde Begüm... Yazık... Eğlenemedin bu akşam, görüşemedin kimseyle..." dedi Bora, imalı bir ifadeyle.

"Telefonumu alayım ben..." dedi Begüm, Gökçe'ye dönerek ve ayağa kalktı. Aslında kaçıyordu. Ben de mi gidip zaten cebimde olan telefonumu yukarıdan alsaydım?

"Film izleyeceğiz Bora Abi, sen de izler misin bizimle?" dedi Gökçe, ani bir tepkiyle.

"İzlemem," dedi Bora, düz bir ifadeyle. "Dur," dedi ardından. Begüm, hedefin kendisi olduğunun farkındaydı. Yeniden yüzünü Bora'ya çevirdi ve şaşkınlıkla bakmaya başladı. Bora, sehpanın üzerindeki büyük çerez tabağını ve cips tabağını Begüm'ün eline tutuşturdu. Sehpanın üzerine yeniden göz attı ve meyve tabağını kendi eline aldı. Şaşkınlıkla Bora'yı izliyordum. İzliyorduk. Sehpanın yanındaki içi bira dolu buz kovasını da eline aldığında yeniden Begüm'e döndü. "Yürüsene, ne bekliyorsun?"

"Nereye bunlar, kime?" dedi Begüm, şaşkınlıkla.

"Terasa. Bana," dedi Bora.

"Biz yiyip içecektik bunları?"

"Tekrar hazırlayın kendinize, bana ne?" dedi Bora.

Begüm sıkıntılı bir nefes verdikten sonra, yürümeye başlayan Bora'nın peşinden ilerledi. "Ben o zaman aşağı ineyim ve dolaptan bira çıkarayım..." dedi Gökçe, başını iki yana sallayarak. Ona ve Begüm'e ayıp eden benim müstakbel nişanlım olduğuna göre, ayıbımızı bölüşüyor muyduk? *Bunu da boş veriver Naz, sonuçta bira içmeleri yasak değil; sadece kendileri için zaten çıkardıkları biraları aldı Bora. Sen hiç içemiyorsun, bunun yanında onlar çok şanslı kalıyor.*

Gökçe de süslü salondan ayrıldığında, kendimi buradan çıkmak zorundaymış gibi hissetmiştim. Ve fakat ben çıkmadan Begüm geri gelmişti. Gelir gelmez de bir numarayı tuşladı. Gökçe elinde iki birayla yeniden süslü salona geldiğinde, Begüm çoktan Kerem'le hararetli bir konuşmaya başlamıştı. Gökçe ise birisiyle mesajlaşıyordu. Yerimden kalktığımı ve süslü salondan çıktığımı fark edip etmediklerini bile bilmiyordum. Merdivenlere ilerledim. Terasın kapısının önüne geldim. *Çünkü Bora'dan kaçarken neden Bora'nın yanına gitmeyesin Naz?*

Bora, kızların hazırladığı her şeyi sehpaya yerleştirmişti. Sehpanın üzerinde, açılmış bir bira ve kül tablasında yanan bir sigara vardı. Sırtını

şezlonga yaslayarak ayaklarını uzatmış, elindeki telefonda bir şeyler okuyordu. Canım bira içmek istiyordu, galiba tamamen psikolojikti. "Ben de geleyim mi?" dedim.

"Gel?" dedi, gözlerini telefondan birkaç saniyeliğine ayırıp bana baktığında. Ardından, seri bir şekilde bir şeyler yazmaya başladı. Salıncağa ya da pufa da oturabilirdim ama şezlongda ayak ucuna oturmayı tercih etmiştim. Sehpanın üzerindeki meyve tabağının içinden bir tane mandalina aldım ve ağzıma attım. "Bira aç kendine," dedi, telefondan başını kaldırmadan. Biradan evvel gözlerimi kocaman açmıştım. Kurduğu cümleyi sorgulamasına fırsat kalmadan, buz kovasına elimi daldırdım. Ve ardından, bir de sigara yaktım. Hayattaki mutluluk anlayışım bu seviyedeydi, birazdan haykırarak şarkı söyleyebilirdim. Sonra cips tabağına uzandım ve cips yemeye başladım. Bora elindeki telefondan dikkatini ayırmadan, birasını yudumlamaya devam ediyor ama yiyeceklere asla dokunmuyordu. Fındık yemeye başladığım sırada, tabağı ona uzattım. Önce uzattığım tabağa, sonra gözlerime baktı. "Sana getirdim. Yemeyeceğim ben," dedi, sonrasında yeniden bakışlarını telefonuna çevirdi. *Hakikaten hiçbir şeyden yemedi Naz. Demek ki peşinden geleceğini biliyordu; ya da gelmeni istiyordu. Çok ince, çok nazik bir hareket bu! Sana bu kadar atıştırmalık getirdiyse ve hatta bira dolu buz kovasını doğrudan yukarıya taşıdıysa, zaten sana ikram edecekti. Söz konusu damat halayı travmam olmasaydı, halaya duralım derdim!*

"Hani içki içmem yasaktı?" dedim, merakla.

"Senin içmen yasak. Şu an ben içmeni söyledim," dedi, pozisyonunu bozmadan. Gülümsedim; muhtemelen, aşağıda içmeyeceğimi kendi hür irademle beyan etmem hoşuna gitmiş olmalıydı.

"Ben de yanına uzanabilir miyim?" diye sordum.

Başını telefonundan kaldırarak, gözlerini gözlerime sabitledi. "Uzan Nazlı?" dedi, gözlerini kısarak. "Niye her şeyi soruyorsun bu akşam?"

"Mesajlaşıyorsun ya birisiyle... Yanına uzanırsam kiminle mesajlaştığını ve hatta ne konuştuğunu görürüm... Belki rahatsız olursun diye..." dedim, kısık bir sesle.

"Gel," dedi, bir kolunu kaldırarak. Sırtımı şezlonga dayayıp ayaklarımı uzattım. Kolunu, boynumun arkasından geçirerek yeniden iki elini telefonda birleştirmişti. Başımı hafifçe omzuna yasladım. Mesajlaşmıyordu, mailleşiyordu. Seren'in attığı mailin, yanıtla kısmına parmağını dokundurdu ve yeniden yazmaya başladı.

"Öyleyse şöyle yapalım Seren,
Salı günü, Vedat Beylerle olan toplantıyı öğleden sonraya erteleyelim ve yarın 3'ten sonrası için bana bir boşluk yaratalım. İşim var, holdingde olmayacağım."

Ardından, Seren'in mail sayfasından çıktı ve Korhan Bal'ın mailine girdi.

"Bora Bey,
Ben isteğiniz üzerine birkaç kişiyle ön görüşme yaptım. Yarın öğlen boşluğunuzda, sizinle görüşmeye gelmek üzere, bekletiyorum.
Arzu ederseniz, Seren Hanım'la müsait zamanınız için iletişime geçebilirim."

Bora, bu maile Seren'i ekleyerek, yanıt yazmaya başladı.

"Seren,
Yarın öğlen en uygun zaman aralığımız ne? Basın danışmanı için ben yapacağım görüşmeleri. Nişandan evvel halledilmesi lazım bu işin."

Bu mail sayfasından da çıktı ve Seren'in mail sayfasına geri döndü.

"Tabii Bora Bey, ayarlıyorum hemen."

Mesela tam da şu an yapmamam gereken bir şey vardı: Yaramazlık. Ama kafamdaki düşünceleri başka türlü dağıtabileceğim söylenemezdi. İşaret parmağımı, yaramaz bir kıza yakışır bir şekilde Bora'nın köprücük kemiğinde dolaştırmaya başladığımda, Bora da Seren'e yanıt vermeye başlamıştı.

"Ayarlama" yazdı önce. Sonra, sondaki olumsuzluk ekini sildi ve maili *"Ayarla"* olarak gönderime hazır hâle getirdi. Sakallarının üstüne güçlü bir öpücük bıraktıktan sonra yeniden başımı omzuna koydum ve bakışlarımı ekrana çevirdim. *"Tamam."* olarak değiştirmişti yazdığı maili ve o şekilde gönderdi. Boynuna sulu bir öpücük bıraktım.

Sena Alkın tarafından gönderilmiş ve okunmamış bir maile tıkladı.

"Bora Bey merhabalar,

Work-Life Türkiye'de, Karabey Holding'e yer vermeyi ve sizinle bir çekim yapmayı arzu ediyorum.

Daha evvel birkaç kez asistanınız ve basın danışmanınızla görüşmüştüm fakat yoğunluğunuzdan dolayı sizinle bir araya gelemedik. Sürekli tarafınızdan ertelendi.

Geçen ay, Kıbrıs'ta karşılaştığımızda sizden söz aldığım için, bu sefer doğrudan sizinle iletişime geçmek istedim.

Hafta sonu Kıbrıs'a gidiyorum, eğer müsaitseniz bir yemek yer ve geçen sefer yarım kalan oyunu tamamlarız. Çekim ve röportaj detayları hakkında da konuşabiliriz tabii.

Cevabınızı bekliyorum.

İyi çalışmalar.

SENA ALKIN

WORK LIFE TÜRKİYE GENEL YAYIN YÖNETMENİ"

Sıkılmakla sıkılmamak arasında git-gel yaşarken, derin bir nefes aldım. Bora'nın omzundan başımı kaldırarak, biramdan birkaç yudum içtim ve avucumun içine fındık doldurdum. Bora şimdi de WhatsApp'ta, Gökhan'ın sayfasına girmişti.

"Sena Alkın'ı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Kıbrıs'ta karşılaştığımızda röportaj sözü verdiğimi iddia ediyor. Vermedim. Benimle yakınlık kurmaya çalışıyor. Karşılaş bir kadınla, derdi neymiş, öğren."

"Sensindir oğlum derdi, başka ne olacak?"

Bora kimsenin derdi de dermanı da olamazdı. Elimi karnına sardım ve boynuna ıslak bir öpücük daha kondurdum.

"Ne n'olacak?"

"Derdi."

Bir ayağımı hafifçe ayak bileğinin üzerine dokundurdum ve karnına sardığım elimi göğsünün üzerinde hareket ettirmeye başladım.

"Kimin?"

"İyi misin Kara?"

"Değilim."

"Nazlı dikkatim dağılıyor," dedi, çaresizce çıkan bir sesle. Derin bir nefes aldım ve koluna küçücük bir öpücük kondurup, uslu bir kız olma eylemine ışık hızıyla geçtim.

"N'oluyor oğlum?"

"Derdi ben olsam, Kıbrıs'ta buluşmak istemez, kadın benimle oynamak istiyor."

"Hallederim, kadının ucuz bir kumarbaz olduğunu duymuştum."

"Sen bu yüzden mi iyi değilsin?"

"Hallederiz oğlum ya, rahat ol."

"Allah razı olsun Gökhan," dedi Bora, mırıldanarak. Kıkırdadım.

"Bizim mekanlara girip çıkıyor mu bi' araştır bakalım sen."

"O taraf biraz karışık biliyorsun."

"Nazlı, daha evvel kendini Sena Alkın olarak tanıttığı için, BlackJack 1 Mart 2017 kaydında kadının adı geçiyor, kafanı karıştırmasın bu."

Nazlı'nın ölü taklidi yapması gereken yere gelmiştik sanırım, müsait bir yerde inebilirdi. Kıbrıs'a adını kullanarak girdiğim kadının Sena Alkın olduğunu yeni hatırlıyor ve bir derginin genel yayın yönetmeni olduğunu şimdi öğreniyordum.

"O kaydı değiştirmediler mi?"

"Hayır. Casino'ya girmek için yaşı tutmuyor ya Nazlı'nın. Zaten kaydı olmasına da gerek yok."

"Hande'nin de tutmuyor o zaman."

"Derdini sikeyim," dedi Bora, mırıldanarak. Ben ise asla ağzımı açmamak konusunda iddialıydım.

"Hande'yle Kıbrıs'a gitmek istiyorum."

"Ama mecbur yaza artık, kızın okulu var."

"Oğlum, öğrenci bir sevgilim var lan, çok komik değil mi?"

"Gjklmsldödşepdm"

"Aynen Gökhan."

"Neyse... Sena Alkın işi bende. No problemo. Neden Sena Alkın'ı kullanmış Hakan merak ettim, keşke sorsaydın o zaman. Öğrenmemizin belki faydası olurdu kadınla alakalı."

Hakan, soramayacağımız kadar uzaklarda olmalıydı ve bunu düşünmek, benim daha çok Bora'nın omzuna sinmeme sebep oluyordu.

"Olan oldu."

"Öyle."

Hiç bu kadar emin olmamıştım ama Bora, Hakan'ı öldürmüştü. Ya da öldürülmesini emretmişti. Şimdi bunların hiçbirini düşünmek istemiyordum. Şu an hiçbir şey düşünmek istemiyordum. *İşin zor Naz.*

"Senin de işin zor," dedim, iç çekerek. Bora'nın kilit tuşuna basmasıyla ekranın ışığı karardı. Ardından telefonunu sehpanın üzerine bıraktı ve birasından birkaç yudum aldı. "Sıkılmıyor musun bu kadar şeyle uğraşmaktan?"

"Alıştım," dedi, düz bir sesle. Yerimden doğruldum ve şezlongda bağdaş kurarak oturup, bakışlarımı gözlerine sabitledim. Bir dizimin onun bacağının üzerine yerleşmesi çok hoşuma gitmişti ve Allah da eğer beni affedecekse Hakan'ın ölümü için üzülmem gereken yeri çoktan geçmiştim.

"Her şeye nasıl yetişebiliyorsun?" diye sordum, merakla. "Yani sürekli olarak bir telefon trafiğindesin. Hiç telefonunu kapatıp nefes aldığını görmedim."

"Öyle bir lüksüm yok," dedi, tebessüm ederek.

"Erken yaşlanacaksın," dedim.

"Umarım yaşlandığımda daha az sorun olur," dedi gülümseyerek.

"Belki de kadın sadece senden hoşlanıyor... Ama sen bunun bile altında bir şey aramak zorunda hissediyorsun kendini," dedim, üzgün bir ifadeyle. Anlamamışçasına yüzüme baktığında devam ettim. "Sena Alkın..."

"Sen biliyor musun neden Hakan'ın seni onun kimliğiyle içeriye soktuğunu?"

"I-ıh," dedim, kafamı iki yana sallayarak. "Zaten ben o gün pek kendimde değildim. O dönem hiç değildim. Yaşadığım kafaya çok uzağım şimdi."

"Şimdi olsa yapmaz mıydın yani?" diye sordu, meraklı bir ifadeyle.

"Muhtemelen şimdi olsa... Yine aynı kafaya girerdim," dedim, kısık bir sesle. "Ben sevdiklerimin zarar görmesine dayanamam. Onlar için elimden ne geliyorsa yaparım. Zaten sevdiğim insan sayısı bir avuç," dedim, omuzlarımı kaldırıp indirerek.

"Ailen, akrabaların dışında dört kişi," dedi, kaşlarını kaldırarak. Gökhan'a, Trabzon'a gitmeden evvel söylediğim cümleyi hatırlatıyordu bana. "Şampiyon belli," dedi, hafif imalı bir tavırla. "Eren... Hande... Etti üç," diye devam etti. Kafamı onu doğrularcasına salladım. Ben bu insanlar arasında asla bir şampiyon seçmezdim. Ve Bora, dördüncü kişinin kendisi olduğunu bal gibi biliyor olmalıydı. Yine de sanırım benden duymak istiyordu. O zaman sormalıydı.

"Ben kimseye şampiyonluk vermezdim," dedim, kendimden emin bir ifadeyle. "Herkesin yeri ayrı," diye devam ettim. "Ben mesela Hakan'ı da çok severdim. Onu diğerlerinden daha az seviyor olmam neyi değiştirir ki? Öldüğü gerçeğini hiç hatırlamamaya çalışıyorum. Az evvel, artık öldüğüne üzüleceğim yeri bile geçtiğimi düşündüm..." dedim, gözlerimin dolmasını engellemeye çalışarak.

"Dördüncü kim?" diye sordu, Hakan'ı es geçerek.

"Sen," dedim, gözlerimden süzülen bir damla yaşla beraber. "Hakan ölmeyi hak etmiyordu," diye ekledim.

"Hak ediyordu," dedi, tok bir sesle. Başparmağını yanaklarıma düşen yaşların üzerinde gezdirdi. "Beni aptal yerine koydu. Üstelik ben ona değer veriyordum."

"Seni aptal yerine koyan herkesin ölmesi mi gerekiyor?" dedim, kollarımı bedenine sararak. "Hiç kimse ölümü hak etmez," diye devam ettim. "Başka kimse ölmesin benim yüzümden... Ben sevdiğim birisini daha kaybetmek istemiyorum," dedim, mırıldanarak.

"Kimin ölmesinden korkuyorsun?" diye sordu, meraklı bir ifadeyle. Eren'in ölmesinden korkuyordum ama bunu söyleyemezdim. Cevap veremedim. "Bak, bana Sena Alkın'a neden bu kadar takıldığımı soruyorsun Nazlı... Zorundayım," dedi. Derin bir nefes aldı. "Sena ile karşılaştığımda, ben bir oyundaydım. Birbirimizi biliyorduk muhtemelen ama tanışmıyorduk. Tanıştık sonrasında. Benimle oynamak istedi ama benim işim vardı. Yani yarım kalan bir oyun yok... Röportajın da bahsi geçmedi," dedi, ifadesiz bir sesle. "Beni tanımayan birisinin benimle poker masasına oturma arzusu olmaz. Beni tanıyan birisinin de benimle poker masasına oturma arzusu olmaz ama..."

Doğruldum ve bakışlarımı gözlerine sabitledim. Şaşkınlıkla, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Birisi benimle poker masasına oturmayı özellikle ve ısrarla istiyorsa bir amacı vardır muhakkak. Etrafımda insanların dolaşmasının genelde bir sebebi olur zaten, yani amaçları vardır mutlaka."

"Acaba ben seni yenebilir miyim?" dedim, kendi kendime sorarcasına. Konu asla bu değildi ama madem laf buraya gelmişti, merak etmiştim. Küçük ama oldukça neşeli bir kahkaha attığında, kaşlarım çatıldı. "Belli olmaz belki de yenerim?" dedim.

"Belki yenebilirdin, rakibimi hafife almam... Ama ben asla seninle poker masasına oturmam," dedi gülümseyerek. "Değil poker masası, seninle tavla bile oynamam."

"Bir kere hile yaptığım için mi?" diye sordum.

"Bugün oynasak, bugün de hile yapmaya çalışacağını bildiğim için," dedi. Sehpaya yöneldi ve bir sigara yaktı.

"Bilardo oynarız demiştin ama..." dedim.

"Onda da hile yapmazsın herhalde?" dedi, gülerek. "Gerçi eminim, topların duruşlarının geometrisine girersin sen..." dedi, gözlerini kısarak. Hiçbir şey söylemeden yüzüne bakıyordum. "Benimle neden poker oyna-

mak isteyesin ki, oynamadığım için üzülesin Nazlı? Değil mi?" dedi, yumuşacık bir ifadeyle. Poker falan umurumda değildi; ben Eren için üzülüyordum. "Ben zaten kumar oynamayı sevmem, benimkisi mecburiyet..." diye ekledi.

"Hile yaptım diye... Hile yapacağımı düşünüyorsun," dedim, başımı öne eğerek. Bazı önyargıları kıramazdık; Bora da Eren'e sırf önyargısından bile zarar verebilirdi belki.

"Kimden öğrendin poker oynamayı?" diye sordu, biraz sonra.

Başımı kaldırdım ve gözlerimi gözlerine sabitledim. "Yazlık yerde yaşayınca... Yazın hep oyunlar oynanır. *Okey, batak, poker, 21, 51, 101, pis yedili, pişti, briç*... Öyle öyle öğrendim işte. Bizim çocuklarla çok oynardık."

"Sizin çocuklar?" dedi, kendisine bir bira daha açarken.

"İşte Bodrum'daki arkadaşlarım... Ben İstanbul'a yerleştikten sonra da, yazları sık sık gidip geldim Bodrum'a. Oranın yerlisi çok arkadaşım var," dedim.

Meyve tabağını kucağıma alıp, elma yemeye başladığım sırada, "Bodrum'da yaşamayı özlüyor musun?" diye sordu.

"Bilmem," dedim, omuz silkerek. "Yani orası ve İstanbul bambaşka hayatlar benim için. Ama mesela burası da... Yani bu ev de bambaşka bir hayat," dedim, biramdan bir yudum aldıktan sonra.

"Nasıl yani?"

"Ya mesela Bodrum'da, hayat hiç bitmezdi. Yaz kış demeksizin, istediğin saatte istediğin yerde ol. Yerlisiysen sorun yok. İstanbul'da biraz daha farklı ama Hisarüstü'nde yaşarken ben, orada da güzeldi ortamım. İlk kez kendi başıma yaşadığım evdi ya bir de... Özgür hissediyordum gerçek anlamda," dedim, gülümseyerek.

"Mesela?" dedi, benim gibi gülümseyerek.

"Hiçbir şey yapmamak bile konforlu bir eylem," dedim. Güldüm. "Evi ister temizliyorum, ister temizlemiyorum mesela. Zaten ben hiç sevmem öyle iş yapmayı, yemek yapmayı falan... Beceremem. Hamarat değilim yani," diye devam ettim. "Yani istediğim saatte istediğim yere çıkıyorum. İster okula gidiyorum, ister gitmiyorum. Genelde gitmiyordum."

Alaylı bir ifadeyle, "Özgürlük anlayışına bayıldım," dedi.

"Ya ama ciddiyim!" dedim, itiraz edercesine. "Erenler gidince bulaşıkları yıkadım mesela... Belim koptu. Zaten hiç özlememişim, bir de üzerine ne kadar kalabalıkmışız ve ne kadar gereksizce tabak israfı yapmışız... Tek

başıma yaşasam, onları orada bırakırdım yani sıkıldığımda..." dedim, ciddi bir ifadeyle. Bora'nın gözleri kısılırken, sitemle devam ettim: "Ve insan çok nankör bir varlık. Çok çabuk alışıyor rahata... Ben mesela alışmışım her şeyin önüme gelmesine. Üç haftadır yaptığım tek iş kahve yapmak falan sanırım."

Sehpanın üzerindeki telefonu çaldığında, bakışları ekrana kaymıştı. Telefonu eline aldı ve bakışlarını yeniden bana çevirdi. "Çok özgür olamasam da buranın da artıları var diyorsun yani," dedi, muzip bir ifadeyle. "Bir dakika," dedi ve telefonu açarak kulağına götürdü. "İyi akşamlar Nermin Hanım," dedi. Sağ elini kucağıma doğru çektim ve parmak uçlarını teker teker iki parmağım arasında sıkıştırmaya başladım. Bunu neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama aşırı derecede eğlendiğim ve kafamı dağıttığım için asla son veremiyordum. "Evet şehir dışındaydım bir süredir, ama asistanım haber verdi. Önümüzdeki üç gün için takvimi tekrar kontrol edeceğim, daha sonra size haber vereceğim," dedi, tok bir sesle. İşaret parmağımı, esmer ve uzun parmaklarının arasında dolaştırmaya başladım. Eli, benim elimle kıyaslandığında kocaman kalıyordu. "Gerçekten Karabey Holding olarak biz de bu işe tüm enerjimizi yatırdık, umarım güzel bir şekilde sonuç da alırız," dedi. Avuç içini masaj yaparcasına iki elimle ovmaya başladım. "Teşekkür ederim ilginiz için," dedi, içten bir sesle. "Nazlı," dedi, ardından. Yaptığım eyleme ara vermeden kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Bakışları benim gözlerimi hedef almıştı ama hâlâ telefon kulağına dayalıydı. "İletirim tabii," dedi, bana göz kırparak. "Teşekkürler," diye ekledi. "İyi akşamlar," dedi ve telefonu kapatıp sehpanın üzerine bıraktı.

"İlet?" dedim, merakla. Ve ardından en başa döndüm; parmak uçlarını iki parmağım arasında sıkıştırıp sıkmaya başladım. "Kim o?" diye sordum, gözlerimi elinden ayırmadan.

"Nermin Hanım..." dedi. Kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Kurutek Holding'in yönetim kurulu başkanı... Bir iş yapacağız da beraber," diye devam etti. "Tebriklerini iletmemi istedi, nişan için," dedi, parmaklarımıza bakarak.

"Kocasının onu aldattığı çıkmıştı basında, doğru mu o haber?" diye sordum.

"Ne bileyim Nazlı? Bana ne milletin özel hayatından," dedi, henüz zapt etmediğim eliyle birasına uzanarak. Bileğinden tutundum ve kendimi geriye doğru bıraktım. Sonra bileğine asılarak yeniden doğruldum. Sonra

yeniden kendimi geriye doğru bıraktım. *Naz sen dört değil yirmi dört yaşındasın.* Farkındaydım ama içimden çocuklar gibi eğlenmek geliyordu ve buna engel olamıyordum. "Eee? Buranın artılarını anlatıyordun?" dedi, meraklı bir ifadeyle.

Yeniden doğrulurken, çerez tabağındaki yer fıstıklarını kucağıma koydum ve kabuklarını ayıklamaya başladım. "Evet... Mesela... Ekmek almaya gitmemek, faturaları takip etmemek, ev sahibinin çenesini çekmemek, apartman hayatı zorluğu yaşamamak, internetin kotasını düşünmemek ki bakma film falan izleyemedim hiç ama... Yani bunlar çok güzel şeyler. Hele havası bile o kadar güzel ki bu kadar yeşilliğin içinde olmak büyük lüks!" dedim ciddiyetle. İkinci fıstıktan sonrasını yiyemeyecektim sanırım çünkü kabukları çok sertti ve açamıyordum. "Ama tabii şahsen bu evi ben temizlemek zorunda olsaydım, kafayı yerdim. Camlar sil sil bitmez bir kere. Çok zor. Allah yardımcısı olsun temizlik şirketinden gelenlerin." Kabuğu dişlerimle ısırarak kırmaya çalıştım ama dişimin kırılmasından korktuğum için buna da uzun süre devam edemedim.

"N'apsam ben sana cam silme cezası falan mı versem?" dedi gülümseyerek. Kucağımdaki fıstıklara uzandı ve bir tanesini parmak uçları arasına aldı.

"Kendimi camdan aşağıya atarım vallahi!" dedim kıkırdayarak. Biramdan son yudumumu aldım. "Bir tane daha içeyim mi?"

Bu sırada Bora, asla zorlanmadan açtığı yer fıstığını avucumun içine bırakmıştı. "Bu akşam sende bir anormallik var ama hadi bakalım hayırlısı..." dedi ve buz kovasına eğildi, bir tane bira daha açarak bana uzattı. "Hata yapmaktan korkuyorsun, normal olmayan bu. Ve bu da benden bir şey sakladığına işaret ediyor. Çünkü zaten bir şey yüzünden tepki vereceğime eminsin... Bu da yüksek tepki beklediğin bir şey olmalı ki... Minicik hataya dahi yer vermek istemiyorsun," dedi tebessüm ederek. Yutkunarak gözlerinin içine baktım. Avucumun içine bir yer fıstığı daha koymuştu. "Yanlış düşünüyor olmak istiyorum ama doğru düşündüğüme de eminim," dedi.

"Bu konuyu kapatsak?" dedim yalvarırcasına.

Gözlerimin içine dört saniye boyunca baktı. Ve ardından bir yer fıstığını daha açarak avucuma bıraktı. "İster misin yatılı bir yardımcı?" diye sordu. *Bora'da da anormallik var Naz, seni anlatman için zorlamadı.*

"I-ıh. Ben seninle bulaşıkları dönüşümlü yıkarım," dedim, küçük bir kahkaha atarak. "Eskiden... *'Ben çok zengin olsam, tabağı yıkayacağıma çöpe atarım,'* derdim Hande'ye. Ama öyle olmuyormuş," dedim gülerek. "Mesela süslü salondayken, benim oturmaktan kasıldığım koltuğa bira döktü Gökçe ve bunu önemsemedi bile, tam olarak böyle zengin zihniyetinden nefret ediyorum, yani çok saçma, yazık günah."

Bora, koluma uzandı ve beni kendine doğru çekti. Zor bela ayaklarımı şezlonga uzatırken, bana çok güçlü bir şekilde sarılmıştı ve kucağımızdaki fıstıkların yere dökülmesini son anda engellemiştim. Sağ yanağım göğsündeki yerini buldu. Kafamın üzerine uzun bir öpücük bıraktı. Derin bir nefes aldı. Atkuyruğumdaki tokayı aşağıya doğru sürükleyerek çıkarttı ve saçlarım belime doğru döküldü. Parmak uçlarını saçlarımda gezdirmeye başladı. "Çok gerçeksin," dedi, neredeyse fısıldayarak.

"Sen hayal ürünü gibisin ama..." dedim. Göğsünün hareketinden güldüğünü anlamıştım. Çenesini başımın üzerine yerleştirdi.

"Abi?" diye bir ses duyuldu, terasın dışından. Bora'nın kolları arasından doğrulmaya çalıştıysam da izin vermedi. "Gelebilir miyim?" diye sordu Begüm.

"Gel," dedi Bora, pozisyonunu bozmadan.

"Size çikolata getirdim," dedi Begüm gülümseyerek. Elinde koskocaman bir tablet çikolata paketi vardı. Bora'nın kolları arasından kurtuldum ve yeniden bağdaş kurdum. "Bize mi o?" diye sordum, heyecanla. "Hepsi mi bizim?" diye sordum, telaşla. "Neli?" diye sordum, sonra da.

Begüm, eliyle Bora'nın ayaklarını ittirdi ve şezlongun ayak ucunda kendisine yer buldu. "Sütlü," dedi, gülümseyerek. "İster misin?" Çikolatayı bana uzattığı sırada, ben de çikolataya elimi uzattım. Ama Begüm hızla çikolatayı geri çekti. Şaşkınlıkla, üzüntüyle, sinirle Begüm'e bakmaya başlamıştım. Beni kandırmaya utanmıyor muydu? Neden gösterip de elletmiyordu ki? "Bir şartla yiyebilirsin," dedi, kaşlarını kaldırarak.

"Ne şartı?" dedim, tedirgin bir şekilde.

"Dolapta bira bitti. Buz kovasından bira istiyoruz. Şimdi abim gıcıklık yapacak, onu ikna et," dedi, gülümseyerek. Bakışlarımı Begüm'ün gıcık abisine çevirdim. *Naz?* Yani bakışlarımı Bora'ya çevirdim.

"Olmaz," dedi, Begüm'ün gıcık abisi. En son ne zaman bu kadar üzüldüğümü asla bilemiyordum. *Abartmasana Naz?* Canım çikolata istemişti;

birayı vermeli ve çikolatayı almalıydık. *Az evvel de sırf bira gördüğün için bira istemiştin...* Ama bu çikolataydı, her derde devaydı!

"Ama çikolata?" dedim, asılan yüzüm ve düşen ses tonumla beraber. Begüm, çikolata paketini açtı ve küçük bir parçayı koparark yemeye başladı. Bakışlarımı tekrar Bora'ya çevirdim, birer biradan ne olacaktı ki?

Bora birkaç saniye kadar bana baktıktan sonra Begüm'e döndü. "Hadi şimdi Nazlı'ya çikolata ver," dedi Bora, muzır bir ifadeyle.

"Sevgilini mutlu etmek istiyorsan, bira verirsin," dedi Begüm, tehditkâr bir sesle. Bora gülümsedi ve Begüm'ün elindeki pakete uzandı. Begüm hızlı bir manevrayla çikolata paketini Bora'dan kaçırmıştı. Bora, uzandığı yerden doğrulduğunda Begüm ayağa kalktı. Bora da ayağa kalktı. "Oyunbozanlık yapma abi..." dedi Begüm, neşeli çıkan bir sesle.

"Veriyor musun vermiyor musun?" diye sordu Bora.

Begüm geri geri tırabzanlara doğru yürümeye başlamıştı. Bora'nın adımları da Begüm'ü takip ediyordu. Begüm, kaçacak yeri kalmadığında, çikolata paketini tuttuğu elini terastan aşağıya doğru uzattı. "Vallahi atarım aşağıya kimse yiyemez," dedi Begüm, kahkaha atarak.

"Atsana," dedi Bora, gülerek. Eğleniyorlar mıydı, yoksa katliam mı çıkacaktı anlamıyordum.

"Bira?" dedi Begüm.

"Kaç tane içtin?" diye sordu Bora.

"Dört," dedi Begüm.

"Bira yaparım şimdi senden Begüm, ver şu çikolatayı," dedi Bora ve Begüm'ün terastan aşağıya doğru uzattığı eline uzandı. Fakat Begüm sürekli olarak elini Bora'dan kaçırmaya çalışıyordu.

"Düşeceğim," dedi Begüm, kahkaha atarak.

"Umurumda değil," dedi Bora.

Begüm'ün kaşları çatılırken Bora'nın eli, Begüm'ün belini buldu ve saniyeler içinde Begüm'ün elindeki çikolata paketini aldı. "Allah kahretsin!" dedi Begüm, nefes nefese. Bora, çikolata paketiyle beraber yeniden şezlonga uzandığında, paketi bana uzattı. Yemesem gönül razı değildi; ama yersem de görümceme çok ayıp olacaktı.

"Daha akıllı olman lazım. Ben senin yerinde olsam, paketi doğrudan aşağıya atardım," dedi Bora, öğüt verir gibi bir ifadeyle.

"Daha neler!" dedi Begüm, yeniden şezlonga otururken. Buz kovasını kendisine doğru çekti ve içinden bir bira alıp açtı. *Naz bunlar kendi arala-*

rında eğlenmişler, ye allasen çikolatayı. Çikolata paketini açtım ve yemeye başladım.

"O zaman blöf yapmayacaksın," dedi Bora, birasından bir yudum alırken.

"Sonuçta kalktın yerinden, yuttun blöfümü," dedi Begüm, kaşlarını kaldırarak.

"Kalkmasaydım da bir saat, *'Bak atıyorum, bak atıyorum!'* diyecektin, beynim yorulacağına bedenim yorulsun istedim," dedi Bora, Begüm'ün yanağından makas alarak.

Begüm, abisine gözlerini devirip bana döndü. "Nasıl? Güzel değil mi tadı?" Çikolatanın yarısını bitirmiştim, gerçekten de çok güzeldi. Kafamı *evet* anlamında salladım. "Neyse gidiyorum ben Gökçe'nin yanına," dedi, yer fıstığı tabağına uzanırken. Fıstık yemek istedi ama yiyemedi. Çünkü o da kabuğunu açamamıştı. "Açsana abi," dedi, Bora'ya uzatarak.

"İşim gücüm yok, sana fıstık ayıklayacağım?" dedi Bora, kaşlarını kaldırarak. Begüm'ün uzattığı fıstığı aldı, kabuğunu açtı ve fıstığı kendi ağzına attı. Kabukları da Begüm'ün avucuna koydu.

Begüm, Bora'yı kınayan tatlı bakışlarıyla kabukları az evvelki fıstık kabuklarını attığımız tabağa koydu. "Abiciğim?" dedi, bir şey istemeye hazır bir ses tonuyla.

"Efendim abiciğim?" dedi Bora, yapmacık bir şekilde gülümseyerek.

"Gökçe'ye ayakkabı aldırdım da ben..." dedi Begüm, dünyalar tatlısı bir sevimlilikle. "Şimdi şey..." diye devam ederken, biraz daha Bora'ya yaklaşmıştı. Bora ise Begüm'ün sevimliliğiyle ilgilenmiyor, eline aldığı bir yer fıstığının kabuğunu açıyordu. "Bende hiç nakit yok, Türk lirası yok yani... Malum yeni döndüm. Acaba sen..."

"Tamam, getir cüzdanımı," dedi Bora, fıstığı kabuğundan ayırdığında. Sonrasında, iki tane fıstığı avucumun içine bıraktı.

"Yazıklar olsun," dedi Begüm, mırıldanarak.

"Efendim?" dedi Bora, kaşlarını çatarak.

"Cüzdan!" dedi Begüm panikle. "Cüzdanını getireyim ben!"

"Sen dur tatlım, ben getireyim," dedim, ayağa kalkarken. "Elimi yıkayacağım zaten."

"Komodinin çekmecesinde," dedi Bora. Kafamı anladığımı belli etmek için salladım. Nasıl bir çikolata yiyememekse benimkisi koluma bile çikolata lekesi bulaşmıştı. Ellerimi yıkadıktan sonra, komodinin çekmecesini

açtım. Bora'nın silahı ve cüzdanı, çekmecede yan yana duruyordu. Sanırım buna hiçbir zaman alışamayacaktım. Cüzdanı alıp, çekmeceyi kapattım. Yeniden terasa çıktım.

Begüm, abisinin yanına uzanmış ve kafasını onun omzuna koymuştu. "Ya ne alakası var?" dedi, tatlı bir sitemle.

"Ne demek ne alakası var?" dedi Bora ciddi bir tonlamayla. "Ot gibi yaşıyorsun, farkında bile değilsin. En son ne zaman kitap okudun mesela üç numara?"

"Cüzdan..." dedim, cüzdanı Bora'ya uzatırken.

Begüm ile Bora elime aynı anda uzandıklarında, cüzdan yere düştü ve arasından vesikalık bir kadın fotoğrafı fırladı. Bora, hızlıca yerinden doğruldu ve fotoğrafı yerden alarak cüzdanının içine koydu. Kaşlarımı çatılmamaları için zor tutarken, Bora asla benimle göz teması kurmuyordu. "Ne kadar lazım?" diye sordu, Begüm'e. Begüm ise, şezlongda, dizlerinin üzerine oturmuş benim yerime çatılan kaşlarıyla abisine bakıyordu. Bora, Begüm'ün yüzüne dört saniye kadar baktıktan sonra, bakışlarını cüzdanına çevirdi ve içinden çıkardığı bir miktar parayı Begüm'e uzattı.

Begüm paraya uzanmak yerine, "Neden o fotoğraf cüzdanında?" diye sordu, afallamış bir şekilde.

"Bir işim vardı," dedi Bora. Daha sonra uzattığı paraları Begüm'ün eline tutuşturmaya çalıştı.

"Bana ver onu," dedi Begüm, sert çıkan bir sesle. "Ya da at!" Ayağa kalktı ve Bora'nın karşısına dikildi. Bora dudaklarını ısırarak Begüm'e bakıyordu. "Sana diyorum abi!" dedi, yüksek çıkan bir sesle.

"Begüm!" dedi Bora, uyarıcı ses tonuyla. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Al şu parayı, git ver arkadaşına." O fotoğraf kimindi henüz bunu bilmiyordum ama benden çok Begüm'ü öfkelendirmişti. Begüm, öfkeyle Bora'nın elindeki cüzdana uzanmaya çalıştı. "Bırak şunu!" dedi Bora, sert bir ifadeyle. Sinirlenmişti ama yine de tepkisini kısıyor gibi bir hâli vardı. Elindeki paralar yere düşmüştü ve hâlâ Begüm'ün cüzdanı almasına engel olmaya çalışıyordu. "Kendine gel, bırak şunu!" dedi, daha da yüksek çıkan bir sesle. Ama Begüm kendine gelmek bir yana, daha çok kendisini kaybetmiş gibiydi. "Begüm yeter!" diye bağırdı Bora, en sonunda. Birkaç adım atarak tırabzanlara doğru yaklaştı ve bize arkasını döndü.

"Yeter tabii," dedi Begüm, alaylı bir sesle. "Bora Karabey yettiğini söylüyorsa yetmek zorunda!" dedi, avazı çıktığı kadar bağırarak. Bora sıkın-

tılı bir nefes verdi. "Senin en büyük sorunun ne biliyor musun abi?" diye sordu Begüm, sırtı dönük Bora'ya doğru bir adım atarak. "Eğer birisini seviyorsan... Ne yaparsa yapsın seviyorsun. Ve herkesten, her şeyden çok seviyorsun!" Bora sessiz kalınca, "Hep en çok Beyza'yı sevdin!" diye bağırdı. "Onun yüzünden annemi ve babamı kaybettik. İkimizin de hayatı mahvoldu. Sen Beyza yüzünden eline silah aldın! Ama hâlâ cüzdanında fotoğrafını taşıyacak kadar çok seviyorsun onu!"

"Yeter saçmaladığın," dedi Bora, ifadesiz bir sesle.

"Senden de nefret ediyorum abi!" dedi Begüm, öfkeyle. Bora ifadesiz yüzünü Begüm'e çevirmişti. Sanki kardeşi kendisine olan nefretini kusuyormuş gibi değil de, rastgele açtığı bir kanaldaki bir filmin son sahnesine bakıyor gibiydi. Ortamdaki duygudan yoksun, karakterle bağ kurmamış, olana bitene karşı ilgisiz gibiydi. "Kara olduğun günden beri senden nefret ediyorum!" dedi Begüm, derin bir nefes aldıktan sonra. "Nefret ediyorum!" dedi, bir kez daha. Arkasını döndü ve hızlı adımlarla terastan içeriye girdi.

Bora, başını dahi bilmeden, sırf rastgele açtığı kanalda izlediği bir film bitince, onunla aynı filmi izleyen insana bakışlarını çevirmek zorunda hissettiği için bakmıştı sanki bana. Ne denirdi bilmiyordum ve bakışları da zaten bir şey söylememi beklemiyor gibiydi.

"Senden nefret ettiği falan yok," dedim, neredeyse mırıldanarak.

İfadesiz yüzü onlarca gezegenden yalnızca birisiydi. Gülümsediğinde, birden orada su oluştu; ve hayat bulundu. Evrenin en güzel gülümsemesiydi bu. "Ediyor," dedi. Evrenin en güzel gülümsemesinin kaynağı acıya dayanıyordu ve bulunan su; o gezegende bulunan değil, esasen biten hayattan kalan son kanıtı temsil ediyordu.

"Hayır... Beyza'dan nefret ediyor. Senden değil," dedim, bu hayatın bitmediğini kabul ettirmeye çalışarak.

"Ablamdan da benden de nefret ediyor," dedi. Ben umutlarımla ama o kanıtlarıyla konuşuyordu ve ben onunla baş edemezdim.

"Senin ablanı sevmene karışamaz," dedim, sitem edercesine. Bitmiş bir hayatı kabul etmek yerine, başka bulgular bulmaya çalışıyordum anlaşılan.

"Onun da ablası olduğunu düşünürsek... Ve aynı şeyleri benimle beraber yaşadığını, üstelik benimle kıyaslandığında henüz küçücük olduğunu, küçük yaşta çok kötü ve hak etmediği şeyler yaşadığını düşünürsek... Karışabilir elbette," dedi. Şezlonga doğru ilerledi ve yeniden uzandı. Filme

rastlamadan evvel açtığı birayı kafasına dikti ve nefesi yettiğince içti. Bir sigara yaktı. Ve o an anlamıştım; benim yabancı olduğum bu filmin başını ve sonunu defalarca kez izlemişti Bora. Neredeyse her bir detayını ezberlediği için bu kadar tepkisiz ve ifadesizdi.

"Sonuçta senin için canını hiç düşünmeden vermiş birisinden nefret edemeyiz," dedim, kendimden emin çıkan bir sesle.

Bakışları beni buldu. "Sonuç odaklı bir insan olmamak lazım," dedi, tereddütlü bir ifadeyle. "O noktaya gelinceye dek yaşananları da işin içine katıyor Begüm. Kendince haklı... Ablamdan da benden de nefret etmekte haklı. Ona kızmıyorum," dedi, tok bir sesle.

"Kötü birisi değilsin sen," dedim ve şezlonga ilerleyip, Bora'nın ayak ucuna oturdum. "Kara'nın kötü olduğuna inanmıyorum," dedim, kollarımı bağlayarak. "Hakan'ı öldürmüş ya da öldürtmüş olsan bile kötü birisi değilsin..." dedim, neredeyse zor duyulan bir sesle.

"Kötü birisiyim Nazlı," dedi. "İnan ya da inanma... Öz kardeşim benden nefret ettiğine göre... Sence ne kadar iyi birisi olabilirim?" dedi, göz kırparak.

"Kötü birisi olsaydın, beni öldürürdün," dedim, ona itiraz edercesine bir ifadeyle.

"Seni kendi amaçlarım doğrultusunda kullanmak için öldürmedim Nazlı," dedi, kaşlarını kaldırarak. "Benden alacağın paraya ne kadar muhtaç olduğunu gördüm ve işime yaramanı istedim."

"O otelde beni öldürmemeye karar verdin!" dedim, sitemle.

"Hayattaki tek kötü şey ölüm mü gerçekten?!" diye sordu, öfkeyle. "Hayatını elinden aldığımı fark etmiyor musun sen?" diye sordu, gözlerini kısarak. "Öldürmemişim... Çok iyiyim gerçekten... Helal olsun bana!" dedi, sitemle. "Bir anlık bi' gaflet anıma denk gelseydin şimdi yaşamıyordun Nazlı. En az Begüm kadar geçerli sebeplerin var, gerçekleri görmek için... Ama sen en başından beri bunu reddediyorsun. Çünkü benim kahraman olduğumu düşünüyorsun."

"Sen kendinden nefret ediyorsun... Ve kimsenin seni sevmeyeceğine inandırmışsın kendini... Esas sende kendini değersiz hissetme kompleksi var!" dedim, sitemle.

"Ben kendime değer veriyorum Nazlı. Ve hatta öyle çok değer veriyorum ki, kimsenin bana değer vermesine ihtiyacım yok. Begüm'ün benden nefret edip etmemesiyle ilgilenmiyorum. Benim çatımın altında olması ve

onu koruyor olmak bana yetiyor çünkü," dedi, sigarasını söndürerek. Derin bir nefes aldı. "Ablam masum değildi. Annem ya da babam da masum değildi. Hepsi de gayet bilinçli bir şekilde hareket ettiler ve bu yolu seçtiler. Ama Begüm masum. Sen de öyleydin, bu yüzden yaşaman gerekiyordu," dedi, daha sakin bir sesle.

"Elif peki?" dedim, neden bunu dediğimi bilmeden.

"Elif..." dedi, sıkıntılı bir nefes vererek. "Tüm bu hikâyede, en saçma olan onun yaşadığıydı. Begüm, babasından miras kalan bir kaderi yaşıyor hak etmese bile... Ama Elif, gerçekten de böyle yaşamak zorunda değildi. Çünkü yola bambaşka bir adamla çıkmıştı. Hiç kimse, birdenbire değişen ve ne kadar daha değişeceği kestirilmeyen birisiyle olmak istemez... Elif akıllı bir kadın. Kendini kurtardı. Ve şimdi gerçekten de güzel bir hayatı var."

Alaylı bir tavırla, "Utanmasan onu takdir edeceksin!" dedim.

"Ediyorum zaten Nazlı," dedi, ciddi bir ifadeyle. "Seni mi takdir edeyim?" diye sordu ardından. "Neden takdir edeyim seni? Aşık olduğun adamın hastane masraflarını mafyanın göbeği olan bir kumarhanede hile yaparak kazanmaya çalıştığın için mi?"

"Mafyanın göbeği olduğunu bilmiyordum," dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Bu mu cidden savunman?" dedi, kafasını iki yana sallayarak. "Rastgele bir casino olsaydı... Ne değişecekti?" diye sordu. "İşin içine polis de karışabilirdi... Sabıkan olacaktı mesela. Sınır dışı edilecektin... Ve kendini CIA'de falan hayal ediyorsun... Bu daha iyi bir seçenek miydi senin için?"

"Sıkıldım bu konuşmadan," dedim, köşeye sıkıştığımı anladığımda. Küçük hareketlerle yanına uzandım ve başımı omzuna koydum. "Ne olduysa oldu işte... Buradayız," dedim, mırıldanarak. Cevap vermedi. "Pişt!" dedim, işaret parmağımla koluna dokunarak.

"Benden ne saklıyorsun Nazlı?" diye sordu, net bir sesle.

"Bunu da konuşmak istemiyorum," dedim, omuz silkerek. "Düşünmek de istemiyorum. Sadece durmak istiyorum. Böyle zamanı durdursunlar," dedim, mırıldanarak. Ardından bakışlarımı bakışlarıyla buluşturdum ve dudaklarına uzandım. Nefesim yetene kadar içime çektiğim nefesine sığınmak istiyordum. Bunun mantıklı bir tarafı yoktu. Bu yaptığım delilikti. Bu yaptığım zır deliliğin önde gideniydi. Ama umurumda değildi.

Sadece an'ı yaşamak istiyordum. Aşk başa geldiğinde insan istediği kadar delirebilirdi belki ve ben ilk kez, aklım başımda değilken bu kadar mutlu hissediyordum. Yarın ne olacağını bilmiyordum ve gücüm yettiğince tüm düşünceleri durdurmak istiyordum.

"Durmak değil... Kaçmak bu," dedi. Az evvel ciğerlerime üflediği nefesini şimdi yüzüme üflüyordu. "Yüzleşmek zorundasın... Her şeyle. Çok geç olmadan." Bunu ben de biliyordum ama istemiyordum işte. Omzuna başımı koyduğumda beni kollarıyla sarmaladı.

"Bu gece gökyüzü çok güzel, değil mi?" dedim, gözlerimi kapatarak.

"Gidip uyuyalım hadi," dedi, yorgun çıkan bir sesle.

"Benim azıcık işim var çalışma odasında," diye mırıldandım.

"I-ıh. Yok," dedi.

"Var var," dedim. Vardı. Babamla görüşecektim. *Tövbe de Naz, bunu böyle izah etme kendine.*

"Benim uykum var," dedi, gerçekten de uykulu çıkan bir sesle.

"Git uyu sen," dedim, omuz silkerek.

"Odaya ben uyuduktan sonra girersen uyanırım," dedi, bana daha sıkı sarılarak. "Ve ben şu an yatar yatmaz uyurum. Yani benimle aynı anda yatmak zorundasın."

"Benimle yatmak için bahane değil mi bunlar?" dedim, nereden geldiğini asla bilmediğim bir özgüvenle.

"Bahanelerin arkasına sığınmam," dedi, çok tatlı çıkan bir sesle.

"Mecburiyetten yatıyorsun yani benimle?" dedim, meraklı bir sesle.

"Kimse beni herhangi bir şeye mecbur bırakamaz," dedi, aynı tatlı ses tonuyla.

Kıkırdadım. "Lafları çok güzel çeviriyorsun."

"Ama sen bunu çok güzel yapamıyorsun. O yüzden sen yapma," dedi, kafamın üzerine bir öpücük kondurduğunda.

Telefonuna mesaj geldiğinde, "Ben de okuyayım. Bakayım ben de, kim o?" dedim heyecanla. Bir yandan da kafamı göğsünden kaldırmaya ve kolları arasından kurtulmaya çalışıyordum.

"Aynen... İnsan nankör, her şeye çok çabuk alışıyor," dedi, muzip bir ifadeyle. Gözlerini gözlerimden çekmiyordu ve henüz telefonuna bakmamıştı bile. Başımı yeniden göğsüne koydum. "Aşk olsun, beraber okuyacaktık?" dedi, beni yoklarcasına. Cevap vermedim. "Hadi ama?" dedi. Omuz silktim. "Nazlı bir dakika," dedi, ciddi bir sesle. Kafamı göğsünden

kaldırdığımda doğruldu ve yan dönerek şezlongda oturur pozisyona geçti. Bir numarayı tuşladı ve telefonu kulağına götürdü. "N'oldu Selim?"

"Abi kusura bakma rahatsız ettim... Aşağı inmen lazım," dedi Selim. Etraf çok sessizdi. Selim telaştan olsa gerek, yüksek sesle konuşuyordu ve çok rahat ne söylediği duyuluyordu.

Bora, ayağa kalktı ve tırabzanlara doğru yaklaştı. Daha sonra, terasın sol ucundaki mermer kenarlıklara doğru yürüdü. Aşağıda her ne gördüyse bir anda çok fazla öfkelenmişti. "Geliyorum!" dedi, çok sert bir sesle. Arkasını döndü ve hızlı adımlarla terastan çıktı. Saniyeler içinde, odasının kapısının sesi duyuldu ve ayak sesleri, merdivenlerden kulaklarıma ulaştı. Ayağa kalktım ve mermer kenarlıklara doğru ilerledim.

Bugüne dek duyduğum tüm sesler silindi ve kulaklarımda yalnızca tek bir ses uğuldamaya başladı: *"Sen bizi aptal mı sandın küçük orospu?"* Yanağımın sızladığını hissetmem beynimin bir yanılgısı olmalıydı. Acı içinde yutkunurken, gördüğüm simanın beni hâlâ ürkütüyor olabilmesine, yaşadığım tüm korkuları bir bir hatırlatıp beni karanlık dehlizlere fırlatmasına engel olamıyordum.

Gördüğüm manzaraya Bora Karabey de eklendi. Aynı o akşam olduğu gibi öfkeyle atıyordu adımlarını. Aynı o akşam olduğu gibi, Bora Karabey'in karşısında el pençe divan duruyordu koskoca casino'nun işletmecisi.

"Ne işi var lan bunun burada?!" diye sordu Bora Karabey, Selim'e.

"Bora Abi..." dedi Hasan, acınacak hâlde çıkan bir sesle.

"Ne işi var bunun burada?!" diye bağırdı Bora Karabey, görkemli bir sesle.

"Bora Bey," dedi Özgür.

Özgür...

Ve beynimin içindeki seslerle görüntüler ayrışmaya başladı.

"Bora Bey otelden çıkmadı bugün hiç Gökhan Abi. Akşam da mekana gidecek mi bilmiyorum. Odasına geçti dinlenecekmiş, şimdi indi asansörden hatta, ben de odama geçeceğim."

"Pardon, bakar mısınız?"

"Tamam abi, görüşürüz... Buyurun?"

"Bu kol düğmesi, sizden mi düştü?"

"Hayır. Evet! Yani Bora Bey'in... Patronumun..."

"Patronunuz servetini kol düğmelerine yatırıyor sanırım... Şu kadar paramız olsa, deniz gözlü çocuk yaşayabilir belki..."

"Affedersiniz, duyamadım?"

"Bir şey demedim... Buyurun... Verin patronunuza kol düğmesini... Ve iletin lütfen, servetini etrafa dikkatsizce saçmasın. İyi günler!"

"Kozan'la görüşüyor abi," dedi Selim, Özgür'ün lafını keserek. "Özgür tesadüfen görmüş... Sormuş, soruşturmuş... Görüşmeleri ne ilk ne de sonmuş. Gökhan Abi, bi' senin karşına getirmemizi istedi."

"Hoş geldiniz hanımefendi? İsminizi öğrenebilir miyim?"

"Tabii... Sena... Sena Alkın."

"Pardon... Ben ilgilenirim Metin... Sena Alkın mı demiştiniz?"

"Eeee... E-evet."

"Memnun oldum. Selim ben de. Sanırım sizinle telefonda görüşmüştük. Holdinge gelecektiniz Bora Bey'le görüşmek için ama son anda randevuda bir değişiklik olmuştu."

"Hı hı... Tabii. Evet yani."

"Selim Abi?"

"N'aber Hakan?"

"İyilik... Hoş geldiniz Sena Hanım."

"Hoş buldum, teşekkürler."

"Bora Bey gelmeyecek diye biliyordum Selim Abi, sen ne yapıyorsun burada, neden kapıdasın?"

"Sigara içmeye çıkmıştım, Sena Hanım'ı görünce selam vermek istedim... Birazdan burada olur Bora Abi de koçum. Özgür'le otelden çıktılar biraz evvel. Sena Hanım... Burada olduğunuzu ileteceğim Bora Bey'e."

"Eee Selim Abi! Sena Hanım büyük bir oyuna girecek bu akşam..."

"Maşallah Hakan... Bardan yetişiyorsun her şeye helal olsun."

"Çok severim Hakan'ın kokteyllerini... Sık sık uğrarım yanına, buraya geldikçe... Ben artık içeriye geçeyim... Memnun oldum. İyi akşamlar!"

"Kimdi o adam Hakan? Bora Bey kim?"

"Önemli değil Naz... Fazla görünme onlara. Sena Hanım'ı tanımasalar da ismen biliyorlar belli ki. Gel biz bara geçelim."

"Bora Abi vallahi öyle değil bak-" diyordu Hasan, beynimin içinde netleşen tüm ses ve görüntülere karışıyordu acınacak hâli.

"Kes lan sesini!" dedi, Bora Karabey. Ardından öfkeli yüzünü Özgür'e çevirip, "Sen anlat!" diye emretti.

"Kozan'ın sürekli takıldığı mekanlardan birisinin önünden geçerken, bu herif çıkıyordu içeriden Bora Bey," dedi Özgür, güçlü bir sesle. "Gerisini tahmin ediyorsunuzdur... Üçüncü gelişiymiş o akşam... Gökhan Abi ile yakın takibe aldık. Trabzon'dayken gelmişti haberi. Geçen akşam yine Kozan'ın yanındaymış. Dün İstanbul'a vardığımızdan beri bu herifi arıyoruz size getirmek için. Ancak bulduk."

"Bora Abi bir de beni dinlesen?!" diye yalvardı Hasan.

Bora Karabey, Hasan'a çevirdiği öfkeli bakışlarıyla onu üç saniye kadar süzdü. "Eğer sen... Bir daha ağzını açacak olursan... Seni doğduğuna pişman ederim!" dedi Bora Karabey, ürkütücü derecede sakin çıkan bir sesle. "Gökhan nerede?" diye bağırdı, hemen ardından.

"Yolda abi... Geliyor buraya. Biz Hasan'ı alınca, Kozan'ın adamları peşimize takıldı. Herifi fena koruyor Caner Kozan... Sağlam da besliyor anlaşılan, üzerinden iyi para çıktı," dedi Selim.

"Eğer beni sattıysan senin ecdadını sikeceğim Hasan, biliyorsun değil mi?" dedi Bora Karabey. "Eğer yaşadığın için şükretmek yerine bana ihanet ettiysen, yaşadığın tüm günlerin de acısını çıkartacağım!"

"Bora Abi ben seni satmadım," dedi Hasan. "Çocuklarımı görmek nasip olmasın ki satmadım!"

"Karıştırma lan çocuklarını! Sanki onları önemsediğin var!" dedi Bora Karabey, ters bir ifadeyle. "Ne bok yiyordun Kozan'la?!"

"Bilgi istedi abi... *Kara'nın açığı nedir* diye sordu. Ben de seni satamayacağımı söyledim," dedi Hasan.

"Caner'in anlaması mı kıt Hasan? Bunu dört seferde mi anlatabildin?" dedi Bora Karabey, alaylı bir tavırla. "Beni satmaman karşılığında mı ödedi o parayı lan sana?!" diye sordu, sertçe.

"Hayır abi... Halamın köydeki tarlası miras kalmıştı bana. Onu sattık da onun parası... Yemin ederim Kozan'la alakası yok. Aç açıkta kaldım abi... İş bulamadım. Kara bir kere sırtını çevirince, kimse yüzünü dönmüyor sana... Mecbur sattım tarlayı," dedi Hasan, af dilenircesine.

"Duygu sömürüsü yapma lan bana!" dedi Bora Karabey.

"Değil Bora Abi... Vallahi değil. Neden böyle olduğumuzu bile anlamadım ben... Bu işin içinde piştim, yıllardır da yanındayım... Senin tek bir sözün benim için emirdir ama sen beni emrine karşı gelmekle suçladın..." dedi Hasan, başını öne eğerek. Evin girişine yanaşan siyah arabayla beraber, Bora Karabey dâhil herkesin dikkati kısa bir süreliğine Gökhan'da toplanmıştı. "Gökhan Abi'm de geldi... Onunla da uzun uzadıya konuşmuştum... O anlatsın," dedi Hasan.

"İyi akşamlar," dedi Gökhan. Küçük adımlarla, zar heykelli süs havuzunun başında olan Bora Karabey ve diğer adamların yanına doğru yürüdü. Herkesle, farkında olduğum ya da olmadığım, bir şekilde o güne dayanan korku dolu bir tanışma hikâyem vardı ama Gökhan'ın hayatıma girişi çorba temalı bir komedi sahnesiydi.

"Gökhan Abi'm... N'olur anlat Bora Abi'ye... Bu adamların hepsi Caner Kozan'la iş birliği yaptığımı iddia ediyorlar. İnandıramıyorum kendime. Açıklayamıyorum," dedi Hasan, Gökhan'a doğru bir adım atarak.

Gökhan, Hasan'ı üç saniye kadar tepeden tırnağa süzdükten sonra Bora Karabey'e döndü. "Ne diyorsun?" diye sordu, ciddi bir ifadeyle. "Ben aranızda geçen mevzuyu bilmiyorum... Kendi karısına şiddet uygulayan bir şerefsizden bahsediyoruz neticede," diye devam etti Hasan'a dönerek. "Kime el kaldırdı ve seni kızdırdı bilmiyorum ama bu lavuğa güvenmiyorum," dedi, yeniden Bora Karabey'e baktığında. "Gerekirse el kaldıran elini kıralım... Caner'le konuşan dilini keselim ama gözümüzün önünde tutalım derim."

Bora Karabey, kısa bir süre Gökhan'da tuttuğu bakışlarını yeniden Hasan'a çevirmişti.

"Bora Abi... Sen kızı konuşturmamı söyledin. Tartaklamadan nasıl konuşturacaktım ki kızı?" diye sordu Hasan. "Zarar vermememi söyledin ama bir tokattan ne olacaktı? Arada Hakan piçinin olduğunu bile bilmiyorduk. Senin masanda, seni dolandırmaya kalkan bir fahişeydi işte... Sen de izledin kazanmak için heriflerin dikkatini kendi bedeniyle nasıl dağıttığını..." dedi Hasan, o gün gördüğü kızdan iğrenircesine.

Olanı biteni idrak edebilmem sekiz saniyemi almıştı. Gökhan'ın şaşkın bakışları Bora Karabey'e çevrilirken, Bora Karabey belinden çıkarttığı silahı Hasan'a doğrultmuştu. Henüz silah ateşlenmemişti ve Hasan yaşıyordu ama ölüm sessizliği çoktan oluşmuştu. Gökhan bakışlarını Bora Karabey'den çekip de terasa yönelttiğinde göz göze geldik. Hasan, kendini

savunmak isterken daha çok batırmıştı çünkü onun *fahişe* diye bahsettiği kişi, Bora Karabey'in müstakbel nişanlısından başkası değildi; Gökhan tüm bunları yeni fark ediyordu.

Bora Karabey'in de farkında olduğu bir gerçek vardı: Hasan söylediklerinde çok haklıydı. Çünkü fahişe damgası yiyen o kız, tam da buna yakışacak hareketlerde bulunmuştu. Hasan, o kızın amaçlarını bilmek ya da onunla empati yapmak zorunda değildi. Ve şimdi, gördüğü bir gerçeği Bora Karabey ile paylaştığı için kendisine, emniyet kilidi de açılmış bir silah doğrultuluyordu.

"Kara!" dedi Gökhan, keskin bir sesle. Fakat Bora Karabey duymuyor, görmüyor, hiçbir duyusu yokmuşçasına, gözlerini Hasan'dan ayırmadan ona bakıyor ve doğrulttuğu silahın tetiğine her an basacakmış gibi duruyordu.

Peki ben kendimi, Kara'nın gözümün önünde bir cinayet işlemesine hazır hissediyor muydum?

Asla.

Gökhan'la sanki anlaşmış gibi aynı anda birbirimize baktık ve benim üzerimden bir şey yapacağını çok rahat anlamamı sağladı. "Nazlı! İçeriye gir, terasta durma!" dedi Gökhan, çok sert ve yüksek çıkan bir sesle. Bora Karabey öfkeli bakışlarını önce Gökhan'a, sonra başını hafifçe yukarıya kaldırarak bana çevirdi. Hasan'ın da bakışları bana kaydığında korkuyla yutkundum.

Ve Gökhan yapmıştı yapacağını; Bora Karabey'e, bana *"Nazlı,"* diye hitap ederek varlığımı hatırlatmış, yanlış bir şey yapmasını engellemeye çalışmış ya da onu resmen durdurmuştu.

"Götürün şunu, götürün ve konuşturun!" dedi Bora Karabey, öfkeyle. Hızlı adımlarla içeriye doğru yürümeye başladığında, silahını da beline yerleştirmişti. Koşarcasına aşağıya inmeye başladığımda bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Orta katta burun buruna geldik. Hiçbir şey söylemeden çalışma odasına yöneldiğinde, ürkek adımlarım onu takip ediyordu.

"Bıktım! Yemin ederim senden bık-tım!" dedi Gökhan, peşimizden çalışma odasına gelir gelmez. Muhatabı elbette ki Bora Karabey'di. "Ulan yirmi altı tane görgü tanığının önünde adam mı öldüreceksin?! Sikeceğim senin otokontrolsüzlüğünü!" diye devam etti, öfkeyle. "Hapishaneye yollardık artık temiz iç çamaşırı..." dedi.

Bora Karabey kendisine bir bardak viski doldurmuş, camın önünde Gökhan onca lafı sanki bana söylüyormuşçasına rahat bir şekilde içkisini yudumluyordu. "Eve getirmelerini istemeseydin sen de," dedi Bora Karabey, umursamaz bir ifadeyle. *Bora Karabey deyip durma Naz. O gün, onu hiç tanımıyordun. Şimdi tanıyorsun.* Tanıyor muydum gerçekten, cinayetin eşiğinden dönmüş o adamı?

"Ulan ben ne bileyim?!" dedi Gökhan, aniden. "Sana mı vurdu Hasan?" diye sordu ardından. Bakışları beni bulmuştu şimdi de. Cevap vermeme fırsat kalmadan yine kendisi konuştu. "Ben neden bilmiyorum bunları Kara?!"

"Birileri için çalıştığımı düşünüyordu... Çünkü Hakan öyle söylemiş," dedim, kısık bir sesle. Bora Karabey viskisini kafasına dikip, kütüphaneye doğru yöneldi ve kırdığım at biblosunu eline aldı.

"E tamam?! Yani sonuçta bu adam Naz'ı konuşturmaktan mesuldü. Elbette ki el kaldırmasını onaylamıyorum ama onun karşısında gördüğü kişi, bir casus olabilirdi amına koyayım! Adam haksız değil ki?!" dedi Gökhan. Bora Karabey küçük adımlarla çalışma masasına doğru ilerledi ve çekmeceden bir yapıştırıcı çıkartıp, atın kafasını yapıştırmakla uğraşmaya başladı. "Sana söylüyorum Kara!" dedi Gökhan, hafif yüksek çıkan bir sesle.

"Ayrıca dediğini de yaptım," dedim, kollarımı bağlayarak. Gökhan'ın bakışları bana çevrilirken, Bora yaptığı işe asla ara vermiyordu. "Yani masada oturduğum adamların dikkatini dağıtmak için bacaklarımı da açtım... Göğüs dekoltesi de verdim. Bilerek," dedim, kendimden emin bir ifadeyle. "Aynısını ona da yapmaya çalıştım," dedim. Burada bahsettiğim üçüncü tekil şahıs Bora Karabey'di.

"Şu siktiğimin muhabbetini başka bir yerde yapar mısınız?!" dedi Bora Karabey, sert çıkan bir sesle.

"Konu bu değil," dedi Gökhan, bakışlarını bana sabitleyerek. "O kumarhanede ne olduysa oldu... Bugün buradayız. Ve Kara'nın bugün hata yapma lüksü yok! Yani eline silah alıp, arkasında görgü tanığı bırakamaz! Evini cinayete karıştıramaz! Ya içeride Begüm'le arkadaşı var amına koyayım!"

"Yapıştı bak," dedi Bora, bakışları gözlerimi bulduğunda. At biblosunun kafasından tutmuş, yapıştığını kanıtlarcasına bana gösteriyordu. Bunun o kadar yeri ve zamanı değildi ki histerik bir kahkaha attım.

Gökhan, hızlı adımlarla Bora'nın çalışma masasına ilerledi ve elinden at biblosunu aldı. Duvara atmak üzere havaya kaldırdığında kahkaham yarıda kesilmişti. "Dua et Beyza'nın hediyesi bu!" dedi, sert bir sesle. Bibloyu masaya geri bıraktı ve masanın üzerindeki kalemliği kapıp duvara fırlattı. *Sen Bora'nın ablasının hediyesini kırmışsın ve ağzını açmamış mı Naz? Tek kelime laf etmemiş mi sana?*

"Ne bu, şov mu?" dedi Bora, bir bacağını diğer bacağının üzerine atarak.

"Şov?!" dedi Gökhan, gözlerini kocaman açarak. "Şov ne biliyor musun? Şov senin yaptığın! Onca adamın içinde, aptalca silah çekmen... Ama esas şovuna engel oldum tabii! Öldürecektin lan adamı ve tek kelime laf etmiyorsun!"

"Evet!" diye bağırdı Bora. "Evet öldürecektim amına koyayım! Bunu mu duymak istiyorsun?" diye bağırdı, yerinden öfkeyle kalkarken. "Çünkü sen de sebebini gayet iyi biliyorsun!" diye devam ettiğinde sesi daha alçak olmasına rağmen sertti.

"Bu şekilde olmaz Kara," dedi Gökhan, sıkıntılı bir nefes vererek. Başını iki yana salladı. "Her şeyi riske atıyorsun... Her şeyi..."

"Ne diyorsun Gökhan?!" diye sordu Bora, ters bir ifadeyle. "Kimin karşısında ne konuştuğuna dikkat edecek o zaman! N'apsaydım?!" diye bağırdı.

"Sakin olsaydın!" diye bağırdı Gökhan, ellerini iki yana açarak. "Kara gibi davransaydın mesela... Bir serseri gibi, maganda gibi değil!" dedi, sert bir ifadeyle. "Ne zamandan beri kendi kumarhanende, kendi evinde millete silah çeken bir adama dönüştün ya sen?!"

"Siktir git Gökhan, uğraşamayacağım seninle," dedi Bora, başını iki yana sallayarak. At biblosunu aldı ve kütüphanedeki yerine koydu.

"Kendine gel Kara!" dedi Gökhan. "Kara'yı kimsenin bilmediğini unutma! Görgü tanıklarının arasında bir cinayete karıştığında kimliğini riske atacağını unutma! Kimliğini bu dünyadan olmayan ve avucumuzun içine almadığımız herkesten sakladığımızı unutma! Polis gitgide daha çok dibimize giriyor, bin takla atıyorum ben amına koyayım! Herkes bizim tarafımızda değil Kara! Bu bahçedeki adamların birkaç tanesi dışındaki kalan hepsine bir yere kadar güvendiğini unutma! Kendine gel ve plansız hareket etme!"

"Planlarımıza ters değilse şayet, gidebilir misin Gökhan'cığım? Sıkıldım senden," dedi Bora, alaylı bir ifadeyle.

"Ne bok yersen ye amına koyayım!" dedi Gökhan, öfkeyle ve hızla odadan çıktı.

Bora, kapanan kapının ardından bakışlarını bana çevirdi. "Ben duş alacağım. Yarım saatin var. Ne işin vardıysa bu odada hallet o süre zarfında," dedi düz bir sesle ve o da odadan çıktı.

Şimdi kendimi bıraksam, olduğum yere yığılırdım muhakkak. Ama bazen insanın böyle bir şey yapma şansı olmayabilirdi, benim de yoktu. Her şeyden evvel Kara'ya, Eren'in, *Kara'nın gizli varlığını Bora Karabey ile bağdaştırdığını* söylemem gerekiyordu. Ama Gökhan'ın da söylediği üzere, Eren'in bunu bildiğini Bora'nın bilmesi Eren'i tehlikeye atıyordu. Ve fakat Eren bunu abisine söylerse de olacakları düşünmek bile istemiyordum. Çünkü mesela, Gürkan Erdal asla Bora Karabey'in tarafında olmazdı.

Tam olarak hepsinin canını cehenneme emanet etmem gereken yerdeydik sanırım. Zira *araf* denen sıkışıp kalmışlığın bir sınırı olmalıydı. Hayatın, bir insanın üzerine, belirli ölçülerde gelmesi gerekirdi mesela. Sağlamasını dahi yapamadığım bir hayatta nasıl yol izlemem gerektiğini o kadar bilmiyordum ki ancak bu kadar olurdu! Küçük adımlarla kasaya doğru ilerledim. Kasayı açtım. Kalın siyah dosyam kasanın içindeydi. Dosyanın içinde, en arkadaki gizli bölmeye yerleştirilmiş kâğıdı elime aldım. Yıllar her şeyi olduğu gibi bu kâğıt parçasını da eskitmişti. Kâğıdın katlarını açtım ve parmak uçlarımı üzerinde gezdirmeye başladım.

"Evet güzel kızım... Oldu bak... Madem günlüğünü kimselerin okumasını istemiyorsun, sen de özel alfabenle yazarsın. Böylece, yazma alışkanlığı da kazanmış olursun," diyordu babam. Şimdiyle kıyaslandığında küçücüktüm. Dokuz yaşındaydım henüz. Babam bana kendisinden bir şeyler katabilmek için çabalıyordu yalnızca. Edebiyata çok meraklıydı. Sürekli kitap okur ve bir şeyler karalardı. Annemin aksine sayıları hiç sevmezdi aslında, bunu sadece benim için yapıyordu.

Ama ben, annem gibi, sayıları çok severdim. Derdimi en iyi sayılarla anlatırdım. Harfleri, sayılar kadar sevmiyordum. Herkesin okuyabildiği kelimelerin eğlenceli hiçbir sırrı yoktu. Babam da bana harfleri sevdirebilmek için, özel bir alfabe tasarlamıştı. Her harfin, çarpma ya da toplama işlemiyle oluşturulan bir sayısı vardı. Her sayı bir harf demekti; böylece zamanla yazmayı da sevmeye başlamıştım. Karşıma çıkan her metni ka-

famda, *sayılar alfabemle* birleştirerek okumayı alışkanlık hâline getirmiş ve zamanla çok fazla okuyan bir çocuğa dönüşmüştüm. Büyüdüm. Matematik bölümünü seçtim. Ne annem ne de babam göremedi bugünlerimi. İstesem, bu alfabenin on sekiz katı zorunu oluşturabilirdim. Ama babama hiç ihanet etmek istememiştim. Onun el emeği göz nuru yazdığı bu kâğıttaki alfabeden daha iyisini düşünememiştim hiç. Babamı çok özlediğimi hissediyordum. Annemi de...

Beynimdeki tüm sesleri susturma pahasına, annemle babamın unutulmaya yüz tutmuş seslerini düşünmeye başladım. Babamın bana emanet bıraktığı ve ona daha fazla ihanet etmemek için artık yüzüne dahi bakamadığım o kutuyu ve kutunun içindeki hediyeyi de düşündüm. Çok doğru bir karar vermiştim. Eğer babam ya da annem, Hakan'ın ölümü için damla gözyaşı dökemediğimi, Hasan'ın bugün benim için söylediklerini ve Bora'nın bir cinayet işlememesi için Hasan'a hak verdiğimi duysalardı muhtemelen yüzlerine bakamıyor olurdum. *Bora cinayet işlemesin diye Hasan'a hak vermedin Naz; zaten haklıydı. Fahişe değilsin elbette ama dediği şeyi yaptın. Para için değil ama... Aşık olduğun adamın hayatını kurtarmak için yaptın. Bu kadar basit. Ve tabii sen bunu da anne ve babana açıklamaktan kaçınıyorsun.*

Kaç dakika ya da kaç saat geçtiğini bilmeksizin, anne ve babamı düşünerek elimdeki kâğıda bakmıştım. *Şimdi bu alfabeyle, koskocaman "BEN NE YAPACAĞIM?" mı yazsan bir yerlere Naz?* Kâğıda son kez göz gezdirip dosyanın gizli bölmesine yerleştirdim. Ardından dosyayı kasaya koydum. Kasayı kapattığım sırada, Bora çalışma odasına girmişti.

"N'apıyorsun?" diye sordu. Kaşları çatık, ifadesi ve sesi sertti. Esasen ne yaptığımı sormuyordu; daha çok hesap soruyordu. Lacivert eşofman üzerine giydiği mavi kısa kollu tişörtü ona çok yakışmıştı. Bu kombiniyle bergamot kokulu yatağında, bir bebek kadar rahat bir vaziyette yatıyor olmalıydı.

"Uyudun sanmıştım," dedim, yerimden kalkarak.

"Eğer gelirsen uyuyacağım Nazlı. Seni bekliyorum. Tam uykuya daldığımda odaya gireceksin, uyanacağım. Uykumdan uyanmayayım diye seni beklemeye kalkıştım ama sayende hiç uyuyamadım," dedi sitemli bir ifadeyle.

"Aaaa! Bu evde yaşamanın böyle kuralları yoktu," dedim göz devirerek.

"Benimle aynı odada yaşamanın böyle kuralları var ama," dedi. Gözlerinden uyku aktığını fark ettim. Küçük bir çocuk gibiydi karşımda. Bunu ona söylesem ne tepki verirdi acaba?

"Geliyorum tamam," dedim.

Odadan çıkmadan evvel kasaya uzaktan son bir bakış atmıştım. Hızlı adımlarla yukarıya doğru çıkmaya başladığında elimden de tutmuştu. O, yatağa girdiğinde ben banyoya doğru ilerledim, elimi yüzümü yıkadım ve dişlerimi fırçaladım. Şort ve hâlâ üzerimde olan tişörtüyle yatacaktım, kıyafetlerimi değiştirmeye hâlim yoktu. Odaya yeniden girdiğimde, Bora üzerindeki tişörtü çıkarmış ve yere fırlatmıştı. Sol tarafına geçtim. Gece lambasını kapattım.

"Neden tişörtlerini fırlatıyorsun?" diye sordum, merakla. "Sabah da bunu banyo kapısının önünde buldum. Çıkartıp da yatsana. Yatağa girdikten sonra neden çıkarıyorsun? Gerçi sabah ben alırım onu yerden, sorun değil."

"Benden izin almadığının farkında mısın?" diye sordu.

Başımı ona doğru çevirdim. Sırtüstü yatıyordu. "Tişörtünü giymek için mi?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Daha önce de giymiştim."

"Dövme yaptırmak için Nazlı," dedi, sıkıntılı bir nefes vererek. Söz konusu dövme, şu an düşündüğüm son şey bile değildi. Ona doğru, yan bir şekilde dönüp, ellerimi başımın altına yerleştirdim.

"Benim bedenim benim kararım diyeceğim ama çok başka yerlere çekilecek," dedim, gülümseyerek. Yüzünü hafifçe bana doğru çevirdi. O, gülümsemiyordu. Hatta yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Alacağım," dedim, konuşmayacağını anladığımda.

"Yaptırdıktan sonra izin alacaksın herhalde ama bence cezadır o," dedi. Sesindeki uyarıcı tonlama çok fazla tanıdıktı. Bu kurduğu cümle, ona aşık olmamam için yeterdi aslında. Ama bu kurduğu cümle, ona aşık olmamama yetmiyordu işte. Kara mıydı bu adam? Hakan'ın ölümü hak ettiğini savunan, biraz evvel de başka bir cinayetin eşiğinden dönmüş adamla aynı kişi miydi? Öyleydi muhakkak. *Gökhan'ın dediği cümleye de kulak ver Naz; Kara gibi davranmadığını söyledi Bora'nın.* Yine de bir insan, deli gibi en yakın arkadaşını öldürmesinden korktuğu bir insanı nasıl sevebiliyordu? Mesela belki de yarın Eren'i ciddi ciddi, görgü tanıklarının olmadığı bir yerde öldürecekti ama ben onun kokusuyla mutlu hissediyordum.

"Dövmeyi yaptırmama daha en az on iki saat var," dedim. Merkez bendim, her şey benim elimdeydi, güneş bendim.

"Ama sen izin almadan Bahar'la randevulaştın," dedi.

"Evet. Çünkü senden izin alacağım. Ve sen de izin vereceksin," dedim. Sesim yumuşacık çıkmasına rağmen, ses tonumun arasına özgüven serpiştirilmişti. "Hem sende de var. Demek ki dövmelere karşı değilsin... Senin dövmenin anlamı ne?" Ona doğru yaklaşarak, boyun girintisine başımı yerleştirdim ve parmak uçlarımı köprücük kemiğinin üzerine sabitledim.

"Nasıl bu kadar eminsin izin vereceğimden?" diye sordu. Sesinde, o esip gürleyen, kötü olduğunu iddia eden, görkemli bir ses tonuna sahip Bora Karabey'e yakışmayacak kadar yumuşacık ve meraklı bir tonlama vardı.

"Hissediyorum," dedim. Ve gözlerimi kapattım. Bergamot kokusu ciğerlerime dolarken, başımın üzerine küçücük bir öpücük kondurmuştu.

182 Gün Önce...

Bünyemi seviyordum. Top patlatsalar uyanmayan ben, zihnimi kurduğumda tam da istediğim saatte uyanmayı başarıyordum. Henüz daha yediye çeyrek vardı ve uyanmıştım. *Besmele çekerek başla Naz.* Elimi Bora'nın saçlarına uzattım ve sakallarının arasına güçlü bir öpücük kondurdum. *Besmele ile böyle bir işe başlamak da biraz şey oldu ama olsun Naz...* Gözleri aralandı. Ellerim, sakallarında dolaşıyordu. Bayram ya da seyran değilken, benim neden böyle tahrik edici şeyler yaptığımı anlamaya çalışıyordu. Muhtemelen henüz tam olarak uyanamamıştı.

"Günaydın," dedim.

"Günaydın?" dedi. Bakışlarındaki tereddüt dolu ifade komik görünüyordu. Gülümsedim ve sırtüstü uzandım. Derin ve sesli bir nefes aldım. "N'oluyor?" dedi. Sesinde de tereddütlü bir tonlama vardı.

"Sana bir şey söylemem lazım," dediğimde, "Nihayet?" demişti.

"Söylemeyi o kadar istemiyorum ki..." Gözlerim kısılmıştı. Kendime acıyordum. Sakallarına elimi uzattım ve ona yaklaştım. Dudaklarına küçücük bir öpücük kondurdum. "Nazlı," dedi, başını hafifçe geriye doğru iterek. Durmamı istiyordu. Söyleyeceğim ve dünden beri söylememi beklediği o şeye takılı kalmıştı muhtemelen, öpüşmek istemiyordu. Gözlerimi, merak dolu kara gözlerine diktim. Önümde iki seçenek vardı şimdi: Ya Eren'in bildiği gerçekleri söyleyecektim ya da susacaktım. Susarsam, Eren abisine giderdi; Bora onu öldürürdü. Söylersem, Bora, Eren'i yine öldürebilirdi. Eren'in yaşamasını nasıl sağlayabilirdim?

"Eren..." dedim. Kaşları çatıldı. "Senin Kara olduğunu biliyormuş," dedim. Gözleri kısıldı. "Bunu sana söylememi istedi," dedim. Yüzü, onu okuyamayacağım şekilde ifadesizleşti. "Eğer bunu sana söylemezsem, Gürkan Abi'ye senin Kara olduğunu söyleyecekmiş. Bana öğlene dek vakit verdi," dedim. Öfke tüm yüzüne yavaş yavaş yayılmaya başladı. "Dediğini yapar," dedim. Öfkeyle gülümsedi. "Ona zarar verme," dedim. Hızla yataktan kalktı. "O benim için çok önemli," dedim. Telefonunu eline aldı ve bir numarayı tuşladı. "Neredesin?" dedi. Nefesimi tuttum. "Derhâl Eren'in evine gidiyorsun," dedi. Gözlerimi kapattım. "Ona, *Kara seni bek-*

liyor, diyorsun," dedi. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Evet, Kara!" dedi. Gözlerimden bir damla yaş aktı. "Soru sorma!" dedi. Gözyaşımı elimin tersiyle sildim. "Yoo alıp geliyorsun," dedi. Gözlerimi açtım. "Evet. Gerekirse zorla," dedi. Tuttuğum nefesimi serbest bıraktım. "Dediğimi yap Gökhan!" dedi. Acıyla yutkundum. "Konuşabilecek kadar sağlam kalsın yeter," dedi. Nefesim kesik kesik olmaya başladı.

Gözlerimi kapattım. Hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Bu, gerçek olmamalıydı. Telefonu yatağın üzerine fırlattığında yeniden gözlerimi açtım. Banyoya giriyordu.

"O seninle konuşacaktı. Nişan için erken olduğunu düşünüyor çünkü ben Anıl'ın kolyesini aldım Melis'ten," dedim, durdu ama yüzünü bana dönmedi. "Seninle konuşmasını istemedim. *'Ölmek mi istiyorsun? Bora'ya bunu bildiğini söyleyemeyiz,'* dedim. Sinirlendi. Senden korktuğumu anladı. Tehlikede olduğumu düşünüyor. Muhtemelen ne yapacağını denemek istedi," dedim. Banyoya girdi ve kapıyı kapattı.

On altı dakika on yedi saniye sonra ifadesiz bir şekilde beline sarılı havluyla önümden geçip, giyinme odasına girdi. On dört dakika kırk bir saniye sonra, takım elbisesiyle giyinme odasından çıktı. Yatağın baş ucundaki komodinin önünde durdu. Saatini koluna taktı. Çekmeceyi açtı. Cüzdanını aldı ve ceketinin iç cebine koydu. Silahını aldı ve beline yerleştirdi. Çekmeceyi kapattı. Yatağa uzandı ve telefonunu aldı. Kapıya doğru ilerledi.

"Bora," dedim. Durdu. Sırtı yine bana dönüktü. "Onun için Kara bir halk kahramanı. Gerçekten kim olduğunu bildiğini zannediyor ama aslında bilmiyor bence. Benim gördüklerimi görmedi mesela. Bırak, hayallerindeki gibi kalsın," dedim.

Bana döndü. Bakışları gözlerimi buldu. Yüzünde hâlâ hiçbir ifade yoktu. "Sen ne gördün?" dedi. Sesinde de hiçbir ifade yoktu.

"Gözünü dahi kırpmadan, bir adamı vurabildiğini gördüm. Dün de bir cinayetin eşiğinden döndüğünü... Yetmez mi?" dedim.

"Okyanusta bir su damlası bu," dedi.

Yutkundum. "Okyanusa geminin içinden büyülenmiş bir şekilde bakan adamı, o gemiden atıp boğma. Geçsin gitsin," dedim.

"Boğulmak istedi," dedi. Arkasını döndü. Kapıyı açtı. Ve çıktı.

Yirmi bir dakika yirmi sekiz saniye daha pozisyonumu bozmadan yattım. Sonrasında kalktım ve elimi yüzümü yıkayıp, aynı kıyafetlerle aşağıya

indim. Begüm ve Bora kahvaltı yapıyorlardı. "Günaydın yenge," dedi Begüm, gülümseyerek.

"Günaydın." Yüzüm asık, sesim de gergindi.

"Abi," dedi, ardından Begüm. Bora, ifadesiz bakışlarını önündeki tabaktan kaldırıp Begüm'e çevirmişti. "Bana para lazım, dün şey oldu ya..." Bora, kafasını *tamam* anlamında sallamakla yetinmişti. Begüm'ün yüzüne şaşkınlık yayıldı. "Karşı çıkmayacak mısın?"

"Uzatma Begüm," dedi Bora.

Begüm, bakışlarını benimle buluştururken, "Siz kavga mı ettiniz?" diye sordu.

"Sana ne?" dedi Bora, sert ve ters bir ifadeyle.

"Alışveriş de yapacağım," dedi Begüm, Bora'ya. Konuyu değiştirmişti. "Kartlarımın limitini doldurdum senin yüzünden, millete çiftlik sefası yaptırdım."

"Çiftlikte harcadığın paranın iki katını, bana kilitlediğin nişan elbisene ödedim," dedi Bora.

"İşte ayakkabılar ve diğer ihtiyaçlarım için de şimdi kredi kartını rica edeceğim," dedi Begüm.

Bora, cüzdanını çıkarttı. Begüm ayağa kalkıp, Bora'nın yanına gitti ve arkasından sarılıp, yanağına bir öpücük bıraktı. Kulağına bir şey fısıldadı ama duyamamıştım. "Önemli değil," dedi Bora. Kredi kartını çıkarttı ve Begüm'e uzattı. Begüm, Bora'nın cüzdanındaki paraları çekti ve beş tane 200 lira alıp, kalanını Bora'ya uzattı. "Abiciğim, bende Türk lirası yok malum. Şimdi döviz bozdurmakla uğraşmayayım. Nakit önemli ihtiyaç," dedi Begüm, gülümseyerek. "Bu kartın şifresi neydi ya?" diye sordu ardından. "Üzerinde Bora Karabey yazısını görünce, hırsızlık yapıyormuşum gibi bakıyorlar bazen, sinir oluyorum. Keşke beni de herkes tanısaydı."

"6990, Begüm. Düzgün harca. Tepemi attırırsan, bankayı ararım," dedi Bora, uyarıcı bir tonlamayla. Begüm benim arkama geçip, yanağıma bir öpücük bıraktı ve âdeta sekerek salona girdi.

Bora'yla göz göze geldik. Konuşmadı. Konuşmadım. Sustuk. Kahvaltısını yapmaya devam etti. Masanın üzerindeki pakete uzandım ve bir sigara yaktım. Ne kadar sinirli olduğunu ya da Eren'e ne yapacağını kestiremiyordum. Deli gibi korkuyordum. Aramızda oluşan on dört dakika yirmi bir saniyelik sessizliği Eren'in sesi bozmuştu: "Ben de *'Kara seni bekliyor!'* dediklerinde, böyle karanlık, havasız, rutubet kokulu bir depoya geleceği-

mi sanmıştım..." Hızla arkamı döndüm. Gülümsüyor muydu o? "E bilseydim burada kalırdım, daha saatler önce buradaydım. Kaç saat oldu sahi Naz? Ben gideli?" Evet gülümsüyordu. *Madem ölecek, sen mi kafasına bir şey atıp öldürsen acaba Naz?*

"Hayırdır?" diye sordu Gökhan. Anlamaya çalışıyordu.

Bora'nın ifadesiz bakışları Gökhan'a çevrilirken, Eren tam karşıma oturmuş, bana hâlâ gülümseyerek bakıyordu.

"Gerisi bende," dedi Bora, Gökhan'a. Gitmesini istiyordu. İnşallah benim de gitmemi istemezdi.

"Buralardayım," dedi Gökhan. Sesi tok çıkmıştı. Âdeta, Eren'e gözdağı veriyordu. "Gel Noir!" dedi ardından. Havuzun arkasında, önündeki topla oynayan Noir, koşa koşa Gökhan'ın peşinden gitti.

"Nasılsın?" dedi Bora, sakin bir sesle. Sanki Eren ve ben bilek güreşi yapmak için karşılıklı oturmuştuk, o da masanın başında oturan bir hakemdi. Çok rahattı. *Bilek güreşi nedir Naz?*

"İyiyim. Sağ ol. Sabah sabah, karşıdan kalktım geldim buralara kadar. Allah'tan araç göndermişsin de benzinimi yemedim," dedi Eren. Dalga geçiyordu. Benzinini yememişti ama belli ki yürek yemişti. Sonra bana döndü. "N'aber?" dedi. *Gelmeyecek senden bi' haber Eren, merak edeceğiz. Öldün mü kaldın mı endişeleneceğiz!*

"Çok iyiyim! Maşallah. Allah nazarlardan saklasın Eren'ciğim," dedim imayla. Bakışlarımla durmasını ve bu yaptığı şeye bir son vermesini işaret ediyordum. Anladığına da emindim ama bunu umursamıyordu.

"Güzel. Sadede gelelim. Öğleden sonra davam var," dedi gülümseyerek. Ciddi miydi?

"Benim de yarım saat sonra toplantım vardı. Ama gidemiyorum. Neden? Çünkü sabah sabah tüm keyfimin içine edildi," dedi Bora. Kaşları çatılmıştı. "Saçma sapan bir ton işle uğraşıyorum. Kendi işlerim yetmezmiş gibi bir de-" Sustu ve derin bir nefes alıp verdi. "Neyse... Gelelim sadede hadi. Zaten daha ilk tanışmamızda anlamıştın benim kim olduğumu... Neden bildiğini şimdi belli ediyorsun? Ve neden bunu Nazlı üzerinden yapıyorsun? Tek tek anlat." Sesinin her bir tonlaması, emir vericiydi.

Eren arkasına yaslandı. Gözleri üç kez kırpılmıştı. "Bildiğimi anladığını anlamıştım." Yüzünde, Bora'yı takdir eden bir ifade vardı. *Gözümüzün önünde neler kaçırmışız Naz?*

"Ne mutlu sana Eren. Sadede gelmek isteyen sendin. Gel hadi," dedi Bora, sert bir ifadeyle.

"Konunun seninle hiçbir ilgisi yok," dedi Eren.

Bora'nın gözleri kısıldı. O da benim gibi hiçbir şey anlamıyor gibiydi. "Abine söylemekle neden tehdit ettin Nazlı'yı? Gidecek olsan giderdin zaten polise. Neden durup dururken huzur kaçırıyorsun?"

"Seninle nişanlanmakta olan Naz'ın, Anıl'la olan ilişkisini doğru bulmuyorum. Beni siktir et... Ama dün senin bakışlarında, senin de doğru bulmadığını gördüm... Ve sıradan bir adam değilsin... Naz da bunu biliyor. Ve benim de bildiğimi söylediğim ilk anda Naz'ın senden ne kadar korktuğunu gözlerinde gördüm. Beni öldüreceğini düşündü. İşte o zaman, onun tehlikede olduğuna emin oldum." Bora'nın ifadesiz bakışları bana çevrilirken, Eren, "Daha bir ay olmadı nişan yapacaksınız," diye devam etti.

Bora, başını iki yana salladı. "Nazlı'nın herhangi birisiyle olan ilişkisi seni ilgilendirmez," dedi. *Naz, olan tüm şeylerin senin zekânı aştığını düşünmek istemiyorum; aşktan gözün kör olmuştur en fazla.*

Bu kez Eren'in bakışları bana çevrildi. Bana acıyarak bakıyordu, sebebini anlamıyordum. "Kara'yı da mı ilgilendirmez?" dedi Eren. Gözlerini, gözlerimden çekmiyordu. Yerin yarılmasını ve içine girmeyi diliyordum.

"Hakkımda çok şey biliyorsun," dedi Bora, sesi ifadesizdi.

"Daha önce de söyledim... Kara hakkında çok araştırma yaptım, çok şey okudum. Ve bir şey söyleyeyim mi sana? Bence senin hakkında kimse hiçbir şey bilmiyor," dedi Eren, bakışlarını Bora'ya çevirerek. "Ama ben seninle aynı masaya oturdum. Ve belki tehlikeli biri olabilirsin evet ama bunu düşünmesi gereken kişi ben değilim... Yani bana bir zarar vermeyeceğini biliyorum. Benim anlamadığım, Naz'ın tehlikede hissettiği hâlde seninle nasıl nişanlandığı..."

"Panik olmuştur ilk duyduğunda," dedi Bora. Ve sanki bu söylediğine kendisi bile inanmamıştı. Konuşamıyor ya da araya giremiyordum.

"Sevgilin Bora... Kendisinin en yakın arkadaşlarından birini, senin öldüreceğini düşündü. Kaç kişiyi öldürdün gözünün önünde de böyle düşünüyor bilmiyorum..." dedi Eren. Bora yutkunurken benim içim acımıştı. "Bu, aranızdaki aşka engel değildir belki. Aşka saygı duyuyorum. Ama onun kafası o kadar karışık ki, belki de biraz durup düşünmesi gerekiyor.

Madem Anıl'ın kolyesini, senin arkadaşından alıyor... O zaman ben bu ilişkiyi haddim olmayarak sorgular ve kardeşimi korurum."

"Avukatsın sen Eren," dedi Bora, sıkıntılı bir nefes vererek. "Benim cinayet defterime saygı duymaman lazım," diye devam etti. Anıl ya da kolye olayına değinmemişti bile.

"Ben Naz'ın gördüğü cinayetlerin defterini görmedim. İki medeni insan gibi oturup konuşabildiğimize göre..." dedi Eren, gülümseyerek.

Bora'nın yüzüne buruk bir tebessüm yayılmıştı. "Haklısın," dedi, ciddi bir ifadeyle. "Nazlı sana öldürdüğüm insanları anlatır. Saymıştır muhakkak." Ayağa kalktı ve gözlerini benimle birleştirmeden salona doğru ilerledi. Arkasından bakakalmıştım sadece.

Eren, sorgulayıcı bir tavırla, "Hani katil katildi?" dedi.

"Öyle," dedim. "Eren... Siz sevmiyormuşsunuz *öylelerini*... Yani tamam kimse sevmez tabii de... Yani Bora iyi birisi, yani-"

"Sen dün... Bora'nın beni öldüreceğini düşündün Naz!" Allah belamı hemen şimdi verebilirdi. Düşünmüştüm, evet.

"Korktum o an, sen bildiğini söyleyince," dedim, kısık bir sesle.

"Sana bir kere sormuştum Naz! Anıl'da mısın Bora'da mısın diye... Bilmediğini söyledin. Çok değil sadece sekiz gün önce... Şimdi de nişanlanıyorsun, öyle mi?"

"Durduğum yeri biliyorum şimdi," dedim. Fakat ses tonumun beni doğruladığı söylenemezdi.

"O kolyeyi aldın sen. *AN* kolyesini... Bora'nın arkadaşından... Sen daha Anıl'la karşılaşmadın, karşılaşınca ne yapacaksın?" Dudaklarımı ısırdım. "Madem kararsızsın, neden nişanlanıyorsun?"

"Ben Bora'ya aşık oldum," dedim, iç çekerek. "Anıl'ı seviyorum ama... Ben-"

"Yarın Anıl'la göz göze geldiğinde, Bora'ya onunla yapamayacağını mı söyleyeceksin peki Naz?" dedi Eren, hafif sert çıkan bir sesle.

"Bu benim hayatım!" dedim, sesimi güçlü çıkarmaya çalışarak.

"Kaçıyorsun yine," dedi Eren. Sanki hayalleri yıkılmıştı. "O zaman şu yoldan ilerleyelim... Bora, herhangi birisi değil..." Dudaklarımı araladığımda yine Eren devam etmişti: "Kaldı ki kim olursa olsun, yapamazsın kimseye bunu. Emin olmadan bir yola çıkamazsın. Bora'yla nişanlanırsan, Anıl yüzünden ayrılamazsın! Emin değilsen değilsindir ya!"

"Bilmiyorum!" diye bağırdım. Gözlerim dolmuştu. "Bak Bora'ya aşık oldum ama Anıl'ı gördüğümde ne bok yaşarım bilmiyorum. Her an'ımda Bora olsun istiyorum. Şu an tek bildiğim bu!"

"Şu an Naz... Dediğin gibi şu an tek bildiğin bu," dedi. "Anıl'la konuşmaya devam edersen unutamazsın ki onu kızım. Maşallah, Allah muhabbetinizi arttırsın... Ağzından adın düşmüyor!"

Aslında buna mutlu olmalıydım ama Eren öyle bir söylemişti ki, rahatsız olmuştum. "Bu konuyu kapata-"

"Kapatamayız! Madem Bora'dan korkuyorsun, madem onun Kara kimliğiyle barışık değilsin ve madem Anıl'ın gözlerine baktığında ne olacağını bilmiyorsun..." dedi ve derin bir nefes aldı. "Şimdi derhâl benimle geliyorsun, düşünürsün taşınırsın... Sonra evleniyor musun, boşanıyor musun... Bakarsın durumlara."

"Bora'dan ayrılmak istemiyorum," dedim, kısık bir sesle. "Eren... Ben ondan ayrılamam!" *Sekiz ay dolduğunda buradan çekip gidemeyeceksin Naz, demişti dersin!*

"Bak güzelim... Anıl'a duyduğun aşka da saygı duydum. Aptalca buldum ama saygı duydum. Onun için çok fazla ileri gideceğine bile inandım. Kumarhaneye girdiğini düşündüğümde, aklıma çok aptalca şeyler geldi. Hakan'la beraber olduğunu bile düşündüm Naz! Bundan ben mi suçluydum? Yapmaz mıydın Naz? Canını bile almak isteseler... Vermez miydin Anıl için? Söyle bana..." dedi Eren, yumuşacık bir sesle.

Haklıydı. Anıl için, o tetiği çektiğimde canımı vermiştim ben. "Verirdim."

"Şimdi Bora'ya aşık oldun. Olabilir. Ve sana tüm kalbimle söylüyorum... Gerçek aşk bu bence. Ve tabii, bunu ancak sen bilebilirsin. Ama şimdi konuştuğun, mesajlaştığın insan... Kalbi kırık, ölümün eşiğinden dönmüş bir adam. Anıl'dan bahsediyorum Naz! Ona umut veriyorsun, farkında bile değilsin," dedi Eren, buruk bir tebessümle.

"Anıl bana aşık değil ya! Ne umudu?" dedim, sert bir şekilde çıkışarak.

"Mesele aşk mı sadece Naz? Bora görmüyor mu onu zamanında senin nasıl sevdiğini? Bir insan bunu kabul edebilir mi? Onunla görüşmenden ne kadar rahatsız olduğunun farkında değil misin? Sen Melis'ten o kolyeyi alırken, ben Bora'nın gözlerinin içine bakıyordum Naz! Kabul etmemen, geri vermen için yalvarıyordu Bora'nın bakışları!"

"Bana o çiçekleri sen mi almıştın? Hani Anıl'dan diye getirdiklerini..." diye sordum. Ne yeri ne de zamanıydı galiba ama öğrenmem gerekiyordu.

Eren'in önce gözleri kısıldı ve sonra fal taşı gibi açıldı. "Naz! Sen şaşırdın herhalde? Neyden bahsediyorsun ya?!"

"Ben en çok şakayık severim ama sana papatya demiştim... Çünkü ne bileyim, sen bana çiçek alacaksın sandım ve sen değil, sevdiğim erkek bana şakayık alsın istedim. Ama sonra sen bana Anıl'dan diyerek papatya getirdin, hem de kaç kez..."

Eren'in yüzünde hayrete düşmüş bir insanın ifadesi vardı. "Bunu mu konuşalım gerçekten?"

"Ben Anıl'ı çok seviyorum Eren. Çok... Ama işte Bora bambaşka bir yerde. Anıl'la kapanmamış bir sayfam var, kendi kendime kapatamıyorum. Er ya da geç, o sayfayı ancak onun gözlerinin içine bakarak kapatabilirim. Çocukça geliyordur belki sana hislerim ama yirmi dört senemi verdim ben ona. Neden bunu anlamıyorsun? Melis kurye değil ki, o kolyeyi ona geri veremezdim, Bora'nın da bunu bilmesi lazımdı."

Gözlerimden birkaç damla yaş süzülürken dahi Eren'in yüzündeki şaşkınlık silinmemişti. "Naz... Naz sen..." dedi ama devam etmeye korkuyordu sanki. "Sen Anıl'ı görünce... Bora'ya olan hislerinin kaybolmasından korkuyorsun..." Endişe dolu bir tebessüm oluşmuştu yüzümde. "Naz sen acı çekiyorsun..." dedi, korku dolu bir ifadeyle. "Bak seni anlıyorum ama bizim konumuz bambaşka..." dedi.

Gözyaşlarımı sildim ve bir sigara yaktım. "Biliyorum," dedim.

"Bak güzelim... Sana bunu nasıl anlatabilirim bilmiyorum ama... Sen korkarak yaşayamazsın. Ve sen Bora'yla yaşayacağın o bilinmez hayattan korkuyorsun, anlıyorum da... Çünkü dâhil olduğu hayat, bildiğin ya da onayladığın bir hayat değil," dedi.

"Senin de değil," dedim. Öyle bir tonlamayla söylemiştim ki, *"Ne olacak ki?"* der gibiydim.

"Ama ben Bora'yla evlenmeye karar vermedim Naz, sen verdin," dedi. "Bora dürüst bir adam, sense dolandırıcısın mesela."

Histerik bir kahkaha attığımda, Eren de gülümsemişti. Ama benim gözlerimden, attığım kahkahaya rağmen yeniden birkaç damla yaş süzülmüştü. "Bana şöyle demeyi kes!"

"Öylesin ama... Sen küçük sandığın yalanlar söylersin."

"Bora'ya yalan söylememeye çalışıyorum," dedim.

"Çünkü korkuyorsun anlamasından, eminim ki söylediğin yalanları havada kapıyordur..." dedi.

"Gözümün önünde bir adamı kulağından vurdu, adam bana asıldığı için, belki ondan korkuyorumdur bu hayattan. Dün de birisine silah çekti bahçede. Silah çektiği adam, casino'da bana tokat atmıştı. Neyse... Adam benim fahişe olduğumu söyleyince işte... Bora öldürecekti adamı. Ama ben kazanmak için bacaklarımı falan kullandım. Açtım yani. Adam haksız değildi. Öldürecekti Bora onu. Ama öldürmedi. Bir şey olmaz. Geçer. Korkmam sonraları..." dedim.

Eren yüz kaslarını kontrol etmeye çalışıyordu, bir tepki vermemeye çalışıyordu ve bunu fazlasıyla belli ediyordu. "Yarın yanında birini de öldürebilir belki," dediğinde, gözlerimi korkuyla kocaman açmıştım. "Bundan nasıl bu kadar rahat bahsedebiliyorsun?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Adamı yargılamak bana düşmez Naz. Ne yapayım? O casino'da ne bok oldu bilmiyorum mesela... Ama Bora'nın seni ne pahasına olursa olsun koruduğunu ve koruyacağını biliyorum. Ama sen rahatsızsan... Hadi gel o zaman, polisi arayalım?" dedi. Kafamı iki yana salladım. "Korktuğun için mi, sevdiğin için mi?" diye sordu Eren. Ellerimle yüzümü kapattım. "Sonranı düşünmüyorsun. Yere çakılmandan korkuyorum. Kahraman dediğin adamla yaşayabileceklerinden korkuyorsun çünkü sen, kalkabilir misin düşersen?"

Bilmiyordum. Bunu hiç düşünmemiştim. Bunu düşünmek de istemiyordum.

"Benimle acımı bölüşemez misin Eren?" diye sordum, yanaklarıma boca olan yaşların arasında. "Ben böyle olsun istememiştim ki. Zaten nasıl oldu onu da bilmiyorum. Eren ben çok seviyorum. Böyle bir anda oldu. Ben sadece Anıl'ı kurtarmak istemiştim. Ve şimdi Bora yokken-" Gözyaşlarım şiddetlendi. Eren, yerinden kalkıp yanımdaki sandalyeye oturdu ve beni kendine çekti. Bana sımsıkı sarılıyordu ve ben hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. "Ömrümün sonuna kadar Anıl'la karşılaşmak istemiyorum. Ama kırılmasın da bana... Bora'yı gördüğüm için onu sattığımı düşünmesin. Eren! Anıl hiç dönmesin Amerika'dan... N'olur dönmesin. Hem yarın ölüp giderim belki. Ben Bora'yı çok seviyorum ve o da lütfen kimseyi benim yanımda öldürmesin."

İçimin tüm dehlizlerinden fışkıran yaşlar yüzeye çıkıyor ve tüm korkularımı dışarıya akıtıyordu. Eren sadece bana sarılıyor ve güçlü ellerini

sırtımda hissetmemi sağlıyordu. Sanki içime attığım her şey, şu kısacık zamanda biriktirdiğim her şey, şimdi karanlıktan sıyrılmıştı. Canımın bu kadar çok yandığından nasıl haberdar olamazdım?

"Söz veriyorum geçecek her şey," dedi Eren. Ona daha sıkı sarıldım. Sekiz ay sonra buradan gitmek istemiyordum. Eren bu ihtimali de yok edebilir miydi? Ben hep Bora'yla kalmak istiyordum.

"Gitmek istemiyorum!" dedim, hıçkırıklarımın arasında.

"Tamam. Götürmeyeceğim seni. Zorla götürecek hâlim yok zaten. Kal burada," dedi Eren, yumuşacık bir sesle. Anlamıyordu beni; ben bu ülkeden, herkesin hayatından, ama en çok da Bora'nın hayatından gitmek istemiyordum.

"Yardım et bana," dedim yalvarırcasına.

"Eren," dedi, ruhsuz bir ses. Bora'nın sesiydi bu. Arkamızda mıydı? "Baş başa konuşalım mı biraz?"

"Geliyorum," dedi Eren'in sesi. Kollarını benden ayırdı. Gözleri benim gözlerime sabitlenmişti. "Sana yardım etmeye şöyle başlayabilirim... Kolyeyi bana vermek ister misin?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. "Biraz daha seninle kalabilirim şu an?" dedi. Başımı yine iki yana salladım. Ayağa kalktım ve arkamı döndüm.

Bora, ruhsuz çıkan sesinden öte, oldukça da ifadesiz görünüyordu. Yanından, onunla asla göz göze gelmeden geçerek bu kattaki banyoya girdim. Elimi yüzümü yıkamak bile artık bana iyi gelmiyordu. Yere oturdum ve öylece durdum. İyi değildim. Saymam lazımdı. Şu an krize girmenin sırası değildi.

Ve fakat bazen saymak bile iyi gelmezdi.

♠

Giriş katına çıktığımda Gökhan'la karşılaşmıştım. Hâlimden korkmuş gibi bir ifadesi vardı. Adım atıp atmamakta tereddüt ediyordu. Eren'den bir farkı yoktu onun da, kendi arkadaşının iyiliğini istemiş ve beni zorla kumarhaneye götürmüştü. Böyleydi bazı insanlar. Ya da hepimiz böyleydik zaman zaman. Karşımızdaki insanın iyiliği için, onun hayatına müdahale edebiliyorduk. Gökhan'ın yanından geçerek, üst kata doğru yöneldim. Ben de böyleydim işte. İnsanları oldukları gibi kabul ettiğim, oldukları hâli bağrıma basacağım anlamına bir türlü gelemiyordu ve bunu herkes er ya da geç anlıyordu. *Bora'yı bağrına basamamış olduğundan şüpheleniyordu*

işte Eren de Naz... Çünkü sen kolay kolay Kara'yı bağrına basamazsın. Yani basamazdın ya da.

"Naz," dedi Gökhan. İlk basamakta durmuştum. Ona döndüğüm sırada, Bora ve Eren de bu kata gelmişlerdi. Sanırım Eren gidiyordu.

"Naz," dedi Eren. Keşke Gökhan'la tek ortak özellikleri Hande'ye karşı bir şeyler hissetmek olsaydı. Beni paramparça etmiş olmasalardı. Hiçbir şey söylemeden Eren'e çevirdim bakışlarımı. Bana doğru bir iki adım attı. Belki de üç. Veya daha fazla. Saymamıştım. Geldi, gözlerimin içine baktı ve bana sarılmak için kollarını kaldırdı. Bir basamak yukarı çıktığımda ise afallamıştı. "Görüşürüz Eren," dedim, buz gibi bir sesle. "Görüşürüz Naz," dedi o da. İfadesi, *"Peki... Sen bilirsin,"* der gibiydi. Yalnızca bu evden değil, tüm hayatımdan gider gibiydi. Az evvel ona sarılarak ağladığım hâlde, şimdi sarılmadığım için canı yanmıştı. Ama benim de canım yanmıştı. Eren yakmıştı. *Eren'in suçu yok Naz...* Vardı. Yüzleşmek istemediğim şeylerle beni yüzleştirmesi, üstü örtülemeyecek bir suçtu.

Kapanan kapının ardından, Bora öfkeli bakışlarıyla bana döndü. Gökhan ise tüm olanları, orta bir yerde durmuş tedirgin bir şekilde izliyordu. Bora, bana doğru bir adım attığı sırada, Gökhan'ın sesiyle durdu. "Eren'i boş bırakmamamız lazım," dedi Gökhan. Bunu söylerken, benden çekindiğini de açık açık belli etmişti.

"Öldüreceğiz Eren'i," dedi Bora.

Gökhan, kaşları çatılırken, "Ne diyorsun oğlum?" dedi. Histerik bir kahkaha attığımda, bana bakmıştı.

"Nazlı sana anlatır," dedi Bora, öfkeli ve imalı bakışlarını benden ayırmadan. "O benden daha iyi biliyor bu işleri. Bence sen bundan sonra onunla çalış." Hızlı adımlarla yanımdan geçti ve üst kata çıktı. Arkasından, merdivene oturdum.

"Biraz konuşalım mı?" diye sordu Gökhan. Baş ucuma kadar gelmişti. Ne zaman bana yaklaştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"İyi bir fikir değil. Sana da kızgınım, sen beni zorla kumarhaneye götürdün. Bora senin yüzünden bir adamı vurdu benim yanımda," dedim. "Sadece sana da değil... Herkese kızgınım. Herkesten nefret ediyorum. Anıl, Ayça'yı sevmeseydi... Aldatılmazdı. Aldatılınca beni aramasına da gerek kalmazdı... Kaza da yapmazdı. Hasan bana tokat atmasaydı, ona silah da çekmezdi kimse! Herkesin yaptığı şeyin bedelini ödemekten bıktım! Çalışmam bile yasak, Begüm'le senin yüzünden!" Gökhan da dehşete

düşmüş bir şekilde bana bakıyordu. Yukarıdan yaklaşan adım sesleri, yanımdan geçip gitti. Kapı, bu sefer çok sert bir şekilde kapanmıştı.

"Bora işte... Yıkıp geçer," dedi Gökhan zoraki bir gülümsemeyle, kapı kapandıktan sonra.

"Bu sefer ben yıkıp geçtim galiba," dedim, yeniden ağlamaya başlayarak. "Off!" diye bağırdım ağlarken.

Gökhan, yanıma oturmuştu. Üzgün bir şekilde bana bakıyor ama ne yapacağını bilemiyordu sanırım. "Aşık oldun, değil mi?" diye sordu, endişeli bir sesle. "Gitmek istemiyorsun bu oyun bittiğinde... Zaten artık oyun moyun da kalmadı."

"İçimi okuma!" dedim, burnumu çekerek.

"Sen de ağlama o zaman," dedi. Ardından beni kendine çekti ve bana sarıldı. Aşık olmak acınacak bir durum muydu? Neden bugün herkes beni teselli etmek istiyordu ki?

"Eren'e, eğer Bora'nın *Kara* olduğunu bildiğini ona söylerse, öleceğini söyledim dün akşam. Ama panik oldum ne yapayım? Aklıma ilk bu geldi. Düşünmeden konuştum. Korktum Gökhan! Ne yapayım? Ayrıca dün Hasan'ı öldürecekti neredeyse... Gözümün önünde bir de! Ben böyle düşünmekte haksız mıyım? Birilerini öldüren birisi değil mi o? Mafya değil misiniz siz? Ama ne yapayım? Ona sinirlendi Bora. Ama Eren beni kandırmış galiba. Korktuğumu anladığı için... Ne yapayım?" dedim ağlayarak.

Gökhan bana daha güçlü sarıldı. "Keşke sana yol gösterebilseydim... Ama yapamam," dedi çenesini omzuma yerleştirirken.

"Evet. Kimse bilmiyor herhangi bir yol," dedim.

"Bilmediğim için değil Naz. Karışmamam gerektiği için," dedi ve geri çekildi.

Gözlerini gözlerime sabitlediğinde, bakışlarıma şaşkınlık hâkimiyet kurmuştu. "Bir kere karıştın ve ben ayrı Bora ayrı burnundan getirdik," dedim iç çekerek. *Bak, onun aklı başına gelmiş Naz.*

"Hayır," dedi. Gözlerim kısıldı. "Bora'yla ya da seninle, aranızdakilerle ya da duygularınızla alakalı değil... Başka bir şeyle alakalı."

"Hı?" dedim. Ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Gökhan gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Benden öğrenmeyeceksin. Bora'dan öğrenebilir misin onu da bilemem. Sadece şunu bilmeni istiyorum, senin canın Bora'nın canı kadar değerli benim için. Ve iyi olmanı

da isterim. Hep... Aşıksan aşıksındır. Bunun için üzülme. Her zaman bir çare bulunur Naz," dedi.

Kaşlarım çatılırken, "Anlamıyorum," dedim.

"Boş ver Naz. Sana verebileceğim tek tavsiye... Ben senin yerinde olsam... Bugün pek Kara'nın gözüne gözükmezdim. Yanlış bir şey yapmaktan da kaçınırdım. Çünkü o şu an sinirli değil senin sandığının aksine. Kalbi kırık. Ve kalbi kırık bir Kara, senin de kalbinin üzerinden kamyonetle geçer." Yanımdan kalktı ve küçük adımlarla kapıya doğru ilerledi.

Herkes gitmişti. Yine bir ben kalmıştım.

♠

Hayat, an'ların anılara dökülmesinden ibaretti. 745 milyon 27 bin 800 saniyelik ömrüme bir bu kadar an sığmıştı muhtemelen. Ve bu süre, devamlı artmaktaydı. Annem ve babam birbirlerine aşık olmuşlar, birlikteliklerinin tacı olarak da ben dünyaya gelmiştim. Yani annem hep öyle derdi. Biz üç kişilik bir aileydik ama onların zaman sayaçları durduğunda, benim zamanım akmaya devam etmişti. Ve onlarla yaşadığım her güzel an, birer eski anıya dönüşüvermişti. An'lar devam ediyordu. Ve ben her bir an'ı, önceden hesaplamaya çalışarak, yaşadığım an'ın içine ediyordum muhtemelen.

Bora'yla tanışıncaya kadar.

Garaja doğru ilerledim. Kepengin yarısı açıktı. İçeriden kısık bir müzik sesi geliyordu. Bora'nın ne sırtı dönüktü bana ne de yüzü. Yan duruyordu ve sol yanağının üzerindeki çukuru görebiliyordum. Gökhan, ona bir şey anlatıyordu; o da Gökhan'ı gülümseyerek dinliyordu. Gökhan'ın gözleri bana çevrildiğinde, Bora da yüzünü bana dönmüştü. Önce sol yanağındaki çukur kayboldu, sonra kaşları çatıldı.

"Yürek mi yedin?" diye sordu. Ne demek istediğini anlamamıştım.

"Anlamadım?" dedim. Birkaç adım atarak ona doğru yaklaştım.

"Kerpetenle döverim falan seni, buraya hangi cesaretle gelebiliyorsun sen?" dedi. Derin bir nefes aldım. "Kerpetenle adam falan dövülmez amına koyayım," dedi, Gökhan'a dönerek. Kaşları havalanırken, gözleri daha kocaman olmuştu. "Diş sökülür... Ne bileyim tırnak falan sökülür. Hoş, sen daha iyi bilirsin," dedi, yeniden bana döndüğünde. Sesinde, insanı rahatsız eden alaylı bir tonlama vardı.

"Bora..." dedim. Usulcacık çıkmıştı sesim. Hata yapmış bir çocuğun pişmanlığını taşıyordum sesimde.

"Çık dışarı Nazlı. Bir süre de gözüme görünme!" dedi. İfadesi ciddileşmiş, sesine sert bir tını eklenmişti. İlk kez benimle konuşurken, bu kadar katı cümleler kuruyordu. Nazik değildi.

"Konuşmak istiyorum," dedim.

Şaşkın ama bir o kadar da alaylı bir ifade vardı yüzünde. Yalandan şaşırmış gibiydi. "Uzatacak mısın gerçekten?" dedi. Yeniden ciddileşti. "Seni saçından tutup da şu garajdan çıkarmamı istemiyorsan... Derhâl dışarı çık!" dedi. Gökhan'a döndü. "Çıkmazsa öldürürsün," dedi.

"Ben çıkayım da siz konuşun," dedi Gökhan, rahatsız olduğunu belli eden bir ifadeyle. Telefonunun hoparlöründen yayılan müzik sesi kesilmişti. Yeniden tedirgin etmiştim onu.

"Kal! Nazlı çıkacak," dedi Bora, Gökhan'a. Çıkmayacaktım, nesini anlamıyordu?

"Çıkmıyorum!" dedim.

"O sesinin tınısına dikkat et... Yoksa ses tellerini ben ayarlarım," dedi Bora, yüzünü bana çevirmeden. "Mesela... Gökhan ya, biz bu işler için ne kullanıyorduk?" dedi.

"Kes şunu!" dedim.

"Kara... Ben çıkayım," dedi Gökhan, yeniden.

"Yoo hiç rahatsız olma. Zira biz rahatsız olmuyoruz. Biz böyle *her meseleyi* ulu orta konuşabiliyoruz. İnanır mısın? Biraz evvel de Nazlı'yla Anıl'ın kolye meselesini tartışıyorduk. Gerçi ben yoktum tartışmada... Yanlış anlama... Diğer kişi... Yani Eren... Kara'nın evinde, Kara'nın sevgilisiyle konuşuyordu bunları..." dedi. Kaşlarım çatılmıştı. "Bir şey soracağım Gökhan... Gavat olduğumu falan mı düşünüyordur Eren? Öldürelim en iyisi Eren'i," diye devam etti.

"Ben mi açtım Anıl'ın konusunu?" diye bağırdım. Bora yüzünü tamamen bana döndü. Gözlerinden ateş çıkıyordu. Gökhan, hızlı adımlarla garajdan çıktı. "Sana soruyorum!" dedim. Bağırarak dedim.

"Ben mi aldım el âlemin herifinin kolyesini?" diye bağırdı.

"Anıl el âlemin herifi değil!" diye bağırdım. Yüzüme, biraz sonra beni öldürecekmiş gibi bakması kanımı donduruyordu. Korkuyordum. Çok korkuyordum hem de.

Öfkeyle bir adım attı. "Nazlı!" diye bağırdı. Durdu. Arkasını döndü. Ve arabasının lastiğinin ortasına bir tekme attı. Muhtemelen ayağı kırılmış olmalıydı. Lastik göçmüş müydü peki? "Nazlı!" dedi, kendi kendine.

"Bak özür dilerim," dedim. Kafasını iki yana salladı. Bir elini yüzüne götürmüş, diğerini beline yerleştirmişti. Nasıl bir ifadesi olduğunu bilmiyordum, hâlâ bana sırtı dönüktü. "Hatalıyım. Farkındayım. Ben de senin kadar rahatsız oldum. Ve evet... Durmam gereken yeri kaçırmış olabilirim ama Melis'e o kolyeyi vermek aklımın ucundan geçmedi, kurye mi Melis? Ben vereceğim o kolyeyi Anıl'a... Ama, Eren'in gözündeki seninle ilişkime zarar vereceğini düşündüğüm bir şey değildi o kolye," dedim.

"Sen hep durman gereken yeri kaçırıyorsun Nazlı!" dedi. Bana dönmüştü. Sesi soğuktu. "Ya sen?" diye bağırdı ve araya sıkıntılı bir nefes sıkıştırdı. Gözlerimin en içine baktı. "Ya sen kendini ne zannediyorsun?" dedi en sonunda.

Cevap veremedim.

"Siktiğimin oyununa seninle başlayanda kabahat!" dedi.

Yine cevap veremedim.

"Seni o gün, o kumarhanede öldürmeliydim!" dedi.

Cevap verememek bir yana, ağzım çeyrek karış da açılmıştı bu sefer. Çünkü, şimdi alay etmiyordu hatta aksine çok ciddiydi. Karşısında, çeyrek karış açık ağızla, şaşkın gözlerle ona bakıyordum.

"Ne yaptım ben sana?" diye sordu. Sesindeki kırgınlığı saklama gereği duymamıştı. "Benden bu kadar korkmana sebep olacak ne yaptım ben sana? Ulan..." dedi. Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Burnundan solumak bu olsa gerekti, gözlerini üç saniye geçmesine rağmen açmamıştı. "Ulan başkalarını boş ver, sana ne yaptım?" diye bağırırken, gözlerini de açmıştı.

"Sürekli beni uyarıyorsun... Bir şeyleri yasaklıyorsun... Cezalar veriyorsun... Yani... Mesela çalışmamı yasakladın. Ne o? Begüm'ün erkek arkadaşı olduğunu senden sakladığım için... Sertsin. Soğuksun bazen. Bazen ifaden bile olmuyor yüzünde, sesinde... Hissiz gibi... Ne düşündüğünü dahi anlamıyorum. Yanımda bir adamı vurdun, kulağından. Öldürebilirdin de belki. Dün başka bir herifi öldürecektin!" dedim. Gözlerime öfkeyle bakıyordu. "Hakan'ı öldürdün! Seni satan adamlarını da öldürmedin mi? Ve bunlar sadece benim bildiklerim!" diye bağırdım. Durdum. Öfkeden deliye dönen gözlerine dört saniye baktım. "Beni öldürecektin beni! Ku-

marhanende hile yaptığım için BENİ öldürecektin. Sen kendin diyorsun, *öldürmeliydim* diye... Denize mi atmadın, elime silah verip kendimi öldürmemi mi istemedin, ormanın ortasında tek başıma bırakmaya mı kalkmadın beni? Ya sen... Benim saçımı çektin, saçımdan sürükledin Bora! Sen benim saç diplerimdeki acıyı o gün hissettiğimde, canımın ne kadar yandığını biliyor musun?" dedim. Yutkundum. "Daha beterini yapmadın diye şükür mü edeyim ne yapayım?" diye devam ettim, en sonunda avaz avaz bağırarak.

"Uzak dur mesela," dedi. Bakışları, keşke ifadeden yoksun olsaydı. Oysa o bakışlarda kutup iklimlerinin soğukluğundan başka hiçbir şey yoktu. Gitgide buzullara dönüyordu. Ölüyordum belki de.

"Duramıyorum," dedim. Öldürmeyen acı ne zaman güçlendirmeye başlardı?

"Ama durmak zorundasın çünkü ben seni istemiyorum," dedi. Görünmez bir el kalbime bıçak saplamıştı sanki. "Saçma sapan çocukluklarla uğraşacak kadar boş vaktim yok benim. Zaman ve efor kaybısın benim için," diye devam etti.

Kaşlarım havalanırken, gözlerim dolmuştu. "İ-ileri git-me Bora," dedim, titreyen sesimle.

"Benim senin gibi, gözlerinin içine sığınmaya çalıştığım kimse yok Nazlı. Net olmak için, karar vermek için cevabı dışarıda aramıyorum. Yani durduğum yer net. Senin için ileridir, geridir... Beni bağlamaz," dedi. Kara bir külden ibaretti bakışları, ateşi sönmüştü.

"Bit-ti mi yani?" diye sordum zar zor çıkan ve asla hayati belirtisi olmayan bir sesle.

"Başlamış mıydı Nazlı?" dedi, şaşkınlıkla gülümseyerek. "Başlamasına izin vermiş miydin sen?"

"Böyle mi düşünüyorsun gerçekten?" diye sordum, yutkunarak.

"Düşünmüyorum Nazlı!" dedi, sert bir sesle. "Seninle ilgili hiçbir şey düşünmüyorum. İstemiyorum. Bu kadar basit!" diye devam etti. Arkamı döndüm ve kapıya doğru ilerledim. Gitmem lazımdı. "Nazlı," dedi.

Küçücük bir heyecan çırpınması olmuştu içimde, zor bulduğum bu ihtimale tutunarak yüzümü yeniden ona döndüm. "Efendim?" dedim, merakla.

"Yanlış bir fikre kapılma sakın! Anlaşmamız aynen devam ediyor. Yani... Başlangıçta olduğu şekilde tabii. Eğer benim sözümden çıkarsan...

Sevgilisi zannedildiğin adamın kim olduğunu unutursan... Kafana göre davranırsan..." dedi ve yutkundu.

"Ne olur?" diye sordum. Meydan okumuyordum. Merak ediyordum.

"Ne olacağını biliyorsun aslında. Biliyorsun ve de korkuyorsun zaten. Benim canımı sıkma! Eğer sıkarsan... Ölmezsin. Ama seni öldürmem için yalvarırsın ve sana yemin ederim senin ölümün benim elimden ya da benim yüzümden olmayacak Nazlı," dedi. *Öldürmesi için yalvaracaksın ve seni öldürmeyecek. Demek ki öldürse daha iyi. Öldürse, cehenneme gidip şükredeceksin Naz. Öyle bir şey mi bu?* Bilmiyordum.

"Nişana kadar halamda kalabilir miyim?" diye sordu, asla istenmediği yerde duramayan, kendisine bir hiç muamelesi yapıldığında anında kaçan, gururundan ödün veremeyen Naz.

Gözlerimin içine beş saniye baktı. "Düşüneceğim," dedi, dümdüz bir sesle.

"Peki dövme yaptırmaya gidebilir miyim?" diye sordu, Bora'nın sözünden çıkmaması gereken Nazlı. Kafasını *evet* anlamında salladı ve arkasını döndü. "Ben o zaman eşya alayım yanıma... Sen eğer halamda kalmama izin verirsen... Eve dönmem," dedim.

"Olur," dedi, arkası dönük bir şekilde. Sesi gitgide benden uzaklaşıyordu ve ışığını kaybediyordu. Tamir aletlerini düzeltirken, mecburiyetten cevap veriyormuş gibiydi. Gerçekten gönderecek miydi beni halama? Ben burada kalamazdım ama o beni istemese de zorla tutsaydı keşke. Böylece istenmediğim yerde alıkoyulmuş ama ondan ayrılmamış olurdum.

"Gerçi güvenlik önlemi falan almak gerekir... Şimdi hiç uğraştırmayayım ben seni," dedim.

"Sen o güzel aklını yorma, ben hallederim," dedi. *Arkanı dön ve çık Naz.* Arkamı döndüm. Ve çıktım. Öğlen olmasına bir saat on yedi dakika vardı ve peki etraf nasıl karanlıktı? Oksijeni kim çekmişti dünyadan? Bilemiyordum.

♠

"Hoş geldiniz Nazlı Hanım," dedi, Nazan Hanım. Karabey Holding'in giriş katında tesadüfen karşılaşmıştık. "Bora Beyler odasındalar."

"Merhaba... Ben Bahar Hanım'la görüşmek için gelmiştim," dedim, sesimi güçlü bir tona ayarlamaya çalışarak.

"Öyle mi?" dedi, gülümseyerek. "Bahar Hanım hâlâ toplantıda..." Tahmin etmesi zor değildi çünkü Bahar'ın verdiği saatten daha erken gelen ve bunu neden yaptığını bilmeyen bendim. "Sizi o müsait oluncaya dek, Bora Bey'in odasına alayım?" Neden erken geldiğimi bilmesem de Bora ile karşılaşmak için gelmediğimi biliyordum fakat Nazan Hanım, Bora ile karşılaşmam konusunda ısrarcıydı. *Adamın kız arkadaşısın. Adamın holdingine, kuzeniyle buluşmak için geliyorsun. Ve vaktinden evvel geliyorsun. Elbette ki Bora'nın odasına davet edileceksin Naz.*

"Bahar Hanım'ın odasında bekleyebilirim ben," dedim gülümseyerek. Nazan Hanım, hafif şaşkınlığa evrilmiş yüz ifadesini ani bir gülümsemeyle toparladı ve beni yönlendirmek için elini kullandı. Birlikte asansöre bindiğimizde, 21. katı tuşlamıştı. Bahar'ın odasının Bora ile aynı katta olmasına da şaşırmamam gerekiyordu sanırım.

"Nazlı Hanım hoş geldiniz!" dedi Seren. Asansörün hemen önünde karşılaşmıştık. "Bilmiyordum geleceğinizi."

"Bahar Hanım için gelmişler," dedi Nazan Hanım, araya girerek. "Toplantıda olduğunu ve Bora Bey'in odasında bekleyebileceğini söyledim ama Nazlı Hanımlar, Bahar Hanım'ın odasına geçmek istediler." *İçim şişti Naz!*

"Bora Bey müsait..." dedi Seren şaşkınlıkla. Beni zorla Bora'nın yanına götürmek isteyen insan sayısı artarken, ne tepki vereceğimi asla bilmiyordum. Hiç kimse anlayışlı değildi, belki Bora'yla birbirimizi özleme kararı almıştık! Onlara neydi? *Keşke öyle olsaydı Naz!*

"Seren!" dedi, Bora'nın sesi. Koridorun ucundan duyulmuştu. Üçümüz de aynı anda sesin geldiği yere döndüğümüzde, bakışlarım Bora'nın kısılan gözleriyle buluştu. Dört saniye sonra, elinde bir dosyayla bize doğru yaklaşmaya başladı. "Hoş geldin Nazlı," dedi, sakin çıkan bir sesle. Ardından bakışları Seren'e çevrildi ve elindeki dosyayı uzattı. "Dosyayı imzaya götürüyorsun ama benim odamda unuttun?" dedi, sorgulayan bakışlarla.

"Affedersiniz Bora Bey..." dedi Seren, mahcup bir ifadeyle.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Bora, ellerini ceplerine sokarak.

"Evet..." dedi Seren gülümseyerek.

"Çok dikkatsizsin bugün... Dosyayı başkasıyla gönderebilirim, istersen evine git ve dinlen," dedi Bora.

"Gerek yok gerçekten, teşekkür ederim," dedi Seren. Bana döndü ve bana da gülümsedi. Ardından asansöre binmek üzere birkaç adım atarak

yanımızdan ayrıldı. O sırada Nazan Hanım, "Ne içersiniz Nazlı Hanım?" diye sormuştu.

"Bir bardak su alabilir miyim?" dedim, pürüzlü çıkan bir sesle.

"Tabii... Bahar Hanım'ın odasına mı getirmemi istersiniz?" dedi Nazan Hanım, bir bana bir de Bora'ya bakarak.

"Bahar'ın toplantısı bitmedi?" dedi Bora, bakışlarını Nazan Hanım'a çevirerek.

"Biliyorum efendim... Ama Nazlı Hanımlar, Bahar Hanım'ın odasında beklemek istediler," dedi Nazan Hanım. Bora, bakışlarını bana çevirdiğinde, ben koridor boyunca uzanan, bu açıdan sekiz tanesini sayabildiğim tablolara bakıyordum.

"Benim odama getirin Nazan Hanım," dedi Bora otoriter bir sesle ve odasına doğru yürümeye başladı. Küçük adımlarla onu takip ettim. Odasının kapısını açık bırakmıştı. İçeriye girdikten sonra kapattım. Masasına ilerledi ve arkadaki askılıkta asılı olan ceketini giydi. Masanın üzerindeki anahtarı cebine koydu ve yeniden kapıya doğru ilerledi.

"Nereye?" diye sordum şaşkınlıkla. Odanın ortasında durmuş, yaptığı şeyi anlamaya çalışıyordum.

Durdu. Yüzünü bana çevirdi. Bana öyle bir baktı ki, küfretse daha iyiydi. "Eşyalarını yanına aldın mı?" diye sordu, altı saniye sonra.

"Evet," dedim güçsüz bir şekilde.

"İyi. Halana gidebilirsin," dedi ifadesiz bir sesle. Arkasını döndü ve odadan çıktı.

♠

Vücuduna, seninle mezara kadar gidecek bir şeyi işletmek, kesinlikle anlamı insanın benliğini aşan ciddi bir eylemdi. Bileğime, anne ve babamın ölüm tarihini yazdırmak ve bu tarihi hep bedenimde taşımak istemiştim; 12 Mart 2006 benim bu hayatta eksilmeye başladığım gündü. Canımın tatlı oluşundan mıdır yoksa tamamen derimin altına bir iğnenin gireceğini bildiğim için mi bilmiyordum ama dövmecideki o sandalyeye oturduğumda canımın acıyacağını düşünmüştüm. Ancak derimin altından çok daha derinlere saplanmış başka bir iğne olmalıydı ki hiçbir acı hissetmemiştim.

"Ne hissediyorsan yüzünde be kızım!" dedi Gökhan, masaya oturduğunda. Etrafına bakındı ve en sonunda gördüğü garsona el kaldırarak, kahve siparişi verdi.

"Sen nereden çıktın?" dedim şaşkınlıkla. Dövme yaptırdıktan sonra Bahar'la, Bebek'te bir kafeye gelmiş ve oturmuştuk. Fakat yaklaşık on dakika evvel, bir akşam yemeğine katılması gerektiğini söyleyerek kalkmıştı. Aslında ben de kalkacaktım ama son anda Bahar'ı arayan Begüm, yanıma geleceğini söyleyerek benim biraz daha oturmamı istemişti.

"Begüm'le buluşacağız, burada buluşmaya karar verdik," dedi Gökhan, arkasına yaslanırken.

"Anladım," dedim, başımı yeniden denize doğru çevirerek.

"Hasar çok mu?" dedi Gökhan, bir elini hızlıca gözlerimin önünde sallayıp dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Hasar raporunu hesaplamaya gücüm bile yoktu, o yüzden bu soruya cevap veremeyecektim.

"Ben bilmiyorum," dedim çaresizce. "Canım acıyor. Çok fazla. Hiç bu kadar acımamıştı," diye devam ettim, gözlerimin doluluğuna aldırmadan.

"Sakin ol," dedi Gökhan, ellerini masanın üzerinde bağlayarak. "Her ne olursa olsun, ancak sakin kalarak çözümlenecektir. Kafanı topla, düşün biraz..."

Ters bir ifadeyle, "Neyi?" diye sordum. "Beni istemediğini söyledi." Gözümden düşen birkaç damla yaş yanaklarıma süzülürken derin bir nefes aldım. "Ben çok saçmaladım," dedim, gözlerimi kısarak. "Kendimi ekranda izlesem, aptal olduğumu düşünür kanalı çevirirdim." Başımı iki yana salladım. "Öyle saçmalamak."

"Ben sana neden zarar verdim?" diye sordu Gökhan, az evvel önüne getirilen kahvesinden bir yudum alarak. "Çünkü benim gözümde sadece bir piyondun," diye kendini yanıtladı ardından. "Çünkü seneler evvel, bir gün yola bir piyonla devam etmeye karar vermiştik. Tabii ki seni piyon olarak gördüğüm için değil, bana ve oyunumuza karşı çıktığın için istemsizce zarar verdim sana... Gözüm dönmüştü. Her şey mahvolacaktı ve Bora'nın tavrını anlayamıyordum," dedi, mahcup bir şekilde.

"Ben değil bir başkası olsaydı... Öldürecektiniz yani?" dedim, düz ve meraksız bir ifadeyle.

"Bora seni kaçırmadı Naz," dedi, kahvesinden bir yudum daha alırken. "Ölmeyi sen bile isteye, Anıl'ın hayatını kurtarmak için kabul ettin. Anıl kurtuldu mu? Evet. Yaşıyor mu? Evet. Benden bile rahat bir yaşamı olduğu kesin hatta... Bu hayatta sanırım en çok Anıl olmak isterdim," dedi, gülümseyerek.

"O da çok zor şeyler yaşadı," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Ölümden döndü!" dedim sitemle.

"Ölümden dönmenin ne olduğunu bir kez deneyimlemedim Naz," dedi Gökhan. Gülümseyerek başını iki yana salladığında gözlerim kısılmıştı. "Üstelik neredeyse her gün yaşadığım bir şey bu benim."

Şaşkınlıkla, "Bir sürü korumalarınız var?" dedim.

"İnan bana kimse kimseyi kendi ya da etrafındaki sayılı birkaç insan kadar koruyamaz," dedi, bakışlarını denize çevirirken. "Bizim hayatımızdan nefret edebilirsin. Biz de bayılmıyoruz... Bu yola tek bir şey için çıktık. Ve o güne kadar da güçlenebildiğimiz kadar güçlenmek zorundaydık." Gözlerimin içine baktı. "Şu an yaşıyorsak bu güç sayesinde."

"Ancak çok kötüler çok fazla güçlenebiliyor günümüzde ne yazık ki..." dedim, dudaklarımı birbirine bastırarak.

Gökhan'ın kaşları havalandı. "Çok kötü olmak yetmez. En kötüsü olmak lazım." Derin bir nefes alıp verdi. "Bununla gurur duymuyorum. Ama hayat bizi bu noktaya getirdi... Kara'nın en çok neyini seviyorum biliyor musun?"

"Neyini?" dedim merakla.

"Zekâsını," dedi Gökhan, arkasına yaslanarak. "İnsanı suya götürüp susuz bırakacak ve bunu da o insanın asla çakmamasını sağlayacak kadar zeki olmasını." Yüzüne buruk bir tebessüm yayılmıştı. "İşte zeki olduğun zaman, iyilik ve kötülük devre dışı kalabiliyor. Bazı şeyler için, bazı şeyler harcanmaya değer oluyor. Bunun dışarıdan nasıl gözüktüğüyle ilgilenmiyorum."

"Ben çok kısa zamanda, o kadar hiç yaşamadığım ve aksiyon filmlerinden fırlama, korku dolu şeyler yaşadım ki... Ne doğru ne yanlış ne iyi ne kötü ayırt edemez oldum," dedim yutkunurken.

"Sen... Senin için defalarca kez, kendinden taviz verdiğini bildiğin bir adamı... En yakın arkadaşını öldürecek olmakla suçladın," dedi gülümseyerek. Dudaklarım aralandı ama sonrasında da kapandı. Çünkü haklıydı ve diyecek tek kelimem de yoktu. "Sen, Anıl'ı kıskandığını bildiğin bir adamın arkadaşından, Anıl'ın gönderdiği ve üzerinde baş harflerinizin olduğu kolyeyi de aldın Naz." Kaşlarım çatılırken, yeniden yutkundum. "Ve sen şimdi, zaten hatalarının farkındasın..." diye ekledi, ciddi bir ifadeyle.

"Geri dönüşü var mı hatalarımın?" diye sordum.

"Abim delirdi mi?" diye sordu Begüm öfkeyle. Hızla sandalyeyi çekmiş ve yanıma oturmuştu. "Çıldıracağım ya! İşitmediğim azar kalmadı telefonu açmadım diye! Kabinde elbise deniyordum nasıl açayım ben senin telefonunu Allah Allah! Biliyorsun alışverişte olduğumu!" diye söylenmeye devam etti.

"Dur be kızım, bi' nefes al," dedi Gökhan, şaşkınlıkla. "N'oluyor?"

"Zaman aleyhime işliyor Gökhan'cığım. Eğer bir saat içinde eve dönmezsem hiç iyi şeyler olmayacağını söyledi sevgili abim. Ve bunu tam olarak, üç saat önce söyledi," dedi sitemle.

"O yüzden mi benimle buluşmak istedin?" dedi Gökhan gülerek. "Seni korumamı mı istiyorsun kız?" dedi ardından, alayla. "Beleşe çalışmam."

"Hayır canım, benim umudum sevgili yengeciğim," dedi Begüm, ciddi bir ifadeyle. Histerik bir kahkaha attığımda, Begüm'ün şaşkın bakışları bana çevrilmişti. "Kavga ettiniz değil mi? Sabah tahmin ettim! Allah kahretsin!" dedi üzüntüyle. "Ulan ben öldüm o zaman?" diye devam etti, endişeyle.

"Tamam üç saattir benimlesin, *no problemo*," dedi Gökhan göz kırparak. "Neredeydin?" diye sordu ardından. Begüm'ün kaşları çatılmıştı. "Yeme beni üç numara, alışveriş için bu kadar takla atmazsın sen. Kerem mi İstanbul'da?"

"Evet," dedi Begüm, kısık bir sesle. "Abime söyleme n'olur. Dışarıya çıkarken bin tane soru soracak sonra." Avuçlarını çenesinin altında birleştirdi. "Lütfen..." Aslında tüm bunları benim biliyor olmam çok yanlıştı ama umurumda bile değildi. Zaten Bora, Begüm'ün kendisinden sakladıklarını söyleyemeyeceğim kadar uzağıma düşmüştü.

"Tamam. Şu Kerem'le bir de ben tanışayım," dedi Gökhan. Kaşlarını çatmıştı ama Begüm bunu umursamadan gülümsedi ve "Olur," dedi. Ardından da, "Ben bir tuvalete gideyim," diyerek masadan kalkmıştı.

Gökhan, cebinden telefonunu çıkarttı ve bir numarayı tuşladı. "N'aber?" dedi, düz bir sesle. "İyi Bebek'teyim. Begüm'le buluştuk şimdi. Naz'ın yanındayız... Haberin olsun..." dedi ve yeni gelen kahvesinden bir yudum aldı. Şaşkınlıkla Gökhan'a bakıyordum. "Kerem'leymiş..." dedi, derin bir nefes alarak. "AVM'de buluştular demek ki," diye devam etti. Ve on altı saniye kadar, karşı tarafı yani Bora'yı dinledi. "Ben tanışacağım en kısa zamanda... Belki nişandan sonra?" dedi. "Tamam. Konuşuruz. Geliriz zaten birazdan," diye noktaladı konuşmasını.

Şaşkınlıkla, "Begüm'e ihanet ettin?" dedim.

"Hayır. Onu koruyorum," dedi Gökhan, gülümseyerek. "Bora'nın bilmesi gereken bir detaydı bugün nerede ne yaptığı. Ve ben de paylaştım. Çünkü o, onun abisi."

"Kıza şimdi kızacak ama?"

"Hayır, çünkü bildiğini belli etmeyecek," dedi Gökhan, kollarını bağlayarak. "Bora her şeyi bilir Naz, onlarca adamı var. Sadece çaktırmaz. Zaten anlamış bir dolap döndüğünü ki, eve gelmesini istemiş. Yalan söylediği için kızıyor. Begüm Bora'ya karşı öyle davranıyor ama bana güveniyor, her şeyini paylaşıyor... Ve bu bizim işimize geliyor."

"Her şeyi mi anlatıyorsun Bora'ya?" diye sordum, merakla.

"Neyi bilip neyi bilmemesi gerektiğini ayırt edebiliyorum," dedi gülerek. "Bugün eğer bana Kerem'le olduğunu söyleyebiliyorsa, onu idare etmemi istiyorsa eğer... Yarın başına bir iş gelirse de söyleyebilir. İhtiyacı olduğunda beni araması gerektiğini bilir. Bora'dan çekiniyor ama bana karşı rahat," dedi arkasına yaslanırken. "Dediğim gibi Begüm onun kız kardeşi... Seninle paylaştıklarımız seninle aramızda kalır. Durumlar farklı. Endişelenme."

"Ben yemek yiyeceğim sanırım, acıktım," dedi Begüm, yeniden masaya geldiğinde. Biraz evvelki kasvetli hâli dağılmış, yerine gayet neşeli bir Begüm gelmişti. "Şimdi Bora Bey'i hallettiğimize göre, sıra diğer işe gelsin..." dedi ve derin bir nefes alarak, bir numarayı tuşladı. "Merhabalar... Karabey Holding'den Seren ben, Bora Bey'in asistanıyım," dedi. Şaşkınlıkla ona bakıyordum ve daha ne kadar şaşırabileceğimi asla kestiremiyordum.

"Yuh!" dedi Gökhan, kızgın bir ifadeyle.

"Tabii... Bekliyorum," dedi Begüm, omuz silkerek. "Merhaba Selçuk Bey, nasılsınız?" dedi, yapmacık derecede tok çıkan bir sesle. "Çok teşekkürler... Bora Bey malumunuz nişan telaşında... O sebeple, sizden küçük bir ricası var ve bunu iletmek bana düştü," dedi biraz sonra. Karşı tarafı dinledikçe göz deviriyordu. "Bugün, Begüm Hanım'ın fotoğrafları, bir muhabiriniz tarafından çekilmiş... Kendisi arkadaşıyla alışveriş yapıyormuş o sırada..." dedi kafasını kaşıyarak. "Hayır hayır, herhangi bir saygısızlık yapılmamış ama bildiğiniz üzere, Bora Bey basından uzak tutuyor Begüm Hanım'ı..."

"Cahil cesareti!" dedi Gökhan, sitemle. Bense hâlâ şaşkınlıkla Begüm'ü izliyordum.

"Çok teşekkürler, bu iyiliğiniz karşılıksız kalmayacak," dedi gülümseyerek. "Yoo size güvenimiz tam, fotoğraflar herhangi bir yerde yayımlanırsa, zaten kaynağını biliyoruz," dedi, tehditkâr bir ifadeyle. "Ah! Nişan töreninde basının olup olmayacağıyla alakalı konular için lütfen daha sonra görüşelim," dedi göz devirerek. "İyi akşamlar," diye ekledi ve telefonu masanın üzerine bıraktı.

Gökhan, sertçe, "N'apıyorsun kızım?!" diye çıkıştı.

"Abimin ve senin işinizi kolaylaştırıyorum. Siz de aynısını yapmayacak mıydınız?" dedi Begüm, kaşlarını çatarak.

"Çünkü abin görüntüleri isterdi biliyorsun... Artık ne kadar abinin görmesinden korkuyorsan!" dedi Gökhan, dişlerini sıkarak.

"Tebrikler zekâ küpü!" dedi Begüm, topuz yaptığı saçlarını açarak. "Neyse yemek yiyeceğim ben."

Gözüm, telefon ekranındaki saate takılırken, "Benim kalkmam lazım artık," dedim. "Saat yediye geliyor."

"Gelsin?" dedi Begüm, şaşkınlıkla. Bence de gelsindi. Saatin yediye, sekize, dokuza, ona, on bire ya da on ikiye gelmesi benim için hiçbir zaman sorun olmazdı. "Abim dışarıda olduğun saatlere müdahale etmiyor herhalde değil mi? Daha neler!" diye devam etti, tedirgin bir ifadeyle. "Ayrıca bizimlesin?"

"Ben halama gideceğim, karşıya. Ümraniye'ye," dedim, zoraki bir gülümsemeyle. Aslında halamın da evine giriş yapacağım saate karışacağı falan yoktu ama öncelikle neden nişana kadar onda kaldığımı açıklamam gerekecekti ve bunu bir an evvel yapmak istiyordum çünkü düşündükçe daralıyordum. "Yengem geldi de... Onu göreyim, o uyumadan," dedim, biraz daha gülümsemeye çalışarak. *Halana da bunu söyleyebilirsin işte Naz!*

"Aaa!" dedi Begüm, gülümseyerek. Gökhan ise suspus olmuş, sadece bizi izliyordu. "O zaman kalkalım beraber, ben de eve geçeyim madem. Abim de geç gelecekmiş sanırım bu akşam?" dedi, bakışlarını Gökhan'a çevirerek.

"Mekanlardan birisinde oyun var," dedi Gökhan, Begüm'e. "Bu akşam yalnızsın üç numaracık."

"Ne yapsam ya Bahar Abla'ya falan mı geçsem?" dedi Begüm, mutsuz bir ifadeyle.

"Vermez abin izin. Takık zaten sana bu ara biliyorsun... Uslu uslu eve git. Bak abin Samet'e araba aldı. Azıcık huyuna git şu adamın da öfkesi geçsin, daha çok papaz olacaksınız bu gidişle, katmerliyorsun her şeyi," dedi Gökhan. Ardından elini kaldırdı ve hesabı istedi.

"Abin izin verseydi... Benimle gelirdin," dedim Begüm'e. "Yengemle ve halamla tanışırdınız. Beraber balkonda otururduk seninle."

Begüm'ün yüzüne düşünceli bir ifade yayılmıştı. "Şansımı denesem mi acaba? Güzel fikirmiş." Balkonda oturmak, yalnız olmaktan daha iyiydi sanırım zira güzel bir fikir olduğu söylenemezdi. Ardından masanın üzerindeki telefonunu eline aldı. Gökhan hesabı ödedikten sonra ayağa kalkmış ve çıkış kapısına doğru ilerlemeye başlamıştık. "Naz, seni Selim götürecek," dedi Gökhan. "Hadi üç numara," dedi sonrasında, Begüm'e dönerek.

"Dur bi' dakika," dedi Begüm, başını telefonundan kaldırmadan. Şansını denemeye karar verdiğinden beridir yaptığı da mesaj yazmaktı zaten. Ve sanırım, Bora ile mesajlaşıyordu, üstelik bunu yaparken oldukça ciddiydi. "Oley!" diye bağırdı, on saniye sonra.

Heyecanla, "Verdi mi izin?" diye sordum.

"Sayılır," dedi Begüm, gülerek. Bu sırada cebimde olan telefonun mesaj sesi duyulmuştu.

"Senin mi fikrin, Begüm dayatma mı yapıyor?"

"Ben davet ettim onu."

"Kendi evine davet etmiyorsun, halanlara ayıp olmayacak mı?"

"Bilakis, çok sevinirler hatta."

"Sana emanet."
"Herhangi bir şey olursa, derhâl beni ara."
"Yarın evden çıktığında haberim olsun."

"Tamam."
"Teşekkür ederim."

"Ve tamamdır," dedi Begüm, aşırı derecede gülümseyerek. "Onay mesajını aldım şimdi."

"Pişman etme adamı," dedi Gökhan, Begüm'ün yanağından makas alarak. Ardından bakışları bana çevrildi ve yüzüne buruk bir tebessüm yayıl-

dı. "Dikkat et kendine," dedi ve Selim'le Özgür'ün başında olduğu arabaya yönelerek, kapımı açtı.

♠

Begüm'le beraber halama gelmiş olduğum için, neden burada olduğum sandığım kadar büyük bir sorguyla karşılanmamıştı. Ve hatta yazdan beridir görüşmediğim yengem bile, benimle hasret gidermek yerine, müstakbel nişanlımın kardeşiyle ilgilenmeyi tercih etmişti. Sanırım ben nasıl düşünürsem düşüneyim, halam ve yengem için, müstakbel eşimin ailesiyle olan ilişkim çok önemliydi; ve onlar, görümcemin benimle yatılı misafirliğe gelmesinden, sandığımdan çok daha büyük anlamlar çıkartmışlardı.

"Bak zengin kızı ama helal olsun... Nasıl da yardım etti sofrayı toplamamıza," diyordu halam. Begüm'e misafir yastığı ve yorganı verme bahanesiyle beni odasına kadar çağırdığında, yengemi de odada bulmuştum ve tam da o an kaçmam gerektiğini idrak edememiş olduğum için suçu kendimde aramalıydım. *İki gıybet döndür Naz, yoksa kurtulamazsın.*

"Yok vallahi ben sevdim kızı. Pek bir görümcelik de yapmaz. Ağzı var dili yok maşallah!" dedi yengem gülümseyerek.

"Şu yastığı yorganı verin de... Gideyim artık. Kıza kahve yapıp balkona geçmesini söyledim... Hadi yatıyor musunuz, dedikodu mu yapıyorsunuz artık kendi kendinize!" dedim sitemle.

Fakat halam, kucağında tuttuğu yastığı vermemekte çok kararlıydı. "Naz şimdi bu kız... Sizinle mi yaşayacak?" diye sordu, merakla.

"Bilmiyorum hala!" dedim gözlerimi belerterek. "*N'apçan* nüfusuna mı alacan Allah aşkına?" diye devam ettim, elindeki yastığı çekiştirerek.

"Pek de kibar... Bana *yenge* diye hitap etti..." dedi yengem, gereksiz bir gülümsemeyle. "Kardeşi böyleyse, damat nasıldır kim bilir?" Aradığımız damada ulaşılamayan yerde olduğumuzu söyleyip, içlerindeki sevinci kursaklarında bırakmak istediysem de vicdanım el vermemişti.

"Aaa!" dedim, sitemle. "Kız ağaç oldu ağaç! Yarın gittikten sonra *şaaapın*!" diye devam ettim ve yengemin elindeki yorganı çekiştirdim. "Koy hala yastığı şuraya!" dedim, sert bir sesle. Halam üfleyerek, belki de oflayarak, hatta belki de içinden küfrederek yastığı kollarımdaki yorganın üzerine koydu. "İyi geceler size! Alın ilacınızı uyuyun!" dedim, kızgın bir şekilde.

"Odama geçeyim ben," dedi yengem hoşnutsuzlukla. "Yani Naz, sen kime çektin bilmiyorum," diye devam etti, kapıyı açarken.

"Hadi yengeciğim hadi. Allah inşallah rahatlık versin," dedim, yapmacık bir gülümsemeyle. Ve Begüm için ayrılan yorganla yastığı koltuğun üzerine fırlattım. *Keşke Canan olsaydı Naz, onların gazını alırdı!* Ama Canan, bugün erkenden Ankara'ya dönerek beni yarı yolda bırakmış ve kuzenlik birliğine karşı gelmişti. *Tabii Canan hesaplayabilmeliydi sen ve Bora'nın tam da bugün, şiddetli bir kavgaya tutuşacağınızı Naz, haklısın!*

"Çok sıcacık bir ev," dedi Begüm, balkona çıktığımda. Ona verdiğim eşofman takımını giymiş ve bizim için birer kahve yapmıştı.

"Bodrum'daki evim kadar sıcacık değil," dedim, gülümseyerek. "Severim burayı da... Çocukken gelirdik annem ve babamla beraber. Bu oturduğumuz köşe takımında, Canan'la sohbet ederdik..."

"Vesile Hala'nın kızı," dedi Begüm tebessüm ederek. "Yeğenin de varmış ha?"

"Evet, Can," dedim, kahvemden bir yudum alarak. "Zaten bi' Canan, bir de kocası Özcan Abi var. Başka kuzenim yok benim... Sizin sülale kadar kalabalık değiliz. Anne tarafım hiç yok... Dayım, teyzem falan yok yani."

"Baba tarafımız kalabalık, evet. Ama anne tarafıyla bağlantımız sıfır," dedi, üzerindeki şala daha sıkı sarınarak. "Annemin annesi hayatta, onu biliyorum sadece."

"Bilmiyordum," dedim şaşkınlıkla. "Yani Bora, anneannenizden hiç bahsetmedi."

"Bir cüzdanını kontrol etmek lazım. Fotoğrafı falan çıkarsa yarın... Şaşırmam," dedi, imalı bir ifadeyle. Ardından da küçük bir kahkaha attı. "Gidip vesikalık çektireceğim... Abime vermek için," dedi, anında ciddileşen ifadesiyle.

Belki de dışarıdan çok yanlış anlaşılacaktı ama istemsiz bir kahkaha attım. "Gıpta ediyorum size... Yani çok tatlı görünüyorsunuz birlikte."

"Abim benim bu hayattaki her şeyim," dedi, incecik bir sesle. "Onu da kaybedeceğim bir gün, biliyorum."

"Allah korusun!" dedim, ani bir tepkiyle.

Begüm'ün yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı ve başını iki yana salladı. "Annem ve babam öldüğünde... Babaannem, babamın mezarının başında, hâlâ daha aklımdan çıkmayan bir cümle kurmuştu Naz... *'Su testisi, su yolunda kırılır be oğlum!'* demişti. Sanki yüreğinden kopup da dilinden çıkmıştı o cümle. Yani sanki böyle olacağını babaannem herkesten evvel

biliyordu diye düşünmüştüm..." dedi, gökyüzüne bakarak. "Daha sonra bu cümleyi bir kez daha kurdu... Beyza öldükten sonra... Abime. Onu engellemek için."

"Babanın yaşadığı kaderle abininki aynı olmak zorunda değil ki..." Begüm'den çok kendime umut vermek istercesine kurmuştum bu cümleyi.

"Babamla kötü an'ımız yoktu Mehmet denen herif bizim eve gelene dek. Biz çok mutlu bir aileydik. Annem, babam, Beyza, abim ve ben... Beş kişilik bir çekirdek aileydik. Tarabya'da köşkte oturuyorduk... Filiz Hala'm sık sık bizimle kalırdı. Yaz ve sömestir tatillerinde sürekli seyahate çıkardık," dedi, bakışlarına yerleşen hüzünlü ifadeyle beraber. "Hepimizin fikrini alırdı babam, hiçbirimizin istemediği olmazdı. Mesela bizim evimiz hep yemek kokardı. Trabzon'dan gelirlerdi sürekli, gelenimiz gidenimiz bitmezdi. Kalabalık sofralar kurulurdu... Sıcacık, sevgi dolu, başköşesinde babamın oturduğu bir evdi bizim evimiz." Gözlerini yumduğunda canının yandığını anlamıştım. Göz kapaklarının altından süzülen yaşları elinin tersiyle sildi ve derin bir nefes alarak gözlerini yeniden açtı.

"İnsanın anne ve babasının yerini hiç kimse dolduramıyor," dedim tebessüm ederek.

"Babamın birilerinin canını yakan birisi olduğunu ben çok geç öğrendim... Mehmet'in bizim eve geldiği akşam... Benden saklamışlar... Ve ben babamın aslında kim olduğunu hiç kabul edemedim. Hâlâ edemiyorum. Çünkü babam asla öyle kötü birisi gibi değildi... Her akşam, ben uyumadan evvel bana kitap okurdu mesela ben küçükken... Annem de babamı çok severdi. Ben babamın kötü birisi olduğunu bilmiyordum," dedi, kafasını iki yana sallayarak. "Bencillik belki ama... Benim babam sonuçta. Zamanında hatalar yapmış... Sonra da toparlayamamış... Ama çok pişman olmuş. Her şey Beyza yüzünden... O Mehmet'le kaçmasaydı, belki de babam kurtulacaktı her şeyden."

Begüm'ün ellerini avuçlarımın arasına aldım. "Babanı sevmen bencillik değil... O senin baban."

"Bana, abime ve Beyza'ya mektup yazmış babam... Ölmeden evvel. Ne kadar evvel onu bilmiyoruz. Orada da bahsediyor pişmanlığından... Ama Mehmet denen herif, onu ve annemi öldürdü. Abim de ölecekti az kalsın." Gözlerimin içine dört saniye boyunca baktıktan sonra yeniden konuştu. "Babam benim üzerime yürüdü bir kez... O gün çok korkmuştum ondan. Beni abim kurtardı. Ama o gün bambaşka bir adamdı sadece babam.

Ben affettim. Abime tokat atmıştı daha önce, galiba bana da atacaktı abim araya girmeseydi... Abim onu, ona attığı o tokat yüzünden asla affetmedi. Hayatında yediği ilk ve tek tokat belki. Ama sevmediği için atmadı o tokadı da abime... Babam bizi çok severdi."

"Elbette ki öyle... Üzülme. Hepsi geçmişte kaldı," dedim gülümseyerek.

Begüm başını iki yana salladı ve burnunu çekti. "Geçmişte kaldığı falan yok," dedi, kaşlarını kaldırarak. "Abim de bulaştı bu işlere... Bir hortum gibi içine çekiliyor belki de." Gözleri bomboş bakıyordu. "Ve bu öyle bir şey ki Naz... Ancak onun ölüm haberini aldığında anlayabilirsin işlerin ters gittiğini."

Acıyla yutkunduğumda, boğazımda sanki Begüm'ün sözleri kalmıştı. İçtiğim kahve bile boğazımdaki o tortuyu geçirememişti. "Böyle düşünme," dedim, derin bir nefes vererek. Ve sanki verdiğim her nefeste, Begüm'ün düşüncelerini savuşturmaya çalışıyordum.

"Kara..." dedi, tedirgin bir ifadeyle. "Kara, herkesin kara listesindedir," diye devam etti. "Onun alın yazısı kara," dedi, acı dolu bir gülümsemeyle.

"Ona bir şey olmasından çok korkuyorsun ama olmayacak," dedim, tebessüm ederek. Bu konuda hiç kimse kesin bir yargıya varamazdı ama belki de ilk defa yalnızca iyi düşünmek istiyordum. Begüm'ün yaşadığı hiçbir şeyi yaşamamış ve belki de Bora'nın da söylediği gibi hiçbir şey görmemiştim. Benim kısacık zamanda gördüğüm her şey, onların zor hayatlarının yanında hiçbir şeydi işte ve ben Bora'nın can güvenliği için endişe edilmesi gerektiğinden bile bihaberdim.

"Abim ve Beyza arkadaştılar... Bir düzenleri vardı. Sonra ben doğmuşum, o düzenin üzerine. Benim bir ablam, bir abim vardı ama Beyza'nın bir arkadaşı, bir de küçük kız kardeşi vardı. Küçük kız kardeşinin doğumuyla, evin tek kızı değildi artık. Pabucu dama atılmıştı. Küçük kız kardeşiyle eşyalarını, odasını, sırlarını paylaşmazdı kolay kolay... Ama en çok da arkadaşını paylaşmazdı," dedi, kaşlarını çatarak. "Babam bana karne hediyesi bisiklet almıştı. Abim bana bisiklet sürmeyi öğretecekti... 8 yaşındaydım... Ama sonra Beyza, abimi yanına çağırdı ve abim onunla gitti, bana bisiklet sürmeyi öğretmedi." Gözlerinde küçücük bir çocuğun öfkesi vardı. "Ben de inat ettim kendi kendime öğrenmek için... Düştüm. Sonra babam bana o kadar çok kızdı ki abimi beklemediğim ve kendime zarar verdiğim için..."

"Sonra n'oldu?" dedim, merakla.

"Beni hastaneye götürdüler... Annem ayrı, babam ayrı çok korktular. Kafamı da çarpmıştım. Başım kanadı. Bacağıma dikiş atıldı. Canım çok yandı... Abim ve Beyza eve geldiklerinde hâlâ ağlıyordum acıdan," dedi, üzgün bir ifadeyle. "Ertesi gün abim bana bisiklet sürmeyi öğretmek istedi ama öğretemedi... Çünkü babam bisikletimi çöpe atmıştı. Ve ben bir daha hiç bisiklete binmedim."

Gülümsedim. "Ben sana öğretirim eğer istersen."

"Bisiklete binerek mutlu olma yaşını geçtim," dedi, o da gülümseyerek. "Beyza bana 10 yaşına geldiğimde ikinci bisikletimi almıştı... Ona da hiç binmedim," dedi, yeniden kaşlarını çatarak. "Zaten o zamanlar, abisiyle ablası eve dönsün diye bekleyen küçük bir kızdım... Annem ve babamla üçümüz tatile çıkmaya başlamıştık mesela çünkü Beyza ve abim birlikte takılıyorlardı hep. Bizimle geliyorlardı ama yanımızda çok az duruyorlardı. Çünkü onlar büyümüşlerdi ve kendi aralarında paylaşımları vardı hep."

"Sen de onların ilişkisine gıpta ediyormuşsun..."

"Hep büyümek ve abimle arkadaş olmak istedim," dedi ve bakışlarını gökyüzüne sabitledi. "Ama ben büyüdüğüm zaman abim değişmek zorunda kaldı. Öyle bir sadeleşti ve öyle bir kalabalıklaştı ki... Ne yanında durabildim ne de yanından ayrılabildim. Ben onun arkadaşı olmak istemiştim ama başına bela küçük bir kız kardeş olarak kalıverdim."

"Abin seni çok seviyor," dedim, sitem edercesine. "Her şeyden çok seviyor."

"Sevgi yetmez bazen Naz," dedi Begüm, bakışlarını bana çevirerek. "İki kardeşin arasındaki sevgi değil bizimkisi artık. Kaybettiklerimiz kadar çok sarıldık birbirimize. Birbirimizden başka kimsemiz olmadığını bilerek... Onun önceliği beni sevmek değil, beni korumak. Ve o beni korurken, kalbimi kırıyor."

Gözlerim kısılmış, kaşlarım çatılmıştı ve Begüm'ün ne demek istediğini anlamıyordum. "Abinin seni tüm tehlikelerden korumasının ne gibi bir zararı olabilir ki, buna neden kırılıyorsun?" dedim, şaşkınlıkla.

"Beni koruyan abim değil," dedi Begüm, yutkunmama sebep olacak kadar derin ve kederli bir gülümsemeyle. "Beni koruyan Kara." Bunu öyle bir tonlamayla söylemişti ki, Kara'dan nefret ettiğini, aynı Bora'nın söylediği gibi gözlerinde görmüştüm. Ardından, başını iki yana salladı. "Her geçen gün, kara listesinde olduğu insan sayısının bir bir eksildiği Kara..."

Fakat, ben böyle demezdim. Her geçen gün, kara listesinde olduğu insan sayısının bir bir nasıl eksildiğinden bihaber olmak isterdim ayrıca. Tanıdığım, iyi olduğuna inandığım bir adam vardı: Kara diye bahsedilen Bora Karabey.

Ve ben, ona neden Kara dendiğini gayet iyi biliyordum.

Kara'ydı o; kara bahtımın en güzel aydınlığıydı. Gecenin karasıydı. Okyanusun karasıydı. Gözlerinin karasıydı. Sevdanın karasıydı. Yeşile en çok yakışan, gözlerimi kapattığımda yüzünden başka hiçbir şey görmediğim, kulaklarımda yumuşacık sesini duyduğum, kokusunu kilometrelerce öteden tanıyabileceğimi hissettiğim ve kendimi ondan başka hiçbir kimsenin yanında hayal edemediğimdi.

Mart'ın 1'inde ve sonrasında, sürekli olarak, saçlarımın arasından geçip de sağ kulağımın biraz altıyla buluşan o sakinleştirici ve bir o kadar da baş döndürücü nefes, ait olduğu yere kazınmışken, şimdi, onun hakkında bu kadar kesin hükümler veremezdim.

Babamın benim için oluşturduğu alfabeden, *"Kara"* kelimesini temsil eden *"3,8,11,8"* rakamları, Kara'nın nefesini ilk kez hissettiğim yere, kalbimdeki savaşın kazananını temsil etmek üzere, alt alta, ince kara çizgilerle işlenmişken, Kara hakkında ağzımı dahi açamazdım belki de.

Bileğime anne ve babamın öldüğü ve eksilmeye başladığım tarihi yazdıracakken, tamamlanmama sebep olan adamın adını şah damarıma yazdırmıştım ve şimdi bu adama haksızlık edemezdim.

Adı, kara toprağa girinceye dek orada kalacaktı ve yaşadığım sürece, yalnızca ben okuyabilecektim boynumda *Kara* yazdığını, her aynaya baktığımda. Parmak uçlarım ne zaman boynumun sağ tarafıyla buluşsa, kabarık bir şekilde duran sayılar bana Bora'nın nefesim kadar yakınımda olduğunu hatırlatacaktı.

Geç kalmış mıydım bilmiyordum ama kalbiyle aklı arasındaki savaşta kalbinin galip gelmiş olmasını, sarf ettiği her bir cümlenin kızgınlıkla, öfkeyle ve de kırgınlıkla ağzından çıkmış olmasını tüm kalbimle diliyordum.

Gözlerdeki aşkı yok saymak kolay değildi. Kolay olmamalıydı. Ne zaman ya da nasıl olduğunu bilmeksizin başlayan bu aşk, bizi esir almıştı ve kalbe takılı prangaları çıkartmak artık mümkün değildi.

"İkimiz de, başladığını çok iyi biliyoruz Bora Karabey."

Ve ben, bir kez daha Bora'nın bana kıyamaması ve benimle aynı fikirde olduğunu dile getirmesi için her şeyi yapabilecek güçte ama her şeyin bir an evvel sonuçlanması konusunda oldukça sabırsızdım şimdiden sonra.

Bora Karabey, normal şartlar altında, kendisine gönderilen bir mesaj ekranına düştüğünde, ortalama yirmi bir saniye içerisinde bildirimi fark edip mesajı sağa doğru kaydırarak, WhatsApp'ta, mesajı gönderen kişinin sayfasını açabilirdi. Ama bu gece oldukça hızlıydı çünkü mesajı göndermemin üzerinden henüz sekiz saniye geçtikten sonra çevrimiçi olmuştu. Belki de telefonu zaten elindeydi ve yukarıdan düşen mesaj bildirimine tıklayarak sayfama gelmişti.

Hoş gelmişti.

Nasıl ya da kaç saniyede geldiğinin hiçbir önemi yoktu; önemli olan gelmesiydi. Ve bunlar vereceği cevabı beklerken, kendimi oyalamak adına kafamı doldurduğum aptalca şeylerdi.

181 Gün Önce...

Topuklu ayakkabılarımın çıkardığı ses kulaklarıma çarparken, bir alışveriş merkezinin açık alanında, kapalı hava olmasına rağmen güneş gözlüklerini takmayı ihmal etmemiş ve hiç şüphesiz etrafındaki herkesten daha çok dikkat çeken Hande'nin yanına doğru ilerliyordum.

"Hoş geldin kuzu!" dedi, bana sarılarak. Bana sarılı kalıp, beni bırakmaya niyeti olmadığını kafedeki diğer insanlarla beraber bana da kanıtlayarak... Benden kuzu sarması yapacağını fazlasıyla belli ederek... "Hoş buldum," dedim, nihayet ayrıldığımızda. Çantamı yanımdaki koltuğa koyarak, Hande'nin karşısına oturdum ve derhâl bir sigara yaktım. "Neden halanda kalıyorsun?" diye sordu, şaşkınlıkla. "Yani Gökhan halanda olduğunu söylemese sana ulaşamayacağım, telefonun nerede, neden açmıyorsun kaç kez aradım? Neler oluyor?"

"Öyle, nişana kadar halamda kalmak istedim," dedim ve parmaklarımın ucunda, kalbimdeki ateşi temsilen yanan sigaramdan büyük bir dumanı içime çektim.

Telefonumu neden açmadığım sorusuna cevap veremezdim çünkü telefonumun nerede olduğunu ben de bilmiyordum. WhatsApp sayfama hoş değil ateş almak için gelen; sefalar veren ama *"İkimiz de, başladığını çok iyi biliyoruz Bora Karabey."* mesajıma asla cevap vermeyen Bora'ya bir kez daha mesaj atmamak için, dün gece halamı uykusundan uyandırıp telefonumu saklamasını istemiştim. *İyi de halt etmiştin Naz; Bora, Begüm halandan çıktığında saatiyle beraber haber vermeni istemişti.* Bir zahmet kendisi Begüm'le beraber evden çıktığımızı gören Selim'den ve Özgür'den, olmadı adını merak etmediğim diğer adamlarından ya da hiç olmadı Hande'nin benimle buluşacağını haber vermesi üzerine Gökhan'dan öğreniversindi.

"Bana bak? Kavga mı ettiniz?" dedi Hande, endişeyle. Yalnızca gözlerinin içine bakmakla yetinmiştim. Hatta daha sonra ona cevap vermek yerine, benden sipariş almak için yanımıza gelen garsondan çay istemiştim. "Tahmin ettiğim gibi!" dedi, kafasını iki yana sallayarak. Arkama daha çok yaslanırken bir bacağımı diğerinin üzerine attım. "Peki bunun Anıl'la alakası var mı?" diye sordu, gözlerini kısarak.

"Anlatmadı mı Gökhan gerçekten?"

"Anlatmadı," dedi, masanın üzerindeki sigara paketine uzanırken. "Eren'le de bıçakla keser gibi kesildi ilişkimiz birden... Yani aramıyor sormuyor, yoklamıyor pek... Melis'ten beri. O yüzden istihbaratım kısıtlandı."

"Gökhan'dan beri ya da..." dedim, hafif imalı bir ifadeyle. "Aradan çekildi işte." Masaya yeni bırakılan çayımdan bir yudum aldım. "Gökhan'a karşı tutumunu tam olarak nerede gördü, n'oldu bilmiyorum ama... Oldukça ciddi buluyor."

"Biz konuştuk onunla," dedi, şaşkınlıkla. "Yani... Ben emin değildim duygularımdan. Aslında istemiyordum herhangi birisiyle bir ilişki yaşamak, sen biliyorsun... Cananlarla yemeğe çıkmış, sonra bana uğradı. Sizin Trabzon'a gittiğiniz gecenin ertesi sanırım... Geldi, kahve içti... Gökhan'ı sordu. Hissettiklerimi anlattım. Bunun aşk olduğuna ve cesur davranmam gerektiğine ikna etti beni."

Şaşkınlıkla, "Sen ciddi misin?" diye sordum.

"Evet," dedi Hande, düz bir ifadeyle. "Ve hatta Melis İstanbul'a gelmiş işte, takılmaya başlamışlar... O gece o kadar konuştuk, Melis'ten bahsetmedi bana hiç. Melis'in Eren'i etiketlediği Instagram gönderilerinden anladım ben mevzularını..." dedi ve ağzına bir kurabiye attı.

Gözlerim kocaman açılmıştı. "Sana Gökhan'la bir ilişki yaşamaya başlamanı söyledi yani Eren?"

"Ay evet Naz!" dedi Hande, hafif yüksek çıkan bir sesle. "İçimi baydın ha!" Yeryüzünde çeşit çeşit insan ve çeşit çeşit duygu olduğuna bir kez daha kanaat getirmiştim. *"Bu sefer başka olduğunu onun gözlerinde gördüm,"* demişti Eren; kastettiği tam olarak da bu olmalıydı. İnsanın aşık olduğunda yapabileceği sayısız fedakârlık vardı ama bu sevdanın hangi acısına dâhildi tam olarak kestirememiş ama Eren'in yüce gönüllülüğüne bir kez daha saygı duymuştum. Aynı babamın dediği gibi; kendinden ziyade başkalarını düşünerek yaşayan ve bu yüzden de hep hor görülmesi muhtemel bir adamdı Eren. Babam onun notunu, henüz o küçük yaşlardayken vermiş olmalıydı.

"Ben yapamazdım," dedim.

Hande'nin gözleri kısıldı. "Neyi?"

"Ben aşık olduğum insanın bir başkasıyla ilişki yaşaması için onu ikna edemezdim," dedim, kaşlarımı çatarak.

"Ben Gökhan'a aşığım," dedi, buruk bir tebessümle. "Bu konuda gözümü açan da Eren. Çünkü Eren, senin sayende tanıştığım, çok iyi bir insan... Eminim o, bu duruma senin kadar anlam yüklememiştir." Nereden bilebilirdik ki bunu? Hikâyenin Eren tarafını ancak Eren'in gösterdiği kadar bilebilirdik. Ve Hande, gözlerini Eren'e bir kez kapatmış ve hiç açmamışken, ancak sanabilir ama bilemezdi.

"Umarım mutlu olursunuz," dedim, gülümsemeye çalışarak. Söylemek istediğim her şeyi yutkunarak içime atmak zorundaydım. Ve fakat aslında, avazım çıktığı kadar bağırarak, Eren'in duygularını anlatmak istiyordum. Ama karşımdaki aşk üçgeninde durduğum yer öyle bir yerdi ki, herkes benim arkadaşımdı.

"Eren, Gökhan'ı nasıl bu kadar iyi tanıyor bilmiyorum ama... Yani onun hakkında çok güzel şeyler söyledi. Gökhan'la da konuştuk tabii. Eren'in hislerini biliyor," dedi Hande. Ve Kara hakkında çok şey bilen Eren, elbette ki Gökhan'ı da dibine kadar araştırmış olmalıydı. Bu konuda kaynakları ne kadar genişti ya da her şey Gökhan ve Bora'nın göstermek istediği kadar mıydı bilmiyordum ama Eren'in yanılmayacağına inanıyordum.

"Gökhan'la bu kadar somut şeyler yaşayacağınızı düşünmemiştim..."

"Ben de düşünmemiştim Naz," dedi, derin bir nefes alarak. "Özellikle Levent'ten sonra kimseye güvenim kalmadı biliyorsun... Ama Gökhan başka... Levent'le kıyaslanamaz..." Bakışlarına sitemkâr bir tavır eklendi. "Biliyorsun ki Levent bir katildi... Mafya kılıklı bir herifti..."

Başımı Hande'yi onaylarcasına salladım ve gözlerimi masmavi gözlerinin en içine sabitledim. Anlatamadıklarımın yüreğime bu kadar ağır geleceğini, en başında tahmin edemediğim için kendimi suçlamalıydım aslında ama buna gücüm yoktu. Deniz gözlü çocuğu kurtarmak için çıktığım yol yalnız benim değil, çevremdeki herkesin hayatını etkilemişti. Birileriyle suçumu bölüşmek istiyordum; mesela Eren'le. Kara'yı bildiği hâlde Hande'yi Gökhan'dan uzak tutmayanlardan birisi oydu. Bu yolda Gökhan da en az Eren kadar suçluydu, Hande'ye hiçbir şey anlatmadan onunla bir ilişkiye başlamıştı. Ve gerçekler bir gün ortaya çıktığında, Hande hepimize sırtını dönecekti. Belki o gün, sahte mezarımın başına gelip küfredecekti hatta; arkadaşıma ne yapmıştım ben?

"Ben Gökhan'ı çok iyi tanımıyorum. Yani insan sarrafı olduğumu da sanmıyorum. Ama kısacık zamanda kimi tanıdıysam, herkes Gökhan'ı çok seviyor," dedim gülümseyerek.

"Soyadı Karabey olanlar sayılmaz bence," dedi Hande, kahkaha atarak. Gözleri kısıldı. "Ve Karabey demişken... Neden kavga ettiniz?"

Ben de küçük bir kahkaha atmıştım. Allem etmiş kallem etmiş bilinçli pas kullanmış ve top ayağına gelmişken de gol atmıştı! "Karışık Hande yaa..." dedim ve çayımdan son yudumumu aldım. "Epey karışık. Ve tabii ucu Anıl'a dayanmıyor da diyemem."

"Anıl beni aradı, söylemiştim," dedi, tereddütlü bir ifadeyle. "Yani mesaj atmıştım sana," diye devam etti. Başımı onaylarcasına sallayarak, bir sigara yaktım. "Pazar size geldiğimde Elif'ti falan kaynadı ama... Bora'yı sordu bana Anıl. Yani Google'da bulabileceği şeyleri neden bana sordu anlamadım ama... Sordu epey," dedi, düşünceli bir şekilde.

"Sen ne dedin?" diye sordum, ben de Hande'ye.

"Ne biliyorsam onu. Dümdüz cevaplar verdim. Eren'le atışmışlar, sebebini pek bilmiyorum. O yüzden bana sorduğunu söyledi... Ve bir de Bora'ya borcunu ödeyecekmiş," dedi. Kaşlarım çatılmış ve gözlerim kısılmıştı. Sevgili Legolas'a bağlanmam gereken yerdeydik; zahmet olmayacaksa acilen Levazım'a gelmesi icap ediyordu.

"Anlamadım?" dedim, istemsizce gülerek. "Hangi parayla ödeyecekmiş?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi, dudaklarını bükerek. "Yani terslemek istemedim çocuğu. 'Bulmak kolay mı zannediyorsun, biz neler yaşadık geri zekâlı!' da diyebilirdim, demedim vallahi."

"Bora'nın o paraya ihtiyacı yok," dedim, rüzgârın benim yerime içtiği sigaramı söndürerek. "Yani Anıl o parayı ödese n'olur, ödemese n'olur..." Sıkıntılı bir nefes verdim. "Ve ödeyemez de zaten, o kadar kolay değil dediğin gibi."

"Bora'nın o paraya ihtiyacı yok ama Anıl'ın sanırım bir gururu var," dedi, üzüntülü bir ifadeyle.

"Başlattırmasın o zaman gururuna!" dedim, sitemle. "Nurcan Teyzeleri sıkıntıya sokar boş yere, amaçsız bir eylem." Kaşlarım havalandı. "Ben o parayı Bora'dan borç almadım, kazandım." Aslında hissettiğim tam olarak bu cümleler miydi emin değildim, çünkü oyun oynamayı bile becerememiş ve anlaşmamıza sadık kalamamıştım. Ama Anıl, ömür boyu çalışsa bile o parayı ödeyemezdi. Ve ömrünü o parayı ödemekle harcamasına ise asla gerek yoktu.

"Bora'ya da söylemiş ödeyeceğini," dedi, kısık bir sesle.

"Ne zaman?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Bilmiyorum," dedi Hande. Derin bir nefes aldım ve dört saniyeliğine gözlerimi kapattım. "Eziliyordur Naz. Sen engelleyemezsin bunu."

Başımı iki yana salladım. "Yeni bir sayfa açması lazım. Yani kendine yaşamak için amaç mı arıyor anlamıyorum ama bu amaç o parayı ödemek olmamalı," dedim öfkeyle.

"Yaşadıklarının ağırlığını biliyorsun ama Naz," dedi Hande, üzüntülü bir ifadeyle. "Aldatılan bir erkek o. Sevdiği kadın tarafından aldatılan bir erkek." Hande'nin gözlerine muhtemelen bomboş bakıyordum. "Yeteri kadar gururu kırılmıştı. Peki hayatını kim kurtardı? Senin sevgilin. Bu da gururunu kırıyordur."

"Ölse miydi?" dedim, ters bir ifadeyle. "Hayır yani bıraksaydım da ölse miydi?" diye sordum. "Neyse ne," dedim, ardından. "Boynundan çıkarmadığı kolyesi vardı ya... Onu göndermiş bana Melis'le," diye devam ettim.

"Oha!" dedi, sitemle. "Kızım manyak mı bu? Baş harfleriniz var o kolyede!" diye devam etti, şaşkınlıkla. "Bora çıldırdı mı?" diye sordu, gözlerini kısarak.

"Bora'dan evvel Eren çıldırdı," dedim, göz devirerek. "Anıl'la görüşmemi istemiyor Bora." Aslında Bora, Anıl'la görüşmemi istememeyi bırakmıştı ve doğrudan beni istemiyordu ama bunu kabul etmediğim için Hande'ye söylememe gerek yoktu.

"Haklı olarak," dedi Hande, tebessüm ederek. Sıkıntılı bir nefes verdiğimde gelmişime geçmişime küfretmek istemiştim. "Ama gel gör ki... Sen görüşmeye devam edeceksin sanırım," dedi, beni analiz edercesine. Dirseğini masaya yerleştirdi ve yüzünü avucuna yasladı.

"Onu silemem. Ancak öldüğümde..." dedim, kısık bir sesle. *Ya da herkes seni öldü bildiğinde Naz'cığım.* "O benim çocukluğum ve Eren bunu asla anlamıyor, en çok buna üzüldüm. Bora'nın anlamamasını anlarım ama Eren?" dedim, üzgün bir ifadeyle. "Eren beni silsin bu kadar kolaysa..."

"Siz üçünüz çok gerçektiniz Naz," dedi Hande, elime uzanarak. "Beni de aranıza aldın sen ama üçünüz bambaşkaydınız. Ama artık büyüdük ve herkesin bir hayatı var... Anıl, Ayça ile beraberken siz yine de görüşüyordunuz ama eskisi gibi olmadığınızı söylüyordun ya hani... Şimdi sen de onlarla eskisi gibi olamayacaksın. Bu böyledir. Bak biz bile doğru düzgün görüşemez olduk."

"Merhabalar!" dedi Gökhan'ın sesi. Hande'ye yaklaşıyordu. Gökhan'ı görünce ayağa kalkan Hande, Gökhan'ın boynuna atlamıştı. On yedi saniye boyunca birbirlerine sarıldılar ve ardından Gökhan, Hande'nin yanındaki sandalyeye oturdu. "Sen niye bu kadar güzelsin bugün?" diye sordu, gülümseyerek. Muhatap aldığı kişinin ben olduğunu fark ettiğimde kaşlarım çatılmıştı.

"Daha önce güzel değil miydim?" diye sordum, kızgın bir şekilde.

"Ohooo! Devreler hâlâ yanık," dedi Gökhan, yapmacık bir acıma ifadesiyle. Ardından gülümsedi. "Güzeldin tabii... Ama bugün ekstra bakımlı, ekstra özenli ve ekstra şıksın."

"Her zamanki hâlim!" dedim sitemle. Gökhan gülmemek için yedi saniye direndi ve ardından kahkaha attı. "Özür dilerim," dedi ve bir kahkaha daha attı.

"Eceline mi susadın? Gülmesene!" dedim, öfkeyle. Gökhan daha çok kahkaha attığında, Hande de gülmeye başlamıştı. "Sussanıza!" dedim, uyarıcı ses tonumla.

"Kadınsal mevzular... Morali bozuk olduğu için kendini iyi hissetmek istemiş işte," dedi Hande, Gökhan'a dönerek.

Gökhan hâlâ gülüyordu ama bir yandan da toparlanmaya çalışıyor ve başını sallıyordu. "Anladım," dedi, derin derin nefes alarak. "Hayırlısı."

"Gidiyorum ben!" dedim, çantama uzanarak.

Gökhan şaşkınlıkla, "Yeni geldim daha?" dedi.

"Sen geldin diye gidiyorum zaten. Seni hiç çekemeyeceğim."

"Hakikaten aşkım? Sen nereden çıktın? Bilmiyordum geleceğini, biz akşam görüşecektik?" dedi Hande, yeni aklına gelmişçesine.

"Buralardaydım. Sizin de buralarda olduğunuzu bildiğim için kendimi burada bıraktırttım," dedi Gökhan, arkasına yaslanarak.

"Tek miydin?" diye sordum, meraklı bir ifadeyle.

Gökhan gülümsedi. "Bora'yla değildim."

"Kendini kime bıraktırttın o zaman?" diye sordum, ona inanmadığımı fazlasıyla belli ederek.

"Melis ve Andrea ile beraberdim," dedi Gökhan.

Gözlerim kısıldı. "Şu Andrea kim?"

"Melis ve Bora'nın okuldan arkadaşı," dedi Gökhan, benim gibi gözlerini kısarak.

"Cinsiyeti ne?" dedim, merakla.

"Erkek," dedi Gökhan ve bir kahkaha daha attı.

"Yeter ama!" dedim, kollarımı bağlayarak.

Hande'nin şaşkınlığı yüzüne yayılmıştı. "Naz, sen ne zamandan beri bu kadar kıskançsın?"

Gökhan güldü. "Ceren'le Bora magazine düştüklerinde anlamalıydım bu kadar kıskanç olduğunu."

"Aşkım yok ama o başkaydı Allah için... Ama yani duyduğu ismin cinsiyetine kadar sorgulaması pek asil değil," dedi Hande, bir sigara yakarak.

"Ben de asilzadelerden değilim zaten, sıkıntı yok," dedim homurdanarak. Ayağa kalktım. "Neyse! Kalkıyorum ben zaten işim var."

"Ne işi?" diye sordu Hande.

"Özel," dedim, ters bir ifadeyle. Öfkeli bakışlarımı Gökhan'a diktim. "Çok özel hem de!"

"Kolay gelsin," dedi Gökhan, yapmacık bir şekilde gülümseyerek. Bu Gökhan da olmamıştı, insan özel işimin ne olduğunu sorar, yanlış bir durum var mı diye en yakın arkadaşını bilgilendirmek falan isterdi. Hande benden bir kez daha kuzu sarma yaptıktan sonra, küçük adımlarla kafeden çıktım. Ve pek tabii aslında Gökhan özel işimin ne olduğunu sorsa ne olurdu sormasa ne olurdu zira zaten Özgür ve Selim her bir an'ımda yanımdalardı.

"Nereye gidiyoruz yenge?" diye sordu Selim, kapımı açarken.

"Halama," dedim, somurtarak.

180 Gün Önce...

Güne gözlerimi açalı, on yedi saat kırk bir dakika olmuştu ve artık gözlerimi kapatmam gerekiyordu! Halamın evinde erken başlayan gün bitmek de bilmiyordu. Gün ne kadar erken başlarsa başlasın, öğlene dek uyumak isterse uyuyabilen Naz'ı kaybetmiştim. İki sabahtır, erkenden gözlerimi açıp tavana bakıyordum. Badana yaparken kırmızı avizeye sıçrattıkları beyaz boya lekesi sinirlerimi bozuyordu. Halamın misafir odasında neden kırmızı bir avize olduğunu da bilmiyordum. Fazla loş ve romantik bir ortam yaratıyordu odada.

Zaten ne geceleri ne de gündüzleri odayı pek kullandığım söylenemezdi. İki akşam evvel, Begüm'le beraber, salondaki koltuk takımında, birbirimize sarılarak uyuyakaldığımız an'da, aslında uyumak için çatısı olan bir ev ile yatak ve yorgana değil, bir insana ihtiyacım olduğunu anlamıştım. Ve Begüm'le uykuya dalmamın üzerinden yalnızca otuz yedi dakika kırk beş saniye geçtikten sonra uyandığımda, uyumak için herhangi bir insana değil, Bora'ya ihtiyacım olduğunu fark etmiştim. Ve tek başıma kırmızı avizeli odaya giderek beyaz boya lekesini uzun uzun, âdeta bir sanat eseriymiş gibi incelemeyi, uyumaya tercih etmiştim. Dün, Hande ve Gökhan'ın yanından ayrılıp eve döndükten sonra da biraz uzanmış ve avizeyi izlemiştim mesela. Bence gayet özel bir işti.

Özeldi çünkü hiç kimse, artık beynimi kullanmadığımı bilmemeliydi.

Oluyordu demek ki bazen öyle. Ben de odalardan defaatle kaçıyor, nefes alabileceğim ve kafamı dağıtabileceğim yerlere gidiyordum. Tabii gecenin bir körü, gidebileceğim en uzak mesafe, bu şartlar altında yalnızca halamın balkonuydu. Ama olsundu. Oluyordu demek ki bazen öyle.

Balkonda yaptığım eylemler de oldukça özeldi aslında; itinayla, şimdi olduğu gibi, balkondaki sandalyeye kurulup sokağı izliyordum. Özgür, Selim ve adını merak etmediğim diğer takım elbiseli adamları sokağın içinde bulmak da özel olmanın yanı sıra, eğlenceli de bir meşgaleydi benim için. Gündüzleri, alenen apartmanın önünde bekleyemiyor ve etrafa dağılmak zorunda kalıyorlardı. Karmaşık resimlerdeki on üç tane saklı şemsiyeyi bulmak gibiydi onları balkondan bakıp bulmaya çalışmak, iyi hissettiriyordu.

Esasen, tam da şu anlarda, yarın akşam beni istemeye gelecekleri için heyecandan uyuyamıyor olmam lazımdı. Ama bazen de öyle olmuyordu işte. Nasıl tanıştığımızı, evliliğimizin arkasındaki saklı planı ya da gerçekten sevgili olmadığımızı unutsam, oyun arkadaşımın aramızda başlayan her şeyi reddettiğini unutamıyordum.

"Bora'nın işleri çok yoğun yengeciğim, gelip seninle tanışamadı bir türlü... Artık kız isteme merasimine," diye geçiştirdiğim yengeme rezil de olabilirdim günün sonunda; çünkü belki de gelip beni istemezlerdi bile.

Zaten Bora beni istemiyordu.

Can-ı gönülden olmasa bile, kalbimin derinliklerinden sızan bir gerçekle burun burunaydım; beni istemeyebilirdi de. Ben elmayı seviyorum diye elmanın da beni sevmesi şart değildi. Zaten mesele elmanın beni sevmiyor olması değil saçmalıklarımdan bıkmış olmasıydı.

Keyfimden saçmalamamıştım, korktuğum için böyle olmuştu. O gün, Kıbrıs'ta, nefesi boynuma temas ettiğinde korkmaya başladığım, korkup korkmadığım ikilemine girip, an'ın büyüsüne kapıldığım her zaman korkmaya devam ettiğim ve dibini asla göremediğim bir okyanustan bahsediyorduk sonuçta. Karanlıktı. Işık yoktu. Keşfedilmemişti. Ve herkes korkardı. Ama öyle bir korkuydu ki bu, ölümle yaşam arasındaki o ince çizginin ta kendisiydi.

Ve ben ömrümde bu kadar aydınlık bir karanlıkla daha evvel karşılaşmamıştım.

3,8,11,8 sayıları ben ve babamın dilinde, *Kara* anlamına gelirken, hayat bana beklenmedik bir sürpriz yapmıştı. 3 rakamı Mart ayını; 11 sayısı, Kasım ayını temsil ediyordu ve 8 Mart ile 8 Kasım arasına hapsolmuş anlaşmamız, yani hayatımın seyrinin değiştiği o an da bir nevi boynumda taşıdığım Kara'nın içinde gizli başka bir ayrıntı oluyordu.

Âdeta bir yerden sonra, katran karasına dönüşüyordu düşünceler. Balkonda gün de gece de geçmek bilmiyordu sanırım. Günde kaç tane sigara içtiğimi saymayı çoktan bırakmıştım. Halam ya da yengem tepeme gelip kız isteme merasimi ve nişanla alakalı bir şeyler söylüyordu ve ben çoğu zaman onları dinlemiyordum bile. Gazete okumuyordum, kitap okumuyordum, dergi karıştırmıyordum, film izlemiyordum ya da kültürel hiçbir aktivite yapmıyordum. Çünkü bunları yapabilmek için yeterli bir donanıma sahip değildim. Bunlardan ziyade, kalan ömrümde bir balkon bitkisi olarak yaşayacak olmayı kabul etmiştim.

Gece yarısıydı. Saat, ikiye sekiz vardı. Aslında gün çoktan bitmişti, uyumam lazımdı. 30 Mart'ı gösteriyordu takvim fakat ben hâlâ uyumadığım için 29'una hapsolmuş gibiydim. On yedi saat sekiz dakika sonra beni istemeye gelmeleri lazımdı. Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmamakla beraber, yaptığımın sadece bu olduğunun farkındaydım ama damat, gelini kırık bir kalple ortada bırakmıştı!

Yerimden kalktım. Ve bir sigara daha yaktım. Üşümüştüm aslında. Belki de mart ayında, şort ve askılı ile balkonda oturmak mantıklı bir seçim değildi. Ve fakat zaten Anıl trafik kazası geçirdiğinden beri yaşadıklarıma göz attığımda, beynimi kullanmayı çoktan rafa kaldırdığımı görebiliyordum. Özellikle de Bora'nın ne hissedebileceğini düşünmeden *AN* kolyesi mevzusunu bu kadar uzattığıma bakarsak, şu saatten sonra mantığımı kullanmanın bir faydası da yoktu.

Belki de Bora'nın karşısına geçmeli ve aptal olduğumu itiraf etmeliydim. *Saçmalama Naz, zekâna haksızlık ediyorsun.* Zekâm bana haksızlık etmişti, bir noktada çalışmayı durdurmuştu ve ben durduğunu bile anlamamıştım. *Aslında anlamıştın Naz ama hesapladığın gibi gitmedi. Olur işte bazen öyle. Başına aşk geldi, eğer mantıklı davransaydın aşk olmazdı ki bu!*

Aşağıya doğru eğildim, bunu neden yaptığımı da bilmiyordum. Beynini kullanmayan insanların yaptıkları eylemlerin sadece dışarıdan saçma durması gerekmez miydi? Ben aptallığın tam olarak hangi seviyesindeydim? Bir an evvel hayatımın, kendi mantıksız davranışlarımı asla sorgulamayacağım kısmına geçmek için sabırsızlanıyordum! Mahallenin, evde kalmış yaşını başını almış dedikoducu teyzeleri gibi her yeri dikizlemeye başlamıştım yine. Halamın karşı komşusunun ışıkları açıktı hâlâ, zaten onlar tüm gece uyumak bilmiyorlardı. *Çünkü sen uykundan bağlanıyorsun canlı yayınımıza değil mi Naz?* 87 kapı numaralı ve bana asla Bora'nın doğum gününü hatırlatmayan çapraz apartmanın, hangi dairesinde oturduğunu bilmediğim sakinlerinden birisi olan bir kadın, bu saatlerde, gürültülü bir arabayla sokağa giriyor ve arabasını zorlukla park ediyordu.

Kırmızı arabanın sesini duymuştum yine. Kafamı sola çevirdim. Kadın, önüne çıkan kediye korna basmıştı, yalnız kedi değil tüm mahalle korkmuştu sesten belki de. Kadın apartmanın önüne yanaştığında yine çok tuhaf hareketler yapmaya başladı. Önce ileri, sonra geri, biraz da yana doğru falan götürüyordu arabayı. Gece olduğu için, rahatça apartmanın önünde duran Selim ve Özgür de kadını şaşkınlıkla izliyorlardı. Ve fakat

bu sefer acele etmeliydi kadın; çünkü arkasında, farıyla tüm sokağı aydınlatan bir araba daha vardı. Arkadaki arabanın içindeki zavallı kişi, kadının park edemeyeceğini anlamış olmalıydı. Üç dakika on bir saniye sonra farlarını kapattı.

"Yardım etsenize!" diye bağırdım, en sonunda. Selim ve Özgür aynı anda kafalarını kaldırdılar ve balkondan sarkarak, kara gecenin kör vaktinde, konu komşuyu uyandıracak şekilde bağırmaktan asla çekinmeyen bana hayretle bakmaya başladılar. "Yardım edin yardım! Arkadaki araba kök saldı! Kadın park edemiyor, o da geçemiyor!" diye bağırdım, bu sefer de.

"Ay Allah razı olsun!" dedi kadın. Arabasından inmişti. Kendisine yaklaşan Özgür'e anahtarı uzattı. Anahtarı arabanın üzerinde de bıraksa olurdu aslında, pratik zekâdan bu kadar mı yoksundu? *Unuttun mu Naz? Sen aptal olma kararı aldın. Böyle şeyleri fark etmemelisin artık!* "Kaldırımı çok yükselttiler!" dedi kadın, amaçsızca.

"Evet evet!" dedim.

Kadın, bakışlarını benden çektiğinde, kendisini sokakta ilerlemek için bekleyen arabanın fazla yakınına yaklaşmadan, bağırarak konuştu: "Kusura bakmayın sizi de beklettim!" Gecenin köründe olacak iş miydi canım bağırmak? *Hiç Naz! Ayıp bu kadına. Azıcık seni örnek alsa ya!* Arabadaki insan kibardı herhalde, bağırmamıştı. Bağırmadığı için ben de verdiği cevabı duyamamıştım. Özgür arabayı park edip kadına anahtarını verdiği sırada, arkadaki araba yeniden çalışmıştı. "İyi geceler hanımefendi! Teşekkür ederim tekrardan..." dedi kadın, bana.

"Önemli değil... Bizim apartmanın otoparkını kullansanıza siz. Bomboş, ben bugün indim baktım. Halamın arabası yok mesela, ben konuşayım. Siz kullanın bizim hakkımızı. Hem böyle uğraşmamış da olursunuz," dedim. Gelseydi keşke kadın da kahve içseydik.

"Çok sevinirim! Siz, Vesile Hanım'ın yeğeni misiniz?!" diye bağırdı kadın.

"Evet. Nazlı ben!" dedim, gülümseyerek. *İlk defa, soyadınla kendini tanıtmadığın hâlde, adına "Nazlı" dediğinin farkında mısın Naz? Ya Naz'sındır ya Nazlı Alaca'sındır sen...* Birisinin bana *Nazlı* demesini ne kadar çok özlediğimi dahi hesaplayamıyordum.

"Çok memnun oldum! Ben artık gireyim içeriye Nazlı Hanım!" dedi kadın. El salladım. Neden bu kadar çok sosyal olduğumu bilmeksizin, kadın evine girene kadar da arkasından bakma ihtiyacı hissetmiştim.

"N'oluyor kardeşim gece gece?!" diye bağırdı bir erkek sesi. Fazla yaşlı olmayan bir erkek sesiydi. Çatık kaşlarımla çevrelenen yüzümü havaya doğru kaldırıp, üst katın balkonuna bakmaya başladım. Bana mı diyordu o?

"Elinin körü oluyor!" diye bağırdım, dümdüz bir sesle.

"Niye bağırıyorsun? Deli misin divane misin? Uyutmadın be!"

"Allah Allah! Sen dün gece balkonda sevgilinle konuşuyorken iyiydi ama!" diye bağırdım.

"Ne sevgilisi ya?!" diye bağırdı bir kadın. Karısıydı. Halamla yengem dedikodularını yapmışlardı. Oradan biliyordum.

"Ablacığım geçmiş olsun. Kocan seni aldatıyor... Bir de utanmadan benim sesime laf söylüyor! Sen önce kendi yediğin halta bak dingil!" diye bağırdım bu sefer de.

"Benim kocam yapmaz öyle şeyler," diye bağırdı kadın. "Tımarhaneye yatırmalılar seni!"

"Hee yapmaz! Bir ara dizi izlemeyi bırak da, kocanın balkon konuşmalarını dinle. Hadi hadi uzatmayın, ikileyin."

"Sen ne bakıyorsun kardeşim? Ayı mı oynuyor?!" diye bağırdı adam. Ama gözleri, beni es geçip aşağıda bir noktaya sabitlenmişti. Özgür'e, Selim'e ya da adlarını merak etmesem bile bana emanet edilmiş gibi hissettiğim adamlara söylüyordu muhtemelen ve ben şimdi üst kata gidip adamın yakasına yapışacak kadar bıkmıştım.

Bu mahalleden çok sıkılmıştım.

Kadın ve adam kendi aralarında kavga etmeye başladıklarında, bakışlarımı aşağı çevirdim. Dudaklarım şaşkınlıktan bir miktar açılmış ve gözlerim istemsizce kırpılmıştı. Aşağıda bir silüet görüyordum. Gerçek miydi? Apartmanın önünde duran arabaya yaslanmış, ellerini ceplerine sokmuş, kafasını kaldırmış ve mimiksiz bir yüzle bana bakıyordu. Bakışlarım, aramızdaki yükseklik farkına rağmen, gecenin karanlığında kapkara gözlerini bulabilmişti yine. Demek ki arkadaki araba, onun arabasıydı. Nasıl da seçememiştim? *Aptal taklidi yaparken, algılarını kapamışsındır Naz!*

Elini hafifçe kaldırdı ve *gel* anlamına gelen bir işaret yaptı. Kalbim hızla çarpmaya başlarken, işaret parmağımla *bekle* demeye çalıştım. Hızlıca salona geçtim. Kapının yanındaki askılıktan hırkamı alıp üzerime geçirdim. Spor ayakkabılarımı giydim. Kapının deliğinde duran anahtarı da elime alıp, seke seke merdivenlerden inmeye başladım. Ayak seslerimle, tüm binayı inletiyor ama bunu asla umursamıyordum. Apartman kapısının

hemen önünde, sırtı kapıya dönük bir şekilde duruyordu. Cam kapının kulpuna elimi uzattığımda, gözleri benim üzerime çevrilmişti.

Bir anlaşma yapmıştık. İki yüz kırk beş gün sevgili rolü oynayacak ve vakit geldiğinde buralardan gidecektim. Anlaşmamızda, eğer gidemezsem ödemem gereken tazminat bedelini yazmışlar mıydı bilmiyordum ama bir ara öğrenmek zorundaydım; çünkü ben bu kapkara gözlere sahip adamdan asla ayrılamazdım.

"N'aber?" dedi, dümdüz bir sesle.

"Senden?" dedim, dümdüz bir sesle.

"Öyle geçiyordum... Çocuklara bakayım istedim," dedi.

Bora, gecenin bu vaktinde, Ümraniye'den geçmezdi elbet. Ama geçiyordu farz ettim.

"İyi yapmışsın," dedim.

"Niye tüm mahalleyi uyandırmaya çalışıyordun?" dedi. Bu sefer gülümsüyordu ve sesine hafif meraklı hafif de şakacı bir tını yerleşmişti.

"Çok sıkıldım da... Belki kalkarlar da halaya dururuz diye düşündüm," dedim. Ben de gülümsüyordum şimdi. Zaten insan, bu kadar güzel gülümseyebilen bir adamın karşısında gülümsemeden duramazdı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu. Cümlesinde gizli bir özne vardı, hayattan bahsediyor olmalıydı. Ben, dünyadaki diğer insanlardan sıyrılmış ve kalakalmıştım. Gitmiyordu. Gidemiyordu. Gidiyorsa da iyi gittiği söylenemezdi. Oksijensiz kalmıştım, hissedemiyordum.

"Senin?" dedim. Aslında bu bir soruydu. Soruya soruyla cevap vermek ayıptı ama ben onun sorularını yanıtlayamıyordum.

"Gelmişken sana da bir selam vereyim dedim işte. Üşüyeceksin. Gir içeri hadi. Ben de gideyim," dedi. O da benim sorularımı yanıtsız bırakarak durumumuzu bir kez daha eşitliyordu.

"Kahve içseydik?" dedim. Bunun da mantıklı hiçbir tarafı yoktu ama Bora mantıksız bir insan olduğumu çoktan öğrenmiş olmalıydı.

"Bu saatte mi?" diye sordu. Her koşulda mantığını kullanabilen bir insan olması hoşuma gitmiyor değildi aslında.

"Bu saatte gelen sensin..." dedim gülümseyerek. Sanırım yememiş içmemiş ve gelse de kahve içsek diye beklemiştim, hatta bundan benim bile haberim yoktu. Elbette ki kahve bahaneydi ve bazı şeylere açıklık getirmek için sabırsızlanıyordum. Gözlerimin içine dört saniye baktıktan sonra

arabasına doğru bir adım attı. *Seni gerçekten de istemiyor Naz.* Gidişini izleyemezdim. Arkamı döndüm ve anahtarı deliğe sokmaya çalıştım.

"İçmeyecek miyiz kahve?" diye sordu. Anahtar elimden düştüğünde, şaşkınlıkla ona döndüm.

"İçecek miyiz?" diye sordum. "Arabaya ilerleyince sen..." dedim ve sustum. Derin bir nefes almıştım. Yavru bir köpeğin, ilgiye muhtaç bakışları vardı muhtemelen gözlerimde.

"Bu saatte, halanın evinde içmeyelim kahveyi. Gel... Dışarıda içeriz," dedi. Eğilip kıyafetlerime baktım. Üzerimde, pijama olduğu her hâlinden belli şort ve askılı takımım, üzerinde de gri uzun bir hırka vardı. Ne dışarısından bahsediyordu? "Gel hadi gel," dedi, bir kez daha. Anahtarı yerden aldım ve arabaya doğru ilerledim. Selim, kapımı açmıştı.

"Nereye gideceğiz ki?" dedim, arabayı çalıştırdığında.

"Buluruz uygun bir yer," dedi. Gözünü yoldan ayırmamıştı.

"Sende takım elbise var... Senin için uygun bir yer olmasın mümkünse," dedim gülümseyerek. Dudakları yukarıya doğru hafifçe kıvrılmıştı. Başımı arkaya yasladım ve yolu izlemeye başladım. Atom numarası 8 olan oksijen elementiyle bergamotun muhakkak bir ilişkisi olmalıydı ve ben kimyager olduktan sonra bunu da çözecektim. Burnuma çalınan kokusuyla tüm benliğim hasret giderirken, arabayı bir kahve dükkânının önünde durdurmuştu.

"Geliyorum ben," dedi ve hızlıca arabadan indi. Telefonunun melodisi kulaklarıma değdiğinde, kafamı sesin geldiği yöne çevirdim. Arabada bırakmıştı. Ekranda yazan isme fal taşı gibi açılan gözlerle bakıyordum. Neden bilmiyordum ama gözlerim dolmuştu. Elif, Bora'yı arıyordu. Telefon elimde, öylece duruyordum. Altı dakika kırk beş saniye sonra kapı açıldı ve Bora, iki karton bardak kahveyle arabaya bindi. Bir tanesini bana uzattığı sırada, gözü elimdeki telefonuna takıldı. Ekranın ışığı sönmüştü. Kahvelerden birini bana verdi ve elimden telefonunu aldı. Kilidini açtığında kaşları çatılmıştı. Telefonu kulağına götürdü. "Efendim?" dedi, meraklı bir sesle.

"Bora, kusura bakma rahatsız ediyorum ama... Önemliydi," dedi Elif. Sesi telaşlı geliyordu. Sesini duymak istemiyordum.

"Dinliyorum," dedi Bora. Sesi soğuk ve mesafeliydi.

"Yani aslında nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi Elif.

Bora, sıkıntılı bir nefes verdi. "Söyle," dedi. Kendi kahvesini kolçağa koydu ve arabayı çalıştırıp gaza yüklendi. Bu sırada Elif'in sesini arabaya aktarmıştı.

"Begüm... Benden bir şey rica etti. Ve ben de kabul etmiş bulundum. Cuma günü sana, benimle buluştuğunu söyleyecek ama aslında erkek arkadaşıyla buluşacak," dedi Elif. *Salak mı bu Naz ya? Neden kızı ispiyonluyor?*

"Elif! *Kabul etmiş bulundum,* ne demek ya? Madem bana söyleyecektin, kabul etmeseydin," dedi Bora. Haklıydı da. "Şimdi de gidip ona, *Abine söylemiş bulundum,* mu diyeceksin?"

"Yani cidden, önce yardım etmek istedim ama sonra bunun yanlış olduğunu-"

"Tamam! Bir daha, bana daha uygun vakitlerde itiraflarda bulunmayı dene. Gecenin üçünde değil," dedi Bora. Ve çağrıyı sonlandırdı. Ne o bir şey söylemişti ne de ben. Issız sayılabilecek, etrafın yalnızca arabanın farıyla aydınlandığı, Avrupa Yakası'ndaki ışıkların çok rahat seçilebildiği, geceye karışan denizi içine alan tepe bir yere gelmiştik. Arabayı durdurduğunda bakışlarını bana çevirdi. "Üşüyor musun?" diye sordu. Neden bunu sorduğunu düşündüğümde, kollarımı bağlamış olduğumu fark ettim.

"Yok. Sinirden o," dedim dan diye. Sonra derin bir nefes aldım. "Yani şey... Üst kattaki adama sinirlendim ya..." *Yalan söyleme Naz.* "Elif'in aramasına sinirlendim gecenin üçünde yani senin bir sevgilin var!" diye kulak tırmalayan bir sesle carladım. Yüzü birkaç saniyeliğine buruşmuştu. "Ay! Sesimin tınısına niye dikkat etmiyorum ben ya?" dedim.

Gözleri gözlerime hapsolduğunda suratında muzır bir gülümseme vardı. "Bilmem. Niye etmiyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim, kısık çıkan bir sesle.

"Boş ver. Olur öyle bazen," dedi. Demek ki ikimiz de bazı şeyleri, bazen önemsemeyebiliyorduk. Kahvesini eline aldı, yudumlamaya başladı. Cebinden sigarasını çıkardı ve ateşledi. Camı açtı. Dirseğini kapıya yerleştirdi ve başını arkaya yasladı.

"Nasılsın?" diye sordum, merakla.

"İyiyim," dedi, düz bir sesle.

"Nasıl bensiz yaşamak?" diye sordum.

Yüzüne istemsiz olduğu her hâlinden belli bir gülüş yayılmıştı. "Çalışabiliyorum en azından," dedi, yüzünü hafifçe bana doğru çevirerek.

"İyi... Holdingin batmaz bari benim yüzümden," dedim. Hiçbir şey söylemeden, beni izlemeye başladı. "Ben de mesela sesimin tınısına dikkat etmek zorunda kalmıyorum. Ohhhh çok rahat! İstediğimi yapıyorum. Kimse karışmıyor," dedim. Beni izlemeye devam etti. "İstediğim saatte ya-

tıyorum, istediğim saatte kalkıyorum," dedim. "Bir sürü sigara içiyorum aç karnına, ohoooo," diye devam ettim.

Sigarasından bir nefes daha içine çektikten sonra bana uzattı ve benim de camımı açtı. "Güzel. *İlle karış*, diyorsun yani," dedi. Alt dudağını ısırdı. Dudaklarının tadını bana uzattığı sigarasından alabiliyordum ve bu fazlasını istememe neden oluyordu.

"Karışamazsın ki orada... Nasıl karışacaksın? Eve geri götürmen lazım beni," dedim. Gözleri, gözlerimin içinde kaybolmuştu sanki. "Yani karışamazsın. Eve götürürsen ancak müdahale edebilirsin. Eve gelmem lazım benim," dedim ve sigarayı yeniden ona uzattım. İçimde bastıramadığım bir ses, onun da benim dudaklarımın tadını almasını istiyordu.

"Bulurum ben bir yolunu," dedi gülümseyerek ve gözlerini kapatarak büyük bir dumanı içine çekti.

"I-ıhh. Ben düşündüm başka bir yol yok. I-ıhh! Eve götürmen lazım ancak," dedim, onu izlerken.

Bir nefes daha içine çektiği sigarayı küllükte söndürdü ve camları kapatıp yeniden yüzünü bana çevirdi. "Götürürüm. Gerekirse," dedi.

"Ne zaman?" diye sordum, heyecanla. Gözlerinin karası, dudaklarının dudaklarıma değdiği ilk an'da olduğu gibi yoğundu; beni öper miydi yine?

"Nişana kadar halanda kalmak istediğini söylemiştin," dedi. Mümkün müydü yoksa yanılsama mı bilmeksizin gitgide daha çok derinleşen gözlerine son süratle çekiliyordum.

"Ama senin sözünden çıkamam ben. Uymam lazım anlaşmamıza," dedim, masum bir çocuk kadar saf bir ifadeyle.

"Anlaşma..." dedi ve alt dudağını ısırdı tekrar. Arkasına yaslanmıştı. Ben iç çekerken, o yalnızca karşı yakanın ışıklarını izliyordu. Bazen de böyle olurdu işte; bir anlaşmayı yaptığı güne hem lanet hem de şükür ederken bulurdu insan kendisini.

"Bora..." dedim, bir süre sonra. Yüzünü hafifçe döndürerek gözlerini gözlerime değdirdi. "Gerçekten beni istemiyor musun?"

"Âdetten işte. Babaannem isteyecek yarın. Sabah gelecekler İstanbul'a," dedi, yumuşak huylu bir sesle.

"Onu demiyorum..." dedim, mutsuz bir ifadeyle.

"Biliyorum," dedi. Gözlerinin içinde küçücük bir kıvılcım vardı sanki, parıl parıl parlıyordu gecenin karanlığında... Sesi, çok içeriden geliyordu ve usul usul akıyordu gecenin sessizliğine.

"Kalbinle aklın arasındaki savaşı, gerçekten aklın mı kazandı?" diye sordum.

Bir asır kadar uzun hissedilecek saniyeler boyunca yüzüme baktı. "Benim kalbimle aklım arasında bir savaş yok Nazlı," dedi. Gözleri gözlerime bir asır boyunca mühürlü kalacakmış gibi hissediyordum. "Benim savaşım Bora ve Kara arasında," diye devam etti. Gözlerine, parıl parıl parlayan kıvılcımı görmemi engelleyen gri bulutlar yerleşti. Bakışlarını arabanın ön camına çevirdi ve birkaç saniye orada oyalandı. Sonra yeniden iyice dumanlanmış, sise maruz kalmış ve kapkaralığını sekteye uğratmış gözlerini bana çevirdi. "Kalbindeki savaşı ben kazanmamalıyım Nazlı... Başkasının kazanmasına da izin vermem. Orası bomboş kalmalı. Ne ben olmalıyım, ne de bir başkası. Ben, bencil bir adamım," dedi.

"Neden sen olmamalısın ki orada, varsın?" dedim. Bakışlarıma endişe yerleşmişti. Aklından neler geçtiğini ve bakışlarında nelerin gizlendiğini okuyamıyordum.

Bana doğru eğildi ve elini saçlarıma götürdü. Yanağımın üzerine minnacık bir öpücük kondurdu. "Çünkü..." dedi ve burnumun üzerine götürdü dudaklarını. Ardından, diğer yanağımın üzerine değmeye başladı dudakları. "Sen Bora'yı yerleştirdin kalbine..." diye fısıldadı gecenin sessizliğine.

"Nasıl yani?" diye sordum.

Biraz geri çekildi ve gözlerini gözlerime sabitledi. "Benimle yaşadığın her şeyi sevebilirsin. Beni sevebilirsin. Benimle çok mutlu olabilirsin. Olabiliriz..." dedi. Geleceğimizin anlatıldığı bir film çekmişler ve o filmin izlendiği gelecekten geliyor gibiydi sesi ve bakışları. Bana derinlemesine *spoiler* vermekten korkuyordu ama gözlerinde öyle bir şey vardı ki; sonumuzu gördüğü için filmi izlememe engel olmaya çalışacak gibiydi. "Ama Nazlı..." dedi. Saçlarımın arasında parmak uçlarını dolaştırmaya başladı. Şakağıma küçücük bir öpücük kondurdu ve dudakları boynumun sağ kısmına ulaştı. "Kara'yla mutlu olamazsın çünkü o, sana göre değil," dedi. Dudakları, nefesini ilk kez hissettiğim yerde, özel alfabemle Kara yazan dövmemin üzerindeydi.

Nefes alışverişlerim hızlanmış ve belki de çoktan soluksuz kalmıştım. "Kara da sensin sonuçta," dedim. Öyle zor seçmiştim ki kelimeleri, sesimin tonlamasından bile bihaberdim.

"Ne yazık ki öyle," dedi. Ve dövmemin üzerine uzun bir öpücük bıraktı. Elimi ensesine götürmek istediğimde elimi kavradı ve nazikçe cama yasladı. Kıkırdamıştım.

Kaşları çatıldı. Neye güldüğümü merak ediyordu. "Şirketten çıkıp, eve ilk gittiğimiz gün... 8 Mart'ta yani... O gün de neye güldüğümü merak etmiştin. Ellerimi cama yaslamıştın böyle. Ama bu kadar kibar değildin tabii. Sinirlenmiştin. Çünkü neye güldüğümü sorduğunda cevap vermemiştim," dedim. Gözlerine yerleşen pişmanlığı görebiliyordum. O kadar yalındı ki karşımda bu gece, hiçbir şey saklamıyor ve ifadesiz bir perdenin arkasına saklanmıyordu.

"Yapmışımdır, hatırlamıyorum," dedi. *Yalan söylüyor Naz.* Sıkıntılı bir nefes verdi. "Söylediklerinde haklıydın Nazlı. Canını çok fazla yaktım. Bunu ben de biliyordum ama ne ara unuttum ve kendimi kaptırdım inan anlayamadım," dedi. Boşta kalan elini saçlarıma götürdü yeniden. Eğildi ve saç diplerimin arasına dudaklarını bastırdı. "İşte, Kara'yla geçecek bir ömrün genel özeti. Saç diplerindeki o acıyı hep hatırla. Yaşadıklarını sakın unutma ve uzak dur benden olur mu?" dedi. Olmazdı. Bunun ihtimali bile nefesimi kesiyordu. Gömleğinin açık düğmelerinden görünen köprücük kemiği, dudaklarımın hizasına gelmişti; ben de öptüm.

"Sen bana zarar vermezsin, o zaman beni tanımıyordun daha... Sevmiyordun. Kimseydim senin için," dedim. Saç diplerimin arasına güçlü bir öpücük bıraktıktan sonra, bakışlarını benimle aynı hizaya getirdi. Cama yasladığı elimi iki avucunun arasına aldı ve nabzımın attığı yeri dudaklarına götürdü. Gözlerini gözlerime sabitledi. Yumuşacık bir öpücük bıraktığı yeri, şimdi parmak uçlarıyla okşuyordu.

"Sen ancak Bora'nın nazlı sevgilisi olabilirsin... Kara senin kendisine nazlanmana izin vermez. Ve hayatta kalman için Kara'ya ihtiyacımız var. Seni ancak o koruyabilir. Ve sen onu sevemezsin. Ve evet o sana, çok yakınında olursan, bile isteye değil ama bir şekilde zarar verebilir. Kızmıştım sana... Eren'e söylediklerin yüzünden. Hatta arsızca kırılmıştım bile. Ama haklıydın Nazlı. Ben de senin yerinde olsam öyle düşünürdüm," dedi.

"Bora... Evet ona zarar vereceğini düşündüm," dedim. Bu kurduğum cümlenin onun ne kadar ağırına gittiğini zorlukla yutkunmasından bir kez daha anlamıştım. Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım ve alt dudağını dudaklarımın arasına aldım. Usul usul karşılık veriyordu hareketlerime. Saniyeler saniyeleri kovaladıkça dakikalar geçiyor ve ben ciğerlerime dolan nefesiyle tamamlanıyordum. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra azıcık geri çekildim ve gözlerimi, kara gözlerinin en içine sabitledim. "Bilmediğim her şeyden korkarım ben, unuttun mu?" dedim.

"Unutmadım," dedi, nefesini yüzüme üfleyerek.

Ellerimi sakallarına götürdüm ve parmak uçlarımı sakalları arasında dolaştırmaya başladım. "Ben sadece... Bu oyunun ve saklı kimliğinin senin için ne kadar önemli olduğunu bildiğim için... Eren'in öğrenmesini hoş karşılamazsın diye düşündüm şuursuzca. Bildiğini bilemezdim. Her şey üst üste geldi. Çok hızlı oldu," dedim.

"Onun seni riske atmayacağını bildiğim için rahatım... Yoksa onunla çok farklı bir konuşma geçerdi aramızda. Ama ne olursa olsun, o senin kardeşin Nazlı. Onu öldürebileceğimi düşünmen-" dediğinde, dudaklarına değdirdim dudaklarımı yeniden. O cümlenin devamı geceye karışmadan, dudaklarından dudaklarıma karışıp yok olmalıydı. Sesli dile gelmemeli ve ağırlığı altında ikimizi birden ezmemeliydi. Eren benim kardeşimdi ve Bora ne olursa olsun benim kardeşime zarar vermezdi. Bora, benim değer verdiğim hiç kimseye zarar vermezdi.

Dudaklarının ve nefesinin sakinleştirici etkisine sığındım bir süre daha. Onu hiç bırakmayacakmışçasına iki elimle ensesini kavramıştım. Onun elleri ise iki yanağıma yerleşmiş ve hiç şüphesiz benden daha nahif dokunuşlarda bulunuyorlardı tenime.

"Ben buradan gittikten sonra, benim ölümüm yüzünden seni suçlayacak şimdi Eren," dedim. Konuşurken dudaklarım dudaklarına çarpmıştı.

"Ben alışığım," dedi, silik bir tebessümle. Sesinde öyle buruk bir tonlama vardı ki tebessümünden öpmek istemiştim. Dudağının kenarına minicik bir öpücük kondurdum. Bu onu daha çok gülümsetmiş ve sol yanağında bir çukur oluşmuştu. Bu adamın gamzesine bile aşık olduğumu iliklerime kadar hissediyordum.

"Sakın bir daha başkasına gülümserken... Ben geldiğim için kaybolmasın o gamzen... Sakın," dedim ve gamzesinden de öptüm.

"Nazlı," dedi. Yanağındaki çukurdan daha derin bir çukur olmalıydı buralarda bir yerlerde; o çukura düşmüş, dermanı kalmamış, yorgun ve bir o kadar da yaralanmış gibi çıkmıştı sesi. "Senin kalbinde bir savaş vardı ya hani..." dedi, biraz geri çekilmiş ve bakışlarını gözlerime çivilemişti. "Ben seni bir savaştan başka bir savaşa sürükleyemem," dedi, avuçlarının arasına aldığı elime bir öpücük kondurdu.

"Anlamıyorum," dedim, çaresizce.

"Yarın bambaşka bir savaşın ortasında bulacaksın kendini. Bora ve Kara arasında..." dedi, sıkıntılı bir nefes vererek.

"Ben ilk Kara ile tanıştım," dedim, itiraz edercesine. "Benim kendime bile itiraf etmekten kaçındığım, etkilendiğim, beni büyüleyen o adam Kara'ydı?" diye devam ettim, onay beklercesine.

"Tam olarak değil Nazlı," dedi, kafasını iki yana sallayarak. "Evet başladı... Ama başlamaması gerekiyordu zaten. Kara, hayatını, hayatına hiç kimseyi dâhil etmemek üzerine kurdu. Ve o hayatta sen sadece acı çekersin. Olmaz Nazlı. Olmazı olura çeviremeyiz," dedi ve yine, alt dudağını ısırmaya başladı.

"Ben ilk Kara ile tanıştım," dedim, yeniden. "Kabul etmesi zordu ama ilk anda çekildim ben sana doğru," diye devam ettim, şaşkınlıkla. Hiçbir şey söylemeden yüzüme bakıyordu. "Okyanusun bildiğim yüzeyi o kadar güzel ki, bilmediğim karanlığında keşfe çıkmaktan vazgeçmem ben. Zamanla tanırım, zamanla anlarım. Ben senin..." dedim ve elimi kalbine götürdüm. "Ben senin kalbine, merhametine, vicdanına inanıyorum," dedim.

Gülümsedi. Bu öyle bir gülümsemeydi ki hiçbir şey anlamadığımı hissettirmişti bana. Gördüğüm en zor matematik problemi karşıma geçmiş, bugüne dek ilerlediğim her bir kademenin yanlış olduğunu ima ediyordu bana bir gülümsemeyle. Kendi koltuğuna geçti ve kahvesinden küçük bir yudum aldı. Kapıyı açtı ve dışarıya çıktı. Arabanın önüne yaslandı ve bakışlarını etrafta gezdirmeye başladı. Ben de hızlıca arabadan indim.

"Ben anlamıyorum gerçekten," dedim, kollarımı bağlayarak. Karşısına dikilmiş, bastırmaya çalıştığım öfkeyle yüzüne bakıyordum. "Yani gerçekten anlamıyorum," dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Ben daha iki gün önce Eren'e zarar vereceğini düşünerek saçmalamadım mı? Biz bu yüzden tartışmadık mı? Şimdi senin bu yaptığın ne o zaman?" dedim, sitem edercesine.

"Sen ilk gün Kara ile tanıştın Nazlı..." dedi. Benim aksime o çok sakindi. "Yalnızca tanıştın. Devamı gelmedi," dedi, ellerini ceplerine sokarak. "Sen beni iyi birisi olarak görmek istiyorsun. Çünkü hiçbir şey görmedin. Ve sen göremezsin de zaten... Ama sen görmüyorsun diye, yok sayamayız gerçekleri," dedi.

"Sonuçta Kara, kendisini dolandırmaya kalkan bir insanı öldürürdü... Ama sen bana kıyamadın," dedim, ona doğru birkaç adım atarak. Ellerimi göğsüne yerleştirdim.

"Hakan peki Nazlı?" dedi, kısık çıkan bir sesle. Gözlerimi gözlerinden kaçırmamak için büyük bir çaba gösterdim. "Öldüğünü teyit etmeye

bile korkuyorsun. Çünkü Kara ile yüzleşmeye cesaret edemiyorsun," diye devam etti. Bir elini saçlarıma götürdü. "Her şeyi birbirine karıştırıyorsun... Ablamı öldürecek kadar, Eren'e ne kadar değer verdiğini gördüğüm hâlde onu öldürecek kadar cani olmamam... İyi birisi olduğum anlamına gelmez. Ben yalnızca... Bu ayrımı yapamadığın için kızdım sana. Bir başkasına, seni benden korumaya kalkmasına gerek olduğunu hissettirdiğin için kırıldım! Benim iyi birisi olduğumu düşünmeni, vicdanıma güvenmeni falan istemedim," dedi ve saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı.

Ellerimi kollarına yerleştirmiş, öylece gözlerinin içine bakıyordum. "Hakan sana ihanet etmişti sonuçta," dedim, ne saçmaladığımı bilmeden. "Uğraştırmış seni epey," diye ekledim ama bu dediğime ben bile inanmıyordum.

"Onun ölümü hak etmiş olduğunu onaylıyor musun Nazlı?" dedi. Cevap veremedim. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Yapma Nazlı," dedi, yanağıma küçücük bir öpücük kondurarak. Beni hafifçe döndürdüğünde arabaya yaslanmış bir hâlde bulmuştum kendimi. "Kimsenin ölmeyi hak etmediğini, buna asla ama asla bir insanın karar veremeyeceğini söyle bana. Çünkü böyle düşünüyorsun, dürüst ol," dedi ve beni kolları arasında bırakacak şekilde, ellerini arabaya yasladı.

"Seni yargılamayacağım," dedim, kısık çıkan bir sesle. "Yargılayamam..."

"Hasan'ı seninle alakalı çirkin bir ima yaptığı için öldüreceğim... Kabul ediyor musun bunu?" dedi, tok çıkan bir sesle. Bergamot kokusu, esen rüzgârla beraber buram buram dolduruyordu içimi. Gülümsedim. Bakışları hipnoz edici derecede güzeldi yine; fakat, hipnoz olması gereken kişi ben değildim.

"Caydırma politikası..." dedim, daha çok gülümseyerek. "Bir üst *level*'ı da korkutarak kaçırma mı bunun?" diye sordum, elimi sakallarına değdirerek. "Kandırmayalım birbirimizi... O davranışının Kara'ya yakışmadığını sana Gökhan söylemişti," diye devam ettim, kendimden emin çıkan bir sesle. Dudaklarımız arasında yalnızca bir nefes kalacak şekilde onu kendime doğru çektim. "Sen beklentiyi çok yüksek tutuyorsun... Allah aşkına, ne kadar kötü olabilirsin ki?" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

Başını iki yana salladı ve dudaklarımı dudakları arasına aldı. "Bu da tahrik kullanarak ikna etme politikası o zaman?" dedi ve dudaklarıma güçlü bir öpücük kondurdu.

"Bora, bak..." dedim, ciddileşerek. "Ne yaptığını her zaman bildiğine inanıyorum ben. Her konuda yorum yapmak... Ya da yaptığın her şeyi onaylamak zorunda değilim. Zor bir hayatın var ve ben senin zekâna saygı duyuyorum. Yaptığın işlerin içinde olmak zorunda değilim," dedim.

"İşte bu, aşk Nazlı. Bir başkasını koşa koşa polise şikâyet ederdin ama söz konusu ben olduğum için susuyorsun. Seni ilk tanıdığında öldürmeyi düşünen bir adamın merhametine güveniyorsun. İşte bunun adı da aşk. Ve şu an her şey senin için o kadar yeni ki... Şimdi böyle düşünüyorsun," dedi. Koltuk altlarımdan beni kaldırdı ve arabanın üzerine oturttu.

"Hayır," dedim, kaşlarımı çatarak. "Çok düşündüm halamın balkonunda. Her şeyi toparladım kafamda... Haklısın belki hiçbir şey görmedim. Ve ben de haklıyım, gördüklerim bile fazlaydı bana... Ama şimdi ikimiz de doğru açıdan görebiliriz. Ve hayır... Ben senin gibi düşünmüyorum," dedim, kollarımı bağlayarak.

"Evet, şimdi benim gibi düşünmüyorsun. Aşk aklı bulandırır Nazlı. İnsanın karakterini bile değiştirir. Aşık olduğun zaman... Hayatta asla onaylamayacağın şeylere göz yumarken bulursun kendini. Normal hayatlar için, olası bir şey bu belki. Çok güzel, yaşanılası bir duygu... Birisinin bazı davranışlarını kabul etmek, onunla değişmek... Ve sevmek hatta... Sonra ne olur biliyor musun? Bir gün... Tüm bu göz yumduğun şeyler, tek tek gün yüzüne çıkmaya ve seni rahatsız etmeye başlar," dedi.

"Kara'yı anlat bana, neden böyle düşündüğünü anlat," dedim, ciddi bir sesle.

Bir elini bacağımın üzerine yerleştirdi. "Anlatmam. Çünkü istemiyorum," dedi, buruk bir tebessümle. "Senin Kara'ya nasıl baktığını gördüm Nazlı... Ben... Aşk için bunlara göz yummak zorunda kalmanı istemiyorum," dedi. Bakışlarıyla, onu anlamam için, onay vermem için, bu dediklerini kabul etmem için baskı kuruyordu âdeta.

"Bora..." dedim, parmak uçlarını dudaklarıma götürdü. Alnını alnıma bastırdı. Yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu. Oradan boynuma kaydı; dövmenin üzerinde gezmeye başlamıştı yine dudakları.

"Sen ne dersen de, bu konuda beni ikna edemezsin. Kara'yı kabul edemezsin Nazlı. Ve onu kabul edemedikçe de olamayız. Olmamalıyız da zaten. Görmüyor musun kendi kız kardeşimin Kara'dan nasıl nefret ettiğini... Buradan gittiğinde, beni sadece kalbine yerleştirdiğin o adam olarak

hatırlamalısın sen," dedi ve derin bir nefes alıp, sıkıntılı bir şekilde boynuma nefesini bıraktı.

Dudaklarıma dişlerimi geçirdim. Dudaklarım aralandı. Kara'yı her ne olursa olsun, tüm bilinmezliklerine rağmen, çoktan kabul ettiğimi, bu yüzden asla onu yargılayamayacağımı ve ona koşulsuz güvendiğimi söylemek istiyordum.

"Çünkü ben de Kara'dan nefret ediyorum Nazlı," dedi. Dilim âdeta lal oldu. "Kendim ondan nefret ederken, senin onu sevmeni ister miyim sence?" dedi. Zorlukla yutkundum. "Lütfen sen de beni sevme ki, daha fazla içime yayılma," dedi. Dudaklarım kapandı. "Okyanusu keşfetmene izin veremem çünkü dibini ben bile göremiyorum," dedi. Dudaklarım mühürlendi. Sakallarının arasına bir öpücük bırakırken dahi, açılmamıştı dudaklarım. Doğruldu ve gözlerini yeniden gözlerimin içine sabitledi. "Hadi gidelim artık," dedi.

"Olur," dedi, az evvel mühürlenen dudaklarım. Bana kalsa, hiç gitmeyebilirdik ve ömrümüzün sonuna dek böyle kalabilirdik. Zaman, nefesi şah damarımın üzerindeyken durabilirdi.

O, kahvesini içememişti. Ama ben sanki o kahveyi içmek umurumdaymış gibi, yol boyunca yudumlayarak bitirmiştim. Halamın evinin sokağına girdiğimizde, önümüzde bir araba vardı. Birisi, gece gece tatile gidiyor olmalıydı, zira bagaj kapısı açık ve içinde bavullar vardı.

"Geri geri çıkacağım mecburen," dedi. Yüzünü bana çevirmemişti. İnmemi mi istiyordu?

"Gitme istersen bu saatten sonra. Burada kal," dedim. Yüzümü ona çevirmiş, teklifimi kabul etmesini istiyordum. Sanki onu tanımıyordum. Asla kabul etmezdi. O, benden uzak durmak istiyordu.

"Sabah erkenden havaalanına gidip, babaannemleri karşılayacağım," dedi. Yüzünü bana çevirmişti. Kalmamak için bahanelerin arkasına saklanıyordu. Sanki buradan havaalanına gidilmiyordu. Gelmek istemiyordu. Bu yaptığım yanlıştı ama hiçbir şey söylemeden, hızlıca arabadan indim. *Neyin tribini atıyorsun Naz?* Aslında bu bir trip değildi, sadece böyle olmaya dayanamıyor ve kaçmak istiyordum.

"Nazlı," dedi. Sesinde, *yapma* dercesine bir tonlama vardı. Durdum ve ona döndüm. Arabadan inmiş, bana bakıyordu. O da acı çekiyordu. "Böyle mi gideceksin?" dedi. Ne yapmamı bekliyordu ki? Onu öpüp, bir-

birimizden uzak durmamızın kararını kendi kendine aldığı için tebrik mi etmeliydim? Bunu yapmayacaktım.

Arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Özgür'le Selim'in içinde bulunduğu arabanın da önünden hızlıca geçip, apartmanın önüne geldim. Anahtarı deliğe soktum ve kapıyı açtım. Asansöre doğru ilerlediğim sırada asansörün kapısı açıldı. Üst kattaki adamla göz göze geldik fakat asansörden inmeye yeltenmemiş, öylece durmuş ve bana bakıyordu. "Nasılsınız hanımefendi?" dedi, abartılı bir gülümsemeyle.

"Çekil şuradan!" dedim, sert bir sesle. Sanırım içki içmişti ve burnuma ulaşan, hatta asansöre sinen kokusu, denizden esen tuzlu melteme karışmış bergamot kokusundan sonra beni inanılmaz derecede rahatsız etmişti.

Sert bir sesle, "Gitti karım! Mutlu musun?!" dedi ve bana doğru bir adım attı.

"Onu karını aldatmadan düşünseydin hayvan herif! Çekil! Gece gece belanı benden bulma!" diye bağırdım. Adam hızla bana doğru yaklaşıp, saçlarıma yapıştığında ne olduğunu anlamamıştım. Göğsünden ittirdim ve merdivenlere doğru kaçmaya çalıştım. Ama adam yeniden saçlarıma yapışıp, beni dış kapıya doğru çekiştirmeye başlamıştı. Koluna vurdum. Bacağına, topuğumla vurduğumda sendeledi. Ondan kurtulup güçlükle kapıyı açtım ve adamı dışarıya doğru ittim. Zaten ayakta zor duruyordu, yine sendeledi. Tam kapıyı kapatacakken, beni kolumdan çekiştirerek dışarı çıkardı. Kasıklarına dizimi geçirdiğim sırada acıyla inlese de kolumu daha sıkı kavramıştı. "Bırak beni hayvan herif!" diye tüm gücümle bağırdığım sırada boğazıma yapıştı. Elimle omuzlarından ittirsem de gitgide daha çok gösterdiği gücüyle ve artan öfkesiyle başa çıkamıyordum. Saçlarıma yapıştı ve beni yere doğru ittirdi. Yere kapaklandığımda boğazımdan acı dolu bir çığlık kopmuştu. Dizlerimin üzerine düşmüş ve başımı kaldırıma çarpmıştım. Bu sefer, dizlerim muhtemelen parçalanmışlardı.

"Öldüreceğim lan seni!" dedi adam. Bana doğru eğildi ve yeniden saçlarıma yapışıp, kafamı geriye doğru çekti. Saçlarımın acısı dayanılamaz derecede artarken elini kaldırdı. Gözlerimi sımsıkı yumdum.

"Kimi öldürüyorsun lan sen?" dedi Bora'nın sesi. Yüzüme tokat yememiştim. Saçlarımdaki ağırlığın gittiğini hissettiğimde gözlerimi açtım. Bora, adamın suratına bir yumruk atmış ve adam yere kapaklanmıştı.

"Çekil git şuradan derdim seninle değil," dedi adam, bakışlarını Bora'ya çevirerek ve ardından ayağa kalktı. "Seni öldüreceğim lan, karım gitti senin

yüzünden. Seni öldüreceğim," dedi sonrasında ve bana yaklaşmaya yeltendi. Bora adamın suratına bir yumruk daha attığında, adam acıyla inleyerek, yeniden yere düşmüştü.

"Allah belanı versin!" dedim, dişlerimin arasından. Bora, etrafımızdaki adamlarına bakışlarıyla gerekli komutu vermiş olmalıydı ki, yerde yatan adamın çevresinde konumlandılar.

"İyi misin?" dedi Bora, yanıma yaklaşarak. Sesi telaşlı, bakışları çok öfkeliydi. Kafamı *evet* anlamında sallarken beni yerden kaldırıyordu. Ayaklarımın üzerinde durmamla beraber, yerde yatan adama doğru yalpalayarak bir iki adım yaklaştım ve tüm gücümle karnına tekme geçirdim. "Rahat dur!" dedi Bora. Ve elimden tutarak beni adamdan uzaklaştırdı.

"Bittin kızım sen!" dedi adam, acıyla inleyerek. Özgür, adamı yerden kaldırmış, suratına bir yumruk atmıştı. "Orospu!" diye bağırdı adam.

"Seni öldürürüm ulan!" diye bağırdığımda içimden çıkan manyağın kim olduğunu tam olarak bilmiyordum. Ona doğru bir adım daha atacağım sırada, Bora koluma yapışmıştı. Başım dönüyordu. "Bırak beni!" diye bağırdım öfkeyle, Bora'ya.

Ama benim öfkem bir hiçti. Bora, o kadar öfkeli bakıyordu ki, hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Gözleri, *"Sakın! Dur! Sus! Gitme! Burada kal!"* gibi emirleri peş peşe veriyordu. Adamın, suratına yediği bir yumruk sesini daha duymuştum. Bora, dizlerimin arkasına ve sırtıma elini yerleştirip beni kucağına aldı. Apartmanın kapısına doğru ilerledi. Özgür, Selim ve adını merak etmediğim toplamda yedi kişi olan adamlara döndü. "Bu herif ben gelene kadar ölmeyecek!" dedi, dişlerinin arasından.

Adam, yerden başını kaldırmış, dağılmış suratıyla bana bakıyordu. "Ben bu karıyı öldürmeden ölmem merak etme!" dedi adam. Selim, karnına bir tekme atarak hıncını aldı. "Siz kimsiniz lan?!" dedi acıyla.

"Karı senin-" dedim ama devamını getiremedim. Bora, gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki, dudaklarımı ebediyen mühürlemem gerektiğine kanaat getirmiştim. Dört saniyede gözleriyle bana gerekli emri verdikten sonra, adama döndü: "Beni bekle sen! Bekle! Bekle, ben geleceğim!" dedi, dişlerinin arasından.

"Karım gitti!" dedi adam, acıyla bağırarak. Bora, ayağıyla apartman kapısını ittirdi ve içeriye girdik. "Bu orospu, karıma onu aldattığımı söyledi!" diye bağırdı adam. Bora, adamın sesini duyduğunda durdu ve gözlerini sımsıkı yumdu. Derin bir nefes aldı ama nefes alışverişleri fazlasıyla hız-

lanmıştı. "Öldüreceğim seni, bu herifler bile engel olamayacak!" demişti şimdi de adam. Bu sefer bağırmamıştı ama yine de sesi bize ulaşmıştı. Bora kaşlarını kaldırdı ve gülümsemeye başladı. Anbean, nasıl delirdiğini gözlemliyordum. Yirmi bir saniye kapalı tuttuğu gözlerini açtı ve bakışlarını benimle buluşturmadan asansöre ilerledi.

Başım zonkluyordu. Kafamı Bora'nın omzuna yasladım. Asansörün düğmesine bastı ve asansöre bindik. Konuşmuyordu. Fakat kaskatı olmuş yüzünden kendisini çok zor tuttuğunu anlayabiliyordum. Dairenin önüne geldiğimizde gözleri beni buldu. "Ayakta durabilir misin?" diye sordu. Başımı *evet* anlamında salladım. Usulca kapıyı açtı ve elini belime yerleştirerek içeri girmemi sağladı.

Ayakkabılarımı fırlatarak çıkardım. Yengem ve halam, uyku ilacı alarak uyudukları için muhtemelen dünyadan bihaberlerdi. Odaya doğru ilerledim ve ışığı açtım. "Dizim iyileştikçe, ben tekrar yaralanacağım galiba," dedim, mırıldanarak. Yatağın üzerine oturmuştum.

"Önce banyoya gidip bacaklarını yıkasaydık," dedi, düz bir ifadeyle. Dizlerini yere yerleştirerek eğilmiş, yarama bakıyordu. "Hay sikeyim, çok kötü," dedi, neredeyse fısıldayarak. Kolumu elleri arasına aldı. Hırkamın kollarını sıvadı. Hafifçe kaldırdı ve dirseğimdeki yaraya baktı. Sıkıntılı bir nefes verdi.

"Kafamı çarptım. Beyin kanaması geçirmem inşallah!" dedim, üzüntülü bir şekilde mırıldanarak. Gözleri gözlerimi buldu. Kaşları çatılmıştı. "Bıraksaydın, biraz daha dövseydim o pislik, hayvan, beyinsiz, sarhoş herifi!" dedim öfkeyle.

"Hastaneye mi gitsek? Sert mi çarptın başını?" dedi, adama söylediğim hakaretleri es geçerek.

"I-ıh. Hastanelik değil. Ama çok acıdı... Pansuman yapacak mısın bana yeniden? Banyoda ilk yardım çantası var," dedim. Başını *tamam* anlamında sallayıp odadan çıktı. Hırkamı çıkardım ve yumak hâline getirerek öfkeyle yere fırlattım. Bora, odaya geri geldiğinde, gözü önce yerdeki hırkaya takılmıştı. Yanıma oturdu. Bacaklarımı, bacaklarının üzerine doğru uzattı. Islak bir bezle bacağımı silmeye başladı. Yine çok önemli bir iş yapıyormuşçasına ciddiydi.

"Ah!" diye, bir ses çıktı boğazımdan. "Çok acıyor. Dikkat et," dedim ardından. Dizim yanmaya başlamıştı.

"Tamam sabret azıcık," dedi Bora, şefkat dolu bir ifadeyle. Sıkıntılı bir nefes verdi. Başka bir bezle ellerimi ve ardından dirseğimi sildi. Yeniden bacaklarıma yöneldiğinde, bacağıma bir şey süreceğini anlamıştım. Ellerimi geriye doğru yerleştirip, kafamı arkaya doğru uzattım. Ne sürdüğünü görmezsem, belki yandığını da hissetmezdim. Gözüm, avizeye takılmıştı. *Halanın ne çeşit fantezileri var Naz ya? Garsoniyer odası gibi.* Kıkırdadım. *Neyse romantik ortam falan diyordun al bak, Bora'yla geldin bu odaya.* Kıkırdamalarım daha da artmıştı.

"Hişşştt!" dedi Bora, beni azarlar gibi. Dizlerime her ne yaptıysa bitmiş, bant yapıştırmış ve aşağıya doğru indiriyordu ayaklarımı. Daha çok güldüm. "Nazlı. Halanla yengeni uyandıracaksın," dedi. *Eve erkek atmış gibi hissediyor musun Naz?* Artık resmen kahkaha atıyordum. Çok ses çıkardığımı fark ettiğimde, başımı Bora'nın göğsüne gömdüm. Ve gülmeye devam ettim. Elleri belimde kendine yer bulmuş, bana tüm gücüyle, tüm özlemiyle, tüm sevgisiyle sarılıyordu. Burnu, saçlarımın arasında dolaşmaya başladı. Sakalları, saç diplerime batıyordu. Ve ben katılana kadar gülecektim sanırım. *Kırmızı ışıkla aydınlatılan odada çok romantik bir ortamdasınız Naz. Bora, ne düşünüyordur acaba avizeyle alakalı?*

"Ay av-" dedim ama konuşamadım. Derin derin nefes almaya çalıştım. Gerçekten gülerken can verecek gibiydim. Hafifçe geriye doğru çekildi. Ve gömleğini çıkardı. Düğmelerini ne zaman açtığını bile bilmiyordum. Bunun nesinin komik olduğunu da bilmiyordum ama kahkaha atmaya devam ettim. Yeniden bana sarıldı. Başımı tüm gücümle çıplak göğsüne bastırıyor ve az ses çıkarmaya çalışıyordum. Gülmekten ölmezsem, çıplak teni beni öldürecekti. Biraz sonra kendime geldim. Nefes nefese bir hâlde, başımı göğsünden kaldırdım.

"Rahatladın mı?" diye sordu. Kaşları çatıktı ama yüzünde ve sesinde yumuşacık bir ifade vardı aslında. Gülümsedim. Ve iki elimle yüzüme rüzgâr yapmaya başladım. Sıcak basmıştı. Saçlarımı sol omzuma aldım. Dövmemin açıkta kalmasıyla, gözleri boynuma kaydı. Gözleri kısıldı. "Sahi? Senin bileğine dövme yaptırmış olman gerekmiyor muydu?" dedi. Sayılara bakıyordu. Ardından gözleri gözlerimi buldu.

"Boynuma yaptırdım," dedim gülümseyerek.

"Onu görüyorum," dedi. Sesine, mesafeli bir tonlama yerleşmişti. Sayıların ne olduğunu merak ediyordu. "Annenle babanın ölüm tarihi değil," dedi.

"Değil," dedim, kısık çıkan bir sesle.

Gözleri benimle buluştuğunda kaşları gerçekten çatılmıştı. "Neyin tarihi o zaman?" dedi.

"Bir tarih değil o. Kelime," dedim.

"Nasıl yani?" diye sordu.

"Sana bahsetmiştim ya... Özel alfabemden... Onunla bir kelime yazdırdım işte," dedim.

Gözleri yeniden dövmeme kaydı. "Üç farklı harften oluşan bir kelime?" dedi. "İkinci ve son harfi aynı harf yani," dedi. Onay ister gibi bakıyordu, saklı kimliğinin yazdığı dövmeme.

"Evet," dedim.

"Birisinin okumasını mı istemiyorsun?" diye sordu, gözleri yeniden gözlerimle buluştuğunda.

"Yoo. Alakası yok. Benim için özel bir kelime. Ve ben özel şeylerimi hep kendi alfabemle yazarım. Günlüğümü de öyle tutardım," dedim. *Ne yazdığını soracak mı Naz?*

"Anladım," dedi. "Yalnızca senin için özel bir kelime mi?" diye sordu. Gözlerinde bu soruyu sormanın tereddüdü vardı. *Anıl, Naz... Onunla alakalı bir şey olduğundan şüpheleniyor.*

"Yalnızca benimle ilgili," dedim. Gözlerine saniyelik bir parlamanın yerleşmesiyle, bir su damlası okyanusa doğru ilerleyen serüvenine başlamış oldu. "Ne yazdığını sormayacak mısın?"

"Beni ilgilendirmez. *Bora* yazmıyor sonuçta, o belli. İsim olacak hâli yok zaten. Belki Türkçe bile olmayan bir kelimedir," dedi, muzip bir ifadeyle.

"Bora yazdırsaydım, ne tepki verirdin?" diye sordum, fazlaca gülümseyerek.

"Yanına *Karabey* de yazdırmanı isterdim tabii ki. Yani Bora var, Bora var şimdi..." dedi, dalga geçtiği her hâlinden belli bir ifadeyle. Yeniden kıkırdamaya başladım. "Ohoo! Yandık. Ben yatıyorum vallahi Nazlı," dedi ve saatini çıkardı. Belinden silahını çıkardı, gömleğinin arasına koydu. Yatağa girdi.

Kıkırdayarak yanına yattım. "Yanına da *08.07.1987* yazdırırdım, belki başka Bora Karabey de vardır, karışmasın," dedim. Ve daha çok gülmeye başladım. Beni kendine doğru çekti. Kafamı boyun girintisine sokarak, gülmeye devam ettim. "Işık açık kaldı. Kırmızı kırmızı. Sence de genelev

gibi değil mi ya?" dedim. Ve gülmeye devam ettim. Ellerini belime sabitlemiş, çenesini kafamın üzerine koymuştu. "Saçlarımı kestireceğim ben, herkes saçlarıma yapışıyor," dedim. Gülmeye devam ettim.

Saç diplerimi, oradaki acıyı geçirecek kadar etkili bir şekilde öptü. "Sus da ne yaparsan yap," dedi. Bacağını, bacaklarıma doğru uzattı.

"Ah!" diye bir ses çıktı boğazımdan, yeniden.

"Çok acıdı mı?" diye sordu telaşla.

"Niye dikkat etmiyorsun? Ben yaralandım. Dikkatli olsana! Ayıp ya!" dedim, tınısına acı karışmış bir sesle.

"O çeneni tutmazsan yaralanırsın tabii!" dedi, sitemle. "İki buçuk günde mahalleyi birbirine katmışsın. Herkesle kavga etmişsin. Top oynayan çocukları bile kovalamışsın ya!" diye devam etti. Derin bir nefes aldım. "Top kesmek ne Nazlı?" diye sordu.

Omuz silktim. "Başım ağrıyordu. Çok ses çıkartıyorlardı. Ayrıca gergindim," dedim.

"Balkondan içeriye girseydin Nazlı? Madem başın ağrıyordu..." dedi, sitemli ve alaycı çıkan bir sesle.

"Sen gelirsin belki diye bekledim," dedim. Yutkundu. Boyun girintisinde olduğum için, bu eylemi saniyesi saniyesine izlemiştim. Bu da komik değildi. Ama yine kıkırdıyordum.

"Kara, o adamı öldürür," dedi.

Kıkırdamam, buz gibi çıkan sesiyle beraber anında kesilmişti. Boynuna öpücük kondurdum. Kafamı, boyun girintisinden geriye doğru uzatıp, gözlerine bakmaya çalıştım. O da kafasını biraz geriye çekip, bana yardımcı oldu. "Şey... Acaba, rica etsem... Kara ışığı da kapatabilir mi?" diye sordum. Gözlerime, *"Sen ciddi misin?"* dercesine bakıyordu. "Bora da mı kapatmaz?" diye sordum. Gözünü kırpmadan bana bakıyordu. "Hani vampirler, dizilerde *turn off* yapıyorlar ya... Duygularını kapatıyorlar. Bu, Bora-Kara öyle bir şeymiş gibi geliyor bana," dedim ve yeniden gülmeye başladım. *Şaka bir yana, sen de sayesinde Naz ve Nazlı olarak ikiye ayrıldın Naz!*

"Kalk, ışığı kapat," dedi. O da gülmemek için zor duruyordu ama sesini çok ciddi bir tona sabitlemişti.

"Af buyur?" dedim, gülerken. Kaşlarını kaldırdı. Yüz ifadesi, *"Demek öyle..."* diye bağırıyordu.

"Işığı kapat Nazlı," dedi. "Hadi kalk kalk. Çabuk," dedi. Kahkaha atarken, başımı koluna gömmüştüm bu sefer de. "Amma güldün ha!" diye söylendi.

"Senin emir e...rin yok karşında. Kal...kıp o ışığı sen...kapata...caksın," dedim, kahkahalarımın arasında.

"Cık. Bir kere gülmemeyi başarman lazım. Olmuyor. Hiç ciddiye alamıyorum," dedi. Kaşlarımı çatmaya çalıştım ama gülmeye komutlu yüz kaslarım baskın çıkıyordu. "Kalk. Işığı kapat!" dedi. Öyle bir ses tonuyla söylemişti ki, taklit etmemek için zor duruyordum.

"Kal-" dedim ama çatık kaşlarına bakınca yalnızca gülmek istiyordum.

"Olur olur. Kalırım," dedi. Ve gözlerini kapattı.

"Kalma kalk. Ayyyy! Allah için yeter! Öleceğim. Güldürme beni," dedim, nefes nefese.

Gözlerini açtı. "Ben mi seni güldürüyorum? Deli gibi her şeye gülen sensin," dedi şaşkınlıkla.

"Hadi ışığı *kapaaat*. N'olur?" dedim ve ona yalvarırcasına bakmaya başladım.

"Ne güzel işte. Kırmızı kırmızı," dedi. Kafasını kaldırmış, avizeye bakmıştı. "Hakikaten, neden kırmızı?" diye sordu gülerek.

"Artık halam n'apıyorsa-" dedim ve yeniden gülme krizine girdim.

"Cık cık cık. Çok ayıp," dedi. Ve dudaklarını boynuma götürdü. Dövmemin üzerine, küçük küçük öpücükler bıraktı. "N'apılır mesela? Bu odada?" diye sordu. Gülmekten konuşabilseydim eğer, cevap verebilirdim. Dudaklarını boynumdan çekti ve ben gülmeye devam ettim. Kolları arasında olmak, kokusunu duymak bana çok iyi geliyordu.

"Ya ben ışık açık uyuyamam. Karanlık seviyorum ben. Zifiri karanlık," dedim. Yorganı, kafama kadar çekti. "Öyle mi diyorum ben?" dedim. Nefes nefeseydim zaten, ateş basıyordu. "Çok yaratıcısın cidden. Bravo!" dedim yorganı kaldırıp.

"İki saat sonra uyanmam lazım benim," dedi ciddileşerek. Uyumak için benden izin istiyor gibi bakıyordu. Bugüne dek gördüğüm en tatlı hâlinin tam olarak bu an'da olduğuna karar verdim ve görüntüsünü belleğimin en güzel köşesine raptiyeledim.

"Bir şartla uyumana izin veririm," dedim, ciddi olmaya çalışarak. İşaret parmağımı, onu uyarır gibi kaldırmıştım. Sonra parmağıma bakıp yeniden gülümsedim. Onun da dudakları iki yana uzanırken, şartımı sorarcasına

göz kırptı. Derin bir nefes aldım, sanki ne diyeceğimi unutmuştum. Gözlerinin içine, salak gibi altı saniye baktım. "Ha! Haaa... Şey..." dedim ve kaşlarımı çattım. "Ben de yarın eve geleceğim!"

Gülümserken, dudaklarını yalayıp birkaç saniyeliğine dişledi. "23 Nisan'a daha var Nazlı. Söz veriyorum, o zaman sana koltuğumu vereceğim," dedi, yapmacık bir tatlılıkla. Koluna vurdum. Çıplak teninden, beni bile şaşırtan çok güçlü bir ses çıkmıştı. Hızlı bir hareketle beni altına aldı ve sert bir ifadeyle bana bakmaya başladı. Bense yine kıkırdamaya başlamıştım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu, tok bir sesle. Kahkaha attım. "Ama dur... Sana öyle bir ceza vereceğim ki, çok pişman olacaksın bunu yaptığına!" dedi. Sesi uyarıcı bir tonda çıkmıştı. Birkaç saniyeliğine ciddi olup olmadığını anlamak için yüzüne baktığımda, yüzümdeki gülümseme aniden solmuştu. *Ne güzel şakalaşıyorduk, neden böyle oldu Naz?*

"Ben sadece-" dedim, çok alçak ve birdenbire değişen ağlamaklı sesimle.

"Kes sesini!" dedi. Ses tonu beni ürkütüyordu. Hiç olmadığı kadar ciddi görünüyordu. Canını acıtacağımı düşünmediğim için şakayla karışık koluna vurduğumu fark etmemiş miydi?

"Özür dilerim. Canını acıtmak istememiştim," dedim, mahcup bir ifadeyle.

"Göreceksin sen birazdan!" dedi, kaşlarını kaldırarak. Nefesimi tuttum. Yataktan kalktı. Olduğum yere mıhlanmış gibi kıpırdayamıyordum. Beş saniye sonra ışık kapandı. Yatağa geri geldi. Elini karnıma yerleştirerek, beni kendine doğru çekti. Başımı göğsüne yerleştirdi. Ellerini belime sabitledi. Hiçbir fonksiyonu olmayan bez bebek taklidi yaparsam, belki siniri geçerdi. "Karanlıkta uyu da gör gününü!" dedi.

"Bora!" dedim ve derin bir nefes aldım. Benimle dalga geçiyordu!

"Efendim Nazlı?" dedi, gülmemeye çalışarak.

"Nasıl yaptın öyle? Ciddisin sandım," dedim, şaşkın bir ses tonuyla. Elimi karnına yerleştirdim. "Korktum vallahi ya."

"Yaparım ben," dedi. Ve başımın üzerine aynı sesi gibi yumuşacık bir öpücük kondurdu.

"Bundan sonra, o uyarıcı ve hatta otoriter ses tonlarını ciddiye almazsam görürsün ama beni kandırmayı," dedim.

"Sesime odaklanmak ya da yüzüme bakmak yerine doğrudan gözlerimin içine bakmayı akıl etseydin... Ciddi olup olmadığımı görürdün," dedi. Karnındaki elimi, köprücük kemiğine götürdüm ve parmak ucumu

orada gezdirmeye başladım. "Uyumam lazım," dedi. Göğsünün üzerine küçücük bir öpücük kondurdum. "Kaşınma Nazlı!" dedi, sesi çok kısık çıkmıştı. Sıkıntılı bir nefes verdim. Elimi, sakallarına götürdüm. Ve doğrularak dudaklarına kapandım.

Dudaklarımız birbirleriyle, zamanı yavaşlatacak kadar ağır bir şekilde hasret giderirken, geri dönülemez bir yola girdiğimizi ona ispatlamak istiyordum. Artık, birbirimizden uzak duramayacağımız kadar yakın mesafedeydik ve bunu onun da kabul etmesi gerekiyordu. Nefes almak için geri çekildiğinde, dudaklarından ayırdığım dudaklarımı sakalları arasında gezdirdim ve boynunu öpmeye başladım. "Halanın evindeyiz Nazlı. Zorlama beni lütfen," dedi, kıvranırcasına çıkan bir sesle.

"Off!" dedim. Galiba kudurmuştum. Onu istiyordum. Onun olmak, onunla olmak istiyordum. "Ben, senin babaannenin evinde böyle yapmıyordum ama!" dedim, sitemle. *Onun babaannesinin evinde, ayrı bir süitiniz varmış gibiydi Naz, koca konaktan bahsediyoruz.*

"Uyu hadi. Yaralandın sen," dedi gülerek. Başımı boyun girintisine soktuğumda bana sımsıkı sarılmıştı.

"İyi geceler," dedim, umut dolu bir ifadeyle.

"İyi geceler Nazlı," dedi, yumuşacık bir sesle. Kafamın üzerine küçücük bir öpücük kondurdu ve ellerini belimde sabitledi. *Sana, "Benden uzak dur," diyen adam, "Halanın evindeyiz!" diyor Naz. Bak, nasıl eğlendi seninle, nasıl mutlu ve seni nasıl seviyor. O da istiyor aslında. Yalnızca korkuyor Kara'yı sevmemenden.*

Anne ve babası öldüğünde, masalları tükenen küçücük bir kız çocuğu vardı. Bergamot ağaçlarının altında, ailesiyle son mutlu oldukları an'da zamanı durdu farz etmişti küçük kız.

Eksilerek büyümüş, bir kokunun peşine düşmüş, karşılıksız bir aşka yenilmiş, tek başına ayakta kalmak zorunda olduğunun farkına vararak yaşamış ve bir gün eğer düşerse, babasının ona anlattığı masallardaki kahramanın gelip kendisini bulacağına ve düştüğü o yerden onu kaldıracağına inanmıştı.

Küçük kız, kahramanı olacağını söyleyen ama hiçbir zaman bunu başaramamış deniz gözlü çocuğu kurtarmak için kahraman olmaya kalkmış ve öyle bir zindana düşmüştü ki; her yer kapkaranlıktı.

Çünkü o zindanda Kara vardı.

Kara, küçük kızın elinden tuttu ve onu yerden kaldırdı. Çünkü Kara, masalları tükenen küçük kızın, bir gün zora düştüğünde kendisini kurtaracağına inandığı kahramanıydı.

Ve Bora bilmiyordu ki, küçük kız kahramanını kendi bile fark etmeden bağrına basmıştı. Bu dünyada, Kara'yı seven tek kişi olma pahasına da olsa mücadele edecek ve ondan asla vazgeçmeyecekti.

"Kalbime Bora'yı yerleştirmişimdir belki dediğin gibi... Ama Kara benim kahramanım. Ve ben onu belki Bora'dan bile çok seviyorumdur," diye fısıldadığımda sesim, Bora'nın kalp atışlarının sesine karışmıştı. Bora, bunu ben söylemesem bile sürekli olarak duyacak ve kendi yaşayarak görecekti. Kara'yı sevdiğimi, onu her hâliyle kabul ettiğimi ve aslında onun iyi olduğunu anlayacaktı. Küçük kızlar yanılmazdı. İyi ve kötü arasındaki fark, küçük kızların gözünden asla kaçmazdı. Ve Bora, Kara'ya küçük bir kızın gözünden bakmayı öğrenecekti.

Zaman geçiyordu ve fakat her şey daha yeni başlıyordu.

179 Gün Önce...

Gözlerimi açtığımda bomboş bir yatakta yatıyordum. Kırmızı avizeye gözüm takıldığında küçük bir kahkaha attım. Gülümseyerek derin bir iç çektim ve yataktan kalkıp doğruca salona ilerledim. Salondaki saat bozulmuş olmalıydı. Çünkü bire on altı vardı ve ben bugün bu kadar uyumuş olamazdım. Bu bir şaka olmalıydı!

"Günaydın Naz'cığım," dedi yengem, gülümseyerek.

Merakla, "Bora gitti mi?" diye sordum.

"Gitti. Sabahın 8'inde çıktı çocukcağız. Seni uyandırmaya diye odaya girdim, gözlerini açıverdi," dedi halam. *Basılmışsınız Naz!*

"Aaaaa! Benim yanımda mı yatmış o?" dedim, yapmacık bir şaşkınlıkla. "Haberim yok benim!" Halam suratını buruştururken, yengem gülüyordu.

"Gece mahalleyi birbirine katmışsın. Kız sen manyak mısın? Anlattı çocuk olanları!" dedi halam, sitemle. "Şu dizinin hâline bak! Allah belasını versin inşallah o musibetin!"

"Bela okuma bırak," dedi yengem, halama dönerek. "Sana saldırmış ha?" diye devam ederken, yanıma oturmuştu.

"Hıı," dedim, dizimdeki yaraya bakarak.

"Ah be kızım!" dedi yengem sıkıntıyla. "Ne diye el âlemin ilişkisine karışıyorsun ki sen?"

"Dizi çok kötü... Yürüyebiliyorsun ama değil mi?" dedi halam, üzüntülü bir ifadeyle. Yataktan buraya kadar uçmadığıma göre yürüyebiliyordum elbette. *Naz, çok ayıp!*

"Hı hı," dedim, derin bir nefes alarak.

"Ayşe Hanım söyledi... Esra eşyalarını toplamış gitmiş gece... O kocası olacak musibetin de alkol problemi vardı zaten... Herkes kendisine bulaşacak diye uzak duruyordu ondan. Ama yazıklar olsun... Bir kişi de çıkıp senin çığlıklarına ses etmedi mi koca mahallede?" dedi halam.

"Bilmiyorum hala dikkat etmedim," dedim, bu muhabbetten sıkıldığımı belli etmek istercesine oflayarak.

"İyi ki Bora'dan öğrendik. Şimdi mahalleliye sorarım ben," dedi halam, sinirle.

Bakışlarım halamı es geçmişti. "Yengeciiiim," dedim yapay bir tatlılıkla. "Nasıl sevdin mi Bora'yı?"

"Sevmem mi?! Nasıl düşünceli... *'Nazlı çok geç uyudu. Uyandırmayın lütfen,'* dedi. *'Hazırlık var, kalkması lazım,'* dedik... *'Biz yabancı değiliz zaten, bir şey olmaz. Uyuyabildiği kadar uyusun,'* dedi. Çok efendi maşallah, hele seni gözünün nuru yapmış," dedi yengem gülümseyerek.

"Benim telefonum nerede?" diye sordum, aniden.

"Banyo çekmecesinde, ilk yardım çantasının üzerinde," dedi halam. Bir insan telefonu saklaya saklaya oraya mı saklardı? Seke seke banyoya doğru giderken dizim sızlamıştı ama aldırış etmedim. Çekmeceyi açtım ve telefonumu elime aldım. WhatsApp'a girdim. Hande'nin yanında *24* yazan sohbetini boş verip, Bora'nın sayfasına geldim.

"Günaydın..."
"Ben uyandım!"
"Biraz çok uyumuşum..."
"Sen de erkenden çıkmışsın yazık olmuş."
"Oh olsun ama sana... Tüm gece beni uyutmazsan olacağı bu."
"Günaydın Nazlı."
"Bu akşam seni istemeye yalnızca babaannem ve halamlar gelse olur mu?"

Olurdu. Neden olmasındı? Toplaşıp gelmelerine ne gerek vardı ki?

"Olur olur. Yani sen nasıl istersen...
Sorun yok yani benim için. :)"
"İyi güzel. Zaten ben gelseydim sıkılırdım."

"Anlamadım?"
"Nasıl yani?"
"Sen gelmiyor musun?"
"Nasıl gelmiyorsun ya?"
"Sana istiyorlar beni! SANA!"
"BİR DE SIKILIRIM DİYORSUN BORA
İNANMIYORUM SANA!"

"CAPS LOCK AÇIK AMA KUSURA BAKMA!"
"KELİMELERİMİN TINISINA DİKKAT ETMİYORUM!"
"GELMEZSEN GELME!"

"Ağlama. Şaka yaptım. Hadi git hazırlan."

"ÇOK KOMİKSİN!"
"AMAN NE GÜLDÜM HE!"

"Kapa bence artık o caps locku, başına iş açmasın Nazlı."

"SANA NE?"

Kapının sesini duymamla, gözlerimi ekrandan ayırmadan kapıya doğru ilerlemeye başladım. Bu uğurda kafamı banyonun kapısına çarpmıştım ama önemli değildi. Bora'yı ilk gördüğüm yerde, zaten tüm bunların intikamını almak suretiyle onun da ağzına çarpacaktım. *Çüş Naz, yavaş gel!*

"Şakacı kız seni."

"ÖKÜZ!" yazdım. *Göndermesen mi Naz, zira şakanın da bir sınırı var.* Şaka yapmıyordum ki çok ciddiydim. Bu yaptığının öküzlük olduğu aşikârdı, hatta öküzlük az bile kalıyordu. *"ÖKÜZ KERE ÖKÜZ!"* de yazdım. Hem, akşama kadar unuturdu bunu illaki. Mesajı gönderdim ve kapıyı açtım.

Bora, karşımda duruyordu.

"Aaaa sen neden geldin? Düğünden önce gelini görmek olmaz!" dedim.

Elindeki telefonun ışığı yanıyordu. Gözleri ekrana kaydı. "Güzel," dedi sırıtarak. *E* harfini bu kadar uzatarak neyi kastetmişti anlayamamıştım doğrusu ama benim açımdan güzel olmasa gerekti. *Öküz* neyseydi de *öküz kere öküz* hiç olmamıştı.

"Hah gel oğlum. Kapıda durma," dedi halam gülümseyerek. Neden içeriye alıyordu Bora'yı?

"Neden geldin? Git şimdi. Akşam gelirsin," dedim. Beni akşam istesinlerdi. Şimdi halam beni ona verirse Bora bana neler yapardı ben bilmesem de Allah biliyor olmalıydı. *Sana zarar vermez Naz.* Ama bu her yaptığıma tamah edeceği anlamına gelmezdi. *Yapmasaydın Naz. Yani yazmasaydın... Ben seni uyarmıştım.*

"Ben çağırdım Naz. Aaaa n'oluyor? Hortlak görmüşe döndün," dedi halam, bana dönerek. Bora, çoktan içeriye girmiş, hatta koltuğa oturmuş ve hâlâ sırıtıyordu. Can çekişmemi izliyordu ya da. Çünkü ben olayın hiçbir aşamasında sırıtılacak bir şey bulamıyordum.

"İnsan, *'Erkek arkadaşını çağırdım. Mesaj çekersen dikkat et. Öyle alenen absürt laflar etme!'* diye uyarmaz mı halacığım?" dedim, dişlerimin arasından.

"Hoş geldin oğlum," dedi yengem. Mutfaktan yeni gelmişti. "Sabah acelen vardı da konuşamadık bizim meseleyi," dedi ve gülümseyerek Bora'nın yanına oturdu. *Ne konuşacaklar Naz?*

"Ne konuşacaksınız?" dedim, meraklı bir ifadeyle.

"Naz, sana kahvaltı hazırladım güzel kızım, git kahvaltını yap sen," dedi halam, yeniden bana dönerek. Kaşlarım çatılmıştı. Bora'yla göz göze geldiğimizde, gözlerini usulca *evet* anlamında kırpmıştı. Aferindi. *Git!* diye işaret de yapabilirdi. *N'oluyor Naz? Ne bu atar?* Bilmiyordum. Onlar da bilmiyorlardı, konuştukları her şeyi duyuyordum. Kahvaltıma başladım ve tüm dikkatimi salona verdim.

"Şimdi sen diyorsun ki... Nişan benim evimde olsun," dedi halam. Sesi tereddütlü çıkmıştı.

"Yani... Sabah tam anlatamadım size aceleden. Daha iyi olur. Siz de evimizi görmüş olursunuz. Hem... Sizin de eviniz orası," dedi Bora, tok bir ses tonuyla.

"İyi diyorsun, hoş diyorsun da oğlum... Nişanı kız tarafı yapar, her şey usulüne uygun olmalı," dedi yengem. Onun da sesi, bu durumu yediremezcesine endişeliydi. *Sen, bu sınıf farkı muhabbetlerine girecek kız mıydın be Naz?*

"Bakın..." dedi Bora ve boğazını temizledi. "Her şey çok hızlı gelişti farkındayım. Nazlı ile tanışalı bir ay bile olmadı daha..." Es verdi. Üç saniye boyunca hiçbir şey duyulmamıştı. "Fakat zaten... Buna rağmen bir karar verdik biz. Hayatlarımızı birleştirme kararı..."

"Açıkçası oğlum... Ne yalan söyleyeyim hepimiz şaşkınız henüz," dedi yengem. Bora'nın konuyu açmasıyla biraz daha kendinde tereddüt etme ve olayı eşeleme gücü bulmuştu. Yengemin bu ses tonunu gayet iyi biliyordum, evliliğimizden emin değildi. *Haksız sayılmaz Naz, gerçekten evlenmiyorsunuz sonuçta.*

"Yani Naz'ı bilmesem işin içinde bir iş olduğunu düşüneceğim," dedi halam. O da yengemin olayı eşelemesinden aldığı güçle konuşuyordu şimdi. *Yeni sevgilini kimsenin sorgulamayacağını Bora'ya söyleyen Naz'cığım, online mısın hayatım?* Sonuçta paldır küldür nişan yapma kararı bana değil, Bora'ya aitti. Ben ona aynı evde yaşayabileceğimizi söylemiştim, dan diye nişan yapabileceğimizi değil.

"Ben de Naz'ı bildiğim için işin içinde bir iş olmadığına eminim. Yani Naz'ı öldür... Ona istemediği bir şeyi asla yaptıramazsın," dedi yengem, kendinden emin bir tavırla. Haklıydı. Fakat, ölecek olan kişi Naz değil Anıl'dı da konu buralara kadar gelmişti işte.

"Biz Nazlı ile bir ilişkiye başladık," dedi Bora, yumuşak bir sesle araya girerek. "Aynı evde yaşamaya başladık," diye devam etti. "Ne yazık ki fazlasıyla göz önünde olan bir insanım ve hakkımda saçma sapan yakıştırmalar çıkıyor devamlı olarak. Bu bir süre sonra bizi yıpratmaya başlayacaktı. Er ya da geç olmasını arzuladığımız şeyi öne aldık sadece... Madem beraber yaşıyoruz ve madem bir yola girdik, herkesin de bunu öğrenmesini istedik," dedi.

"O aynı ev olayı da o kadar içime sinmiyor ki aslında," dedi yengem iç çekerek. "Ama ne denir ki... Naz'ın yalnız yaşaması da hiçbir zaman içime sinmedi," diye devam etti gülerek. "Yani aslında oğlum mesele şu... Eğer Vedat'la Zeynep, yani Naz'ın annesi ile babası hayatta olsaydı... Ne beraber yaşamanıza ne de onun yalnız yaşamasına müsaade ederlerdi," dedi, üzüntü dolu bir sesle.

"Ama işte... Bir yere kadar müdahale edebiliyoruz biz," dedi halam samimi bir şekilde araya girerek.

"Çok iyi anlıyorum," dedi Bora, derin bir nefes alarak. "Benim de bir kız kardeşim var."

"Allah onu sana bağışlasın. O kadar güzel huylu ki... Biz Begüm'ü çok sevdik," dedi yengem.

"Kendi de en az huyu kadar güzel," dedi halam.

"Dışı sizi içi beni yakar," dedi Bora, şakacı bir ses tonuyla.

"Eh bizimkinin içi de dışı da seni yakacak," dedi yengem gülerek. "Dün arkana bakmadan kaçman gereken yerdeymişsiniz." Bora ve halam da kahkaha atmışlardı ve bu hiç hoş değildi.

"Bak oğlum..." dedi halam, ciddi bir ses tonuyla. "Bizim maddi durumumuz seninle kıyaslandığında elbette ki devede kulak kalır ama... Nişanı

kız tarafı yapar. Biz yapacağız. Ama sen dersen ki... Eşime dostuma karşı sizin imkânlarınız beni küçük düşürür-"

"Rica ederim," dedi Bora, itiraz edercesine bir sesle. "Normal şartlarda nişan için tarihi de sizin vermenizi beklemeliydik... Fakat her şeyi hızlandıran biziz. Sizi çok iyi anlıyorum. Ama biz zaten yeterince mahcubuz size karşı bu emrivakimizden dolayı," dedi, gerçekten de mahcup çıkan bir sesle. *Sen neden mahcup olmadın Naz?* Demek ki bende kızaran bir yüz yoktu, arsızdım ben.

"Olsun oğlum. Vardır bunda da bir hayır," dedi yengem.

"Kız tarafı-erkek tarafı diye bir şey yok. Nazlı ve ben tek tarafız. Bir'iz. O yüzden nişanı kimin yaptığı ya da nişanın nerede olduğunun hiçbir önemi yok," dedi Bora, yumuşacık bir sesle. *Verdim gitti seni be Naz!*

"Sen çok hakikatli bir çocuksun Bora. Yani düşünüyoruz ve hediye konusunda dahi-" dedi yengem fakat devam edemedi.

"Ne hediyesi, olur mu öyle şey? Yüzük takacağız alt tarafı. Cidden böyle şeylere gerek yok," dedi Bora.

"Gerek olmaz olur mu hiç oğlum? Bal gibi de gerek var. Yalnızca, gönlümüzden çok daha fazlası geçerdi bunu bil istedim," dedi yengem.

"Biliyorum. Merak etmeyin. Eksik de olmayın. Benden de Nazlı'dan da emin olun, bize yeter," dedi Bora.

"Eminiz oğlum. Baksana bizim kız, iki gündür balkon kuşu gibi mutsuz mutsuz oturuyordu. İşlerin yoğunmuş. Bir gelmişsin akşam, neşesini yerine getirmişsin. Korumuş kollamış sahip çıkmışsın. Gözümüz arkada değil. Naz seni çok seviyor. Belli ki sen de onu... Bir ömür boyu mutlu olun inşallah," dedi halam.

"İnşallah," dedi Bora. Çok içten söylemişti. *İnşallah be Naz.*

Kahvaltımı olduğu gibi bırakıp, balkona çıktım ve bir sigara yaktım. Biraz sonra Bora da yanıma gelmiş ve hiçbir şey söylemeden bir sigara yakmıştı. "Çay içer misin?" diye sordum. Gözlerime birkaç saniye baktıktan sonra, *olur* anlamında kafasını salladı. İki bardak çay koyup, yeniden balkona çıktım. "Geldi mi sizinkiler?" diye sordum. Çayından bir yudum alırken, kafasını *evet* anlamında sallamıştı. "Beni sormadılar mı?" diye sordum.

Gözleri, gözlerimi buldu. "Halanda kaldığını söyledim," dedi. Sigarasından bir nefes çektikten sonra devam etti: "Babaannem Begüm'ün odasına yerleşti. Filiz Hala'mla Esmalar misafir odalarına dağıldılar. Fadime Hala'mla yengem Bahar'da kalıyorlar. Harun Abiler cumartesi gelecekler. Samet de arkadaşında kalacakmış."

"Sen nereye gideceksin şimdi?" diye sordum.

"Eve geçeceğim. Hazırlanıyorlardır zaten şimdi."

"Benim çantamla nişan elbisemi de götürebilir misin? Akşama bir de onun telaşı olmasın, çünkü siz beni istedikten sonra ben de seninle beraber evimize döneceğim," dedim.

Gülümsedi ve kafasını *olur* anlamında salladı. "Sen bir yere çıkacak mısın?" diye sordu, sonrasında.

"Kuaföre gideceğim. 4'e randevu almış Hande."

"Nerede?"

"Karşıda. Etiler'de... Muhtemelen kendi isteme merasimime geç kalmam için 4'e aldı," dedim, göz devirerek.

"Bırakırım ben seni. Oradan geçerim eve," dedi.

"Dönüşte Hande'nin arabasıyla döneriz yalnız. Selim'e söyle... Bana öyle *'Uzaylılar dünyaya indi!'* demişim gibi bakmasın," dedim.

Histerik bir kahkaha attı. "Gökhan, Hande'yle buluşacak diye biliyorum," dedi.

"Zaten Özgür daha hızlı araba kullanıyor, Hande'yle dönmesem de olur," dedim, aldırış etmeden.

"Hazırlan da çıkalım o zaman," dedi. Gerçek bir an'ın içindeydik. Gerçek sevgililer gibi sohbet ediyor ve günümüzü planlıyorduk. İkimiz de rahat ama ikimiz de heyecanlıydık. Cebimdeki telefonu çıkardım. Ne yapacağımı merak ederek bakıyordu bana. Tırabzana onun gibi yaslandım ve başımı omzuna koydum. Kamerayı açtım. Telefonu kaldırdım ve gülümsedim. Yüzündeki ifadesi değişmemişti ama kolu havalandı. Omzuma elini koydu. Sonra tüm dünyaya barış getirircesine güzel bir şekilde gülümsedi.

Gülümsemesine gözlerim takıldığında, parmaklarım açıldı ve telefon balkondan aşağı düştü.

"Aaaa..." dedim. Çok sakin karşılamıştım bu olayı. Balkondan eğilerek aşağı baktım. Telefon paramparça olmuşa benziyordu. Bora'ya döndüm. Kahkaha atıyordu. "Bana nişan hediyesi telefon alır mısın sevgilim?" dedim. Gülerken, başını *hayır* anlamında salladı. "Aşk olsun sevgilim. Neden?" diye sordum, kaşlarımı çatıp.

"O telefonla bana *öküz* yazmıştın. Ve hatta, *öküz kere öküz* de yazdın. Açıkçası çok sevindim parçalara ayrılmasına," dedi gülerek. Çenemi parmaklarının arasına aldı. "Ceza olsun sana sevgilim."

"İ tilifinli bini ikiz yizmiştin," dedim, onu taklit ederek.

"Seni öpmem için böyle numaralar mı yapıyorsun sen?" dedi, küçük bir kahkaha daha atıp.

"Öpmezsen öp- Ay! Almazsan alma be! Benim var param, ohooo! Ben kendime alırım. Hem de en üst modelini alırım. Ay ya da almam. Niye en üst modelini alayım? Seneye bir üstü çıkacak zaten. Aynısından alırım," dedim.

"Hadi. Hazırlan," dedi, gülmemeye çalışarak. Ama başarısızdı bu konuda çünkü yine kahkaha atmaya başlamıştı.

"Anam babam öldü benim," dedim, ciddi bir ifadeyle. Kahkahası yarıda kesildi. Gözleri kısılırken, yüzündeki eğlenen ifadesi de dağılmıştı. "Yani onlar öldüğü için devletten bana aylık bağlı... Nisan maaşımı alayım da gör sen!" dedim sitemle. "İnşallah bana ulaşamazsın! Anası babası ölmüş kıza hediye telefon almıyor ya! Bu nasıl bir öküzlük!"

"Nazlı... *Kelimelerimin tınısına dikkat etmiyorum,* diye dalga geçiyordun, telefonun balkondan düştü. Aynısı senin de başına gelsin mi sevgilim?" diye sordu, gülümseyerek. Fakat bu sefer gözlerinin içi şefkatle parlıyordu.

"Şimdi sen bana telefon almıyor musun?" dedim sitemle.

"Cık! Almıyorum," dedi.

"Cık cık cık. Zengin olacaksın bir de ya... Parandan utan! Kendime telefon alacağım ve numarasını sana vermeyeceğim. Yani hat da alacağım. Yeni hat alacağım," dedim.

"Sen bilirsin... Evden çıkmanı yasakladığımda... *'Nişanlım nerede kaldı acaba?'* diye meraktan ölürken... Beni arayamamış olursun. Özel numara açmıyorum da ben," dedi, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak. *Bu adam sürekli nasıl üste çıkıyor Naz?* Sinirli bakışlarımı gözlerine hapsettikten beş saniye sonra içeri girdim ve hazırlanmaya başladım.

♠

"Kızım! Çocuk ağaç oldu!" diyordu yengem bağırarak. Bora'dan olsa olsa kütük falan olurdu ama şimdi bunu dile getirmenin ne yeri ne de zamanıydı. Yalnızca yirmi dakika kırk bir saniye olmuştu, neden bu kadar abartıyorlardı? *Öyle deme Naz, bergamot ağacı da olur Bora'dan...*

"Ya geldim!" dedim, sitemle. Bora salona girdiğimde ayağa kalkmıştı.

"Ne yaptın saçına sen?" diye sordu halam, şaşkınlıkla.

"Düzleştirdim?" dedim, aynı şaşkınlıkla. "Canan'ın düzleştiricisi vardı banyoda... Kullandım."

"Yavrum sen kuaföre gitmiyor musun?" diye sordu halam, daha da şaşkın bir ifadeyle.

"Evet?" dedim, benim de şaşkınlık dozum bir miktar artmıştı.

Sitemle, "Saçınla niye vakit kaybettin o zaman?" diye sordu halam.

"Fön çektiririm belki. Yolda karar vereceğim saçımı düz isteyip istemediğime. Deneme yapmış oldum fena mı? Kuaförde son an'da vazgeçersem eğer, orada vakit kaybetmemden iyidir," dedim.

"Fesüphanallah!" dedi halam, gözlerini açarak.

"Ya hala oyalamasana bizi," dedim, halam daha çok delirsin diye. Bora başını iki yana sallarken ben de ayakkabılarımı giymeye çalışıyordum. Halam çalan kapıya yönelirken, dresuarın üzerindeki aynanın karşısında son bir kez görüntüme baktım.

"Senin burada ne işin var?!" dedi halam, hafif yüksek çıkan bir sesle. Merakla, kimin geldiğine bakmak için kapıya doğru yaklaştıktan iki saniye sonra, ürkek bir şekilde, kapının hemen önünde duran Bora'nın koluna yapışmıştım.

"Vesile Abla... Ben Nazlı Hanım'dan özür dileyeceğim izninizle," dedi adam, bakışlarını bana yönelterek. Suratı tanınmayacak hâlde dağılmıştı belki ama sesi hâlâ kulaklarımı tırmalıyordu. Bakışlarını dört saniyeliğine Bora'ya çevirdi. Bora ise yüzünde mimik oynamadan adama bakıyor ve rahat duruşundan taviz vermiyordu. "Nazlı Hanım," dedi adam, hemen ardından bana dönerek. Halam kararsız bir ifadeyle bakışlarını bir bana bir Bora'ya bir de beni dövmeye kalkan adama yöneltiyordu.

"İstemiyorum özür falan, git buradan," dedim, kısık bir sesle. Sanırım kendimi dün akşamki kadar cesur hissetmiyordum çünkü hâlâ Bora'nın kolundaki ellerimi çekmemiştim.

"Nazlı Hanım," dedi adam, yeniden. "Ben sarhoştum... Çok özür dilerim. Esra gitti, daha dönmez. Ben de sattım bu sabah evi... Taşınıyorum. Gitmeden de size ve tüm mahalleliye ne kadar pişman olduğumu dile getirmek istedim," dedi adam.

"Şiddetin özrü olmaz," dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Engin vallahi seni polise şikâyet etmiyorsak yaşlı annene acıdığımızdandır. Bizden uzak ol da ne halt yersen ye..." dedi yengem, kendince sert bir sesle.

Adam bakışlarını yeniden Bora'ya çevirdiğinde, onu buraya getirten kişinin Bora olduğunu anlamıştım. "Ağza alınmayacak laflar söyledim." Bakışları beni buldu. "Hatamın farkındayım. Gaflet anıma denk geldi. Tekrardan özür dilerim," dedi adam. Arkasını dönmesiyle halam kapıyı sert bir şekilde kapatmıştı.

"İyi oldu kurtulduk. Cehenneme kadar yolu olur inşallah!" dedi halam.

"Vallahi iyi olmuş... Sana da huzur vermezdi," dedi yengem. "Nasıl sattıysa akşamdan sabaha evini..."

"Çıkalım mı Nazlı? Geç kalacaksın," dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Ve bu ev satışı işinin de arkasında Bora olmalıydı. *Hani Kara o adamı öldürürdü Naz?* Bunun cevabını ise birazdan alacak olmayı umut ediyordum.

♠

"Nazlı," dedi. Bir insan, ne kadar güzel *"Nazlı,"* diyebilirse, o kadar güzel söylemişti.

"Hı?" dedim. Bakışlarımı ona çevirmiştim. Bir insan, bu kadar tatlı bir adama ne kadar odun gibi bir cevap verebilirse, aynen öyle cevap vermiştim sanırım. Arabayı, kuaförün önünde durdurmuştu.

"Cem... Bizim çocuklardan," dedi, tok bir sesle. "Ev arıyorlarmış. Karısı hamile. Sabah Gökhan söyledi. Halanın üst katındaki daireyi onlar aldı. Cem geceleri çalışıyor zaten bizim mekanlardan birinde."

"Kumarhanelerden yani?" dedim, onay beklercesine.

"Aynen," dedi, kafasını sallayarak. "Bizim çocuklar, kendi yakınlarını da dönüşümlü olarak kollarlar. Bir şey olacağından değil ama halanın da güvenliğinden emin olmuş oluruz."

"Neden o adamı öldürmedin?" dedim, düz bir ifadeyle.

Gözleri kısıldı ve üç saniye yüzüme tereddütle baktı. "Sana karşı hep dürüst oldum ben Nazlı," dedi, ciddi bir şekilde. "Hiçbir zaman yalan söylemedim. Ve şimdi sen ne düşünüyorsun bilmiyorum ama o adamın yaşıyor olma sebebi, senin umduğun sebep değil," dedi. *Sanırım ona, "Bak adamı öldürememişsin, ay çok iyisin." falan imasında bulunduğunu düşünüyor Naz.*

"Ben bir şey ummuyorum ki," dedim, şaşkınlıkla. "Sadece merak ettim... Kara'nın o adamı öldüreceğini söyledin ama yaşıyor."

"Çünkü beş apartman dolusu insan, o adamın en son seninle kavga ettiğini gördü Nazlı," dedi. Derin bir nefes aldı. "Ve aynı şekilde, adamla

karısını ayırarak, onun sana saldırmasında tahrik kullandığın için, yüzde yüz masum sayılmazsın... Ve sonrasında, adama herkes bakarken yumruk attım... Benim korumalarım da devreye girdi. O adam kayıplara karışsa ilk akla gelecek kişileriz."

"Bizden özür diledi," dedim, gözlerimi kısarak. "Ve tüm mahalleliden özür diliyor... Taşınıyor ve bunu söylüyor..." dedim tereddütlü bir sesle. "Ve bunu yaptırtan sensin... Bizimle ya da seninle alakası olamaz bu saatten sonra başına ne gelirse..."

"Evet," dedi, kendinden emin çıkan bir sesle.

"Öldürecek misin yani?" diye sordum. Hâl hatır sorarcasına rahat bir ifade kullanmaya çalışsam da muhtemelen planlı bir cinayetten söz ettiğimiz için, yüzümün aldığı renk beni ele veriyor olmalıydı.

"O herifle benim işim bitti Nazlı," dedi, derin bir nefes alarak. "Sana hep söylediğim gibi... Ölümden daha kötü şeyler de var bu hayatta. Mesela onu radarına Gökhan aldı, konu beni ilgilendirmiyor artık."

Merakla, "Neden?" diye sordum.

"Vardır onun da kendince sebepleri," dedi, düz bir sesle. "Ve muhtemelen kedinin fareyle oynadığı gibi oynayacak o herifle. Ben öldürsem daha iyiydi o herif açısından."

"Neden ama? Gökhan'a ne?" diye sordum, yeniden.

"Gökhan'ın, eşlerine şiddet uygulayan alkolik heriflere karşı özel bir ilgisi var," dedi, ciddi bir ifadeyle. *Gökhan'ın babası, annesini öldürmüştü Naz!*

"Babası, annesini öldürdüğü için mi?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Yani öncesinde şiddet de uyguladığını tahmin etmek zor değil."

"Onun özel hayatı... Sana, bunu benim anlatmam doğru olmaz. Herife mahalleyi gezdirten de gelip halanlara gözükmesini isteyen de Gökhan... Selimler mevzuyu anlatınca herifi araştırtmış. Esra Hanım birkaç kez şikâyet etmiş ama bir şekilde kandırmış kadını... İşte aldatıldığını öğrenince de tüm söylediklerinin yalan olduğunu düşünüp gitti herhalde. Bilemiyorum. Gökhan kadına sahip çıkacağını falan söyledi. Onun için ekstra hassas bir mevzu."

"Anladım," dedim, tebessüm ederek.

"Şimdi ben sana bir şey söyleyeceğim ve sen itiraz etmeyeceksin," dedi, sıkıntılı bir nefes verdikten sonra. Gözlerim kısıldı. Sesinde, o aşina olduğum uzlaşmacı tonlama vardı.

"Dinliyorum," dedim.

"Sana kredi kartı çıkarttırdım," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Bunu konuşmuştuk," dedim.

Elini sakallarına götürdü. "Evet. Konuşmuştuk. Ama sen çalışacaktın o senaryoda-"

"Ha evet. Sen benim çalışmamı yasaklamıştın sonrasında da. Özel ders vermemi yani..." dedim, imalı bir ses tonuyla.

"Evet Nazlı!" dedi, sert bir sesle.

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Senin paranı harcamayacağım Bora," dedim, kendimden emin bir şekilde.

"Biraz evvel benden telefon istiyordun Nazlı. Ben onu kendi paramla almayacak mıydım?" dedi. Beni ikna etmeye çalışıyordu.

"Aynı şey mi? O hediye olacaktı," dedim.

Kafasını *aynen* anlamında sallarken, alaycı bir tavırla, "Sana kredi kartı hediye ediyorum sevgilim," dedi.

"Ha ha ha. Çok komik sevgilim!" dedim, aynı onun gibi alaycı tavırla.

Sıkıntılı bir nefes verme sırası ona geçmişti. Bir eli direksiyondaydı, diğer elini de başına götürdü ve alnını sıvazladı. Alt dudağını dişliyordu. "Gel holdingde çalış," dedi. Ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştım. Göz göze geldiğimizde hızla devam etti. "Yok yok. Olmaz! Ben çalışamam sonra," dedi.

"Özel ders vermeme izin verirsen... Senin çıkardığın kredi kartını kullanırım. Ekstre e-mailimi sana kendi ellerimle *forward*'larım," dedim. Sesim yumuşacık çıkmıştı. Küçük bir çocuğun, parka gitmek için yalvaran bakışları vardı muhtemelen gözlerimde. Başını iki yana salladı. "Lütfen... Özür dilerim. Bir daha senden hiçbir şey saklamayacağım. Dersimi aldım ben," dedim.

"O konuda son sözümü söyledim Nazlı," dedi. İfadesi oldukça netti. Bu konuda çok kararlı görünüyordu.

"Neden? Bir sürü şeyde bana kıyamazken, bunda neden kıyıyorsun?" diye sordum, merakla.

"Çünkü bunu unutmayacak ve bir daha benden hiçbir şey saklamayacaksın," dedi.

"Yemin ederim saklamayacağım bir daha," dedim. Begüm, söz konusu olduğu için mi bu kadar katı davranıyordu?

"Biliyorum. Saklamayacaksın. Çünkü çalışmana izin vermediğimi hiç unutmayacaksın," dedi. Arabayı çalıştırmıştı. İnmemi emretmesinin en kibar hâli miydi bu? Yola çevrilen yüzündeki ifadesizlikte saklı gize baktım. *Kara mı bu adam Naz? Nazını çekmeyeceğini iddia eden?*

"Begüm söz konusu olduğu için mi, yani onu riske attığımı düşündüğün için mi bu kadar net ve sertsin?" diye sordum. Sesim kısılmış ve yüzüme meraklı bir ifade yerleşmişti.

Bakışları şaşkınlıkla bana çevrildi. "Ben kimse için kimsenin hakkını kısıtlamam Nazlı," dedi. "Bu seninle ilgili," diye devam etti. "Begüm konusunu illaki öğrenirdim ve öğrendim de. Onunla alakalı şeyleri bir şekilde öğrenirim her zaman," dedi kaşlarını kaldırarak. "Ama sen benden bir şey sakladığında... Bunun geri dönüşü olmayabilir. Ve sen, benden bir şey saklamaman gerektiğini, canın yandığı sürece unutmayacaksın. Kusura bakma ama... Çalışmana izin vermemem, canının en hafif yanma hâli. Gururuna dokunabilir... Ama Nazlı, canın gururundan daha önemli benim için," dedi, ifadesiz bir sesle.

İşte burası, Kara ve Bora arasındaki çatışmanın en hafif yaşandığı bölgeydi benim için. Bora'nın zaten yaşadığı ve benim yaşayacağımı söylediği savaşa girmiş bulunmaktaydım.

Meraklı bir ifadeyle, "Senden bir şey saklamayacağıma inanmıyor musun?" diye sordum.

"Ölüm saniyelik olaydır Nazlı," dedi, oldukça ciddi bir tavırla. "Eren'in, benim Kara olduğumu bildiğini bildiğimi, bilmediğin hâlde, bunu bana söylemek için oldukça zaman kaybettin," dedi, kaşlarını kaldırarak. "Eren'le alakalı bir şey sakladığını anladım... Fakat bu aklıma bile gelmedi. Neden biliyor musun? Çünkü bu, duyar duymaz yanıma ışınlanman gereken bir şeydi... Bildiğimi bilmiyordun sen..." dedi. Bakışlarının beni dövmesi de şiddet sayılır mıydı?

"O kadar kolay değil takdir edersin ki... Neler olabileceğini hesaplamam gerekti," dedim, savunma dolu, kendimden emin bir ifadeyle.

"Daha evvel tedbirimi almamış olsaydım... Ve sen Eren'in seni denediğinin farkında bile değilmişsin... Eren de ciddi olsaydı ve o gece abisine söylemeye karar verseydi. Söyleseydi hatta... Ne olurdu sence?" dedi, göz kırparak. Bu göz kırpma da hoşuma gitmemişti, çünkü Bora şu an oldukça ciddi ve haklıydı.

"Ama yani sonuçta... Senden bir şey sakladığımda çalışmama izin vermediğin için anlatmadım ki ben sana bunu... Yani bana ne yapacağını umursamadım bile," dedim bu sefer de savunma olarak.

"Sorun da bu zaten Nazlı. En başında yaptığım hata. Sen benden korkmuyorsun. Sen, değer verdiğin insanlar için korkuyorsun sadece. Çünkü kendinin özel olduğunu gayet iyi biliyorsun. Bu yüzden zaten bu kadar zorluyorsun sınırlarımı..." dedi sitem edercesine.

"Ben mi sana dedim *beni özel yap* diye ya? Bu da mı benim suçum?" dedim, altta kalmayarak. Sıkıntılı bir nefes verdiğinde yine o sınırlarda gezdiğimi gayet iyi anlamıştım.

"Ne yapayım peki Nazlı?" dedi, daha da ciddi bir ifadeyle. "Sevdiğin bir insanın canını falan mı yakmalıyım gerçekten benden bir şey saklamamayı öğrenmen için?" dedi, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Yarın mesela birisi, sevdiğin bir insanın hayatıyla tehdit etse seni... Bana söylediğinde o kişinin ölme ihtimali olsa... Gelip bana söyler misin yoksa kafana göre saçma sapan şeyler mi yaparsın?" dedi, cevabı biliyormuşçasına. *Cevabı sana da söylesin Naz, zira ben bilemedim.* Ben de bilemiyordum.

"Farazi muhabbetlerden hoşlanmadığını sanıyordum," dedim, sorduğu sorunun cevabını bilmediğim için.

"Çalışmayacaksın Nazlı," dedi, başını iki yana sallayarak. "Kredi kartını almazsan da hayatını idame ettiremezsin. Eline harçlık verecek değilim," diye ekledi ve yüzünü yeniden yola çevirdi.

"Kredi kartını almazsam da bir ceza verecek misin sevgilim?" diye sordum yüksek çıkan alaylı bir tonlamayla.

"O kredi kartını benden alana dek canının yanacağı kesin," dedi, bakışlarını önünden ayırmadan. Ve elbette ki fiziksel bir can yanmasından bahsetmiyordu ama benim canımı nasıl acıtacağını ve beni nasıl cezalandıracağını çok iyi bildiği kesindi.

"Ver o zaman," dedim. İfadesiz bakışları şimdi beni bulmuştu işte. "Cezamı yani," dedim, gülümseyerek. Yüzüne yavaş yavaş yayılan öfkeyi sekiz saniye boyunca izledim. Usulca ona yaklaştım ve yanağına küçücük bir öpücük kondurdum. "Görüşürüz akşam," dedim ve arabadan indim. Arkama bakmadan, kuaföre girdim.

İkimizden birisi, elbet pes edecekti.

♠

"Her şey tamam, değil mi? Bir aksilik çıkmasın!" dedim. Koridordaki kırk sekizinci voltamı atıyordum. "Dolmaları yerleştirdiniz mi servis tabağına?!" diye bağırdım.

"Relaks ol kızım ya!" dedi Hande, mutfaktan başını uzatmış, gözlerini deviriyordu.

Halamın odasındaki boy aynasına ilerledim. Siyah, kalın askılı kalem elbise üzerimde gayet düzgün görünüyordu. On santimetre diye satın aldığım siyah topuklu ayakkabılarımın dokuz buçuk santimetre çıkması her ne kadar sinirlerimi bozsa da bu, bu akşamın konusu değildi. Saçlarımı kestirmiştim. Hande, yaptığım eylemin asla saç kestirmek olmadığını, buna *uçlarından aldırmak* adı verildiğini söylüyordu ama sonuçta makas saç tellerine değmiş ve kısalmasına sebep olmuştu. Saçlarım şimdi belime değil, belimin biraz daha yukarısına geliyor olabilirdi ve fakat sonuç olarak sabahki hâlinden daha kısa değil miydi? Neden ben *"Saçlarım artık kısa,"* dediğimde Hande gözlerini yuvalarından çıkarıyordu ve de neden bu uzunluğun esasen kısa olduğunu kabul etmiyordu, anlamıyordum.

Bence Hande matematikten anlamıyordu.

"Saçlarım kısaldı," dedim. Kuaförden çıktığımızdan beri bunu yirmi yedinci söyleyişimdi.

"Ya takıntılı bir manyaksın sen! Yeter!" dedi Hande, sıkıntılı bir ifadeyle.

Kaşlarımı kaldırdım. "Yani senin saçın benden daha kısa diye, benim saçımı uzun kabul edemezsin, kıstas sen değilsin."

"Kıstas kim Naz? *Rapunzel* mi?" dedi Hande, sitem edercesine. "Düz fönlü hâliyle yine beline kadar uzanıyor... Kızım artık düzleştiremiyordun popona kadar geliyor diye! Çirkin bir şey bu kadar uzun saç."

"Saçlarımı çok seviyorum," dedim, omuz silkerek. Dümdüz hâle getirilerek atkuyruğu yapılmış saçıma son bir kez daha detaylı olarak baktım. "İyi miyim?" diye sordum, aynadaki yansımamı izlerken.

"İyisin iyi! Şu dövmende ne yazdığını da söylemedin ya! Alacağın olsun!" dedi, sitemle. "Gülsüm Hanım'ın hediye ettiği nazarlık ve aile yadigârı yüzük, ayrı ayrı çok yakışmış ha... Ya çok güzelsin canım arkadaşım!"

"Geldiler!" diye bağırdı Gökhan. Erkek tarafı değil, kız tarafı olmayı tercih etmişti. Ya da Hande'den ayrılamıyordu. Bilmiyordum. Dediği şeyi

duymamla gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Kalbimin sesi dışarıdan da duyuluyordu muhtemelen. Derin bir nefes aldım. Ve kapıya doğru ilerleyip, bir ileri bir geri yürümeye başladım. *Sakin ol Naz. Sakin ol... SAKİN!* Zil çaldı.

"Ay zil!" diye bağırdım. Halam, yengem ve Hande küçük birer kahkaha atmışlardı. Eren'le Gökhan balkondan içeri girdiler. Otomatiğe bastıktan sonra, elim kapının kulpuna gitti.

"Açma!" diye bağırdı Hande. Aklımın bir kısmı çıkmıştı belki ama kalanını kullanarak, belki de refleksif olarak, korkuyla ona döndüm. "Damat Beyler bu kapının da ziline bassınlar. Ne o? Sanki onları bekliyormuşuz gibi?" dedi. Ciddi miydi? Beklemiyor muyduk? Kapı çaldı. Derin bir nefes aldım. Ve kapıyı açtım. Gülsüm Babaanne en önde, tüm içtenliğiyle gülümsüyordu.

"Hoş geldiniz..." dedim ve biraz geri çekildim. Gülsüm Babaanne, Filiz Hala, Fadime Hala ve Begüm içeri girdiler. En arkada *Damat Beyler* vardı. Fakat ondan ziyade, elindeki kocaman bordo ve krem rengi şakayık buketi ilgimi çekmişti. *Sevdiğin erkeğin sana almasını istediğin çiçek işte Naz. Sakın ağlama!*

"N'aber?" dedi Bora, gülümseyerek.

"Çok güzeller!" diye mırıldandım. Bora'nın kapkara gözleri, gözlerimin en içindeki oyalanmasını, üçüncü saniyesinde sağda olanıyla göz kırparak noktalamıştı. Bana uzattığı şakayık buketiyle de sevdiğim erkeğin kendisi olduğunu gayet iyi bildiğini yüreğime ilan etmişti. Okyanusa doğru yola çıkarak serüvenine başlayan su damlası, belki de en zorlu görevini tamamlamıştı. Ve fakat benim içimdeki lav gitgide daha yakıcı bir hâle geliyordu.

Halam misafirleri salona kabul ederken, ben gözlerimi Bora'dan alamıyordum. Siyah takım elbise giymişti. Ve ben, onun ilk kez kravat taktığını görüyordum. Begüm, elindeki çikolata tepsisini Hande'ye uzatmıştı. Çiçeği, istemeye istemeye Hande'nin çikolata tepsisini bıraktığı konsolun üzerine koydum. *Derin derin nefes al Naz! Gerilme!*

"Nasılsınız?" diye sordu halam. Gülsüm Babaanne'ye başköşe verilmişti. Tekli koltukta oldukça asil ve tam bir saray hanımefendisi gibi oturuyordu. Ve sanırım, onu gerçekten de özlemiştim.

"Çok iyiyiz... Sizi sormalı?" dedi Gülsüm Babaanne. Bakışları halamdan, ayakta ne yapacağını bilemez bir şekilde dikilen bana çevrilmişti.

"Otursana kızım," dedi yengem. Gözleriyle, Bora'nın yanındaki sandalyeyi işaret etmişti. Ne söylenirse yapmaya komutlanmış gibiydim. Yerime oturdum.

"İyiyiz..." dedi halam.

"Naz... Çok güzel olmuşsun," dedi Filiz Hala. Fadime Hala ve Gülsüm Babaanne de bana dönmüşlerdi, gözlerinin içleri parlıyordu.

"Teşekkür ederim. Sağ olun," dedim, gülümseyerek. Hande, kaş göz yaparak mutfağa gelmemi işaret ettiğinde, yalnızca bir dakika kırk iki saniye oturabildiğim sandalyemden ayrılmak zorunda kalmıştım.

♠

"Her tabakta eşit dolma, börek ve kek var değil mi?" diye sordum.

"Bugün de mi sayıyorsun Naz?" diye, gözlerini fal taşı gibi açıp bana döndü Hande. Saymanın günü mü olurdu? Tepsiye tabakları yerleştirirken, Begüm de mutfağa gelmişti.

"Gerginim Hande!" dedim, sitemle.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu Begüm. Karamel rengindeki saçlarını serbest bırakmıştı, yüzünde abartısız bir makyaj vardı. Güzel görünüyordu. Şimdi durup biraz onu izlesem, kesinlikle rahatlardım. Zira hiç içeriye geri dönesim yoktu, kalbim saniyede hesaplayamayacağım kadar yüksek bir hızda çarpıyordu.

"Yok, teşekkür ederiz," dedim, gülümseyerek.

"Aaaa! *Yok* denir mi kızım? O senin görümcen. İş isteyene iş verilir," dedi Hande, muzip bir ifadeyle. Ardından çay tepsisini Begüm'ün eline tutuşturdu. "Ama önden sen gideceksin," diye devam etti, bana dönerek. Derin bir of çektim ve salona doğru ilerledim. Ellerimin titrememesi için, saymam gerekiyordu. Sayacak bir şey bulmam gerekiyordu.

"Kahveleri içseydik önce," dedi halam, kaş göz ederek. Beni vermeye ne meraklıydı?

"Çay iyidir ya... Hararetimizi alır," dedi Gökhan, tabağını ona uzattığımda bana göz kırpmıştı.

"Sen niye yemiyorsun Naz?" diye sordu yengem. Herkese yaptığımız tabaklardan vermiş ve sandalyeme geri oturmuştum.

"Tokum ben," dedim. *Buradaki herkes aç sanki Naz?* "Siz yerken ben ne yapayım? Kahveleri mi yapsaydım?" diye telaşla devam ettim.

"Yap yap. Anca yaparsın. Zira belki herkesinkini eşit lezzette olmaları için farklı cezvelerde yapmak istersin," diye mırıldanarak kıkırdadı Hande. Gözlerim Eren'e takıldı. Yüzünde gülümsemeye dair hiçbir eylem yoktu. Kaçamak bakışları yer yer benimle buluşsa da üzgün olduğu belliydi. Dikkatimi dağıtmamak için, sayma işlemine devam ettim.

Beş yüz seksen sekiz, beş yüz seksen dokuz...

♠

"Tuz dök, tuz!" diyordu Hande. Tepemde dikilmiş, kahvelerin yapılışını izliyordu. Daha nelerdi? Damadın kahvesine tuz karıştırmaktan daha fazla sınanma yollarımız vardı bizim, bıçak sırtında bir ilişkinin temellerini atmaya çalışmak gibi...

"Ya dökmeyeceğim!" dedim, sitemle. Zaten orta şekerli yapmıştım kahveleri, bu bile Bora için bir çeşit sınanma sayılırdı. *Âdettendir ama Naz!* Her âdet yerini bulmak zorunda değildi.

"Bak ya! Kıyamıyor! O kahveye tuz dökmeden, içeriye geçemezsin Naz!" dedi Hande, kızgın bir şekilde. *Sakin ol Naz!* Tuzluğu aldım ve içine tuzu boca ettiğim fincandaki kahveyi karıştırdım. Hande, zafer kazanmışçasına gülümsedikten sonra içeriye geçti. Ardından ben de elimdeki kahve tepsisiyle salona geri döndüm.

"Tabii, bir dahaki gelişlerinde sizi de mutlaka bekliyoruz Vesile Hanım'cığım. Melek Hanım'ı da... Hande'ciğim sen de gel mutlaka," dedi Filiz Hala. *Demek ki Gökhan, Hande'den ona bahsetmiş Naz.*

Daha evvel garsonluk yapmıştım fakat beni istemeye geldiklerinde taşıdığım kahve tepsisi kadar beni zorlayan bir servis olayı yaşamamış olmalıydım. Önce Gülsüm Babaanne'nin, sonra Fadime ve Filiz Hala'nın kahvelerini verdim.

Ardından Bora'nın yanına ilerleyip kahvesini alması için tepsiyi ona uzattım. Göz göze gelmekten itinayla kaçınsam da Bora yanlış kahveye uzanarak, bakışlarımın kendisine çevrilmesine sebep olmuştu. "O değil seninki," dediğimde, kapkara gözlerini hasretle kucaklıyordum. Eli, onun gözlerinden çekip tepsiye yönelttiğim bakışlarımla işaret ettiğim kahve fincanına gitti. Doğru fincanı aldığında yeniden göz göze geldik ve onu kutlarcasına gülümsedim. Halama, yengeme, Eren'e, Gökhan'a ve Begüm'e de kahvelerini verdikten sonra son kalan fincanı da Hande'ye uzattım.

"Bakalım Damat Bey seni ne kadar seviyor?" dedi Hande, kahvesini alırken. Bakışları Bora'ya çevrilmişti. Herkesin bakışları Bora'nın üzerindeydi hatta. Kahvesini yudumlamasını bekliyorlardı. Bora, yapmacık olduğunu çok rahat anlayabileceğim gülümsemesiyle kahvesinden bir yudum aldı. Yüzünde hiçbir ifade olmamakla beraber, her gün bu lezzette kahve içiyormuş gibi, kahvesini içmeye devam etti.

Hande'nin Bora'nın rahatlığı karşısında kaşları çatılmıştı. O da kahvesinden bir yudum aldığı sırada öksürmeye başladı. "Aaaa helal! N'oldu?" diye sordum, yapay bir gülümsemeyle. Gözlerinden ateş çıkıyordu.

"Hiç! Biraz galiba tuz karışmış benimkine de! Yarım kilo kadar," dedi Hande, aynı benim gibi yapay bir gülümsemeyle. Sinirden deliye dönmüştü.

"Aaaa kahveler mi karışmış? Tuzlu olan mı gelmiş sana? Tüh!" dedim. Bora ve Gökhan gülmemek için zor duruyorlardı. Tabii ki de Bora'ya tuzlu kahve içirmeyecektim.

"Kıyamamış sevdalığına," dedi Gülsüm Babaanne, gülümseyerek.

"Besbelli," dedi yengem, Gülsüm Babaanne'ye. Ardından gülümseyen yüzünü bana çevirmiş ve üç saniye kadar üzerimde tutmuştu. Kahve bahaneydi, acilen sadede gelinmesi gerekiyordu çünkü daha fazla sayacak bir şey bulamıyordum etrafımda!

"Efendim sebeb-i ziyaretimiz malum," dedi Gülsüm Babaanne, en sonunda. Fakat bu cümleyi duymamla geldiğimiz sadet, beni daha fazla heyecanlandırmıştı. Her kafadan bir ses çıkmamasına ve ortamda aman aman bir gürültü olmamasına rağmen, bu cümleyle beraber çıt sesinin dahi çıkmadığı bir sessizlik oldu. Tüm bakışlar, Gülsüm Babaanne'nin üzerine yoğunlaşırken boğazımın kuruduğunu hissediyordum.

"Buyurun Gülsüm Hanım," dedi yengem, samimi bir tebessümle.

"Allah bilir ya... En çok şimdi hissediyorum beyimin yokluğunu... Oğlumla gelinimin en mutlu günlerinden birisi olacaktı bu... Yalnız Bora'nın mürüvvetini görüyoruz diye değil *amma... Nazli kizumu* çok severlerdi," dedi Gülsüm Hanım. Bakışları, ben dâhil herkesin üzerinde tek tek dolaşıyor ve tane tane konuşuyordu. "Ben uşaklarım arasında ayrım yapmam... Hepsi benim canımdan bir parçadır. Lakin yine Allah bilir ki, Bora'nın da yeri hepsinden başkadır... Uzun lafın kısası... Allah'ın emri, peygamberin kavliyle, *Nazli kizumu*, Bora oğluma istiyorum," dedi, gülümseyerek.

Benim içimi de Allah biliyordu ki; anne ve babamı hiç bu kadar özlememiştim. Önce, halam ve yengemin bakışları bana çevrildi. Sonrasında ise herkes, muhtemelen tüm heyecanını bakışlarına yerleştiren bana bakmaya başladı.

"Gülsüm Hanım," dedi Eren, hiç beklemediğim zamanda, beklemediğim yerde, beklemediğim şekilde. Bu sefer ortamdaki insanların odak noktası Eren olmuştu. "Aslında bana düşmez burada laf söylemek... Ama Vesile Teyze ile Melek Teyze'yi kırmak haddim değil." *Seni Eren mi verecek Naz?*

"Estağfurullah evladım..." dedi Gülsüm Babaanne, Eren'e gülümseyerek.

"Gönül isterdi ki Vedat Amca ile Zeynep Teyze burada olabilseydi... Ve bu konuşmayı onlar yapsaydı," dedi Eren, tebessüm ederek. "Biliyorum ki Naz...lı kendisinin, Osman Amca'dan istenmesini arzu ederdi." Bakışları beni buldu. *Kendini Anıl'dan başkasıyla evleniyor olarak hayal etmemiştin ki hiç. Anıl'ın babası, seni Anıl'a kendi kendine isteyip, kendi kendine mi verecekti? Bu Eren çok komikmiş Naz!* Bakışları yeniden Gülsüm Babaanne'ye çevrilmişti. "Biz parçalara ayrılmış kocaman bir aileyiz... Aynı sofranın etrafında toplanan üç farklı aile, kocaman bir aile olduk yıllar boyunca. Osman Amca, Nazlı'nın babasının askerlik arkadaşı... Nazlı'nın baba yarısı sayılır... Ne yazık ki oğullarının rahatsızlığından dolayı Amerika'dalar..."

"Geçmiş olsun..." dedi Gülsüm Babaanne, buruk bir tebessümle. Beni kendilerine gelin olarak çoktan kabul etmişlerdi fakat kim olduğumu, kimlerden olduğumu tam olarak öğrenmemişlerdi. Ve şimdi Eren'i can kulağıyla, gelinleri hakkında daha fazla şey bilmenin mutluluğuyla dinliyorlardı.

"Osman Amca'dan sonra babam gelir... Bugün burada olmalıydı fakat iki gün evvel küçük bir kalp spazmı geçirdiği için, annem ve abim de şimdi onun yanındalar," dedi Eren gülümseyerek. Kulaklarıma inanamadığım yer burasıydı; müsait bir yerde de inebilirdim, zira bundan asla haberim yoktu.

"İyi mi şimdi?" diye sordu Filiz Hala, merakla.

"Çok şükür. Ciddi bir durum yok fakat dinlenmesi gerekiyor. Memlekette, Bodrum'da," dedi Eren, tebessüm ederek.

"Allah sağlık sıhhat versin... Önemli olan bu," dedi Gülsüm Babaanne.

"Hiç aklıma gelmezdi ama bu görev bu yüzden bana düştü anlayacağınız," dedi Eren, gülerek. "Nazlı ve Bora birbirini tanıdıktan... Birbirini sevdikten sonra da zaten aslında hiçbirimize de laf düşmez," diye devam etti. Derin bir nefes aldı ve bakışlarını bana çevirdi. "Âdet yerini bulsun madem... Verdik gitti!" dedi gülümseyerek.

Bora ile aynı anda ayağa kalktık. Biz ayağa kalktığımız için mi, yoksa âdetten mi asla bilmiyordum ama herkes ayağa kalkmıştı.

"*Nazli kizla* Bora birbirlerine emanettirler bundan böyle. *Nazli* bizim de kızımızdır, bu da böyle biline," dedi, Gülsüm Babaanne.

Ben, Gülsüm Babaanne'nin elini öperken, Bora yengemin elini öpüyordu. Daha sonra, sırasıyla herkesi öptükten ve herkese sarıldıktan sonra, salonun ortasında, Bora ile ayakta kalakalmıştık. Ne yapmam gerektiğini bilmediğim için, ürkek bir şekilde bakışlarımı Bora'nın kapkara gözlerine çevirdim. Kendisine en çok yakışan şeyi yaptı: Gülümsedi. Avuçlarıyla kollarımı sardı ve beni kendine doğru çekti. Alnıma çok güçlü bir öpücük kondurduğunda ruhumu teslim etmeye hazır hâle gelmiştim.

"Aslında bizim *Nazli kizuma* yüzük takmamız icap ediyordu. Amma velakin Bora bizden önce davrandı," dedi Gülsüm Babaanne. Yanıma doğru yaklaştığında, Bora iki adım geriye gitmişti. "Ben *Nazli kizuma*, bugünün anısına bir hediye vermek istiyorum yine de," dedi. Ve bana bir kutu uzattı. "Şimdilerin âdetleri başka, biliyorum. Yalnız bu da bizim geleneğimizdir. Elbet takmazsın ama saklarsın kızım," dedi.

Kutuyu açtım. *Çüş Naz!* Sekiz sıra, Trabzon hasır bilezik bana parıl parıl parlayarak bakıyordu.

"Çok teşekkür ederim babaanne," dedim, yeniden elini öptüm. Az evvel ruhumu teslim etmenin kıyısından dönmüştüm fakat bıraksalar, tam da şimdi ruhumu teslim edebilirdim. Depresyona falan da girebilirdim eğer Bora ölmeme izin vermezse. Olmadı hayata küser ve balkon bitkisi olarak yaşamaya devam ederdim. Çünkü, nereden bakılırsa bakılsın bu hediye *hatıra* olarak saklamak için fazlaydı. *Senin Bora'ya nişan hediyesi alman lazım Naz.* Yeri ve zamanı değildi, zira elimde tuttuğum kutunun ederi, beş kuruşlardan olmak suretiyle bozdurulmuş ve teker teker kafama atılıyordu. Halamların neden mahcup olacaklarını düşüneceklerini ancak şimdi anlamıştım.



Kalabalıktan kaçtım ve balkona çıktım. Selim ve Özgür başta olmak üzere, adını asla merak etmediğim takım elbiseli adamlar aşağıdaki yerlerini koruyorlardı. Hava çok serin değildi ama yine de hafif esen rüzgâr üşütüyordu. Başımı hafifçe kaldırarak gökyüzüne baktım.

Beni istemeye geldiler anne, baba... Size şimdi evleneceğimi söyleyeceğim ama inanmayacaksınız bana. Çünkü gerçekten ne amaçla bunların olduğunu biliyorsunuz. Görüyorsunuzdur. İçimi de görüyor musunuz? Nasıl mutlu olduğumu, nasıl heyecanlandığımı, onu nasıl sevdiğimi de görüyor musunuz? Keşke yanımda olsaydınız. Sizsiz yaşadığımız her an eksik. Böyle içimde asla dinmeyen bir sızı yokluğunuz. Boşluğunuzu dolduramıyorum hiçbir şeyle.

Anneanneciğim... Hani bana yapardın ya bergamot aromalı paşa çayı... Önce kokusunu çekerdik içimize, sonra da içerdik ve ben o koku hiç bitmesin isterdim ya... Hani bergamot ağaçlarının altında otururduk ya beraber... Çayın kokusundan bile güzeldi ya denizden gelen o tuzlu melteme karışan bergamot kokusu... İşte o kokuyla evleneceğim ben. O koku, siz gittikten sonra başıma gelen en güzel şey...

Bazen, sizin yokluğunuzda çektiğim acıların dinmesi için onun bana gönderildiğini düşünüyorum.

Baba! Eğer burada olsaydın, çok severdin onu. Hani demiştin ya baba, "Onu gözünün nuru yapacak adam karşıma çıkmadan kızımı kimselere vermem," diye... Ben onun gözünün nuru olduğumu hissediyorum. Yengem dediğinde inandım buna. Burada olsaydın, beni ona seve seve verirdin sen, biliyorum.

Annem... Bakışları ona benzeyen bir çocuğum olsun istiyorum dersem, seni çok mu taklit etmiş olurum? Ama aşk buymuş. Beni alnımdan öptüğünde anladım. Daha evvel anne olma fikrini hiç düşünmemiştim ama şimdi düşünüyorum. Ben evcilik oyununu biraz fazla ciddiye alıyorum sanırım. Ama seni anlıyorum anne. Hani sen, dedemin anneannem için yaptırdığı kalemi, babama hediye etmişsin ve babam onu kaybetmiş ya... Ve sen bunun üzerine, deli gibi mağazaları dolaşıp babama yine seni hep yanında taşıması için başka bir hediye daha almak istemişsin ya... Ben de şimdiden sokağa çıkıp, Bora'ya nişan hediyesi almak istiyorum. Ama ona ne alabilirim ki?

Farkında olmadan, tüm birikimlerinizi benim hayatta tek başıma kalacak olmam üzerine yapmışsınız. Ama ben bugüne kadar, sizin sayenizde

benim olan paraya kendi emeğimle eklediğim tüm parayı Anıl'ın hayatını kurtarmak için harcadım. Ya da kumarda kaybettim, sizden saklamama gerek yok. Ve şimdi, benim param yok.

Bora'nın bana Kıbrıs'ta verdiği beş bin liranın, ilk hafta harcadığım için oluşan yedi yüz altmış iki liralık açığını, üç kez özel ders vermiş, para kazanmış ve tamamlamıştım. Şimdi, bundan başka param ve onun verdiği parayla da ona hediye alacak hâlim yoktu. Muhtemelen daha da mutlu olmam gereken anları geçmişi düşünerek ve para hesabı yaparak geçiriyordum ama şu an başka çarem de yoktu.

Bora zengindi. *Günaydın Naz.* Ailesi de zengindi. *Bize ne Naz?* Ben çalışmıyordum. *Bora yasakladı Naz.* Elimde avucumda olan tüm parayı, kumarda kaybetmiştim. *Çünkü durmayı bilemedin Naz.* Acaba, Bodrum'daki evimizi mi satsaydım? *Saçmalama Naz, yengeni sokağa mı atacaksın?!*

"Aç karnına sigara içiyorsun yine," dedi, düşüncelerimi bölen Bora'nın sesi.

"Diego dur Allah'ını seversen, zaten ortalık karışık," diye mırıldandım.

"Efendim?" dedi, şaşkın bir ses tonuyla. Ses tonuna paralel bir şekilde kaşları çatılmıştı ki aynı doğrudaki şaşkın ve de yumuşak olmayan bakışlarıyla kendime geldim.

"Bitti bitti zaten sigaram," dedim, telaşla. Elini, pahalı ceketinin cebine soktu. *Çüş Naz!* Pahalı sigarasını çıkardı. *Sen de aynı markadan içiyorsun Naz!* Pahalı çakmağıyla yaktı. *Çakmak halanın balkonda duran çakmağı Naz?* Pahalı bir nefes çekti içine ve pahalı bir şekilde dumanı üfledi. *Ne diyorsun Naz?* İç çektim. Çok fakirdim.

"Neyin var senin?" diye sordu, oldukça meraklı bir ifadeyle.

"Hiçbir şeyim yok!" dedim, üzüntülü ve hafif sitemli bir şekilde. Param yoktu mesela, ben Bora'ya ne alacaktım?

"Emin misin?" diye sordu, inanmadığı her şekilde belli bir ifadeyle. Kafamı *evet* anlamında salladım. "Peki benim içimdeki ses, neden yine benden bir şey saklamaya çalıştığını söylüyor?"

"Yanlış duymuşsundur sesi," dedim, omuz silkerek. Ve bakışlarımı aşağıda bir noktaya çevirdim. Özgür de benden zengindi muhtemelen, bir işi vardı neticede.

"Telefon aldın mı kendine?" diye sordu, sesi sert çıkmıştı. Ondan sakladığım şeye sinirlendiği aşikârdı. *Telefon almak için beş bin lirayı kul-*

lanacaktın bak Naz, belki hediye de alabilirsin aslında o parayla. Daha nelerdi! *Borç istesen Bora'dan, aylık maaşını alınca ödersin?* Ayıp denen bir şey ve benim de bundan haberim vardı.

"Ne ara alacaktım? Kuaförden çıkıp doğruca eve geldim," dedim, bakışlarımı ona çevirmeden.

"Alma," dedi, dümdüz bir ses tonuyla.

"Bana nişan hediyesi telefon almaya mı karar verdin?" diye sordum heyecanla. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ona dönmüştüm. Açıkçası, sabahtan akşama Instagram kullanmayı özlemiştim, kim bilir nasıl güzel matematik postları paylaşılmıştı. *Naz, adama nasıl hediye alacağını bilmiyorsun... Hâlâ nişan hediyesi diyorsun!*

"Hayır Nazlı. Telefon kullanmayacaksın. En azından bir süre," dedi. Fal taşı gibi açılan gözlerimi, öfkeli bakışlarına sabitledim. Ne saçmalıyordu? *Bunu derhâl ona sor Naz!*

"Anlamadım?" dedim, şaşkınlıkla. Gözlerimi, kara gözlerine hapsetmiş, hızlı hızlı nefes alıyordum. Ne saçmalıyordu? *Bunu ona sormanı söyledim sana Naz!*

"Gayet net değil mi? İkinci bir emre kadar... Sana telefon kullanmak yasak," dedi, sert bir ifadeyle. Had denilen bir şey vardı ama Bora'nın bundan haberi yoktu anlaşılan. Histerik bir kahkaha attım fakat o gayet ciddi bir şekilde, yüzündeki sert ifadeyle bana bakmaya devam ediyordu.

"Dal-" Bağırdığımı fark edince derin bir nefes aldım. "Dalga mı geçiyorsun benimle?!" *Ne saçmaladığını sor dedim sana, beni çıldırtma Naz!*

"Cık. Çok ciddiyim. Belli olmuyor mu?" dedi.

"Telefonsuz nasıl yaşamamı bekliyorsun?" diye sordum. Neden bu kadar sinirlendiğini anlasam empati yapabilirdim belki ama asla anlamıyordum. *Bırak allasen Naz, ne empatisi yapacaksın bu adamla?*

"Eskiden yaşıyorlarmış," dedi. *Öldür gitsin Naz!*

"Yirmi birinci yüzyıldayız!" diye bağırdım. Daha evvelki ifadesine sinirli diyecek olursak, şimdi gözleri bir alev topuna dönüşmüştü.

"Sesinin tınısına dikkat etmezsen, ömrünün sonuna kadar eline telefon alamazsın! Beni sinirlendirme!" dedi, dişlerinin arasından. *Pardon? Bu sinirlenmemiş hâli miymiş Naz? Bırak ya!*

"Sinirlenmişsin zaten sinirleneceğin kadar! Artık neye sinirlendiysen! Manyak mısın ya? Telefon yasaklamak da ne demek? Şurada iki mutlu-

yum, burnumdan getiriyorsun!" dedim. Sesimin her bir tonlamasında öfke vardı.

"Pek mutlu görünmüyordun ben geldiğimde. Cenazen varmış gibi duruyordun daha çok," dedi, imalı bir şekilde.

"Kredi kartını almadığım için mi tüm bunlar? Yoksa sana ne düşündüğümü söylemediğim için mi? Aaa ya da belki paşamıza *öküz* dediğim içindir!" dedim, öfkeyle.

"Her bir vukuatın için kabul edelim, süreci uzatırız. Yasak. O kadar!" dedi.

"Sana ne düşündüğümü söylemediğim için, değil mi bu? Sakladığım için... Canımı nasıl acıtacağını çok iyi biliyorsun! Ama yok! Kabul etmiyorum!" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Kabul etmeme gibi bir seçenek hakkın olduğunu sana düşündüren şey ne? Sen benim sözümden çıkabileceğini mi zannediyorsun?" dedi, alayla gülümseyerek.

"Oldu! Boynuma da ip geçirirsin bilahare, ona da itiraz etmem!" dedim, alayla.

"Olur. Daha iyi olur hatta!" dedi, başını aşağı yukarı sallayarak.

"Manyaksın ya sen!" dedim, yüzümü buruşturarak. Ve yürümek üzere arkamı döndüm. Kolumdan tuttu, beni kendine doğru döndürdü. Öfkeli bakışları, öfkeli bakışlarımın tam içine nüfuz ediyor ve beni eritip bitiriyordu. Yok oluyordum. Yutkundum. Nefesini yüzümde hissetmek bile öfkemi dindirmiyordu. *Dinmesin zaten Naz!*

"Gidebileceğini söylediğimi hatırlamıyorum," dedi, normal bir ses tonuyla. *Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhil aliyyil azîm!*

"Bak beni daha fazla sinirlendirme, bırak kolumu!" dedim, sesimi kontrol etmeye çalışarak.

"Pazartesi günü olanları hatırlıyor musun Nazlı?" diye sordu. *Eren gittikten sonra, sözünden çıkmaman gerektiğini üzerine basa basa, garajda söylemişti ya onu diyor Naz.*

"Sen dün geceyi hatırlıyor musun?" diye sordum, gözlerimi şaşkınlıkla açarak. *O sana, senden uzak duracağını ve herkesin güvenliği açısından Kara'nın baskın çıkacağını söylemişti ama Naz. Fakat itiraz ediyorum bunun güvenlikle müvenlikle alakası yok!* Şimdi Kara'ya falan başlattırmasındı, gerçekten inanılmaz derecede sinirlenmiştim ve avaz avaz bağırabilirdim!

"Sen... Bizim bir anlaşma yaptığımızı hatırlıyor musun?" diye sordu. Öfkeli bakışları ifadesizleşti ve gözlerimin içine dört saniye hiçbir şey söylemeden baktı. "Ama sen bunu hep unutuyorsun!"

"Bırak kolumu!" dedim, dişlerimin arasından tıslayarak. Bırakmadı. "Bora içeri gideceğim, ayıp oluyor insanlara. Kolumu bırak!" dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle. Bırakmadı. Gözleri, gözlerime kilitlenmişti. Bakışları hep orada kalacak gibiydi. Sakinleşmemi istiyordu. Ve istediğini almadan bırakmayacaktı. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Bırak!" dedim, bir kez daha. Bırakmadı. Gözlerimi üç saniyeliğine sımsıkı yumarken, dudaklarımı da ısırmıştım. "Kolumu bırakır mısın?" dedim, yumuşacık bir ses tonuyla.

"Aferin!" dedi, başını aşağı ve yukarı sallarken. Kaşları iki saniyeliğine havalanmış ve yüzüne alaycı ya da doğrudan aşağılayıcı bir ifade yerleşmişti. Üzerimdeki gücünden nefret etmemi sağlayan bu ifadesiyle birlikte hemen şimdi onu balkondan aşağıya atmak istiyordum. *Başka bir derdi var Naz. Bu, ondan bir şey saklamanla bile alakalı olamaz.*

"İçeriye gidebilir miyim, izin veriyor musun?" diye sordum, alaycı bir şekilde. Başıyla kapıyı gösterdiğinde gözlerimi fal taşı gibi açmış bulundum. Kendini mi bir şey zannediyordu yoksa beni mi hafife alıyordu bilmiyordum ama gerçekten ölmek istiyorduysa, muhtemelen belinde olan silahını kullanmalı ve beni hapishanelere düşürmemeliydi.

Arkamı döndüm ve salona ilerledim. Moralimin bozulduğunu belli etmemeye çalışarak, sandalyeye oturdum. İki dakika on yedi saniye sonra, Bora da hiçbir şey olmamış gibi gelmiş ve yanıma oturmuştu.

"Dövmen hayırlı olsun," dedi Eren. Bana dediğini, birkaç saniye sonra anlamıştım. Begüm'ün kalktığı yere oturmuş, sevgi dolu bakışlarıyla bana bakıyordu.

"Sağ ol," dedim gülümseyerek, gözü dövmeme takıldı.

"Yakışmış..." dedi.

"Sen de soracak mısın *'Ne yazıyor? Ne yazıyor?'* diye dedim, şakacı bir ifadeyle. *Sorarsa, "Yanımda oturan öküz kişisi!" yazıyor der misin Naz?*

"Ben ne yazdığını zaten biliyorum," dedi Eren. Bora'nın bakışları da Eren'e çevrilmişti. Histerik, küçük bir kahkaha attım. Allah'tan halamlarla Gülsüm Babaanneler kendi aralarında konuşuyorlardı da dövmem konu olmamıştı.

Göz devirdim. "Daha neler?"

"Özel alfaben çok eski Naz. Ben gizemini çözeli çok oldu," dedi Eren. İfadesi, ciddiye benziyordu ama o kadar da değildi. Olmamalıydı yani.

"Maşallah sen de *Sherlock*'luğa* soyundun Eren'ciğim. Ama yemezler. Blöf yapıyorsun çünkü bunu sadece babam ve ben biliyoruz," dedim.

"Yakışmış Naz," dedi, gülümseyerek. Bir bana bir de Bora'ya baktı ve yanımdan kalktı. Biliyor olamazdı. *Ya çözmüşse Naz... Sonuçta Bora'nın da "Kara" olduğunu çözmüş.* Çözmüşse çözmüştü. Şu an, en son derdim bile bu olamazdı. *Aynen, Eren'den uzak durmalı ve Bora'yı öldürmeliyiz Naz.*

♠

Bora, henüz hayattaydı. Çünkü onu nasıl öldüreceğimi insan içinde planlayamamış ve cinayeti baş başa kaldığımız an'a ertelemiştim. Halamlardan, herkesten sonra Bora ile beraber çıkmıştık. Nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde, Eren'i bırakmak da bize düşmüştü. Arabada yalnız olmadığımız için, cinayetimi ertelemeye karar verdim. Eren'in neden arabası yoktu bugün, onunla da ilgilenmiyordum. Ön koltuğa oturmasını teklif etsem de birazdan zaten ineceğini söylemiş ve arkaya geçmişti. Elimde şakayık buketimle ön koltuğa kurulmuş ve Bora'yı öldürmeden evvel biraz dinlenmek amacıyla gözlerimi yummuştum.

"Aradım seni akşamüzeri de, telefonun kapalıydı," dedi Eren. Daha çok kapalı olacaktı o telefon. Bora Beyler öyle olmasını emretmişlerdi.

Gözlerimi açmadan, "Telefonum kırıldı," dedim.

"Nasıl becerdin?" diye sordu Eren, şaşkınlıkla.

"Balkondan düştü," dedim.

"Pazar günü Ankara'ya uçuyorum ben," dedi Eren. "Özel bir dava aldım."

"İyi yolculuklar," dedim.

"Cumartesi gecesi, *after party*'de fazla kalamam yani ben," dedi Eren.

"Biz *after party* yapmayacağız ki," dedim.

"Yoo yapacağız," dedi Bora.

---

* Sherlock Holmes, Sir Arthur Conan Doyle'ın yarattığı dedektif karakter. İlk kez 1887 yılında bir gazetede yayımlanan *Kızıl Dosya* adlı hikâye ile okurlarla buluşmuş ve zaman içinde de sinemaya, tiyatroya ve televizyon dizisine uyarlanmıştır.

Gözlerimi açıp, yüzüne bakmaya başladım. Bana haber verdikleri için teşekkür etmem gereken yerde miydik? "O nereden çıktı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hande teklif etti. Benim de kafama yattı," dedi Bora, ifadesiz bir sesle.

"Bana da sorsaydınız keşke. Çünkü..." dedim ve sustum. Arabada Eren vardı, Bora'nın cumartesiye kalmadan bu gece öleceğini bilmesine gerek yoktu.

"İstemiyor musun?" diye sordu Bora, aynı ifadesizliğiyle. Bana ne zamandan beri seçenek sunuyordu ki?

"Fark etmez," dedim düz bir sesle ve yeniden gözlerimi kapattım.

"Naz sevmez öyle çok danstı, partiydi... Ondan mızmızlanıyor sanırım. Ama yani... İnsan ömründe bir kere nişanlanır. O yüzden bence de tam olmalı," dedi Eren.

"Yoo Bora'nın ikinci nişanı!" dedim, gözlerimi açarak. "Bakarsın üçüncüsü de olur... Belli mi olur?" dedim imayla. Çünkü bizim aramızda, benim sürekli unuttuğumu iddia ettiği bir anlaşma vardı. Ben gidecektim. O da benden sonra, eğer ben onu öldürmezsem, gerçekten nişanlanacaktı belki de.

"Nazlı bugün pek mutsuz ya," dedi Bora, alaycı ve hafif yüksek çıkan bir ses tonuyla.

"Yaa! Neden acaba?" dedim, ben de sesimi yükselterek.

Eren telaşla araya girdi. "Gerginliktendir o ya. Evlilik stresi basmıştır!"

"Yaa öyle tabii! Bastılar!" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Basarlar tabii!" dedi Bora, alayla gülerek.

"Basmasınlar basmasınlar," dedi Eren. Yeniden telaşla konuşmuştu. "Eee ben yarın kaçta uğrayayım Bora?" diye sordu, hemen ardından. Yeniden gözlerimi kapattım.

"Fark etmez... Ama uğramadan ara," dedi Bora. Eren'in nereye uğrayacağı hakkında bir bilgim yoktu. Umurumda da değildi.

"Tamam... Da baştan söylüyorum bak... Ben o yavşak Hakan'la muhatap olmam," dedi Eren, sıkıntılı bir sesle. *Yavşak Hakan, senin arkadaşın olan Hakan mı Naz?* Bilmiyordum.

Gözlerimi açtım. "Hakan?" diye sordum ortaya, tereddütlü bir sesle. *Hani sayesinde kumarhaneye girdiğin... Ölüp ölmediğini bilmediğin ve açıkçası hiç umursamadığın...* Umursamıyor değildim. Ölmüş olmasından korkuyordum ve bununla yüzleşmek istemiyordum. Hiç istememiş-

tim. Ve Bora'ya da hiçbir zaman açık açık soramamış ve alacağım cevaptan çekinmiştim. Bu konuda vicdan muhasebesi yapmak artık beni daraltıyordu!

"Sizin lisedeki işte," dedi Eren, dümdüz bir sesle.

Bakışlarımı şaşkınlıkla Bora'ya çevirdim. Gözünü yoldan ayırmıyordu. "Hakan..." dedim ve durdum. Eğer, *"Yaşıyor mu?"* diye soracak olsaydım, belki hepten, hepimiz mevta olurduk ve bu istediğim bir şey değildi. "Kıbrıs'ta değil mi o?"

"İstanbul'da be kızım. Instagram'dan çıkmıyorsun, hiç mi görmedin?" dedi Eren. Kaşlarım daha evvel bunu hesaplayamadığım için çatılırken, aşkın karşısında gölgelenen mantığıma bir kez daha küfrettim.

"Takip etmiyorum ben Hakan'ı?" dedim, meraklı bir sesle.

Eren, alayla, "Çalıştığı kumarhaneye dalavereyle seni sokacak ve patronuna kazık atmana müsaade edecek kadar samimisiniz de... Instagram'da mı takipleşmiyorsunuz?" diye sordu. Hakan'dan nefret ediyordu galiba.

"Gıcık bir sevgilisi vardı onun geçen sene. Kavga etmiştim ben onunla. O engellemişti beni Hakan'ın hesabından. Öyle kaldı," dedim.

"Kız bile anlamış adamın yavşak olduğunu," dedi Eren. Sıkıntılı bir nefes verdim, çünkü sabrın sonu selamettiyse, o kısmı göremeyeceğim muhakkaktı.

"Sevgilisi erkekti Eren! Hakan gay," dedim dan diye.

"Ne?" diye bağırdı Eren. Bora da şaşkın bakışlarını üç saniyeliğine bana çevirmişti.

"Ve bu bir sır!" dedim, uyarıcı ses tonumla.

"Siz o yüzden mi o kadar mıçmıçtınız?" dedi Eren. Sesi çok tuhaf çıkmıştı. "Herif sana *şekerim* diyordu amına koyayım. Hakikaten ya... Mesajlaşmalarınız vıcık vıcıktı ama insan içinde çok *cool*'dunuz. Mesafeli... Çünkü kimse bilmiyor." Aydınlanma yaşıyordu. "Vay amına koyayım!" Susmayacaktı.

"Eee n'apıyormuş İstanbul'da? Senin onunla... Yani, sizin onunla ne işiniz var?" diye sordum, merakla. Hakan'a hâlâ kızgındım ama yaşadığı için şükür namazı kılacak kadar sevinmiştim. *Tam olarak hayatının, "Aman Ali Rıza Bey, ölümü bizim elimizden olmasın da..." kısmına, ne ara geldiğimiz hakkında asla fikrim yok Naz. Ben sarhoştum, hatırlamıyorum!*

"Nişan kutlamasında, barda onun olmasını istedi Hande. Tabii hâliyle, Bora'nın İstanbul'daki mekanlarından birisinde çalıştığını bilmiyor ama Kıbrıs'taki tanışıklıktan haberdar... Bora, Melis, Gökhan ve ben *after party* konusunda resmen görevlendirildik. Hande Hanım'ın emri," dedi Eren. Bora, Hakan'ı neden öldürmemişti de mekanlarından birisinde, yani kumarhanesinde çalıştırmaya devam ediyordu? *Çünkü esasen Bora'yı değil, seni sattı geri zekâlı!*

"Anladım," dedim, fakat bunun muhatabı aslında yine bendim. *Anlamak yetmez Naz, Hakan'la yüzleş!* Şayet kendi kendimle yazışıyor olsaydım, gözleri yukarıya bakan emoji buraya çok yakışırdı.

♠

Gözlerim hâlâ kapalı, bilincimse yarı açıktı. Hareket ediyordum ama ayaklarım sabitti. Rüzgâr, tenime değiyordu. Bergamot kokusuna, denizden gelen tatlı bir meltem esintisi karışıyordu. Biraz sonra, sırtımın yumuşacık bir yere değdiğini hissettim. Ayakkabılar, ayaklarımdan ayrıldı. Rahatsızdım. Üzerimdeki elbise çok dardı. Saçımı çekiştirdim. Toka canımı yakıyordu.

"Dur," dedi Bora, yumuşacık bir ses tonuyla. Saçlarım serbest kalmıştı. "Üzerini değiştirmen lazım," dedi. Başımı *evet* anlamında salladım. Gözlerimi açmadan yatakta doğrultuldum. Ve oturarak uyumaya devam ettim. Biraz sonra kafam, sert bir şeye çarpmıştı. Bu, Bora'nın omzu olsa gerekti. Yatağa geri yatırıldım. "Nazlı uyanman lazım," dedi, yumuşacık bir ses tonuyla. Gözlerimi zar zor açtım ve bu sefer kendim doğruldum. "Duşa giriyorum ben, sen değiştir üzerini," dedi. Başımı *tamam* anlamında salladım.

Yatağın üzerine kendi tişörtlerinden birisini bırakmıştı. Benim eşyalarımın arasında pijama bulmaya üşenmişti muhtemelen. Tişörtü giydim ve elbiseyi fırlattım. Sonra yeniden doğruldum ve sütyenimi çıkardım. Hande'nin aklına uyup, straplez sütyen takarsam olacağı buydu, rahat edemiyordum. Bora kusura bakmayıversindi, çünkü onu da fırlattım. Sadece uyumak istiyordum.

"Nazlı," dedi, Bora'nın tereddütlü çıkan sesi bir süre sonra. Ona cevap verecek dermanım yoktu. Biraz zaman daha geçmişti. Yatağın hareketinden, yorganın altına girdiğini anlamıştım. Yanağımın üzerinde, parmak uçlarının tersinin zarif dokunuşlarını hissettim. Dövmemin üzerine du-

dakları değmişti. Beni uyuyor zannediyorken, böyle şeyler mi yapıyordu? Hiç hoş değildi. *Külahıma anlat Naz çünkü benim bile sinirim geçmek üzere!* "Keşke bugün dağılmasaydı o tatlı neşen..." dedi. Rüya görüyor olabilir miydim? "Ah, nazlı sevgilim benim!" dedi. Evet, kesinlikle bir rüya sahnesiydi bu. Çok da güzeldi. Bana anlaşmamızı hatırlatan ve saçma sapan, hadsizce ve hatta oldukça sert bir şekilde davranan adamın, dört saat on bir dakikadan itibaren sayamadığım bir süre kadar sonra, kulağıma yumuşacık sesiyle *"Ah, nazlı sevgilim benim!"* diye fısıldaması, ancak manyaklık olabilirdi çünkü. Gerçi, onun manyak olduğu ekseriyetle hatırladığım bir şeydi. "Ama sen benim sevgilim değilsin," dedi. Rüya değil, kâbus görüyor olmalıydım. "Keşke ben de unutmasam sevgilim olmadığını," diye devam etti. Dudakları yanağıma küçücük bir öpücük kondururken; parmak uçları, saçlarımda kendilerince tutturdukları bir rota ekseninde dolaşmakta ve beni mest etmekteydiler. "Unutuyorum... Çünkü, benim nazlı sevgilim olmanı istiyorum. Unutuyorum aksini," dedi. Gitgide bilincimin kapandığını hissediyordum. "Sanki telefon kullanmadığında, sesini duymadığında, mesajlaşmadığında... Düşünmeni engelleyebileceğim. Aklımı sikeyim..." dedi. *Sakın, yutkunma Naz! Sakın.* "Bir insan düşünceyi kıskanır mı? Sen bana n'apıyorsun böyle?"

Bu akşam, Anıl'ı düşündüğünü mü düşünmüş? Çüş! Sen ne zaman Bora'nın yanında Anıl'ı düşündün ki? Gerçi adamla öpüşüp öpüşüp, Anıl diye sayıkladığını unutmamak lazım. Haklı. Ve manyak değil; aşık! Şu an sana çok sinirlendim Naz, neler yaşattın bize ya!

"Seni sadece fiziksel tehlikelerden korumam lazım. Kalbindekilerden, aklındakilerden değil. Ben buna müdahale edecek bir adam değilim," dedi. Belime sarıldı ve burnunu saç diplerime dayadı. "Ne Bora ne de Kara... Bambaşka bir adam çıkıyor içimden. Ben de anlamıyorum," dedi.

Sana karışıyor Naz... Aklınız, ruhunuz, kalbiniz birbirine dolaşıyor.

"Kendi kendine bulman lazım yolu... Gidişata dokunmamam lazım benim. Müdahale edersem gerçek olmaz. O zaman hiçbir zaman, benim nazlı sevgilim olamazsın," dedi. *Sen o yolu çoktan buldun Naz, bunu neden kabul edemiyor?!* Kafamın üzerine değdi dudakları... Hissettiğim son şey buydu.

Su... İçimdeki yangını dindirecek bir bardak su... Gözlerimi istemeye istemeye açtım, etraf hâlâ karanlıktı. *Uyu Naz, sabah içersin suyunu.* Susamamıştım, âdeta yanıyordum ve bu sebeple kalkmak zorundaydım. *Bir bardak su içmek için, üç kat aşağıya ineceksin Naz.* Bu evin büyük olmasından nefret ediyordum; insan asansör falan yapmayı akıl etmez miydi?

Sağıma döndüm. Ve az evvel açılmakta zorluk çeken gözlerim şimdi fal taşı gibi açılmışlardı çünkü Bora yoktu. Gecenin köründe neden yatakta değil de balkondaydı ve de kiminle konuşuyordu bilmiyordum. Komodinin üzerinde durduğunu ancak şimdi fark ettiğim bardaktaki suyu bitirdikten sonra, küçük ve sersem adımlarla balkona çıktım. Bora'nın telefon konuşmasını İngilizce yapıyor olması da gecenin bonusuydu benim için.

"Bilemiyorum, bu konuda hemen bir karara varmam zor," diyordu Bora. Balkona çıktığımda gözleri doğrudan beni bulmuştu, bakışlarında ise hiçbir ifade yoktu.

"Yani bence düşünmelisin..." diye yanıt verdi bir kadın. İnce, fakat etkili bir ses tonu vardı. İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Bora'nın yanına doğru ilerledim ve hiçbir şey söylemeden koltuğa oturdum. "*Hôtel Le Huit*'ten bahsediyoruz... Buna Karabey Holding imzası da eklendiğini düşünsene. Hem ülkeniz için güzel bir adım hem de holdingin için dünyaya açılan bir kapı daha," dedi kadın. Bahsi geçen Hôtel Le Huit'i biliyordum, dünya genelinde onlarca tesisi vardı. Birkaç sene önce Bodrum'da açılmak üzere temelleri atılmış bir Fransız oteli olma özelliği taşımasıyla, o dönem tüm gazetelerde sık sık hakkında haber yapılmış ve de otel sahibinin, hangi iş adamı ile ortak olmak isteyeceği fazlasıyla konuşulmuştu.

"Haklısın," dedi Bora, tok bir sesle. "Fakat bu, benim izlediğim politikadan çok farklı," diye devam etti. Sıkıntılı bir nefes verdi ve bir sigara yaktı. "Yani turizm sektöründe yokuz ve de şu an bu yeniliğin zamanı mı emin olamıyorum."

"Fizibilite araştırmaları yapıldı mı?" diye sordu kadın, hafif meraklı çıkan bir sesle. Otelin bulunduğu lokasyon ve çevresi hakkında, gözüm kapalı fizibilite raporu verebilirdim fakat finansla alakalı kısımları ezberden söyleyemezdim. *Evet, aslında lokasyon bilgileri için yine de saha çalışması*

yapmalısın aslında Naz, üzerine vazife değil ama! Bir ara finansı da kontrol edersin, malum sen yokken çaresizlerdi!

"Yapılıyor," dedi Bora, sigarasından içine çektiği dumanını dışarıya üfleyerek. "Biliyorsun... Ortaklık kurmayı pek sevmem... Yani bugüne kadar, çeşitli sektörlerde Türkiye içi ya da dünya devleri arasında birçok şirketi bünyemize kattık. Ama şimdi, hem yeni bir sektörde hem de alışılmışın dışında hamle ile ortaklık kurmak dengeleri altüst de edebilir."

"Yapacağın bir hata ile rakiplerinin servetini katlamak istemiyorsun," dedi kadın ve küçük bir kahkaha attı.

"Belki?" dedi Bora, muzip bir ses tonuyla. Ardından sigarasından bir duman daha içine çekti. "Bay Martin'i Türkiye'ye davet ettim. Ve bana işlerinin yoğun olduğunu, ancak ilk fırsatta geleceğini söyledi," dedi, hoşnutsuz bir ifadeyle. "Eğer bu iş için, huzuruna gitmemi bekliyorsa yanılıyor."

"Ego ego ego!" dedi kadın, hafif yüksek çıkan neşeli bir sesle.

"Ego değil," dedi Bora, itiraz edercesine bir ifadeyle. "Fakat asıl onda öyle bir ego var ki, herkesin teklifine atlayacağını ve peşinden ayrılmayacaklarını falan zannediyor," diye devam etti. "Bir dakika," dedi ve bana döndü. "Soğuk olduğunu fark etmen için sürekli olarak seni uyarmam mı lazım gerçekten?" diye sordu, kaşlarını çatarak. Koltuğun önündeki pufun üzerinde duran battaniyeyi aldı ve bana uzattı. *Sakin ol Naz, halanın balkonunda Anıl'ı düşündüğünü düşünüyor hâlâ o.*

"Teşekkür ederim," dedim, onu terslemek yerine ve battaniyeyi omuzlarıma aldım. Aslında şu an bu balkonda ne yaptığımı, neden içeriye girip sıcacık yatakta yatmadığımı bilmiyordum. Sigara paketine uzanıp neden bir sigara yaktığımı da...

"Neyse... Düşünüyorum işte, teşekkür ederim sana da fikir verdiğin için," dedi Bora.

"Bence iyi düşün Bora," dedi kadın, ciddi bir sesle. "Yani neden bir Türk'le ortak olmak istediği net. Bay Martin'in politikası da bu... Her ülkede, o ülkenin kültürüne hâkim biriyle adım atmak istiyor. Ve de, turizmle ilgilenmemene rağmen devler liginden neden seni seçtiğini anlayabiliyorsundur sen de. Kısa zamanda çok başarılı, sağlam adımlar attın ve adınıza dünyada yer açtın. Tamam belki, tüm dünya tanımıyor Karabey Holding'i ama bu gidişle ona da çok az kaldı. Ve şimdi, Türkiye'de, Hôtel Le Huit'e ortak olman *win-win* olacak."

"Kazanç, her zaman kâğıttaki sayılar değil işte benim için, bunu anlasan aynı dilde konuşacağız ama," dedi Bora, sıkıntılı bir nefes vererek. Sayılar güzeldi; kazanç ya da kayıp olarak bakmamalıydık onlara ve de konu şu an bu değildi.

"Ben seninle iş yapmak istiyorum Bora," dedi kadın, yumuşak bir sesle. "Bunu yalnızca Hôtel Le Huit için değil holdingin adına da istiyorum ama."

"Umarım," dedi Bora, derin bir nefes alarak.

"Beni habersiz bırakma. Bay Martin'den değil, senden öğreneyim sonucu," dedi kadın, gülerek.

"Merak etme," dedi Bora, aynı şekilde gülerek. "Bunu söylemem etik değil ama... Eğer bilmem gereken bir şey-"

"Lütfen!" dedi kadın, kendinden emin bir ses tonuyla. "Elbette ki hayatımın aşkını kayıracağım," diye devam etti ve küçük, neşeli bir kahkaha attı. "Seni elbette ki haberdar edeceğim!" dedi, incecik bir sesle. *Hayatımın aşkı derken Naz?*

"Öpüyorum. Yakın zamanda tekrar konuşuruz," dedi Bora gülümseyerek ve telefonu kapattı. Tüm dikkatimle ona bakıyordum. Kapattığı telefonu koltuğun kenarına bıraktı ve kendisine bir sigara daha yaktı. Bana, derhâl, konuştuğu kadının ona neden hayatının aşkı olduğunu söylediğini falan açıklamak zorunda hissetmiyordu anlaşılan.

"Hayırdır?" dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle. Kaşlarım tamamen çatılmış ve yüzüme aksi bir ifade yerleşmişti.

"İnşallah öyledir?" dedi Bora, soru sorarcasına bir ifadeyle.

"Hayatımın aşkı derken?" dedim. Ve fakat bunu derken, yüzümü hafifçe oynatmış, bir gözümü kırpmış ve ağzımı cümlem bitmesine rağmen biraz açık bırakmıştım; ben bile bana şaşırırken içimden sanırım tam olarak bir mahalle delikanlısı çıkmıştı.

"Neyin hesabını soruyorsun sen?" diye sordu, bana cevap vermek yerine. Kaşlarımı kaldırdım ve kafamı aşağı yukarı salladım. Ayağa kalktım. Ellerimi yirmi bir kez birbirine çarparak tam sekiz saniye boyunca Bora'yı alkışladım ve içeri girdim. Bir dakika on yedi saniye sonra Bora da balkondan içeri girmişti. Önce banyoya girdi, ardından yatağa geldi ve utanmadan yanıma yattı. Ve hatta utanmazlığını katmerleyerek bana sırtını da döndü.

"Bundan sonra sen bana hesap sor da göreyim!" dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle. Cevap vermedi. "Hiç beni sana verdiler diye sevinme, geri almasını da bilirler!" dedim, daha da yüksek çıkan bir sesle. "Sen bir daha bana hesap sor... O hesap ne kadar yüksek geliyor o zaman görürsün!" dedim, sitemle. Cevap vermemek bir yana, belki de beni dinlemiyordu bile. "Öküzsün işte!" dedim, öfkeyle.

"Yarın okula gideceksin. Yerinde olsam uyurdum," dedi, ifadesiz bir sesle.

"Yirin ikili gidiciksin! Yirindi ilsim iyirdim!" dedim, öfkeyle. "Cık cık cık," diye devam ettim. *Uyu bence Naz, zira bu sessizliğinin çok hayır içerikli olduğuna inanmıyorum.* "Uyumuyorum! İnat değil mi?" dedim, doğrularak sırtımı yatak başlığına dayadım.

178 Gün Önce...

Yatağın içinde döne döne gözlerimi açtım. Bora, camın önünde, elindeki telefona bir şeyler yazıyordu. Gözlerimi ona açmak dünyanın bütün güzel manzaralarından çok daha ilgi çekici ve gülümsetici bir etki yaratıyordu üzerimde. Ve saniyeler içinde Bora'nın hayatının aşkı olduğunu iddia eden, İngiliz aksanı ile konuşan o çirkin kadını hatırlayarak güne en düşük puanı verdim. Sahi ben uyumayacağım diye inat ederken ne ara uyuyakalmıştım?

"Günaydın," dedim, âdeta fısıldayarak. Gözleri beni bulduğunda istemsizce gülümsemiştim.

"Erkencisin," dedi. Uyanmam için erken bir saat olduğu ve aslında saatlerce daha uyuyabilecek potansiyelimin olduğu doğruydu, fakat insan gözünü açar açmaz karşısında takım elbisesini giymiş dinç ve nereden geldiği belli olmayan bir enerjiye sahip bir insanla karşılaştığı için hâlâ uykusu olmasından utanıyordu.

"Evde misafir var," dedim, esneyerek.

"Uyu sen uyuyacaksan," dedi, bakışlarını yeniden telefonuna çevirdiğinde.

"Niye, hayatının aşkı olduğunu iddia eden ipe sapa gelmez insanlarla benim yanımda rahat rahat konuşamıyor musun?" diye sordum, alayla gülümseyerek. İfadesi asla ama asla değişmeden, tüm dikkatini telefonunda tutmaya devam ediyordu. "Trabzon'da uyudum zaten sürekli. Bari İstanbul'da uyanayım da ayıp olmasın," dedim. Ardından, bir anda bastırdığını sandığım uyku hâliyle olsa gerek sesli bir şekilde esnedim. Bora'nın çatık kaşlı çehresi bana çevrildiğinde, uykuyla aramdaki mücadeleye acıdığını düşünmüştüm. Açılmam lazımdı, kalkmam lazımdı. "Gelini benim onların!" dedim dan diye ve amaçsızca. Bora, beni onaylarcasına başını sallayarak, bakışlarını yeniden telefonuna çevirmişti.

Küçük ve uykulu adımlarla balkona çıktığımda bir sigara yaktım. Bora'nın bakışlarının bana çevrildiğini hissediyor ama asla kafamı ona çevirmiyordum. Yalnızca kırk beş saniye sonra, o da balkona çıktı ve yanıma oturdu. Tişörtü, mini bir elbise kıvamındaydı ve hava çok güzel değildi.

Bir şey söylemesini bekledim, üşüdüğüm için kızması gerekiyordu. Aç karnına sigara içiyordum ve söndürtmesi gerekiyordu.

"Bu senin..." dediğinde, neden üşümeme ya da aç karnına sigara içmeme tepki göstermemesinin merakıyla yüzümü ona çevirdim. Bana bir telefon uzatıyordu. *Dün gece, seni uyuyor zannederken söylediklerinde gayet ciddiymiş Naz.*

"Yaaa! Nişan hediyem. Çok teşekkür ederim," dedim, bozuntuya vermeden. Şaşırmamam gerekiyordu. Tükürdüğünü yalamış, kendi dediğini çiğnemiş gibi hissetmesini istemiyordum. Ve sanki, dün gece halamın balkonunda hiçbir şey yaşanmamış, bu balkonda kendisine hesap soramayacağımı söylememiş ve birileri onun hayatının aşkı olduğunu benim yanımda belirtmemiş gibi otuz iki diş sırıtıyordum.

Benim şaşırmamam onu şaşırtmıştı ve gözleri kısılmıştı. "Sormayacak mısın?" dedi, merakla.

"Neyi?" diye sordum, anlamazdan gelerek.

"Neden fikrimi değiştirdiğimi?" dedi. Gözleri biraz daha kısılmış, bana kuşkuyla bakmaya başlamıştı.

"Senin bir bildiğin vardır mutlaka. Böyle olmasını uygun görmüşsündür," dedim, samimi bir gülümsemeyle. Eğildim ve yanağına küçücük bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim ve de," dedim. *Bulduğun fırsatı kaçırma Naz'cığım.*

"Bence etme... Çünkü bu bir hediye değil. Cezanın şeklini değiştirdim," dedi, çatılan kaşlarıyla beraber. Aman yiğitliğinden ödün vermesindi. Aman ödül sistemiyle değil ceza sistemiyle çalışsındı. Aman bi' iki dakika aşk yaşamamıza müsaade etmesindi. *Anlat anlat, dinliyoruz Bora'cığım.* Derin bir nefes alıp, derin bir nefes vererek onun kafasına erişmeye çalıştım. "Bu telefon geceleri çalmayacak. İnsanlar, seni aradıkları saate dikkat edecekler. Ayrıca sen de öyle gece gece kimseyle mesajlaşmayacaksın," dedi. Niye, geceleri benimle bir planı mı vardı?

"Siz emredin... Sizin yanınızda telefonumu kapatayım Bora Bey. Aşk olsun..." dedim, abartılı bir gülümsemeyle.

"Ciddi ol bence Nazlı. Çünkü ben çok ciddiyim," dedi, aşina olduğum uyarıcı ses tonuyla.

"Peki hünkârım," dedim, gülümseyerek.

"Nazlı!" dedi, kaşlarını kaldırarak. *Z* harfini vurgulamış, son heceyi ise uzatmıştı. O ne güzel bir tonlamaydı öyle!

"Ya ciddiyim! Lütfedip benimle gecelerini paylaşmışsın... Benim ne haddime telefonla ilgilenmek," dedim, tatlı olduğuna çok emin olduğum bir ifadeyle.

"Sen niye bugün bu kadar neşelisin?" diye sordu. Ses tonlamasına kuşku tınısı yerleşmişti yeniden.

"Aaa! Ama! Neşem kaçıyor suç... Neşeleniyorum suç... Yaranamadım sana," dedim, yapmacık bir üzüntüyle.

Dudakları iki yana kıvrılırken gözleri parlamış ve kuşku dolu ifadesi bulutlanmıştı. "Öyle olsun," dedi.

Gözlerimi kıstım. "Kimdi o kadın?"

"Mila," dedi, arkasına yaslanıp yüzünü tamamen bana dönerek.

"Bu pek açıklayıcı olmadı," dedim, yapmacık bir şekilde gülümseyerek. "Hesap sormak haddim değil tabii ama..."

"Evet değil," dedi, başını aşağı ve yukarı sallayarak. "Üslubuna dikkat ettiğin sürece istediğini sorabilirsin elbette ama hesap soramazsın. Aynı benim sana sormadığım gibi..." dedi, bir bacağını diğerinin üzerine atarak. Ve galiba haklıydı, beni gayet medeni bir şekilde bozmuştu. Hiçbir cevap veremedim. "Üniversiteden arkadaşım," dedi, iki saniye sonra.

"Anladım," dedim, daha fazla soru sormaya utandığım için.

"Mila ile aynı kolejdeydik Oxford'da. Hâliyle epey samimiydik de... Elif, Mila'yla olan samimiyetimizi kıskanırdı. Mila'nın benden hoşlandığını ima etmiş ona bir keresinde... Mila da biraz farklıdır... Öyle kolay bozulmaz. Elif kendisine öyle bir imada bulununca, benim hayatının aşkı olduğumu söylemiş... Tamamen gıcıklığına... Tüm koleje yayılmıştı bu söylenti. Elif öyle bir saçmalık yaptığıyla kalmış ve başına daha büyük bir iş açarak dersini almıştı," dedi, düz bir ifadeyle. *Benim şu an Elif'e hak vermem ve başına gelenlere üzülmem normal mi Naz?*

"Elif dersini mi almıştı?" dedim, şaşkınlıkla.

"Evet," dedi, kendinden emin bir tavırla. "Çünkü yaptığı saygısızlıktı. Sorunu benimle çözmeli, bunu bana söylemeliydi fakat o Mila'nın karşısına dikilmeyi tercih etti. Buna hakkı yoktu." *Geçilmesini istemediği sınırlar Naz!*

"Sınırların?" dedim, şaşkınlıkla.

"Her insanın sınırları vardır Nazlı," dedi, sıkıntılı bir nefes vererek. "Ben, herkesin koyduğu sınırlara saygı duyuyorum ve bunu onlardan da

bekliyorum. Ama benim sınırlarıma saygı duymayan insanlara, hadlerini özellikle hatırlatıyorum."

"Dün gece bana hatırlattığın gibi..." dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Hangi davranışından bahsediyorsun tam olarak?" dedi ve iki saniyeliğine dudaklarını dişledi. "*Diego*'lu olana değinmek bile istemiyorum," diye devam etti. "Ya da benim sana ne dediğimi umursamayıp, beni geçiştirmek için sigaranın bittiğini söylemene... Bir şeye üzüldüğün hâlde bir şeyin olmadığı hakkındaki yalan beyanına... *'Yanlış duymuşsundur içindeki sesi...'* falan..." Derin bir nefes aldı. "Düşüncelerine çekilmiş, beni kale almıyordun."

Kısık bir sesle, "Sana ne düşündüğümü söyleyemezdim," dedim.

"Bugün dersin var okulda," dedi, konuyu birden değiştirerek.

"Evet, bahar dönemi şubatta başladı. O zamandan beri cuma günleri dersim olduğunu biliyorum," dedim gülümseyerek.

"E gitmen gerektiğini ne zaman öğreneceksin peki?" diye sordu, yapmacık olduğu belli bir şaşkınlıkla. "Dur şöyle yapalım... Bugün bi' git bak bakalım, belki alışkanlık kazanırsın bundan sonrası için..."

"Range Rover'ınla gidebilir miyim?" diye sordum.

Bulutlar dağıldı ve ifadesindeki kuşku biraz daha arttı. "Sen?" dedi ve üç saniye yüzümü inceledi. "Benim arabamı istiyorsun?"

"Evet," dedim, kendimden emin bir ifadeyle.

Dudakları aralandı, sonra kapandı. Dört saniye yüzüme baktı ve sonra dudakları yeniden açıldı. "Ne zaman istersen, istediğini alabilirsin," dedi. Sanırım, bozuntuya vermemeyi ve sessizce, sözüm ona çaktırmadan hareketlerimi sorgulamayı seçmişti.

"Range Rover'ı istiyorum. Ben yüksek arabaları çok severim... Ha bir de şey... Bana kredi kartımı bırakır mısın?" dedim. Ve galiba bunu kaldıramamıştı çünkü bu sefer, cevap vermeden, on saniye boyunca yüzüme baktı.

"N'oluyor Nazlı?" diye sordu, en sonunda. Kafama bir şey düşüp düşmediğini düşünmüştü muhtemelen ve kendini yemektense, doğruca bana sormayı tercih etmişti. Bir şey olduğu ise yoktu.

"Ben bir başkasının himayesi altına girmeye alışık değilim. Hoşlanmıyorum. Ve bence kimse hoşlanmamalı..." dedim ve derin bir nefes aldım. "Senin paran senin olsun... Ben kendi paramı kazanabilirim. Çalışabilirim. Çalışmalıyım da zaten," diye devam ettim. Yüzünde hiçbir ifade yoktu

ve tüm dikkatiyle beni dinliyordu. "Ama işte biz de seninle ortak bir hayat yaşıyoruz ve elbette ki benim için bir şeyler yapabilirsin... Mesela bana telefon alabilirsin... Ya da ne bileyim işte yaptığın jestlere veya bana lüks gelen imkânlarına alışabilirim ve bu kadarına da itiraz edecek değilim..."

"Kredi kartını bir imkân olarak görmediğini biliyorum. Bunu Sümela kapanmasına rağmen oraya girebilmekten ya da arabamı kullanmaktan ayırıyorsun..." dedi gözlerini kısarak. "En azından dün, bunu açık açık söyledin. Dünden bugüne ne değişti?" diye sordu, sonrasında.

"Hiçbir şey," dedim, kendimden emin bir ifadeyle. "Param yok. Yani senin bana verdiğin beş bin liradan başka, yirmi altı liram var cüzdanımda... Yani zaten para harcamıyorum, çünkü uzun süredir kendi başıma bir şey yapmıyorum... Ama yapmak istiyorum. Yani yavaş yavaş artık hayatıma dönmem lazım. Almam gereken kitaplar, düzenli takip ettiğim haftalık dergiler, yeni keşfettiğim ücretli uygulamalar falan var. Bir insanım hâliyle... Kıyafet falan alıyorum ben, yani görünce alasım gelebiliyor benim de... Sonra, kuaföre gitmem gerekiyor... Hiç olmazsa, bir kafeye gidip kahve içmek istiyor canım. Yani nefes almak bedava sadece, onun dışında her şey para ve maaşımla anneannemin evinin kira parası bana yeter aslında. Ama şu an param yok."

"Yani?" dedi, merakla.

"Yanisi şu... Kredi kartını kullanacağım... Ve her ay aldığım tüm parayı sana vereceğim. Artık fazlasını harcarsam da, ki harcamam ev ve imkânları bedava, yol bedava, yemek bedava... Eskisine göre çok daha az masrafım var... Ama harcarsam da helal edersin," dedim gülümseyerek.

Derin bir nefes aldığında, yüzüne düşünceli bir ifade yerleşmişti. "Kumarhaneye girerken tüm paranı fişe yatırmışsın. 335 bin lira... Senin, bugüne dek kendi biriktirdiğin para, değil mi?"

"Hepsini biriktirmedim. Otelimizi sattığımızda, paranın bir kısmına hiç dokunulmamıştı. Vadede duruyordu. Bir de bazen ben borsaya falan para yatırıyordum, öyle birikti..." dedim, yutkunarak.

Bir anda gülümsediğinde, istemsizce ben de gülümsemiştim fakat neye gülümsediğimizi şu an için anlayamıyordum. "Borsa?" dedi, yedi saniye sonra.

"Evet riskli biliyorum ama... Kendime söz konusu sayılar olduğunda güveniyorum," dedim, omuzlarımı kaldırıp indirerek.

Alt dudağını iki saniyeliğine dişledi ve derin bir nefes aldı. "Maaşınla kiradan gelen parayı, her ay düzenli olarak bankaya yatır..." dedi, kararlı bir ifadeyle. "335 bin lirayı da ben hesabına yatıracağım." İtiraz etmek için dudaklarımı araladım fakat konuşmama fırsat vermeden, kendi devam etti. "Her koşulda geleceğini düşünmeye devam etmek zorundasın. Bir garantin olmalı. Ve bu garantiyi kendi imkânların doğrultusunda sağladığında ancak için rahat edecek. Anıl'ın tedavi masrafları karşılığında bir yola girdin benimle... O parayı geri almak da hakkın."

"Anıl sana, harcadığın parayı geri ödemek istiyormuş," dedim, yutkunarak.

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordu, başını hafifçe sağa eğerek. Kaşları anında çatılmıştı ve bu kadar hızlı değişen mimiklerine adapte olmakta zorlanıyordum.

"Hande söyledi. Anıl söylemiş ona da... Hatta, bunu sana söylediğini de söylemiş," dedim.

"Onunla en son ne zaman konuştun?" diye sordu, sert tuttuğu ifadesini bozmadan. Fakat yine de az evvel altını çizdiği üslup konusunda, kendisi de aynı bana söylediği gibi, dikkatli davranıyordu. Bunu hesap sorar gibi değil de soru sorar gibi soruyordu. *Dalıyorum Naz'cığım ama Bora, Anıl'ı çok fazla kıskanıyor bunu kaçırma. Bilahare bunu çözmen lazım!*

"Pazar akşamı," dedim. "An'ı temsil eden ve ne benim için ne de Anıl için başka hiçbir anlamı olmayan... Ama özünde, an'ı temsil ettiği ve yaşadığımız an'ın değerini hatırlattığı için çok kıymetli olan... Karşılaştığımızda Anıl'a geri vereceğim ve esasen onun da art niyet gütmeksizin, tek serveti olduğuna inandığı için bana hediye ettiği... Ve an kelimesinin, baş harflerimizden oluşmasının tamamen tesadüf olduğu o kolyeyi Melis bana verdikten hemen sonra," dedim tek nefeste. Soluk almam gerekmişti. "Konuştuk. O zaman konuştuk en son, mesajlaştık," diye devam ettim.

Bora başını iki yana salladı ve minicik bir kahkaha attı. Duydukları mıydı onu güldüren yoksa bunu araya sıkıştırarak söyleme şeklim miydi asla bilemiyordum. "Evet," dedi, birkaç saniye sonra. "Bana da söyledi," diye devam etti.

"Ödeyemez," dedim, başımı iki yana sallayarak. "Ne biriktirebilir... Ne de o kadar parayı piyangoyla falan kazanabilir. Alt tarafı bir mühendis o..." dedim ve derin bir nefes aldım. "Konuyu bana açmadığı için onu ben caydırıp gururunu kırmak da istemem."

"Ortada bir borç yok Nazlı," dedi, gülümseyerek.

Kaşlarım havalandı. "O, olduğunu düşünüyor ama?"

"Hayır. O, senin bana borçlu olduğunu düşünüyor. Ve o parayı ödediğinde ayrılabileceğimize ihtimal veriyor. Veya ayrılıp ayrılmayacağımızı gözlemlemek istiyor," dedi, alaycı bir tavırla. Ve bu takındığı alay maskesinin, Anıl'a olan öfkesini gizlediğini falan düşünüyorduysa yanılıyordu. "Herifteki özgüven çok fazla... Ve bu, onun suçu değil. Senin yarattığın ve ona yapıştırdığın bir şey," diye devam etti. *Alay maskesinin arkasındaki öfkesi aslında sanaymış Naz, konuyu çözmeyi ertelesen de dan diye kapatsan mı?*

"Gurur yapıyordur belki de sadece?" dedim, nereden geldiğini tam olarak kestiremediğim bir cesaretle. *Pes artık Naz!*

"Dediğim gibi... Kimsenin kimseye borcu yok. Sen dert etme. O parayı almayacağım," dedi, gülümseyerek. *Ha iyi, muhalefet olmana ya da Anıl'ı savunmana kızmadı bari.*

"Zaten yok yok," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Yani ödeyemez. Düz 3 milyon desek ki fazlası vardır bence, kimse bana bir şey söylemedi bu konuda... Ayda 5 bin lira veremez ama verse, 50 senede bitiyor borç. Çocuk geldi 76 yaşına..."

"80'i görmem ben... O, borcu ödediğinde ayrılmış oluyoruz zaten teknik olarak," dedi, ciddi bir ifadeyle.

"Allah korusun!" dedim. Bakışlarımda kınama vardı, bu ne biçim bir cümle ya da ne biçim bir düşünceydi!

"Niye? Erken yaşlanmayacak mıyım zaten?" dedi, gülümseyerek. Derin bir nefes aldı ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Anlaştık..." dedi, kısık ama tok bir sesle. "Paranı her ay düzenli olarak bankaya yatıracaksın sen..."

"Tamam ya, peki," dedim, kollarımı boynuna dolayarak. "Ne yaparsan yap, paraya boğ beni. Kızma da... Ne yaparsan yap, sesimi çıkartmayacağım." Elleri belimde dolaşırken, saçlarımın kokusunu içine çektiğini hissediyordum. "Bir daha da öyle beni kafana göre itham etme... Dün akşam ben, balkondayken yani, fakir olduğumu düşünüyordum sadece," dedim, mırıldanarak. Ayrıldığımızda şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu. "Sen Hôtel Le Huit'e ortak olup olmamayı düşün... Ben de işte ancak babaannemin hatıra diye hediye ettiği bileziğin... Pardon sekiz sıra bileziğin çağrışımıyla

ne kadar fakir olduğumu düşünüyordum nişan arifesinde," dedim kaşlarımı çatarak.

Şaşkınlıkla, "Nişan arifesinde neden paraya ihtiyacın var ki?" diye sordu.

"Ne demek niye?" dedim, gözlerimi fal taşı gibi açarak. *Hediye bekliyormuş gibi, hediye almaktan bahsetme sakın Naz!* "Var benim de kendimce masraflarım."

"Nişan hediyesi," dedi, gözlerini kısarak. "Hediye falan beklemiyorum senden Nazlı," dedi, kaşlarını kaldırarak. "Biliyorsun değil mi?"

"Sen bana telefon aldın... Altında kalamam kusura bakma," dedim, kaşlarımı çatarak.

"Nişan hediyen değil o senin. Söyledim ya... O bir ceza," dedi, kaşlarını çatarak. Kıkırdadım. "Ciddiye almıyor musun sen beni?" diye sordu fakat kendisi de gülümsüyordu.

"Estağfurullah hünkârım! O nasıl söz?" dedim ve küçük bir kahkaha attım. Beni kendine doğru çekti ve bacaklarının üzerine yatırdı. Kafam, koltuğun kol koyma yerine değerken ellerimi karnımda tek eliyle bağlamıştı ve ben daha büyük bir kahkaha atmıştım. Eğildi ve yanağıma küçük küçük öpücükler bırakmaya başladı. Sakallarının yüzümde bıraktığı gıdıklanma hâli çok hoşuma gidiyor, bu beni oldukça eğlendiriyordu. Daha büyük bir kahkaha atmaya başladığımda Bora da minicik bir kahkaha attı.

"Havuz başına kurdular sofrayı... Şimdi herkes senin kahkahalarını duyuyordur," dedi gülerek ve kahkahalarımı bıçakla keser gibi kesti.

"Niye söylemiyorsun?" dedim, üzüntülü bir ifadeyle. "Rezil oldum!"

"Niye? Kahkaha atmak ayıp mı?" diye sordu, yapmacık olduğunu belli ettiği bir şaşkınlıkla. Eğildi ve sakallarını boynuma değdirmek suretiyle, bile isteye beni gıdıklamaya başladı.

Katılana kadar mı gülecektim, sonsuza kadar gülebilecek miydim, bilmiyordum. Bunu umursamayarak kendimi karnımda ve koltuk altımda dolaşan parmaklarına, boynumu mesken eyleyen dudaklarına teslim ettim. Anladığım tek şey, insan güldükçe daha çok gülüyordu ve gülmek, çok faydalı hatta sakinleştirici bir eylemdi. Bora'yla beraber gülmek ise sağlıklı yaşamın olmazsa olmazı, doktorun reçeteme kırmızı kalemle yazdığı ve hatta üzerine simli kalemlerle yıldızlar attığı vitamin hapı gibiydi. *Vita* sözcüğü, Latince'de *yaşam* anlamına geliyordu; öyleyse Bora'yla beraber gülmek yaşamanın ta kendisiydi. Geldiğimiz son noktada, nefes nefese bir hâlde gözlerinin içine bakıyordum.

"İyi ki karşıma çıktın," dedim, soluk soluğa konuşarak.

"Sen benim karşıma çıktın," dedi, kaşlarını kaldırarak. Yüzündeki muzır gülümseme, yerini derin ve de bir o kadar keskin bir tebessüme bıraktı. "Ama iyi ki de çıktın... Yıllardır seni bekliyordum."

"Bir telefon açsaydın... Daha çabuk gelirdim," dedim gülerek.

"E büyümeni bekledim," dedi gülümseyerek. "Biraz daha gelmeseydin, ben gelip seni alırdım zaten," diye devam etti. "Eğer biraz daha kahvaltıya inmezsek de... Babaannem gelip bizi alacak," dedi, kaşlarını çatarak.

"Yarın nişanlanıyoruz," dedim gülümseyerek.

"Yaa," dedi, alayla. "Benim magazin rezilliğim yüzündendi değil mi?" diye sordu. Yüzüne muzip bir ifade yayılmıştı, benim cümlemi bana iade ederek beni taşlıyordu. Kaç gün geçmişti üstünden, bilmiyordum. Çok geçmemişti. Çok zaman olmamıştı henüz biz tanışalı. Yarın, bir ay olacaktı ve biz birinci ayımızda nişanlanacaktık. Zaten zamanın çok yavaş akmasını, aslında mümkünse hiç akmamasını ve iki yüz kırk beş günün asla bitmemesini istiyordum.

"Biz seninle yüzük seçmeyecek miyiz bu arada?" diye sordum gülümseyerek. *Unuttuysan hatırlatayım canım, Gökhan, senin için hazırlanan bir yüzük olduğunu ima etmişti.*

"Seçtim ben," dedi ve yutkundu. Kara gözlerindeki yoğunluğun da hiç gitmemesini istiyordum. Ömrümün sonuna dek bana böyle bakması için ne yapmalıydım? *Google'da ararız Naz, belki bir duası falan vardır.*

"Benim fikrimi sormamak, pek senin âdetin değildir. *After party*... Alyanslar... Bunlarda niye fikrimi almıyorsun?" dedim, merakla.

"Bazı şeyler de sürpriz olsun," dedi ve yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu. Beni kucağına alarak kalktı ve beni koltuğa bıraktı. Ardından hızlı adımlarla içeriye girdi. Arkasından bakakalmıştım... Odaya girdiğimde, gece fırlattığım sütyen ve elbise aklıma gelmişti. Fırlattığım yerde yoklardı. *Çüş Naz!* Hayat bu kadar müşterek olmasa da olurdu. Sonra, komodinin üzerindeki şakayıklara takıldı gözüm. Yüzümde beliren anlamsız sırıtışla banyoya girdim.

♠

Kahvaltı sofrası verandaya kurulmuştu. Sevim Hanım'ın değil, Gülsüm Babaanne'nin elinin değdiği belliydi. Trabzon'dan ne çok şey getirmişlerdi yememiz için ve çok da iyi etmişlerdi. *Naz, sen bir gelinsin ve bu ev*

senin, onlar da senin misafirlerin! Kahvaltıya herkesten sonra inmemin açıklanabilir hiçbir tarafı yoktu elbette ve körpe gelinlerini, kahvaltıya başlamadan bekleyecek kadar düşünceli insanlardı. Ama benim de mazeretim vardı, çünkü ayna karşısına geçmiş ve nedenini anlamadığım bir şekilde ne giyeceğime karar vermekle uğraşmıştım. Ve de en sonunda, dizlerimin biraz üzerinde biten haki renkte bir şort ile ten rengi yüzücü atleti üzerine krem rengi salaş bir gömlek giymek istediğim konusunda kesin karara varmıştım. Fakat her şey bununla bitmemiş ve bir de ayakkabı seçmem gerekmişti. Ayakkabı seçemeyeceğimi anladığım zaman ise, her durumun kurtarıcısı olduğuna inandığım beyaz spor ayakkabılarımı giyerek kombinimi tamamlamıştım.

"Hoş geldiniz," dedim, Esma ve Bülent'e, gülümseyerek. Filiz Hala ve Gülsüm Babaanne'yi dün görmüştüm ama onlar kız isteme törenimize gelmemişlerdi. Esma, yerinden kalkıp bana sarılmıştı. Asya, kendine Bora'nın kucağında yer bulmuş ve iştahla yemeğini yiyordu. Yanlarındaki sandalyeye oturduğumda, Asya'nın yanağına küçücük bir öpücük bıraktım. "Sizinle yatacağım bu akşam," dedi, ağzındaki lokmayı yutar yutmaz. *Belki de Asya da senin gibi takıntılıdır Naz.* Ya da herkes böyleydi belki de. Sonuç olarak, Bora'nın etrafında böyle insanlar olması çok güzeldi. Göze batmıyordum.

"Naz'cığım... Akşam, Bahar evinde yemek veriyor bizim için. Sen de gelir misin?" dedi Filiz Hala, gülümseyerek.

"Gelir tabii. Niye gelmesin? Hatta belki, gelinimle gezeriz biraz yemekten evvel," dedi Gülsüm Babaanne, gülümseyerek.

Konuşmak için dudaklarımı aralamış ama kendi sesimden önce, Bora'nın sesini duymuştum. "Nazlı'nın bugün okulu var babaanne." Okulum, Gülsüm Babaanne'den önemli değildi oysaki. Ama payıma sadece gülümsemek düşmüştü.

"Naz ya... Ben de seninle gelsem ya?" dedi Begüm, masanın bir ucundan.

"Gel?" dedim, çayımdan bir yudum alarak.

"Kendi okuluna gitmiyor... Başkasının okulunu kovalıyor. Ben böyle cins bir insan görmedim," dedi Bora, mırıldanarak.

"Anne! Ben de gideyim mi?" diye sordu Asya, karşı sandalyesindeki Esma'nın yüzüne bakarak.

"Gel bebeğim sen de tabii," dedi Begüm, Asya'ya. *Senin yerine gitseler de sen gitmesen keşke Naz!*

"Saçmalama Begüm!" dedi Esma, kaşlarını çatarak. "Anneciğim olmaz... Orası okul. Rahatsız edersin yengeni. Biz Bahar Teyze'ne gideceğiz hem seninle..." diye devam etti Esma, Asya'ya gülümseyerek.

"N'olur geleyim..." dedi Asya, bana dönerek. Dudaklarını bükmüştü. "Teyzem de gelecekmiş seninle, ben de geleyim," diye devam etti Asya, Begüm'ü kastederek. Ağlamıyordu ama gözleri yaşarmıştı. "Merak ediyorum... Söz veriyorum rahatsız etmem seni. Yaramazlık da yapmam ben," dedi, cevap vermeme fırsat bırakmadan. Bora'nın da bakışları bana çevrilmişti.

"Gelebilirsin... Rahatsız olmam ben Asya'cığım. Ben dersteyken de seninle teyzen ilgilenir. Zaten iki saatçik benim dersim," dedim gülümseyerek. Asya'nın gözleri sevinçle parlamıştı.

"Ya ben Asya'yla ilgilenemem," dedi Begüm, sitemle. "Benim işim var. Kaçta okuldan çıkacağım belli olmaz! Belki Naz'ın dersinin bitmesini bile bekleyemem." *Begüm bugün sevgilisiyle buluşacaktı Naz, Elif söylemişti.* "Bir haber bekliyorum... Birisiyle buluşacağım," diye ekledi. Asya'nın suratı asılmış ve yeniden gözleri dolmuştu.

Bora, şaşkınlıkla, "Çocuğa neden en başında *gel* diyorsun o zaman?" diye sordu.

"Ne bileyim? Naz ilgilenebilir sandım," dedi Begüm, aldırış etmeden.

"*Haçan* arkadaşınla sonra görüş üç numara... Uşak heveslendi şimdi, hep burada değiliz ya," dedi Gülsüm Hanım, Begüm'e. Bakışlarıyla rica ediyordu âdeta.

"Olmaz babaanne. Önemli," dedi Begüm, umursamayarak. Bora, derin bir nefes almıştı. Asya ağlamaya başladı. "Ayrıca sanki ben İstanbul'da mı yaşıyorum? Ben de misafirim sonuçta."

"Senin misafirliğinle bizimki bir değildir ama," dedi Gülsüm Babaanne, sıkıntılı bir nefes vererek.

"Asya! İşi varmış teyzenin anneciğim. Uzatma," dedi Esma sitemle.

Asya, Bora'nın boynuna sarılmıştı. "Tamam," diye mırıldandı. Masada gergin bir sessizlik oluşmuştu ve bunu sadece Begüm umursamıyordu.

"Asya, ben seni bir yere götüreceğim zaten, üzülme sakın," dedi Gülsüm Babaanne, yumuşacık bir sesle.

"Asya'cığım," dedim, saniyeler sonra. Asya, yaşlı gözlerini bana çevirdi ve burnunu çekti. "Benimle derse girmek ister misin?" diye sordum, gülümseyerek. Bora'nın gözleri kısılmış sessizce bizi izliyordu.

"Olmaz Naz. Gerçekten gerek yok," dedi Esma, bana bakarak. Ama ben ona bakmamıştım. "Şımarıyor sadece."

"Asya şımarık bir çocuk değil Esma. Emin ol şımarık çocuk gördüm ben. Üstelik 23 yaşında," dedi Bora, düz bir sesle.

"Gelmek ister misin derse, benimle?" dedim, Asya'ya gülümseyerek. Başını, aşağı yukarı salladı ve kucağıma geldi. Boynuma sarıldı. Bir çocuğu mutlu etmenin ne kadar güzel bir duygu olduğunu hatırlamıştım yeniden.

♠

Esasen benim olan, bunu kimsenin bilmediği ve şimdi Begüm'ün kaldığı odada ders notlarımı toparlıyordum. Begüm yatağa uzanmış, birisiyle mesajlaşıyordu. Kapı, birden ve sert bir şekilde açıldığında durduğum yerde âdeta sıçramıştım. Begüm de şaşkınlıkla yataktan doğruldu. "Ne işin varmış senin bugün?" diye sordu Bora, sert bir sesle, Begüm'e.

"Elif Abla'yla buluşacağız," dedi Begüm telaşla. Tereddüt bile etmemişti yalan söylerken. *Yalan söylemek konusunda en az onun kadar profesyonel olabilirsin Naz. Ya da sen de onun gibi, profesyonel olduğunu zannediyorsundur.*

"Güvendiğin insana bile dikkat etmiyorsun Begüm, kendine gel artık. Tahammülüm kalmadı!" dedi Bora sinirle. Begüm'ün gözleri şaşkınlıktan daha çok açılmıştı. Bora, alayla, "Senin yalanına ortak etmeye çalıştığın Elif Abla'n beni aradı. Sana söylemedi mi?" diye devam etti.

Begüm'ün bakışlarına yerleşen hayal kırıklığını görebiliyordum. "Nasıl yani?" diye sordu, şaşkın ve sersemlemiş bir ifadeyle.

"Çok sıkıldım!" dedi Bora, bıkkın bir şekilde. "İnanılmaz sıkıldım Begüm! Söylediğin yalanlardan, kendinden başka hiçbir şeyi umursamamandan, çocukluğundan... Yeter artık. Yeter!" dedi, uyarıcı bir ses tonuyla.

"Erkek arkadaşımla buluşacağım bugün," dedi Begüm, gözlerini Bora'dan kaçırarak. Halının üzerindeki bir noktaya bakıyordu.

Bora, öfkeyle derin bir nefes aldı ve bakışlarını bana çevirdi. "Odadayım," dedi. Sanırım beni odaya çağırma şekliydi bu. Begüm'e buruk bir tebessüm gönderdim ve ders notlarımı da alıp odadan çıktım. Bora'nın odasına girdiğimde, balkonda sigara içiyordu. Hiçbir şey söylemeden yanı-

na doğru ilerlediğimde bakışları bana kaydı. Yanına oturmuştum. "Bir şey mi söyleyeceksin?" dedim, merakla.

"Asya'yla konuşabilirim... Derse sokamazsın onu. Anlar ben anlattığımda," dedi, sıcacık bir gülümsemeyle.

"Yoo sokarım derse onu da... Sorun olmaz benim için," dedim, gülümseyerek.

Sigarasını kül tablasına bıraktı ve arkasına yaslandı. "Emin misin Nazlı? Gerçekten mecbur değilsin," dedi, tereddütlü bir ifadeyle.

Biraz daha gülümsedim ve kollarımı boynuna doladım. "O da sana sarılmayı çok seviyor," dedim fısıldayarak. Belimdeki ellerinin gücünü daha çok hissetmiştim kurduğum cümleden sonra. Kokusu ciğerlerime nüfuz ederken hissettiğim tek duygu huzurdu. Çok kısa bir süre öyle kaldık. Ardından geri çekildim ve bakışlarımı gözlerine sabitledim. Gözlerinin içi de gülümsüyordu.

"Söyle," dedi, yumuşacık bir sesle. *Bu adamın, tek bir bakışından seni anlamasına hayran oluyorum Naz!*

"Hiç erkek arkadaşım olmadığını söylemiştim ya sana," dedim, kısık bir sesle. Aynı ses tonum gibi onun da gözleri kısıldı. "Ben, bunun heyecanını yaşamadım hiç... Eğer mesela şimdi... Seninle sevgili olsaydık biz... Ben de abime yalan söyleyebilirdim. Bence bu çok da abartılacak bir şey değil."

"O zaman iyi ki senin abin değilim Nazlı," dedi gülümseyerek. *Karışmamanı istiyor Naz.* "Çünkü eğer senin abin olsaydım... Ve doğruyu söylediğinde istediğin gibi at koşturabilseydin... Ama buna rağmen hâlâ yalan söylüyor ve arkamdan abuk sabuk işler çeviriyor olsaydın... Hiç hoş olmazdı ilişkimiz."

Şaşkınlıkla, "Nasıl yani?" diye sordum. "Doğruca bunu söyleseydi... Kızmayacak mıydın Begüm'e?"

"İnsanlar sevgilileriyle buluşurlar Nazlı... Bunun kızılacak bir tarafı yok. Sevgilisi olduğunu zaten biliyorum," dedi gülümseyerek.

"Peki Begüm... Kızmayacağını biliyor mu?" diye sordum, merakla.

Beni kendine çekti ve kollarının arasına aldı. "Kardeşim de dâhil olmak üzere... Kimseye kendimi anlatmam ben Nazlı. Kendisinin görmesi lazım," dedi, yumuşacık bir sesle. Kolları arasından doğruldum ve kapkara gözlerine odakladım bakışlarımı. *Sen gördün Naz. Sen Kara'nın içindeki aydınlığı gördün. En başında gördün.*

Gülümsedim. Biraz sonra beni öpecekmiş gibi bakıyordu yine, bu bakışı çok seviyordum. "Beni öpsene," dedim dan diye. *Alın bu kızı buradan ya!* Gözlerine birkaç saniye şaşkınlık yerleşti ve minicik bir kahkaha atıp alt dudağını ısırdı. Yutkunarak dudaklarını izliyordum. Onun beni öpmesini istiyordum. *Sen öpmesini söylemiş olsan bile mi Naz?* Elini belime yerleştirerek beni kendine doğru çekti ve bir anda kendimi bacaklarının üzerinde buldum.

Dudaklarını, âdeta ağır çekimde dudaklarıma doğru yaklaştırdı. Üst dudağı, aralanan dudaklarımın arasına sızmış ve oradan umutlarını üflemeye başlamıştı yüreğime. Dudaklarımın yumuşacık dokunuşlarına ve dilimin, damağında bıraktığı tada hayallerimi serpiştirmiş ve ona sunuyordum. Anlıyor olmalıydı. Farkında bile olmadığım tüm arzularımı yerine getiriyordu tam da bu noktada çünkü; kolları arasında, kucağında, nefesi nefesime karışırken ve kokusu buram buram üzerime sinerken duyduğum zevk.

Takvimler 31 Mart'ı gösterirken bir adam, bir kadını hayallerinden uzun uzun öpmüştü.

"Bora," dedim, nefes alma ihtiyacıyla dudaklarımız ayrıldığında. Neden adını söyleme gereği duymuştum bilmiyordum. Belime sabitli ellerini hiç hareket ettirmemişti. Ben güçlü olduğumu zanneden birisiydim ama sanki şimdiden sonra, dik durmam, onun o güçlü ellerinin, omurgama bir şekilde dokunmasına bağlı olacaktı. Nefesini şimdi yüzümde hissediyordum. Aynı belimdeki elleri gibi, gözleri de gözlerime sabitlenmişti. Onu tanıyana kadar, bu kadar değerli olduğumdan bihaberdim. En az bakışlarının derinliği kadar çok seviyordum onu. Bakışlarıyla gözlerimi delip içime ulaştıkça, kendimi de en az onu sevdiğim kadar seviyordum.

"Çok nazik bir kalbin var," dedi, fısıldayarak. Şaşkınlıkla gülümsedim. Beni yavaşça bacaklarının üzerinden koltuğa doğru kaydırdı ve ayağa kalktı. "Sizi Selim götürse olur mu, emanet çocukla araba kullanma sen?" dedi, kapıya doğru ilerlerken.

"O-olur," dedim, hâlâ üzerimden atamadığım şaşkınlıkla.

Kapının önünde durdu ve yüzünü bana döndü. "Asya sana emanet. Eğer bir şey olursa... Ya da huysuzlanırsa doğrudan beni ararsın," dedi ve göz kırpıp içeriye girdi.

♠

"Nazlı Hanım," dedi Selim, Hisarüstü'ne doğru çıkan yokuşa geldiğimizde. "Bora Bey, eğer siz istemezseniz okula girmememizi söyledi... Kampüsün girişinde inmek mi istersiniz yoksa fakülteye kadar gidelim mi?" dedi, saygıda asla kusur etmeyen bir ifadeyle. *Dilimi ısırarak söylüyorum ki Naz, Bora'nın bu düşünceli tavrından ö-le-ce-ğim!*

"Kampüsün girişinde insek daha iyi," dedim gülümseyerek. "Ben dersten çıkınca sizi arayayım, olur mu?"

"Nasıl isterseniz Nazlı Hanım," dedi Selim. Özgür, biraz daha ileride arabayı durdurduğunda, Selim hızlı adımlarla kapımızı açmıştı. Çantamdan öğrenci kimlik kartımı çıkarmakla uğraşırken, bir yandan da Asya'nın elini sıkı sıkı tutuyordum. Oldukça neşeli bir şekilde, kocaman açtığı gözleriyle etrafı gözlemliyordu.

"Çocuk?" dedi gülümseyerek, güvenlik görevlisi. Biraz şaşkındı elbette ama gülümsüyordu.

"Kaçak öğrenci," dedim, göz kırparak.

Asya için Boğaziçi'nin masmavi denizle buluşan yemyeşil görüntüsü çok farklı bir manzara olmamalıydı, çünkü o Karadeniz'i belki de benden çok gezmişti. Fakat, şu an burasının bir okul olmasını yadırgıyor ve gördüğü her resmi kafasına kazımaya çalışıyor olmalıydı. Temel Bilimler Binası'na giden yolda duyduğu her sese dönüyor, gördüğü her tabelayı anlamasa bile birkaç saniyeliğine inceleme gereği duyuyordu. "Çok büyük!" dedi, dakikalar sonra.

"Öyle," dedim, gülümseyerek. "Derse girmeden bir şeyler içmek ister misin?"

"Olur," dedi, itiraz etmeden. Birlikte kantine doğru ilerledik. Kendime, çok uzun zaman sonra derse gireceğim için sert bir kahve almam gerekiyordu ve fakat ben sert kahve sevmezdim. *Sağlık olsun Naz, düşünmen yeter. Sen oradan, bir çay söyle kendine, demli olsun.*

Kendime demli bir çay almış, Asya'ya ise öyle alıştığı üzere, paşa çayı yaptırarak, bahçedeki masalardan birisine oturmuştuk. Etrafımızda dolaşan kedi ve köpekleri Asya büyük bir sevinçle izliyordu. "Telefonunu kullanabilir miyim?" diye sordu, biraz sonra. Bu soru üzerine, artık yeni bir telefonum olduğunu hatırlamıştım. Kullandığım tüm uygulamaları evde kaşla göz arasında yüklediğim ve şarjını kontrol ettiğim telefonu Asya'ya uzattım. Telefonun alt kısmını dudaklarına yaklaştırdı ve konuşmaya başladı. "Dayıcığım! Burada *bissürü* kediler var, köpekler var!" dedi ve gülüm-

seyerek ekrana bakmaya başladı. Biraz ona doğru yaklaşarak, şaşkınlıkla ne yaptığını anlamaya çalıştım. Bora'ya WhatsApp'tan ses kaydı atmıştı.

"Nasıl yapabildin bunu?" diye sordum.

"Yeşil mesaj kutusuna tıkladım. Sonra herkesin içinden dayımın resmini buldum. Evdekilerin telefonundan dayımın resmini bulup, onunla konuşuyorum ben. İşte kim telefonunu verirse bana evde... Zaten ben dedim dayıma, bu resmi koymasını, çok güzel..." dedi, gülümseyerek. *Söylemeyeyim söylemeyeyim diyordum da Naz; o kadar anlamıyordum ki Bora'nın WhatsApp'ta neden fotoğraf kullandığını. Yani kullanmazdı, kullanmazdı; Bora sonuçta bu.*

"Fotoğraflarını çek dayıcığım," diyen Bora'nın sesini duymamla önce irkildim ve sonra bana soru soran gözlerle bakan Asya'ya gülümsedim. Fotoğraf çekmek için izin vermemi bekliyordu. Asya, denize karşı konumlanmış, karşımızdaki bankın arkasında yatan beyaz bir köpeğin fotoğrafını çekerek Bora'ya attı.

"Adı Beyaz Uykucu olsun dayı, tamam mı?" dedi Asya ve ses kaydını gönderdi.

"Olsun bakalım," dedi Bora, yeni gönderdiği ses kaydında.

"Sana derste de fotoğraf atayım mı dayı?" diye sordu Asya.

"Derste telefon kullanmak yasak dayıcığım," dedi Bora.

Asya'nın şaşkın suratı yeniden bana çevrilmişti. "Evet yasak," dedim, üzüntülü bir ifadeyle.

"Olsun. Önemli değil," dedi Asya, gülümseyerek.

"Başka bir işin var mı telefonda? Dayına *görüşürüz* diyecek misin?" dedim, merakla.

"I-ıh. Sonra yine konuşurum belki," dedi Asya gülümseyerek ve telefonu bana uzattı. Asya, Bora'ya kocaman büyüyen ve aynı gerçeği gibi atmaya devam eden bir kırmızı kalp emojisi göndermişti ve bunu ne ara yaptığını asla anlamamıştım. Şaşkınlıkla gülümsedim ve gözlerim kısıldı.

"O kalbi ben atmadım."

"Hadi canım."

"Evet."

"Çünkü ben sana neden kalp atayım ki?"

"Bilmem. Neden atmayasın?"

"Atmamı mı isterdin?"

"Neden isteyeyim?"

"Bu uzar gider yalnız..."

Ve Bora uzatmamış, kısa kesmişti; hatta kısa da değil konuşmayı tamamen kesmişti. Konuşma bitmişti. Mavi tik olmasa bile görüldüğünü bildiğim mesajıma cevap yazmamıştı. Cevap yazmadığı gibi çevrimdışı olmuştu. Dersin başlamasına on bir dakika kırk yedi saniye kalmıştı ve de kalkmamız gerekiyordu. Sık kullanmadığım ama Asya sayesinde, biraz evvel sık kullanılanlarıma giren ama bu hâliyle küçücük duran o kırmızı kalbe baktım. Sonrasında birdenbire, parmağımı sola doğru kaydırarak, emojilerde semboller kısmına gelmiş bulundum. Kırmızı kalbin yanında duran, ilk sıradaki soldan ikinci siyah kalbe tıkladım. *Pilavdan dönenin kaşığı kırılsın Naz!*

Gönderdim.

Siyah kalp, kırmızı kalp gibi güm güm atmıyordu ama ona iletildiğinde onun da boyutu büyümüştü ve ekranda oldukça asil duruyordu. WhatsApp'tan derhâl kaçarcasına çıktım ve telefonu çantamın içine fırlattım. Ve benim kalbim, siyah kalbin yapmadığını yapıyor, yerinden çıkacak kadar hızlı bir şekilde atıyordu.

♠

"Ders mi bitti?" diye sordu Asya sessizce bana dönerek. Hocanın dersliken ayrıldığını ve sınıftaki öğrencilerin dışarıya çıktığını görmüş, olanı biteni anlamak istiyordu.

"Hayır güzel kız!" dedi Ekin. Asya'nın ders boyunca, asla gıkını çıkarmadan, gayet keyifli bir şekilde yaptığı resimde gözlerini gezdirdi ve gülümseyerek Asya'ya döndü. "Ara verdik sadece. Tenefüs gibi."

"N'aber Ekin?" dedim, yerimden kalkıp ona sarılarak.

"Seni sormalı Nazo?" dedi sımsıcacık gülümsemesiyle ve kollarını bağlayarak yüzüme bakmaya başladı. Bir şeyler duymuştu ve de her şeyi birinci ağızdan teyit etmek zorunda hissediyordu.

"Doğru, evleniyorum," dedim gülümseyerek.

Bakışları, parmağımdaki yüzüğe kaydığında, Ekin'in yüzündeki gülümseme daha da artmıştı. "Hande bahsetti. Ve hatta, yarınki partiye de

davet etti beni. Ama ne yalan söyleyeyim, son an'a dek kamera şakası çıkacak zannetmiştim," dedi Ekin, gözlerini bir parça daha fazla açarak. "Çok sevindim, çok mutlu olun!" diye devam etti. Hande'nin samimi olmadığı hiç kimse yoktu fakat tüm arkadaşlarının içinde belki de kendisine en yakın hissettiği, ders aralarında oturduğumuz masada her daim olan ve böylece benim de adını dahi bilmediğim hatta tanımadığım çoğu insandan ayrılan birisiydi Ekin.

"Sağ ol tatlım," dedim, tebessüm ederek. "Gel tabii," diye devam ettim. Ve kim bilir Hande, başka kimleri kimleri çağırmıştı fakat bunu düşünüp de şimdi sinirlenmek istemiyordum. Bakışlarım, Ekin'le beni dinlemek yerine, hâlâ resim yapmaya devam eden Asya'ya kaymıştı. "Asya... Bora'nın yeğeni," dedim, Ekin'le onu tanıştırmak istercesine.

"Ay!" dedi Ekin, kahkaha atarak. "Bir an, çocuğu falan diyeceksin diye ödüm koptu!" dedi, rahatlamış bir ifadeyle. "Hayır, sormaya da çekindim," diye devam etti. Histerik bir kahkaha attığımda Asya, Ekin'e gülümsüyordu ve onun bu muhabbetten ne anladığını asla bilmiyordum. Ve belki de ben Ekin'i tam da bu yüzden, bu okuldaki diğer insanlardan ayırarak seviyordum; alakası olmayan hiçbir şeye karışmıyor, bilmediği konu hakkında yorum yapmıyor ve üzerine vazife olmayan hiçbir mevzuya muhalefet olmuyordu. Ve belli ki sosyete dergilerini ya da magazin sayfalarını falan da takip etmiyordu. *Ne kadar da sana benzemiyor Naz!*

"Memnun oldum Asya'cığım," dedi Ekin, gülümseyerek.

"Dayımın çocuğu yok," dedi Asya, içten bir tebessümle. "Çünkü daha evlenmedi." *Çocuktaki akla bak Naz!* Darısı da inşallah başımaydı da benden çocuğu olurdu. *Yavaş gel Naz!* Ekin ve Asya, kendi aralarında sohbete tutuştuklarında, çantamın içine fırlattığım telefonum ve çok nazik kalbimden koparak siyah bir kalp emojisiyle simgelenen mesajım aklıma gelmişti.

"Emoji klavyesi kullanmıyorum." yazmıştı Bora, elli yedi dakika önce, mesajıma cevap olarak. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi dört saniyeliğine tavana sabitledikten sonra, yüzüme en hin gülüşümü yerleştirdim.

"Kullansaydın eğer... Ne gönderirdin, mesela?"

"Emoji gönderecek olsam, klavyesi de telefonuma yüklediğim applerden birisi olurdu."

"Lafı yine çok güzel çevirdin"

"Vallahi tebrik ederim."

"Ders arası sanırım?"

"Evet."

"Sizi almaya geleceğim çıkışta."

"Gel."

"Ama biraz oyalanmanız gerekebilir. İşimin ne zaman biteceğini bilmiyorum."

"Neredesin ki?"

"Ortaköy. After party hazırlıkları."

"Heee :)))))"

"Ben dersteyken sen bizim için uğraşıyorsun yani..."

"Güzel, sevdim ben bunu."

"Çalış çalış."

"Her şeyin kusursuz olması şahsen benim için çok ama çok önemli, bakalım duruma göre değerlendireceğim çabanı."

"Yoksa evlenmekten vazgeçerim diyorsun?"

"Aynen öyle."

"Şakalarına bayılıyorum Nazlı."
"O kadar komikler ki..."
"Kelimeleri kifayetsiz bırakıyor."

"Aaa!"

"O zaman buraya da kaşları çatılan bir Bora Karabey çizelim."

"Gerçi senin kaşların hep çatık."

"Sahi... Senin kaşların neden hep çatık?"

"İyi dersler Nazlı."



Boğaziçi Üniversitesinde attığımız her bir adımda karşımıza çıkan kedilere, kantinden paket hâlinde aldığımız salamlardan dağıtıyorduk. Derse girerken, Asya özellikle ders çıkışında bunu yapıp yapamayacağımızı sormuştu. *Bu okuldaki altıncı senen Naz, bir kere aklına gelmemiştir böyle bir insanlık.* Gelmemişti evet ama çocuklardan da bir şeyler öğrenebilirdik.

Onların kalbi, benim kalbimden çok daha nazik olabilirdi. *Artık bunu sürekli olarak kullanırsın herhalde Naz?*

"Salamımız bitti yenge," dedi Asya, sarı bir kedinin başını okşarken. "Ama zaten Şekercik de doymuştur," dedi bana yüzünü çevirdiğinde.

"Şekercik mi koydun adını?" dedim, Asya'ya gülümseyerek.

"Evet. Dayım ne zaman gelecek?" dedi, merakla.

"Bilmiyorum, ararız. Hadi gel, biz şimdi ellerimizi yıkayalım seninle," dedim ve elini tutarak, tuvalete doğru yürümeye başladım.

"Dayıma derste resim yaptığımı anlatacağım," dedi, sevimli bir sesle. "Sonra öğretmeninin beni çok sevdiğini de söyleyeceğim," diye devam etti. Kafasını kaldırmış, bana bakıyordu.

"Bence seni tanıyan herkes çok sever," dedim. Tuvaletin ağır kapısını hafifçe ittirdim ve Asya'nın içeri girmesini sağladım. Çok uysal bir çocuktu. Hiç şüphesiz, çok güzel yetiştirmişlerdi onu. Ne yapması ya da yapmaması, ne zaman konuşup konuşmaması gerektiğini çok rahat anlıyordu. Tuvaletten çıktıktan sonra kantine doğru ilerledik. Saat dörde yirmi vardı. İki tane vişne suyu alarak, deniz manzaralı banklardan birisine oturduk. Çok tatlı bir bahar havası vardı.

"Ooo kimler teşrif etmiş!" dedi, neşeli bir ses. Ozan'ın sesiydi bu. Gülümseyerek ayağa kalktım ve ona sarıldım. "Küçük hanımefendi kim?" dedi Ozan, Asya'ya gülümseyerek. Ve elbette ki, Asya'nın ayağa kalkıp ona elini uzatmasını ve adını söylemesini beklemiyor olmalıydı. *Sen de beklemiyordun Naz...* "Memnun oldum," dedi Ozan.

"Nasıl gidiyor?" dedim, Ozan'a göz kırparak.

"Aynı işte. Vural Hoca'nın asistanlığını yapıyorum şimdi. Bir yandan da yüksek lisans. Kafeye de devam işte," dedi, göz devirerek. "Sende ne var ne yok?"

"Asya'cığım... Ozan Abi'n benim komşumdu," dedim gülümseyerek. "Aynı zamanda da aynı okuldayız tabii ama o benden büyük." Asya, heyecanla beni dinliyordu. Bakışlarımı Ozan'a çevirdim. "Mezun olacağım inşallah!" dedim, aynı onun gibi göz devirerek.

"Annem ile arada kulaklarını çınlatıyoruz," dedi Ozan ve küçük bir kahkaha attı.

Gözlerimi kıstım. "Paralarım seni Ozan! Sakın! Sakın muhabbetini bile açma!" dedim, sinirle.

Ozan, daha çok kahkaha atmıştı. "Gelin size bir şeyler ısmarlayayım kafede."

İstemsiz bir şekilde ben de gülmüştüm. "Asya'cığım... Ozan Abi'nin kafesi var okulun hemen dışında... Dayını orada bekleyelim mi? Hem kocaman bir akvaryum da var orada... Madem bütün hayvanları seviyormuşsun..." dedim, ellerimi dizlerime yerleştirip Asya'nın hizasında eğilerek.

"Olur," dedi Asya, hiçbir şeye itiraz etmeyen tatlılığıyla.

Ozan, Asya'nın elinden tuttu ve yürümeye başladık. Telefonumu çıkardım ve Bora'yı aradım. Henüz ikinci çalışında, "Efendim Nazlı," diye açtı telefonu.

"Neredesin?" diye sordum, tatlı olduğunu sandığım bir sesle.

"Ortaköy'deyim hâlâ, biraz daha işim var. Bir şey mi oldu?"

"Yok. Benim eski evin orada bir kafe var da... Biz seni orada bekleyeceğiz. Onu haber vermek istedim," dedim. Ozan, Asya'yı kucağına almıştı. Bana kıyasla daha hızlı ilerliyorlardı çünkü Ozan Asya'yı eğlendirmek için hızlı adımlarla koşarcasına yürüyordu. Asya, kollarını Ozan'ın omzuna yerleştirdiğinde, bileğindeki bilekliğin ipi çözülmüş ve yere düşmüştü.

Bora, bu sırada, "Tamam ben-" demişti ama benim yeniden konuşmamla lafı kesilmişti.

"Bilekliği düştü Ozan, dur!" dedim, yüksek çıkan bir sesle.

"Ozan?" dedi Bora, şaşkın bir ses tonuyla.

Ozan, eğilmiş ve Asya'nın bilekliğini yerden almıştı. "Ben bağlayamam bunu yalnız," dediğinde, benim onlara yetişmemi beklemek için durmuştu.

"Takmasam da olur," dedi Asya, kıkırdayarak.

"On beş dakika sonra oradayım," dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Cevap vermeme fırsat kalmadan telefon suratıma kapanmıştı.

♠

Eski evimin sokağının başında, kampüsün neredeyse karşısında sayılacak bir mesafede, Ozan'ın işlettiği küçük, öğrenci mekanı olan kafeye gelmiştik. Özellikle cuma ve cumartesi akşamları kalabalık olurdu burası. Şimdiden, çok az boş masa vardı.

"Kimleri görüyorum!" diye boynuma atladı Nergis. Henüz üniversite ikinci sınıftaydı ve o da benim gibi matematik okuyordu. Ozan'ın kafesinde yarı zamanlı çalışarak da cep harçlığını çıkarıyordu. Ben Nergis'le

ayaküstü konuşurken, Ozan, bahçede güzel konumlanmış yuvarlak bir masaya Asya'yı oturtmuş ve ona çikolatalı bir pasta dilimi ikram etmişti. Asya, etrafı gülümseyerek inceliyor ve pastasını yiyordu. Göz göze her geldiğimizde de gözlerini kırpıştırıyordu. "Hadi ne çok tuttun çalışanımı!" dedi Ozan, yapmacık bir sitemle. Elinde, vişneli kek tabağı ve iki bardak da çay vardı. Yanımızdan geçerek Asya'nın yanına gitti.

"Özlemişim bu ortamı!" dedim, yanlarına gittiğimde.

Ozan gülümseyerek bana cevap verecekken, koşar adımlarla Nergis yanımıza gelmiş ve dikkatimizi üzerine çekmişti. "Ozan Abi! Çok zengin bir müşterinin geldiğine yemin edebilirim," dedi telaşla. "Alacağım bahşiş benimdir," diye fısıldarken, Bora yanımıza kadar gelmişti.

Ozan, hızla ayağa kalktı. "Buyurun... Hoş geldiniz?" dedi şaşkınlıkla. Bora ise geyikten başka bir şey yapılmayan bir kafeye değil de toplantıya gelmiş kadar ciddi bir ifadeye sahipti.

"Dayım o benim!" dedi Asya, Ozan'a gülerek. Ozan'ın şaşkın bakışları Asya'ya çevrilirken, Bora'nın ifadesiz bakışları da beni bulmuştu.

"Çocuğu çalmadın inşallah?" dedi Ozan bana dönerek. Yüzünde ciddi bir merak vardı.

Histerik bir kahkaha attım ve ayağa kalktım. "Eee Ozan... Bora, benim erkek arkadaşım. Hatta arttırıyorum yarın nişanlanıyoruz," dedim gülümseyerek. Ardından Bora'ya döndüm. "Ozan da benim alt komşumdu... Daha doğrusu, annesi ev sahibimdi. Aynı zamanda da bizim okuldan."

Ozan, elini Bora'ya uzattı ve tokalaştılar. "Bir sandalye ayarlar mısın hemen?" dedi, Nergis'e. "Siz böyle geçin," diye devam etti ve Bora'ya kendi yerini verdi. "Ne içersiniz?"

"Filtre kahve," dedi Bora, tok bir sesle. Ardından Asya'ya döndü. Çayımı yudumlayarak, Bora'nın hareketlerini izliyordum. "N'aber prenses?"

"İyi... Ozan Abi'm pasta ikram etti bana," dedi Asya. Cıvıl cıvıl çıkmıştı sesi.

"Afiyet olsun... Nasıl geçti gününüz?"

"Çok güzel!" dedi Asya sevinçle. "Biliyor musun? Yengemin öğretmeni beni çok sevdi. Ders sonunda tahtaya adımı ve soyadımı yazdım ben."

Asya öyle neşeliydi ki, Bora da gülümsemişti. "Öyle mi?" dedi, kaşlarını kaldırarak. "Sıkılmadın mı sen derste?"

"Cık. Yengem bana kalem verdi. Sınıftaki arkadaşlarından da *bissürü* kalem topladı. Hepsi bende hem de şimdi. Çantamda. Bana hediye etti-

ler," dedi Asya, gülümseyerek. "Bir tane kız vardı. Böyle yengemin arkasında oturuyordu. Çok süslüydü, Ekin Abla gibi değildi. Biz sınıfa girerken... Senden bahsediyordu. Sen yengemden illaki ayrılacakmışsın, atacakmışsın onu bir şey yapıp... Neydi yenge?"

Asya'nın bakışları en sonunda bana çevrilince, Bora'nın bakışları da bana kaydı. İşte buna *çocuktan al haberi* adını veriyorduk ve çocuktan her haberi almasak da olurdu aslında. Asla umurumda olmamakla beraber, benim durumuma da *zengin adamı kapakladı* adı veriliyordu. En azından, okul içinde, itinayla uzak durduğum ve yanaşmadığım bir grup topluluk, bu konuda böyle düşünüyordu. Tüm gün, nişandan sonra yapılacak partimle ilgilenip dersi eken Hande de o gruba, *ukala dümbelekleri* adını veriyordu mesela.

"Buyurun," dedi Ozan. İyi ki de dedi. Bora'nın kahvesini masaya koymuş ve kara kedi misali ortamıza oturmuştu. Asya'ya verecek bir cevabım olmadığı ve beni kurtardığı için bunu önemsememiştim. "Tatlı kız... Pastanı bitirdiysen eğer... Akvaryuma bakabilirsin," dedi, Asya'ya gülümseyerek. Asya'nın izin almadan bu masadan kalkmayacağına adım kadar emindim ama bakışlarının benimle değil Bora'yla muhatap olacağını düşünüyordum. Soru soran gözlerle bana baktığında, içimde bir yerlerde daha evvel hiç hissetmediğim bir duygu hissetmiştim: Annelik.

"Nergis," diye seslendim. Nergis, sesimi duyar duymaz yanıma gelmişti. "Asya'ya ıslak mendil verir misin? Akvaryumdaki balıklara bakacak," dedim gülümseyerek. Asya masadan kalkarken, Bora'nın bakışlarını üzerimde hissetmemle ona döndüm. Gözlerinin içinde bir parıltı ve dudaklarında varla yok arası bir tebessüm peyda olmuştu.

"Bu arada... Sizin bir arkadaşınız vardı... Anıl'ın yanında görmüştüm birkaç kez... Esmer bir kız..." dedi Ozan. Bakışlarımı ona çevirdim. Ayça'nın adını hatırlamaya çalışıyordu. *Naz, ne alaka şimdi?*

"Ayça," dedim, dümdüz bir sesle ve çayımdan bir yudum aldım. Bora yeniden ifadesizleşen yüzüyle, gözünü kırpmadan Ozan ve benim aramdaki sohbette bakışlarıyla mekik dokuyordu.

"Hah! O kız gelmiş birkaç kez... Seni bulamadıkça bizim zile basmış sanırım. Annem taşındığını söylemiş ama ısrarcı olmuş. Numaranı istemiş ama annem vermemiş. Geçenlerde öğrendim ben de... Arayacaktım seni vallahi ama aklımdan çıkmış," dedi Ozan, samimi bir ifadeyle.

Ozan'la komşuluk ilişkimiz gayet iyiydi, annesinden kaçar kaçar bana gelirdi. Fakat ne kadar yakın olursak olalım, belli bir seviyeyi geçmemişti ilişkimiz. Bu seviyeyi bugüne kadar Eren ve Hande dışında kimseyle geçememiştim de zaten. Yeni tanıdığım insanlara karşı hep bir koruma kalkanı açıyordum, bunun bildiğim belli bir sebebi yoktu. İnsanlarla ne kadar samimi olursam olayım, etrafıma çizdiğim çemberin dışında bırakıyordum onları. Eren çocukluk arkadaşımdı, hatta abim sayılırdı ve de onun yeri sade çemberin içi değil başımın üstüydü. Ama Hande'nin diğer herkesten sıyrılıp bu çemberin içine neden ve nasıl girebildiğini bilmediğim gibi, diğer insanların da o çemberin neden ve nasıl dışında kaldıklarını anlamıyordum. *Naz'cığım, hayatın geometrisini sonra hesap et, konumuz Ayça!*

"Annen çok dedikodumu yapıyor mu ya?" dedim, abartılı bir şekilde gülerek. Konunun Ayça olmasını kabul edememiştim. Ozan şaşırsa da bozuntuya vermedi ve güldü.

"Kızım sus ya... Abuk sabuk muhabbetler. Vallahi utanıyorum. Şehir dışında olmasaydım görürdü annem!" dedi Ozan, mahcup bir şekilde.

Küçük bir kahkaha attım ve bakışlarımı Bora'ya çevirdim. "Benim kirayı son ödeme günüm ayın 7'siydi. Hayriye Teyze'ye... Yani Ozan'ın annesine... Ayın 8'inde evden çıkacağımı söylediğimde, benden kalacağım bir gece için 400 lira istedi de," dedim, gülerek.

Bora'nın gözleri kısılırken, dudakları yanaklarına ulaşmıştı. "Bir gece için?" dedi, şaşkınlıkla gülümserken.

Ozan başını iki yana salladı. "Kapatalım bence konuyu."

"Evet. Ben de gittim otelde kaldım. Ve emin ol, Ozanların evinden çok daha lükstü ve gecesi 300 liraydı," dedim gülerek.

"Annem akıl hastası bence benim," dedi Ozan ve dudaklarını birbirine bastırdı.

"Estağfurullah," dedi Bora, Ozan'a samimi bir şekilde gülümseyerek. Sonrasında bakışları yeniden beni bulmuştu.

"Yok ya şimdi birbirimizi kandırmayalım... Ben de az değilim yani. Kadını çıldırtıyordum," dedim, bakışlarımı Bora'dan ayırmayıp.

Ozan da Bora'ya çevirmişti yüzünü. "Naz'ın tekila partileri vermesinde değildi annem cidden... Sadece çok fazla ses oluyordu. Yani tüm mahalleyi ayağa kaldıracak cinsten," dedi, yapmacık bir ciddiyetle. Bora, kaşlarını kaldırarak gülümsemişti.

"Aman tekila partisi dediğin de... Yılda bir kez, birkaç gün üst üste. Ki onda da hep biz bizeydik," dedim Ozan'a, umursamazca omuz silkerek.

Ozan kahkaha atarak yeniden Bora'ya döndü. "İki tane barmen arkadaşı olunca insanın... Hakan'la Anıl. Hayatım boyunca hangisinin daha iyi olduğunu düşünüp duracağım sanırım."

"Anıl barmen sayılmaz ya... O para kazanmak için... Daha doğrusu bence bedavaya içki içmek için çalışıyordu barlarda. Ama Hakan, herkesi sollar o özel kokteylleriyle," dedim gülümseyerek.

Anıl'dan ne kadar herhangi biriymiş gibi bahsedebiliyorsun Bora'nın yanında, farkında mısın Naz? Herhangi birisi değildi ama bahsedilmeyecek kadar özelimde kalan birisi de değildi. Çünkü ona karşı duyduğum her özelleştirilmiş duygu, sadece eskilere aitti artık. Güzel bir anıydı Anıl, o kadar. Gözlerim Bora'ya değdiğinde, bakışlarındaki o sevdiğim derinlik yerli yerindeydi.

"Velhâsıl-ı kelâm... Evden çıkarken ettiğin bedduayı geri al... Yoksa Eren'e gider tüm yalanlarını bir bir ifşa ederim," dedi Ozan, gülerek. Ben de küçük bir kahkaha atmıştım. Bora'ya döndü. "Tabii bekâr kız, eve erkek alamıyor... Annem, Hakan'ı falan mesela benim arkadaşım zannediyor. Eren'le Anıl için de Naz zaten zamanında kuzenleri olduğunu söylemiş. Büyük olan Eren ya... Annem Eren'e şikâyet ediyordu Naz'ı sürekli. Bir yerden sonra Eren, Naz'a ciddi ciddi bir ayar çekmiş. Ben de annemi bir şekilde oyaladım ve Eren tüm o partilerimizden habersiz kaldı."

Bora bu sefer de başını iki yana sallayarak gülümsemişti. "Ama saymam bunu! Eksik anlatıyor... Karşılığında matematik sınavlarına çalıştırıyordum Ozan'ı. Tam bir ilkokul seviyesinde matematiği... Nasıl mühendislik fakültesi anlamadım," dedim göz devirerek.

"Senin ilkokul anlayışın Türkiye seviyesinin üstüyse ben ne yapayım ya?" dedi Ozan, sitemle. "Ama hakkın var, bire bir bir şey öğretme konusunda mükemmelsin. Özel ders ücretlerini yüksek tutman lazımdı aslında senin. Bir de milletin ayağına sen gidiyordun yani!" diye devam etti. *Artık gidemiyor Ozan'cığım, neyse!* Bora'nın derin bakışları beni bulduğunda, özel ders vermemi yasakladığını hatırlamış mıydı acaba?

"Yazık günah ya... Benim öğrencilerim de fakirdiler, benim gibi," dedim, şakacıktan üzülmüş gibi yaparak. "Neyse şimdi zengin bir kocam olacağına göre... Özel ders de vermeme gerek yok." Cümlemi bitirmemle, Bora güçlü bir kahkaha atmıştı. "Neyse müstakbel kocam zengin bile

olsa... Ben bu yemediğim, ikram ettiğin ve parasını asla ödemeyeceğimiz vişneli kekimi paket yapmanı rica edeceğim. Yolda yerim," dedim, Ozan'a dönerek. Ozan, gülerek ayağa kalktı ve dokunmadığım kek tabağını alarak, içeriye doğru yöneldi.

"Asya'yla bana yemek ısmarlıyormuşsun diye duydum," dedi Bora, muzip bir ifadeyle. Halbuki asla böyle şeyler âdetim değildi.

"Tabii, müstakbel zengin kocam bana bugün kredi kartı bahşetti..." dedim, gülümseyerek. "Üstelik üzerinde benim adım ve soyadım yazıyor," diye devam ettim. "Acaba, harcadığım parayı ödemeyip borcu benim üzerime mi yıkacak?" dedim, gözlerimi kısarak.

Bora, elimden tuttu ve beni Ozan'ın kalktığı sandalyeye doğru çekiştirdi. Sonrasında da sandalyeyi iyice kendisine doğru yanaştırmıştı. Nefesi yine yüzüme değiyordu. "Diyelim senin bir sevgilin varmış... Ve sen onunla, okul çıkışı buluşmuşsun... Heyecanla..." dedi, es vere vere. Dudaklarıma güçlü bir öpücük kondurdu ve geri çekildi. Hayal bile edemeyeceğim bir şeydi bu aslında, hayallerimin ötesindeydi. Gülümsedi ve yeniden elimden tuttu, birlikte ayağa kalktık.

♠

"Bora," dedim, vale kapımı açtığında, arabadan iner inmez. Bora, Asya'nın kapısını açmadan durmuş ve bakışlarını bana çevirmişti. "Saatlerdir sigara içmiyorum kafayı yiyeceğim. Siz girin restorana, benim sigara içmem lazım," dedim telaşla.

"Niye içmedin?" diye sordu Bora, hafif şaşkın bir ifadeyle.

"E Asya'ylaydım?" dedim, düz bir ifadeyle. "Bülent'le Esma'nın ya da senin, onun yanında sigara içtiğinizi görmedim..."

Bora'nın yüzündeki şaşkın ifade yerini minicik bir tebessüme bırakırken elini kaldırdı ve hemen arkamızdaki aracın önünde bekleyen Selim'i yanımıza çağırdı. Arabanın arka kapısını açtı ve Asya'nın elinden tutarak arabadan inmesini sağladı. "Begüm eve geldiğinde bana haber versinler," dedi, Selim'e. Ardından bakışlarını Asya'ya çevirdi. "Geç dayıcığım sen," dedi, yumuşacık bir sesle ve Asya'nın elini bırakarak benim elime uzandı. Asya, yalnızca bir adım önümüzde yürüyerek, bizden önce restorana girmişti.

"Hoş geldiniz efendim," dedi, yanımıza yaklaşan bir kadın.

"Hoş geldiniz Bora Bey," dedi, saniyeler içinde, koşar adımlarla yanımıza gelen takım elbiseli bir adam.

Asya hiç duraksamadan yürüyor ve biz de onu takip ediyorduk. Restoranın içine girdikten sonra etrafına bakındı ve bakışları Bora'ya çevrildi. "Nereye oturmak istiyorsan söyle," dedi Bora, yumuşacık bir sesle. Asya, dışarıdaki alana camekan bölmeyle komşu olan köşe bir masaya doğru ilerlemeye başladığında, yeniden onu takip ettik. "Biz hemen geleceğiz dayıcığım, sen ablaya ne yemek istediğini söyle," dedi Bora, Asya sandalyesine oturduktan sonra. Ardından bakışları, masaya kadar bize eşlik eden kadın ile adama çevrildi.

"İlgileniyorum efendim," dedi kadın Bora'ya gülümseyerek.

Bora, asla bırakmadığı elimi daha sıkı kavrayarak, açık alana çıkan yere doğru yürümeye başladı. Dışarıya çıkmamız için, başka bir adam kapımızı açtı ve Bora açık alandaki sigara içen kalabalıktan biraz uzaklaşarak loş olan yere doğru ilerledi. Ceketinin cebinden sigara paketini çıkardı ve kutuyu başparmağıyla ittirerek açtıktan sonra, içinden bir tane almam için bana uzattı. Ben sigarayı dudaklarıma götürdüğümde, pantolonunun cebinden çıkardığı çakmakla sigaramı ateşlemişti.

"Gösterişli mekanlardan nefret ediyorum," dedim bıkkınlıkla. "Yani, buraya açılan kapıyı insanlar açamıyormuş gibi, kapının başına bir kişiyi dikiyorlar ve de onun maaşını yemeklerin parasına ekleyerek insanlara alttan alttan geçiriyorlar." Bora yalnızca gözlerimin içine bakıyor ve belki de yanlışlıkla içinden bana cevap veriyordu. "Ama tabii manzarası çok güzel," dedim, gülümseyerek. "Bu manzarayı sağlıyorlarsa, istedikleri kadar geçirme ve bunu süsleyerek yapma hakkına sahip buluyorlar kendilerini."

"Hesabı ödememek için yapıyorsan... Söz ağızdan bir kez çıkar," dedi, muzip bir ifadeyle.

"Yaa! Öderim," dedim, kaşlarımı çatıp ama aynı zamanda da gülümseyerek. "Bizim kantine sizin çikolatalardan gelmiş."

"Bizim çikolatalar?" dedi, anlamadığı her hâlinden belli olan bir ifadeyle.

"Hani siz, bir gıda şirketini satın aldınız ya... Hani ben çözmüştüm yapılan dolandırıcılığı," dedim, kısık bir sesle. "Ders arasında atıştırmalık bir şeyler almak için kantine gittiğimde dikkatimi çekti. Asya ile Ekin tuvalete gitmişlerdi... Ekin, bizim sınıftan bir kız... Neyse işte o markanın çikolatalarından bizim kantine gelmiş."

"Yani... Her yerde görebilirsin... Yaygınlığı artmaya başlamıştır illaki," dedi gülümseyerek.

"En son zarar ediyordunuz?" dedim, şaşkınlıkla.

"Etmemeye çalışıyoruz işte," dedi, birdenbire küçük bir kahkaha atarak. "Yani Türkiye'de çok daha fazla bölgeye dağıtım yapılmaya başlanmıştır. Zaten gıda şirketini biz bünyemize dâhil ettiğimiz için değeri otomatikman artmış oluyor. Hangi ürün ya da ürünler için ben bilemiyorum şimdi ama reklam çalışmalarına da başlanmıştır. Şu aşamada, ne kadar az zarar o kadar kâr," diye devam etti. Bakışlarımı hafifçe sağa çevirdim ve camekanın arkasından görünen Asya'yı kontrol etme ihtiyacı hissettim. Bir şeyler atıştırmaya başlamış, Bora'nın onu emanet ettiği kadınla, gülümseyerek sohbet ediyordu.

"Asya da büyüyünce Boğaziçi'nde okuyacakmış," dedim, gülümseyerek. "Gerçi sizin aile yurt dışında eğitim almaya alışık ama..."

"Asya büyüyene kadar, bin defa hayalleri değişir," dedi gülümseyerek.

"Benim değişmedi," dedim, incecik bir sesle. "Hep matematik, hep sayılar..."

"Tutku sendeki," dedi, bir elini saçlarıma götürerek. "Ama hayaller ne yazık ki her zaman gerçeğe dönmüyor," dedi, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Eminim ki, öğle güneşine kanarak giydiğin bu kısacık şort, akşamın bu saatinde seni hayal kırıklığına uğratmıştır... Titriyorsun."

"Sen kısacık şort görmemişsin," dedim, küçük bir kahkaha atarak. "Seninle Bodrum'da tanışmak isterdim," diye devam ettim ve kaşlarımı kaldırıp gülümsedim.

"Bak sen..." dedi, bir elimi avuçlarının arasına alarak. "Merak ettim doğrusu şimdi," diye ekledi. Sigaramdan son nefesimi aldım ve kül tablasında söndürdüm.

"Görürsün belki, bir gün..." dedim gülümseyerek.

♠

Salondaki koltuğa uzanmış, kitap okuyordum. Okumaya çalışıyordum ya da. Elime kitap almayalı çok uzun zaman olmuştu. *Okula gidince kim olduğunu hatırladın Naz, ondandır.* Ama okuyamıyordum çünkü Begüm, cam kenarındaki tekli koltuklardan birisine oturmuş, diğerine de ayağını uzatmış ve kim olduğunu bilmediğim bir kızla görüntülü konuşuyordu.

Begüm'ün ve *after party*'e davetli birçok arkadaşının giyeceği kıyafetlerden takacakları takılara kadar her şeyi öğrenmiştim.

Bora, Asya ve ben akşam yemeğini yedikten sonra eve gelmiştik. Evdeki tüm misafirlerimiz de Bahar'ın evine misafirliğe gitmişlerdi. Biz gitmemiştik. Açıkçası yorgundum ve eve gelme fikrinden hoşlanmıştım da. Nicedir aklımda olan Love&Math'i, Begüm'ün ve görüntülü konuştuğu arkadaşının sesinden dolayı okuyamayacağımı anladığımda, kitabı ortadaki büyük sehpanın üzerine yavaşça attım. Yattığım yerde biraz daha mayıştım.

"Git de çocukla ilgilen! Yücel bile senden daha çok ilgilendi Asya'yla!" dedi Bora, sert ve yüksek bir sesle. Yücel kimdi? Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda, Bora'nın bakışlarıyla karşılaşmıştım. *Adını merak etmediğin takım elbiseli adamlardan birisidir Naz!*

"Öf abi! Noir'yla oynuyor işte! Oynasın!" dedi Begüm, kendini ayak ucuma atarak. Gözlerimi ovaladım.

"Uyuyor muydun?" diye sordu Bora, tereddütlü bir ifadeyle. Uyuduğumu düşünmediği için yüksek sesle konuşmuştu anlaşılan.

"Galiba," dedim, mırıldanarak. Buna başka bir cevabım yoktu, çünkü tam olarak şu an dünyayı algılamıyordum. "Üzerimi örtmemiştim çünkü ben saniyeler öncesinde?" dedim, battaniyeyi kaldırarak.

"Ben örttüm, bir saatten fazla oldu sen uyuyalı," dedi Begüm, televizyonu açarken. L koltuğun köşesine yaslandım ve dizlerimi karnıma çektim. "Titriyordun neredeyse..." Eve gelir gelmez üzerimi değiştirmiş, siyah tayt ve kısa kollu bir tişört giymiştim ama yine de ısınamamıştım anlaşılan.

Bora, Begüm'ün elinden kumandayı aldı ve ayaklarımın hemen ucuna oturdu. Uyarıcı bir tonlamayla, "Gidip Asya'yla ilgilen!" dedi.

"Noir'yla oynuyor cümlesinin nesini anlamıyorsun sevgili abiciğim?" dedi Begüm, bıkkınlıkla. "Hem siz neden Bahar Abla'ya gitmediniz ki?"

"Sen neden Nazlı'yla okula gitmedin?" dedi Bora, gözlerini televizyondan ayırmayarak. Bir haber kanalı açmıştı.

"Hevesimi kaçırdın," dedi Begüm, mırıldanarak.

Bora kumandayı sehpanın üzerine koydu ve yüzünü Begüm'e döndü. Sonrasında da hafifçe bana sırtını dönecek şekilde, tamamen Begüm'e döndü ve bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Yalan söylememeyi öğrenmen lazım Begüm!" dedi. Sesinde yine ama bu kez hafif, uyarıcı bir tonlama mevcuttu. Başımı biraz geriye atıp koltuğa dayasam yine uyurdum muhtemelen. Kendime gelemiyordum bir türlü. *Bora'nın bu uyarı dolu*

ses tonlamaları bile seni kendine getiremiyorsa, acaba söylesen de seni havuza falan mı atsa Naz? Havuza atmasını istemezdim ama jakuziye kendiyle beraber atsa fena olmazdı. *Tövbe estağfurullah!*

"Abi tamam... Açmayalım konusunu," dedi Begüm ve yerinden kalktı. Bora'nın hemen yanına oturdu. Bora onu kollarıyla sarmalarken, Begüm kafasını Bora'nın omzuna koymuştu.

Ben de kollarımı bacaklarıma sardım ve başımı kollarımın üzerine koydum. Biri beni öptü. Dehşet içine düşmüş bir hâlde gözlerimi açtığımda, L koltuğun az evvel yaslandığım yerine yaslanarak ayaklarını uzatmış Bora'nın göğsünde kafam vardı. Bir elim ise karnına sarılı bir şekilde yatıyordum. Ben de ayaklarımı onun gibi ne ara uzatmıştım?

"Çok fazla uyudun," dedi Asya. Neredeydi? Arkama doğru dönmeye çalıştım ama kimse yoktu.

"Koltuğun tepesinde," dedi Bora, yumuşacık bir sesle. Kafamı kaldırdığımda, Asya'nın gülümsemesiyle karşılaştım. Ben de gülümsedim ve gözlerimi kapatıp Bora'ya biraz daha sokuldum.

"Hani beraber yatacaktık?" dedi Asya. *Çok nazik bir kalbin var senin Naz, uyanmak zorundasın.*

"Gel yatalım," dedim, mırıldanarak. Uyanmasam da olurdu işte, böyle yatabilirdik.

"Sığmayız ki öyle... Siz ikiniz zor sığıyorsunuz, ben nasıl sığayım?" dedi Asya, üzüntülü bir sesle. Cevap vermeyi gerçekten çok istedim ama uyku beni kendine çekiyordu.

"Dayıcığım... Hadi sen koş, bizim odamıza git. Yatağa gir," dedi Bora, yumuşacık bir sesle.

"Gelecek misiniz ki?" dedi Asya, merakla. Ama ses tonu üzüldüğünü belli ediyordu. Asya'nın ayak sesleri gitgide uzaklaştığına göre, Bora konuşmadan cevap vermiş olmalıydı.

"Bayağı uyanmayacaksın yani," dedi, kulağıma doğru fısıldayarak.

"Uyanamıyorum. Jakuziye at beni. Kendinle beraber," dedim, mırıldanarak. *Çünkü beynini çöpe attık Naz!*

"Efendim?" dedi, şaşkınlıkla. *Allah aşkına bu kadar şaşıracak ne var Bora? Bulduğu her fırsatta seni öpen Naz'ın, seninle jakuziye girmek istemesine mi şaşırıyorsun?* Umarım, Bora bunları duymuyordu. "Sizdeki sefa zaten bir bende yok," dedi. Biz kimdik, kaç kişiydik, asla bilmiyordum.

Bora'nın var olduğu yerde uyumak, beraberinde uçan halıyla uyumak gibiydi. Havada uçarak uyuyabiliyordum.

"Özel uçağın olduğu için mi sürekli uçabiliyorum?" diye sordum, başımı omzuna gömerek. Cevap gelmedi. Kollarımı boynuna doladım. Elimin altında köprücük kemiği vardı. Elimin değdiği yer çok uzaktı ama köprücük kemiğinin benim tarafıma da uzanıyor olması lazımdı muhakkak. Öptüm. Köprücük kemiğini öpüp öpmediğimden emin değildim. "Köprücük kemiğin miydi öptüğüm yer?" diye sordum.

"Köprücük mü?" dedi Asya ve kahkaha atmaya başladı. Sırtımın altında yumuşacık bir yatak vardı. Gözlerimi ovaladım ve esnedim. Asya, yatağın ortasında bağdaş kurmuş gülümseyerek bana bakıyordu. "Yanakcık... Buruncuk... Gözcük," dedi ve yeniden kahkaha attı. Bora banyoya girmişti.

"Asya'cık," dedim, gülümseyerek ve onu kendime çektim. Gıdıklamaya başladım. Gitgide daha çok kahkaha atıyordu. Kahkahalarının arasından bir şeyler söylemeye çalışıyor ama başaramıyordu ve ben sanırım uyanmıştım. Bir çocuğun kahkahalarına sebep olmak ise kesinlikle ruhu besliyordu.

"Da...yı, yenge...me bir şey söy...le," dedi Asya, kahkaha atarak. Demeye çalıştı ya da.

Bora banyodan çıkmış, yatağa giriyordu. "Bırak Asya'yı yengesi," dedi Bora, bize doğru döndüğünde. Dirseğini yastığa yerleştirmiş, başını sol elinin üzerine koymuştu. Asya, gıdıklamalarımdan kaçmak için Bora'ya doğru yaklaştığında Bora da Asya'yı gıdıklamaya başladı.

"Ya... Ye...ter..." dedi Asya gülerek. *"Uyy! Nefes alamayrum dağ!"* diye devam ettiğinde, kocaman bir kahkaha attım. Bacağıyla üzerimizdeki yorganı tekmeleyerek açtı ve iki eliyle yüzüne rüzgâr yapmaya başladı. "Hadi bana masal anlat yengeciğim," dedi biraz sonra. Bora, gözlerini kapatmıştı.

"Boş ver masalı... Gel seninle çarpım tablosu çalışalım," dedim gülümseyerek. Bora, gözlerini birden açtı ve bana bakmaya başladı. Ciddi olup olmadığımı kontrol ediyordu muhtemelen.

"Yaa çalıştık ya zaten kedileri beslerken... Kafam karışıyor benim çarparak falan. Boş ver şimdi. Masal anlat," dedi, dudaklarını bükerek. Küçük bir kahkaha attım. "Bir varmış bir yokmuş... Hadi anlat," diye devam etti Asya.

Burnunu sıkarak gülümsedim. "Dokuz kere üç?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

"Dokuzları bilmiyorum dedim ya... Altılara kadar öğrendim ben!" dedi Asya, üzüntü dolu bir sesle.

Dolu dolu bir kahkaha atarken, bakışlarım Bora'nın gülümseyen bakışları ile buluşmuştu. "Tamam," dedim, ciddi bir sesle, biraz sonra. "Dokuz kere beş?" diye sordum ve gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bilmiyom yenge bilmiyom!" dedi Asya, kaşlarını çatarak. Daha yüksek bir kahkaha attım. "Altılara kadar sor, *beş kere on*'u biliyorum ben en fazla," dedi, üzüntülü bir sesle. Suratı o kadar tatlı, o kadar ısırılası ve o kadar acıklı duruyordu ki dayanamayıp yanağına öpücükler kondurmaya başladım. "Beş tane elmam varmış, üç tanesini Ali yemiş, kaç elmam kalmış?" dedim, meraklı bir ifadeyle.

"Başkasının lokmaları sayılmaz..." dedi Asya, ciddi bir ifadeyle. Bora başını iki yana sallayarak gülümserken, ben Asya'ya şaşkınlıkla bakıyordum. "Masal anlat... Lütfen," dedi Asya, küçük bir çocuğa yakışır bir rica ifadesiyle. Derin bir nefes aldım ve hangi masalı anlatacağımı düşünmeye başladım.

"Bir varmış bir yokmuş..." dedi Bora, huzurlu bir sesle. Asya'yla bakışlarımız aynı anda ona çevrildi. "Uzak diyarların birinde bir prenses yaşarmış..." diye devam etti. Ben de dirseğimi yastığa aynı onun gibi koyup, başımı sağ elime yerleştirmiştim.

"Güzel miymiş?" diye sordu Asya, heyecanla.

Bora'nın dudakları hafifçe yanaklarına doğru uzandı. "Çok... Çok güzelmiş dayıcığım," dedi Bora, yumuşak huylu bir sesle. "Prenses, bir prense aşıkmış. Ama prens başka birisini seviyormuş," diye devam etti.

"Ama neden?" diye sordu Asya, merakla.

Bora, gözlerini Asya'nın minicik gözlerinden çekmiyordu. "Çünkü prenses, prensin çok yakınındaymış. Çok yakınımızda olan şeyleri görmeyiz," dedi, tebessüm ederek.

Asya'nın şaşkınlıktan kaşları çatılmış ve kaşlarının ortasında bir çukurcuk oluşmuştu. "Nasıl yani?"

"Mesela sen... Burnunu görebilir misin?" diye sordu Bora.

Asya, burnuna bakmaya çalıştığında, dudakları öne doğru bir şekil almış ve gözleri kocaman açılmıştı. Çok komik görünüyordu, kıkırdadım. "Göremedim," dedi, ciddi bir ifadeyle. "Prenses, prensin burnu muymuş

yani?" Boğazından neşeli bir ses çıkartarak o da kıkırdadı. "Köprücük... Buruncuk," dedi, bana dönerek. Gülümsedim.

"Prenses, prensin burnunun dibindeymiş. Prens de burnunun dibini göremiyormuş işte. Körmüş de biraz," dedi Bora, muzip bir ifadeyle. Asya, yeniden Bora'ya dönmüş ve tüm dikkatiyle onu dinliyordu. "Bir gün prens çok hasta olmuş. Doktorlar, prensin öleceğini söylemişler." Zorlukla yutkundum. Ne ben prensestim ne de Anıl prensti ama aklıma gelmişti işte.

"Ölmüş mü?" diye sordu Asya. Sesinin tonlamasına hafif bir üzüntü yerleşmişti.

"Ölmemiş. Çünkü prenses, prensin hayatını kurtarmış," dedi Bora, buruk bir tebessümle.

"Nasıl kurtarmış?" diye sordu Asya, heyecanla. Dudakları öne doğru uzanarak kalmıştı birkaç saniye boyunca.

"Çok daha uzak, karanlık ve pek tekin olmayan diyarlara gitmiş prenses. Orada kötü bir adamla tanışmış. Kötü adam, prensin ölmesini engelleyebileceğini söylemiş. Ama buna karşılık, prensesin kendisiyle yaşamaya başlayacağını şart koşmuş," dedi Bora. *Sen prenses değilsin, Anıl da prens değil Naz. Bora da kötü adam değil zaten. Ama bu sizin hikâyeniz.*

"Ama prensle prensesin kavuşması gerekiyor?" dedi Asya. Bu sefer gerçekten de üzülmüştü. "Prens, prensesin kendi hayatını kurtardığını öğrenince... Prensesi görürdü. Fark ederdi. Başkasını seviyor olamaz, prens prensese aşık olmak zorunda," diye devam etti sitemle.

Bora, Asya'ya gülümserken ne hissedeceğimi bilemiyordum. "Prenses, anlaşma gereği, yaptığı fedakârlığı anlatamazmış prense... Prens de dâhil olmak üzere herkese, kötü adama aşık olduğu yalanını söylemiş prenses. Zaten bir süre prensten ayrı kalmak zorundaymış. Çünkü prens hemen iyileşememiş... Yavaş yavaş iyileşecekmiş," dedi Bora, yumuşacık bir sesle.

"Kötü adam prensese ne yapmış peki?" dedi Asya, aynı merakıyla.

"Canını acıtmış. Ona zarar vermiş," dedi Bora, sesine yerleşen hüznü perdeleme gereği duymadan.

"Ne yapmış ama... N'olmuş prensese?" dedi Asya, incelmiş bir sesle.

"İyi davranmamış ona işte," dedi Bora, geçiştirir bir ifadeyle.

"Prens kurtarmış ama prensesi değil mi?" diye sordu Asya, heyecanla. "İyileşince gelmiş..." dedi, sondaki harfi fazlasıyla vurgulayarak. "Beyaz atıyla gelmiş ve prensesi kurtarmış!" dedi, ellerini birbirine çarparak. Masalın sonunu kendi yazmış ve sanki sonu böyle devam ediyor gibi sevinmişti.

Bize dayatılan sonu mutlu masal klişeleriydi bunlar; prensesler hep prenslere layıktı. Oysa gerçek hayatta *prens* ya da *prenses* diye bir şey yoktu. Kötü adamın prensesin canını acıttığından bahsediliyordu masalda, gerçek hayatta gönlüne aşk düşüp de acı çekmeyen var mıydı ki?

"Hayır," dedi Bora, tok bir sesle. "Prenses kurtarılmak istememiş... Çünkü prenses, kötü adama gerçekten de aşık olmuş."

Asya'nın kaşları şaşkınlıktan çatılmıştı. Gözlerini üç kez kırpıştırdı. "Ama adam kötü... Bir prenses neden kötü adama aşık olur ki?! Bir prenses asla kötü bir adama aşık olamaz... Prenseslerin mutlu olmaları lazım."

Bakışlarımı Bora'ya çevirdim, Asya'ya bakıyordu. Yüzünde, oradan elimle koparıp almak istediğim buruk bir gülümseme vardı. "Bence de," dedi, yutkunarak. "Prenseslerin mutlu olmaları lazım."

"Ama aslında yengeciğim..." dedim, Asya'ya gülümseyerek. Asya, yüzünü bana çevirmişti. "Dayının sana anlattığı o kötü adam, aslında prensesin kahramanıymış."

"Nasıl yani?" diye sordu Asya, şaşkınlıkla. Ve bu sırada elini bana uzattı. Minicik parmaklarını avucumun içine almıştım. Bir çocuğa, kötülük denen şeyin bizim sandığımız gibi olmayabileceğini anlatmak çok zordu.

"O kötü adam... Prensese, bu hayatta hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi yapmış," dedim, gülümseyerek.

"Ne yapmış?" diye sordu Asya, merakla.

"Sıradan bir genç kıza, prenses olduğunu hissettirmiş. Yani esasen prens için değil, o kötü adam için prensesmiş o genç kız."

Asya, yüzüme şaşkınlıkla bakıyordu. "Prenses de prenses mi değilmiş yani?" diye sordu, birkaç saniye sonra. Başımı yavaşça iki yana salladım. "Peki... Bu kahraman... O, aşık olmuş mu genç kıza? Hem, prense n'olmuş o zaman?" *Çocuğun beynini ambale ettiniz Naz!*

Küçük bir kahkaha attım. "N'olmuş biliyor musun?!" dedim neşeyle. "Genç kız, gökten elma düşmesini arzularken, kafasına armut düşmüş! Sonra genç kız, bir daha gökten elma düşmesini falan istememiş... Ama bir gün, yine bir cisim gel, sen genç kızın kafasına düş!" dedim, vurgulaya vurgulaya. Asya gülmeye başlamıştı. "O da ayva çıkmış Asya!" dedim, yapmacık bir üzüntüyle. Asya kahkaha attı. "Genç kız ayvayı yemiş! Ama doktor da genç kıza demiş ki..." dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Doktor nereden çıktı ya?" dedi Asya, kahkahalarının arasında.

"Susar mısın? Masal anlatıyorum şurada..." dedim, şakacıktan kaşlarımı çatarak. "Neyse doktor, *'Aferin tatlı prenses, sen meyveleri ne kadar çok seviyorsun!'* demiş," dedim, sesimi kalınlaştırmaya çalışarak. Bora da buna dayanamamış olsa gerek, küçük bir kahkaha atmıştı ama gözlerini ısrarla benden kaçırıyordu.

"Hangi meyveyi seviyormuş ki en çok?" dedi Asya, gülerken.

"Vişneyi," dedi Bora. Asya'yla bakışlarımız aynı anda ona çevrilmişti. "Hadi artık uyuyoruz..." dedi. Asya'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Kapat bakayım gözlerini," dedi. Asya gözlerini kendisini kasarak sımsıkı yummuştu. Bora, diğer yanağına da bir öpücük kondurdu Asya'nın. Gülümseyerek onu izliyordum. Gece lambasını kapattı. Başımı yastığa koyduğum sırada, dudaklarımda dudaklarını hissetmiştim. Küçücük, sessiz ve yumuşacık bir öpücük bıraktı dudaklarıma.

"İyi geceler?" dedi Asya, meraklı bir sesle.

"Uyuduk biz," dedi Bora, tatlı bir tınıyla.

"Yengemi öptün şimdi," dedi, Asya, neşeli bir ifadeyle.

"Ya sen her şeyi bilmek zorunda mısın?" dedi Bora, aynı tatlı ses tonuyla. Asya'ya doğru yaklaştım. Karnının üzerinde Bora'nın eli vardı. Ben de Bora'nın elinin üzerine elimi koydum ve gözlerimi kapattım.

İçinde bulunduğumuz resmin tek bir açıklaması vardı: Aile olmak.

"Dayı?" dedi Asya, biraz sonra. Fısıldamıştı. Uykuya dalmak üzereydim artık. Asya'nın uzun bir günü nasıl bu kadar büyük bir enerjiyle yaşadığını anlayamıyordum.

"Efendim," dedi Bora, aynı onun gibi fısıldayarak.

"O kötü adam... Yani prensesin kahramanı... Aşık olmuş mu prensese?" Asya'yla ortak özelliğimizdi bu, sorduğumuz soruya cevap almak zorunda hissediyorduk. *Naz'cığım, uykunu açmak istemem tatlım! Ama konu sen ve Bora'yla ilgili.* Bora konuşmadı ve on ikinci saniyede Asya, "İyi geceler," dedi, neşeli bir şekilde.

"Artık rahat rahat uyuyabilirsin dayıcığım," dedi Bora da neşeli ve kısık bir tonda. *Bora, Asya'ya cevap vermiş Naz!*

"N'olmuş?! Aşık olmuş mu?!" diye bağırdım, yattığım yerden doğrulmaya çalışarak.

"Allah!" diye bağırdı Asya, korkuyla. Uyuduğumu falan mı zannediyorlardı? Ne münasebetti? "Korktum yenge!" dedi tatlı bir sitemle ve güldü.

"N'olmuş, aşık olmuş mu?" diye sordum, daha normal tonda çıkan bir sesle.

"Nazlı?" dedi Bora. Sesinde hafif uyarıcı ama aynı zamanda eğlendiğini açık eden bir tonlama vardı. *Maşallah maşallah, Allah daha çok eğlendirsin Naz!*

"Söyleyemem. Masalın sonu sırmış," dedi Asya, karnının üzerindeki elimi, minicik parmaklarıyla okşuyordu.

"Sır mıymış?" dedim, sitemle. "Sırmış öyle mi?" dedim, şaşkınlıkla. "Zaten ben biliyorum ki! Allah Allah! Sırmış madem... Ben de size prensesin bilmediğiniz iç dünyasını anlatmayacağım!" Kimse cevap vermedi. "Yalvarsanız da anlatmayacağım! Teessüf ederim, cık cık cık!" dedim, daha da kısık çıkan bir sesle. *Uyu Naz!*

Uyuyamıyordum. Dudakları arasından dökülen tek bir kelimeye hasret yaşıyordum hatta. *Sen de ona alenen, onu sevdiğini söylemedin Naz! Ama o kurguladığı masaldaki prensesin, yani gerçek dünyadaki senin; kendisine, yani kurguladığı masaldaki kötü adama aşık olduğunu söyledi. Sen de biliyorsun aslında...* Olsun, o yine de bana söyleseydi! *Yapma Naz, senin nazik bir kalbin var.*

Uyuyamıyordum. Bir sağa, bir sola dönüyor yine de uyuyamıyordum. Asya ve Bora hiç kıpırdamadan yatıyorlardı. Yatmaktan sıkılmıştım. Kalksa mıydım? Kalktım.

"Nereye?" dedi bir ses, fısıldayarak.

"Ders çalışacağım. Uyku tutmadı," dedim, sese cevaben, fısıldayarak.

Balkonda ders çalışılmazdı ama balkona çıkmıştım. Sesin sahibi, sessizce arkamdan geldi ve oturduğum koltukta yanıma kuruldu. Yüzünü net bir şekilde göremiyordum ama gecenin karası gözleri ışıldıyordu. Sonra kolları tarafından bedenimin çekildiğini hissettim ve kucağına yerleştirildim. "Uslu kızlar kimseye küsmez demiştik..." dedi.

"Sır," dedim, omuzlarımı kaldırıp indirerek. "Bana da söylersen sırrınızı barışırım," diye devam ettim, bu kez de kaşlarımı kaldırarak.

"Neyi söylersem?" dedi, neşeli ama kısık çıkan bir sesle.

"Kahramanın genç kıza aşık olup olmadığını..." dedim.

Boynumun sağ tarafındaki saçlar, dikkatlice, elleri tarafından boynumdan uzaklaştırıldı. "E sen biliyordun hani bunu?" dedi, derin ama muzır bir ses tonuyla.

"Biliyorum evet ama sen Asya'ya söyledin, o zaman bana da söyleyeceksin," dedim.

Dudaklarına yerleşen tebessümü üç saniyeliğine bana sergiledi ve sonrasında, kendisinin adının yazdığını bilmediği dövmemin üzerine, tebessümüyle beraber dudaklarını bastırdı. *"Boynun diyorum, boynunu benim kadar kimse değerlendiremez,"** dedi, dudaklarını bile isteye boynuma değdirerek. Sanki dudakları ya da nefesi değil, ağzından çıkan şiir dizeleri çarpıyordu boynuma ve bıraktığı iz orada aşkın bir katmanını daha oluşturuyordu.

Parmak uçlarımı, sakallarında yavaşça gezdirmeye başladım. Kafasını geriye doğru attığında, dudaklarını öpmek için kucağında hareket etmem gerekmişti. Ellerim arasındaki yüzünün gerildiğini hissediyordum. Kasılmıştı. Sergilediği boynu aklımı başımdan alıyordu. Önce parmak uçlarımı değdirdim boynuna. Dudaklarımı boynuna yaklaştırdığım sırada, boğazından kopup da kulaklarıma çarpan minicik bir inilti, içimde bir yeri titretmişti. Boynuna ıslak imzalar bırakırken, buram buram bergamot kokusuna karışan, deniz melteminin getirdiği tuzlu kokuyu içtiğimi hissediyordum. Altımda hissettiğim heybetiyle beraber ne yapacağımı bilemez vaziyette, dudaklarım boynuna çivili bir şekilde kalakaldığımda ise, benim de tüm bedenim kaskatı kesilmişti.

"As-ya içeri-de," dedi, titreyen sesiyle. Kafamı *evet* anlamında salladım ama görmemişti muhtemelen.

"Aaaa! Ben de ders çalışacağım zaten!" dedim, telaşla ve kucağından kalktım.

"Ben de..." dedi, kafasını doğrultmuş, gözlerimin içine bakıyordu. *O da mı ders çalışacakmış Naz?* "Su!" dedi aniden. "Su içeceğim."

"Afiyet olsun," dedim.

"Olsun olsun," dedi, kesik kesik nefes alarak ve hızla ayağa kalktı. Önce balkondan, sonra da odadan çıktı.

---

* Cemal Süreya'nın *Üvercinka* şiirinden.

177 Gün Önce...

"Günaydın!" diye bağırıyordu Hande, hattın diğer ucundan. Gözlerim kapalıyken çalan telefonu cevaplamak çok yanlıştı belki de. "Günaydın," dedim, kısık çıkan bir sesle.

"Kızım bugün nişanın var kalk kalk!" dedi Hande, telaşlı bir şekilde.

Derin bir nefes aldım. "Azıcık uyuyayım kızım ya! Dün kendimi kaptırdım, gece herkes yatınca ödev yaptım. Vallahi azıcık daha uyumam lazım." Banyonun kapısının açılma sesini duymamla, gözlerim de aralanmıştı. Saçlarından yavaşça göğüs kaslarına doğru sular süzülüyordu, belinde kahverengi bir havlu vardı. Ayakları çıplaktı. *Adamı baştan aşağı süzseydin Naz!* Gözlerim yeniden göğüs kaslarına doğru çıktığında, daha çok açılmışlardı. *Seksen seksen yüz altmış, Allah neler yaratmış Naz!* Hande'nin ne konuştuğunu duymuyordum ama "Uyandım uyandım," dedim iç çekerek. Bora, bana göz kırpıp giyinme odasına girdi.

"Tamam o zaman iki saate kadar oradayım ben. Öpüyorum kuzum!" dedi Hande. Telefonu komodinin üzerine bıraktım ve ayağa kalktım. Gözlerim giyinme odasının kapısına takılı bir şekilde nereye yürüdüğümü bilmeden, anlamsızca gidiyordum. En sonunda balkonda buldum kendimi ve bir sigara yaktım. Bunu yapmak yerine yüzüme su çarpmalıydım aslında. Fakat kendimi, Bora'nın biraz önce duş aldığı banyoya girmek için hazır hissetmiyordum. *Bugün nişanlanıyorsun Naz.* Sanki birisi kalbime coşkuyla ve sımsıkı sarılıyordu.

"Günaydın," dedi Bora, balkona çıktığında. Saçları ıslaktı ve kurutma gereği duymamıştı. Kot pantolon üzerine, beyaz bir tişört giymiş ve köprücük kemiğini huzuruma sunmuştu.

"Günaydın," dedim gülümseyerek.

Sigarasını yakarken, "Duymadım akşam ne zaman yatağa geldiğini," dedi.

Arkama yaslandım ve dizlerimi karnıma çektim. "Eh, artık alıştım... Çok sessiz hareket ediyorum."

"Tık sesini dahi duyarım genelde ama..." dedi, düşünceli bir şekilde. Kendine hayret ediyordu muhtemelen.

Bu sırada telefonum çalmaya başlamıştı. Ekrandaki numarayı tanımıyordum. "Efendim?"

"Naz! Cenk ben. N'aber?" dedi, karşı taraftaki ses. *Çüş Naz! Gerçek mi bu?*

"Oğlum sen döndün mü?" dedim, heyecanla.

"Döndüm döndüm. Hatta bu akşam nişandan sonraki partine davetliyim!" dedi Cenk, neşe içinde. Otuz iki diş sırıttığıma emindim. Ya da bugün öyle bir gündü ki, ne duyarsam duyayım çok mutlu olabilirdim.

"Eren'le mi konuştunuz?" diye sordum, merakla.

"*Yeep!* Beni görünce kalpten gitme diye önden arayayım istedim," dedi Cenk ve kocaman bir kahkaha attı.

"Ne zaman döndün?" diye sordum, önce. "Neden aramadın oğlum beni? Görüşürdük," diye ekledim sonra da.

"Dur kızım sakin ol! Hasret gideririz bol bol akşama. Daha buralardayım," dedi Cenk.

"Gideremediler..." dedim. İyi ki gözlerimi devirdiğimi görmüyordu.

"Gideririz, rahat ol. Öyleyse akşam görüşüyoruz," dedi.

"Görüşürüz Cenk," dedim. Ve telefonu kapattım. Bora, bana bakıyordu. Bakışlarında, kimin aradığını söylemem gerektiği uyarısı saklıydı. "Cenk..." dedim.

İfadesiz bir sesle, "Onu duydum," dedi.

"Bodrum'dan arkadaşım," dedim.

"Açman gerekirse?" dedi. Aslında açmam gerekmezdi ama bakışları, açmak zorunda olduğumu hissettiriyordu.

"Hepi topu bu kadar açılıyor," dedim. Açmak istesem de açamıyordum. "Akşam partiye davet etmiş Eren onu. Tanışırsınız," diye devam ettim, ayıp olmasın diye.

"Olur. Tanışırız da... Açarız da. Sıkıntı yok," dedi ve ayağa kalktı. "Dün Ozan'ı açtık, bugün Cenk'i açıyoruz... Bakalım yarın kimi açacağız..." diye mırıldandı, kendi kendine. "Hadi," dedi ardından bana ve bakışlarıyla kapıyı işaret etti. "Kahvaltı yapacağız."

♠

Giriş katından, aşağıdaki salona bağlanan merdivenlere yönelmeden evvel süslü salona bir bakış atmak benim olmazsa olmaz alışkanlıklarımdan

birisi olmuştu. *Bir gün Bihter Ziyagil'i o salonda oturuyor olarak bulmayı bekliyorsundur Naz.* Fakat artık bu imkânsızdı.

"Süslü salonun kolonları ağlıyor!" dedim, hafif yüksek çıkan ve şaşkın bir sesle. Aşağıya inen merdivenleri es geçip süslü salona doğru, koşar adımlarla yürümeye başladım.

"Burayı mı kullanmışlar?" dedi Bora. Sanırım sorusunun bir muhatabı yoktu ve daha çok kendi kendine konuşuyordu. O da aşağıya, kahvaltıya inmek yerine, benimle beraber süslü salona gelmişti.

"Süslü salon da kusura bakmasın ama bunlar çok güzeller!" dedim, fal taşı gibi açtığım gözlerimi Bora'nın gözlerine sabitleyerek.

Eskimeyen âdetler vardı. Bunlar her genç kızı mutlu eder miydi bilemiyordum fakat beni ne kadar mutlu ettiğine süslü salon şahitlik ediyor olmalıydı. Nişan sandıkları ve de sergilenmeye açılmış bohçaların içerisinden çıkan tüm hediyeler, ihtişamlı bir şekilde belki beni değil başkalarını karşılamayı bekliyordu fakat en çok ben etkilenmiştim. Sonuçta hepsi benimdi! Kabul ediyordum, bir kısmı Bora'nındı. Fakat, ortak kullanabileceğimiz her şeyi sahiplenmek istiyordum. Lacivert ve beyaz havlu takımı... Lacivert olanını Bora için almışlardı bohçayı hazırlayan kız tarafı sakinleri fakat kesinlikle Bora'nın değil, benim olmalıydı. Bora'nın çok güzel havluları vardı zaten, onun havluya ihtiyacı yoktu. *Senin havlun yok zaten Naz, değil mi?!* Vardı ama bu lacivert olan çok güzeldi.

"Havlu o Nazlı," dedi Bora, düz bir ifadeyle. Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Anlamadın herhalde ne olduğunu, bir saattir onu inceliyorsun da..." dedi gülümseyerek.

"Rengi çok güzel değil mi ya?!" dedim, iç çekerek.

"Lacivert işte?" dedi, düz bir ifadeyle. Ve sehpanın üzerinde duran erkek parfümünü eline aldı. Anladığım kadarıyla kız tarafı ayrı, erkek tarafı ayrı sandıklar hazırlamış ve burada, hazırladıklarını buluşturmuşlardı. Erkek tarafı sağ olsundu fakat kız tarafı bu kadar parayı nereden bulmuştu ya da bunları nasıl ve ne zaman hazırlamışlardı bilemiyordum.

"Bakayım kokusuna?" dedim merakla. "Sık," diye devam ettim, telaşla. Telaş yapacak hiçbir şey yoktu ama içimdeki merak canavarı uyanmış ve gözleri fıldır fıldır dönerek her şeyi öğrenmeye çalışıyordu.

"Ayıp," dedi Bora. *Çüş Naz?* Hakikaten Bora'nın ağzından ilk kez duyduğumu sandığım bu kelime beni hayrete düşürmüştü. "Şimdi kullanıl-

maz," diye devam etmesi, sanırım suratına hayretle bakan bana açıklama yapma gereği duyduğu içindi.

"Yıkanmanı söylemedim. Bir yudum sıkacaksın alt tarafı," dedim. Başparmağım ve işaret parmağımı birleştirerek miktar göstergesi de yapıyordum, hiç mi etkisi yoktu? Bora'nın manipüle edilememesinden nefret ediyordum.

"*Tester* mı bu Nazlı?" dedi bıkkınlıkla. "Ne yapacaksın kokusunu beğenmeyeceksen çöpe mi attıracaksın? Almış işte halanlar. Nasıl kokuyorsa kokuyor," dedi, sıkıntılı bir nefes vererek. Parfümü elinden aldım. Kapağını açtım ve bileğime sıktım. Şimdi hayretle bakma sırası Bora'ya geçmişti. Evet burası parfümeri değildi ve elimde tuttuğum şişe de deneme şişesi değildi fakat ben bu evin kokudan sorumlu genel bakanıydım.

"Bu ne be?" dedim, göz devirerek. "Baharatlı bu... Bergamotlu zaten hiç değil," diye devam ettim. "Kullanma sakın bunu. Boşuna almışlar," dedim sitemle.

"Ayy! Ben bu kokuya bayılıyorum!" dedi Begüm'ün sesi. Kokudan sorumlu genel bakan olduğumu ilan eder etmez muhalefet olmaya başlayanlar çoğalmıştı fakat ben bu oyunlara gelmezdim! Begüm, elimden parfümü aldı ve bileğine birazcık sıktı. "İnanılmaz bir kokudur vallahi Naz'cığım, bak on dakika sonra falan yumuşayacak bu. Aklını başından alacak..."

"Erkek arkadaşının kokusu mu?" diye sordu Bora, meraklı bir sesle. Gözleri kısılmış, ellerini beline yerleştirmiş, Begüm'e bakıyordu fakat Begüm, kendinden geçmiş bir hâlde, bileğine sıktığı parfümü koklamakla meşguldü. "Kerem'in değil. Eski sevgilimin," dedi Begüm, iç çekerek. Kokuların hayatımızda böyle bir etkileri vardı. Kendinden geçmek için dünyanın en güzel kokusu değil, senin kalbinde iz bırakan bir koku yeterli olabiliyordu. Begüm, bir anlık gafletle kurduğu cümleyi ancak üç saniye sonra fark edebildi. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve parfümü elime tutuşturdu. "Kahvaltı birazdan hazırmış," dedi ve hızlı adımlarla salondan çıktı.

Parfümü sehpanın üzerine geri koydum ve bu sefer de muhtemelen Bora'nın ailesinin benim için aldığı parfümü diğer bileğime sıktım. "Bu güzel kokuyormuş ama!" dedim gülümseyerek. Ve bileğimi koklaması için Bora'ya uzattım. "Eh. Fena değil," dedi, düz bir ifadeyle.

Heyecanla diğer hediyeleri incelemeye başladım. Makyaj seti, cilt bakım seti, ayna, tarak ve fırça seti yan yana dizilmiş ve kendilerini bir an evvel kullanmam için bana gülümsüyorlardı. Fakat siyah, sade ama bir o

kadar şık, parlak taşlı çanta ile bilekten bantlı, önünde de yalnızca bir bant olan açık, siyah, ince yüksek topuklu ayakkabılar çığlık çığlığa, bir an evvel kendilerini kullanmam için bana âdeta yalvarıyorlardı. "Bu çanta ve ayakkabıyı her kim seçtiyse... Gidip elini öpeceğim!" dedim, hafif yüksek çıkan, heyecanlı bir sesle.

"Babaannem hazırladı seninkileri," dedi Bora, memnun olmamdan hoşnut olduğunu belli eden bir ifadeyle. *Maşallah Naz, bu konudan da geri kalmamış Bora!* Siyah, kırmızı, bordo ve beyaz renkte, ipek saten nevresim takımları... "Sakın saymaya kalkma!" dedi Bora, uyarıcı ses tonuyla. Sayılarını daha sonra mutlaka sayacağım rengârenk ipek şallar... Desen desen pike takımları... Çeşitli renklerde ve farklı oyalarla işlenmiş yazmalar... Seccade ve tespihler... Ve hatta, kokulu sabunlar!

"Ben çocukken, başörtülerinin kenarlarındaki oyalara *çiçek* derdim," dedim, gülerek.

Bora'nın da dudakları iki yana kıvrılmıştı. Elimdeki yazmayı aldı ve yerine koydu. "İnelim aşağıya hadi, sıkıldım," dedi. Hâlâ gülümsüyordu fakat süslü salondaki vadesini doldurmuştu sanırım.

"Terlikler!" diye bağırdım. Hayatımda ilk defa terlik görmüyordum elbette ama benim de artık ince yüksek topuklu, üç farklı modelde siyah, çok şık ev terliğim olmuştu. "Adım adım *Bihter Ziyagil* olma yolunda ilerliyorum!" dedim heyecanla. Terliklerden birini elime almış gülümseyerek inceliyordum. *Görmemişin terliği olursa topuğunu kırar maazallah Naz!* "Seninkilere de bakalım," dedim coşkuyla.

Kız tarafı, kızlarından habersiz zengin olmuş olmalıydı zira aldıkları takım elbise ve ayakkabının fiyatı, nereden bakılırsa bakılsın, bir rakamın yanına nokta koyularak yanına da üç haneli bir sayı eklenmiş bir şekilde yazılıyor olmalıydı. *Seni boynu bükük bırakmamışlar Naz!* Allah onlardan razı olsundu elbette ama bu tarz âdetler yalnızca beni mutlu ediyordu. Zira, Bora'nın onların alacağı tıraş setine ya da asla giymeyeceğine emin olduğum ev terliklerine ihtiyacı yoktu. Ve keşke, o parayla, bana bir şeyler alsalardı. *Naz'cığım açgözlüsün!* Galiba öyleydim. Kendime teessüf etmenin yeri burası değildi. Çünkü Bora'ya ait hediyelerden hangisini kullanabileceğimi düşünürken, bu hiç inandırıcı olmazdı.

"Bunları niye açmamışlar ki?" dedi Bora, meraklı bir ifadeyle. Tekli koltuğun üzerinde duran ve kurdele ile bağlı bohçaları kastediyordu.

"Bilmem. Sizden mi onlar, bizden mi?" dedim merakla.

"Bizden... Kırmızı kurdele görmüyor musun?" dedi, düz bir ifadeyle. "Sizden gelenlere mavi kurdele takmışlar, bizden olana kırmızı," diye devam etti. O kadar sıkılmıştı ki bunu fark etmediğim için utanmasa kızacaktı. Kurdeleyi çözdü. Ve sonra bohçanın katlarını açtı. Siyah, ipek saten kumaş ile transparan dantelin birbirini tamamladığı bir sütyenin askısından, baş ve işaret parmağıyla dokunmaktan korkarcasına tutarak havaya kaldırdı.

"Babaannen zevkli kadınmış vesselam!" dedim, gözlerimi şaşkınlıkla açarak.

"Gözleri de iyi görüyormuş maşallah, ölçüyü tam tutturmuş," dedi. Yüzünde ne tepki vereceğini tam bilemez, şaşırmakla şaşırmamak arası bir ifade vardı. Dudakları, -altta olanı, birazcık öpebileceğim pay bırakacak kadar üstte olanını geçmek suretiyle- öne doğru uzanmıştı. *Sana çüş demekten yıldım Naz, yeni bir ölçü birimi yarattın!*

"Çüş!" dedim, şaşkınlıkla. "Maşallah Bora!" diye devam ettim, sitemle. Bakışları, parmak uçlarıyla tuttuğu sütyenden ayrılıp bana çevrildi. "Sende de iyi göz varmış yani!" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Malum..." dedi, kaşlarını aynı benim gibi kaldırarak. "Ben topluyorum... Yerlerden..." diye devam etti, alaycı bir ifadeyle. *Haklı Naz!*

"Sahi nereye koydun sen onu ya? Dün sabah aradım bulamadım," dedim, merakla.

Sütyeni aldığı yere geri koydu ve yeniden bohçayı kapattı. "Tişörtlerimle takas yapabilmek için sakladım," dedi, yapmacık bir gülümsemeyle. "Bitti de tişörtlerim." *Şimdi halanlar, Bora'ya gidip boxer falan mı aldılar Naz? Hani neredeler?*

"Ben, kullanıyorum senin tişörtlerini ama... Aynı şey değil," dedim, teessüf edercesine bir ifadeyle. *Kendine teessüf etmez ama başkasına gelince en önde parmak kaldırır!* Bir diğer bohçadaki kurdeleyi çözmeye çalışırken, ağzımdan "Cık cık cık!" sesleri dökülüyordu.

"Bak gecelikler de fena değilmiş..." dedi, haylaz bir tonlamayla.

İpek saten bordo gecelik parıl parıl parlayarak bana ve Bora'ya bakıyordu ve ben karşısında, saygımdan yutkunmakla yetinmiştim. "Babaannen... Benden zevkli gerçekten de," diye mırıldandım.

"Hu hu!" dedi Hande'nin sesi. Bir elimdeki geceliğe bir Hande'ye bir de Bora'ya baktıktan sonra elimdeki nadide parçayı bohçaya tıkıştırdım. "Niye kapıyı çalmıyorsun?" diye sordum sitemle. Bora gülmemek için

dudaklarını dişlerken Hande'nin kaşları çatılmıştı. "Salonunuzun kapısı yok?" dedi, şaşkınlıkla.

"Hoş geldin kızım!" dedi Gülsüm Babaanne'nin sesi. Ve sesinden sonra kendisi de görüldü.

"Hoş bulduk Gülsüm Hanım," dedi Hande gülümseyerek ve Gülsüm Babaanne'nin elini öptü.

"Biz de senden bahsediyorduk babaanne," dedi Bora, neşeli bir sesle. Bakışları bana çevrildiğinde korkuyla yutkundum. Yeniden Gülsüm Babaanne'ye döndü. "Nazlı zevkine bayıldı," dedi, haddinden fazla gülümseyerek. Gözlerim koskocaman açılırken aniden yerimden kalktım.

"*Uyy*! Hangisinde?" diye sordu Gülsüm Babaanne, gülümseyerek.

"En çok hangisini beğenmiştin sevgilim?" diye sordu Bora, tehditkâr bir şekilde gülümseyerek. "Iıı..." dedi sonra, düşünürmüş gibi. Başımı hafifçe, yalvarırcasına bir ifadeyle iki yana salladım fakat o bakışlarını Gülsüm Babaanne'ye çevirdi. "Hah!" dedi. "Siyah olana bayıldı." *Buraya kadar mıydı aşkınız, ailecek şaşkınız Naz. Bakamayacağım.* Beni rezil rüsva kepaze mi edecekti? "Ve ben de ölçü konusundaki nokta atışına!" dedi, geniş geniş ve de arsızca gülümseyerek.

"Terlikler!" diye bağırdım, belki de tüm evi inleterek. *Yok Naz, ev cidden büyük.* "Renkleri çok güzel. Kendileri çok güzel. Zaten hepsi siyah. Ölçüleri de tam gerçekten benim ayağım!" diye devam ettim, ciddi bir ifadeyle. Bora küçük bir kahkaha atarken, Hande oldukça güçlü bir kahkaha atmıştı ve sanırım o da anlamıştı. Fakat Gülsüm Babaanne'ye ne oluyordu? *O ne biçim laf Naz?* Neden anlıyordu, neden gülüyordu, yaşından başından da mı utanmıyordu? *Aaa Naz! Ağzına acı biber süreceğim!*

"Güle güle kullan *Nazli kiz*," dedi Gülsüm Babaanne, gülerek. "Sağ olsunlar halan ile yengen... Bizler için de bohça yapmışlar. Eh biz de çam sakızı çoban armağanı onlara bir şeyler hazırladık. Âdet yerini bulsun." Derin bir nefes aldı ve gülümseyerek biraz ilerisindeki koltuğa oturdu. "Benim için çok önemli..." dedi, iç çekerek.

Hande, Gülsüm Hanım'ın yanına oturmuştu. "Ya çok tatlısınız," dedi.

"Tatlı olan *aha da bunlar* baksana..." dedi Gülsüm Babaanne, Hande'nin bacağına elini koyarak. "Bu kara çocuk," dedi, çenesiyle Bora'yı göstererek. "Pijama takımı kullanır mı? Kullanmaz... Ama ona bohça gelmesi, bunun düşünülmesi, her şeylerinin tastamam olması... Bizler için önemlidir," diye devam etti, gülümseyerek. *Al sana Bora'ya alınan ev ter-*

likleri ve tıraş setinin cevabı Naz! "Çünkü o zaman bilirim ki... *Nazli kizun* da ailesi geleneklerine bağlıdır. O zaman *Nazli kiz* da, parmağında taşıdığı yüzüğü kendi evlatlarında yaşatacak, yarın bir tarafa fırlatıp atmayacaktır."

"O nasıl söz?" dedim, incecik çıkan bir sesle.

Gülsüm Hanım, derin ve de belki de tüm yaşadıklarına küfredercesine, kederli bir iç çekti. "Ah *Nazli kizum*... Ben seni biliyorum, sözüm sana değildir. Daha ilk seferde, o güzel gözlerine baktığımda anladım. Sen bağlara önem veriyorsun. Ama işte bu, ailenle kazandığın bir şey imiş. Onları tanıyınca, ne yalan söyleyeyim... Daha da çok sevdim seni. O yüzden mesudum. O yüzden gözüm arkada değildir. Sen o parmağındaki yüzüğü kendi evladının mürüvveti için armağan edeceksin inşallah... Ben göremesem de." Ve dolu gözlerine rağmen, hâlâ, şükredercesine gülümsüyordu.

Omzumda Bora'nın parmaklarını hissettim. Ne zaman bu kadar yakınıma girdiği hakkında bir fikrim yoktu ama bu parmakların omzumda olma sebebini çok iyi biliyordum. *"Sakın,"* diyordu o ince, uzun ve esmer parmaklar. *"Sakın üzülme. Benim parmaklarım senin omzunda olduğu sürece, parmağında taşıdığın yüzüğü hiç çıkartmaman için ihtimal yaratabilecek kadar güçlüyüz."*

♠

"İnanılmaz güzel oldun Naz!" diyordu Begüm.

Vişneçürüğü tülden, düşük kol görünümü veren omuz bantlı, straplez, göğüs kısmı kalp kesim, siyah renkte mini bir parça... Bel hizasında elbise ile aynı kumaşta kalın bir kemer... Kemerden ince şeritler hâlinde yere kadar uçuş uçuş sarkan, vişneçürüğü tül kumaşlar... Kullanılır kullanılmaz demeden, nişan bohçamdan çaldığım, bilekten bantlı, önünde de yalnızca bir bant olan açık, siyah, ince yüksek topuklu ayakkabılar... Aynadaki görüntümden memnundum. Ve hatta, adım attıkça kenarlara uçuşarak, elbiseyi tam olarak abiyeye dönüştüren ve bacaklarımı oldukça seksi gösteren tül şerit detaylarını ayna karşısında zevkle izliyordum.

Bora'nın odasına girilmeme kuralı hâlâ geçerli olmalıydı çünkü hazırlıklar benim odamda yapılıyordu. Saçıma son kez baktım. Etrafında örgü dolanan balerin topuz kusursuz görünüyor, boynumu açığa çıkartıyordu ve böylece elbisenin göğüs kısmının sergilenme hakkından çalınmıyordu. Gece ile gündüzün arasında kalmış, hafif dumanlı, alacakaranlık göz ka-

pakları... Hafif ala çalınmış bir renkle belirginleştirilmiş elmacık kemikleri... Natürel bir hâlde yumuşak bir parlatmayla dikkati çok fazla üzerine çekmeyen dudaklar...

"Sağ ol kuzucuğum, ben de beğendim kendimi sanırım," dedim, Begüm'e heyecanla gülümseyerek.

"Takın eksik ama..." dedi, yüzündeki hin gülümsemesiyle. Çekmeceden bir kutu çıkardı. "Damadın kız kardeşinden..." dedi. Gülümsediğinde, elmacık kemikleri daha da belirginleşiyordu ve bunu çok seviyordum. Bugüne dek yalnızca muhtemelen sahtelerini, gerçekmiş gibi yansıtılan dizilerde ve filmlerde gördüğüm, üstelik de gerçekte, gerçeğini göreceğime hiçbir zaman ihtimal vermediğim, açıkçası bunu asla da düşünmediğim ve kaç karat olduğunu öğrenmekten çekindiğim kristal elmas bir gerdanlık ve küpelerden oluşan takımı kutudan çıkarıp, arkama geçti. "Umarım hep mutlu günlerde kullanırsın," dedi, boynuma takarken.

"Begüm bu çok güzel! Çok teşekkür ederim," dedim şaşkınlıkla. Küpeleri de kulağıma taktıktan sonra, ona sımsıkı sarıldım. Gözlerim dolmuştu. "Umarım bahtın hep gülümsemen kadar güzel olur," dedim fısıldayarak.

"A-aaa! Gelini ağlatıyorum! Daha neler?" dedi, tatlı bir ifadeyle. Ellerimle, yüzüme rüzgâr yaparak, tavana bakmaya başladım. Odanın kapısı tıklatıldı. "Bora Karabey değilsen gir!" diye bağırdı.

"Benim ben," dedi Hande, içeriye girerken. "İnanmıyorum Naz! Kızım çok güzelsin!" diye çığlık atıp, sonrasında iki eliyle ağzını kapatmıştı.

Gülümsedim. "Sen de çok güzel olmuşsun."

"Hadi selfie çekilelim! Hatıra selfie'si!" dedi Begüm. Bir telefon karesine, bu an'dan hatıra, üç gülümseyen yüz sığdırdık. "Haa! Terasa yemek hazırlandı. İnmeden bir şeyler atıştırmanı istedi Bora. Eren'le terastalar."

"Tamam," dedim, aynada kendime son kez bakıp. Hazır mıydım Bora'nın karşısına çıkmaya? "Ay heyecandan kalbim duracak şimdi," diye mırıldandım. *Sakin ol Naz. Saymaya başla mesela. Sakın gerilme.*

"Hadi hadi..." dedi Hande gülerek. Begüm'le beraber, önce onlar çıktı odadan. "Biz geliyoruz!" diye bağırıyordu Begüm, koridorda ilerlerken. Köşeyi dönerken derin bir nefes aldım. Bora ve Eren ayağa kalkmışlardı.

İki adım atarak Bora'ya yaklaştım. Beni ilk kez görmüş gibi bakıyordu. Göz bebeklerine yerleşen parıltıyı bir kutuya koyup hep yanımda taşımak istemiştim. Zaten yakışıklıydı, zaten karizmada çıtayı en yükseğe çıkarıyordu, bir de smokin içinde doruk noktasından selamlıyordu beni şimdi. Yal-

nızca gözlerinin içine bakıyor, kafamı başka hiçbir yere çeviremiyordum. Elimi tuttu ve dudaklarına götürdü.

"İnanılmaz güzel olmuşsun," dedi Eren. İstemeye istemeye, bakışlarımı Bora'nın gözlerinden alıp Eren'e çevirdiğimde gülümsedim.

"Öleceğim şimdi heyecandan ya," dedim mırıldanarak. İnanılmaz gergindim. Elimle ayağımın birbirlerine karışmamaları için bin dereden su getiriyordum âdeta.

"Ölmezsin ölmezsin. Hadi bir şeyler ye," dedi Hande kıkırdayarak. Bora'yla birlikte salıncağa oturmuştuk. Bakışları benim üzerimde dolaşıyordu. Bir tane kanepeyi, dikkatlice yemeye başladım.

"Hadi şampanya!" diye bağırdı Gökhan. Sesi geliyordu ama kendisi yoktu. Terasa önce Melis, sonra Bahar'la Engin ve en sonunda da Gökhan çıkmıştı. Bana elini uzattı ve beni ayağa kaldırdı. "Gelin Hanım..." dedi. Üç saniyeliğine beni tepeden tırnağa süzdükten sonra hayranlığını dile getiren bir ıslık çaldı ve beni kendi etrafımda döndürdü. Bunu neden yaptığını sorgulamamıştım. Şu an, kim nereye çekse oraya gidecek kadar kendimde değilmiş gibi hissediyordum.

"Çok güzel olmuşsun Naz," dedi Bahar, gülümseyerek. Melis de onaylarcasına kafasını sallıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim ve Bahar'la birbirimize sarıldık.

Bu sırada Gökhan şampanyayı patlatmak üzere geri sayım yapıyordu. "İlk kadeh çok sevgili Nazlı müstakbel Karabey'in," dedi, sırıtarak.

"O ne lan öyle?" dedi Engin, kahkaha atarak.

Şampanyadan bir yudum almıştım ki Filiz Hala, terasa çıktı. "Maşallah maşallah. Siz kendi aranızda eğlenseydiniz," dedi, tatlı bir sitemle. Gözleri beni bulduğunda, derin bir iç çekmişti. "Çok güzelsin Naz," dedi. Tamam. Çok güzeldim. Bu cümle artık karnıma ağrılar saplatıyordu, lütfen bunu dile getirmesinlerdi. "Ve çok da yakışıyorsunuz..." diye devam etti. Belimde Bora'nın elini hissettim. "Hadi hadi... Herkes aşağıya... Birazdan, Bora ile Naz da inecek," dedi bu sefer, Filiz Hala.

"Begüm," dedi Bora, tok bir sesle. Begüm, mahcup bir ifadeyle abisine dönerken kalan herkes terastan içeriye girmişti, merdivenlerden uzaklaşan ayak sesleri kulaklarıma geliyordu. "Aşağıya inmem lazım benim de... İnsanları karşılayacağım," dedi Begüm, gözlerini Bora'dan kaçırıp bana yönelterek. "Gel buraya," dedi Bora gülümseyerek. Begüm derin bir nefes aldı ve buruk bir gülümsemeyle yanımıza yaklaştı. *N'oluyor Naz?* "Teşek-

kür ederim," dedi Bora, yumuşacık bir sesle ve Begüm'e dokuz saniye boyunca sımsıkı sarıldı. "Ya makyajım akacak senin yüzünden!" dedi Begüm, şakacı bir sitemle.

Birbirlerinden ayrıldıklarında Bora bakışlarını bana çevirmişti. "Gerdanlıkla küpeler..." dedi, tebessümle. "Annemin," diye ekledi. "Daha doğrusu Begüm'ün..." dedi, bakışlarını yeniden Begüm'e çevirerek.

Begüm, dolu gözlerine aldırmadan gülümsedi. "Aman ben evlenmeyeceğim zaten," dedi, neşeli tutmaya çalıştığı buruk bir ifadeyle. "Gerdanlık da öyle çok tercih ettiğim bir takı türü değil malumunuz," dedi, daha da gülümsemeye çalışarak. "Kasada duracaklarına..." dedi ve gözlerinden bir damla yaş aktı. "Hem Naz'ın kardeşi sayılırım ben," diye devam etti, zorlukla konuşarak.

"I-ıh," dedi Bora, başını iki yana sallarken. Gülümsedi. "Sen sadece benim kardeşimsin." Begüm'ün iki elini birden avuçlarına aldı ve dudaklarına götürdü. "Benim biricik, küçük kız kardeşim."

Begüm'ün gözlerinden akan yaşlar çoğalmasına rağmen gözlerinin içi parlıyordu. Bora'nın onu sevmesi ve onu biricik ilan etmesi, hiç şüphesiz, bu hayatta onun için en değerli şeydi. Kollarını Bora'nın boynuna doladı. "Çok mutlu olun abiciğim," dedi fısıldayarak. Sesi oldukça zor çıkmıştı. "İneyim artık! Görümce nişanda yok, vallahi skandal!" dedi ardından, histerik bir kahkaha atarak. Bakışları beni buldu, yine gülümsedi ve arkasını dönüp hızlı adımlarla terastan içeriye girdi.

Bora'nın bakışları yeniden bana çevrildi. Gözlerinde daha evvel rastlamadığım bir koyuluk hâkimdi. Gözleri belki de şimdi zifir karasıydı. Gülümsedim. Bana doğru yaklaştı. Ellerim, vücuduma ağırlık yapmıştı; dinlenmek istercesine, avuç içlerimi omuzlarına yasladım. Bora, gözlerini gözlerime öyle bir mühürlemişti ki, içinden benimle konuştuğunu düşünmüştüm yine. Ahenk içindeki sessizliğini bozmadan, gözlerinin içine bakmaya devam ettim. İşaret parmağının tersiyle şakağımdan dudaklarıma doğru bir yol çizdi. Parmağı dudaklarımdayken, gözlerim dudaklarına kaymıştı. Eğildi ve yanağıma küçücük bir öpücük bıraktı. Ayaklarımın hâlâ bedenimi nasıl taşıdığını ise asla bilmiyordum.

"Anneme yakıştığı kadar yakışmış sana da," dedi, içimde bir yeri bulan ve oraya yerleşip bir ömür boyu da orada kalacağını şimdiden bildiğim bir ses tonuyla. "Ben annemin tüm takılarını Begüm'e vermiştim... Böyle bir şey yapacağını gerçekten tahmin bile edemezdim. Babamın anneme, ev-

lendikleri gün hediye ettiği gerdanlık seti bu," dedi, gözlerimin en içinden kalbime akarken.

Bazen insan kelimeleri seçmekte zorlanırdı. Doğru kelimeleri bulmak, onlardan bir cümle oluşturmak ve ona uygun bir ses tonuyla dile getirmek güçleşirdi. Öyle an'lardan birisindeydim. Kendimi ne Begüm'ün ne de Bora'nın yerine koyabiliyordum ve ne hissettiklerini çok iyi anlayamıyordum. Anlayamazdım. Aynı karında büyümek; birisiyle bu hayattaki en özeli, *anne*'yi paylaşmak ne demekti ve insan annesine ait bir şeyi, bir başkasına, aynı karında büyüdüğü insanın mutluluğu için nasıl hediye ederdi anlayamazdım.

Bildiğim tek şey vardı: Şu an boynumda taşıdığım gerdanlık ve kulaklarıma yerleşen küpeler, Bora ile Begüm için çok özeldi ve benimle bu özeli paylaşmaktan oldukça mutlu olmuşlardı.

"Seni seviyorum," dedim. Yüzünden koca bir mevsim geçti ve kara kış, aniden beliren güneşin etkisiyle, kendini bahara teslim etti. Gülümsedi. Yaz geldi. Ruhuma çarpan okyanus serinliği ile güneşin sıcaklığının oluşturduğu ısı dengesi oldu ışıl ışıl parlayan kapkara gözleri ve de tüm kelimeleri sildi. Cebine uzandı ve küçük bir kutu çıkardı.

"Bu senin için..." dedi. Sesindeki tonlama beni esir alıyor ve kendimi kaybetmem için ısrarcı davranışlar sergiliyordu. Kutuyu açtım. İçinde, Range Rover araba anahtarı vardı. Bakışlarımın, okyanus derinliğindeki gözlerinden çekilmesi biraz rahatlatmıştı beni; her zaman beni sakinleştirebilen bakışlar bugün onun da heyecanlı olmasıyla belki, beni daha çok heyecanlandırıyordu.

"Bana arabanı mı hediye ediyorsun?" dedim gülümseyerek.

"Arabalarımı hediye etmem," dedi.

Yeniden gözlerine baktım. Gözleri, gözlerimin en içinden, ruhumla kendi kendine konuşuyordu. "Ödünç mü veriyorsun yani?" dedim, şaşkınlıkla. Neşeli, çocuksu ve de şaşkın, küçücük bir kahkaha attı. Elimden tuttu ve beni tırabzanlara doğru ilerletti. Garajın önünde kırmızı renkte, son model, Range Rover Sport SE vardı. Dudaklarım aralandı. Nutkum tutulmuş gibi arabaya bakıyordum. Aralık dudaklarımı, dudakları kapattı. Usul usul, nefesini ciğerlerime değdirdi. Karşılık veremiyordum. Çok kısa bir süre sonra geri çekildi. Bense hâlâ arabaya bakıyordum.

"Hoşuna gitmesine sevindim," dedi, yumuşacık bir ses tonuyla.

"Gerek yoktu," dedim. Kelime haznemde bulabildiğim iki sözcük, bunlardan ibaretti.

"Yoo bence vardı. Benim de, dudaklarının tadı hoşuma gidiyor," dedi. Bakışlarım, şaşkınlıkla ona çevrildiğinde yine dudaklarım aralanmıştı. Kapanmayacaktı da galiba, çünkü yine, yeniden hayretler içindeydim. Onun ise dudakları iki yana havalanmış, yüzümdeki afallamışlığı eğlenerek izliyordu. *Senin nişan hediyen, bu arabanın yanında bir hiç Naz!* "Araba almana gerek yoktu," dedim, saniyeler sonra.

"Dikkatli ve bilinçli kullan," dedi ve âdeta içlerine kadar gülen gözlerinden, sağda olanıyla göz kırptı. Elleri belime destek olmasa, olduğum yere yığılırdım muhtemelen.

"Ne diyeceğimi bilemedim yine," dedim. Ve az evvel alamadığı karşılığı vermek için, dudaklarına doğru yol aldı dudaklarım. Birkaç dakika, bergamot kokusu eşliğinde, deniz meltemini ciğerlerime doldurdum. Ayrıldığımızda, bir elimi göğsüne koydum. Diğer elimdeki araba anahtarını tüm gücümle sıkıyor ve gözlerimi açmıyordum. Nefesimin düzene girmesi lazımdı.

"Sakin ol..." dedi, fısıldayarak. Sesi kulağımın içinde miydi yoksa kulağımın dibinde mi konuşuyordu bilmiyordum.

"Tüm dünyayı saysam... Yine de sakinleşemezmişim gibi..." dedim, gözlerimi açarak.

"Ben yanındayım," dedi, avuç içiyle sağ yanağımı kaplayarak.

"Daha kötü ya... Saymayı unutuyorum senin yanında," dedim, kaşlarımı çatarak. Beni kendine çekti, omzuma minicik bir öpücük kondurdu. Ona sarılmak, kalbinin kalbimin en yakınında olduğunu bilmek, tüm heyecanıma değdiğini hissettiriyordu.

"İnelim mi?" diye sordu.

"Bunu cebine koyar mısın yine?" dedim, anahtarı göstererek. Gülümsedi ve başını *"hay hay"* anlamında salladı. *"Hay hay" anlamında oldukça ısrarcısın Naz!* Öyleydim. *Teşekkür de et, zahmet olmayacaksa?* "Aaa!" dedim, anahtarı cebine koyduğunda. "Teşekkür de ederim tabii, heye-" diye devam ederken, onun konuşmasıyla bölündüm.

"Edersin edersin... Hadi gel," dedi gülerek ve elime uzandı.

♠

El ele, havuz başına kurulan platformda, alkışlar eşliğinde yürümeye başladık. Bahçe çok güzel süslenmişti ve tüm bunların ne ara yapıldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. *Ya bırak Allah aşkına Naz, senin Bora'dan başka fikrin mi kaldı?* Göz önünde olmayı, hatta tüm gözlerin üzerimde olmasını, şatafatlı gösterileri falan sevmiyordum. Gerildiğim, rahat olamadığım, dikkatli davranmam gereken her şeyden nefret ediyordum hatta. Yengeme ömrümün sonuna dek dua etmeliydim, adım attıkça etrafa saçılan ve hatta Bora'nın pantolonuna bile çarpan tül şeritlerimin bacaklarıma yeniden temas edişlerini sayarak geçit töreninde birazcık da olsa kendimi sakinleştirebilmemi sağlamıştı.

Yürümeyi bıraktığımızda, gözlerimi kalabalıktaki yüzlere çevirdim. Eksik yüzler vardı. Bu mutlu günümüzde, aslında ne pahasına olursa olsun burada olmak isteyecek fakat önemli gerekçelerden dolayı bu nişan törenine katılamayan insanlar vardı. Kızlarını mecburen geride kalanlara emanet etmiş ve de belki de gökyüzünden bizi izliyorlardı. Gözlerimin içine, annem gözleri dolu dolu, babam ise gururla bakardı. Başımı biraz daha dik tutarken onların sevgisini özlemle içime çekercesine derin bir nefes aldım.

Gülsüm Babaanne, Can'la beraber yanımıza geldi. Nişan tepsisini, Harun Abi'nin kızı Sevim tutuyordu. Aslında kız tarafının yapması gerekiyordu yüzük takma işlemini ama Gülsüm Babaanne'den rica etmiştik. Bora'nın da dediği gibi, biz tek bir taraftık.

"Konuşursam herkes ağlar," dedi Gülsüm Babaanne. Herkes içli bir kahkaha attı bunun üzerine. Gülsüm Babaanne'nin gözleri, nedenini anlamadığım bir şekilde yengeme çevrilirken, yengem derin bir nefes almıştı.

"Biz Naz'ın bir boşluğunu doldurduysak... O bizim iki boşluğumuzu doldurdu," dedi yengem, buruk bir tebessümle. Tüm gözler ona çevrilirken boğazımın yandığını hissediyordum. Ve ben bugün, ne olursa olsun, ağlamak istemiyordum. "Amcası ve ben, onu hiç doğmamış çocuğumuzun yerine koyduk... Ama bizi yitip giden annesi ile babasının yerine hiçbir zaman koyamadı. Koyamazdı da... Biz tamamlandık Naz'la ama o hep eksik kaldı." Bora'nın elini, belki de tüm gücümle sıkıyor ve gözlerimin dolmasına asla izin vermeden, gülümseyerek yengeme bakıyordum. O da gülümsüyordu ama gözleri yaşlıydı. "13 yaşındaki çocuğa ölümü anlatmak çok zor. Anlatmadık... Anlatmamıza gerek kalmadı. Anladı. *'Gökyüzünden seni izliyorlar, hep de izleyecekler,'* dedik, o da bize *'Tamam,'* dedi. Sonra bir gün... Uyumuş mu diye bakmaya odasına

gidiyorum... Annesi ile babasının fotoğrafıyla konuştuğunu duydum. *'Yengemler, gökyüzünden beni izlediğinizi düşünüyorlar, sanırım delirmişler,'* diyordu fotoğrafa."

Karşımda gördüğüm yüzlerdeki duygu geçişleri çok tanıdıktı aslında; belirli bir yaşa kadar, anne ve babamın öldüğünü söylediğim herkesin gözlerine bir acıma duygusu yerleşiyordu. Ve şimdi buradaki herkes, küçük yaştaki Naz'a acıyor ve de ne diyeceğini bilemediğini hissediyordu. Zordu hâliyle, Allah'ın hiç kimseye yaşatmamasını can-ı gönülden istediğim bir duyguydu annesiz ve babasız kalmak.

"Hep çok uluslu bir aileye gelin gitmesi için dua ettim. Kalabalığa karışsın, daha da büyük bir ailesi olsun istedim... Kendisinin birden fazla çocuğu olsun, tamamlansın istedim. Tamamlanıyor," dedi yengem.

"Gözlerindeki tutkudandır o," dedi Gülsüm Babaanne, iç çekerek. Tepsideki, birbirine kurdeleyle bağlı yüzükleri eline aldı. Sağ ellerimizi uzattık. Önce benim daha sonra kurdelenin diğer ucundaki Bora'nın yüzüğünü ait oldukları yere yerleştirdi. Makası eline aldı ve durdu. Bakışlarını Bora'ya sabitledi. "Ha yüzükleri ben takıyorum diye sevinme. Makas kesmez. Kız tarafından en küçüğünü gör bakalım," dedi, gülümseyerek. Kalbim duracaktı. Can'ın neden onun yanında beklediğini, şimdi anlamıştım.

"Pekâlâ" dedi Bora. Diğer elini, pantolonunun cebine soktu ve çıkardığı tüm parayı Can'a uzattı.

"A-aaa! Olmaz! O çok!" dedi Özcan Abi.

Bora gülümsedi. "Ne yapayım, tek elle anca böyle."

"Olur olur. Kısmeti var imiş uşağın," dedi Gülsüm Babaanne. Can, elindeki paralardan 200 lirayı alıp, kalanını Bora'ya uzattı. "Uşağım o senin," dedi Gülsüm Babaanne, şaşkın bir ifadeyle.

"Emin misiniz bakın Gülsüm Hanım Teyze?" dedi Can, kaşlarını kaldırarak. Minicik gözlerinde, uyarıcı bir bakış vardı; eğer eminseler, ondan günahın gideceğini anlatmaya çalışıyordu.

"Eminiz," dedi Bora, gülümseyerek.

"Geri vermem?" dedi Can, kafasını hafifçe yana doğru döndürerek.

"Verme," dedi Bora.

"Çok kısmetliymişim, her gün nişanlansanıza," dedi Can ve parayı cebine koydu.

Gülmemek için dudaklarımı dişliyordum. Gülsüm Babaanne, kurdeleyi keseceği sırada, koşarak Asya geldi. "Ben de kız tarafı olmak istiyorum, o benim yengem," dedi, sitemle.

"Ol kızım. Senin neyin eksik?" dedi Bülent.

"Birazdan olsan prenses?" dedi Bora, göz kırparak.

"Olmaz," dedi Asya.

"Gökhan Abi'si," dedi Bora, dişlerinin arasından. Hemen karşımızdaki Gökhan'a, bakışlarıyla Asya'yı işaret ediyordu.

"Damat sensin," dedi Asya, şaşkınlıkla. Bora, derin bir nefes aldı.

"Tamam tamam o iş bende!" dedi Can, bir elini havaya kaldırarak. Cebinden çıkardığı paranın yarısını Asya'ya uzattı. "Damadın cebinden çıktı. Bence kabul et," dedi. Çok komik görünüyorlardı. Asya, biraz düşündükten sonra parayı aldığında, nefesimi sesli vermiştim.

"Hiç ayrılmasın o elleriniz," dedi Gülsüm Babaanne ve kurdeleyi kesti. Alkış sesleri kulaklarımı doldururken, Bora'nın elleri omuzlarıma yerleşmişti ve biraz eğilerek beni kendine doğru çekti. Alnıma değen dudaklarının zarif etkisi, içimden bir ömür boyu silinemeyecek aşkı iliklerime kadar hissettiriyordu. Aşk; bir adamın, bir kadını, alnından öpecek kadar benimsemesiydi belki de. Bunu bana ikinci kez yaşatıyordu.

Yüzüğüme baktım. Fazla kalın olmayan, platin alyansın en ortasında, siyah taşlarla oluşturulmuş *maça* sembolü vardı. Doğru görüp görmediğimi anlamak için birkaç kez, kaçamak bakışlarımı yüzüğe çevirmiştim. Doğru görüyordum. Bora, halamın elini öperken gözlerim onun yüzüğüne çevrilmişti. Benimkisiyle aynı modelde ama sade bir platin alyanstı onunkisi. *Onunkisinde de taş olacak değil ya Naz!*

Ama benim taşlarım neden maça şeklindeydi?

Şarkı başladı. Bora, elimden tutarak beni kalabalığın ortasına doğru ilerletti. Etrafımdaki insanların beni bir daire içine almış olması ne kadar korkutucu gözükse de Bora'nın elinden tutuyor olmak rahatlamamı sağlıyordu. Ama Bora, rahatlamamam için olsa gerek, elimi bıraktı.

"Ben bal arısı gibiydim senden önce
Bak pervanelere döndüm seni görünce"

Sol eliyle, aile yadigârı yüzüklerinin yanında, artık alyansını da taşıdığım sağ elime uzandı bu sefer. Alyansımızın bir diğer eşini taşıdığı sağ elini,

belime yerleştirdi. Sol elimi, refleksif olarak omzuna yerleştirmiş ve dans edeceğimizi ancak anlamıştım.

"Yana yana kül olsam her an
Yine de senden ayrılamam
Yoluna adadım ömrümü ben sensiz olamam"

Sonsuzluğa açılan bir kapıydı gözleri. Her şey flu ama gözleri en net olan şeydi şimdi. Bir çift siyah göz, hem beni heyecandan öldürebiliyor; hem de sakinleştirebiliyordu.

"Yana yana kül olsam her an
Yine de senden ayrılamam
Bin yıl yaşasam yine sana doyamam"

Bir şarkının melodisinde değil, geleceğimizle dans ediyormuşuz gibi hissediyordum. Parmaklarımızdaki yüzük, birbirimize ait olduğumuzu simgeliyordu. Ellerimi boynuna doladığımda, iki eliyle birden belime sarıldı ve aramızdaki mesafe biraz daha azaldı.

"Sana gönlümü verdim ey nazlı güzel
Seni almazsam gözlerim açık gider"

Dudaklarını, sağ kulağıma doğru eğdi. Boynuma küçücük ama etkisi içimde volkan patlamalarına sebep olan bir öpücük kondurdu.

"Bana ellerini ver hayat seni sevince güzel
Yoluna adadım ömrümü ben gel kaçma güzel"

"Maça?" dedim, kulağına fısıldayarak. Tek kelimeden oluşmasını arzulamamıştım aslında; bu bayağı öznesi, nesnesi ve yüklemi olan bir cümle olmalıydı. Ama kelimeleri toparlayıp konuşamayacak kadar heyecanlıydım.

"Bana ellerini ver hayat seni sevince güzel
Sana gönlümü verdim nazlı güzel"

"Sohbet etmek istemiyorum şu an," dedi, kulağıma fısıldayarak. Mesela o cümle kurabilmişti ama gizli özneyle.

"Sana gönlümü verdim ey nazlı güzel
Seni almazsam gözlerim açık gider"

"Ama... Meraklıyım yani merak... ediyorum... Farkında mısın?" dedim. Üç kez es vermiş ve yine fısıldayarak konuşmuştum.

"Bana ellerini ver hayat seni sevince güzel
Yoluna adadım ömrümü ben gel kaçma güzel
Bana ellerini ver hayat seni sevince güzel"

"Hı hı, farkındayım. Ve öğrenene kadar nazlanacağını da biliyorum," dedi, kulağıma fısıldayarak.

*"Sana gönlümü verdim nazlı güzel"**

Dudaklarım aralandığında, şarkı bitmiş, alkış sesleri tüm bahçeyi inletiyordu. Gülsüm Babaanne, yeniden yanımıza gelmişti. "*Nazli kizum*... Bu senin," dedi, elindeki kutuyu bana uzatarak. Sanırım Bora'nın ailesi, bundan sonraki hayatlarını takı sponsorum olarak geçirmeyi hedeflemişti.

"Ne gerek vardı? Çok şey yaptınız zaten," dedim, utana sıkıla.

"Az bile *dağ*!" dedi Gülsüm Babaanne.

Bu sefer kutudan, Trabzon burma bilezik çıkmıştı. Filiz Hala ve Fadime Hala da yanımıza geldiler. *Kutuna git Naz. Gördüğün üzere onlarda da kocaman kocaman kutular var.* Filiz Hala'nın kutusundan, zümrüt bir gerdanlık seti çıkarken; Fadime Hala'nın kutusundan, inci bir gerdanlık seti çıkmıştı. Sonra, Harun Abi'yle Emel Yenge geldiler yanımıza. Yine kutuma gitmeyi seçmiştim. Taşlarla işlenmiş kelepçe altın bilezik ve aynalı burma bilezik... Kutuları açıp gülümsüyor, insanlara utana sıkıla sarılıyor ve sonrasında elimdekileri Hande'nin kollarına yığıyordum. Ve ben tüm bunları yaparken, Bora ellerini ceplerine sokmuş bir şekilde, gülümseyerek yanımda duruyordu. Esma ve Bülent geldiler. Altının işlenmiş her hâlini

* Özdemir Erdoğan'ın "Besteler - Güfteler" albümünde yer alan *Bana Ellerini Ver* adlı şarkısı.

görecektim sanırım. Kutumdan bu sefer, arka tarafı zincirle kapanan, çok kalın bir bilezik çıkmıştı.

Bahar geldi. Üzerinde taşlı işlemeler olan, beyaz altından yapılma bir madalyon kolye çıkmıştı bu sefer kutumdan. "En güzel fotoğrafınızı taşırsın içinde," demişti, gülümseyerek. İçini açtım. Fotoğraf koyulan yerin diğer tarafına taşlarla, italik bir şekilde alt alta *NBK* harfleri işlenmişti. Kesinlikle çok şık ve de asil bir madalyondu bu, Bora ile olan bir fotoğrafımı içinde taşımaktan gurur duyardım. *Senin Bora ile olan bir fotoğrafın yok Naz.*

Engin geldi. Kutumdan, kalın bir zincire geçirilmiş, kulplu ata beşli altın çıktı.

Samet geldi. Çok şükür elinde kutu olmayan birisi vardı. "Ben öğrenciyim," dedi, gülerek.

"Ne tesadüf, ben de!" dedim, gülümseyerek. Elbisemin göğüs kısmına, tüm ciddiyetiyle çeyrek altın taktı.

"Yakıştı," dedi sonrasında da Samet, sevimli bir şekilde gülümseyerek.

"Bence elbise, o çeyrek altından pahalıydı," dedi Begüm, göz devirerek. "Çekil çekil," dedi, ardından. "Naz..." dedi Begüm. Yine bir kutu vardı karşımda. "Bu da benim hediyem, senin için tasarlattım." Pırlanta bir bileklik çıkmıştı bu sefer de kutumdan.

"Her şey için çok teşekkür ederim canım benim," dedim, Begüm'e sarılarak. Bakışlarımı Bora'ya çevirdim, ellerini cebinden çıkarmamış ve gülümsemesi perdelenmemiş bir şekilde Samet'le konuşuyordu. Samet, Bora ile sohbetini bitirdikten sonra bana gülümsedi ve yanımızdan uzaklaştı.

"Çok sıkıldım Bora. *Hamdi Bey'e mi bağlansak?*" dedim, kaşla göz arasında.

Nazar değdirmiştim sanırım çünkü henüz Bora cevap veremeden Eren geldi. Kutumdan misket çıktı. Kahkaha attım. "E bir çeyrek altın alaydın bari," dedim, gülerek.

"Onlar benden çalmaya çalıştığın, sonra benim senden geri aldığım... Bak altını çiziyorum, senden geri aldığım misketler kızım! Çok değerli bir şey bu," dedi Eren, ciddi bir ifadeyle.

"Para da mı takmayacaksın?" dedim, kaşlarımı çatarak.

"Ne açgözlü çıktın be!" dedi Eren gülerken. Ceketinin cebinden bir kutu çıkardı. Ben de gülümsedim. *Kabul et Naz, hediyelere bayılıyorsun.* Hediyelere herkes bayılırdı bence, üstelik ben almaya da vermeye de bayılırdım. Fakat, Eren'in ceketinin cebinden çıkardığı kutu bana değil,

Bora'ya gitmişti bu sefer. Bora'nın kutusundan, saat çıktı. "Kız tarafından küçük bir hatıra," dedi Eren.

"Teşekkür ederim," dedi Bora, gülümseyerek. "Geliyorum hemen," dedi bana ve halamların yanına doğru gitti. *Kız tarafı ala ala bir tanecik saat almış Naz!*

"Danaya girer gibi saate mi girdiniz?" dedim Eren'e, gülerek.

"Kız, saat deyip geçme. 25 bin lira o saat. Ben de girdim o saate," dedi Hande, kaşlarını çatarak. Küçük bir kahkaha attım. Eren de yanımızdan ayrılmış ve halamların yanına gitmişti.

Gökhan geldi. Bu sefer kutu banaydı. Onun da içinden bir saat çıktı. "Tek başına mı girdin?" dedim, küçük bir kahkaha atarak.

"Hı?" dedi Gökhan. Anlamamıştı ve anlamak istercesine gözlerimin içine bakıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim, gülümseyerek.

"Vay anasını sevgili sayın seyirciler!" dedi Hande, şaşkınlıkla.

"N'oluyor?" diye sordu Gökhan. Gözleri kısılmıştı ve çabalıyor, anlamaya çalışıyordu.

"Aşkım biz toplanıp Bora'ya saat aldık. Maşallah sen, tek başına bir biz etmişsin," dedi Hande, gülerek. "Naz! Gökhan'ınkine de ben girdim say. Zira kendisi benim sevgilim. Ve ayrıca... Odana götürülmesini istedim kutunun... Sana özel ve küçük bir sürprizim daha var... Eh tabii hâliyle Bora'ya da!" dedi sırıtarak. Hatta, pis pis sırıtarak... Ve ben bu sırıtışı tanıyordum galiba, altından hoş bir şey çıkmayacaktı.

"Aman! Bora'ya ne hediye alıyorsunuz ya. Boş verin onu," dedi Gökhan. Bu sırada gözü, göğsümdeki altına takılmıştı. "Bu ne be?" dedi şaşkınlıkla.

"Çeyrek altın canım," dedim. Bora, elinde başka bir kutuyla yanıma gelmişti. Merak edip onu da açtım. Kravat iğnesiydi. Cananlar almıştı bunu, biliyordum. Kutuyu Hande'ye uzattım. "Ay ben çok sıkıldım," dedim.

"Kutuları yukarıya çıkarsana aşkım," dedi Hande, Gökhan'a.

"Ka-" dedi Gökhan ve boğazını temizledi. Hande'nin varlığını unutup, *Kara* diyecekti muhtemelen. "Bora... Çalışma odasındaki kasaya mı koyacaksın? Ne yapayım?"

"Bana ne soruyorsun oğlum? İkisi dışında kalanı Nazlı'nın," dedi Bora. *Yok artık Naz?*

"Nazlı'nın derken?" dedim, bir çırpıda.

"Senin," dedi Bora, tok bir sesle.

"Sevgilim!" dedim ve yapmacık bir şekilde gülümsedim. "Hani kızı, erkeği, tarafı yoktu? Ne demek senin? Pek tabii senin de!" dedim. Hande gitseydi de *"Biz oyun oynuyoruz, elbette benim değil!"* diye carlasaydım. Onun hediyesini seve seve kabul ederdim ama bunlar çok fazlaydı.

Bora da aynı benim gibi yapmacık bir şekilde gülümsüyordu. "Sağ ol sevgilim. Bilezik takmak istersem bir gün, bunu kendime hatırlatacağım."

"Bozdurursun canım, illa takman gerekmiyor," dedi Gökhan, Bora'ya göz kırparak.

"Yani! Aklın yolu bir," dedim.

Gökhan, kutuları Hande'den almış, birlikte içeriye girmişlerdi. "Bora... Saçmalama. Cidden çok fazla onlar. Senin olsun. Sende kalsın. Ben ne yapayım o kadar şeyi?" dedim, alelacele.

"Güle güle kullan Nazlı. Güle güle bozdur Nazlı. Güle güle sakla Nazlı. Güle güle çöpe at Nazlı. İlgilenmiyorum," dedi Bora ve elimden tutup, beni halamların yanına doğru çekiştirdi. Ağzımı açmama fırsat bile vermemişti.

♠

"Kambersiz düğün olmasın bence?" dedi bir ses. Yalnızca bir aydır duymadığım ve duyar duymaz da ne kadar özlediğimi fazlasıyla hatırladığım bir sesti bu.

"Eh, biz daha nişan aşamasındaydık... Sizi düğüne çağırırdık," dedi Eren, şakacı bir tavırla.

"Hoş geldiniz!" dedim Gürkan Abi'nin boynuna neredeyse atlayarak.

"Tebrik ederim," dedi, Gürkan Abi'nin eşi Tuba Abla. Bora ile tokalaşıyorlardı. Tuba Abla'ya da sarıldıktan sonra, Gürkan Abi ile Bora'nın tokalaşmasını izledim.

"Yetişemeyeceksiniz zannediyordum?" dedi Eren, tanışma ve tokalaşma faslı biter bitmez.

"Biz de öyle zannediyorduk da yetiştik işte. Gerçi fazla kalamayacağım ne yazık ki..." dedi Gürkan Abi, gülümseyerek. Bana döndü. "Eee? Çok iyi gördüm seni?"

Gülümserken, "İyiyim komiserim!" dedim.

Ve aklıma dan diye Bora'nın kim olduğu geldi!

"Asayiş berkemalse ne güzel," dedi Gürkan Abi. Gülümseyerek bize bakan Tuba Abla'nın omzuna kolunu yerleştirmişti. Asayiş berkemal miydi bilemiyordum ama beni gıcık tuttuğu kesindi.

"Gelini öldürseydiniz?" dedi, geçerken uğramışçasına yanımıza gelen Gökhan. Bana uzattığı bir bardak suyu heyecanla içerken Bora'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"Aaa! Gürkan Abi?" dedi Hande, yanımıza geldiğinde. Gökhan'ın kısılan gözleri, Hande'nin cümlesiyle birlikte, az evvel muhtemelen kim olduğunu önemsemediği Gürkan Abi'ye çevrilmişti. "Nasılsın Tuba Abla?" diye sordu Hande.

"İyiyim Hande'ciğim sağ ol. Bir an yetişemeyeceğiz sandık ama çok şükür buradayız. Naz'ın hediyesini bugün veremeseydik, annemlerin de içine dert olurdu vallahi," dedi Tuba Abla.

Gürkan Abi iç çekti. "Vallahi babam da... *'Kızı en mutlu gününde yalnız bıraktık!'* diye söylenip duruyor... Ama işte her şeyin hayırlısı."

"Evi nasıl buldunuz?" diye sordu Eren, meraklı bir ifadeyle.

"Yok artık?!" dedi Gürkan Abi ve neşeli bir kahkaha attı. "Bizimkilerle geldik," diye devam etti. *Bizimkiler derken Naz? Aklıma gelen başımıza gelmesin inşallah!*

"Ben de ekip otosu ile nişana gelmedim demem artık," dedi Tuba Abla ve küçük bir kahkaha attı. Tuba Abla'nın kahkahasına Gürkan Abi de eşlik edince gerçekten dayanamadım ve en büyük kahkahayı ben attım. *Yana yakıla aradıkları Kara'nın evinde olduklarını öğrenseler ne hissederler acaba Naz?* Bunu bilmemekle beraber, o kadar merak etmiyordum ki... Eren ve Gökhan kendi aralarında üç saniyeliğine bakışmışlar ve sonra gözlerini Bora'ya çevirmişlerdi.

"Abi!" diyerek yanımıza geldi Begüm. Kalabalık içinde tanımadığı simalar görmüş olduğundan afallasa da ifadesini hemen toparladı ve "Merhaba, Begüm ben," diyerek, Gürkan Abi ve Tuba Abla ile tokalaştı.

"N'oldu?" diye sordu Bora, Begüm'e dönerek.

"Dans edelim diyecektim ama-"

"Gel," dedi Bora, bu duyduğuna çok sevinmiş bir ifadeyle. "İzninizle," dedi Gürkan Abilere dönerek ve Begüm'ün elinden tutup havuz başına doğru ilerledi.

"Ben de dans edeyim," dedi Eren, kaçarcasına bir telaşla. Sanırım herkes ortamdaki gerginlikten bunalmıştı.

"Masal da burada, bizimle geldi, Vesile Ablaların yanında..." dedi Gürkan Abi, Eren'in arkasından seslenerek.

"Ben Masal'a selam vereyim öyleyse," dedi Hande şaşkınlıkla. Hande de yanımızdan ayrılırken, Tuba Abla da ona eşlik etmişti. *Sen de kaç Naz, lütfen.*

"Eee Naz? Çok hızlı olmuş her şey..." dedi Gürkan Abi, samimi ve içten bir ifadeyle. "Sen, Bora Karabey'le nasıl kesişim kümesine girdin kızım?" dedi, şakacı bir tavırla. *Naz lütfen ne o sorsun ne de sen anlat!* Ardından bakışları Gökhan'a çevrildi ve onun yanında bana yanlış bir şey söyleyip söylememenin endişesiyle yeniden bana döndü.

"Tanıştıramadım da sizi..." dedim gülümseyerek. "Gökhan, Bora'nın en yakın arkadaşı. Ve de Hande'nin erkek arkadaşı..."

"Çok memnun oldum," dedi Gürkan Abi.

"Ben de... Adınızı duymuştum Hande'den ayrı, Naz'dan ayrı... Tanışmak bu zamana kısmetmiş," dedi Gökhan, samimi bir tavırla.

"Şubeye gelip bir çayımı içmezler ama beni severler," dedi Gürkan Abi. Gülümsüyordu fakat alttan alttan laf soktuğu da kesindi çünkü, ne kadar olduğunu hatırlayamadığım bir süre öncesinde kendisiyle böyle bir ilişkimiz vardı. *Umarım birazdan hepinizi toplayıp şubesine götürmez Naz!*
"Pardon," dedi ve cebinden telefonunu çıkartıp, yanımızdan biraz uzaklaştı.

Gürkan Abi'nin gitmesiyle Gökhan'ın gözleri bana çevrilmişti. "Çok kasıyorsun," dedi, gülümseyerek.

"Hı?" dedim, şaşkınlıkla.

"Rahat ol, ben bu evdeyim," dedi, yanağımdan makas alarak. *Hayır Naz, bu kadarı da olamaz?*

"Kim olduğunu biliyor muydun yanımıza gelirken?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ama şaşırdın sen?"

"Bu evin üç kilometre yakınına giren yabancı herkesten haberim olur benim," dedi Gökhan. "Hande bahsettiğinde önlemimi almıştım. İlk tanıştığımızda, Bora Boston'dayken hani... Lafı geçmişti. Sen de söyledin zaten sonra... Bilmem gereken her şeyi öğrendim." Gülümsedi. "Yani güzel gelin, sıkıntı yok!"

"Naz'cığım... Bizim gitmemiz lazım," dedi Gürkan Abi, yeniden yanımıza gelerek. Cebinden çıkardığı küçük bir kırmızı keseyi uzattıktan sonra

bana sarıldı. "Bunu sayamıyorum... Bir gün damatla yemek yiyelim, bir tanışalım..."

"Gidiyor musunuz?" diye sordu, an itibarıyla yeniden Eren'le beraber yanımıza gelen Bora.

"Maalesef," dedi Gürkan Abi. Gülümseyerek elini Bora'ya uzattı. "Bu hiç olmadı... Bir gün, adamakıllı tanışmak istiyorum sizinle."

"Ne zaman isterseniz, seve seve," dedi Bora, başını hafifçe eğerek.

"Taksi çağırman mümkün mü?" diye sordu Gürkan Abi, Eren'e dönerek.

"Ben bıraktırayım sizi," dedi Bora, içten bir tavırla.

"Gerek yok," dedi Eren, araya girerek. "Abi, sen benim arabayı al. Ben yarın Ankara'ya gidiyorum zaten."

"Bu akşam ne yapacaksın?" dedi Gürkan Abi, tereddütlü bir ifadeyle.

"Alkol alacağım zaten... Taksiyle dönerim ben, *after party* için Ortaköy tarafına geçeceğiz birazdan," dedi Eren. "Gökhan, yardımcı olur musun? Abim için çıkarsınlar arabayı," diye devam etti. Gürkan Abi, Eren'le de vedalaştıktan sonra, Gökhan'la birlikte yanımızdan ayrılırken Tuba Abla da bana el sallamıştı. "Geleceğini bilmiyordum," dedi Eren, bakışlarını Bora'ya sabitleyerek.

Bora, Eren'in omzuna elini koyarken, "Sorun yok. Haber verdiler henüz onlar yoldayken," dedi.

"Çok yakınında olursan... Çözemeyeceği mevzu değil. Ben bile çözdüğüme göre?" dedi Eren. Tavrı samimiydi ve de Bora için endişeleniyordu.

"Senin çözmene izin verdim Eren," dedi Bora, kaşlarını kaldırarak. "Müvekkilinin kartvizitini bilerek düşürdüm, emin olman için." *Naz bunlar olurken, sen Bora'ya aşık olmamalıyım diye ağlıyordun! Bir de aşık da oldun yani! Tüm bu gizemli aksiyonu kaçırdığımıza değdi mi gerçekten?* "Yoksa gayet seni bu fikirden uzaklaştırmak için başka materyaller öne sürebilirdim."

"Neden benim anlamamı istedin?" diye sordu Eren, merakla. Bakışlarında yine hayranlık vardı.

"Nişanlandım," dedi Bora, gülümseyerek. "Kara'dan bahsetmek isteyeceğim son gün," diye eklerken, elime uzanmıştı.

Gürkan Abi'nin varlığından rahatsız olma sebebi Kara'yı hatırlamasıydı, kim olduğunun anlaşılmasından yana bir endişesi yoktu. Eren, ben ve Gökhan; Bora'ya, Gürkan Abi'nin yanında Kara'nın varlığını hatırlatmıştık. Bu yüzden Begüm'ün dans teklifini kaçarcasına kabul etmişti.

Şah damarında yazan isimden, sandığından çok daha fazla nefret ediyor Naz, bilmem farkında mısın?

Farkındaydım; her şeyin.

Tıpkı, karanın içindeki aydınlıktan emin olduğum kadar emindim ki bir gün, Kara olmaktan asla nefret etmeyecek ve küçük kızın kahramanı olduğuna gerçekten de inanacaktı. Küçük kız, ona, inançları konusunda asla yanılmadığını gösterecek ve onu ikna edecekti.

Matematik, işlemlerin belli bir sıra ile çözülmesini ön görürdü; ve önce parantez içleriyle uğraşılmalıydı. Parantezin içini halletmeden diğer işlemler nasıl yapılamıyorsa, aynı bu şekilde sabretmeliydim. Sabretmeli ve doğru zamanı beklemeliydim.

♠

"Teşekkürler, tabii yemek yeriz beraber," diyordu Bora. Kime dediğini bilmiyordum. Arabanın kapısını açmış fakat binmekle binmemek arasında kararsız kalmış gibi davranıyordu. "Teşekkürler," dedi tekrardan, sıkıldığını belli edercesine bir tavırla. "Tabii... İletirim," diye devam etti ve derin bir nefes alıp, sıkıntılı bir nefes verdi. "Sonunda..." dedi sitemle ve eğilip telefonunu bana uzattı.

"Yedi kez teşekkür ettin," dedim, gülerek. Ceketini çıkarttı ve onu da bana uzattı.

"Konvoy yapacakmışız," dedi Gökhan, Bora'nın yanına yaklaşarak.

"Önden ben çıkacağım," dedi Bora ve arabaya bindi.

"Mekanda görüşürüz," dedi Gökhan ve Bora'nın kapısını kapattı. Bora arabayı çalıştırırken, bir yandan da papyonunu çıkartıyordu. Ceketini özenli davranarak arka koltuğa bıraktım. Önce geriye doğru gitti, sonra dönüş aldı ve ardından gaza basarak dış kapıya doğru ilerledi. Papyonunu arkaya fırlattı. Dış kapı açılırken, kol düğmelerini çıkartıyordu. *Bora birazdan soyunacak sanırım Naz?* Çıkardığı kol düğmelerini torpidoda rastgele bulduğunu yüz ifadesinden anladığım boş bir kutuya attıktan sonra, gömleğinin kollarını katladı.

"Kaç arabayla konvoy yapacağız?" diye sordum, meraklı bir ifadeyle.

Bora, yakasındaki düğmeyi açmaya çalışıyordu. "Kaç arabaya bölünürlerse, o kadar," dedi, düz bir sesle. Yakasındaki düğmeyi açamadığı için biraz sıkılmış ve on yedi saniyedir onunla uğraşıyordu.

"Yardım edeyim," dedim, gülümseyerek. Ona doğru yaklaştım ve yakasındaki düğmeyi açtım. "Yeni gömleklerde bazen böyle olur, tek elinle açamazsın," dedim, boynu aklımı başımdan alırken. İki düğmesini açmamla ortaya çıkan köprücük kemiğinin çekiciliğine dayanamadım ve dudaklarımı değdirdim.

"Araba kullanıyorum," dedi yutkunup.

"Evet. O yüzden düğmeni ben açtım," dedim, derin bir nefes alarak. *Artık senin tenine temas etmene dayanamayacak durumda Naz.* Benim de ondan bir farkım yoktu, hiç yanmadığım kadar yanıyordum. Aklım başımda zaten olmamakla beraber, heyecandan da ölüyordum kokusunu duydukça. Saatler geçtikçe gerginliğimin azalması gerekiyordu fakat gitgide daha çok geriliyordum.

Yeniden yerime geçtiğimde Bora'nın bakışları birkaç saniyeliğine bacaklarıma kaymıştı. "Düzgün otur Nazlı," dedi, hafif sert çıkan bir sesle. Benim de bakışlarım bacaklarıma kaydı. Kemerden sarkan tül şeritler iki yana açılmış ve mini elbisenin izin verdiğince kapanan bacaklarım tüm çıplaklığıyla gözler önüne serilmişti. Nişan elbisemi çıkarmama Hande izin vermemişti. Yeri süpüren uçuş uçuş tüller ve ben, bizim için kapatılan gece kulübüne ancak böyle gidebiliyorduk. Eminim ki hâlâ göğsümde takılı olan çeyrek altınla da çok komik görünüyordum.

"Yabancı mı var?" dedim, düz bir ifadeyle. *Sen çok fenasın Naz, senden korkuyorum!*

Sıkıntılı bir nefes vererek, "Araba kullanıyorum!" dedi.

"Yadırgadın sen bugün bu durumu..." dedim, muzip bir ifadeyle. "Keşke ben kullansaydım bu kadar sorun olacaktıysa sana... Benim de artık arabam var," dedim mırıldanarak. Camı açmış, biraz oksijen dileniyordum zira bergamot kokusu beni sarhoş ediyordu. Nisanın gelişiyle havalar da birden ısınmış mıydı emin değildim ama kıştan beri gördüğüm en sıcak akşamdı sanırım bu akşam.

"Eminim ki arkadaki arabaların seni sollamasına izin verirdin, sırf kaç tane olduklarını sayabilmek için," dedi.

"Aşk olsun! Ne alakası var canım? Mümkün değil beni sollamalarına izin vermem... En başta, ben hız severim bir kere. Çok hızlı kullanırım," dedim, haksız olduğunu ve beni okuyamadığını hissetmesi için. *Ve pek tabii haklı Naz!* Ona şüphe yoktu. Bora, hızlıca başını bana doğru çevirdiğinde korkuyla yutkundum. *Arabana veda et Naz...* "Yani şey... Hız

severim dediysem... Az hız. 30-40 falan," dedim, toparlamaya çalışarak. Başını yeniden yola çevirdi. *İnşallah arabanı kullanmanı yasaklamamıştır Naz, konuyu değiştir sen.* "Saati beğendin mi gerçekten?" diye sordum.

"Evet. Çok güzel. Kravat iğnesi de aynı şekilde," dedi.

"Sen pek kravat takmıyorsun ama... Baksana papyonu bile çıkartıp fırlattın," dedim.

"Papyondan nefret ediyorum. Kravat da çok ciddi bir şey," dedi. Sesi normal bir tonlamaya, ifadesi ise geniş bir rahatlığa sahipti. Hatta şu an kravat takmış olsaydı, bu rahatlığına tezat olabilirdi.

"E tamam. Sen de çok ciddisin genelde zaten. Böyle kaşların çatık devamlı. Toplantı yapar gibi konuşuyorsun insanlarla çoğu zaman," dedim. "Kaşların çatılması için kırk üç kas kullanılır. Gerçi senin kasların alışmıştır artık..."

"Ben eğlenmeyi çok severim, yanılıyorsun," dedi. Histerik bir kahkaha attım. Fakat Bora, rahatlığından ödün vermeden araba kullanmaya devam etti. Gece kulübünün önüne geldiğimizde ise durmadı ve ilerledi.

"Geçtik?" dedim. Arkama baktığımda, Gökhan'ın gece kulübü önüne ulaştığını görebiliyordum.

"Telefonumu versene," dedi, emredercesine bir ses tonuyla.

Kaşlarım çatıldı ve derin bir nefes aldım. "Al," dedim, asla kıpırdamadan. Telefonu bacaklarımın üzerinde duruyordu ve pekâlâ eğer istiyorsa uzanıp kendi alabilirdi.

"Ya sabır," dedi Bora, başını hafifçe sola doğru çevirerek. Uzandı ve bacaklarımın üzerindeki telefonu hızla aldı. Benden etkilenmesi beni fazlasıyla mutlu ederken, dudaklarımı birbirine bastırarak arkama yaslandım. Bora, Gökhan'ı arıyordu ve ses arabanın içinde yankılanıyordu.

"Nereye gidiyorsun oğlum?" diye sordu Gökhan, telefonu açar açmaz.

"Basını gönder," dedi Bora, ciddi bir ifadeyle.

"Karargâh kurmuşlar, gitmezler abi." Sesi, tedirgin geliyordu. "Nişanın olduğu bilgisi sızdı bir kere onlara. Kurtuluşu yok, o görüntüyü alacaklar," dedi Gökhan.

"Kimden sızdı amına koyayım, bunu anlamıyorum ben. Tarih vermedim!" dedi Bora, sıkıntılı bir nefes vererek. Galiba gerginlikten ölecek olan yalnızca ben değildim, birlikte ölecektik.

"Oğlum davet edilen insanları da tembihlemedik ya... İlla duyulacaktı zaten, buna hazırız," dedi Gökhan, Bora'yı rahatlatmaya çalışır bir ses tonuyla.

"Benim de adım Bora Karabey'se, o görüntüyü bugün vermeyeceğim," dedi Bora, öfkeyle. Telefonu kapattıktan sonra, internetten trafiğin durumuna baktı. Ve yeniden, telefonun sesi arabanın içinde yankılanmaya başlamıştı. Ekranda, *"Mustafa"* yazıyordu.

"Buyurun Bora Bey," diye telefonu açtı, hattın ucundaki adam.

"Gece kulübüne denizden ulaşmak zorundayım. Deniz taksiye mi bineyim yoksa yata mı geleyim? Veya sen gel? Neredesin? Şu an Beşiktaş'a doğru ilerliyorum ve trafik felaket," dedi Bora, sıkıntılı bir sesle.

"Limandayım Bora Bey ama siz yata ulaşabilene kadar bir iki saat kaybedersiniz. Dönüş alıp, sahilden gelirseniz belki üç saat. Maslak'tan dolanacaksınız mecbur. Veya Ulus'tan falan inin isterseniz ama her yer kilittir şimdi. Benim gelmem de sürecektir, nerede bekleyebilirsiniz?" dedi, Mustafa olduğunu sandığım adam.

"Deniz taksi o zaman," dedi Bora ve telefonu kapattı. Bu sefer de Selim'i arıyordu.

"Efendim abi?" dedi Selim, telaşla.

"Arabayı park edeceğim ileride. Özgür geçsin benim arabaya siz dönüş alıp kulübe geçersiniz. Biz deniz taksiyle gideceğiz," dedi Bora.

"Bensiz mi abi?" diye sordu Selim, tuhaf bir şaşkınlığa sahip ses tonuyla. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmam yetmemiş, elimle ağzımı kapatmak zorunda kalmıştım.

"Nişanlandım ben artık Selim. Aramızdaki ilişkiyi askıya almamız lazım seninle. NE DEMEK LAN *BENSİZ Mİ*?!" dedi Bora. Zaten oldukça sinirlenmişti, bir de Selim tuz biber ekiyordu bu sinire.

"İhtiyacın olur, tek kalmayın diye dedim abi," dedi Selim, mahcup bir ses tonuyla.

"Yüzme biliyorum Selim. Deniz taksiyi ara, iki yüz metre sonra duracağım," dedi Bora.

Biraz ileride arabayı sağa çekti. Bora'ya, arka koltuğa koyduğum ceketini uzattım. "Ehliyetimle telefonumu cebine koyabilir misin? Çanta almadım," dedim.

"Ver," dedi, kısık bir sesle. Arka cebinden çıkarttığı cüzdana ehliyetimi yerleştirdi. Arabadan indi ve ceketini giydi. Ceketinin cebine de telefonu-

mu koydu. Selim ve Özgür koşarak yanımıza gelmişlerdi. Bu sırada Bora, sağ elimi avuç içine sığdırdı.

"Abi..." dedi Selim, çekinerek. Bora, Selim'in gözlerine öfkeyle bakıyordu. "Temkinli mi olsaydık?"

"On dakika sürmeyecek bir deniz yolculuğu Selim," dedi Bora, dişlerinin arasından.

"Öyle de..." dedi Selim ve bakışları çekinceli bir şekilde beni buldu. Hemen ardından Bora'ya dönüp devam etti: "Gökhan Abi *'Yalnız kalmasınlar,'* dedi abi... Ne olur ne-"

"Olmaz bir şey!" dedi Bora, sert bir ifadeyle.

Beşiktaş Sahili'nde, başımızda iki tane takım elbiseli adamla durmak, gerginliğimi körüklüyordu. Uzun zaman sonra halka karışmış gibi hissediyordum. Ama bu kadar karışmasam da olurdu tabii. "Naz!" diye çığlık attı bir ses. Erkek sesi. Çok bilindik ama beynimin unutmaya yüz tuttuğu bir ses. Serhat'ın sesi. Eren'in tabiriyle, yine haddinden fazla samimi hareketleri olduğu için *yavşak* sıfatını alan Serhat'ın sesi. Hatta Eren'in, Bora'nın odasındaki görüntülü görüşmemizde bizzat bana asıldığını iddia ettiği Serhat'ın sesi. Ve üç kere "İnanamıyorum!" diyerek, bana doğru yaklaştı. Kulaklarımın dibine kadar geldi.

"Merhaba," dedim, cılız bir sesle. Beni gördüğüne neden bu kadar şaşırdığını anlamamıştım üstelik.

"Nerelerdesin sen Naz?!" diye bağırdı bu sefer Serhat.

"Sakin ol Serhat," dedim, gülümseyerek. Omuzlarımdan tuttu ve beni kendine doğru çekti. Elim, aniden çekilmenin etkisiyle Bora'nın avucunun arasından kaymıştı. Çıplak omuzlarımda hissettiğim, Serhat'ın ellerinin gereksiz dokunuşuna tepki veremiyor ve benden ayrılmasını bekliyordum.

"Çok özledim!" diye bağırdı kulaklarımın dibinde. Deniz taksi gelseydi de Bora gitseydi; şayet gitmezse kan çıkabilirdi. Bora'ya birisi böyle sarılsa, kızın saçına başına yapışırdım kesinlikle. *Yürek yiyip yemediğini de sorgulardın Naz. Kızın da Bora'nın da...* Serhat'tan ayrılır ayrılmaz, yeniden Bora'nın elini tuttum. Fakat bu sefer sadece ben tutuyordum, onun öyle bir niyeti yoktu. Kilitlenmiş bir şekilde Serhat'a bakıyordu. *Dün Ozan, bugün Cenk'le beraber ek paket olarak sanırım Serhat. Açarsınız artık Naz, gece uzun.* Cenk'in açılacak bir tarafı yoktu ama Serhat'ı açarsam, çok fena olurdu. "Çok güzelsin! Her zamankinden daha güzelsin!" dedi Serhat, büyülenmiş bir ifadeyle.

"Merhaba," dedim. Beynim az evvelki tüm konuşmaları resetlemiş ve Serhat'la şu an karşılaşmış gibi davranıyordu.

"Merhaba," dedi Bora, Serhat'a. Dünyanın en saçma sapan muhabbetinin ortasında bulmuştum sanırım kendimi. Bora'nın sesi kendinden emin, tok ve bir o kadar da sertti. Bakışlarında ise hiçbir ifade yoktu. Medeniyetin göbeğinde, birazdan Serhat'ı denize atacak gibi bakmıyordu ama atabilirdi. Bu potansiyel onda vardı, biliyordum. Beni bile denize atmıştı sonuçta, Serhat'ı da atardı.

"Hayırdır Naz?" dedi Serhat. Bora'yı muhatap almamış ve bakışlarını bana odaklamıştı. "Kim bu lav-"

"Tanıştırayım!" dedim, haddinden fazla gülümseyerek ve hatta yanımızdan geçen insanların dönüp de bize bakmalarına sebep olarak. Çünkü lav olan bendim; Bora değildi. O okyanustu. Eğer Serhat, *"lav"* kelimesine, *"uk"* gibi bir ek ekleyecek olursa da Bora'yı tutamazdım. "Erkek arka-Nişanlım! Bora," dedim. Serhat'ın kahverengi gözleri utanmasalar siyaha döneceklerdi. Üzülmüş müydü, sinirlenmiş miydi pek çözemiyordum. *Naz, alıştıra alıştıra mı söyleseydin acaba?*

"Ne demek nişanlım?!" dedi Serhat. Bora, ifadesiz bakışlarını bana çevirdi. Muhtemelen Serhat'taki haddi sorguluyordu ama bu konuda hiçbir fikrim yoktu. "Biraz konuşabilir miyiz?!" dedi Serhat, öfkeyle. Ciddi miydi?

"Nişanımızın da kutlaması var. Tam da şimdi! Oraya gidiyorduk," dedim, yine haddinden fazla gülümseyerek. Deniz taksi, kıyıya yanaşmaya başlamıştı.

"O parti senin miydi Naz?" diye sordu Serhat, hayrete düşmüş bir şekilde. Ölüm haberimi verseler de ancak böyle bir ifadesi olabilirdi sanırım. "Hande'nin ben hariç herkesi davet ettiği, bana ise *'Naz yok ya partide, sen sıkılırsın,'* dediği parti senin miydi? *'Nazlı'nın partisi bu. Vallahi bak Serhat'cığım. Naz'ın değil,'* demişti!" dedi Serhat, derin bir kederle. Gözleri dolmuştu şimdi de.

"Gidelim mi?" dedim Bora'ya dönerek. Daha fazla bu ajitasyona katlanamayacaktım.

"Arkadaşı da alalım istersen?" dedi Bora, sert ve alaycı bir ifadeyle. Bakışlarının üzerimde yarattığı etki ise, beni de bırakıp yola bensiz devam etmesinin hepimiz açısından çok daha iyi olacağıydı belki de.

"Ben senin arkadaşın değilim!" diye bağırdı Serhat, Bora'ya. *Allah Serhat'ın taksiratını affetsin Naz!* Buruk bir tebessümle baktım Serhat'a. Bora ise öfkeyle gülümsüyordu. Öne doğru bir adım atmaya yeltendiği sırada, elini var gücümle sıktım. Durması lazımdı. Çünkü Serhat'ın sorunları vardı. Normal olmadığını anlamamış mıydı gerçekten? "Gel buraya Naz!" dedi Serhat ve koluma yapışmayı amaçladı. Fakat sadece amaçlamakla kalmış ve ben de Özgür'le Selim'in yanımızda dikilmelerinin çok da boş olmadığını bir kez daha anlamıştım. Özgür, Serhat'ın kolunu havada yakalamış ve önüme geçerek onu durdurmuştu.

Fakat ben, iflah olmaz bir hümanisttim.

"Zarar verme sakın ona!" dedim, anlık bir tepkiyle. *Hümanist olsan neyse de Naz, gerçekten şu an sadece çok komiksin! Veya trajikomik belki de. Serhat'ı korurken, onun güvenliğini daha çok riske atıyorsun!*

Komik olmalıydım gerçekten de çünkü Bora oldukça yüksek bir kahkaha attı. Fakat bu kahkahası neşeden çok uzaktı. Çok komik diye tavsiye ettikleri bir film izlemeye gitmiş ve filmde o kadar gülmemişti ki, çıktığı zaman harcadığı vakte ve paraya sinirden gülüyor gibiydi. Umarım filmi beğenmediği için beni öldürmezdi fakat yüzüme birazdan beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. *Koruma* görevini layıkıyla yerine getiren, Serhat'ı bıraksa da benim birazcık önümde durarak beni koruyan Özgür, beni Bora'dan da korur muydu?

"Seni seviyorum! Sen de beni seviyorsun!" dedi Serhat. Peki onu kim koruyacaktı?

Bora'nın Serhat'a doğru atılacağını anladığım an'da Bora'nın önüne geçtim ve iki elimi göğsüne yerleştirdim. "N'olur gidelim," dedim, yalvarırcasına bir ifadeyle.

"Çekil," dedi Bora, sert bir sesle. Öfkeli bakışları yalnızca Serhat'ın gözlerindeydi ve Selim'le Özgür olaya asla müdahale etmiyorlardı. Ben ise tüm gücümle Bora'nın yakasına ciddi anlamda yapışmış ve onu olmayan gücüme bakmadan tutmaya çalışıyordum.

"Naz çekil, bakalım ne yapabilir bana?" dedi Serhat, alaycı bir tavırla. "Yanındaki heriflere güveniyor sadece," dedi, sinirli bir şekilde gülerek.

"Nazlı," dedi Bora, korkutucu derecede yumuşacık bir sesle. "Nazlı'cığım," dedi ardından. "Eğer çekilmezsen... Canını yakacağım. Bırak beni," dedi, gözlerimin içine bakarak.

"N'olur gidelim," dedim, yine.

"Çekil Nazlı," dedi, normal tonda fakat oldukça net bir ifadeyle. Ve bunun son uyarısı olduğu gözlerinden okunuyordu. Gözlerimi birkaç saniyeliğine sımsıkı yumdum ve yakasını bıraktım. Öne doğru iki adım attı. "Çekil sen de!" dedi Özgür'e, otoriter bir sesle. "Söyle?" dedi, Serhat'a çok sert bir ifadeyle. "Ne konuşuyorsun söyle?" dedi.

Serhat'ın eli sanırım Bora'yı hedef almak üzere havaya kalktı. Bora, Serhat'ın eli havadayken, bileğinden tuttu ve bileğini hafifçe döndürdü. Bileğinin acısı, yüzünden okunan Serhat da sırtını Bora'ya dönmek zorunda kalmış ve bileği, Bora'nın eli tarafından belinde sabitlenmişti. "Seni mahvedeceğim!" dedi Serhat, acıyla inleyerek.

"Tersten okuyorsun şu an koçum," dedi Bora, sert bir sesle. Bora, Serhat'ın bileğini döndürerek biraz daha yüklendiğinde Serhat neredeyse, sırtı Bora'ya dönük bir şekilde iki büklüm olmuştu.

"Bırak!" dedi Serhat, hafif yüksek çıkan bir sesle.

"Bir..." dedi Bora, kısık tuttuğu öfkeli bir sesle. "Yanında nişanlısı olan bir kadınla nasıl konuşulacağını öğreneceksin."

"Senden önce ben-" Serhat'ın cümlesi, Bora tarafından bacağına geçirilen tekme ile yarıda kesilmiş ve sonrasında acı bir inlemeyle tamamlanmıştı. Serhat'ın inlemelerini duyan, düştüğü hâli gören insanlar saniyelik zaman aralıklarıyla yanımızda duruyor ama sonrasında arkalarına bakmadan ilerliyorlardı. Hiç kimse polis falan çağırmıyordu, toplum olarak yozlaşmıştık. *Sen n'apıyorsun peki Naz?!*

"İki... Kime atar yapılıp kime atar yapılmayacağını baştan anlayacaksın," dedi Bora, daha da sert bir ifadeyle.

"Seni polise şikâyet edeceğim, süründüreceğim!" dedi Serhat, acı dolu bir sesle. Bora, Serhat'ın sırtına dizini geçirdiğinde, Serhat'ın boğazından daha yüksek bir ses çıkmıştı.

"Ama biz seninle anlaşamıyoruz!" dedi Bora, gülümseyerek. Bakışlarını Selim'e çevirdi. "Kulübe gelmeden bir zahmet, arkadaşı benim en sevdiğim mekana götür Selim," dedi. Ardından Serhat'ın bileğini bu sefer de saat yönünün tersine döndürerek, yüz yüze gelmelerini sağladı.

"Tamam!" diye bağırdı Serhat. "Allah kahretsin bırak!" diye devam etti.

"Yanımdaki adamlar en çok ne zaman işime yarıyorlar biliyor musun?" dedi Bora, Serhat'a gülümseyerek. "Acelem olduğu zamanlarda, benim yerime insan ağırladıklarında... Vallahi bırakmam..." Tavrı alayla doluydu. Sıkıntılı bir nefes verdi ve Serhat'ın bileğini bıraktı ve bu sefer dizini,

Serhat'ın karnına çok güçlü bir şekilde geçirdi. Serhat iki eliyle karnını tutup öne doğru acıyla eğilmek zorunda kalmıştı. "Ya da bırakırım, neden bırakmayayım?" dedi, gülümseyerek.

"Yeter!" dedi Serhat, kıvranırcasına bir ifadeyle. Bence de yetmeliydi. Bu, vahşetin uzaktan duyulan çığlıklarıydı; kahramanlıktan çok uzaktı. *Abartma Naz, ne yazık ki her erkek aynı tepkiyi verirdi!*

"Yetmez aslında da kan göresim yok şu an," dedi Bora, iç çekerek. "Çok şanslı herifsin... Denk gele gele bugün denk geldik..." Hayır, esas ben şanslı olmalıydım çünkü ben de asla ama asla kan görmek istemiyordum. Bora, bir anda, beklemediğim bir manevrayla Serhat'ın ense köküne yapıştı ve yüzünün kendisine yaklaşmasını sağladı. "Şimdi siktir git... Eğer bir daha, seni, Nazlı'nın yakınında görürsem... Ecdadını sikerim! Anladın mı lan beni?!" dedi, öfkeyle. Ve yeniden Serhat'ın karnına, diziyle vurdu. "Anladın mı?!" diye bağırdı.

"Anladım!" diye bağırdı Serhat ve bu sefer Bora'nın kendisini bırakmasıyla yere düşmüştü.

"Aferin," dedi Bora. Önce pantolonunun belini ardından da ceketini düzeltti. Selim'e gözleriyle bir şey anlattı ve Selim de anladığını belli edercesine başını salladı. Ardından Bora'nın bakışları beni buldu. *Keşke kavga bulduğunda izleyen meraklı insanlar gibi davranmak yerine kaçsaydın Naz, zira bu bakıştan hoşlanmadım.* "Yürü!" dedi, bana. Emretti ya da. Sesi sert, soğuk ve çok mesafeli çıkmıştı. Deniz taksiye binerken, bana tüm nezaketiyle yardımcı oldu ama bakışları inanılmaz derecede korkunçtu. Deniz taksi hareket eder etmez, "Konuş!" dedi. Yan yana oturmuştuk ama onun yüzü denize çevrilmişti. Keskin ve belirgin yüz hatlarının ortasındaki, profilden bakıldığında hafif kalkık duran burnunun çok güzel olduğunu düşünüyordum. Sakallarını bugün için düzene sokmuş, birazcık kısaltmıştı. Acaba sakallarını ölçmek için kullanabileceğim bir telefon uygulaması var mıydı? Sekiz saniye sonra, yüzünü öfkeyle bana çevirdi. Göz göze geldiğimizde gülümsedim fakat onun kaşları daha çok çatıldı. "Yüzümü mü ezberlemeye çalışıyorsun, konuşsana," dedi, düz bir ifadeyle.

"Ezberledim ki ben senin yüzünü," dedim, gülümseyerek.

Yüzüne, yalnızca dört buçuk saniyeliğine şaşkın bir ifade yerleşti. "Kim o herif Nazlı?!" diye sordu ve sıkıntılı bir nefes verdi.

Yüzüm asılırken, hâlâ açmam gereken bir Serhat olduğunu hatırlamıştım. "Hayatımın en büyük hatası," dedim, kısık bir sesle. Bakışlarındaki

öfke gün yüzüne çıktığında korkuyla yutkundum, açıyordum işte sakin olmalıydı. *Naz'cığım, neden yanlış anlaşılmaya müsait cümleler kuruyorsun?* "Gördüğün gibi yakışıklı bir çocuk," dedim. *Naz, ben öldüreceğim şimdi seni.* Gözleri şaşkınlıkla açılırken bir kez daha yutkundum. Hem zaten gergindim hem de korkuyordum. Beynim duracak ve bir daha hiç çalışmayacaktı.

Bora yüzüme, ciddi olup olmadığımı hiç olmadığı kadar ciddi bir ifadeyle sorgular gibi bakıyordu. Ama yakışıklı olduğu konusuna değil, bunu ona söyleyebilme cüretime takılmıştı sanırım. "Ne diyorsun ya sen?" dedi, ters bir ifadeyle.

"Açıyorum işte," dedim, daha da kısık çıkan bir sesle.

"Yanlış açıyorsun ama... Farkında mısın?" diye sordu, uyarı dolu bakışlarıyla.

Üçüncü kez yutkundum. "Hande'nin fikriydi..." dedim, kısık bir sesle. "Çok sessiz kendi hâlinde bir çocuktu. Birkaç kere yanına oturdum ortak aldığımız derslerde. Sonra dün gittiğimiz kafeye götürdüm onu. Ders çalıştık, batak oynadık, takıldık falan... Amacım Anıl'ı kıskandırmaktı. Serhat da sarışın ve mavi gözlü ya... Yakışık- Hoş çocuktu işte. Anıl kıskansın istemiştim." Derin bir nefes alırken, kaybettiğim sesimi de bulmaya çalışıyordum. "Ben ne bileyim, benim ondan hoşlandığımı sanmış," dedim, şaşkın ve tamamen suçun Serhat'ta olduğuna inanan bakışlarımla. *Yozlaşan toplumun, yalnızca kendini düşünen üyesi Nazlı Alaca, nasılsın?*

"Çocuğu kullandın mı?" dedi, buz gibi bir ifadeyle.

Az evvel *herif* diye bahsettiği kişi, ne zaman *çocuk* olmuştu; ne zaman suçsuz, masum bir varlığa dönüşmüştü Bora için asla anlamıyormuş gibi yaptım. "Alt tarafı ders çalıştık... Bunun nesi kullanmak ya? Sayemde üç dersten geçti. Ne var yani, iki yanımda boy gösterecekti alt tarafı," dedim, Bora'yı yaptığı ithamdan ötürü, bir parça korkuya da sahip, kınayan bakışlarımla.

"Sonra n'oldu?" dedi, yine buz gibi bir ifadeyle.

"Çocuktan kurtulmak için Anıl sevgilimmiş gibi davranmak zorunda kaldım. Ama Anıl'ın o zaman bundan haberi yoktu. Acil durum planımdı o benim, diğer plan patladığı için. Çünkü yani Serhat yapıştı ve bırakmadı. *'Naz benden hoşlanıyor, birbirimizi çok seviyoruz,'* falan demeye başladı herkese," dedim, bile isteye üzüntü yüklediğim bakışlarımla.

"En sevmediğim muhabbetler Nazlı," dedi, yine ve yine, buz gibi bir ifadeyle.

"Aman! Benim de en bayıldığım muhabbetler sanki! Yani ne var, deneme yanılma yöntemiyle *şaaptım*. Kendi *şeyimi* buldum. Kendi doğrumu... Zaten öyle bir musallat oldu ki tövbe ettim," dedim, yavru köpek bakışlarımla.

"Umut verirsen öyle olur," dedi, yavru köpek bakışlarımdan asla etkilenmeyen ve asla erimeyen buz gibi ifadesiyle.

"Ne umut vermesi? Tamamen kendi şuursuzluğu. Bir keresinde elimi tutmaya kalktığı için tokat atmıştım. Bu mu umut vermek? O gün de Anıl, zorla elimi tuttuğu için dövmüştü çocuğu... Herkesten dayak yiyor ama anlamıyor, ben ne yapabilirim?" dedim. Bora, beklenmedik bir kahkaha attı. *Anıl'ın yanında elini tutmasını sen istemiştin ama o an buna dayanamamış ve kendi şuursuzluğunla tokat atmıştın Serhat'a diye hatırlıyorum ben Naz? Anıl'a da asla yalan söylememe kuralını ihlal etmiş ve bunu saklamıştın; hatta, "Bir şey saklamak yalandan sayılmaz," diye kendini kandırmıştın!* Bora'ya en ince detaylarına kadar anlatmama gerek yoktu, olayın giriş, gelişme ve sonuç kısımları anlattığımdan ibaretti işte.

"Hiçbir şey yaşamadınız mı yani?" diye sordu Bora. İfadesindeki buzul etkileri biraz erimişti. "Ne bileyim, herhangi bir şey?" diye devam etti, tereddütlü bir ifadeyle. Manyak mıydı?

"Ne münasebet!" dedim, gözlerimi fal taşı gibi açarak. "Ne yaşayabilirim ben elin herifiyle?"

Kafasını iki yana gülümseyerek salladı ve kolunu omzuma attı. Ama anında kaşları çatılmıştı yine. "Neden üşüdüğünü söylemiyorsun?" diye sorduğunda, sesi beni azarlar gibi çıkmıştı. Dudaklarımı araladığımda, bir şey dememe fırsat vermeden ceketini çıkardı ve omzuma yerleştirdi. *Adam senin üşüdüğünü, senden önce fark ediyor Naz!*

♠

Bora iki elimden tutarak beni deniz taksiden indirdi. *Çok şükür Naz, bugün de ölmedin.* Gece kulübüne, el ele ilk adımımızı attığımızda, kafamızdan aşağıya rengârenk konfetiler dökülmüştü. Alkış sesleri eşliğinde, *gelin ve damat* için ayrıldığı söylenen, denizle iç içe locaya doğru yürüdük. Biraz ilerisi hafif loş ışıkta, çok yüksek olmayan bir müzik sesi eşliğinde dans eden insanlarla doluydu. Çok fazla olmasa da kalabalıktı.

"Naz!" diye çığlık atan başka bir sese çevirdim bakışlarımı. Bu sefer ben de sarılıyordum. Çünkü bu Cenk'ti.

"Çok özledim oğlum ya!" dedim, neşeyle. "Çiğdem!" diye bağırdım sonra. Cenk'in kız arkadaşına da aynı içtenlikle sarıldığımda Bora, Cenk'le tanışıyordu. Sonra, Çiğdem'le tanıştı. Hiç şüphesiz Çiğdem'in varlığı Cenk'in açılacak bir tarafı olmadığını vurguluyordu. Bulunduğumuz koltukların önü gitgide kalabalıklaşmaya başlarken, kimi öptüğümü, kime sarıldığımı bilemez bir hâle gelmiştim.

"Naz! Tebrik ederim!" diye bağırdı Buse. Ve yalnızca yüzlerini bildiğim, adlarından çok emin olmadığım insanlara sarılmaya devam ettim. *İnşallah yanlışlıkla Bora'nın herhangi bir arkadaşıyla yeni tanışıp dan diye samimi olmuyorsundur Naz?* Zannetmiyordum. Yüzünü bilmediğim bir insanın kim olduğunu muhakkak sorgulayacağıma emindim. Can ciğer kuzu sarması moduna girdiğim herkes okuldan arkadaşlarımdı. Ama aslında Hande'nin beni zorla arkadaş yaptığı insanlardı. Ve Pelin de buradaydı. Bana sarıldıktan sonra, gevrek gülümsemesiyle çok sevgili patronu Bora'yla tokalaşmıştı.

"Tebrik ederim," dedi birisi. Yüzünü az çok bildiğim ama adından emin olmadığım birisi.

"Selin de Karabey Holding'e iş başvurusu yaptı," dedi Pelin, gülümseyerek. *Aaa Naz, bak Selin! Hande'nin doğum gününe gittiği, kendi bölümünüzden arkadaşın olan ve Pelin'le karşılaştığınız restoranda hatırlamış gibi yaptığın Selin.*

"Hayırlısı," dedim gülümseyerek ve bu sırada Selin bana kırk yıllık arkadaşı gibi sarılıyordu.

"Çok güzel olmuşsunuz Nazlı Hanım," dedi Seren. Bana sarılıp, beni tebrik ettikten sonra aynı içtenlikle Bora'ya da sarılmıştı. *Bir ara, neden asistanıyla bu kadar samimi olduğunu sormalı mısın acaba Naz?* Bence kıskançlığımın dozu olmalıydı.

"Tebrik ederim Naz," dedi Ceren. Sanırım en çok ona sarılmıştım çünkü kendisi, Bora ile magazine yakalanarak bugün nişanlanmama sebep olmuştu. Ve galiba bundan sonra hayatımdaki en özel insanlardan birisi olarak kalacaktı.

"Eve neden gelmediniz?" diye sordu Bora, samimi bir ifadeyle.

Ceren, kaşlarını çatmıştı. "Aile arasında dedin," dedi.

"Kendini aileden saymıyorsan sıkıntı sende," dedi Bora, kaşlarını kaldırarak.

"Uğraşıyor seninle ya," dedi Arda, muzip bir ifadeyle. "İstese de uğrayamazdı, biraz evvel indi uçaktan. Ankara'daydı."

"Aşkım azıcık vicdan azabı çekseydi!" dedi Ceren, tatlı bir sitemle. Ardından derin bir nefes aldı ve çantasından küçük bir kutu çıkardı. "*Jamais*,"* dedi, sıcak bir tebessümle.

Aynı tebessüm bir anda Bora'nın da yüzüne yayılmıştı. Ceren, elindeki kutuyu Bora'ya uzattı. "Zaman çok çabuk geçiyor," dedi Bora, elindeki kutuyu açarak. "*Jamais*," diye tekrarladı o da.

"Eskiden... Her Allah'ın günü bilirdik birbirimizi. Ne ara bu kadar uzaklaştık?" dedi Ceren, gülerek.

"Uzaklaşmadık. Büyüdük," dedi Bora ve kutunun içinden çıkan metal çakmağı Arda'ya uzattı. "Güle güle kullan," dedi ve omzuna hafifçe, iki kere vurdu.

"Eyvallah," dedi Arda, gülümseyerek. "Ceren yine rol çalıyor... Bu faslın bizim düğünümüzde olması gerekiyordu galiba," dedi, mahcup bir ifadeyle.

"Ona her zaman iltimas tanırım," dedi Bora, Ceren'e göz kırparak.

"Kendi düğünüm için de özel sunumlarım var *Monsieur Karabey!*" dedi Ceren, imalı bir ifadeyle. "Şahidim olacaksın zaten, kaçarın yok!" Bora gülümsedi ve onaylarcasına başını salladı. Sonrasında Ceren'in ifadesini bir telaş sardı. "Bizimkilere bakalım biz, kimler buralarda? Begüm'ü de göreyim..." Arda ile göz göze geldiklerinde bana gülümsediler ve hızlı adımlarla yanımızdan ayrıldılar.

Bakışlarımı, Bora'nın bakışlarının çevrildiği yere yönelttim, Gökhan yanımıza gelmişti. "Hande nerede?" diye sordu Bora.

"Tuvalete gitti," dedi Gökhan gülümseyerek. "Tuhaf," diye devam etti. "İnanılmaz tuhaf hem de," dedi, derin bir nefes alarak. *Filmin başında ben de tuvaletteydim galiba, bir türlü adapte olamıyorum Naz, nedir tuhaf olan?*

"Hande biliyor mu?" diye sordu Bora, meraklı bir ifadeyle.

"Neyi?" dedim, araya girerek. Hande benim arkadaşımdı; konuya tam da buradan dâhil olabileceğimi hissetmiştim.

"Bilmiyor," dedi Gökhan, başını iki yana sallayarak. "Hiç aklıma gelmedi biliyor musun?" dedi, şaşkınlıkla. "Yani basiret bağlanması gibi...

* *Fr.* Jamais: Asla.

Ancak şimdi dank etti," diye devam etti. "Ve de şimdi bunu konuşmanın ne yeri ne sırası," dedi, sıkıntılı bir nefes verdikten sonra.

"Kıza aptal yerine konulmuş hissi verme, git konuş," dedi Bora, ciddi bir ifadeyle.

Gökhan güldü. "Niye? Zaten kim olduğumu saklayarak aptal yerine koymuş olmuyor muyum onu?"

"Katlama o zaman kabahatini Gökhan," dedi Bora.

"Nedenini sorarsa ne söyleyeyim?" diye sordu Gökhan, kaşlarını kaldırarak. "Ki sorar..." diye devam etti ve küçük bir kahkaha attı ve bakışları bana çevrildi. "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?" diye sordum, tereddütlü bir ifadeyle.

"Ne yeri ne de sırası değil bunu açıklamanın," dedi Gökhan, gülerek.

"O zaman niye şimdi söylüyorsun? Öğrenene kadar nazlanı- Ay merak edeceğim!" dedim, sitemle. Bora neşeli bir kahkaha atarken, elime uzanmış ve beni kendine doğru çekerek bana sarılmıştı. Asla ne olduğunu anlamıyordum ama filmin en güzel yerinde hissettiğim için tadını çıkardım.

"Nazlı Abla," dediğini duydum birisinin. İncecik ama güçlü bir tınıya sahip bir sesti bu. Kafamı Bora'nın göğsünden kaldırdığımda birkaç saniye boyunca şaşkınlıkla bakakalmıştım. "Kızım senin burada ne işin var?!" diye çığlık atarak sesin sahibine, Esin'e sarıldım. Onunla en son konuştuğumda, Amerika'da, abisi Anıl'ın yanında olduğu için üzerimdeki şaşkınlığı attığım söylenemezdi.

"Nişan için geldim. Hem gelmeliydim de artık. Abim iyi çok şükür," dedi Esin, gülümseyerek. Ardından Bora'ya döndü. "Tebrik ederim Bora Abi," dedi. *Nasıl yani Naz?*

"Teşekkür ederim... Nasılsın?" dedi Bora Esin'e, gülümseyerek. *Neler oluyor Naz?*

"İyiyim. Annemle babamın sana selamları var. Eğer yolun, onlar oradayken Amerika'ya düşmezse, onlar döner dönmez ziyaretine gelecekler. Babam seni tavlada yenmeden rahatlamaz," dedi Esin, göz devirerek. *Anlamıyorum Naz.*

"Vallahi Osman Amca'nın bu kadar üzüleceğini bilseydim, beni yenmesine izin verirdim," dedi Bora ve küçük bir kahkaha attı. *Error verdim Naz.*

"Bu arada teşekkür ederim... Burs için yani. Seninle konuşamadık ama annem söyledi. Allah senden razı olsun," dedi Esin. *Tünele mi girdin Naz? Beni çıkınca muhakkak ara.*

"Rica ederim..." dedi Bora. Kendisine *"Allah razı olsun,"* denmesinden, aynı halamlara tanışmaya gittiğimiz günkü gibi rahatsız olmuştu. "Eee... Ben içecek bir şeyler alacağım," dedi ve gözlerini asla bana değdirmeden, bara doğru, karşısına çıkan herkese başıyla selam vererek ilerlemeye başladı.

"Siz nereden tanışıyorsunuz?" diye sordum Esin'e, Bora gider gitmez.

"Boston'a geldiğinde tanıştık. Melis Abla'yla yanımıza geldi Bora Abi, sağ olsun. Hepimizle ayrı ayrı ilgilendi," dedi Esin, samimi bir gülümsemeyle.

Şaşkınlıkla, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Öyle," dedi Esin, neden şaşırdığımı anlamadığını belli ederek. "Senin haberin yok muydu? Abimin doktorlarıyla falan da özel olarak görüştü. Sen rica etmişsindir diye düşündük."

"Haberim yoktu," dedim, şaşkın ifademi toparlamaya çalışarak.

"Nişan haberini aldığımızda havalara uçtuk. Annemle babam öyle sevdiler ki Bora Abi'yi... *'Vedat'la Zeynep'in ruhları rahat etsin,'* diye geziyorlar vallahi... Bora Abi erkek arkadaşın olduğunu bize söylemişti tabii de nişanı bu kadar erken beklemiyorduk. Annem de bugün yanında olmayı çok isterdi," dedi. Küçük bir kahkaha attı. "Aslında gelecekti ama abim benim gelmeme bile gönül koydu. Malum kendisi ilginin kaymasından hoşlanmıyor. İlla onunla ilgileneceğiz, iyileşene dek böyle, acayip mızmız!" dedi, şakayla karışık sitemli bir ifadeyle.

"Bora, abini gördü mü?" diye sordum.

"Esin, seni kaybettim sandım," dedi Eren telaşla, yanımıza ulaşır ulaşmaz. "Aman bana emanetsin. Uslu dur. Masal'ın yanında kal," diye ekledi, otoriter bir sesle. *Bora Boston'dayken Anıl daha uyanmamıştı Naz, görse bile tam görmüş sayılmıyor.* Esin, kalabalığa doğru ilerlerken, Bora elinde bir bardak viskiyle yanımıza gelmişti. Eren'in bakışları bana çevrildi. "Masal dakikalardır, senin yakın arkadaşın olduğunu bildiğini iddia ettiği bir herifle dans ediyor. Böyle kirpi gibi saçları var. Kim o?" diye sordu.

"Bilmem," dedim ve kalabalık içinde Eren'in kız kardeşini aradım. Ve buldum. Dans ettiği çocuğu tanımıyordum. "Hande'nin arkadaşıdır o ya ben tanımıyorum."

"Bok var çünkü kız kardeşimle partiye geliyorum," dedi Eren, öfkeyle.

"Temiz bir çocuk o ya. İnek bir tipmiş," dedi Gökhan. Ne ara yeniden yanımıza gelmişti? Bakışlarımı şaşkınlıkla ona çevirdim. "Hande'nin kapalı parti anlayışı biraz farklı olunca, gelen herkesi tek tek araştırmak zorunda kaldım," diye devam etti, Eren'i muhatap alarak. Sonrasında

bana döndü. "Çocuğun sınavına girmişsin bir kere, karşılığında da para almışsın," dedi.

"Pes Naz!" diye ani bir tepki verdi Eren.

"Okuldan atılmalıydın!" dedi Bora, kaşlarını çatarak.

"Sen de hapse girmeliydin," dedim Bora'ya, gözlerimi biraz açarak. "Sen de barodan atılmalıydın mesela. Ben size karışıyor muyum ya?" diye çıkıştım Eren'e. Bora'nın elindeki viski bardağını alarak kafama diktim. Ve boş bardağı, Bora'nın eline yeniden tutuşturdum. Bora'nın Anıl'ın ailesine kadar herkesle tanışması, fazlasıyla ilgilenmesi ama bana, bunun bahsini bile açmaması çok enteresandı. *Aslında tam da Bora'lık bir davranış Naz. Boston'dan döndüğü gün adamı öpüp, Anıl'a aşık olduğunu dan diye yüzüne söyledin mesela, devamlı hatırlatıyorum ama... "Hah! Aşık olduğun adamın da ziyaretine gittim ben!" mi deseydi sana?*

"Bin beş yüz lira almış lan bir sınava girerek," dedi Gökhan, Bora ve Eren'e. Beni takdir ediyor gibiydi. Ardından bana sarıldı. Bir sağa bir sola sallanırken yeniden konuştu. "Acayip dolandırıcı tipi var sende haa! Bence ben bu yüzden çok seviyorum seni," dedi gülerek.

"Sağ ol canım eksik olma. Ben de seni çok seviyorum," dedim, Gökhan'a içten bir şekilde sarılarak.

"Bunlar ne yapıyor?" diye sordu Hande.

"Kıskanma aşkım gel," dedi Gökhan. Hande'yi de aramıza aldı. Üç kişi birbirimize sarılıyorduk şimdi.

Müziğin sesi kesildi. "Ses deneme bir-ki!" diye avaz avaz mikrofona bağıran Begüm'ün sesi, kolonlardan fışkırarak kulaklarımızı buldu. "Hah! Hoş geldiniz!" dedi Begüm, gülümseyerek. Gökhan ve Hande'den ayrıldığımda, gözlerim, Bora'nın yanında, fazla samimi olmayarak oturan Eren ve Melis'e çevrilmişti. "Ben gelinin görümcesi!" dedi Begüm. Herkes kahkaha atmıştı. "Damadın da kardeşiyim tabii ama bununla pek anılmayı sevmiyorum. *Görümce* sizce de çok havalı değil mi ya?"

"Sadede gel sadede!" diye bağırdı Samet.

"Kes sesini sen!" dedi Begüm, mikrofona doğru konuşarak. "Neyse... Şimdi gelin ve damadı yani taze nişanlıları piste davet ediyorum. Ve evet abiciğim gelmek zorundasın," dedi Begüm. Bora'ya döndüğümde ensesini ovuyordu. "Şarkı söylerim eğer gelmezseniz!"

"Allah aşkına koşar mısınız?!" diye bağırdı Bahar. Histerik bir kahkaha atmıştım. "Asla çekemem!"

Bora, elimi avucunun içine aldı ve yürüyerek kalabalığa karıştık. Begüm'ün *pist* diye tabir ettiği yer, barın hemen önüydü. Işıkların tamamen sönmesiyle, etrafı aydınlatılmış bir şekilde bize doğru yaklaştırılan pastayı görmüştüm. Vişneli olduğunu bangır bangır bağıran, sade ve şık bir pastaydı bu. Müzik de başlamıştı.

1 Nisan 2017, 23:27, İstanbul.

Bundan sadece bir ay önce, düşünsem bile imkânsız diye tabir edeceğim olayı yaşıyordum. Nişan yüzüklerimizin olduğu eller birbirine kapanmış, uzatılan bir bıçağı kavramış, pastamızı kesiyorduk. Annem ve babamın da burada olmasını ve ne kadar mutlu olduğumu görmelerini isterdim. Mutluydum. Hem de çok!

1 Nisan 2017, 23:28, İstanbul.

"Hep mutlu olun!" diye bağırdı Engin. Alkış sesleri denizleri aşıp da Anadolu Yakası'ndan duyulmuştu muhakkak. Yüzümüzdeki eksilmeyen tebessümün aynasıydı karşımızdaki gülümseyen yüzler. Bora'nın sol eli, belimdeki yerini almış ve hep oraya aitmiş gibi tamamlıyordu bedenimi. Boynumun sağ tarafına bir doz bırakmıştı nefesinden. Beni kendine çekti, kollarımı boynuna dolamıştım. Begüm'ün akustik yorumlamasını çok seveceğimi söylediği bir kadın vokalist çoktan başlamıştı şarkısına.

"Dur bakma bana öyle
İçime akıyor kara gözlerin
Ne hisset ne de söyle
Canımı yakıyor veda sözlerin
Yanarım yanarım aşk ile yanarım
Gurbanım yoluna
Aleni aleni yar kırdı galemi
Çıkamam yarına"

Kara gözlerinin derinliğinde kaybolurken, bergamot kokusuyla buluyordum tüm benliğimi. Okyanus öyle derindi ki, her bir katmanında apayrı bir sürprizle karşılaşıyor ve beni her geçen saniye, biraz daha şaşırtmasına artık şaşırmıyordum.

"Alnuma yazdı kader, silemedum
Ağladum ağladum hiç gülemedum
Kimseye söylemedum, diyemedum
Aşk diye çektuğumi
Ah felek hep inadun bana midur
Herkese akta bize kara midur
Aşk acıdan, sızıdan yanamidur
*Anla ne ettuğuni"**

Alkış sesleri... Sanırım en çok bu mutlu ediyordu beni, bu akşam. Birileri, Bora ile dans ettiğimiz için alkışlıyordu bizi. Mesela şimdi, parmak uçlarımda yükselip, dudağına küçücük bir buse bırakacak ve yine bir grup tarafından alkışlanacaktım. Bir nevi, *"Doğru yoldasın Naz!"* diyordu bana iki elin birbirine çarpması sonucu oluşan sesler. Gözlerimiz birbiriyle çarpıştığında yüreğimde duyduğum sesten bile küçüktü aslında alkış sesleri ama yine de mutlu ediyordu.

♠

Denizle iç içe oturduğumuz koltuklarda, Bora'nın yüzü kalabalığa dönüktü. Her zamanki çatık kaşlı hâli buhar olmuş uçmuştu. Hatta tam on dokuz dakika yirmi bir saniyedir yüzündeki gülümseme hiç silinmemişti. Yanımıza gelen insanlarla sohbet ederken ve devamlı olarak beni birileriyle tanıştırırken, telefonuna mesaj geldiğinde, sigara yakarken ve sonra sigarasını söndürürken dahi, insanın içini açan bir tebessümle oturuyordu. Yani başında oturmuş, deli gibi dans eden insanlara bakıyormuş gibi yapıyor ama aslında çaktırmadan Bora'yı izliyordum.

Boğaz Köprüsü, İstanbul'un simgesiyse eğer; bu manzaraya en çok Bora yakışıyordu.

"Bir şeyler içmek ister misin beni izlemek yerine?" dedi, nefesini kulağımın hemen dibinde alıp vererek.

Kıkırdadım ve pek tabii ona bir şey çaktırmamak pek mümkün değildi. "I-ıhh," dedim. Şimdi yüzlerimiz, birbirine karşı durmuştu. Dudaklarım, dudaklarıyla arasındaki mesafeyi kapatmak istiyordu.

"Neden?" diye sordu. Bana içki içmeyi yasakladığını unutmuş muydu? *Az evvel viskisini elinden alıp kafana diken de sendin Naz.*

* Volkan Konak'ın "Manolya" albümünde yer alan *Aleni Aleni* adlı şarkısı.

"Sarhoş olmaktan korkuyorum," dedim, derin bir nefes alarak. Bu gecenin her bir an'ını içime kazımak istiyordum.

Birazdan beni öpecekmiş gibi bakmaya başlamıştı yine. "Benim yanımda sarhoş olmazsın, merak etme. Ben seni durdururum," dedi.

"Ben zaten duracağım yeri bilirim," dedim, baskın çıkan bir sesle.

"O zaman?" dedi, dudakları dudaklarıma neredeyse değecekken.

"İçmek istemiyorum," dedim ve dudaklarının çekimine dayanamayıp aradaki farkı kapattım. Müziğin sesini dahi bastırıyordu kalbimin sesi, duyabiliyordum. Sağ eli, açıkta olan omzuma gitmiş, tenimi yakıyordu. Ve bu yakıcılığa rağmen, alyansının değdiği yerlerde hissettiğim serinlik her şeye bedeldi.

"Sen bilirsin," dedi, nefesini yüzüme üfleyerek. Gözlerinin içine üç saniyeden daha az baktıktan sonra, kollarımı boynuna sardım. Nefesi beni sarhoş etmeye yetiyordu. Ellerini belime sardı.

An bir süre ikimize ait kaldı ama sonrasında Gökhan'la paylaştık. "Tekila?" dedi Gökhan, bakışlarını tepemizden Bora'ya dikerek.

"Aynen!" dedi, solumdan gelen bir ses. Eren'in sesiydi.

Hande, neredeyse seke seke bize doğru geliyordu. "Kız!!! Oturmaya mı geldin sen? Parti burası parti!" dedi, devasa bir neşeyle.

"Aşkım boş ver bence tekila içelim," dedi Gökhan, Hande'nin omzuna kolunu atarak.

"Bence de zaten ben çok yoruldum," dedi Hande bir anda asılan yüzüyle. Kendini koltuklardan birine bırakırken, Gökhan'ın elinden de tutmuş ve onu da peşinde sürüklemişti. Ardından bakışları Eren'e çevrildi. "Sen Ankara'dayken Esin'le Masal nerede kalacak?" diye sordu, merakla.

"Masal, zaten abimlerde kalıyor ya İstanbul'dayken, oraya geçerler yine," dedi Eren. Bora, eğilip sehpaya uzanarak bir sigara yakmış ve diğer elini gayriihtiyari olsa gerek, bacaklarımın üzerine yerleştirmişti.

"Bizde kalsalar ya? Annemler yok malum, sıkılıyorum," dedi Hande, mutsuz bir ifadeyle.

"Sor? İsterlerse sıkıntı yok benim için," dedi Eren. Hande'nin bakışları Bora'ya çevrildi. "Begüm de kalsın mı bizde?" diye sordu, yapmacık olduğu her hâlinden belli bir gülümsemeyle.

"Niye herkesin kız kardeşini size topluyorsun?" diye sordum, kaşlarımı çatarak. "Hadi herkesi topluyorsun, beni neden çağırmıyorsun ayıp."

Bora'nın bacağımın üzerinde duran eline ait ince, uzun ve esmer parmakları, çalan şarkıyla beraber, usul usul ritim tutmaya başlamışlardı.

"Ya sen nişanlanmana baksana, sana ne?" dedi Hande, uyarıcı bir ifadeyle. Gözlerim kısıldı, bir şeyler döndüğü belliydi.

"Kalmak istiyor madem... Prodüksiyon kurmuş, seni ayartmış, işin içine bir de Gökhan'ı karıştırmış falan... Kalsın," dedi Bora, sakin gözüken bir ifadeyle.

"Yok ya tamamen eğlence amaçlı, kız kıza parti," dedi Gökhan, gülümseyerek. Kendisi rahattı ve Bora'nın da rahat olmasını istiyordu.

"Ben neden davet edilmiyorum?" diye sordum, çıkışarak. *Naz sen böyle ortamları sevmezsin ki?*

"Nişanlıları almıyoruz canım, sadece bekârlar," dedi Hande, kaşlarını kaldırarak. "Ayrıca seni çağırsam da gelmeyeceksin, neden illa çağırmamı istiyorsun ki? En son geldiğinde kös kös oturup benim matematik ödevlerimi yapmıştın."

"Evet çünkü çok saçma sapan şeyler konuşuyordunuz sıkıldım. Kızlara flört sanatı-"

"Tamam!" diye bağırdı Hande, gülümseyerek. "Adı üzerinde kız kıza şeyler... Hem zaten, sen hep demez misin? *'Masal'la Esin benim arkadaşım değil, ablaları sayılırım ben onların, yüz göz olamam,'* diye, olma işte. Gelme," dedi, daha çok gülümseyerek.

Omuz silktim. "Ne hâliniz varsa görün."

"Esin'le Masal aynı yaşlarda değil mi? İkisi de birkaç yaş küçük Begüm'den?" diye sordu Gökhan. Beni ya da Hande'yi değil doğrudan Eren'i muhatap almıştı.

"Begüm kaç yaşında ki?" diye sordu Eren, düz bir ifadeyle.

"Begüm benim!" dedi, soluk soluğa yanımıza gelen görümcem. Ardından bakışları Hande'ye çevrildi ve Hande kaşını ve gözünü kullanarak, hepimizin bariz bir şekilde anladığı ama ne anlama geldiğini benim anlamadığım küçük bir işaret yaptı. Begüm'ün yüzünde güller açmıştı. "Burası parti bu arada? Siz kahvehane muhabbeti yapıyorsunuz ama..." dedi, ellerini beline yerleştirerek. "Konu neden benim yaşıma geldi?"

"Kaç senedir seninle uğraştığımdı da konu..." dedi Bora, hafif imalı çıkan bir sesle. "Kaç sene daha dayanabileceğimi hesaplıyorduk."

Begüm suratını buruşturdu ve gözlerini devirdi. Bora'nın parmak uçlarındaki sigarayı aldım ve dudaklarını tatmak maksadıyla birkaç nefes içime

çekerek, ona geri uzattım. "24'ümden gün aldım," dedi Begüm ardından. Eren'e dönmüş ve gülümsemişti.

"Küçük bizimkiler Begüm'den," dedi Eren, Gökhan'ı muhatap alarak. Begüm, köşesinde Bora'nın oturduğu koltuğun kolçağına yaslandı. "Ben Begüm'ü daha küçük zannetmiştim aslında, göstermiyor yaşını."

"Konu neden benim yaşım?" dedi Begüm, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Hepinizden genç olduğum ne kadar da belli! Partideyiz!"

Bora'nın bakışları Begüm'e çevrildi. "Bağırma kulağımın dibinde Allah aşkına!"

"İki ay için kalbimi kırıyorsun Begüm," dedi Hande, muzip bir ifadeyle. "Biz tekila partisi yapacağız ayrıca, yani ayıptır ne o öyle, biz yaşlı mıyız? İki ay iki!"

"İyi ben söylüyorum tekila, içenler toplansın," dedi Gökhan gülerek.

"Bana söyleme Gökhan Abi," dedi Begüm, ciddi bir ifadeyle. Koltuktan kalkan Gökhan, kalakalmıştı. *Görümcen de senin gibi çok fena Naz. Hande, kendisinden sadece iki ay büyük olduğunu belirtti diye, yılların Gökhan'ına abi dedi.* Yine de bu durum, Gökhan için, sevdiği kızın kendisine *abi* demesinden iyi olmalıydı.

"Olur tabii. Başka şeyler söylerim. Başka başka insanlara," dedi Gökhan, tehditkâr bir ifadeyle. Begüm'ün gözleri hızla tepesinde oturduğu Bora'ya çevrildiğinde küçük bir kahkaha atmıştım. Begüm de hızla Gökhan'ın peşinden ilerlerken gözlerimle onu takip ediyordum.

"Ben Nazlı Alaca, hadi arkadaş olalım!"

"Bu nasıl değişik bir giriş ya?"

"Bence çok afili."

"Hakan ben de, memnun oldum."

"Tam on yedi dakika yirmi bir saniyedir somurtuyorsun. Ne biçim hükümdarsın sen ya? Yoksa topraklarını mı işgal ettiler?"

"Hükümdar mı?"

"İsminin anlamı..."

"Nazlı, gerçekten çok değişik bir kızsın."

"Bana Naz de. Herkes bana Naz der."

"O zaman neden Nazlı Alaca diye tanıttın kendini?"

"Adım Nazlı Alaca çünkü."

"Hakikaten değişiksin!"

Anıl'la başlamıştı her şey. Onun peşinden İstanbul'a sürüklendiğim için kayıt yaptırdığım lisede, ilk gün, müdürün telefon konuşmasına şahitlik etmemle başlamıştı ya da. Sınıfın burslu olduğu için dışlanan çocuğu olduğunu söylüyordu Muhsin Hoca, her kiminle konuşuyorsa. Benim de öğrencisi olacağım on üç kişilik sınıfın, her daim yalnız oturan öğrencisinin Hakan olduğunu, Muhsin Hoca'nın sıkıntılı telefon konuşmasından öğrenmemle başlamıştı her şey belki de.

Zehir gibiydi Hakan, Muhsin Hoca'ya göre; çalışkan ve de azimli aynı zamanda. Bu, gözlerindeki parlamadan belliydi ama ne yazık ki ailevi sebepler yüzünden düşen notlarından dolayı bursunun kesildiğinden ve artık bu okulun öğrencisi olamayacağından haberi yoktu. Ve hiçbir zaman da haberi olmamıştı. On sekiz yaşını doldurduğu için beni temsil edebilen Anıl okula gelmişti ve biz Hakan'ın iki senelik okul masraflarını, ailemden bana kalan paradan ödemiştik.

"Tanımadığın etmediğin çocuğa arka çıktın. Halanlar ayrı, anamlar babamlar ayrı, Eren ayrı laf yapacak," demişti Anıl, sıkıntılı bir ifadeyle.

"Kimse bir laf yapmayacak. Bilmeyecekler. Para benim param... Kimsenin karıştığı ettiği yok zaten," demiştim, gülümseyerek.

"Kerime Anneanne'm burada olsaydı, 'Bunun da bir hayrı vardır muhakkak,' derdi," demişti Anıl, küçük bir kahkaha atarak. Bahsettiği kişi, benim anneannemdi.

"Derdi vallahi," demiştim gülerek.

"Ama, 'Hayırdan şer de doğar yavrum, kime iyilik yaptığına dikkat et, iki kere düşün,' de derdi, dikkat et de bela alma başına," diye uyarmıştı beni, deniz gözlerini haddinden fazla açarak.

Bir WhatsApp mesajlaşmasıyla buralara kadar gelmişti her şey aslında. Bir sır gibi sakladığım Anıl'a aşık olduğum gerçeğini Hakan'ın beni casino'ya sokması için ağlaya ağlaya, ona anlatmıştım. Şaşırmamıştı. Ve de zaten aslında bir sır gibi sakladığım bilginin, belki de etrafımdaki çoğu insan tarafından anlaşıldığını ama asla yüzüme çarpılmadığını da o gün anlamıştım. Anıl'a bugün ve hatta hiçbir zaman Hakan'ın beni BlackJack'te sattığını söyleyemezdim mesela, çünkü ben iyilik yapmış ama anneannemin de bize öğütlediği üzere kötülükle ödüllendirilmiştim.

Hakan oradaydı. Barda kendisine bir şeyler söyleyen Gökhan'a *tamam* anlamında kafa sallamıştı, tekila bardaklarını barın üzerine koyu-

yordu. Gökhan, bardakları alıp bize doğru yaklaşmaya başladı. Hemen arkasında da Hakan vardı. Bir elinde tekila şişesini, diğer elinde de tuz ve limon dilimleri olan tepsiyi taşıyordu. Yanımıza geldiğinde bakışları Bora'yla buluştu.

Hakan'ı hayatımda ilk kez görmüşüm gibi ona bakıyor ve gözlerimi ondan alamıyordum. İçten içe kendime ölmüş olabileceğini kabul ettirdiğim için, bir nevi sanki ölüp de dirilmiş bir insan görmüş kadar şaşkın bakıyordum ona. O ise bana bakmıyordu. Hande'nin yanına, tam karşıma oturdu. Hande, Hakan'ın kulağına eğilmiş bir şeyler söyleyerek gülmüştü. Hakan da Hande'nin söylemi üzerine kahkaha atmıştı. Bir yandan da tekila bardaklarının dudak değen kısımlarını limonla ıslatıyor ve tuza batırıyordu. Tüm dikkati yaptığı işteydi. Zaten, bence başarılı bir barmene de bu dikkat yakışırdı.

"Tamamdır," dedi Hakan, duyulması için yüksek çıkan bir sesle ve tekilaları bardaklara doldurdu. Yaptığı iş bittiğinde göz göze geldik. Gözlerini kaçırdığında, benden utandığını anlamıştım. Aslında, kötülük edenin payına daha çok düşüyordu utanç; Anıl'a Hakan'ın beni sattığını anlatamayacak bir kişi varsa, o da yine Hakan'dı. Herkes, birer tane tekilayı aldıktan sonra sonda kalan bardağı çekinerek bana uzattı. Yine göz göze gelmiştik.

"İçmeyeceğim," dedim. Herkes, kendi bardağını kafasına dikerken, boşta kalan bardağı da Hakan içmişti. Tam bir ay evvel ihanet ettiği patronunun yanında oldukça rahat olmasını da şaşkınlıkla karşılıyordum. Patronu olan adama çevirdim bakışlarımı. Ekşi limon dilimini ağzına götürdüğünde dahi yüzünün ekşimemesi ve yüzündeki gülümsemenin silinmemesi, şaşkınlıkla karşılanacak başka bir olaydı tabii. Hakan, bir kez daha bardakları doldurmaya başladı.

"Neden içmiyorsun?" diye sordu Gökhan, bana. Hakan'ın oturduğu koltuğun kolçağına yaslanmıştı.

"O hiç tekila içmiyor," dedi, Eren. *Yanlış Naz! "Evde tekila partileri yaptığımdan bihaber olan Eren," diyeceksin.* Hakan'ın kaşları çatılmıştı, önce dört saniyeliğine Eren'e döndü. Sonra yeniden bana baktığında gülümsedim.

Hande güldü. "Bakma sen Eren'e. O, yaptığımız tekila gecelerini bilmiyor," dedi Hande, Hakan'a.

"Hani tekila midene dokunuyordu?" dedi Eren şaşkınlıkla. Şimdi bunu mu konuşmak istiyordu bilmiyordum ama ben istemiyordum.

"O da yalan," dedi Hande.

"Bir insan neden tekilanın kendisine dokunduğu yalanını söyler ki?" diye sordu Eren ve kendisine uzatılan yeni bardağı kafasına dikti. "Sonra ben Naz'a *dalavereci* dediğimde suçlu oluyorum," diye devam etti. Israrla cevap vermiyordum. Hakan, bir kez daha bardakları doldurduktan sonra, bir şey söylemeden kalktı ve kalabalığa karıştı. Bara girmişti. Onun burada yarım bıraktığı işi ise Gökhan tamamlıyor, tekilaları dolduruyordu.

Biraz sonra Hakan, elinde bir kokteylle yeniden yanımıza geldi ve elindekini bana uzattı. "İçki içmeyeceğim," dedim, gülümseyerek.

"Anladım," dedi, hâlâ elindeki bardağı bana uzatırken. Israrcı olduğunu gördüğümde, bardağı elinden aldım ve küçük bir yudumu boğazımla buluşturdum. Çok güzeldi.

"Ne bu?" diye sordum Hakan'a, merakla.

"Kokteyllerimin sırrını söylemem," dedi Hakan, ciddi bir ifadeyle. Ben ona her şeye rağmen gülümsüyordum, o bana neden gülümsemiyordu?

"Ne bu, söylesene?" dedim, bir kez daha.

"Sır," dedi Hakan, yüzüme bakmadan.

Ters bir ifadeyle, "Sırlara karşı hep böyle sadık mısındır?" diye sordum. Beni kendine muhatap almayan, gülümsüyor olmama rağmen yüzüme bakmaya dahi tenezzül etmeyen arkadaşla ancak böyle konuşulmalıydı belki de. Bana Kıbrıs'ta sadık kalmamıştı. Onun yüzünden ölebilirdim de. Ve özür dilemesi gerekirken, bir gülümsemeyi bile eksik ediyordu benden.

Hakan, hiç beklemediğim bir şekilde, gözlerini gözlerime kızgınlıkla dikti ve dudakları aralandı. Sonra bakışları bir an için Bora'ya kaydı. Ve Bora'nın gözlerinde her ne gördüyse sustu. Önündeki işe devam etti. Hakan'ın özür dilenmesi gereken bir şey yaptığını düşünmüyor olması ise içimde bir yeri acıtmıştı. Anıl'ın haklı çıkmasıydı belki de içimi acıtan; herkesle empati yapıyordum ama dönüp de kimin ya da kimlerin benimle asla empati yapmadığını çok sonradan, iş işten geçtikten sonra fark ediyordum. Ölmemiştim ya işte, Hakan da sonuç odaklı davranıyordu. Belki de asıl o kızgındı bana Bora'yla arasının açılmasına sebep olduğum için.

Başımı Bora'nın omzuna yasladım. Aslında böyle zamanlarda sadece çekip gitmek isterdim. Değer verdiğim, üstelik bana ne yapmış olursa ol-

sun değer vermeye devam ettiğim bir insanın bana kötü davranmasına ya da bana değer vermediğini göstermesine dayanamıyordum. Bana kimsesizliğimi, daha doğrusu eksikliğimi hatırlatıyordu bu durum. Ama Bora vardı şimdi. O bana değer veriyordu ve Hakan'ın bana değer verip vermemesi şu an için önemsizleşiyordu.

Bora'nın eli omuzlarımı bulduğunda kendimi daha da güvende hissettim. Sonra nefesi kulaklarıma değdi. "Gitmesini ister misin?" diye fısıldadı. Belki de benimle gerçekten de empati yapan tek insandı. Kafamı, *hayır* anlamında sallayıp, omzunda kalmaya ve bir yandan da elimdeki kokteyli yudumlamaya devam ettim.

Begüm, koşarak yanımıza gelmişti. "Naz, hadi gel!" diye bağırdı. Müziğin ritmi iyice artmış, herkes deli gibi eğleniyordu. *Naz* bendim ama önce Hande kalktı.

"Bitsin şu, gelirim," dedim, elimdeki kokteyli göstererek. Bora'nın kulağına dudaklarımı yaklaştırdım. "Bunun içinde ne olduğunu öğrenebilir misin, çok sevdim," diye fısıldadım.

Dudakları iki yana kıvrıldı ve boynuma küçücük bir öpücük kondurdu. "Onu cezalandırmak istiyorsun," dedi. Sesinde şaşkın bir tonlama vardı. Cevap vermedim. Çünkü haklıydı. Madem Bora'yı gördüğünde her bir sırrı dökebiliyordu; kokteylinin sırrını da söylemek zorunda kalmasını istemiştim. Ve belki de Eren haklıydı bu sefer de, ben kin tutan bir insandım fakat öç alma şekillerim çok değişikti.

Bora, oturduğumuz koltukta biraz doğrulduğunda, başımı omzundan kaldırdım. "Hakan," dedi, otoriter bir sesle. Hakan'ın bakışları Bora'ya çevrildi. "Nazlı'nın kokteylinden bana da yap."

"Aynısından mı olsun seninki de abi?" dedi Hakan, gülümseyerek. Bana gülümsememiş ama Bora'ya gülüşünü göstermekten geri kalmamıştı.

"Aynısından," dedi Bora. Hakan, kafasını olumlu anlamda salladıktan sonra, yerinden kalkıp bara doğru ilerledi. Bora, elimi avuç içine aldı ve dudaklarına götürdü. Nabzımın attığı yere güçlü bir öpücük kondurdu. Diğer elini yanaklarıma götürdü ve başparmağıyla yanağımı okşadı. Sakallarının üzerinden yanağına küçücük bir öpücük kondurdum ve ona sarıldım. Bana çok iyi geliyordu.

"Beni sevmiyor artık," dedim, mırıldanarak.

Ayrıldığımızda gözleri gözlerimi buldu. Yüzünde buruk bir gülümseme vardı. Sağ elimi avucuna aldı ve bakışları üç saniyeliğine parmağımdaki

yüzüklere kaydıktan sonda yeniden gözlerime çevrildi. "Buna sonra cevap vereceğim. Tamam mı?" dedi, gülümseyerek. Aslında ben bir soru sormamıştım ama istediği cevabı verebilirdi elbette. Şimdi ya da sonra fark etmezdi. Kokteylimi yudumlaya yudumlaya bitirdim. Boş bardağı sehpaya bırakırken, Hakan, Bora'ya hazırladığı kokteyli getirmişti.

Bora, Hakan'ın uzattığı kokteylden küçücük bir yudum aldı. "Nane mi var bunun içinde?" diye sordu Bora, otoriter bir sesle. Masanın üzerinde, Djarum Cherry vardı ve bugün her şey bana casino'ya girdiğim akşamı hatırlatıyordu. Yavaş hareketlerle kime ait olmadığını bildiğim paketten bir sigara yaktım.

"Evet abi," dedi Hakan.

"Başka ne var?" diye sordu Bora.

Hakan'ın, çok kısa bir süre kararsız kaldıktan sonra dudakları aralandı. "Vişne, nane, limon," dedi.

Bora, bir yudumdan fazlasını almadığı bardağı, gülümseyerek bana uzattı. "Sana bu kadar sadık olması sinirlerimi bozuyor," dedim, dişlerimin arasından mırıldanarak.

Bora, küçük bir kahkaha attığında kaşlarım çatılmıştı. "Çok da sadık değil. Evde yaparız falan sandı herhalde, tarifini vermemekte ısrarcı. Şu çocuğun, eksik bir şey anlatmasına ve bunu yalandan saymamasına hastayım!" dedi, gülümseyerek.

Kocaman bir kahkaha attım. Aslında komik değildi ama Bora'nın alay dolu hayranlık tonlaması çok komik gelmişti kulağıma. "Ben de genelde bazı sakladığım şeyleri yalandan saymıyorum hünkârım. Bana da hasta olur musunuz?" dedim, cilvekâr bir sesle.

"I-ıhh," dedi, kulağıma doğru yaklaşarak. "Aşk bir hastalığa dönüşmemeli," dedi ve boynuma küçücük bir öpücük kondurdu.

"A-aaa!" dedim, şaşkınlıkla gülümserken. "Serhat'ı döverken, ben, senin hasta olduğunu düşünmüştüm ama?" dedim, muzip bir ifadeyle.

"A-aaa?" dedi Bora, yalancı bir şaşkınlıkla. "Her zamanki hâlim değil miydi o benim?"

"Olur mu canım öyle şey? Sen gayet kibar, gayet ince, gayet nazik bir beyefendisin," dedim, yapmacık bir gülümsemeyle.

"Bahsettiğin kişi her kimse... Sanırım onu da bi' açmalıyım," dedi, kaşlarını şakacı bir tavırla çatarak. İçten bir kahkaha attığımda arkasına yaslandı ve parmaklarını omzumda bıraktı.

Kokteylimden bir yudum daha aldım. "Hani arkadaşının... Berkan'ın doğum gününde bir şey hazırlatmıştın ya bana... Ona benziyor bunun tadı!" dedim.

Dudaklarını yanağıma yönlendirdi ve bir öpücük kondurdu. "Evet. Çünkü onda da likör vardı," dedi.

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Alkol mü var yani bunda?" dedim, şaşkınlıkla fısıldayarak. Kafasını *evet* anlamında salladı. "O yüzden eksik anlattı, içki içmeyeceğimi söylediğim için söylemedi alkol eklediğini, kandırdı bizi?"

"Seni kandırdı," dedi, yumuşak bir ifadeyle. "Benim içinde alkol olduğunu anladığımı anladı. Ama senin, alkolü duymanı istemedi. Çünkü esasen sana yalan söylemiş oluyor."

Yeniden kaşlarım çatıldığında, Begüm, bir kez daha yanımıza geldi. "Ya hadi ama Gelin Hanım, görümcene ayıp ediyorsun!" diye bağırdı bu sefer.

"Tüm bunları nereden anlıyorsun sen?" diye sordum Bora'ya. Gülümsedi ve yeniden yanağımdan öptü. Cevap vermeyeceğini anladığımda, kokteyli kafama diktim. Çünkü Begüm tepemde dikiliyordu. Kokteyli bitirip, sigarayı söndürmemle beraber kolumdan çekiştirdi ve beni kalabalığa karıştırdı. İki dakika yirmi yedi saniye sonra, tüm kalabalığın ortasında çılgınlar gibi dans ediyordum.

Müziğin sesi daha çok artmıştı. Karşımda bir ara Samet, bir ara Seren, bir ara Begüm, bir ara Bahar, bir ara Hande... Bir ara da Gökhan vardı sanırım ya da ben benzetmiştim. Gözüm hiçbir şey görmüyor, kendimi şarkının ritmine bırakıp, yalnızca dans ediyordum. Remix'ten nefret eden ben, danstı partiydi sevmeyen ben, hep bu an'ı, nişanımı beklemiş gibiydim.

"Mesele şu ki hâlâ bitmedi sevdam!" * diye, sağ elini âdeta yüzüklerini sergilemek için havaya kaldırmış, sağa sola sallayan bir gelindim önce.

*"Meyhaneci sarhoşum bu gece, aşığım aşık çal bu gece. Tak etti canıma yalnız her gece. İçiyoruz yine bu gece... Her gece başka bir eğlence..."*** diye, çemberin ortasına alınmış, deli gibi oynayan bir gelin oldum, bir ara.

*"Sana vermezsem, kime vereceğim..."**** diye bir şarkı başladı sonra. Bunu ilk kez duyuyordum. Ama bu bile umurumda değildi, bağıra bağıra

* Serkan Kaya'nın "Gönül Bahçem" albümünde yer alan *Mesele* adlı şarkısından.

** Çelik Erişçi'nin "Hediye" albümünde yer alan *Meyhaneci* adlı şarkısından.

*** Melisa Boyner'in *Sana Vermezsem Kime Vereceğim Kalbimi* adlı şarkısından.

anladığım kadarını, anladığım şekilde söylüyordum. Çok sonradan anlamıştım, şarkıda bahsedilen şeyin "kalp" olduğunu.

*"Hayatı tesbih yapmışım sallıyormuşum... Adını duydukça ağlıyormuşum... Deli diyorlarmış benim hâlime... Gelmişine geçmişine sayıyormuşum..."** diye şarkıya eşlik ederek, hayret edilesi hareketler yapan bir gelin olmuştum, dakikalar sonra.

*"Kara gözlü çingenem aşık oldum ben sana... Seni çok seviyorum inanmıyorsun bana..."*** diye avaz avaz, eteğini kaldırarak *Roman Havası* oynayan bir gelin de olmuştum, en sonunda. Oluyordu bazen demek ki. Konunun, hile ile yirmi bir oynayarak bir casino'yu dolandırmaya çalışmaktan sıyrılıp da nasıl buraya geldiği hakkında ufacık bir fikrim bile yoktu.

Ve sonra birden kendimi, yarım daire oluşturarak *horon tepen* insanların arasında buldum. *Akçaabat Horonu*'ydu bu; ve kırk beş saniye içerisinde, horon bilen bir insan ayak uydurabilirdi. Kemençe sesi duyduğuma emindim ama sesin nereden geldiğini çözemiyordum. Sağımda Samet, solumda ise Begüm vardı. Ve kaç kişiden oluşan bir yarım daire yaptığımızı asla bilmiyordum.

"Damat nerede damat?!" diye bağırdı bir adam. Bu adamı tanımıyordum fakat Gökhan tanıyor olmalıydı.

"Damat ve horon?" dedi Gökhan, kahkaha atarak. Bunun üzerine, adam daha çok kahkaha atmıştı ve saniyeler içinde yarım dairemizden çıkarak horonu terk etti.

"*Uyy!*" diye bağırdı Bülent, şaşkınlıkla. Önce ona, sonra da gerek yarım dairemizdeki gerek de yarım dairemizi izleyen onlarca insanın baktığı yöne, yarım dairenin sağ başına çevirdim bakışlarımı; damat, horona girmişti. Ve öyle bir girmişti ki; buraya neden ve nasıl girdiğini sorguluyor, oldukça hoşnutsuz duruyor ama ayıp olmasın diye gülümsüyor ve mecburen de olsa horona ayak uydurmaktan geri kalmıyordu.

Damat gibi damattı; her geline lazımdı ve fakat benimdi. Gelin bendim ve damada olan sevgimin kalp atışlarımın sayısıyla doğru orantılı bir şekilde daha da çok arttığını söylemek bile eksik kalırdı. Kalbim attığı sürece onu seveceğimi düşünmek bile, horon teperkenki coşkumu arttırıyor-

* Özkan Özcan'ın *Hayatı Tesbih Yapmışım* adlı şarkısından.

** Bahriye Tokmak'ın (Kibariye) "Bir Duygudur Kibariye" albümünde yer alan *Kara Gözlü Çingenem* adlı şarkısından.

du. Yarım dairenin sağ başında yalnızca iki dakika on yedi saniye kalmış olsa da, ilk kez, Bora'nın gerçekten de Trabzonlu olduğunu hissetmiştim.

Begüm'ün özel isteği üzerine *damat halayı* dairesi oluşturuldu sonrasında. Ve ben bunu oynamayı da biliyordum, beni görenler düğünlerden çıkmadığımı falan düşünüyor olmalıydı. Herkesin yüzü gülüyordu; Begüm'ün abisi damat oluyordu, sıra da ona geliyordu. Benimse aklıma, sevişeyazarak klişe bir şekilde yarım kaldığımız an gelmişti. Ve ben halay çekerken bunu düşünüyordum.

Hızlı adımlarla kalabalıktan kaçarak gelin ve damat için ayrılan locaya doğru ilerledim. Bora, hâlâ yılmadan gülümseyen yüzüyle arkasına yaslanmış, bir bacağını diğerinin üzerine atmış ve de bir kolunu kolçağa yerleştirmiş, diğerini de koltuğun arkasına uzatmıştı. Eren de gayet keyifli bir şekilde, Bora'nın yanına kurulmuştu.

"Hıpırlı unutuveedin sene... Harmandalı'nda dönüveğmicez mi?" dedim Eren'e, kaşlarımı çatarak.

"Hindi böyle olmuyoru arkideş," dedi Eren, kahkaha atarak. *"Durugo az!"* diye devam etti. Israrlı bakışlarımı gözlerine sabitledim. "Sigara içiyorum," dedi, beni bekletme sebebini açıklayarak.

"Duraman. Harmandalı oynamak istiyom bene," dedim. *"Hindi!"* dedim, kaşlarımı kaldırarak. Bora bizi perdelemeye çalıştığı bir şaşkınlıkla izliyordu. "Ayrıca sigara içmiyorsun... *Cuvare tüttürüp duruun!"* dedim, gülerek.

"Sana duyduğum saygı şu an yerlerde," dedi Eren ve bir kahkaha daha attı. "Yani Trabzon'un horonunu kıskanmadıysan ben de seni gram tanımamışımdır!"

"Hindi diyon sene!" dedim, yeniden kaşlarımı çatarak.

Eren sıkıntılı bir nefes verdi ve ayağa kalktı. "E git müziği değiştirt?" dedi, şaşkın bir ifadeyle.

"Bene?" dedim, teessüf edercesine. *"Biyo sene halledivee gari,"* diye devam ettim.

"*Biyo* neydi ya?" dedi Eren, meraklı bir ifadeyle. "Biyolojinin kısaltılmışı gibi..."

"*Bir kere* anlamında, *biyol* da oluyor bazen..." dedim, gülümseyerek.

Eren, bir kez daha sıkıntılı bir nefes verdi ve Bora'ya döndü. "Bora, *'Ev yaparsan tuğladan... Kız alırsan Muğla'dan...'* diye bir söz var, bilir

misin?" diye sordu, ciddi bir ifadeyle. Bora, bildiğini belli edercesine başını salladı. "Hah! Yalan işte o, inanma," dedi şakacı ve bezgin bir tavırla.

"Beni bak! Dek duruvee dek!" dedim, sitemle. Eren yine anlamamıştı.

Bora, güçlü bir kahkaha attı ve ayağa kalktı. "Uslu durmanı söylüyor," dedi Eren'e, muzip bir ifadeyle. "Müziği ben hallederim," diye ekledi.

"Benim herif büle, ne diyeveğdiimi hep anlayıp duruu," dedim Eren'e ve parmak uçlarımda yükselerek Bora'nın dudaklarına güçlü ve tutkulu bir öpücük kondurdum.

♠

Nefes nefese kaldığımda, bir şekilde kalabalıktan sıyrıldım ve bara doğru ilerledim. Çeşitli yörelere ait, yıllık, folklor oyunları ve tamamen kendime ait çılgın dans kotamı doldurduğuma inanıyordum; mümkünse bu sene düğün yapmaktan itinayla kaçınmam lazımdı. Su içmek istiyordum. Barmen suyu uzattığı sırada, belimde hissettiğim elle kafamı sol tarafa doğru çevirdim. Gecenin en güzel bakışlarıydı bu gördüklerim. "İyi misin?" diye sordu Bora. Yüzünde tasviri pek mümkün olmayan, derin bir ifade vardı.

"Çok susadım sadece," dedim, bardağı kafama dikmeden hemen önce. "Bir tane daha... Hatta üçüncü ve dördüncüyü de önden alayım," dedim, barmene dönerek.

"Nereden buldun bu enerjiyi?" dedi Bora, gülümseyerek. Dizlerimin bağını çözen gülüşünün hücrelerime bahşettiği enerjiyi bilmiyor olmalıydı.

"Hadi dans edelim!" dedim. Gözlerini kıstı. Romantik dans kotam asla dolacak gibi değildi sanırım. Bora, çalan müziğin farkında olup olmadığımı sorgularcasına bakıyordu bana. *"Devlerin aşkı büyük olur... Ya dağlar yerle bir olacak, ya kıyametler kopacak, ya da dünya batacak... Senden öyle ayrılacağım,"** diye inleyen gece kulübünde dans etmeyi, kendisi için uygun bulmuyor olmalıydı. "Dans etmemiz için de uygun bir müzik açtırabilirsin bence sen," dedim, göz kırparak.

Kaşlarını kaldırdı ve alt dudağını ısırdı. "Güzeldi... *Zeybek* performansın..." dedi. Bakışlarından, beni izleyip izlemediğini bilmediğim o an'ın

* Seden Gürel'in *Devlerin Aşkı Büyük Olur* adlı şarkısından.

film şeridi misali geçtiğini düşünmek yutkunmama sebep olmuştu. "Beğendim yani," dedi.

"Sen de bilir misin?" diye sordum, merakla.

"Bora, biz kaçıyoruz," dedi Eren.

"Tamamdır, sana iyi yolculuklar şimdiden," dedi Bora, gülümseyerek. Eren'e elini uzatmış ve tokalaşmışlardı. Ardından Eren'in bakışları bana çevrildi. Bora, yanına çağırdığı adamlardan birisinin kulağına bir şeyler söylüyordu.

"Bendeki emanetini Seren Hanım'a verdim, ondan alırsın," dedi Eren. Kollarımı açtım ve ona sımsıkı sarıldım. "Hep mutlu ol, seni çok seviyorum," diye fısıldadı kulağıma. Eren'deki emanetim, evden çıkmadan evvel cebinde taşıması için ona teslim ettiğim, Bora'nın nişan hediyesiydi. Seren, az evvel bizim oturduğumuz koltuklara giderek, telefonumdaki çılgın dans videolarımızı kendine göndermek istemişti. Eren, hediyemi o sırada ona vermiş olmalıydı.

"Ben de seni çok seviyorum kardeşim," dedim, fısıldayarak. Eren yanımızdan ayrıldığında müzik yavaşlamaya başladı. Bora ile göz göze geldiğimizde, yüzüne içimdeki tüm enerjiyi arttıran, sımsıcak bir tebessüm yayıldı. Ortamdaki ışık biraz daha karardı. Elimden tutup kalabalığa doğru beni götürmesini izledim. Daha sonra kalabalığı da geçtik. Hatta kalabalıktan tamamen sıyrılmış en köşe bir noktaya kadar ilerledik. Ve ışıklar neredeyse tamamen karardığında şarkı başladı.

"Senin alev gözlerin
Eritse şu ruhumu
Buz olur kesilirim
Yanarken içim

Sesin bir uçurum
Çağırırsa beni
Kuş olur uçarım
Yanarken içim"

Ve gökyüzünün karanlığında, renkler dans etmeye başlamıştı. Ama ben gözlerimi kara gözlerinden başka bir yere çeviremiyordum.

"Sevdan bir ateş oldu bende
Gönlüm bir deli coştu sende"

Havai fişeklerin sesleri bile, kalp çarpıntılarımın çıkardığı sesten güçlü değildi. Ben, artık Bora'nın nefesini duymadan yaşamak istemiyordum.

"Sevdan bir ateş oldu bende
Gönlüm bir deli coştu sende"

Bir adamın, yalnızca bakarak aşkını haykırabileceğine emin olmamı sağlamıştı. Gözleriyle söylediği her şeyi anlayıp anlayamadığımı bilmiyordum; ama iyi şeyler söylediği muhakkaktı.

"Saçların rüzgârından
Savururken gönlümü
Sürgün olur göçerim
Bu diyarlardan

Kime dokunur ellerim
Kimi görür gözlerim
Ölüm çıkar karşıma
Yine sen derim"

Yanarak nefes alıyor ama asla ölmüyordum. Kapkara gözlerinin ateşi, yüreğimdeki her hissi sevdaya dönüştüren yangınlar çıkarıyordu.

"Sevdan bir ateş oldu bende
Gönlüm bir deli coştu sende"

Nefesi tüm yangınları söndürecek kadar güçlü olduğu içindi belki de. Dudaklarının arasından, boynumun sağ tarafını uyuşturan o tatlı serinlik... Sıcakla soğuğun çarpıştığı nokta...

"Sevdan bir ateş oldu bende
*Gönlüm bir deli coştu sende"**

* Düş Sokağı Sakinleri'nin "Düş Sokağı" albümünde yer alan *Sevdan Bir Ateş* adlı şarkının sözleri.

"Çünkü sensin," dedi, dudaklarını dövmemin üzerine dokundurarak. Anlamamıştım. Gözlerimi gözlerine sabitlediğimde, *"Bir şey sorma,"* dercesine bakmaya başlamıştı. *Ney sensin Naz?* Bilmiyordum. Dudaklarım aralandığında, oluşan boşluktan içeriye dudakları sızdı. Elim, ensesine gittiğinde geri çekildi. İki elimi de avucunun içine aldı ve dudaklarına götürdü.

"Kara?" dedi Gökhan, bizden başka kimsenin duyamayacağı temkinli bir sesle. İkimiz de sesin geldiği yöne dönmüştük birden. "Acil."

"N'oldu?" diye sordu Bora. Ansızın kaşları çatılmıştı. Gökhan'ın gözleri bana çevrildiğinde, Bora yeniden konuştu: "Söyle."

"Kumarhanelerin birinde olay çıkmış," dedi Gökhan.

"Hangisinde?" diye sordu Bora.

"Gayrettepe'deki," dedi Gökhan. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Caner Kozan..." dedi. Bora, yüzünde mimik oynamadan Gökhan'a bakıyordu. "Bir ölü beş yaralı... Hepsi de bizim çocuklar."

Bora, duyduklarıyla birlikte gözlerini sımsıkı yumdu. Ne düşüneceğimi şaşırmış bir hâlde Gökhan'la Bora'ya bakıyordum. "Beşi de yaşayacak!" dedi, gözlerini açmadan.

"İlgileniyorlar. Da..." dedi Gökhan ve derin bir nefes aldı. Bora, gözlerini açmış, öfkeyle Gökhan'a bakıyordu. "Lavuk... *'Kara'ya mesajım var!'* demiş." Ses tonunda tedirginlik vardı.

"Neymiş?" dedi Bora, dişlerinin arasından.

Gökhan, birkaç saniye benim yüzüme baktıktan sonra yeniden Bora'ya döndü. "Canını sıkmak istiyor işte... *'Düğünü için, Mehmet Abi'mle daha çılgın planlarımız olduğunu Kara'ya iletin!'* demiş..."

Bora'nın bakışlarından öfke fışkırırken, dudakları tezat bir şekilde iki yana kıvrılmıştı. Delirmiş gibi, son noktası buymuş gibi, ondan günah gitmiş ve bundan sonra olanlar asla onu ilgilendirmezmiş gibi gülümsüyordu sanki. Gözleriyle etrafı taradıktan hemen sonra, yeniden Gökhan'a döndü. "Onu bana getirmek için... Sadece bir saatin var Gökhan," dedi Bora, sert bir sesle.

Gökhan endişeyle itiraz etti: "Kara! Şu an burayı terk etmen, ekmeklerine yağ sürer."

"Elli dokuz dakika kaldı," dedi Bora. Halbuki, elli dokuz dakika on yedi saniye vardı daha.

"Kara!" dedi Gökhan. Bakışlarında endişe kadar, uyarıcı bir ifade de vardı.

Fakat Bora'nın bakışları ürkütücüydü. "Ahdım olsun... O herifin canını kendi ellerimle ama yavaş yavaş alacağım," dedi Bora, sert bir ifadeyle.

Gökhan birkaç saniye, hiçbir şey söylemeden Bora'ya baktı. Ardından, "Tamam," dedi, kendinden emin bir ifadeyle. "Getireceğim." Arkasını döndü ve kalabalığa karıştı.

Bora, iki elini beline yerleştirmiş, yüzünü denize dönmüştü. Yüz hatlarına kadar yerleşen öfkeyi izledim bir süre. Boyun damarları belirginleşmiş ve çenesi kasılmıştı. Dişlerini sıkıyordu. "Gidelim mi?" diye sordum. Öfkeli bakışları bana çevrildiğinde, yüzünde sersemlemiş bir görüntü oluştu. Birkaç saniye bir şey söylemedi. Ya da söyleyemedi. "İşim var benim," dedi, konuşabildiğinde. "Sonra halletsen?" dedim, nereden bulduğumu tam kestiremediğim bir cesaretle. "Ben sana nişan hediyeni vermedim daha," diye devam ettim.

Gözlerimden gözlerini çekmedi. Beni aldı, yeşil ve karanın özgürce birleşebildiği bambaşka bir diyara götürdü. Ve orada bıraktı. Ama kendisi, bu gerçekliğe dönmek zorundaydı.

"İşim var! Nesini anlamıyorsun?" dedi. Soğuk, mesafeli ve sertti. Bambaşka bir kimliğe bürünmüştü saniyesinde. Kaçıyordu. Anlıyordum da aslında. Kumarhanem basıldığında değil belki ama bana değer verilmediğini hissettiğimde ben de kaçardım işte. Gurur yapardım ya da. Bora'ya hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm ve kalabalığın içine doğru ilerledim. Ya da kaçtım.

Nişan yapıyorduk. Birileri, düğünümüzün daha kanlı geçeceğini ima ediyordu; akıtmayı hayal ettikleri kan benim kanımdı hatta. Ama benim tüm bu gerçeklerin içinde hayalini kurduğum her şey bambaşkaydı. Ben savrulduğum, yeşil ve karanın özgürce birleşebildiği o diyarda, Bora ile olmak istiyordum.

"Beni neden sattın?" diye sordum, karşıma çıkan Hakan'a. Kolundan tutmuş, sessiz bir köşeye çekmiştim onu. Gözlerime cin görmüş gibi bakıyordu. Şaşırmıştı ve bugün bunu beklemediği açıktı.

"Naz..." dedi, birkaç saniye sonra.

"Sana soruyorum! Beni neden sattın?!" diye bağırdım bu kez. İçimdeki öfkeyi belli etmekten asla kaçınmıyordum. Yaşanılanların tüm yükünü Hakan'a yıkabilecek değildim elbette ama kapanmamış defter bırakmamaya an itibarıyla karar vermiştim.

"Bora Abi o gece kumarhanedeydi Naz. Onu görünce, onu satamayacağımı anladım. Ona çok şey borçluydum," dedi, ciddi bir ifadeyle.

"Annenin hayatını..." dedim, dümdüz bir sesle.

"En başta, evet," dedi Hakan, bakışlarını gözlerimin en içinde tutmaya özen göstererek.

Şaşkınlıkla, "Masaya oturduğum an... Birisinin adamı olduğum yalanını söylemişsin Hakan?" dedim.

Başını iki yana salladı. "Mecburdum."

Birkaç saniyeliğine, tüm feri sönmüş kahverengi gözlerine baktım.

"Ya ölseydim?" dedim. Bazı cümleleri devamlı dile getirse bile insan, ne demek olduğunu ancak bazı zamanlarda anlayabiliyordu. Otuz koca gündür, kendime bile anlamını itiraf etmekten çekindiğim o gerçekle burun buruna geldiğimi hissediyordum. Sesimdeki hayal kırıklığı beni bile parçalamıştı.

"İnan bana, yaşayacağına ihtimal vermiyordum zaten," dedi. Üstelik bunu söylerken çok da ciddiydi. Sıkıntılı bir nefes verdi ve güç dilenircesine, bakışlarını dört saniyeliğine gökyüzüne dikti. "Kara'yı tanımıyorsun Naz... O casino'dan sağ çıkman mucize," dedi, bakışları yeniden nasıl bir ifadeye sahip olduğunu bilmediğim bakışlarıma değdiğinde. "Bora Abi'yi karşımda gördüğümde, ikimizin de öleceğini düşündüm. O korkuyla aptalca davrandım, ikimiz de aptal yerine koyduk onu ayrı ayrı. Ve ne yazık ki hiç aptal değil."

"Beni neden uyarmadın peki? Neden sabahında mesela, Bora'nın zaten Kıbrıs'ta olduğunu ve ufacık da olsa casino'ya gelme ihtimali olacağını söylemedin?" dedim, terslenerek.

"Bilmiyordum! Onun, o gece orada olacağını bilmiyordum! Gelmeyeceğini söylemişti. Düşünmem lazımdı!" dedi, dişlerinin arasından. Kendisine de bana kızdığı kadar kızıyordu. "Durmadın Naz! Ben sana dikkat çekmemeni söyledim!"

Öfkeyle, "Zaten satmışsın masaya oturduğumda! Dikkatleri üzerime toplayan sensin ya!" dedim.

"Evet! Allah kahretsin ki evet! Neden ısrar ettin ya bana içeriye girmek için? Seni hiç dinlememeliydim!" diye bağırdı. Bana itiraz edemediği için kendisini suçluyordu aslında. "Anıl'a olan aşkından gözün kör olmuştu Naz!"

"Çünkü kurtulsun istedim!" diye bağırdım.

"Yalvardın Naz..." dedi Hakan, incelmiş bir sesle. "Yalvardın bana. Dikkat çekmeyeceğine söz verdin. İleri gitmeyeceğine söz verdin... Ters bir durum olursa, eğlencesine hile yapan birisi gibi davranacağına söz verdin..." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Ama sen ne yaptın? Bir profesyonel gibi davrandın!"

"Kendini kurtarmaya çalıştın ama?" dedim, başımı iki yana sallayarak. "Resmen ölmemi istedin konu sana hiç gelmeden. Beni harcadın, hiç düşünmeden."

"Çünkü annemin ölmesinden korktum," dedi Hakan, buruk bir tebessümle. Gözleri dolmuştu. "O masaya oturmadan gözünü Anıl'a olan aşkından hırs bürümüştü zaten. Etrafındaki herkesin aptal olduğunu bas bas bağırıyordu gözlerin. Ve senin, Kara mekandayken yakalanacağına emindim. Anıl'ın yaşaması için beni hiç düşünmeden satarsın zannettim, anneme bir şey olur zannettim. Bora Abi'den korktum Naz, ne yapar ne yapmaz bilemedim!"

"Satmadım ben seni," dedim.

"Biliyorum," dedi Hakan, gözlerindeki yaşları silerken. "Seni Hasan Abi arka tarafa götürdüğünde dayanamadım. Ölürsem ölürüm diye düşündüm... Seni engelleyemediğim için ölmeyi hak etmiştim zaten. Canını kurtaramayacağımı biliyordum ama ben de bu kâbusa ortak olmak istedim. Ölme istedim, ben öleyim istedim. O gece korkudan aklım durmuştu, çok saçmaladım."

"Masum değilsin Hakan," dedim, başımı iki yana sallayarak. Bakışlarımdaki kınama oldukça açıktı. "Sen bana ihanet ettin, o saatten sonra yaptığın hiçbir şey beni kurtarmayacağı gibi seni de yaktı."

"Sen çok mu masumsun Naz?" dedi Hakan, şaşkınlıkla. "Doğru düzgün bir işim varken geldin her şeyi mahvettin sırf sana değer verdiğimi bildiğin için... Arkadaşlığımızı öne sürerek beni çaresiz bıraktın... Anıl için beni zorladın! Değdi mi? Çok aşıktın Anıl'a, bir ay geçti daha başka bir adamla nişanlanıyorsun." Yüzündeki her bir mimik bana inanamadığını, sözlerim ve eylemlerim karşısında hayrete düştüğünü bağırıyordu.

"Bilmiyorsun hiçbir şey," dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Yargılama sakın beni!" diye devam ettim. "Sakın!" dedim, üzerine basa basa.

"Uzak dur o zaman benden!" diye bağırdı Hakan. "Olma benimle muhatap falan," dedi, hemen ardından. Sıkıntılı bir nefes verdi ve öfkeli bakışlarını yüzüme sabitledi. "Bak senin sayende hayattayım amenna...

Ama... Zaten senin yüzünden ölüyordum," dedi, sert bir ifadeyle. "Bana ne Anıl'dan ya?" Sesi titriyordu. "Ba-na-ne!"

"Beni sevmiyorsun artık. Hatta belki de nefret ediyorsun," dedim, dümdüz bir ifadeyle.

"Naz, sen benim dostumdun," dedi, başını iki yana sallayarak. "Herkesi satabilirdim senin için. Ama Bora Abi'yi satamadım bu kadar basit. Allah kahretsin ki Bora Abi'nin seni öldüreceğini düşünmeme rağmen seni sattım!" dedi ve bakışlarını gözlerimden çekti. "Ne sevgisi, sevsem n'olur artık!"

"Evet," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Sen beni öldürdün Hakan. Kendini koruma pahasına, beni yok saydın."

"Tamam benim kendime duyduğum öfke bana yeter zaten," dedi, acıyla gülümseyerek. Bakışlarını yeniden bana çevirmişti. "Ama senin öfke duymaya hakkın yok." Öfkelenmişti. "Ölmedin işte Naz! Ölmedin! Gayet de mutlusun... Anıl da kurtuldu! Daha ne? İstediğin her şey oldu daha ne? Sen benim başıma neler geldiğinden haberdar mısın peki?!"

"Müstahak," dedim, buruk bir tebessümle. "Sana ayrı... Bana ayrı müstahak!" diye devam ettim iç çekerek. "Çünkü orası sıradan bir kumarhane değilmiş, beni engellemek zorundaydın bunun bahanesi olamaz. Beni mafyanın kucağına attın!" dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Ölmemişsin işte sen de... Ne yaşıyorsak yaşıyoruz."

"Aynen. İkimize de müstahak," dedi Hakan, alaycı bir gülümsemeyle. "Ve lütfen ayrı ayrı yaşayalım. Çünkü şu anda avaz avaz bağırmak istiyorum mesela sana... Ama yapamıyorum, kendimi tutmaya çalışıyorum. Neden? Çünkü göz hapsindeyim," dedi, imalı bir gülümsemeyle.

"Bora'dan... Kara'dan korkuyorsun," dedim, düz bir ifadeyle.

Hakan'ın gözleri yuvalarından çıkacakmışçasına büyümüştü. "Hadi canım!" dedi, dalga geçercesine bir sitemle. "Belki de nişanlısı olmadığım içindir," diye devam etti. "Belki de Kara'nın ne kadar acımasız olduğunu bildiğim içindir..." dedi, kaşlarını kaldırarak.

Gözlerim kısılırken, içimdeki merak katlanarak artıyordu. "Sana n'aptı?" diye sordum.

Hakan, tereddütle yutkunurken gözlerindeki korkuyu daha net görmüştüm. "Ona ikinci kere ihanet eden bir adamın cezasını bana verdirtti. Eğer ben ona, ikinci kere ihanet edersem, yaşayacaklarımın ön gösterimiy-

di bu da... Ve sana bundan fazlasını söylersem, ona ihanet etmiş olacağım," dedi Hakan, acı dolu bir tebessümle.

"Senin canını yaktı mı?" diye sordum, sesimi bilhassa kontrol etmeye çalışarak.

"Fiziksel olarak hayır... Bora Abi beni çok severdi. Zaten o iyi biridir, karşılıksız iyilik yapan, çok iyi bir adamdır, Naz. Ama eğer ona bir kere ihanet edersen, seni karşına alır. Ve bunu, seni yanında tutarak yapar. Ben, sana yardım ona ise ihanet ederek onu karşıma almış oldum. Beni affetmesini istiyorum ama affetmeyecek! Ben onun iyi tarafını kaybettim. Ve Kara, bana hayatımın dersini vermeye devam ediyor. Aklımın başına geldiğini ise ona asla kanıtlayamayacağım belki de. Sen zeki bir kızsın... Beni daha fazla zor durumda bırakma da uzaklaş yanımdan lütfen."

"Aşkın karşısında direnemeyen zekâ," diye mırıldandım. Ve Hakan'a da sırtımı dönüp, tuvalete doğru ilerledim.

Tuvalet kapısını açmamla, gözlerim de fal taşı gibi açılmışlardı. Begüm, kumral bir adamla öpüşüyordu. "Naz?" dedi telaşla Begüm. İçeri girsem mi girmesem mi bilememiştim. Begüm'ün ve yanındaki adamın gözlerine yayılan korku, benim de içimi kaplamıştı. Neden bilmemem gereken her şey beni buluyordu?

"Ergen misiniz ya? Ne işiniz var tuvalette?" dedim, başka ne diyebileceğimi bilemeyerek. *Konumuz kesinlikle bu değil bence Naz; sence?*

"Naz, lütfen... Lütfen abime söyleme," dedi Begüm. Gözlerimi yumdum. İlk cümleden söylemeseydi bari bunu. En son abisine söylemediğim, sevgilisi olduğu ve onunla karşılıklı dairelerde oturduğu gerçeği yüzünden işimden olmuştum. Aslında, bir sürü çocuğun ücretsiz özel ders mekanına sahip olma imkânını ellerinden de almıştım ama neyse ki bunu bir şekilde halletmiştim.

"Kim bu?" dedim, bakışlarımı yanındaki adama dikerek.

"Kerem ben," dedi adam, çekinerek.

"Ya Begüm! Sevgilinin burada ne işi var Allah aşkına? Kafayı mı yediniz ya?!" dedim, sitemle.

"Naz! Ne olur bak, ne istersen yaparım. Lütfen abime söyleme... Lütfen..." Resmen yalvarıyordu.

İçeriye girdim ve kapıyı kapatıp, kapıya yaslandım. "Begüm çok özür dilerim... Ben, abinden bir şey saklamaya gerçekten korkuyorum. Çünkü öğreniyor bir şekilde," dedim ve sıkıntılı bir nefes verdim. "Hem söz

verdim. Sözümü tutmam lazım." Begüm'ün tüm yüzüne yayılan korkuyu çekip almak istesem de yapamazdım. "Ama sana söz veriyorum... Söylediğimde, bir şey yapmamasını da sağlayacağım," dedim. *Neyine güveniyorsun Naz, çok merak ettim. Adama gidip, kız kardeşini tuvalette bastığını nasıl söyleyeceksin, bunu ayrıca zaten bayağı bir merak ediyorum.*

Begüm telaşla, "Naz onu durduramazsın! Kerem'i mahveder!" dedi.

"Seni tanıyor zaten. Bence bir an evvel gitmelisin buradan," dedim, Kerem'e dönerek.

"Ne demek tanıyor?" dedi Begüm, şaşkınlıkla.

"Londra'da... Apartmanda çarpışmışlar," dedim.

"Hassiktir! Bu akşam da çarpıştık ve suratıma öyle bir baktı ki! Ben çarpıştık diye baktı sandım. Hassiktir!" dedi Kerem, korkuyla.

Tuvalet kapısı dışarıdan itildiğinde, kapının önünden geri çekildim. Bora kapıyı açmış, dışarıdan bize bakıyordu. Yedi saniye boyunca gözlerini üçümüzün de üzerinde gezdirdi. "Hayırdır?" dedi en sonunda, bakışlarını Kerem'e sabitlediğinde. Kerem, konuşmayı unutmuş gibi bakıyordu Bora'ya. Ve yüzünde sadece korku vardı zavallı çocukcağızın. Ne dese olmayacaktı, bu hissi çok iyi biliyordum.

"Ne işin var senin burada abi?" diye sordu Begüm, korkuyla. "Kızlar tuvaleti burası!"

"Gerçekten mi?" dedi Bora, alayla. Kaşlarını kaldırmıştı ve samimiyetten uzak bir şekilde gülümsüyordu.

"Vallahi! Beyefendi de yanlış gelmiş zaten. Karşı tarafa geçecekti," dedi Begüm. Bari yalan söylemeseydi, Bora'nın zaten Kerem'i tanıdığını biraz evvel söylemiştim ya ben!

"Geçsin..." dedi Bora. Açık açık Kerem'i erkekler tuvaletine davet etmişti. Kerem, Begüm'e belki de son kez baktıktan sonra, erkekler tuvaletine girdi. "Nazlı toparlan, gidiyoruz," dedi Bora ve sonrasında arkasını dönüp erkekler tuvaletine girdi.

"Öldürecek," dedi Begüm, acı dolu bir sesle. Erkekler tuvaletine girmemek için zor duruyordum. *Saçmalama istersen Naz!* "Öldürecek, Allah beni kahretsin!" dedi, daha da acı dolu bir sesle. Hiçbir şey yapamıyordum. Yedi dakika on altı saniye öylece durduk.

Bora, erkekler tuvaletinden çıktığında, öfkeli bakışlarını bana çevirmişti. Ters bir ifadeyle, "Gidiyoruz dedim, duymadın mı?!" dedi.

"Duydum. Çıkmanı bekliyordum," dedim, kısık bir sesle.

"Toparlanmanı söyledim! Neyi bekliyorsun?" dedi bu kez, öfkeyle. Bu sırada, Kerem de erkekler tuvaletinden gayet sağlam bir şekilde çıkıp, yüzümüze bakmadan kalabalığa doğru ilerlemişti.

"Tuvalete girecektim," dedim, mırıldanarak.

"Bir saattir n'apıyorsun burada? Girsene o zaman!" dedi bu kez de öfkeyle. Begüm, kıpırdamadan bizi izliyordu.

"Sinirini neden benden çıkartmaya çalışıyorsun?" diye bağırdım. *Allah'ın birilerinin taksiratını affetmesini dilemekten yıldım Naz. Adamın öfkesinin farkında mısın? Sen Kara'yı tanıyorsun, aptallık etme!*

"Çık dışarı Begüm!" dedi Bora, öfkeyle dolup taşan gözlerini, gözlerimden çekmeden.

"Abi-" diye dudaklarını araladı Begüm ama her ne diyecekse yarım kalmıştı.

"Dışarı çık!" diye bağırdı Bora, Begüm'e dönerek. Begüm hızlı adımlarla tuvaletten çıktığında, Bora içeriye girip, sertçe kapıyı kapattı. Olduğum yerden kıpırdamıyordum. "Bir daha bağırsana," dedi, oldukça tehditkâr bir sesle.

"Git başımdan Bora," dedim, umursamaz bir tavırla. *Oldu o zaman Naz'cığım, sonra görüşürüz. Yani inşallah görüşürüz.*

"Nazlı!" dedi, öfkeyle. "Nazlı... Nazlı... Nazlı..." demeye devam etti, dişlerinin arasından. Başını havaya kaldırmış, öfkeyle gülümsüyordu. Ya da sabır dileniyordu belki de, bilemiyordum.

"İşin vardı senin, ben tutmayayım. Gitsene?" dedim, aynı umursamaz ifadeyle.

"Derdin ne senin?!" dedi, yüksek çıkan bir sesle. Gözlerini gözlerime sabitlemişti yeniden ve bakışlarından akan öfke, benim öfkemle havada çarpışıyordu.

"Benimle kardeşinin yanında öyle abuk sabuk konuşamazsın sen," dedim, kaşlarımı kaldırarak. Şu anda tam olarak Bora'yı tehdit ediyordum.

"Abuk sabuk?" dedi ve gülümsemeye başladı. "Sen de bana bağıramazsın ona bakarsan!" diye bağırdı, hiddetle.

"Sen de sinirini benden çıkartamazsın!" dedim, uyarıcı bir ses tonuyla.

"Sana gidip toparlanmanı söylüyorsam, sözümü ikiletme o zaman!" diye bağırdı, bu kez.

"Beni neden öldürmedin?" diye sordum dan diye.

Kaşları daha çatık bir hâl alırken, gözleri kısıldı. Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden, şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Ne saçmalıyorsun sen ya?" dedi, sersemlemiş bir ifadeyle.

"Bana ilk görüşte aşık olmadın Bora," dedim, kendimden emin çıkan bir sesle.

"Öyle bir şey mi söyledim sana?" dedi, çok da düz olmayan ama tam da ters olmayan bir çıkışla.

"Senin planın... Karşına çıkan ilk kadına bu oyunu teklif etmek kadar mükemmelden uzak olamaz," dedim, kollarımı bağlayarak. "Bana neden bu oyunu teklif ettin? Pekâlâ herhangi başka bir kadınla oynayabilirdin oyununu... Senin mekanında, seni dolandırmaya kalkmış bir kadın yerine herhangi birini seçebilirdin. Ama sen beni seçtin. Neden?"

Gözleri, bilmediğim bir lisana dönmüştü yeniden. "Tuvalete mi giriyorsun ne yapıyorsan yap. Sonra da gidiyoruz. Canım zaten burnumda Nazlı... Sinirimi senden çıkarmaya kalkarsam, bu eylem nasıl oluyormuş, o zaman görürsün," dedi ve arkasını dönüp, çıktı.

♠

Artı ve eksi birbirini yok ederken, hiçliğe doğru savrulmuş hissediyordum ve burada, her şeye rağmen mutluydum. Rastgele birileriyle vedalaştıktan sonra, gece kulübünün kıyısına yanaşan yata binmiştik. Bora hiçbir şey söylemeden içeriye girmişti ve sanırım nişan kutlamamızı birbirimize küs bir şekilde tamamlamıştık. Yatın girişindeki masaya oturmuş, yatın deniz üzerinde bıraktığı aydınlanmayla lacivert hâlini belli eden denizi izliyordum.

Yat seyir hâlinde değildi ve denizin ortasında duruyordu. Usul usul sallanmanın bahşettiği tat sıcacık bir duygu olmakla beraber, çok tanıdıktı da. İçimdeki bir kıpırtı, yerimden kalkmamı ve yatı çalıştırıp denizin üzerinde çılgınca hareketler yapmamı söylüyordu. Bodrum'da büyümek demek, denizle haşır neşir olmaktı.

Omzumda bir sıcaklık hissettim. Ne kendimin kaç dakikadır burada böylece oturduğunu ne de Bora'nın yanıma ne zaman geldiğini biliyordum. Onun mutlu olduğumu bilmesine gerek yoktu, ona hâlâ çok öfkeliydim. Omuzlarıma şal yerleştirdiğini hissettiğimde, yüzümü ona çevirdim. Yorgundu. Bakışlarına kadar yansımıştı bu yorgunluk. Dumanı tüten iki

fincan kahve bırakmıştı masanın üzerine. Yanıma oturdu. Kahvesinden bir yudum aldı ve bir sigara yaktı.

"Yatta kalalım mı bu gece? Hiç eve gidip de sabah kalkar kalkmaz o kalabalığa giresim yok," dedi, yumuşacık bir sesle.

"Fark etmez," dedim, soğuk bir tavırla.

"Yani sonuçta nerede olursa olsun benimle yattığını düşünürsek... Bence de fark etmemeli," dedi. Sesindeki muzır ifade, yüzümde istemsiz bir tebessüm oluşmasına sebep olmuştu.

"Seninle uğraşmayacağım. Kendi hâlinde takıl sen," dedim, yüzümdeki gülümsemeye tezat bir soğuklukla. Ayağa kalktım. Bakışları gözlerimde, öylece bana bakıyordu. Omuzlarımdaki şalı elime aldım, beni izlemeye devam etti. Beni izlemesi de zaten bozuk olan sinirimi daha fazla körüklüyordu. Elimdeki şalı sertçe yüzüne fırlattım ve arkamı dönüp aşağıya, kamaraya doğru ilerledim.

Bir önceki gece kulübü maceramdan sonra bu yata geldiğimde, hiç şüphesiz bu kadar mutlu değil ama yine de aynı bu kadar öfkeliydim. Aşkla beraber, tüm duygular çok baskın bir şekilde hücrelerimi istila ediyordu ve ben bu açmazlarla baş edemiyordum. En az Bora'nın yatak odası kadar güzel ve ferah bir şekilde dizayn edilmiş odanın, denizle iç içe penceresine doğru ilerledim. Yatın aydınlatması el verdiğince parlayan deniz öyle hoşuma gitmişti ki, odanın ışığını kapattım. Loş bir ortam olmuştu ve şu an bu bile beni fazlasıyla mutlu ediyordu. Sağ elimi havaya kaldırdım ve alyansımla aile yadigârı yüzüğün birbirlerini tamamlayışlarını, âdeta yakamoz eşliğinde izlercesine izlemeye başladım.

Yatağa girdim. *Çok yerleşme Naz. Belki Bora cesaretinden ötürü şoka girmiştir. Şoku üzerinden attığında, seni denize atar muhtemelen. Öldüreceğini zannetmem. Öldürmeyen acı da illaki güçlendirecektir.* Yatağa yerleşemiyordum da zaten. Üzerimdeki elbise çok rahatsızdı. Derin bir of çekerek yatakta oturur pozisyona geçtim ve bakışlarımı pencereye sabitleyerek denizi izlemeye devam ettim. Bir süre sonra, odanın kapısı tıklatıldı. *Bora'nın şu an için içeriye, yüzüne fırlattığın şal gibi sertçe dalacağını var sayarsak, muhtemel cezanı adamlarından birisi verecek sanırım, enteresan.* Tıklatılan kapıya da cevap vermedim. Kapı usul usul açıldığında ve ses gelmediğinde, içeriye girenin Bora olduğunu anlamıştım. *Bak bu daha çok enteresan Naz.*

"Yatamadın değil mi, o elbiseyle?" dedi yumuşacık bir ses tonuyla. Cevap vermedim. Pencereden görünen denizi kendisiyle perdelemek suretiyle karşıma geçti. Arkasına yaslandı ve kollarını bağladı. "Gömleğimi ister misin?" diye sordu.

"İstemez," dedim, buz gibi bir ifadeyle.

Başını iki yana sallayarak gülümsedi ve yatağa oturdu. Beni kendine doğru çekti ve başımı göğsüne yerleştirdi. Saçlarıma, burnunu gömmüştü. "Peki bakalım, naz yap biraz," dedi, mırıldanarak.

"Ne haddime? Sonra sinirini falan çıkarmaya kalkarsın benden. Belki denize atarsın, hazır yattayız da," dedim, göğsünden onu sertçe itmeye çalışarak.

Milim kıpırdamadı. İki eliyle bedenimi sardı ve saçlarımın arasına küçücük bir öpücük kondurdu. "Canım inanılmaz sıkkın Nazlı," dedi, mırıldanarak.

"Bana ne? Ben mi bastım kumarhaneni? Git basandan çıkart. N'oldu Gökhan'a verdiğin bir saat? Gayet de biz çıkarken hâlâ kulüpte, sevgilisiyle eğlencesindeydi," dedim, umursamaz bir tavırla ve kollarından kurtulmaya çalıştım. İzin vermedi. Sarf ettiğim tüm çabanın boşa olduğunu anladığımda direnmeyi bıraktım. Kokusunu duydukça tüm bedenim gevşiyordu ama içimde asla dinmeyen bir öfke vardı.

"Hadi uyuyalım," dedi bir vakit sonra, mırıldanarak. Başımı, göğsünden hafifçe doğrulttum ve gözlerinin içine bakmaya başladım. "N'oldu?" diye sordu, gözleri kısıldığında.

"Çok sinirliyim şu an sana! Nişanı atacağım galiba!" dedim, dişlerimin arasından. Kahkaha attı. "Gülme bak, o yüzüğü kafana atarım senin!" dedim, öfkeyle.

Yüzümü ellerinin arasına aldığında, burnuma minicik bir öpücük kondurdu. "Bugün tatilde miyiz biz ya? Ne bu üslup ne bu davranışlar? Kaç oldu bu? Sen saymışsındır kesin," diye fısıldadı kulağıma. Dudaklarını bile isteye dövmemin üzerine değdiriyor ve aklımı başımdan alıyordu.

"*N'apcan?* Denize mi *atcan?*" dedim, omuz silkerek. Küçük bir kahkaha daha attı. "Hediyeni de vermedim, oh canıma değsin!" dedim, dişlerimin arasından. Yüzünü, yüzümle aynı hizaya getirdi ve alt dudağını dişledi. "Öküz çarpı öküz üstü öküz falansın sen!" dedim ve sıkıntılı bir nefes vererek ayağa kalktım.

"Nereye?" dedi, kolumdan hafifçe tutarak.

"Başka odada *yatcam* ben!" dedim, kaşlarımı çatarak.

Gülümsedi ve bir diğer elime de uzanıp, ayağa kalktı. Ellerini belime sabitleyip beni iyice kendine doğru çektiğinde, ellerim boşta kalmıştı. Yüzümü hafifçe kaldırdım ve gözlerimizin buluşmasına izin verdim. "İzin vermiyorum," dedi, usulcacık bir sesle. Pencereden yansıyan ışık gözlerine çarpıyor ve gözlerinin karasında yakamoz etkisi yaratıyordu.

"Senden izin istemedim," dedim, kısık bir sesle. Ve birden, ellerimi omuzlarına yerleştirme ihtiyacı hissetmiştim.

"Yaptığım öküzlüğü bu seferlik mazur görsen?" dedi, yüzünü biraz daha yüzüme yaklaştırarak. Denizden esen tuzlu meltem etkili nefesi ve beraberinde burnuma çalınan bergamot kokusu eşliğinde sarhoş olmuş gibi hissetmek ama belimde olan ellerinin etkisiyle ayakta sapasağlam durabilmek, düşmeyeceğimi bilmek çok güzeldi.

"Pişman oldun mu ki?" diye sordum, aldırış etmez bir ifadeyle.

Gülümsedi. "Hı hı. Belli olmuyor mu?"

"Oluyor... Hâlâ usanmadığına göre..." dedim, ellerimi boynuna dolayarak.

"Usanmam ben senden," dedi, daha da gülümseyerek.

"Fazla Naz'a maruz kalsan da?" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Bak, düşük mizahını bu sefer yüzüne çarpmayacağım," dedi, muzip bir ifadeyle.

"Ooo... Bayağı pişman olmuşsun ya sen... Öyle böyle acı çekmiyorsun... Bunun bir sonraki adımı, ayaklarıma kapanman yani, o derece!" dedim, şakacı bir tavırla.

Gamzesini huzurlarıma sunmak suretiyle güldü. Bakışlarım dudaklarına kaydı. Yeniden gözlerine baktığımda, onun bakışlarının da dudaklarımda olduğunu fark ettim. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. "Burada Asya yok," dediğinde, göz göze geldik. Davetkâr bakışları aklımı başımdan alıyordu ve farkında değildi ki ben çoktandır bu davete katılabilmek için çırpınıyordum.

"Damat halayı çalacak kimse de yok," dedim ve gülümsedim.

"Olması gerektiği gibi, sadece ben... Ve sen," dedi. Son kez gözlerinin karasını, yeşilin hangi tonu olduğunu belki de yalnız onun bildiği gözlerime değdirdi ve dudaklarımız arasındaki mesafeyi sıfırladı. Yumuşak hareketlerle nefesini ciğerlerime üflemeye başladığında, ben hiddetle dudaklarına kapanmıştım. Elleri belimde gezinirken bir anda kendimi kucağında,

bacaklarımı beline dolamış bir hâlde buldum ve çok sürmeden, onun dudaklarının hiddeti benimkini açık ara geçmeye başladı.

Kucağında benimle beraber, yatağın üzerine oturdu. Soluk alma ihtiyacı hissettiğimizde saçımdaki topuzun etrafını saran tokaları, canımı acıtmaktan korkarcasına bir özenle çıkarmaya başladı ve saçlarım belime doğru döküldü. Gözleri gözlerimden asla ayrılmadan, işaret parmağının tersini saçlarımın üzerinde dolaştırmaya başladı. Dudakları, varla yok arası, küçücük dokunuşlarla yanağımdan boynuma doğru bir yol çizdi. Dudaklarının tenimde bıraktığı tutku içerikli darbeler beni kendimden geçirirken, omuzlarından sertçe ittim ve sırtının yatakla buluşmasını sağladım.

Dudaklarım, dudaklarını esir almıştı. Ellerim, gömleğinin düğmelerini çözme telaşına kapılmış, ama heyecandan olsa gerek, bu konuda oldukça acemi ve beceriksiz kalmışlardı. Onun ince, uzun ve esmer parmakları, titreyen parmaklarımın imdadına yetişti. Dudaklarım hâlâ dudaklarından ayrılmazken, gömleğinin düğmelerini çözdü, hafifçe doğrularak hızlıca çıkardı ve yere fırlattı.

Köprücük kemiğinin alenen ve tüm çıplaklığıyla karşımda durması, içimdeki kontrol edemediğim bir dürtüyü harekete geçiriyordu. Elbisemin belindeki kemeri bir hışımda çıkardığımda, bacaklarım da gereksiz tül detaylarından kurtulmuştu. Bacaklarının üzerine yerleştim. Saçlarımı sol omzuma aldım, dudaklarımı boynuna yaklaştırdım ve usul usul öpmeye başladım. Oradan köprücük kemiğine ilerledi dudaklarım. Parmakları, ensemden sırtıma doğru ince çizgiler hâlinde akarken, köprücük kemiği ve ben uzun zamandır beklediğimiz kavuşmanın hakkını veriyorduk.

Dudaklarım dudaklarıyla yeniden buluştuğunda, bir eli bacağımda, diğer eli ise saçlarımın arasında dolaşıyordu. Dudaklarımın rotasını boynuna yönlendirdiğimde boğazından küçük bir inilti koptu ve ani bir manevrayla yer değiştirmemizi sağladı. Kollarını başımın iki yanına yerleştirdiğinde bakışlarımız sanki bizim yerimize bir anlaşma yapmış ve bizim yerimize bir karar almışlardı. Dudaklarımın üzerine küçük bir öpücük bıraktı. Boynumdaki gerdanlığı nazikçe çıkardı. Ellerim saçlarının arasına daldı. Dudakları göğsüme doğru yol aldığında, sağ eli de elbisemin arkasındaki fermuara doğru kaymıştı.

"Bora," dedim, boğuk çıkan bir sesle. Yalnızca adını sayıklayarak aslında yirmi üç yıl, yedi ay, on beş günlük hayatımın en güzel ayrıntısının kendisi olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Ve belki de başarmıştım da

çünkü üzerimdeki elbiseden beni kurtardığında gözleri birkaç saniyeliğine yeniden gözlerimi hedef almıştı ve de orada hissettiğim her duygunun karşılığını görmüştüm.

Benliğini bulmaya çalışan, bu uğurda çabalayan ama eksik yanlarını bir türlü tamamlayamayan ben, lav olduğumu fark etmiştim onunla tanıştığımda. Hem sabırlı, hem sabırsız; hem korkak, hem cesur; hem ürkek hem de kendimden emin fakat eksiktim. Bu eksiklik, tüm benliğime nahoş bir tat katıyor ve tamamlanmak için okyanusa karışmayı belki de Bora'nın dediği üzere, nazlanarak bekliyordu.

Kendimi bildim bileli ve belki de kendimi bilmezden beri nicedir beklediğim, aklımı başımdan alan o yolculuğa çıkmıştım en sonunda ve arsızca onu keşfediyordum. Bazen yolun kendisi, varılacak yerden daha önemli olurdu. Bu yolculukta ise yol da önemliydi, varacağım yer de önemliydi ve başım o kadar dumanlıydı ki aralarında bir seçim yapmam imkânsızlaşıyordu. Sanki görünmez bir perde çekiliyordu bu an'a ve geçmişle gelecek arasında zamansızlaşıyorduk.

Çok az şey biliyordum okyanusa dair. Keşfedilmeyen, kapkara, tehlikeli, tekinsiz, soğuk ve de bambaşka bir dünyaydı okyanus.

"Nazlı," dedi. Adımı daha evvel, bu kadar güzel bir tınıda duyup duymadığıma emin değildim. Dudaklarımı dudaklarına geri aldı. Biraz sonra, gözlerinin karasını yeniden bana bahşettiğinde, göz bebekleri benim yerime, âdeta benim adıma haykırıyordu: An, o an'dı.

Lavın artık okyanusa karışması gerekiyordu.

Üzerimde kalan her şeyin bedenimden saniyeler içinde ayrılmasını sabırsızca izledim. Sonra da onunkilerin. Lav yavaş yavaş yükseliyor; beni ağır ağır keşfeden parmaklarının arasına sızıyor, okyanusa karışacağı an'ı bekliyordu. Bu yolculuk benim için ilkti. Bilinmezdi. Hesaplanamazdı. Fakat, tedirgin edici olmakla beraber kendini yer çekimine teslim etmekti de aynı zamanda. An, geldi. Ayaklarım boşluğa uzandı. Kendimi okyanusa doğru bıraktım. Uzun, sarsıcı, biraz korkulu ama sıcacık ve benzersiz bir yolculuktu bu.

Okyanusun şiddetli ama bir o kadar da muhtaç olduğumu bildiğim dalgasını hissettim en sonunda. Sıcakla soğuğun çarpışmasıydı bu; tüm derecelerin sıfırlandığı bir an'dı.

Her bir saniyesinde kendimden ateş verip ondan su aldığım ve gitgide daha çok birbirimize dönüştüğümüz bir yolculuktu bu.

Lav, okyanusa karıştığında, Nazlı'yla Bora bir olmuştu. Bu his, eşsizdi. Kıyaslayacağım bir önce'si yoktu, ama olsaydı dahi, öncesi ve sonrasıyla, geçmişi ve geleceğiyle bu an'ın eşsiz, benzersiz ve *tek* kalacağı muhakkaktı.

Zaman yalnızca, bizim dengemizden ve eşitliğimizden ibaretti.

Okyanus daha güçlü dalgalarla, lavın sızdığı o çatlaklara ulaştı. Nefesimiz yetmiyor ama bu bizi daha derinleri keşfetme tutkusundan alıkoymuyordu. Vücudumun her bir uzvu, arsızca okyanusu istiyordu ve lavın yakıcılığına karışan serin dokunuşlarının tadını çıkarmaya doyamıyordum.

"Gözlerini aç," dedi. Dünyaya ilk kez gelmiş gibi açmıştım gözlerimi.

Bora'ya baktım. Gerilen yüz hatlarına, dişlerinin arasında incecik bir çizgi hâline gelen dudaklarına ve güçlükle de olsa sonunda araladığı gür kirpiklerinin arasında birer siyah elmas gibi parlayan göz bebeklerine... Okyanusun şiddetli dalgasının lavı son kez kucaklaması, eşsiz bir doruk notasına çıkarmıştı beni; göz bebeklerinde beraber eriştiğimiz bir zirvenin efsunlu ve akıl sır erdirilemez manzarasını görebiliyordum.

"Ne hissediyorsun?" dedi. Dudaklarımın, nefes alıp vermekten ya da onu keşfetmekten başka bir işlevi olduğundan bihaberdim. Ne kadar zamandır konuşmuyordum, hâlâ konuşabiliyor muydum onu da bilmiyordum.

"Yaşadığımı," dedim, hızlı nefes alışverişlerimin arasında. Yüzünde, daha evvel asla görmediğim bir gülümseme peyda oldu. Eğildi ve hafif aralık olan dudaklarını alnıma değdirdi.

♠

Bornozunu giymiştim. Etekleri yeri süpürüyor, kolları hareketlerimi engelleyecek kadar uzun geliyordu. Muhtemelen karşıma bir ayna çıksa, saatlerce bu hâlime gülebilirdim. Bora odada yoktu fakat bana giymem için bir boxer ve muhtemelen yatta olan tişörtlerinden birisini bırakmıştı. Çarşaf değiştirilmiş ve yerlere fırlattığımız kıyafetler toplanmıştı. Elimdekileri alıp, yeniden banyoya doğru ilerledim.

Saçlarımı aheste aheste kurutup banyodan çıktığımda, Bora da odadaydı; eşofman giymişti. Az evvel, tüm kıyafetlerimden arınmış bir şekilde karşısında dururken utanmıyordum ama şimdi, sanki gözlerinin içine bir daha bakamayacakmışım gibi hissediyordum. *Şimdi de pek giyinik olduğun söylenemez Naz, kısacık bir tişörtlesin!* İlk kez yalnızca tişörtle durmuyordum onun karşısında ama şimdi neden böyle olduğunu bilmi-

yordum. Bilmediğim her şeyden korkuyordum. Ne yapıyordu, onu da bilmiyordum, aslında kendimin ne yaptığını bildiğim de söylenemezdi.

Şifonyerin üzerinde duran Bora'nın cüzdanını elime almıştım. Bu çok ayıp bir şeydi, farkındaydım. Asla ama asla cüzdanını kurcalamak gibi bir amacım yoktu ve de zaten şu an amaçsızdım. Kendi ehliyetimi buldum cüzdanında ve ehliyetimi incelemeye başladım. Adım, Nazlı Alaca'ydı. 18 Ağustos 1993'te, Bodrum'da doğmuştum. Annemin adı Zeynep, babamın adı ise Vedat'tı. Tüm kimlik bilgilerim ehliyetime doğru yazılmıştı, aldığım yere geri koyabilirdim.

Gözlerimi asla Bora'ya değdirmemeye özen göstererek, komodine doğru ilerledim bu sefer de. Kapının kapanma sesini duyduğumda dahi kafamı kaldırmamıştım. Begüm'ün hediye ettiği, annelerine ait gerdanlık ve küpeleri de bir süre inceledim. Sonra sıra çeyrek altına geldi. Utanmasam, dişlerimin arasına alacak ve gerçekten altın olup olmadığını kontrol edecektim.

Ama sorun şuydu ki, utanıyordum; hem de çok utanıyordum.

Galiba en çok, içimdeki o dürtünün beni dönüştürdüğü hâlden utanmıştım. İliklerime kadar onu istediğim ve çok zor doyduğum şehvet hâlinden ya da. Bilmiyordum. Onun ne düşündüğünü de bilmiyordum. Ve daha çok utandığım bir şey varsa, o da dokunuşlarını hâlâ arzuluyor olmamdı.

Tam da bu sırada, hissettiğim bir dokunuşla yerimde sıçradım. Bora, beni kendisine çevirmişti ve anladığım kadarıyla üzerime bir hırka giydiriyordu. Ve yine anladığım kadarıyla, bu onun hırkasıydı. Üzerinde lacivert bir tişört vardı; ben yalnızca tişörtünün yaka kısmına bakabiliyordum. Parmaklarımı parmaklarının arasına geçirdi ve odadan çıktık. O önde, ben arkada, ama asla ellerimiz birbirinden ayrılmadan merdivenlerden de çıktık. Yatın ön tarafına doğru ilerlemeye başladık. Sonra yine merdivenlerden çıktık. Biraz daha yürüdüğümüzde, yatın seyir hâlinde olduğunu ancak fark etmiştim.

İçinde çeşitli meyvelerin olduğu bir tabak ve de iki kadeh ile buz kovasının içinde yeni açıldığı belli bir şarap, çok yüksek olmayan bir sehpanın üzerine yerleştirilmişti. Bora, geniş ve âdeta yatak görünümlü, yine yerden çok yüksek olmayacak şekilde dizayn edilmiş mindere uzandı; bense öylece duruyordum.

"Gelsene," dediğinde, usulca ona doğru ilerledim ve yanına oturdum. Üzerimize ince bir battaniye örterken, "Uzansana," dedi. Bu dediğini de yaptım. Başımın altına yüksek bir yastık yerleştirdiğinde daha fazla rahat

etmiştim. Gece çok güzeldi. Sanırım yat durmuştu. Gökyüzünde, görebildiğim beş tane yıldız vardı. Saymaya devam edebilmek için, yastığın üzerindeki başımı hareket ettirmeye başladım. Önce sola, sonra biraz da geriye doğru derken sağa döndüğümde, Bora'nın beni izlediğini gördüm. Altıncı yıldızı bulamıyordum, Allah da cezamı vermişti işte.

Elini saçlarıma götürdü ve parmak uçlarını küçük hareketlerle saçlarımın arasında dolaştırmaya başladı. Sonra başparmağının içini yanaklarımda gezdirdi. İşaret parmağıyla, burnuma küçücük bir fiske vurduğunda, şaşkınlıkla ona döndüm. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Yıldızlar, onları sayman için değil izlemen için varlar," dedi. Görüntüsü netti fakat sanki, sesi okyanusun en derininden geliyordu. Ve bilmiyordu belki de gözleri, bir yıldızdan çok daha güzel parlıyordu.

"Gözlerini izlemek, yıldızları izlemekten daha güzel bence," dedim.

Gözleri daha çok parlarken, dudakları aralandı. "Onları izle o zaman," dedi. Elini yanağımın üzerine yerleştirmişti. Avucumuzda kaderimizin yazılı olduğuna inanmasam da, bildiğim ve inandığım her şeyi unutup buna inanmak istedim; ve onu kaderinin yazılı olduğu yerden öptüm.

"Kader diye bir şey var mı sence?" diye sordum.

"Tesadüflere inanmam," dedi, hiç düşünmeden. Sesi hâlâ çok başkaydı. Sanki sesi, *o* an'dan itibaren tamamen değişmiş ve tınısına güçlü bir duygu karışmıştı.

"Ben ise kadere inanmazdım. Gerçekten kader denilen bir şeyin var olup olmadığını, ilk kez Kıbrıs'ta, sen benim masama oturduğunda sorgulamıştım," dedim.

Dudakları, hafifçe iki yana kıvrılırken, dudaklarından Fransızca cümleler dökülmüştü:

"Je vais te dire un grand secret Ferme les portes
Il est plus facile de mourir que d'aimer
C'est pourquoi je me donne le mal de vivre
*Mon amour."**

Gülümsedim. Bildiğim tek şey, *mon amour*'un, *sevgilim* anlamına geldiğiydi. Ve bekledim; bana ne söylediğini açıklaması gerekiyordu. Konuşmadı.

"Fransızca bilmiyorum ben," dedim, hayıflanarak. Dudakları biraz daha kıvrılırken, saçlarımı kulağımın arkasına aldı. Eğildi ve sol yanağıma

* Louis Aragon'un *Je vais te dire un grand secret (Sana Büyük Bir Sır Söyleyeceğim)* adlı şiirinden.

küçücük bir öpücük kondurdu. Sırtını arkaya yaslayıp, beni kendine doğru çekti. Ben de sırtımı, onun göğsüne yaslamıştım. Şarapları doldurdu ve bir kadehi bana verdi. Dudaklarımın ucunda bir şey hissettiğimde ağzımı açtım, bana kırmızı üzüm yediriyordu. Sol bileğimi avucunun arasına aldı, nabzımın attığı yeri okşamaya başladı. Şarabımdan bir yudum aldım. Bir sigara yaktı tek eliyle, birkaç dumanı içine çekip, parmaklarının arasındaki sigarayı dudaklarıma yerleştirdi. Yediğim üzümün, içtiğim şarabın, içime çektiğim sigaranın tadı bile değişmişti.

"Sana büyük bir sır söyleyeceğim:
Kapat kapıları.
Ölmek daha kolaydır sevmekten,
Bundandır işte benim yaşamaya katlanmam.
Sevgilim."

Nefesini boynumun sağ tarafında hissediyordum. Âdeta dilim lal olmuş ve konuşamıyordum. Ben konuşamayınca, o devam etti: "*Louis Aragon.* Fransız Edebiyatı'nın en önemli şairlerinden."

Başımı göğsüne daha çok yasladım ve gözlerimi kapattım. *"Ölmek korkakların işidir, küçük hanım,"* demişti bana. Onun evine ilk geldiğim gün, başıma dayamamı istediği ve içinin boş olduğunu bilmediğim silahın tetiğini çektiğim an gelmişti aklıma. Ardından kulağıma fısıldadığı, rüyama bile giren cümlesinin anlamını belki de şimdi anlıyordum.

Bora benim yerimde olsaydı, ölmeyi kabul etmek yerine sevdiği insanı yaşatmanın başka türlü yollarını arardı. Arardı ve muhakkak da bulurdu. Ben, belki en zor görünen ama esasen en kolay olan yolu seçmiştim: Ölmeyi. Ama iyi ki de seçmiştim; yol Bora'ya çıkmıştı. En güzel durağım sandığım adam, benim için hem ilk hem de son duraktı.

"Hayatımın en güzel gecesi," dedim, fısıldayarak.

"Daha güzellerini yaşayacağız," dedi, boynumdan öperken.

"Nişanlandık şaka maka," dedim. Göğsünün hareketinden, sessizce güldüğünü anlamıştım. Saçlarımın arasına küçücük öpücükler bırakıyordu. "Ama kızdım da yani... Neredeyse nişanı atacaktım. Ne o öyle? Kaba saba adamlar gibi emir vermeler, terslemeler, bağırmalar falan?" dedim, şakayla karışık. Küçük bir kahkaha attı. "Sen başına çok ciddi iş aldın ha benimle nişanlanarak," dedim, ciddi bir ifadeyle. Daha güçlü bir kahkaha attığında, başım göğsünde olduğu için, ben de hareket etmiştim.

"Baktım olmuyor... Nişanı atarım," dedi, bir süre güldükten sonra.

Elimdeki kadehte bulunan şarabı kafama diktim ve bardağı minderin üzerine bıraktım. Hızlıca yerimden doğrulup ona bakmaya başladım. "Öldürürüm seni!" dedim, kaşlarımı çatarak. "Nişan falan atamazsın sen. Daha neler? Komikmiş! Güleyim bari! Ha-ha... Ha!" dedim. Ve aynı hiddetle, bitmek üzere olan sigarayı söndürdüm.

"Sen neden bu kadar tatlısın?" dedi. Söylediği cümleyi idrak etmeye çalışırken, bana doğru sokuldu ve beni omuzlarımdan hafifçe iterek sırtımın minderle buluşmasını sağladı. Ellerimi geriye doğru uzatıp, elleriyle kenetledi. "Küçük bir kız çocuğu kadar tatlı hem de..." dedi. Gecenin karanlığında, ışıl ışıl parlayan kapkara gözleri, gözlerimi kendilerine tutsak bırakıyorlardı. "Ve bir o kadar nazlı..." dedi, dudakları dövmemin üzerinde geziyordu. "Aynı zamanda seksi..." dediğinde, dudaklarımız birleşmiş ve yıllardır birbirine kavuşmayı bekleyen iki aşık gibi birbirlerini tadıyorlardı. "Hem de doğal... Gerçek ve nahif..." dedi, nefesini yüzüme üflerken.

Dudaklarımı iki saniyeliğine ısırdım. "Sen de adın gibisin..." dedim, yumuşacık bir sesle. "Sert ve şiddetli bir fırtınasın..." diye devam ettim. "Babam, sana aşık olduğumda... Bunu *'Bora oluştu...'* şeklinde açıklamıştı," dedim, tebessüm ederek.

"Rüyanda..." dedi, gülümseyerek. "Eren'in evinde uyuyakaldığında."

"Rüyalarımı da mı okuyabiliyorsun?" dedim, sesime sevimli bir tonlama eklemeye çalışarak. "Bu kadar zeki olman... Olayları birbirleriyle anında bağlayabilmen... Analiz yeteneğin... Çözümlemelerin... Olağanüstü insan okuman..." Büyülenmiş gibi gözlerine bakıyordum. Mümkün değildi bu ama duyularımın algısına göre, tüm gülümsemelerinden daha güzeldi şimdiki gülümsemesi. Gözüm, sol yanağındaki çukura takılmıştı.

"Ve sen tüm bunları çok zeki olduğun için fark ediyorsun," dedi, yumuşacık bir sesle.

"Ellerimi bıraksana," dedim. Sol yanağındaki çukura dokunmam lazımdı.

"Benimle inatlaşmana bayılıyorum," dedi ve alnıma dudaklarını değdirdi. Ellerimi ise bırakmadı. Hatta yeniden, nabzımın attığı yeri başparmağıyla okşamaya başladı.

"Bırakır mısın ellerimi?" dedim, ifademi tatlılaştırmaya çalışarak.

"Cık," dedi. Ve dudakları yeniden boynumu buldu.

"Ohoo sen benimle inatlaşmaya bayılmıyorsun ki... Sen sadece benim inatlaşmaya çalışmama bayılıyorsun. Aman bende kaba- *Ayhhh...*"

Kıkırdamaya başlamıştım. Sakalları, boynumu huylandırıyordu. "Bende kabahat! Ne diye gamzene dokunmak istediysem!" diye devam ettim, kıkırdamalarımın arasında.

"Hani... Yaşadığını hissettiğini söyledin ya..." dedi, gözleri yeniden gözlerimle kesiştiğinde. O an'dan bahsediyordu; lavın okyanusa tamamen karıştığı, birbirimize ait olduğumuz o an'dan. Tüm vücudumun yandığını hissediyordum. Birkaç saniye alt dudağını dişledi ve gülümsedi. "İşte sen de, benim yaşamak için tek kaynağımsın," dedi.

"Güneş gibi mi?" diye sordum, kısık bir sesle. Nefesimi tutmuştum. Rüyamda görmüştüm bunu!

Dudakları *bilmem* dercesine bir şekil aldıktan hemen sonra, konuştu: "Olabilir. Merkezde senin olduğunu söylemiştim. Her şeyin senin elinde olduğunu..." dedi. Dudakları bir süre aralık kalmış ama sonrasında kapanmıştı. Bu bakışı tanıyordum, benim devam etmemi istiyordu.

"Mesela şu an... Eğer istersem... Ellerimi serbest bıraktırabilirim sana?" dedim. Başını, beni onaylarcasına, gülümseyerek salladı. Ne demek istediğini anlamış olduğum için zafer kazanmış gibi hissediyordum. Bir süre yüzüne baktım. Sonra kaşlarım çatıldı. "Çömezim galiba ben daha ya... Yani senin üzerine daha çok çalışmam lazım. Gördüğüm en zor problemsin, yani öyle kolay çözülmüyorsun," dedim.

"Bence hiç fena değilsin," dedi, muzır bir ifadeyle.

Kaşlarım eski hâlini alırken, yine kıkırdadım. "Çözeceğim ama taktım kafaya," dedim.

"Çöz," dedi, gülümseyerek.

"Sen de çöz... Yani ellerimi. Bırak yani," dedim. Tekrar gülümsedi ve dudağıma küçücük bir öpücük bıraktı. Ardından da ellerimi serbest bıraktı. Sol yanağında şu an çukurun olmamasına üzülsem de aldırmadım. Boynuna kollarımı dolayarak, onu kendime çektim. Biraz sonra, yeniden yanıma uzandı. Kafamı boyun girintisine gömüp, parmağımı köprücük kemiğinin üzerinde gezdirmeye başladım.

"Soracağım soracağım unutuyorum... Köprücük kemiğimden ne istiyorsun?" dedi. Kıkırdadım ve köprücük kemiğine sulu bir öpücük kondurdum. Kafam boyun girintisinde, parmaklarım köprücük kemiğinde bir ömür boyu huzur içinde kalabileceğimi hissediyordum. Sorusuna cevap vermek yerine derin bir iç çektim ve bir süre ikimiz de birbirimize sarılı bir hâlde sessizliği dinledik.

"Uykum geldi benim," dedim, mırıldanarak.

"Uyu sen... Ben götürürüm seni yatağa," diye fısıldadı, nefesini saçlarımın arasından kulağımın altına üfleyerek.

"Denize atma da yanlışlıkla, hani malum alışkanlığın var senin," dedim, alaylı bir ifadeyle mırıldanarak. Galiba onu kızdırmak benim çok hoşuma gidiyordu.

"Ne denizmiş arkadaş!" dedi, sitemli bir tonda. "Sen de beni denize at da rahatla," dedi, hemen ardından.

Zorlukla kıkırdadım. Buna bile hâlim kalmamıştı sanki. "Okyanus denizden korkamaz," diye mırıldandım. Beni sımsıkı saran kollarını hissettiğimde, uyku beni iyice kendine çekmekteydi.

176 Gün Önce...

Merkez bendim ve yanımda uyuyan adamla bir çember oluşturmak istiyordum. Nereye kafamı çevirsem onu görmeyi arzuluyordum. Yarıçapım, neredeyse sıfır olabilirdi hatta; bana çok yakın olmalıydı hep. Ona bir yer bulamamıştım hayatımda; ne olduğunu bilmediğim bir geometrik şekil olduğunu düşünmüştüm; hatta şeklinin olmadığını... Çünkü aslında Bora soyuttu. Bana bile fark ettirmeden içime sızmıştı; ben oluvermişti.

Odanın fazla büyük olmayan penceresinden bir şekilde içeriye sızan güneş gözlerimi kamaştırsa da yerimden kalkamıyor ve de onu uyurken izleyebileceğim vakitten bir saniye bile çalmak istemiyordum.

Çok bilinmeyenli Bora Karabey denkleminde, bilinmeyen tüm değerlerin yanında, bilinen onlarca değer vardı şimdi. Güven vardı. Aşk vardı. Tutku vardı. Şefkat vardı. Saygı vardı. Bağlılık vardı. Aitlik vardı.

Başını yastıkta huzursuzca oynattığında, kaşları çatılmıştı. Gözleri aralandı sonra. Uyanması bile formülü belli olan bir işlem gibiydi. Kara gözleri benim gözlerimi hedef aldığında, yine parlamaya başladılar. "Günaydın," dedi, yavaşça aralanan dudaklarının arasından. Tüm vücudumda bir tüy dokunuşu etkisi yaratan ve kesinlikle dün geceden sonra, kolayca eski hâline dönemeyeceğine inandığım bir ses tonuna sahipti. Gülümsedim. Eli, saçlarıma değdiğinde de kendimi bir kuş tüyü kadar hafif hissetmiştim.

"Günaydın," dedim, gülümserken. Başımı yastıkta, anlamsızca hareket ettirmiştim. Parmak uçları saçlarımın arasında gezinirken, yalnızca gözlerimin içine bakıyordu. "Bazen benimle içinden ne konuştuğunu çok merak ediyorum," dedim.

"Bazen mi?" dedi, yüzünde oluşan silik bir tebessümle.

Kıkırdadım. "Tamam tamam... Çoğu zaman."

"Gel biz seninle *her zaman*'da anlaşalım," dedi, muzip gülüşüyle. "Nasıl erken kalktın sen?" diye devam etti, meraklı bir ifadeyle.

"Sen çok uyudun," dedim, gülerek. "Kahvaltı yapalım, çok acıktım."

Beni kendine doğru çektiğinde, saçlarımın arasına bir öpücük kondurmuştu. "Ne istersin kahvaltıda?" diye sordu, yumuşacık bir sesle.

"Fark etmez," diye cevap verdim. Komodine uzandı, telefonunu aldı ve kulağına götürdü.

"Kahvaltı için bir şeyler alsanıza," dedi, biraz evvelki kadar yumuşak olmayan bir sesle.

"Simit istiyorum," dedim, birden. Nereden aklıma gelmişti bilmiyordum ama simit yemek istiyordum.

"Simit de alın," dedi, otoriter bir tonlamayla. Ardından, başka bir numarayı tuşladığında, başımı göğsüne koymuştum. Bir diğer eli hâlâ saçlarımın arasında dolaşıyordu. "Beni aramışsın... Sessizdeydi... Evet... Eve mi bıraktın Begüm'ü? Tamam... Gördüm gördüm, sonra bakarız ona... Yok Asya'ya sürprizim var bugün için... Akşam uğrayacağım zaten, o zaman konuşuruz... Gel buraya? İyi tamam... Aleyküm selam, söylerim," dedi, telefondaki kişiye ve telefonu kapattı. Dudakları yeniden saç diplerime değmeye başlamıştı.

Merakla, "Kiminle konuştun?" diye sordum.

"Gökhan," dedi, mırıldanarak. "Selam söylüyor."

"Hadi kalkalım," dedim, kısık çıkan bir sesle.

"Kalk?" dedi, yumuşacık bir sesle.

"Önce sen kalk," dedim, gözlerimi kapatmıştım bile. Nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde, beni kucağına alarak yataktan kalktığında sırıtıyordu. Gülümseyerek, kollarımı boynuna sardım ve kafamı boyun girintisine yerleştirdim.

"Bence sen uykunu alamamışsın... Ne yapsam ben seni uyandırmak için, denize falan mı atsam?" dedi, şakacı ve neşeli bir ses tonuyla. "Gerçi sen jakuziye atmamı istemiştin ama... Şimdilik denizle idare et." Histerik bir şekilde kısa bir kahkaha attım ve boynuna güçlü bir öpücük kondurdum. Saçlarımın kokusunu içine çektiğini hissediyordum. Tekrar yatağa oturduğunda, ben de kucağındaydım. Dudaklarım, ait oldukları yerde, dudaklarında olmaktan son derece keyif alıyorlardı.

Ve kapının tıklanma sesiyle, aniden geri çekilmek zorunda kaldım.

"Yok artık amına koyayım!" diye mırıldandı Bora. Sesini ben bile zor duymuştum. Yanağım ve kulağım boyun girintisine değecek şekilde beni kendine çektiğinde, bir elini de diğer kulağımın üzerine yerleştirmişti. Ardından da "Ne var?!" diye bağırdı. Ve sonra, elini kulağımın üzerinden çekti.

"Abi, özür dilerim... Önemli..." dedi, Selim'in sesi.

"Söyle," dedi Bora.

"Haluk Kozan geldi. Seni görmek istiyor ama..." dedi Selim, tereddütlü bir ifadeyle.

"Ama?" dedi Bora, sert bir sesle.

"Limanın girişinde onu bekleyen beş minibüs var. İçinde de adamlar... Ve adamların hiçbiri de boş değil. Bir ziyaret için normal değil bu kadar silah," dedi Selim. *Korkma Naz, Bora yanında.* Ve fazlasıyla rahattı da ama işte duyduklarım asla ama asla hoş değildi.

"Masaya bir de Haluk Kozan için tabak koyun madem," dedi Bora, sert bir ifadeyle. Ardından bu sese tezat gözleri yeniden gözlerimi buldu. Birkaç saniye sonra, yumuşacık bir sesle devam etti. "Nerede kalmıştık?"

"Kim ki Haluk Kozan, Caner Kozan'ın nesi?" diye sordum, endişeyle.

"Kesinlikle burada kalmamıştık. O Selim'le konumuzdu," dedi. Yanağıma dudaklarını götürdü ve minicik öpücükler kondurmaya başladı.

"Korkmalı mıyım?" diye sordum, aynı endişeyle.

Biraz geri çekildiğinde kaşlarının çatılmış olduğunu gördüm. "Ben yanındayken hiçbir şeyden korkmamalısın," dedi. Gözleri, yeniden beni hipnoz etmeye başlamıştı. Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Sadece konuşacağız ve sonra o gidecek," dedi. Başımı *tamam* anlamında salladım. "Hadi ya acıkmamış mıydın sen?" dedi, gülümseyerek. O kadar güzel gülümsüyordu ki, dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım, bu gülüşle karnımı doyurmak bence mükemmel bir fikirdi.

♠

"Günaydın Bora Bey," dedi Özgür. Bora'nın bakışları, yatın önünde bekleyen adama çevrilmişti.

"Günaydın Özgür," dedi Bora ve beni masaya oturmam için yönlendirdi. Ne zaman benim için kıyafet istemişti bilmiyorum ama bana evden kıyafet getirilmişti. Kahvaltı sofrasının enfes bir şekilde hazırlanmış olması ise tüm dikkatimin masada olmasına sebep oluyordu. "Başla sen," dedi, gülümseyerek. Ardından yanıma oturdu. "Gelsin, Haluk Kozan," dedi, otoriter bir ses tonuyla Özgür'e. Huzursuz mu olmalıydım, bilemiyordum. Bir sigara yaktığında, genç bir çocuk kahvesini getirmişti. Haluk Kozan, küçük adımlarla bize doğru yaklaşırken, Bora arkasına yaslandı.

"Müsaade var mı?" dedi Haluk Kozan. Bora, başını *evet* anlamında salladığında, adam karşımıza oturdu. Çayımdan bir yudum alıp simitten küçük bir dilim kopardım ve kahvaltımı yapmaya başladım.

"Hayırdır? Sabah sabah?" dedi Bora, oldukça sert bir ses tonuyla. "Bir de pazar sabahı yani!"

"Rahatsız ettim, kusura bakma," dedi Haluk Kozan, sıkıntılı bir şekilde. "Tebrik ederim... Nişanlanmışsın... Nişanlanmışsınız."

Bora'nın sert tonlaması değişmemişti. "Takı takmaya mı geldin?"

"Dünkü olayı duydum..." dedi Haluk Kozan, çekingen bir sesle.

"Neyi?" dedi Bora. Kısa bir es verip, alaycı bir ifadeyle devam etti: "Ha oğlunun mekanımı basmaya kalkmak gibi bir hata yapmasından bahsediyorsun. Ben de duydum."

Haluk Kozan, Özgür'ün getirdiği çaydan bir yudum aldı ve zar zor çıkan bir sesle, "Caner'i yurt dışına gönderdim Kara," dedi.

"Onu da duydum," dedi Bora. Ben bunu duymamıştım işte, demek bu yüzden bir saat içinde Gökhan, Caner Kozan'ı bulamamıştı.

"Senden onun adına af dilemeye gelmedim. Affını isteyeceğim yeri geçti Caner'in davranışları. Farkındayım. Ama lütfen... Sende birazcık hatırım varsa, oğluma dokunma," dedi Haluk Kozan, acı dolu bir sesle.

"Endişelenme sen ya... Mehmet Abi'siyle plan yapıyormuş o. Korur onu... Mehmet Abi'si," dedi Bora, aynı alaycı ifadesiyle. *Caner Kozan, Bora'nın annesini, babasını ve ablasını öldüren herifle birlik içinde olduğu için, Bora'nın şerrinden korkmalı bence Naz.*

"Kara... Affetme... Ama canını alma..." dedi Haluk Kozan. Sesindeki her bir zerre yalvarıyordu Bora'ya. Ürkek bakışlarımı ona çevirdim. Gözleriyle de yalvarıyordu, oğlunun canının bağışlanması için.

"Oğlunla oksijeni bölüşmek beni rahatsız ediyor, kusura bakma," dedi Bora. Gözlerimi Haluk Kozan'dan çekip, Bora'nın yüzüne iki saniyeliğine yönelttim, orada ise hiçbir ifade göremiyordum. Bu konuşmayı benim yanımda yapmak zorunda mıydı?

"O benim tek evladım," dedi Haluk Kozan. Neredeyse ağlayacaktı. "Ne kadar kötü olursa olsun. Evladım. Sen de bir gün baba olunca... Beni anlarsın." Bir babanın evladının bağışlanmasını istemesinden daha olağan bir şey daha yoktu ve fakat Bora kimdi de bir baba, oğlunun canı için ona yalvarıyordu ki?

"Bunu bana söyleme. Mehmet'e söyle... Çünkü Mehmet'in bittiği gün... Caner ölecekti zaten. Bak sana açık açık söylüyorum, oğlun en başından beri sadece bir piyon. Ve kendi seve seve piyon oldu bu oyunda. Karşımda durdu. Neyine güvendi bilmiyorum, o gün sorarım ama..."

dedi Bora. Sesinin her bir tınısında öfke vardı. Bir adamın canını alacak olmak ve bunu babasına açıkça söylemek konusunda kendini haklı mı görüyordu? *Belki de kendini haklı görmüyordur Naz, böyle konuşması gerekiyordur sadece. Dinle ve müdahale etme.*

Haluk Kozan yalvarırcasına, "Bir daha Türkiye'ye dönmesine izin vermem," dedi.

"Eğer oğlun seni dinliyor olsaydı, şu an karşımda bana yalvarıyor olmazdın," dedi Bora, öfkenin arasına sıkıştırdığı alaycı bir tonlamayla.

"Eğer ona zarar verirsen... Beni de karşına alırsın," dedi Haluk Kozan. Fakat sesi tehditkâr bir tonlamadan çok uzaktı. "Yapma Kara! Beni karşına alırsan bir organını kaybetmiş sayılırsın, sen de biliyorsun."

"Eyvallah Haluk Abi," dedi Bora, öfkeyle. *Neden, "Abi?" diyor Naz?*

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun Bora! Yapma bunu," dedi Haluk Kozan, çaresizce.

"Beni sevdiğini biliyorum. Aynı söz konusu kendi kanın olduğunda, dünyayı karşına alacağını bildiğim gibi," dedi Bora, dümdüz bir sesle.

"Kuyruk acısı var Bora. Senin gibi olmaya çalışıyor. Ama gerçekten ilk defa pişman bak-"

Bora, sertçe Haluk Kozan'ın cümlesini kesti: "Yalan söyleme bari bana onun için! Emin ol Caner'i tanıyorum. Mehmet'e güvenirken tek bir şeyi atladı. Hayatı benim elimde. Senetleri işleme koymama bakar hayatının kayması... Ama ben onun hayatını kaydırmayacağım, bitireceğim." *Sakin ol Naz! O, senin kahramanın!*

"Son karşılaşmanızdan sonra olanlar yüzünden çok öfkelenmişti-"

"Olanların sebebini anlattı mı sana?" dedi Bora, alaylı bir ifadeyle.

Haluk Kozan'ın gözlerinin ilk defa bana çevrildiğini hissedebiliyordum. Demek ki Caner'in bana çirkin bir dille asıldığını biliyordu. Benim yüzümdeyse mimik oynamıyor, kahvaltımı yapmaya devam ediyordum. "Üzgünüm," dedi. Kafamı kaldırdım ve yüzüne baktım. Gerçekten de üzgün görünüyordu. Ve içgüdüsel olarak kafamı kaldırmak istememin belki de bir sebebi vardı, üzgün olduğunu Bora'ya değil bana söylüyordu. "Oğlum adına sizden özür dilerim Nazlı Hanım," dedi, mahcup bir ifadeyle. "Çok özür dilerim." Bora'nın bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum. "Allah aşkına... O, benim tek oğlum," diye devam edince, okların bana dönmesinin şaşkınlığıyla yutkundum.

"Neyi deniyorsun Haluk Abi?" dedi Bora, gülerek. "Nazlı'nın zaafım olup olmadığını mı?"

"Haşa," dedi Haluk Kozan, bakışlarını Bora'ya çevirdiğinde. "Sadece çare arıyorum."

"Çareyi doğru yerde ara istersen de... Asıl sen beni karşına alma," dedi Bora, sinir bozucu derecede tehditkâr bir ifadeyle. "Çünkü ben seni karşıma alırsam bir organımı kaybederim... Ama eğer sen beni karşına alırsan... Kaybedeceğin şeyleri düşün istersen bir..." *Ve işte kahramanının ayak sesleri Naz!*

"Yanlış anladın Kara," dedi Haluk Kozan, mahcup bir şekilde.

"Sen beni doğru anla da..." dedi Bora. Yüzü ve sesi ifadesizleşmişti ama çok ciddiydi. "Tam yedi defa Caner'i öldürmedim. Çünkü arada sen vardın. Artık yoksun. Çünkü o, gözünü kırpmadan iki çocuğu yetim bıraktı dün gece. Beş tane adamdan bir tanesinin durumu ağır, onun da karısı hamileydi. Ben senin oğluna neden acıyayım?"

Yetim kalmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordum, Caner Kozan kesinlikle cezasız kalmamalıydı. Fakat Caner Kozan'ın da bir babası vardı işte ve de ben evlat acısının ne olduğunu bilmemekle beraber, kimsenin de bilmemesi için ancak dua edebilirdim. Aklıma düşen, anneannemin evlat acısının ne olduğunu çok iyi bildiği ve kızının arkasından hiç düşünmeden çekip gittiğiydi ve ben şimdi Haluk Kozan için çok üzülüyordum. Gerçekten de onlar arasında kimin haklı, kimin haksız olduğu konusunda iyice karışmış ve de adaleti sağlayan kişinin Bora olmaması gerektiği konusunda en haklı olandım.

"Eğer sen de bir gün baba olursan-" dedi Haluk Kozan.

"Böyle bir evladım olursa, onu ben öldürürüm!" dedi Bora. Beyninden vurulmak deyimini tam olarak yaşadığım yerdeydik. Evladını öldüreceğini söylese bile asla ama asla inanmıyordum. Ablasını öldürecek kadar cani olmadığını söyleyen adam, kendi evladına kıyamazdı. Kıymamalıydı. Bir gün evladı olacaktı; şanslıysam annesinin Nazlı olduğu bir evladı olacaktı hatta ve de onu öldürebileceğini bu şekilde dile getirmesini, Bora'ya yasaklamak zorundaydım. Sekiz tane martı vardı gökyüzünde. Beş tane parmağım vardı sağ elimde. Yediğim simitten dört tane susam dökülmüştü tabağıma. Sayacak başka hiçbir şey yoktu etrafta. Masadaki zeytin kâsesini aldım ve hepsini tabağıma döktüm. Saya saya yemeyi ve aslında sadece sakin kalabilmeyi hedefliyordum.

"Sözleri tüketiyorsun," dedi Haluk Kozan, acı dolu bir sesle.

"Oğlun karşımda. Önüne geçersen, karşıma da geçmiş olursun ki geçeceğini söyledin. Fazladan bir düşman koymaz bana," dedi Bora, dümdüz bir sesle.

Haluk Kozan, kafasını aşağı yukarı salladıktan sonra ayağa kalkmıştı, yeniden yüzüne baktım. "Peki Kara..." dedi, incecik bir sesle.

Bora bakışlarını tabağıma diktiğinde, Haluk Kozan yattan ayrılıyordu. "Kaç tane zeytin varmış?" diye sordu Bora, dümdüz bir sesle.

"On yedi," dedim, dümdüz bir sesle. Kara gözlerinde, hiçbir ifade yoktu. "Bu konuşmayı benim yanımda yapmak zorunda mıydın?"

"Evet, çünkü ne konuşacağımı merak edip buna takılacaktın. Kendi kulaklarınla duydun," dedi, ses tonundaki düzlükte hiçbir şey değişmemişti. Merak etmek; bir adamı öldüreceğini öğrenmekten, *böyle* diye tabir ettiği şekilde bir evladı olursa onu da öldürebileceğini söylediğini duymaktan daha iyiydi sanırım.

"Anladım," dedim. Bugüne kadar kaç adam öldürdüğünü bilmiyordum. Merak da etmiyordum. Bilim insanları dahi, henüz okyanusun yüzde beşini keşfetmişlerdi. Bilinmezlikti okyanus ve ben her şeyi bilmesem de olurdu.

"Atlamaman gereken bir gerçek var. O da benim *Kara* olduğum Nazlı," dedi.

Bunu atlamıyordum da zaten. Sadece, Kara benim kahramanımdı. Hep öyle kalmalıydı. Gerisi beni ilgilendirmiyordu. Aşık olunca, bu yanılsamayı yaşıyordu insan belki de. Farklıydık ve bu umurumda bile değildi. Bu farkı gözüme sokmaması yeterliydi. Kendimden emin bir ifadeyle. "Kendi çocuğunu öldüremezsin asla," dedim.

"Muhtemelen," dedi, düz bir sesle. "Bir çocuk sahibi olmayacağım için sıkıntı yok."

"Ben sana hediyeni vermedim," dedim konuyu değiştirmek istercesine. Bazen susmak ve sadece izlemek, nice cümlelerden daha fazla çözüm demekti çünkü. İfadesiz gözleri kısıldı. Kamaraya ilerledim ve dün akşam, ceketinin cebine koyduğum kutuyu alarak yeniden yanına oturdum.

"Hediye almana gerek yoktu," dedi, yumuşacık bir ses tonuyla.

"Almadım," dedim. Yüzüne şaşkın, meraklı ve çokça da sevimli bir ifade yayıldı. "Belki sana çok saçma gelebilir ama sana geçmişimden gelen ve benim için çok değerli olan bir şeyi hediye etmek istiyorum," dedim. Göz-

leri gecenin en karasına dönmüştü ve orada birer tane yıldız vardı sanki, parıl parıl parlıyorlardı.

"Saçma falan değil..." dedi, mırıldanarak. Kutuyu kendim görebileceğim şekilde açtım ve babamın emanetine bir kez daha baktım. Heyecanla ona uzattım. Kutunun içindeki chip'e baktığında, gözleri yeniden kısıldı.

"Bu bana babamın emaneti," dedim, buruk bir tebessümle.

Şaşkınlıkla, "Baban kumar mı oynardı?" diye sordu.

"Bilmiyorum... Yani arkadaşlarıyla evet de gerçekten kumarhanede oynar mıydı bilmiyorum... Amcam ya da halam da bilmiyor. Bir gün, okulda, yazılı sınavımız vardı, matematik. İlkokul üçteyim daha. Tüm sınıfa kopya vermeye kalktım. Annem çok kızdı. Çünkü kendisi benim öğretmenimdi. Ben de kendimi savunmak için *'Hepsi salak ben ne yapayım, bir mi alsınlar?'* dedim. Babama anlatmış..." dedim.

"Küçükken de egoisttin yani söz konusu matematik olduğunda?" dedi, gülümseyerek.

"Galiba," dedim, mahcup bir ifadeyle. "Babam, o akşam, yemekten sonra beni yanına çağırdı ve elinde tuttuğu kutuyu bana uzattı. Ortası siyah kaplama... Üzerinde karo, kupa, maça ve sinek simgeleri olan, kenarı da altın kaplama ve üzerinde kapalı iskambil kâğıdı motifleri olan bir chip... Hem hayretle, hem de hayranlıkla bakıyordum chip'e," dedim.

Bora'nın gözleri, elindeki chip'e kaymıştı. "Bu yani?" dedi.

"Evet... Babamın ifadesi çok ciddiydi. *'Nazlı,'* dedi. *'Eğer zekâni çok fazla ciddiye alırsan, her zaman kaybeden olursun bu hayatta. Durman gereken yeri asla unutma,'* dedi. Hiçbir şey anlamadım. *'Bu elinde tuttuğun şeyin bir hikâyesi var ve ben bunu sana büyüdüğünde anlatacağım. Bu, sana durman gereken yeri hatırlatsın hep, bana söz ver,'* dedi. Söz verdim ama babam büyüdüğümü göremedi," dedim. Gözlerim dolmuştu, başımı öne eğdim.

"Söyledikleri çok anlamlı," dedi, yumuşacık bir sesle. Çenemde hissettiğim parmak uçlarıyla, yüzümü nazikçe kaldırdı ve gözlerimizin birbiriyle yeniden kesişmesini sağladı.

"Bunu hep yanımda taşıdım... Babama verdiğim sözü de hep tuttum. Ta ki Kıbrıs'a gidinceye kadar. O gün, otelde bıraktım bunu. Çünkü kendimi tanıyordum ve kumarhanede belki de durmayacağımı biliyordum. Sonrasında da zaten kolay kolay durabildiğim söylenemez ve işte bu chip

kutusundan bir daha hiç çıkmadı. Aslında bu kadar aptalca şeyler yapan bir insan değilimdir normalde ben," dedim, gülümsemeye çalışarak.

"Madem bu chip senin için bu kadar özel... Tekrar yanında taşı... Bak çıktı kutusundan. Böylece sana duracağın yeri hatırlatır," dedi.

"Gerek yok. O sözü çiğnedim artık. Hem... Artık sen varsın. Bana duracağım yeri hatırlatırsın. Ki hatırlatıyorsun da..." dedim, sıcacık bir gülümsemeyle.

Gözlerinde, buğulu bir yoğunluk oluşmuştu. "Hikâyesini bilmiyorsun şimdi bunun öyle mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bu chip... Babamın ilk kumarhanesinin, VIP müşterilerine verdiği sayılı chip'lerden," dedi.

"Ne alaka?" dedim, şaşkınlıkla.

Gözleri yeniden chip'e kaydı. "Bilmiyorum ama öğreneceğim. Belki hikâyeyi de öğreniriz," dediğinde, bir elini sakallarına götürmüştü. Ardından bakışları şaşkın bakışlarımla birleşti. "Bildiğim tek şey... Bunun değeri... O kumarhanedeki en yüksek chip değeri. Ve bundan yalnızca beş tane vardı. Ve yine bildiğim kadarıyla, kumarhane kapandığında hatıra olarak dağıtıldı," dedi.

"Belki babamın eline geçmiştir... Yani olamaz mı?" diye sordum.

"Kumarhane 2007'de kapandı. Ona eminim," dedi. O tarihte babam yaşamıyordu. Kafam karışmıştı.

"Nasıl öğreneceksin?" diye sordum, merakla.

Cebinden telefonunu çıkardı ve bir süre oyalanıp, kulağına götürdü. "Merhaba Veysel Amca... İyiyim sağ ol, sen nasılsın?" dedi ve karşı tarafı dinlemeye başladı. "Neredesin?" diye sordu, sonrasında. "Güzel. Sana bir araba göndersem... Görüşmemiz mümkün mü?" dedi ve sustu. "Tamamdır öyleyse," dedi ve telefonu kapattı. "Atıf!" diye seslendi sonrasında.

Adını yeni öğrendiğim bir koruma bize doğru yaklaşmıştı. "Buyurun Bora Bey," dedi, kendisiyle tanışma şerefine nail olduğum Atıf.

"Veysel Amca'yla görüşeceğim. Kızındaymış," dedi, Bora. Ses tonundaki otoriteye alışmıştım sanırım.

"Tabii Bora Bey," dedi Atıf ve Bora'nın işaretiyle yanımızdan ayrıldı. Sıkıntılı bir nefes verdim. Bora, chip'i kutusuyla beraber masanın üzerine koyduğunda, genç bir çocuk sofrayı toplamaya başlamıştı.

"Kahvaltı yapamadın..." dedim. Gülümsedi ve elimden tutup beni yatın üst tarafına doğru ilerletti. En uçtaki koltuklara geçtiğimizde, sanki aklına aniden ve de çok önemli bir şey gelmiş gibi bir ifadeye büründü. "Özgür!" diye seslendi. Özgür, hızlı adımlarla yanımıza gelmişti. "Cenaze eviyle alakalı herhangi bir şey yaptınız mı?" diye sordu.

"Gökhan Abi ile konuştuk Bora Bey. Her şey halledildi merak etmeyin," dedi Özgür. Derin bir nefes aldı ve tereddütlü bir şekilde devam etti: "Fakat bizden kimlerin gideceğiyle alakalı sizinle konuşmamızı söyledi Gökhan Abi."

"Sen kendi ekibinle birlikte, benimle gel. Selim ve diğerleri, Nazlı Hanım'la kalacak. Akşam da onlar geçerler," dedi Bora.

"Tabii efendim," dedi Özgür ve Bora'nın işareti üzerine yanımızdan ayrıldı. Bora'nın bakışlarının denize çevrilmesiyle, ben de dalgaların dansını izlemeye başladım.

"Yüzüğünde maça var, çünkü maçayı severim. Fransızlar, mızrağa benzettikleri için *pique* derler, bu kelimeyi de çok beğenirim. Rivayetler çeşitlidir ama bence maça içlerinde en asil olanı," dedi, yumuşacık bir sesle.

Şaşkınlıkla ona dönmüştüm. Önce dan diye dediği şeyi anlayamadım ama hemen sonrasında gülümsedim. "Yatının adı olabilir mi bu? Telaffuz ettiğinde sanki kendimce okumaya çalıştığım kelimeye benzettim," dedim, şaşkınlıkla.

"Evet," dedi gülümseyerek. "*Le Pique*, yatın adı," diye devam etti.

"Ben de maça kızı bizi birleştiren kart olduğu için, sen maça kızını o gün Kıbrıs'ta çektiğin ve kazandığın için, maça simgesini yüzüğüme işleterek romantizm yaptın zannetmiştim," dedim, alaycı ve tatlı bir ifadeyle.

"Yok artık!" dedi, gülerek.

Merakla, "Holdingde, çekmecende de maça kızı vardı," dedim.

"Vardı evet... Onu da o çektiğim kart sanmadın inşallah?" dedi, muzip bir tonlamayla.

"Yok, çekmecendeki eski bir karttı," dedim. Daha sonra, onun aynı dün akşam, köprücük kemiği için yaptığı tonlama geldi aklıma. "Soracağım soracağım unutuyorum... Maça kızıyla alıp veremediğin ne?" dedim. Histerik bir kahkaha attı. "Bu da bilmemem gereken bir şey sanırım. Anladım hünkârım, peki," dedim, alayla.

"Sen hani Instagram'a fotoğraf koyup, *'I said yes!'* yazacaktın yaa, n'oldu o iş?" dedi, gülümseyerek.

"Hadi yapalım!" dedim, gülümseyerek. Başını iki yana sallarken gülümsüyordu. Cebimden telefonumu çıkardım ve Instagram'a girdim.

"N'oldu?" diye sordu, merakla. Yüzümde beliren o şaşkınlığa kayıtsız kalamamış olmalıydı. Telefonumu, endişeyle ona uzattım. "Bu ne amına koyayım?" dedi, kaşları çatılırken. Ardından yavaş yavaş öfkelenmesini izledim. "*Merhaba güzelim? Selam çok tatlısın? Boşta mısın?* Tanışalım tabii koçum! Neden tanışmayalım?" dedi ve öfkeli bir kahkaha attı. Bakışlarını yüzüme sabitledi. "Neden mesaj kutunda böyle abuk sabuk mesajlar var?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim, oldukça kısık çıkan bir sesle.

Bir şeyler yaptı ve en sonunda sımsıkı gözlerini yumdu. Cebinden kendi telefonunu çıkardı ve ekranda bir şeylere basıp, hızla kulağına götürdü. "Nazlı'yla Instagram'a fotoğraf koyup, üstüne Nazlı'yı etiketliyorsun da... Neden bir kenarına, abinin nişanlısı olduğu bilgisini sıkıştırmıyorsun?" dedi öfkeyle. Kısa bir süre Begüm'ü dinledi. "Senin hesabın zaten dünyanın en gereksiz insanlarıyla dolu beni çıldırtma!" dedi. "Çok olmaya başladın Begüm!" diye ekledi ve yeniden sustu. "Benim nişanlım olduğunu ekle oraya bir yere, yoksa seni çok kötü yapacağım, yetti artık!" dedi. Sonra, telefonu kapatıp, koltuğun diğer tarafına fırlattı. *Artık, bir dahaki nişanına "I said yes!" yazarsın Naz'cığım ya, çok şey yapma.*

"Yazar yazar giderler," dedim, tereddütle.

"Altına, *'Bekârlık sultanlıktır!'* yazmış ya... Bir de, *'Ben Nazlı'nın sevgilin olduğunu saklarsın belki diye düşündüm,'* diyor. O zaman koyma fotoğraf? Neden koyuyorsun? Bu yaptığı daha akıllıca falan mı sanıyor? Bu kadar geri zekâlı olamaz benim kardeşim," dedi öfkeyle.

Ne diyeceğimi bilemeyince, "Sağlık olsun," dedim.

"O mesaj kutusuna, takip isteklerine falan sakın dokunma. Begüm, kendi elleriyle temizleyecek onları akşama," dedi sert bir ifadeyle.

"Hesabımı kapatayım mı?" diye sordum.

Yüzündeki öfke dağılırken, doğru duyup duymadığını sorguladığını düşünmüştüm. "Instagram'ını çok seviyorsun Nazlı," dedi, şaşkın bir şekilde.

"Aman zaten buradan gitmeden kapatacağım. Öbür taraftan fotoğraf yüklediğimi düşünmesin insanlar," dedim, gülümsemeye çalışarak.

Yüzüne gölge düşmüş ve dudakları varla yok arası buruk bir şekilde iki yana havalanmıştı. "Gel," dedi, elini elime uzatarak. Ona doğru sokuldu-

ğumda, sırtımı göğsüne yasladı ve kollarını arkamdan bana sarıp, ellerimi avuçlarının arasına aldı. Dudaklarıyla, boynumun sağ tarafına usulcacık ve yumuşak bir dokunuşta bulunmuştu. "Kapatma," dedi. Kulaklarım bu sözcüğü duysa bile, kalbim *"Buradan gitmeyeceksin,"* dediğini zannetmek istiyordu. Kafamı omzuna yasladım ve gözlerimi kapattım. Dudakları yanağımın üzerinde geziyordu.

Tüm hayallerimden öte güzelliklerin arasında asla atlanmaması gereken gerçekliğe döndürmüştüm ikimizi istemeden. Her ne kadar oyun gerçeğe dönse de, birbirimize aşık olsak da, bir olsak da onun yaptığı bir plan vardı: Sevdiği kadını öldü bileceklerdi. Sırf bu yüzden, tanıştığımız casino'da beni öldürmek yerine hayatına dâhil etmişti.

"Bana neden senet yapmadın Bora?" diye sordum. Kenara ittiğim ve cevabını almak zorunda hissettiğim sorulardan biriydi bu. Bora'nın beni neden öldürmediğini, neden bu oyunu bana teklif ettiğini ve de neden bana senet yapması gerekirken aslında yapmadığını bilmiyordum.

"Ne çok soru sordun bugün Nazlı," dedi. Kafası saçlarımın arasına gömülü bir şekilde nefes alıp verirken, sorduğum soruyla huzurunu kaçırdığını belli etmekten çekinmemişti.

"Hiç de bile daha çok soru sorduğum günler olmuştu," dedim, hafifçe sitem ederek. "Keyfimden sormuyorum herhalde, merak ediyorum."

"Ben sana dövmende ne yazdığını soruyor muyum? Sen de sorma," dedi, boğuk bir sesle. Sanki dövmem olduğunu yeniden hatırlamış gibi dudaklarını dövmeme yönlendirdi.

"Sorsana söyleyeyim," dedim, neşeli çıkan bir sesle.

"Cık. *'Bora'* yazmıyormuş madem, gerisi ile ilgilenmiyorum," dedi, muzip bir ses tonuyla.

"Gökhan'a bana senet yapmadığını söyledin mi peki?" diye sordum. Cevap vermedi ve boynuma küçük öpücükler kondurmaya devam etti. "Peki mesela, bana sorarsa... Ne kadarlık senet yaptığını söylemeliyim? Eğer o bilmiyorsa tabii yapmadığını," dedim. Cevap vermedi ve bu sefer dudakları yanağıma kaydı. "Hakikaten ne kadarlık senet yapardın ki bana, yapsaydın?" diye sordum.

"Allah'ım, susmuyor!" dedi, sıkıntılı bir nefes vererek. Şaşkınlıkla gözlerine baktım, çok ayıptı bu tavrı. *Yoo hiç de bile Naz, aksine çok haklı bu tavrında!* "Sen de normal sevgililer gibi, *'Evlenince nerede yaşayacağız?'* diye sorsana. Ne bileyim, *'O kadın kimdi?'* falan diye kavga çıkart, dün hiç

mi tanımadığın bir kadınla konuşurken görmedin beni? En olmadı, *'Beni neden hiç tatile götürmüyorsun?'* falan diye sor. Nerede hiç seni ilgilendirmeyen bir şey var, onu soruyorsun... Cık cık cık," dedi, tatlı bir sitemle.

"Hı?" dedim, dan diye. "Nasıl yani?" diye devam ettim. Muhtemelen, yüzümde donmuş kalmış bir ifade vardı. "Ne dedin?" diye sordum. "Normal sevgililer gibi mi?" diye ekledim.

"Evet?" dedi, dümdüz bir şekilde. Şaşırmama şaşırmış gibiydi. *Sevgili oldunuz mu siz Naz? Gerçekten?* Pekâlâ bir oyun oynamadığımızı veya rol yapmadığımızı biliyordum ama onunla gerçekten sevgili olmak; benim için asla gerçekleşmesi mümkün olmayan bir düştü. Yüzüme alık bir gülümseme yayılmıştı. Hiçbir şey söylemeden ondan biraz uzaklaştım ve arkama yaslandım. "Sen demedin mi..." dedi ve sağ elimi avucunun içine aldı.

"Neyi?" diye sordum, galiba sesime de alık bir tonlama yerleşmişti.

"Benimle öylesine bir şey yaşamayacağını..." dedi. Birlikte olduğumuz an'ı kastediyordu. "Ben de sana, seninle öylesine bir şeyi benim de yaşamayacağımı... Ve ayrıca, öylesine bir şey yaşayacağın adam da olmayacağımı... Söyledim," dedi.

"Evet," dedim, elimi dudaklarına götürdü. Dudağının yarısı parmaklarıma, yarısı alyansımıza değiyordu.

"Ama yaşadık..." dedi. Ses tonundaki tutku, bakışlarında da vardı. Kapkara gözleri, alyansın üzerindeki siyah parlak taşlarla kaplı maça işaretinin ışıldadığı gibi ışıldıyordu. "Ve Nazlı..." dedi. Omzumu göğsüne yaslamış, bir diğer omzuma da elini yerleştirmişti. Dudakları şakağıma değiyordu. "Sen benimsin," dedi.

"Sen de benimsin o zaman," dedim. Sağ elimi yeniden dudaklarına götürdü ve nabzımın attığı yerden öptü. Beni kendine çektiğinde, başımı omzuna yaslamış ve gözlerimi kapatmıştım.

İçimde tuhaf, tanımlayamadığım ama sebebini çok iyi bildiğim bir his vardı; Bora'nın nazlı sevgilisi olmuştum. Sanırım, bir şeyin havada kalmasıyla resmîleşmesi arasında fark vardı. Ya da ben öylesine gerçekçi ve öylesine koruma kalkanını kendisine siper eden birisiydim ki; bu ancak, ondan duyduğumda tadını çıkartabileceğim bir duygu hâline dönüşmüştü.

"Üşüdüğünün farkına varmıyorsun ama hiçbir zaman sevgilim, bu beni çok yoruyor," dedi, yumuşacık bir sitemle.

"Isıt o zaman," dedim. Kollarıyla bana daha sıkı, sımsıkı sarılırken; elleri kollarımda dolaşıyor ve tüm vücuduma, içindeki aşkın ateşiyle belki de ısı kaynağı oluyordu.

"Aslında yorganın altı daha sıcaktır şimdi," dedi ve sıkıntılı bir nefes verdi. Başımın üzerine küçücük bir öpücük kondurduğunda, kollarını gevşetmişti. "Veysel Amca," dedi, bakışlarını marinada yürüyen yaşlı adama çevirdiğinde.

♠

"Kara!" dedi adam, gülümseyerek. Biz aşağı indiğimizde, ağır adımlarla henüz yata ulaşmıştı. Bora, Veysel Amca'ya sıcak ama mesafeli bir gülümseme göndermişti. "Merhaba kızım," dedi adam, bana döndüğünde. Uzattığı elini sıktım. Adamın gülümseyen yüzüne tezat bir burukluk vardı gözlerinde.

"Nişanlım," dedi Bora, tok bir sesle.

"Tebrik ederim," dedi Veysel Amca, gülümseyerek. Bakışlarına mutluluk yayılmıştı. "Haberi gelmedi kulağıma... Ne zaman nişanlandınız?"

"Dün akşam," dedi Bora. Yattaki genç çocuk hızla gelmiş ve kahve servisi yapmıştı. "Son bir haftadır çalkalanıyor her yer... Duymamış olman enteresan," diye devam etti, mesafeli ve de düz bir ifadeyle.

"Görüşmüyorum kimseyle. İki aydır kızımda kalıyorum. Sıkıntılı zamanlar geçirdik," dedi Veysel Amca, geçiştirircesine. "Neyse," dedi sonrasında ve derin bir nefes aldı. "Çok şaşırdım aramana Kara... Üç-dört sene oldu görüşmeyeli ha?" dedi Veysel Amca. Bir parça da çekinerek konuşmuştu sanırım.

"Öyledir herhalde," dedi Bora. Bakışlarındaki mesafeyi ısrarla koruyor olmasını, belli etmemeye çalıştığım bir merakla karşılıyordum. Masanın üzerindeki kutuyu aldı ve Veysel Amca'ya uzattı. Sadede gelmeye çalışıyordu.

Veysel Amca kutuyu açtı. Dikkatimi ona çevirmiştim. Önce gözleri şaşkınlıktan açıldı ama bu ifadeyi hemen bozup gülümsemeye başladı. "Nereden buldun bunu?" diye sordu. Bakışları tamamen Bora'ya sabitlenmişti.

"İlk kumarhaneden değil mi bu?" diye sordu Bora.

Veysel Amca iç çekti. "Başlangıç noktası..." dedi.

"Bu chip'lerden birisi, o kumarhane kapanmadan dışarı çıkmış olabilir mi?" diye sordu Bora.

"Bundan yalnızca bir tane vardı," dedi Veysel Amca, gülümseyerek.

"Beş tane diye biliyorum ben?" dedi Bora, kuşkulu bir ifadeyle.

"Bu, onlardan değil... Senin bildiğin, buna çok benzeyen beş tanesi kumarhanedeydi. Bu ise başka." Veysel Amca yeniden chip'e çevirmişti bakışlarını. "Bunu diğerlerinden ayıran tek şey, bundaki kapalı iskambil kartlarının üzerindeki altın süslemeler. Diğerlerinde bu detay yok."

"Bu ne kadarlık?" dedi Bora, merakla.

"Sıfır," dedi Veysel Amca ve arkasına yaslandı. "Başlangıç noktası evlat. Bu kumarhanenin chip'i değil... Ahmet'in kendine özel yaptırdığı ve hiç yanından ayırmadığı chip." *Pardon Naz, ben bir şey anlamadım?* Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Bora'nın ise gözleri kısılmış, Veysel Amca'yı anlamaya çalışıyordu. "Bunu sana hediye edecekti Ahmet... Bir nevi baba yadigârı bir miras bu sana. Lakin edemedi." Derin bir nefes aldı. "Ama Allah'ın hikmeti... Bu gelmiş seni bulmuş... Kara'nın, yani kimliğinin simgesi bu..."

"Anlamıyorum," dedi Bora, Veysel Amca'ya. Ses tonu sert, kaşları çatık, bakışları ise şaşkındı. Olayın benimle hiç alakası yokmuş gibi arkama yaslandım. Ne olup bittiğini ben de anlamıyordum fakat Bora'nın da benimle beraber anlamaması pek alışılmış bir durum değildi.

"Kumarhaneye ilk geldiğin günü hatırlıyor musun?" dedi Veysel Amca.

"Hatırlıyorum," dedi Bora, ifadesizleşen bir yüzle.

"18 Ağustos 1993... Altı yaşındaydın. 18 Ağustos çünkü kumarhanenin on beşinci kuruluş yıldönümüydü. Babanın en büyük hayali... Sen altı yaşındayken, seni mirasınla tanıştırmaktı," dedi Veysel Amca, gülümseyerek. Bu, benim doğduğum gündü. Bora'nın yüzündeki ifadeye göre de hoş bir tesadüf değildi.

"Eee?" dedi Bora, sabırsız bir şekilde.

"O gün, özel bir geceydi. Senin gelişinin şerefine. Belki de en kalabalık günüydü başlangıç noktasının. Bir adam vardı... Tesadüfen gelmiş bir arkadaşıyla. Genç bir adamdı. Adını hatırlamıyorum şimdi, geçmiş zaman... Rastgele aynı masaya oturduk biz de... Beni yendi. Ben onu tebrik ederken baban yanımıza gelmişti. Babanla tanıştırdım. Ahmet de onunla oynamak istedi," dedi Veysel Amca.

"Eee?" dedim, aynı Bora gibi sabırsız bir şekilde.

Veysel Amca'nın gözleri birkaç saniyeliğine bana, ardından önündeki kahveye çevrildi. "Ahmet'le oynadılar. Çok çekişmeli bir oyundu... Sen de

masadaydın hatta," dedi. Veysel Amca, Bora'ya dönmüştü: "Bir Ahmet kazanıyor; adam kaybediyor diyoruz... Bir adam kazanıyor; Ahmet kaybetmek üzere... Saatler sürdü. Sen huysuzlanmaya başlamıştın hatta artık."

"Anımsamıyorum..." dedi Bora.

"Ahmet, adama, mirasına senin sahip çıkacağını anlattı. Adam, işle alakalı bir durum için bir haftadır İstanbul'da olduğunu falan anlattı. Oyundan çok sohbete döndü mevzu. Babanın keyfi kadar, onun da keyfi yerindeydi... Bir kızı olmuş o gün-"

"Ne?" diye ani bir tepki verdim.

Veysel Amca, şaşkın bakışlarını bana çevirmişti. "O gün, bir kızı olmuş ama karısı şehir dışında olduğu için görememişti daha... Çok mutluydu," dedi Veysel Amca, tedirgin bir şekilde.

"Kızı olmuş?" dedim, yeniden fal taşı gibi açılan gözlerimle.

"Evet?" dedi Veysel Amca.

"Adamın fotoğrafını görseniz tanır mısınız?" diye sordum. Bora'nın da yüzü bana çevrilmişti. *Daha neler Naz?*

"Üzerinden 25 sene geçmiş," dedi Veysel Amca.

"Hayır 23 sene, 7 ay, 15 gün," dedim, kısık bir sesle. Instagram'daki ilk gönderime indim. Dört günlükken babamın kucağında olduğum fotoğrafı açıp, telefonu Veysel Amca'ya uzattım.

Veysel Amca bir elindeki telefona, bir Bora'ya bir de benim yüzüme sırayla baktıktan sonra şaşkınlıkla yutkundu. "Evet, bu adam... Şimdi hatırladım... Vedat'tı adı," dedi, kısık bir sesle. "Sen... Kızı mısın onun?" diye sordu. *"Özledim baba!"* diye yazıyordu gönderinin altında. Bora ile göz göze geldik, yüzünde okunamaz bir ifade vardı.

"Kızıyım," dedim, bakışlarımı Veysel Amca'ya çevirerek. Sesim çatallaşmıştı ve de kendimi tam olarak sersemlemiş hissediyordum.

"Allah'ın işine bak!" dedi Veysel Amca, gülümseyerek. Ne düşüneceğimi bilemiyor ve boş boş yüzüne bakıyordum. "Neyse... Saatler geçti... Ne Ahmet ne de baban kazanabildi kızım. Masaya ne koydularsa, hemen hemen aynı miktarlarda kalktılar."

"Sonra?" dedim.

"Belki bir daha hiç görüşmediler ama birbirlerinin takdirini kazandılar... Senin babanı bilemem kızım ama Ahmet'i tanırım. Öyle kolay kolay kimseyi sevmezdi ama babanı çok sevmişti," dedi Veysel Amca. Bora'nın öfkeli olduğu babasının, babamı sevmesi iyi bir şey miydi, emin değildim.

"Babam chip'i neden verdi?" diye sordu Bora, araya girerek.

"Çünkü ikisi de ileri gitmemeleri gereken yeri bildikleri, hırslarına yenilmedikleri ve çok akıllıca davrandıkları için o gün kaybetmediler. Birbirlerine, kendileri için çok özel olan birer hatıra vermeye karar verdiler," dedi Veysel Amca.

"Babam ne verdi?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Bir kalem..." dedi Veysel Amca. "Onun için özel bir kalemmiş."

"Dedemin kalemi? Annemin babama hediye ettiği ve sürekli *'Nasıl kaybedersin?'* diye ara sıra laf soktuğu kalem... Annemin babasının kalemi... Ahşap, el işçiliği... Hatta üzerinde dedemle anneannemin baş harflerini oymuş dedem-"

"BK" dedi Bora, afallamış bir ifadeyle. Bakışlarımız yeniden buluşmuştu.

"Evet! Bahadır ve Kerime," dedim, heyecanla.

"Ya da Karabey Ailesi..." dedi Bora, Veysel Amca'ya dönerek. *Nasıl yani Naz?*

"Evet... Ahmet için o kalem çok değerliydi. Betül'ün, Beyza'nın ve Bora'nın baş harfleri... Hatta bu döngünün devamı için, Begüm'ün adı Begüm oldu," dedi Veysel Amca, buruk bir gülümsemeyle. İç çekti. "Betül hamileydi o zaman."

"Babam ara sıra sorardı anneme... *'Hangi çocuğuna vereceksin çok merak ediyorum,'* diye... Annem mezuniyetimde bana hediye etmişti. *'Elin silah değil, kalem tutsun oğlum,'* diyerek..." dedi Bora, sesinde acı vardı. Sonra bakışlarını bana çevirdi. "İşte ben de elime silah aldığım gün... Kalemi kasaya koydum ve bir daha hiç çıkartmadım. Bana, kasada neden kalem olduğunu sormuştun ya..." Çalışma odasına girdiğim gün, kasanın şifresini çözmek için direttiğim gün sormuştum; o da bana, kasadaki kalemin özel bir kalem olduğunu söylemişti.

Kaderin bizi yine eşitlediği yerdeydik.

"Mecburdun," dedi Veysel Amca, Bora'ya. Bora'nın bakışları yeniden ifadesizleşti. "Annene verdiğin sözü çiğnemeye mecburdun," diye devam etti, şefkat dolu bir sesle.

"Sonra ne oldu kumarhanede?" diye sordu Bora.

"Vedat Bey ayrıldı kumarhaneden... Baban da seni alıp, ofise geçmişti işte," dedi Veysel Amca. Bora, bakışları denize çevrilirken derin bir nefes aldı.

"Oha lan!" dedi bir ses. Başımı şaşkınlıkla sesin geldiği yere çevirdim. *Gökhan ne zaman geldi Naz? Demek ki tüm hikâyeyi dinlemiş.*

"Nasılsın Gökhan?" diye sordu Veysel Amca. Bora, telefonunun çalmasıyla yerinden kalkmış, elindeki chip'le beraber, yatın ön tarafına doğru ilerlemeye başlamıştı. Bir süre öylece kaldım. Gökhan'la Veysel Amca'yı dinlemiyor ve öylece oturuyordum.

Boynumda adı yazan kahramanımın simgesi olduğu iddia edilen bir chip'i, onunla tanışacağım güne kadar hiç yanımdan ayırmadan taşıyor oluşum, beni de tesadüflere inanmama noktasına götürüyor ve orada bırakıyordu. O güne dek hep durmam gereken yeri, o chip sayesinde hiç unutmamıştım; hayatım üzerine bir kumar oynayarak, o nesnenin tabiatına karşı durduğumda ise Kara ile tanışmıştım. Annem ve babam gittikten sonra, her gece avucumun içinde sımsıkı o chip'i tutarak bir kahramanın gelmesini ve tükenen masallarımı devam ettirmesini beklerken, kahramanıma ait olması gereken bir şeyin benimle olduğundan bihaberdim.

"İyi misin?" dedi Gökhan. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Veysel Amca yoktu. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, ne cevap vereceğimi bildiğim de söylenemezdi. "Vay be..." dedi, şaşkınlıkla. "Demek ki yıllarca, Bora'nın *Kara oluşunun simgesi* sendeymiş he..."

"Sen hatırlıyor musun böyle bir muhabbet?" dedi Bora. Bakışlarını Gökhan'a sabitlemişti. Veysel Amca'nın gittiğini fark etmediğim gibi, onun yeniden yanımıza geldiğini de fark etmemiştim.

"Tabii oğlum," dedi Gökhan, kendinden emin bir tavırla. "Ahmet Amca çok özen gösterirdi bu chip'e. Dayımla konuşurlarken falan elinde görmüştüm birkaç kez. *'Oğlum işleri devraldığında hak edecek bunu,'* falan derdi. Ama Ahmet Amca'nın genel hayat konusu senin işleri devralman olduğu için, aklımdan uçmuş gitmiş. Zaten 1993'te chip'i armağan ettiyse, bir daha muhabbetini yapmamıştır. Sen ondan hatırlamıyorsundur."

"İleri gitmemeyi başarmış yalnız o masada, çok acayip değil mi?" dedi Bora, alaycı bir tavırla.

"Yapma şimdi," dedi Gökhan, gülümseyerek. "Bilmiyor musun oğlum Ahmet Karabey'in söz konusu kumar olduğundaki temkinini? Kimden öğrendik biz bu işi?" Gözlerini kıstı ve birkaç saniye yalnızca Bora'nın gözlerine baktı. "Para, güç ve liderlik konusundaki hırsları başka kumar başka... Ne derdi büyük oyunlar için?"

"*Yeri gelir, elden çekilmek de güçten sayılır,*" dedi Bora, alayla gülerek.

Gökhan, avuç içlerini hızlıca birbirine sürterken sırıtıyordu. "Poker oynayasım geldi, ellerim kaşınıyor."

Bora, derin bir nefes aldı. "Sen gelmeyecektin?"

"Akşam polis kumarhaneye baskın yapacakmış da, onu haber vermeye geldim," dedi Gökhan.

Korkuyla yüzümü tamamen Bora'ya çevirdim. Göz göze geldiğimizde bana göz kırptı ve yeniden bakışlarını Gökhan'a yöneltti. Oldukça rahat bir ifadeyle, "Hangisine?" diye sordu.

"Buradaki büyük mekana," dedi Gökhan.

"İyi, senetleri almaya gelirim akşamüzeri," dedi Bora.

"Evdeki kasada muhafaza edelim bir süre, sonrasına bakarız. Güvenlik şirketine ait evlerden birisiymiş gibi ayarladık kumarhaneyi... Şimdilik sıkıntı yok," dedi Gökhan.

"Caner'in yerini buldunuz mu?" diye sordu Bora, meraklı bir ifadeyle.

"Bakıyoruz daha," dedi Gökhan.

"Boş ver Caner'i... Daha ciddi bir meselemiz var," dedi Bora. Bir bacağını diğerinin üzerine attı ve kendisine bir sigara yaktı.

"N'oldu?" dedi Gökhan.

Bora'nın bakışları yeniden yüzüme çevrilmiş ve orada birkaç saniye oyalanmıştı. "Mehmet'i daha yakın takibe alıyoruz," dedi, Gökhan'a dönerek. Sesinde ya da yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Adamın izini bulamıyoruz ki oğlum," dedi Gökhan, sıkıntılı bir ifadeyle.

"Biliyorum ben yerini," dedi Bora. Gökhan'ın gözleri kısılmış, anlamakla anlamamak arasında sıkıştığı arafı açık açık yüzüne yansıtıyordu. *Demek ki Bora, Mehmet'le Trabzon'da yaptığı anlaşmayı hâlâ Gökhan'a anlatmamış Naz.* Ve o gün, bunu bana anlattığında, Mehmet'in izini süreceğini de söylemişti. *Demek ki izini de kaybetmedi Naz.* Kaybetmezdi, Bora Karabey'di o. Ondan her şey beklenirdi. *Övüyor musun, sövüyor musun Naz?*

"Na-nasıl biliyorsun?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla.

"Anlatırım Gökhan... Uzun hikâye şimdi. Sen, Aydın'ı ara, o sana ne yapman gerektiğini söyleyecek," dedi Bora, otoriter bir sesle. Gökhan'ın gözleri yeniden kısılmıştı, bunu da anlamaya çalıştığı fakat zorlandığı çok belliydi. "Aydın'ın sözünden çıkmayacaksın Gökhan!" diye devam etti Bora. Sesinin otoriter olmasının dışında, bu tonlamanın Gökhan'la genelde konuştuğunu görmediğim bir tonlama olduğu da yadsınamaz bir ayrıntıydı.

Gökhan, ters bir ifadeyle, "Anlamadım?" dedi.

"Açık değil mi?" dedi Bora.

"Ben?" dedi Gökhan, öfkeyle. "Ben... Aydın'dan emir alacağım öyle mi? Komikmiş!"

"Bence değil," dedi Bora. Yüz hatları çok keskindi, karşısında Gökhan değil, herhangi bir çalışanı varmış gibi davranıyordu.

"Yok Kara yok! Hem de çok komikmiş..." dedi Gökhan, ayağa kalkarak. "Mehmet'in Trabzon'a geleceğinden haberin mi vardı?"

Bora, birkaç saniye ifadesiz bakışlarını Gökhan'ın gözlerinde tuttu. "Evet," dedi ardından, tok bir sesle. Gökhan'ın bakışlarına öyle bir ifade yerleşmişti ki, hayalleri yıkılmış ve de bunu Bora'ya asla yakıştıramamış gibiydi. Açık açık değil belki ama gözleriyle küfrediyordu. Ve Bora, o gözlerde belki de benim göremediğim bir şeyi görmüş olacak ki, devam etti: "Benimle misin, değil misin?"

"Değilim!" dedi Gökhan, bu soruyu bekliyormuş gibi. "Asla değilim hem de!" Arkasını döndü ve hızla yattan ayrıldı. Arkasından şaşkınlıkla bakakalmıştım.

Bora, bir süre ifadesiz bakışlarıyla marinada seri adımlarla yürüyen Gökhan'ı takip etti. Konuşup konuşmamam gerektiğini bilmiyordum. Bora, cebinden telefonunu çıkartıp bir numarayı tuşladığında ise zaten konuşamayacağımı anlamıştım. "N'aber?" diye sordu önce. "İdare eder," diye devam etti. Derin bir nefes aldı ve boğazını temizledi. "Bizim iş sende. Her gün, her saat, hatta her dakika rapor istiyorum," dedi, sert bir ifadeyle. On yedi saniye karşı tarafı dinledi. "Şimdilik yalnızız, evet," dedi, sonrasında. "Tamam, akşam gel bana," diye devam etti. Beş saniye daha karşı tarafı dinledikten sonra kafasını tatmin olmuşçasına salladı. "Ha bu arada, Aydın..." dedi, gülümsedi ve iki saniye es verdikten sonra devam etti: "Gökhan sana geliyor şimdi. Öldürmemeye çalış."

♠

"Uyy! Neden bunca şey hazırlattın uşağım?" dedi Fadime Hala, mahcup bir ifadeyle. Yatın salonundaki masaya yemekler hazırlanmıştı fakat herkes bir yere dağılmış ve de masa başında yalnızca Fadime Hala, Bora ve ben kalmıştık. Gökhan'ın gidişiyle laptop başına gömülen Bora, ancak misafirlerimiz geldiğinde çalışmasını sonlandırmıştı. Çalıştığını zannetmiyordum, iyi değildi. Caner Kozan kumarhanesini bastığı için mi, adamların-

dan birisi öldüğü ve beş tanesi de yaralandığı için mi, ona hediye ettiğim chip *Kara* oluşunu simgeliyor çıktığı için mi ya da Gökhan'la tartıştıkları için mi iyi değildi gerçekten bilemiyordum. *Naz, bana kalırsa "E" şıkkı; hepsi.*

"Afiyet olsun hala," dedi Bora, gülümseyerek. Sonrasında bakışları beni buldu. "Salatayı Nazlı yaptı."

"Sen nereden biliyorsun?" dedim, gülerek. "Ben salata yaparken çalışıyormuş gibi yapıp işlerden kaytarıyordun."

"Sevim Hanım'a domatesleri şikâyet ediyordun sevgilim. Eşit değiller diye..." dedi, küçük bir kahkaha atarak. "Onu duydum," diye devam etti ve bir kolunu omzumun üzerine koyarak, beni kendine doğru çekti.

"Ellerine sağlık güzel kızım..." dedi Fadime Hala. "Keşke halanlar da gelseydi... Gitmeden görüşmüş olurduk bir kez daha."

"Başka zamana inşallah," dedim, gülümseyerek.

"Ağırlarız onları da haftaya, hafta sonu ya da," dedi Bora, sıcacık bir ifadeyle. "Konuşuruz," dedi, bana dönerek.

"Bora," dedi Filiz Hala. Yüz hatlarına endişe yerleşmişti. Bize doğru birkaç adım attı ve masaya oturdu. "Annem gidelim vakitlice diye tuttu-rdu, oyala lütfen."

"Ha doğru, gidelim vakitlice Filiz," dedi Fadime Hala, şaşkınlıkla.

"Gökhan'ı bir göreyim gideriz... Ulaşamıyorum. Ne zaman gelir Bora?" diye sordu, Filiz Hala.

"Bak gelin geldi, senin pabuç dama atıldı," dedi Fadime Hala, gülerek. Hande'yi kastediyordu; sanırım Gökhan'ın şu an onunla olduğunu düşünüyordu.

Bora sıkıntılı bir nefes verdi ve bakışlarını Filiz Hala'ya sabitledi. "Gelmez. Bozuk bana şu an," dedi Bora, ifadesiz bir yüzle. Filiz Hala'nın kaşları çatılırken, ölmemesi için dua ettiğimizi bilmiyor oluşuna şükretmiştim.

"Neden?" diye sordu Filiz Hala, meraklı bir ifadeyle. Bora boğazını temizledi ve birkaç saniyeliğine bakışlarını denize çevirdi. "Neden?" dedi Filiz Hala, bir kez daha. Sesi biraz sert çıkmıştı. Bora, bakışlarını yeniden Filiz Hala'ya yönlendirdi. "Benim yatta olmadığımı söyle, gelir," dedi, dümdüz bir sesle. Başımın üzerine küçücük bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalktı ve salondan çıktı.

"Bora?" diye seslendi Fadime Hala arkasından ama Bora durmamıştı.

"Neler oldu Naz?" diye sordu Filiz Hala, endişeyle.

"Bilemiyorum," dedim, buruk bir tebessümle. Aslında bu hem yanlış hem de doğruydu; bir şeyler bilsem bile aslında hiçbir şey bilmiyordum. "İzninizle... Ben Gülsüm Babaanne'nin yanına çıkayım, ayıp olmasın," dedim ve ayağa kalktım.

"Kızı niye zorluyorsun, oğlan anlatmamış ona düşer mi?" demişti Fadime Hala arkamdan fakat duymamış gibi ilerledim.

♠

"Bir şey yok diyorum Filiz Abla, aşk olsun," diyordu Gökhan, bıkkınlıkla. Gerçekten de Bora yattan ayrıldıktan yirmi dakika dört saniye sonra yata gelmişti. Begüm, Samet ve Gökhan, Filiz Hala ile Fadime Hala'nın karşısına dizilmişlerdi.

"Yalan söylüyorsun Gökhan!" dedi Filiz Hala, sert bir sesle. Bakışlarından Gökhan'ı okuyacak kadar iyi tanıyordu onu belki de.

"*Vir vir vir* susmadın *dağ!* Deli oğlan geldiğine pişman oldu," dedi Fadime Hala, somurtarak.

"He dağ! İllahlah ettum," dedi Gökhan, şakacı bir tavırla. *"Ellerune sağluk celun kiz,"* dedi ardından, tepsideki, kendisine uzattığım kahveyi alırken.

"Ha o celun kizun nişanlisu sen cel deyyi, niye gittu o zaman yattan?" dedi Begüm, gözlerini kısarak. Samet, Begüm'le Gökhan'ın karşılıklı şive yapması üzerine küçük bir kahkaha atmıştı.

"Bilmeyrum, sen sormak ister misun?" dedi Gökhan Begüm'e, tehditkâr bir ifadeyle.

"Aaaa!" dedi Filiz Hala, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Kafa bulma benimle Gökhan, kafanı koparacağım şimdi!"

"Kopart hala. Kendisi dün Kerem'i korkutarak bunu fazlasıyla hak etti," dedi Begüm, sitemle.

"Kendisi zaten Bora Abi ile karşılaştığında korku kotasının en üst *level*'ındaydı," dedi Samet, gülerek. Ellerimi yıkarken kendisini hortlak sandım. Zaten alkollüyüm, insanları üçer üçer falan görüyorum... Bir anda üç beyaz yüz ve üç tane Bora Abi... Kâbus gibiydi."

Gökhan güçlü ve neşeli bir kahkaha attığında, Begüm eline geçen minderi Gökhan'ın kafasına fırlattı.

"Ay ne hâliniz varsa görün!" diye bağırdı Filiz Hala. Gökhan, elindeki minderi Begüm'e geri fırlattığında, Begüm Gökhan'a bir minder daha at-

mıştı ve ben Bora'yı özledim. *Ne alaka Naz?* Bora'yı özlememin konuyla alakası yoktu ama özlemiştim işte. Ayrıca minder savaşının kahveme isabet etmemesi için eğilip bükülmem falan gerekiyordu ve şu an hepsinden sıkılmıştım. *Çok ayıp Naz! Bora'ya özleminden hep bunlar!*

"Ah! Bana niye atıyorsun ya?!" dedi Samet, gülerek. Yüzüne isabet eden minderi ona fırlatan hiç şüphesiz ki Begüm'dü.

Herkes bu minder savaşından rahatsız olmuştu. "Çıldırdı yine bu üç numara. Gel babaanneciğim sen benim yanıma. Hem suçlu, hem güçlü o," dedi Fadime Hala, sitemle.

"Öyle mi olduk halacığım? Peki," dedi Begüm, Samet'e bir minder daha atmaya çalışırken. Fakat Samet eğilmişti ve Begüm'ün attığı minder, salona ne zaman girdiğini görmediğimiz Asya'ya isabet etmişti. Dengesini kaybedip düşen Asya önce kafasını vurmuştu, sonrasında ise korkuyla ağlamaya başladı.

"Begüm!" dedim, öfkeyle. *Begüm'ün suçu yok Naz, kız görmedi bile Asya'yı.* Elbette suçu yoktu fakat yine de dikkat etmesi gerekiyordu. Asya'nın anneannesinden, -Fadime Hala'dan- bile önce davranmış ve de koşup Asya'ya sarılmıştım.

"İstemeyerek oldu," dedi Begüm, mahcup bir ifadeyle.

"Atmasaydın minderi!" dedi Samet, sitem edercesine. "Sen başlattın." Filiz Hala, Asya'nın içmesi için bir bardak suyu bana uzatmıştı.

"Ya ne alakası var?! Çocuğu görsem atar mıydım?!" dedi Begüm, hafif yüksek çıkan bir sesle.

Gökhan, Samet ve Begüm'ün arasındaki polemiği, "Tamam, kesin!" diyerek sonlandırdı.

Asya'nın ağlama sesini duyan Esma da koşarak salona gelmişti. "Anneciğim?" dedi panikle. Asya, annesine sımsıkı sarıldığında daha çok ağlamaya başlamıştı. Başını tutuyordu ve de canının gerçekten acıdığı belliydi. "Sana tek başına gidemeyeceğini söyledim Asya, söz dinlemiyorsun anneciğim," dedi, kısık bir sesle. "Gel hava alalım, bakalım geçecek mi acımız."

"Ah Begüm!" dedi Filiz Hala, Esma ve Asya'nın ardından.

"Ya ben ne yaptım?!" diye bağırdı Begüm. Gökhan'ın bakışları Begüm'e çevrilirken, Fadime Hala da salondan ayrılmıştı.

"Çocuk gibi minder savaşı başlattın," dedim, sitemle. Aklım Asya'da kalmıştı. Ve Begüm'ün cevap vermesine fırsat vermeden Esma ile Asya'nın yanına doğru ilerledim.

♠

Gülsüm Babaanneleri yolcu ederken yaşadığım burukluğu, bu hayatta *aile* diye tabir ettiğim küçük çekirdek çevrem dışındaki insanlarda yaşayacağımı hiç düşünmezdim. Yirmi beş günde değişen birçok şey vardı ama belki de en önemlisi, benim artık bir ailem daha olmuştu.

Saat on bire yedi vardı. Akşamın karanlığını dağıtmaya çalışan havuzun ışıkları, hoş bir ortam yaratmıştı. Hoş diye tabir edilen bu ortam, pekâlâ romantik de olabilirdi; eğer Bora yanımda olsaydı. Ve fakat, romantizm yaşamayı hayal etmekten daha önemli meseleler vardı. Kumarhanesini polisler basacağı için, onunla ilgilenmesi gerekiyordu ve evde yoktu. *Aksiyon filmlerinin başrolüne yerleşen bir adamın sevgilisi oldun Naz, mutlu musun?*

Mutluydum. Ama mutluluk sebebimin aksiyon filmleriyle ya da kumarhanesi olmasıyla falan asla ilgisi yoktu. Mutluydum çünkü Bora ile gerçekten de sevgili olmuş, onunla tüm matematik hesaplarına kafa tutan bir an yaşamıştım. Ve ömrümde, yeri herhangi bir başka an'la asla kıyaslanamayacak tek bir an'dı bu. Hayat öyle enteresandı ki, kalbimdeki savaşı belki de açık ara farkla Bora kazanmış ve kalbimi ben bile fark etmezken fethedivermişti. Ve bunun da izi, otuz iki gün önce, nefesini ilk kez duyduğum yerde, boynumun sağ tarafında kazılıydı artık. Benim bundan sonraki yek an'ım Bora'ydı.

Ve bir mesaj yalnızca ekranımı değil, karanlık geceyi aydınlatıyor, beni kahkaha krizine sokuyordu.

"Sen şimdi bana, vişneli sigara içiyorum diye... Yalan mı söyledin?"

"O nereden çıktı ya gece gece?"

"Aklıma geldi."

"Benim de aklıma gelen yanıma gelse keşke."

Telefon elimde, sırıtarak ekrana bakıyordum. Daha sonra gözlerim, ekrandan tekrar havuzun aydınlatmalarına kaydığında, ortamın aslında şu an bile yeterince romantik olduğunu düşündüm. Kucağıma bırakılan bordo şakayık buketiyle, yarım doz şoka uğradım ve bir çırpıda çiçeklere sarıldım. "Bana sarılmak varken?" dedi Bora, haylaz bir ses tonuyla.

Yüzümde, şakayıkların güzelliğiyle yarışacak güzellikte güller açarken, Bora'nın boynuna atlamıştım. "Ya nerede kaldın?" dediğimde, sesim boğuk çıkmıştı. Ellerini belimde hissetmek ise kesinlikle paha biçilemez başka bir an'ın içine sokuyordu beni.

"Ne kadar kötü bir sevgiliyim değil mi? İlk günden özlettiriyorum kendimi," dedi, çok da neşeli çıkmayan bir sesle.

Birbirimizden ayrılmış, gözlerimizin hasret gidermesine izin veriyorduk şimdi de. "Ne ilk günü? Bugün, bizim otuz ikinci günümüz," dedim, kaşlarımı çatarak. Dudakları iki yana kıvrılırken, elimden tutup beni verandadaki koltuklara götürüyordu. Sehpanın üzerinde iki fincan kahve ile vişneli cheesecake vardı ve nereden geldikleri hakkında asla fikrim yoktu.

"Ayın 8'i konusunda anlaşmıştık biz. Neden ısrarla Kıbrıs'ı işin içine karıştırıyorsun sen?" dedi, gülümseyerek. Çatalı cheesecake'e batırıp, elinden almam için elime uzattı. Ve fakat, böyle bir romantizm anlayışı asla ama asla yoktu.

"Bu çatalı benim ağzıma uzatman lazım, sen çatalı elime veriyorsun ama?" dedim, şaşkınlıkla. Ve ucunda bir parça cheesecake olan çatalı elinden alıp, dudaklarına götürdüm. Kafasını iki yana sallamıştı. "Hadi ama! Benim için..." dedim, dudaklarımı büzerek.

"Tatlı sevmediğimi söylemiştim," dedi, kafasını hafifçe geriye doğru götürürken.

"Yemezsen yeme," dedim ve kendim yedim.

Küçük bir kahkaha attı. "Ayın 8'i diyorduk..." dedi, bana yaklaşırken. Herhalde, ona zorla cheesecake yedirmeyeceğime ikna olmuştu. Fakat ben yeniden cheesecake'e batırdığım çatalı onun dudaklarına uzattım.

"Aç ağzını," dedim, kaşlarımı çatarak.

"Sevmiyorum," dedi. Kafasını yeniden geriye doğru uzatmış, benden kaçıyordu.

"Ağzını açar mısın diye sormadım ve rokforu da unutmadım," dedim, sitem edercesine. Sıkıntılı bir nefes verdi ve dört saniye gözlerimin içine baktı. Âdeta ağır çekimde, istemeye istemeye dudaklarını oynattığında gülümsedim. Bir insanın yüzü, vişneli cheesecake yerken nasıl buruşabilirdi? *Tam da bu şekilde işte Naz, gördüğün gibi aynı.*

"Biz 1'inde tanıştık ama..." dedim, ciddi bir ifadeyle.

"Cık. Saymıyorum ben o tanışmayı," dedi, gülümseyerek ve dudaklarını yanağıma götürdü. Benim cheesecake yememle ilgilenmeden, dudaklarını boynuma doğru yönlendirdi.

"Niye?" dedim, cheesecake'i bitirdiğimde. Bora da dudaklarını boynumdan ayırmış, şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu. Muhtemelen, dakikalar sonra cevap verdiğim için, neye *"Niye?"* dediğimi dahi hatırlamıyordu. "Niye 1'ini saymıyorsun?" dedim.

"Çünkü bu eve girdikten sonra benim sevgilim oldun," dedi, kaşlarını tatlı bir şekilde çatarak.

"Evet evet. İkinci günden bana özel ders vermeyi yasaklamıştın. Mükemmel sevgililik..." dedim, gülümseyerek.

"Hı hı," dedi, gülümseyerek. "Şimdi de çok farklı olmayacak. Mesela sana cheesecake yemeyi yasaklayabilirim, çünkü şu an seni öpemiyorum. Ve de ağzımda kalan bu tattan bir an evvel kurtulmak istiyorum," dedi. Yüzüne resmen hoşnutsuz bir ifade yerleştirmişti.

"Hiç de bile! Sen vişneyi seviyorsun?" dedim.

"I-ıh... Asla sevmiyorum," dedi, dudakları dudaklarıma doğru çekilirken.

"Bak ben de bergamot sevmem, sonra bozuşmayalım?" dedim, cilvekâr fakat bir o kadar da tehdit içerikli bir şekilde. Aramızda kalan mesafeyi dudaklarıyla kapatmış, nefesini ciğerlerime kadar üflüyor ve her saniye, bana yeniden hayat veriyordu. Âdeta, bergamot sevmekten asla vazgeçemeyeceğimi kanıtlıyordu bana. Geri çekildiğinde yüzünde muhteşem demenin az kalacağı bir tebessüm vardı.

"Azıcık sabret, son bir işim kaldı... Sonra tüm gece bizim," dedi, muzır bir ifadeyle. Gözleri kısıldı ve yüzümde yepyeni bir şey keşfetmişçesine tuhaf bir ifadeyle bana bakmaya devam etti.

"N'oldu?" dedim, birkaç saniye sonra. Bir şeye şaşırmıştı ama neye şaşırdığını anlayamıyordum.

"Yok bir şey," dedi ama yüz ifadesi bir şey olduğunu açıkça ortaya seriyordu. Dudaklarım ısrar etmek üzere aralandığında, telefonu çaldı. Beni kendine doğru çekip sırtımı göğsüne yaslarken, çalan telefonu açtı.

"Abilerin en tatlısı!" dedi, telefondan gelen Begüm'ün sesi.

"Hayır, yarımda evde olacaksın," dedi Bora. Ses tonu sert çıkmıştı.

"Abi n'olur... Bak-"

"Hayır!" dedi Bora, daha da sert bir tonlamayla. Gözlerimi kapadım.

"Abi bir dinle-"

"Beni oraya getirtme!" dedi Bora, sırtımın yaslandığı vücudunun gerginliği bana kadar geçmişti. "Eh... Bu da son yanlışındı," dedi öfkeyle, telefonu sehpanın üzerine koyarken. *Begüm, hiçbir şey söylemedi ki Naz, neye "son yanlış" dedi?* Gözlerimi açıp doğruldum ve merakla yüzüne bakmaya başladım. *Sor Naz, merak ettim.*

"Neydi son yanlışı?" diye sordum.

Bir elini saçlarıma götürdü ve önüme düşen tutamı, kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Suratıma kapattı," dedi ve boynunu iki yana oynattı.

"Nerede Begüm?" diye sordum.

"Bahar'la olduğunu söyledi... Ama o lavukla..." dedi, beni yeniden kendine çekmiş, saçlarımın arasında dudaklarını gezdiriyordu. *O lavuk da Kerem herhalde Naz, neyse ki hâlâ hayatta.* Derin bir iç çektim. "N'oldu?" diye sordu.

"Senin bir şekilde ondan haberin olacağını bildiği hâlde, neden yalan söylüyor ki?" dedim, üzüntüyle.

"Çok şımardı çünkü," dedi, kısık bir sesle. Yavaş yavaş sakinleşiyor gibiydi.

"Dün Kerem'e ne dedin, erkekler tuvaletinde?" diye sordum.

"Boş ver sen bunları," dediğinde, ikimizin de bakışları, yaklaşan adım seslerine çevrilmişti.

"Abi, Aydın Bey geldi..." dedi Selim.

"Giriş katındaki çalışma odasına alsınlar," dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Selim, Bora'yı onaylayıp yanımızdan uzaklaşmıştı.

"Giriş katındaki çalışma odası?" dedim, merakla.

"Salonun..." dedi Bora. Kısa bir mola verip gülümsedi. "Süslü salonun yanındaki oda işte." Eğildi ve yanağıma küçücük bir öpücük bıraktı. "Çok uzun sürmez, geleceğim hemen," dedi ve salona girdi.

Boynumun tutulma ihtimalini göze alarak, salona bağlanan kapıya dönüp, Bora'nın arkasından gülümseyerek baktığımı fark ettiğimin üzerinden yedi dakika daha geçmişti ve ben hâlâ aynı pozisyondaydım. *Önüne dön Naz!* Önümde ilgi çekici bir şey yoktu; ama Bora, o kapıdan verandaya çıkacaktı. *Saçmalama. Önüne ayrı, özüne ayrı dön Allah aşkına. Kitap oku Naz? Televizyon izle? Film izle mesela?* Bunların hiçbirini yapmak istemiyordum. Ama canım da sıkılıyordu. Boynum da ağrımaya başlamıştı ve de mecburen önüme döndüm.

Mübalağa sanatı kullanacak olursak, neredeyse yıllardır girmediğim Facebook'a girdiğimde Anıl'ın gönderisi beni karşıladı. *Anıl'ın paylaşımlarını en önce göstermesi üzerine bir komut vermiştin Facebook'a Naz, ondan o.* Bu düşünce beni gülümsetmişti, o günler çok eskide kalmıştı sanki.

Anıl poker oynuyordu, aynı uygulamadan benim telefonumda da vardı. *Acaba ne zamandan beri sanal oyunlar Anıl'ın ilgisini çekiyor Naz?* Bilmiyordum. Zaten Anıl'ın ne yaptığını da bilmiyordum. Onunla en son bir hafta evvel, *AN* kolyesini bana gönderdiğinde mesajlaşmıştım. *Senden af diledi Naz; ve sen görmezden geldin.*

Poker oyununa girdim ve Anıl'ın oturduğu masadan itinayla kaçarak, rastgele bir masa seçtim. Oyuna en son ne zaman girdiğimi hatırlamıyordum ama çok az sanal param kalmıştı. Muhtemelen, en son girdiğimde yenilmiş olmalıydım. Ve birkaç oyun üst üste şimdi de yenilmiştim. *Aşkta kazandın Naz, ona say!*

"N'apıyorsun kızım? İsteseydin sana gerçek poker masası yaratırdım," dedi, yanıma ne zaman geldiğini bilmediğim Gökhan ve güçlü bir kahkaha attı. Kaç dakikadır poker oynadığımı da asla önemsemeyerek, çaresizce verandanın salona bağlanan kapısına baktım fakat Bora hâlâ gelmiyordu. Gökhan, elindeki kalın dosyayı sehpanın üzerine bıraktı.

"Hadi oynayalım!" dedim.

"İskambil destesi nerede?" diye sordu Gökhan, göz kırparak. "Şimdi oyun salonunu çekemem hiç, burada oynayalım." *Bu evde oyun salonu mu varmış Naz?*

"Bilmiyorum," dedim, kaşlarım çatılmıştı. Zaten bu evdeki çoğu şeye henüz hâkim değildim.

"Neyi bilmiyorsun?" dedi, Bora'nın arkamdan gelen sesi.

"İskambil kâğıtlarının nerede olduğunu," dedim. Bora, yanıma oturmuştu. Gökhan'ın kaşları Bora'yı gördüğünde çatılmış ve de yüzü düşmüştü.

"Ne yapacaksın iskambil kâğıtlarını?" dedi Bora, bana dönerek.

"Poker oynayacaktık Gökhan'la," dedim, gülümseyerek. Bora'nın bakışları Gökhan'a çevrilirken yüzü de ifadesizleşmişti.

"Senetleri getirdim," dedi Gökhan. "Mekandasındır sandım ama beklememişsin." Sesine mesafeli bir tonlama yerleşmişti.

Bora'nın gözleri kalın dosyaya kaydı. "Sayım işlemi tamamlandı mı?" diye sordu. Onun sesi, Gökhan'a nazaran daha normal bir tondaydı.

"Sayarsınız Aydın'la," dedi Gökhan, imalı bir ifadeyle. Bora, sıkıntılı bir nefes verdi. "Naz'ın senedi yok dosyada. Cebinde mi saklıyorsun?" diye sorduğunda ise, abartılı bir şekilde gülümseyerek arkasına yaslanmıştı.

"Sen ödeyeceksin herhalde o senedi, ısrarla sorduğuna göre?" dedi Bora.

"Ne kadarlık senet yaptın Naz'a?" dedi Gökhan, gülümseyerek. Ardından bakışları bana çevrildi. "Özür dilerim ama bunun cidden seninle alakası yok. Yani senetlik bir durum kalmadığının da farkındayım ama konu başka," dedi, samimi bir ifadeyle.

"Önemli değil..." diye mırıldandım. Bora, hiçbir şey söylemeden yalnızca Gökhan'ı izliyordu.

"Neyse. Beni ilgilendirmez," dedi Gökhan, ciddi bir ifadeyle. "Ve bu arada... Hande'ye her şeyi anlatmayı planlıyorum, haberin olsun," diye devam etti. Bora buna da cevap vermemişti. "Çok fazla kalmasın senetler evde. En yakın zamanda çıkarırız," dediğinde, Selim, hızlı adımlarla yanımıza yaklaşıyordu.

"Abi rahatsız ediyorum ama... Seren Hanım geldi," dedi Selim.

Bora başıyla Selim'e onay verdiğinde, Selim yine hızlı adımlarla bahçenin içinde kaybolmuştu. "Gökhan," dedi Bora, tok bir sesle. Gökhan, yüzünü yeniden Bora'ya çevirdi. "Ya benimlesindir ya da değilsindir. Kararını ver. Yola yarım yamalak devam etmeyeceğim."

Verandada duyulan ayak sesleri, Gökhan'ın ağzını açmasına engel olmuştu. Seren, elinde bir dosyayla gülümseyerek bize doğru yaklaştı. "İyi akşamlar..." dedi, gülümseyerek. *Bugün de dosya getiren getirene Naz, maşallah.*

"Gel Seren... Hayırdır bu saatte?" dedi Bora, ifadesizleşen sesiyle.

"Yarın sabah erkenden bu dosyanın işleme girmesi gerekiyor da... Nişan araya girince gözden kaçmış," dedi Seren, mahcup bir tavırla.

"Ne bu?" dedi Bora, eline aldığı dosyayı incelemeye başlarken.

"Ben içerideyim... Şunları bir sayayım..." dedi Gökhan. Kalın dosyayı eline alarak ayağa kalktı ve salona doğru yöneldi. Seren de bu sırada Gökhan'ın kalktığı yere, tam karşımıza oturmuştu.

"Nasılsınız Nazlı Hanım?" dedi Seren, Bora dosyalara bakmaya devam ederken.

"İyiyim... Siz nasılsınız?" diye sordum.

Seren dudaklarını araladığı sırada, Bora konuştuğu için susmak zorunda kalmıştı. "Pelin'i istemiyorum finansta," dedi, düz bir sesle. Plaza ha-

yatından, büyük şirketlerden ve de holdinglerden nefret ediyordum işte; birileri seni kafasına göre isteyemeyebiliyordu. *Birileri dediğin adam holdingin sahibi yalnız Naz!*

"Kiminle çalışalım bu ihale için?" diye sordu Seren, ciddi bir sesle.

"Pelin'le değil," dedi Bora. Derin bir nefes aldı. "Şu yeni gelen kızın adı neydi? ODTÜ Matematik mezunu?"

"Buse," dedi Seren. Bora, başını aşağı yukarı salladığında, Seren tereddüt ederek devam etti. "Ama Buse henüz deneme sürecinde, bu ihalede ona bu kadar sorumluluk yüklememiz doğru mu Bora Bey?"

"Zehir gibi kız, altından kalkar. İlk mülakatında beni etkilemeyi başardığına göre, bu sınavın da altından kalkacaktır. O kızda ışık var," dedi Bora. Cebinden bir kalem çıkarmış, kâğıtlara imza atıyordu. Buse'yi kıskanmam anormal miydi? *Evet Naz!*

"Öyleyse aramamı ister misiniz?" Bora, başını *evet* anlamında salladığında, Seren bir numarayı tuşladı. "İzninizle içeride konuşayım," dedi ve ayağa kalkıp salona doğru ilerledi.

"ODTÜ ha?" dedim, giden Seren'in arkasından. Bora'nın bakışları iki saniyeliğine bana çevrilmişti. "Cık cık cık!" Bora, yeniden önündeki dosyaya dönmüştü. "Cık cık cık!" dedim, daha çok ses çıkartarak. Bora, yeniden bana çevirmişti bakışlarını.

"Sen kıskandın mı?" diye sordu. Kapkara gözleri kısılmıştı ve sesinde şaşkın bir tonlama vardı.

"Ne kıskanacağım be elin ODTÜ'lüsünü?" dedim, ters ters bakarak. Bora, minicik bir kahkaha attı. Yeniden dosyaya döndü, son kâğıda imza attı ve kalemi masanın üzerine koyup, dosyayı kapattı. Ardından ellerini belime sardı ve beni kendine çekip, boynuma küçük küçük öpücükler kondurmaya başladı. "ODTÜ'ymüş!" dedim, sitemle.

"Senden biraz daha çalışkan olabilir... En azından müfredata kafa tutmuyor ki mezun olmuş," dedi, boğuk bir sesle. Nefesini bu kadar yakından hissetmek, yine beynimi uyuşturmuştu. *Uyuşma Naz! Sakın uyuşma!* Karnına güçlü bir dirsek attım. *Kendini çimdikleseydin Naz, ne diye adama dirsek atıyorsun ya?* "Demek öyle!" dedi, sesine bilhassa kattığını düşündüğüm zayıf acı dolu bir tonlamayla.

"Acıdı mı?" diye sordum, fısıldayarak.

"Hı hı," dedi, şimdi de dudakları enseme değiyor, ensemi yakıyor ve aynı zamanda da tüylerimi diken diken ediyordu.

"İstersen bana ceza ver..." dedim, aklıma gelen şahane bir fikirle.

"Ne cezası?" dedi, şaşkınlıkla. Beni, oturduğumuz koltukta biraz kendisine doğru çevirmiş, biraz da yüzünü bana doğru uzatmıştı. Kendimi onunlayken elastik bir yapıya sahipmiş gibi hissediyordum.

"Holdinginde bana iş ver!" dedim, gülümseyerek. Bora'nın gözleri yine kısıldığında, adım sesleri duyuldu.

"Bora Bey, izninizle ben gideyim... Buse ile konuştum. Yarın toplantınız var, 12'de," dedi Seren, telaşla. Muhtemelen bizi rahatsız ettiğini düşünmüş olmalıydı.

Bora, benden biraz uzaklaşmış ama ellerini belimden çekmemişti. "Otursaydın... Begüm de gelecek şimdi..." dedi.

"Yok ben gideyim..." dedi Seren, hızlıca. Dosyayı eline aldı ve Bora'nın bir daha konuşmasına izin vermeden, "İyi akşamlar!" diye ekleyip, yeniden salona doğru ilerledi. Gökhan'la kapıda karşılaşmışlardı; Gökhan, yanımıza geliyordu.

"Tamamdır bunlar," dedi Gökhan, dosyayı yeniden önümüzdeki sehpaya bırakırken. "Bir tek Naz'ın senedi eksik." Gökhan'la göz göze geldiğimde şaşkınlıkla yutkundum, kafayı neden benim olmayan senedimle bozmuştu? "Yok, değil mi senet?" diye sordu, göz kırparak. Gökhan bana hiçbir şey sormamış ve benden bir cevap beklemiyormuş gibi gülümsedim.

"Yok Gökhan," dedi Bora, tok bir sesle.

"Üç yanlış Kara," dedi Gökhan, arkasına yaslanarak. "Naz'ın yurt dışına gideceğini saklaman... Ona senet yaptığını söylemen... Ve de Mehmet," diye devam etti. Sesi ciddiydi fakat bakışlarındaki kırgınlık oldukça açıktı.

"Neyse ki sınavda değiliz," dedi Bora, bir bacağını diğerinin üzerine atarak.

Gökhan, yapmacık olduğunu belli etmekten asla kaçınmadığı, mutlulukla yakından ya da uzaktan alakası olmayan bir kahkaha attı. "Doğru," dedi Gökhan, kahkahasının ardından. "Tek bir yanlışın her şeyi sildiği bir dünya bizimkisi... Kara'nın dünyası," diye devam etti.

"Sen Nazlı'yı zorla kumarhaneye getirdiğinde ben seni silmedim," dedi Bora, ciddi bir ifadeyle.

"Pardon?" dedi Gökhan, kaşlarını kaldırarak. "Bir daha düşün istersen Kara, ben o yanlışı senin yüzünden yapmış olduğum için silememişsindir belki? Sen bana yalan söylediğin için, kendi hatanı bildiğin için silememiş-

sindir belki?" dedi, alaylı bir ifadeyle. Bora derin bir nefes alırken, Gökhan samimi bir şekilde gülümseyerek devam etti: "Eğer ben o yanlışı senden bağımsız yapsaydım, eğer sen bana Naz'ın ölmeyeceğini söylemiş olsaydın ve ben yine de aynı şekilde davransaydım... O zaman ne yapardın bana, ikimiz de biliyoruz."

"Yani Gökhan?" dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Birkaç saniye Gökhan'ı süzdü. "Bu yolda benimle misin, değil misin?"

"Sen yola kiminle devam edeceğini seçtin Kara," dedi Gökhan. Bakışları, aynı sabahki gibiydi; içinden küfrettiğine neredeyse emindim. Neden olduğunu bilmiyordum ama Bora'ya çok kırgındı. "Aydın varsa ben yokum. Onunla çalışacağımı, ondan emir alacağımı nasıl düşünürsün?" diye sordu, sertçe.

"Yeterince açık konuştum ben, bir iki saat önce değil mi? Söz konusu Mehmet olduğunda, fazla duygusal davranıyorsun," dedi Bora, hafif yüksek çıkan bir sesle.

"Dayımı öldürdü!" dedi Gökhan, öfkesi hem yüzünden hem de sesinden akıyordu. "Filiz Abla'nın hayallerini elinden aldı!" *Mehmet, Filiz Hala'ya ne yapmış ki Naz?*

"Benim de annemi, babamı ve ablamı öldürdü, Gökhan. Sıradaki hedefi de Nazlı," dedi Bora. Gökhan'a nazaran çok daha fazla sakindi ve bu durumdan çok normal bir şeymiş gibi bahsediyordu.

"Nazlı," dedi Gökhan, başını aşağı ve yukarı sallayarak. "Eğer o olmasaydı, hedef ailenden başka biri de olabilirdi biliyorsun! Zayiat madem bu kadar çok... Ve pezevengin yerini madem biliyorsun... Neyi bekledin bunca zaman Kara? Neyi gizledin benden?" dedi, öfkeyle.

"Ablama söz verdim anlamıyor musun?!" diye bağırdı Bora. Ses tonuna yakışır bir görkemle de ayağa kalkmıştı. Olduğum yerde nefesimi tuttum; kimsenin kimseyi öldürmemesi için dua etmem ve eğer öldürme teşebbüsünde bulunurlarsa da olaya müdahale edebilecek kadar sakin kalmak için saniyeleri saymaya başlamam lazımdı.

"Ablan öldü!" dedi Gökhan. Sesi biraz daha yumuşamıştı ve gözlerine Bora'yı çok iyi anladığını belli eden bir ifade yerleşmişti. "Öldü," diye tekrarladı, altını çizmek ister gibi.

"Ve senin yüzünden değil," dedi Begüm. *Bir daha verandanın salona bağlanan kapısına sırtın dönük bir şekilde oturmayacaksın Naz!* Gökhan ve Bora'yla birlikte, bakışlarım aynı anda salonun kapısına çevrilmişti. Be-

güm birkaç adım attı. "Ve hatta senin yüzünden ölmeyen ablanın aptallıkları uğruna, ben annemi ve babamı kaybettim!"

Acı, benim acım değildi fakat Begüm'ün hissettiklerini anlamaya çalışıyordum. Anlamaya çalıştığımda bile boğazım yanıyordu ve fakat Begüm, yaşadığı acıya rağmen, Bora'nın karşısında dimdik duruyordu.

"Begüm..." dedi Bora. Ne diyeceğini bilemediği her hâlinden belli olurken, sesine sıkıntı dolu bir tonlama yerleşmişti.

"Ya hatırlasana abi! Hayallerin vardı senin... Asla girmeyeceğin dünyaya onun yüzünden dâhil oldun! Annemle babamın katiliydi o herif ve bunu bile bile gitti, onunla evlenmeye kalktı ablan!" Bora, Begüm'e bir adım atmıştı. "Onun yüzünden Kara'sın," diye devam etti Begüm, acı dolu ve incecik bir sesle.

"Aşıktı," dedi Bora. Onun sesi de oldukça kısık ve yorgun görünüyordu.

"Hâlâ onu koruyorsun abi... Seni mahkûm ettiği hayata bakmaksızın, bana Beyza'yı koruyorsun. Ondan nefret ediyorum! Görmüyor musun?" dedi Begüm, şaşkınlıkla.

"Edemezsin," dedi Bora, tebessüm ederek. "Edemezsin o senin ablan."

"Ediyorum?" dedi Begüm, itiraz edercesine. "Beyza'dan nefret ediyorum!" diye bağırdı.

Bora, sakinleşmek istercesine derin bir nefes aldı, bir elini yumruk yapmıştı fakat Begüm'ün bunu fark ettiği falan yoktu. "O benim ablamdı Begüm. Senin de öyle," dedi.

"Benim ablam falan değil! Ve ona verdiğin söz asla umurumda değil! Bugün Mehmet denen herif benim karşıma çıksın... Hiç düşünmeden, onu ben öldürürüm."

"Kes sesini!" diye bağırdı Bora, öfkeyle. Begüm'ün Mehmet'i öldüreceğini söylemesi onu bu kadar sinirlendiriyor olamazdı. Begüm'ün birisini öldürmekten bahsetmesine tepki gösteriyordu, bunu duymaya dayanamamıştı.

"Merak etme üç numara, senden evvel ben öldüreceğim zaten," dedi Gökhan, ayağa kalkarak.

"Sizin anlamadığınız ne biliyor musunuz?" dedi Bora, yüksek bir sesle. "Eğer Beyza bugün hayatta olsaydı... Ben ölmüştüm. Benim önüme atladı Beyza!" Sesi yüksek olduğu kadar sitemle de doluydu. "O yüzden burada yok."

"Hayır abi, burada olmayacaktı yaşasaydı... Annemle babamın katiliyle beraber olacaktı. O yüzden iyi ki sen buradasın!" dedi Begüm.

"Beyza karşımıza Mehmet'i çıkarmasaydı çok mu masumdu babam, o zaman eceliyle falan mı ölecekti?" diye sordu Bora, ters bir tavırla.

Begüm'ün bakışları birkaç saniyeliğine bana kaydığında, gözlerinin dolduğunu fark etmiştim, yüzüne mahcup bir ifade yerleşmişti. Ardından bakışlarını yine Bora'ya çevirdi. "Benim babam kötü birisi değildi," dedi, zor çıkan bir sesle. Bora güçlü bir kahkaha attığında, Begüm'ün bakışları yeniden bana kaymıştı.

"Bora, tamam," dedi Gökhan, tereddütle.

Bora için ise hiç *tamam* gibi görünmüyordu. "Melekti melek!" dedi, alaylı bir ifadeyle. "Senin baban, dünyanın en iyi adamıydı güzelim." Begüm'ün bakışları, daha seri aralıklarla ben ve Bora arasında mekik dokumaya başlamıştı. *Babasının kötü birisi olduğunun senin yanında konuşulmasından rahatsız oluyor Naz!* Bora gülümsedi. "Masumdu, temizdi, helal para kazanırdı senin baban."

"Yeter," dedi Begüm.

"Ama!" dedi Bora, bağırarak. "Benim babamsa... Dünyanın en şerefsiz adamıydı. Duyuyor musun beni?" dedi, sert bir ifadeyle. "Siz, ablan yüzünden bir sürü şey yaşamış olabilirsiniz... Ama benim ablamın ölümünü, benim babam inşa etti!"

"Tamam," dedi Gökhan, uyarıcı bir ifadeyle.

Begüm salona girmek üzere bir adım attığında Bora, onu kolundan tutarak durdurmuştu. "Gerçekler ağır mı geldi?" diye sordu, ciddi bir ifadeyle.

"Sana tokat attığı için böyle davranıyorsun!" dedi Begüm, öfkeyle. "Bora Karabey'in hayatında yediği ilk tokat diye, değil mi? O yüzden nefret ediyorsun babamdan!" Gözlerinden en sonunda akmaya başlayan yaşları elinin tersiyle sildi.

"İlk tokat, evet. Ve hatta son. Ömrümde yiyeceğim son tokat bak hatta," dedi Bora, gülümseyerek. "Ama sana yemin ediyorum Begüm, babam yüzünden hayatın bana attığı tokatların sonu gelmiyor."

Begüm hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında tüm vücudumun kaskatı kesildiğini hissetmiştim. "Babamdan nefret edemem," dedi, gözyaşlarının arasında. İki adım geri gitmişti. "Eğer ondan nefret edersem, tüm çocukluğumu çöpe atmam gerekir, atamam..."

"Çocukluğunu çöpe atma Begüm. Büyü sadece," dedi Bora. Begüm, kafasını iki yana salladı ve hızlı adımlarla salona girdi.

"Ne yaptın sen şimdi?" dedi Gökhan, alaylı bir ifadeyle. Bora'nın bakışları Gökhan'a çevrildi. "Büyüttün mü yani şimdi kızı?"

Bora'nın sesinde uyarıcı bir tını vardı. "Açma bence sen hiç ağzını!"

"Babasını elinden alma. Bırak sevsin. Sana ne?" dedi Gökhan, sert bir ifadeyle.

"Kes sesini, tamam!" dedi Bora, terslenerek.

"Kara!" dedi Gökhan, öfkeyle. "Eğer Beyza, Mehmet'in, senin ya da ailen için ama doğrudan sevdiğin kadın için bir tehdit oluşturacağını düşünseydi... Esasen, öldürülmesi gerektiğine ikna olurdu... Ama... Dahası da var... Eğer bugün senin sevdiğin kadın, Mehmet'i öldürmek isteseydi, Beyza gözünü kırpmadan senin sevdiğin kadını öldürürdü."

"Yeter!" dedi Bora, dişlerinin arasından.

"Yetmiyor!" dedi Gökhan, başını iki yana sallayarak. "Asıl duygusal davranan sensin. Sana neden *Kara* dediğimizi unutmuş gibisin," diye devam etti. "Ve sen!" dedi, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Sen sevdiğin herkesin teker teker üzerine basarak aslında kendini yok ediyorsun." Arkasını döndü ve Begüm'ün gittiği gibi gitti.

Bora, kafasını yukarı kaldırdı ve bakışlarını kapkara gökyüzüne çevirdi. Yedi saniye boyunca duruşunu bozmadı. Sonrasında, hiçbir şey söylemeden, masanın üzerindeki dosyayı alıp salona girdi. Yalnız kalmak istediği belliydi. Ve ben bunun farkına varmış olsam da küçük adımlarla, ördek yavrusu gibi onu takip ediyordum.

Çalışma odasının şifresini girdikten sonra, kapıyı açık bırakmıştı. Belli ki peşinden geldiğimin farkındaydı. Ben kapıyı kapatıp, kapının hemen önünde dikilirken, o kasayı açmış dosyayı kasaya koyuyordu. Kasayı kapattıktan sonra, kapıya doğru geldi ve kapıyı açtı. Yine o önde, ben arkada yukarıya çıktık ve odaya girdik. Bora, üzerindeki gömleğin düğmelerini hızlıca çözmeye başladı.

"Begüm kendi odasına taşındı akşamüzeri," dedim, kısık bir sesle.

"Zor dayandı babaannemler buradayken. Seviyor odasını," dedi. Belinden silahını çıkardı ve komodinin çekmecesine koydu. Bakışlarını bana çevirmeden, gömleğini çıkartıp banyo kapısının önüne attı. Sonrasında saatini çıkardı.

"Eğer yalnız kalmak istersen... Ben odama geçebilirim," dedim.

Kapkara gözleri, yeşil gözlerimi bulduğunda, yüzünde zorlanarak oluşturduğu bir tebessüm vardı. Saatini bana uzattı. "Duş alıp geliyorum," dediğinde, gözlerim istemsizce jakuziye kaymıştı. Fakat Bora, jakuziyi es geçip duşakabine doğru ilerledi.

Giyinme odasına geçip pijama şort ve askılı takımımı giymeyi amaçlamıştım. Fakat şimdi üzerimde, Hande'nin nişan hediyesi olarak takdim ettiği kutudan çıkan siyah saten, mini bir gecelik vardı. Aynadaki görüntüme bakarken, odanın kapısı açılmıştı.

Bana ne olduğunu bilmiyordum. Utangaç bir insan değildim, Bora'dan da asla utanmıyordum. Ama dün akşam, o an'dan sonra onunla nasıl gözlerimi birleştiremediysem, şimdi de aynısı olmuştu.

"Çok yakışmış," dedi. Sesi, arkamdan geliyordu. Bense, ayak parmaklarımdaki bordo ojelere bakıyordum. Dolap kapaklarının sesini duydum. Bulunduğum yere çivilenmiştim, hatta başımı bile oynatamıyordum. Üç dakika yirmi yedi saniye sonra, Bora yavaşça beni kendine çevirdi. Üzerinde bu sefer bisiklet yaka, siyah bir tişört vardı. Bana yine bir hırka giydiriyordu, galiba istikametimiz balkondu. Ve bu sefer, beni kucağına aldı.

Balkona çıktık. Koltuğa oturduğunda, beni doğruca kucağına yerleştirmiş ve ayaklarımı, çift kişilik koltuğun kolçağına doğru uzatmamı sağlamıştı. Üzerimize battaniye örttü. Kafamı omzuna gömerek ağaçların sesini dinlemeye başladım. Tenimde hissettiğim ürpermenin sebebi rüzgâr mı yoksa ona bu kadar yakın olmak mıydı bilemiyordum.

"Neden utanıyorsun?" diye sordu, yumuşacık bir ses tonuyla. Ormandaki ağaçların yapraklarının, rüzgâr sayesinde çıkardıkları sese karışmıştı sesi; ruhumu okşuyordu.

"Bilmiyorum ki," diye mırıldandım.

"Pişman mısın?" diye sordu, parmak uçları saçlarımda dolaşırken. Asla değildim.

"Tabii ki hayır," dedim, kendimden emin bir ses tonuyla. Başımı omzundan kaldırıp, bakışlarımı karanlıkta ışıl ışıl parlayan kara gözlerine sabitledim. "Şakayık buketim aşağıda kaldı," dedim.

Dudakları iki yana kıvrılırken, dudaklarına küçücük bir öpücük kondurdum. "Senin odan burası... Eğer ben yalnız kalmak istersem... Ben giderim," dedi, usulcacık bir sesle.

"Seninle bir anlaşma yapalım mı?" diye sordum.

"Yapalım," dedi. Boynum, biçimine akıl sır erdiremediğim dudaklarını ağırlıyordu.

"Eğer yalnız kalmak istersen de benim yanımda kal. Ben ağzımı bile açmam. Tamam... Bazen insan yanında... Kimseyi istemeyebilir, bunu-"

Dudakları, cümlemi yarıda keserek, dudaklarımda kısa bir mola verdi. Gözlerimiz yeniden kesiştikten hemen sonra, dudaklarım köprücük kemiğine doğru yol aldı; tişörtünün müsaade ettiği ölçüde, her bir zerresine dudaklarımı dokundurmak istiyordum. Heyecanlı parmaklarım tişörtünün yaka kısmını çekiştirip, köprücük kemiği üzerinde daha çok alan açmaya çalışırken, ses telleri arasından peyda olan bir inilti, dudaklarıma fazladan şehvet kazandırmıştı.

Benimle beraber koltuktan kalktı ve beni kucağından indirmeyerek odaya girdi. Bacaklarım beline dolanmıştı; onu hissetmek, dudaklarının içinde kaybolan dudaklarımın dokunuşlarını da hırçınlaştırıyordu. Elleri, bel kıvrımımdan aşağıya doğru kaydığında, sırtım yatakla buluştu.

Kaybolmakta olan güneş, yerini yavaş yavaş karanlığa teslim ederken; yemyeşil orman, kara geceyi bir an evvel misafir etmek için sabırsızlanıyordu. Dudaklarının boynumdan başlayıp, göğüslerime doğru çizdiği rotaya saçlarının arasında ellerimi dolaştırarak karşılık veriyor ve aramızdaki santimetrelerin bir an evvel yok olmasını istiyordum.

Ormanıma zifiri karanlığın çökmesini istiyordum.

Aralarında yeşil hareler saklanan gecenin karası gözlerine baktım; ormanın kendisine aşık olduğu kadar aşıktı ormana ve de üzerini bir örtü gibi kaplama arzusuyla tutuşuyordu. Gecelik tenimden ayrılırken; heyecanlı, arsız ve telaşlı parmaklarım onun tişörtüne ulaştı. Tüm kıyafetlerimizden kurtulmamız saniyelerimizi almıştı.

"Seninle ben tekil hâldeyim...Nazlı." Matematiği karşıma alarak, iki kişinin bir olma hâline, birlikte geride bıraktığımız bunca zamanda ikna olmuş ve dün akşam ise kanıtlarıyla birlikte benliğime sunmuştum; ben de aynı onun gibi hissediyordum. Ve hissetmek, hiç bu kadar güzel olmamıştı. Dudakları, bedenimi istila ediyor ve dokundukları her yerde uçucu bir iz bırakıyorlardı. Güneşin yakıcılığı azalırken, ılık bir rüzgâr esmeye başlamış ve gölgelenen yemyeşil yapraklar alacakaranlıkta dansa kapılmıştı.

Karanlık, ormanın üzerine yavaşça uzandığında zaman kavramı yok oldu.

Karanlık, ormanın kıyılarından başlayarak her bir yaprağı tek tek öpüyor, usulcacık okşuyor ve ormanı gece ile buluşmaya hazırlıyordu. Ormanın her bir zerresine nefesini değdiriyor ve tüm sabırsızlığına rağmen acele etmiyordu. Saniyeler, ormana bir asır kadar uzun gelirken; gece, ormanın kendisine kavuşmadan cayır cayır yanmasını istiyordu.

"Bora!" dedim, zar zor. Ormanda kıvranırcasına yankılanan sesi duymamış olması imkânsızdı. Ilık rüzgâr yerini biraz daha sert esen bir rüzgâra bırakırken, yaprakların çıkardığı boğuk ve uğultulu sesler karanlığa sarıldı. "Bora!" dedim bir kez daha.

Karanlık, parmak uçlarını ormanın ortasındaki saklı gize doğru yaklaştırırken; dudaklarını, bir ağacın incecik boynunu keşfetmekle görevlendirmişti. Ve artık hava iyice kararmış, ormandaki tüm yapraklar tir tir titremeye başlamışlardı. Güneşin sıcaklığıyla tüm gün ısınan yemyeşil ormanı, karanlığın ağır ağır üzerine çökmeye başlamasıyla daha da sıcak basmıştı. Ve yeni yeni etkisini göstermeye başlayan soğuk geceyle beraber, ormanın saklı gizini çiy esir almıştı.

Gözleri, gözlerimi buldu yeniden; artık zifiri karanlık vaktinin geldiğinin habercisiydi bu. Gece, ormanın gizine doğru yola çıktığında; orman, kendini geceye teslim etti.

Kara ile yeşil ayırt edilemez derecede birbirine karıştı.

Gece, zifiri karanlıktı. Ormanın üzerini kaplıyor ve ormanı yok ediyordu. Fakat orman yok olurken mutluydu; bir müddet sonra, eskisinden daha çok *var olduğunu* hissedeceğini öğrenmişti artık. Ormanın kalbi, gecenin kalbinde atıyor ve tüm soluğunu gecenin dudaklarından alıyordu.

Tarihler 3 Nisan'ı gösterirken, orman, en uzun gecesini yaşıyordu.

Gece, ormanın en derinine kadar ilerlerken; orman da geceyle beraber kendini keşfediyordu.

"Nazlı," dedi. Gözlerinin karasına duyduğum özlemle araladım gözlerimi. Sanki şiddetli bir fırtına kopuyor, tüm yapraklar bir tarafa savruluyor, görüntüm bulanıklaşıyor ve onu seçemiyordum.

"Beni sakın bırakma," dedim. Neden bunu dediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dudaklarımı dudaklarına aldı. Şimşek çakıyordu, gök gürlüyordu ve onu kaybetmekten deli gibi korkuyordum. Elleriyle ellerimi kavradı ve ormanın en derinlerinde ılık bir yağmur başladı.

Yeniden var olmuştum.

Fakat bu sefer bir orman gibi değil; toprağın altından kendini yeni göstermeye başlayan, küçücük, cılız, ürkek fakat aynı zamanda da cesur, yemyeşil bir yaprak gibi hissediyordum. Küçücük yaprağı incitmekten korkarcasına kollarının arasına sarmıştı. "Bana iyi gelen tek şeysin," dedi, fısıldayarak. Kalp atışlarının yavaş yavaş düzene girmesini ve hızlıca inip kalkan göğsünün kendi ritmine dönmesini, başım göğsünde sabırla bekledim. Kollarımın üzerindeki elleri gevşediğinde ve nefes alışverişleri daha da yavaşladığında uyuduğunu hissetmiştim.

Yataktan çok yavaş hareketlerle doğrularak banyoya ilerlemeden evvel, sakallarının arasına cılız bir yaprağa yakışacak derecede, varla yok arası bir öpücük kondurdum.

175 Gün Önce...

Bir pazartesi sabahı ne kadar acayip başlayabilirse o kadar acayip başlamıştı. Zira, bornozun içinden kaçan bacağım, kendisini Bora'nın bacaklarının üzerine atmıştı. *Neden bornozla yattın Naz?* Bu sorunun muhatabı asla ben değildim, cılız bir yapraktı. İlginçtir ki Bora'nın kafası da tam olarak bornozdan açıkta kalan göğsümde kendine bir yer bulmuştu. Pozisyonumuz fizik kurallarına aykırıydı. Ellerimin Bora'nın kafasının üzerinde ne işi vardı mesela? Bilmiyordum. Bir de, iki elimi birden Bora'nın saçlarına yerleştirmiş olmam gerçekten de çok saçmaydı. Bora'nın eli tam olarak bacağımın üzerinde ne yapıyordu peki? Tuhaftı.

Onu uyandırmak istiyordum ama öylesine bir uyandırma şekli olmamalıydı bu. Önce bacağımı sonra ellerimi ondan ayırdığımda, göğsümün üzerine küçücük bir öpücük kondurdu. Bunu bilinçli yapıp yapmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonra kıpırdanmaya başladı ve başını kendi yastığının bana en yakın tarafına koyduğunda gözlerini kırpıştırmaya başladı. *Zaten uyanınca Bora'yı da uyandırmış oluyorsun Naz!*

"Günaydın sevgilim," dedim.

"Günaydın," dedi, kısık bir sesle.

Jaluziyi indirmediğimiz, yerden tavana dek uzanan pencereden sızan güneş gözlerini rahatsız ediyor ve tamamen açılmalarını engelliyordu. Onu, bu işkenceden kurtarmak için yataktan kalkmaya yeltendiğimde, kolumda elini hissettim. "Jaluziyi kapatacağım," dedim fakat ne dediğimle ilgilenmemişti. Birazcık doğruldu ve komodinin çekmesine uzandı, küçük bir kumanda yardımıyla jaluziyi kapattı. *İç çekerek söylüyorum ki bu ev akıllı bir ev Naz.*

Başını yeniden yastığa yerleştirdiğinde, saçlarıma elini uzattı. Gözleri aralanmıştı fakat kaşları çatıktı. *Biraz sonra çok önemli bir toplantı yapacaksınız sanırım Naz.* Yüzündeki ciddi ifadeyle beraber, ciddi bir şekilde, saç tellerimle oynamaya başladı. Bir tutam saç telini dudaklarına götürdü ve öptü. "N'apıyorsun?" diye sordum, şaşkınlıkla. Gözlerini gözlerime değdirmemiş, hâlâ saçlarımla ilgileniyordu.

"Araya girme," dedi, ağırlaşmış ve emredici bir ses tonuyla. Bir başka tutamı daha alıp öpmüştü. Daha sonra beni kendine doğru çekti ve başımı göğsüne yasladı. Yeniden saçlarımla oynamaya başladı; fakat bu sefer kafamın üzerine, saçlarımın arasına küçücük öpücükler de bırakıyordu.

"Uykum yeniden gelsin diye mi uğraşıyorsun? Mayışacağım şimdi," dedim, gitgide kısılan bir sesle. Cevap vermedi ve saçlarımda parmak uçlarını, sakallarını ve de dudaklarını nahifçe gezdirmeye devam etti.

"Çok mu acımıştı?" diye sordu, biraz sonra.

"Ney çok mu acımıştı?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Tam olarak neresi?" diye sordu. Kiminle konuştuğu hakkında bir tahmin yürütemiyordum ama benimle konuşmadığı muhakkaktı. Zira anlamıyordum. *Hakikaten ne diyor Naz?*

"Bora, ne diyorsun?" diyerek göğsünden doğrulmak istedim ama elleri izin vermedi.

"Nefret ediyorum," dedi, kısık bir sesle. Benden nefret ettiğini zannetmiyordum; onu, kendi dünyasında, kendi hâline bıraksam iyi olacaktı galiba. Bir tutam saçımın daha havalandığını hissedebiliyordum.

"Sen iyi misin?" diye sordum, tereddüt ederek. Gözlerine bakmak istiyordum fakat sanırım, kendi istemediği sürece göğsünden kalkmama izin vermeyecekti.

"Verdiğim acıyı silebilmek için her bir saç telini öpmek istiyorum," dedi. Önce nefes almayı bıraktım. "Ama bazen öpünce de geçmez," dedi. Buz kestim. Yutkunamıyordum bile. Kumarhanede ve bu eve ilk geldiğim gün odamda, köklerinden ayırmak istercesine saçlarıma asıldığı an'lardan bahsediyordu.

"Geçti ki," dedim, konuşabildiğimde. Bir erkek, bir kadının saç diplerini ne kadar uzun bir süre öpebilirdi bilmiyorum ama Bora'nın dudakları, yirmi sekiz saniye boyunca saç diplerimde kalmıştı. Dokunuşları iyileştirici, şefkatli, pişman ve de yumuşacıktı. "Nereden geldi aklına şimdi?"

"Gitmiyor," dedi, mırıldanarak. Onu teselli edecek cümleler dağarcığımda vardı; fakat bu cümlelerin ona kendisini daha kötü hissettireceğini biliyordum. Çünkü yaptığının, kim olursa olsun aynısını yapacağı bir eylem olmadığını o da biliyordu. Beni tanımıyor olması ya da kendisine ihanet eden birisi olduğumu düşünüyor olması onun için geçerli bir bahane değildi. O, sevdiği kadında, kötü bir iz bırakmış olmanın pişmanlığını

taşıyordu ve ben ne söylersem söyleyeyim, düşünceleri değişmeyecekti. En azından şu an için.

"Dün gece ben de senin saçını çektim tüm gücümle," dedim. Yalan değildi, çaresizce kıvranırken verdiğim refleksif tepkilerden biriydi. Fakat bunu öne sürmem Bora tarafından komik karşılanmış olmalıydı çünkü gülüyordu.

"O benim hoşuma gidiyor ama o sayılmaz," dedi, davetkâr bir sesle. "Nazlı..." Nefesini, saçlarımın arasından kulağıma üflemişti. "Sen benim kaderimsin." Dudakları saçlarımın üzerinden boynuma değiyordu.

"Biz beşik kertmesi mi olmuşuz? Kalem ve o kumarhanedeki chip yer değiştirmiş ya hani?" dedim, meraklı bir sesle.

Göğsünün hareketinden güldüğünü anlayabiliyordum, kafasının en sonunda dağılması hoşuma gitmişti. "Sen, Kara'nın simgesini yıllarca yanında taşımışsın," dedi.

Göğsünden doğrulup yüzüne baktım. Parmak uçlarım yeniden köprücük kemiğine varmıştı. "Sen o kalemi çok mu seviyordun? Dedemin yaptığı... Annem de çok severmiş. Babama hediye etmiş işte ama babam anneme kaybettiği yalanını söylemiş," dedim.

"Sana vermemi ister misin onu?" diye sordu. Köprücük kemiğine küçücük bir öpücük bıraktım.

"I-ıh..." diye mırıldandım. Ve yeniden başımı göğsüne koydum. Eli hâlâ saçlarımın arasında dolaşıyordu. Bir süre öylece kaldık. Sonrasında kafamı kaldırıp, yine kara elmas gibi parlayan gözlerine baktım. "Ablana verdiğin sözü tut, ne pahasına olursa olsun. Seni kimse anlamasa da ben anlıyorum," dedim. Alnıma minicik bir öpücük kondurdu. İki elimi başımın altına yerleştirerek, yüzüm ona dönük bir şekilde yanına uzandım.

"Çok karışığım," dedi, çok derinden gelen, yorgun bir sesle. "Senin ve onun her an'ını kontrol etmek zorunda olduğum bir hayat, Mehmet'in yaşaması... Bu seni inanılmaz derecede bunaltacak," dedi. Gözlerine sisli bir perde yerleşmişti. Ne yapacağını bilemiyordu ve bu sıkıntısını arttırıyordu.

"Beni öldü bilecekler ya," dedim. Kısılan gözlerinin üzerindeki gür kirpikleri iki kere kırpılmıştı. "Biz bir anlaşma yaptık neticede, buna uymak zorunda da olabiliriz. Yani kızmam sana. Gidebilirim. Sonuçta ablana-"

"Sana bir sır vereyim mi?" dedi. Dudakları boynuma doğru ilerlemeye başladı. Ciğerlerime buram buram bergamot kokusu doluyordu. Kıkırda-

mak ve bunu uzun bir süre durduramamak, artık benim onun yanında ekseriyetle yaşadığım bir olaydı.

"Ver," dedim.

"Anlaşmamızı revize etmek istiyorum ama çok komik olacak," dedi, boğuk bir sesle.

"Yoo olmaz, hadi edelim," dedim. Kıkırdamalarımın şiddeti artmıştı. "Benim de eklemem gereken bir madde var."

"Neymiş o?" diye sordu, boynuma ıslak bir öpücük bıraktıktan hemen sonra.

"Sana neden *Kara* dediklerini merak ediyorum, bana onu anlatacaksın," dedim. Sakallarını boynuma bile isteye değdirmesi daha fazla gülmeme sebep oluyordu.

"Ekleyemezsin o maddeyi," dedi ve sakallarını dövmemin, Kara'nın imzası olan yerin üzerinde dolaştırdı.

"*Ayh!* Ta-tamam," dedim, gülerek.

"Aferin," dedi, daha da boğuk çıkan bir sesle. Boynuma uzun, upuzun bir öpücük kondurmuştu.

"Hani bana bir kere *'Aferin benim kızıma,'* demiştin ya... Hani ben hastaydım, ateşlenmiştim yatta... Yine desene," dedim, kahkahalarımın arasında. *Nereden aklına geldi şimdi Naz?* Bilmiyordum ama hoşuma gittiğini gayet iyi biliyordum.

"Kalk hadi kalk... Ben işe gideceğim daha," dedi, ses tonuna sonunda karışan neşeyle.

Ellerimi omzuna yerleştirdim. "Benim bir işim bile yok! Sevgilim yasakladı çalışmamı. Ceza verdi bana," dedim, üzgün tutmaya çalıştığım bir ifadeyle.

"Hak etmişsindir sen," dedi ve bir çırpıda kollarımdan kurtulup yataktan kalktı. Gece, ne ara uyandığı ve de giyindiği hakkında bir fikrim yoktu fakat altında eşofman vardı.

"Bora?" dediğimde, giyinme odasının kapısına varmıştı. Durdu ve yüzünü bana döndü. "Hayır Nazlı, özel ders verme olayın bitti ve bu konu çoktan kapandı," dedi, az evvelkinden bambaşka bir yüz ifadesiyle. Duruşu mesafeliydi ve bakışlarındaki uyarı oldukça açıktı. Arkasını döndü ve odaya girdi.

Ne kadar süre sonra olduğunu bilmediğim, saymanın aklıma dahi gelmediği bir anda odadan çıktı. Takım elbisesini giymişti. Komodinin çek-

mecesini açtı. Silahını beline yerleştirdi. "Dışarıya çıkacak mısın bugün?" diye sordu ama gözleri benim üzerimde değil elindeki cüzdanındaydı.

"Bilmiyorum," dedim. Cüzdanından ehliyetimi çıkardı ve komodinin üzerine bıraktı. "Elif'in mesleğine saygı duyuyormuşsun ama," dediğimde, ifadesiz yüzü bana çevrilmişti.

"Konuya buradan girersen, senin zararına olur," dedi. Sesi uyarıcı tondaydı. Haklıydı. Belki de Elif ondan hiçbir şey saklamamıştı. *Adamla evlenemeyeceğini saklamış Naz!* Olabilirdi; bu başkaydı. Hatta öyle ki, Elif şu an ayrı olmalarına rağmen, Begüm'ün kendisini kullanarak Kerem'le buluşacağını bile ona söylemişti.

"Dersimi aldım," diye mırıldandım.

"Ders alman için yapmadım ama ben bunu. Sana açık açık anlaşmaya uymazsan ne olacağını söylemiştim ve oldu," dedi. Bakışları oldukça kendinden emindi. Utanmasam, nasıl bu kadar kararlı olabildiğini soracaktım. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Konuştuk Nazlı bunları, benden bir şey saklamamayı böyle öğreneceksin."

"Ama sonuçta bir kadının çalışmasına izin vermemen çok aşağılayıcı," dedim. Ciddi olup olmadığımı sorguluyor ve belki de sabır dileniyordu. Haksız sayılmazdı; bir kadına ne kadar çok saygı duyduğu, nikâhlarında onu terk eden eski sevgilisiyle ilişkisinden bile belliydi. Yüzüne alaylı denilebilecek bir gülümseme yayıldı. "Az evvel Mehmet'in ölmemesi gerektiğini söyleyen sendin değil mi?"

"Aynı şey değil!" dedim, hızla yataktan doğrulurken. "Sonuçta sen buna izin vermiştin. Demek ki her tehlike için tedbir almıştın. Sadece, senden bir şey saklamama çok kızdığın ve Eren'in seni bildiğini hemen sana söyleyemediğim için, bu konuda böyle davranıyorsun!" dedim. *Ya da adamın suratına, "Sen beni aptal mı sandın be!" diyemediğin için, lafı dolandırıyorsun Naz.*

"Evet ve sen de bir daha beni kızdırmaman gerektiğini öğreneceksin böylece, benden bir şey saklamaman gerektiğini..." dedi ve derin bir nefes aldı. "Nazlı çalışmayacaksın! Bu konu burada kapandı ve bir daha da açmanı istemiyorum!" dedi. Sesindeki ve ifadesindeki buyurgan tonlama bana meydan okuyordu.

"Bence bir fark olmalı... Yani normal bir sevgilin olmamla anlaşmalı çakma sevgilin olmam arasında, açık bir fark olmalı. Bana dünkü gibi davranmamalısın. Çünkü dünle aynı yerde değiliz," dedim, ciddi bir ifadeyle.

Karşısına dikilmiş, kollarımı bağlamış ve yüzüme takındığım tavırla ben de ona meydan okuyordum.

"Aynı yerdeyiz Nazlı, çünkü aslında ben hiç anlaşma yapmışız gibi davranmadım sana. Hatta aksine, kendime bunun bir anlaşma olduğunu, gerçekten de senin sevgilim olmadığını hatırlattım ve sana çoğu kez esnek davrandım," dedi. Göz kırptı ve arkasını dönüp odadan çıktı.

Bora bir bilgisayar oyunuydu. Her türlü zorlukla, güç toplayarak ve gerçekten de deneme yanılma yöntemleriyle uğraşarak oynuyordum. Fakat seviye atladıkça daha fazla zorlanıyordum ve her yeni seviye daha çok emek, daha çok zaman istiyordu. Başlangıçla şu an arasındaki yer, oyunun ne kadar ilerisiydi bilmiyordum ama sanırım alıştırma turları henüz bitmişti.

Oynadığımız oyun sonlanmıştı belki ama esas oyun şimdi başlıyordu.

♠

Bilinmezlikler içinde kaybolmak bazen güzeldi. Ne kadar kızarsam kızayım, ne tepki gösterirsem göstereyim mutlu hissediyor ve buna şaşırıyordum. Bora da şaşırıyor olmalıydı. Tüm kahvaltı boyunca, üzerimde hissettiğim kaçamak bakışları, artık bildiğim yerlerden geliyordu. Mesela, ekmeğine yağ sürüp ona uzatmamı yadırgamış olmalıydı. Çünkü onun nezdinde, ona kızgın olması gereken bir Naz vardı. Ama ben artık *Naz*'ı bulamıyordum. Sanki bir anda *Nazlı* oluvermiştim ve anlaşmalı sevgilisine bahşettiği hayat içerisinde gerçek bir yerim olmuştu.

Kader diye bir şeyin varlığına inanmamı sağlamıştı hayat karşıma Bora'yı çıkararak; belki de ilk kez kendimi akışa bırakmanın derin sevincini yaşıyordum. Hesapsız kitapsız davranmak belki de bu hayatın annemle babamı kaybettikten sonra ilk kez bana sunduğu en büyük ödüldü.

"Her şeyi geçtim... Benim yediğim zeytinleri neden sayıyorsun peki?" diye sordu Bora, gözlerini kısarak. Gülmemek için çok zor durduğu belliydi fakat belki de geçerli bir açıklamam vardır diye umut ediyordu.

"Motor kasları gibi bir şey bu..." dedim, dudaklarımı büzerek.

Küçük bir kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Şu sayma konusunu da bir konuşalım seninle," dedi, muzip bir tavırla.

"Şimdi durup dururken neden ayrılalım ki?" dedim, yapmacık bir merakla. Daha güçlü bir kahkaha atmıştı.

"Hayat bu..." dedi Begüm, imalı bir sesle. Şaşkınlıkla bakışlarımı ona çevirdim. Kahvaltı sofrasında onun da olduğunu biliyordum ama o kadar kendi hâlinde ve tüm dikkatini telefonunda tutarak oturuyordu ki, bizi dinlediğinden bile bihaberdim. *Dün akşam yeterince canı yandığı için, can yakmak istiyor Naz.* "Ayrılmak da olağan bir şey," diye devam etti.

Bora'nın bakışları Begüm'e çevrildiğinde araya girme ihtiyacı hissetmiştim. "Yaa!" dedim, gülümseyerek. "*'Ayrılıklar da sevdaya dâhildir,'* demiş, Attilâ İlhan... Tabii olağan bir şey," dedim, yaptığı imayı anlamazdan gelerek.

"Sen şiirleri çok seviyorsun değil mi?" dedi Begüm, alaylı bir ifadeyle.

"Babam çok severdi. O yüzden seviyorum," dedim dan diye. Ve bunu söyledikten hemen sonra aklıma Begüm'ün babası konusundaki hassasiyeti geldi.

Gözlerine yeniden yerleşen hüzün beni gererken, Begüm bakışlarını benden kaçırmıştı. "Ben İngiltere'ye dönüyorum," dedi.

Bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Kendini kamufle ediyor ve kalbindeki hiçbir şeyi açık etmiyordu. "Yolun açık olsun," dedi. Ne hissederse hissetsin, bu kadar net ve tavizsiz olabiliyordu belki de.

"Bir an evvel okulumu bitirip İstanbul'a yerleşmeyi düşünüyorum. Bana bir ev bakmamız lazım," dedi Begüm. Bora'nın gözleri kısıldı. "Malum, olur da ayrılmazsanız eğer, evleneceksiniz... Ev ev üstünde yaşamayacağız herhalde abi."

"Evin içinde at koşturacak kadar alan var, sen fazla gelmezsin bence bize," dedi Bora. İfadesi sert ve konuyu bir an evvel kapatmak istercesineydi.

"Buna bence tek başına karar vermemelisin. Yani Naz, benimle aynı evde yaşamak zorunda değil," dedi Begüm.

"İtiraza açık bir konu değil bu. Ne Nazlı için ne de senin için," dedi Bora. Çehresindeki sertlik sesine de yansıyordu ve ben gerginliğini hissedebiliyordum.

"Ben Kerem'le ayrı eve çıkmak istiyorum," dedi Begüm dan diye.

Bora elindeki çatalı sertçe masaya vurduğunda, tabağım yerinden oynamıştı. "Derdin anlaşıldı!" dedi sıkıntıyla.

Benim gözlerim fal taşı gibi açılırken, Begüm'ün yüzünde hiçbir değişim yoktu. "23 yaşındayım ben abi. Nereye kadar bana müdahale etmeyi

düşünüyorsun acaba? Sırf sen Beyza'ya söz verdin diye... Kısıtlı bir hayat yaşayamam ben! Senin kontrolünde olmaktan sıkıldım," dedi ciddiyetle.

"Tek düşmanım Mehmet mi benim?!" diye sordu Bora, öfkeyle. Begüm ağzını açmayınca, yine o devam etti: "Sana soruyorum!"

"Abi gerçekten normal bir hayat yaşamak istiyorum ve o hayatın içinde seni istemiyorum, çünkü çok bunaldım," dedi Begüm. Sesine ve yüzüne bıkkın bir ifade yayılmıştı. Kahvaltıya inmeden Bora'yla tartıştığıma pişman olmuştum. *Bu adama neden hep böyle yapıyorlar Naz? Neden sıkılıp sıkılıp terk ediyorlar onu?*

Bora, şaşkınlığını perdelemeye çalışıyor ama başaramıyordu. "Normal olmayan ne yaşıyorsun? Kimsenin yaşamadığı hayatı yaşıyorsun sen."

"Ne demezsin," diye mırıldandı Begüm. Kollarını bağladı ve başını havuza doğru çevirdi.

"Begüm yüzüme bak! Beni sabah sabah daha fazla sinirlendirme!" dedi Bora. Öfkesi biraz sonra bir alev topuna dönüşecek gibiydi.

"Sen sevgilinle aynı evde yaşıyorsun da ben neden yaşayamıyorum? Naz'dan neyim eksik benim? E ben de nişanlanayım yani n'olmuş? Hem sizden daha uzun süredir birbirimizi tanıyoruz biz Kerem'le!" dedi Begüm.

"Bana bak haddini bil, senin karşında arkadaşın oturmuyor!" dedi Bora.

"Neden? Ne farkımız var senin nişanlınla?" diye sordu Begüm. Onun adına ben nefesimi tutmuştum. Bora'nın sınırlarını fazlasıyla zorluyor olmalıydı.

"Begüm!" dedi Bora, dişlerinin arasından.

"Bıktım," dedi Begüm, derin bir nefes alarak. "Yani medeni iki insan gibi konuşamayacak mıyız?" diye devam etti. "Elli tane silahlı korumayla hareket etmek istemiyorum," dedi, kaşlarını kaldırarak.

Bora sıkıntılı bir nefes verdi; kendini, öfkesini ve tepkisini kontrol etmek için çabalıyordu. "Korumasız geziyorsun zaten çoğu zaman sen," dedi, uzlaşmacı bir ifadeyle.

"Evde de koruma istemiyorum, sıkıldım. Kafamı nereye çevirsem birisi var. Daralıyorum cidden. Böyle yaşamak istemiyorum neden zorluyorsun? Zorlama. Bırak. Sal beni ya!" dedi Begüm, hafif yüksek çıkan bir sesle.

"Ben şimdi seni bi' salacağım..." dedi Bora ve derin bir nefes aldı. "Olmaz Begüm."

"Abi!" dedi Begüm, sert bir sesle. "Gerçekten saygısızlık yapmak istemiyorum. Kalbini de kırmak istemiyorum. Ama artık seni de istemiyorum. Kara'yı, adamlarını, düşmanlarını, hiçbir şeyini istemiyorum. Sessiz, sakin, kendi hâlimde, tek başıma ya da sevgilimle yaşamak ve mümkünse bir daha seninle görüşmemek istiyorum."

"Ölmek mi istiyorsun?" diye sordu Bora, ciddi bir ifadeyle. "Bu mu istediğin?"

"Ölmek istemiyorum. Ama ölmeyi, bu hayata ve sana tercih ediyorum," dedi Begüm, buz gibi bir tavırla.

Bora hafifçe yutkunurken canının yandığını hissetmiştim. "Eyvallah," dedi Bora, kısık bir sesle. "Ne kadar dayanabilirsin peki?" diye devam etti. "Çünkü ge-"

"Geri dönüşü olmaz, biliyorum," dedi Begüm, Bora'nın lafını keserek. "Biliyorum abiciğim seni, bana kendini anlatma... Affetmezsin. Aramaz sormazsın. Umursamıyor görünürsün belki de... Ya da cidden umursamazsın belki, bilemiyorum ama hepsine hazırlıklıyım."

"Zorda kaldığında ne yapacağını düşündün mü peki?" diye sordu Bora. Yüzünde ya da bakışlarında hiçbir ifade kalmamış ve hiçbir şey hissetmiyormuş gibi bakıyordu Begüm'ün gözlerine.

"Holdingdeki payımın yönetimi yine sende kalsın. Düzenli para yatıyor zaten hesabıma. Param bitince hesabıma değil sana geliyordum ama bundan sonra gelmem. Zaten para dışında da bana manevi yaptığın bir şey yok, Kara da başka bir şey yapamaz zaten," dedi Begüm, gözlerini Bora'dan kaçırıp, önündeki tabağa yönlendirerek.

Bora'nın yüzüne ise açıkça şaşkınlık yayılmıştı. "Avukat tut kendine," dedi, tok bir sesle. Yüzündeki şaşkın ifade yerini hızlıca ifadesizliğe bırakmıştı ve konuşmanın onun için bittiği belliydi. Begüm, Bora'nın sanki bile isteye damarına basmış ve akışı bu şekilde yönlendirmişti. "Holdingdeki imza yetkinin bende olmasını istemiyorum," diye devam etti, sert bir sesle. "Kendin mi yönetiyorsun yoksa hisselerini bana mı satıyorsun, karar ver. Aramızda hiçbir bağ kalmayacak," dedi.

"Güzel," dedi Begüm, zorla gülümseyerek. "Başından bir bela eksik olmuş olur böylece. Sen de, çoktan ölmüş ablanın sevgilisini öldürmediğin için, kendi nişanlını korursun rahat rahat. Tüm odağını ona çevirirsin," dedi, alaylı ama acı dolu olduğunu gizleyemediği bir ifadeyle.

"Annem ve babamdan kalan tüm taşınmaz mallar için dava aç," dedi Bora, sert bir ifadeyle. Begüm'ün, *Bora hakkını* kaybettiğini ve de Bora'nın asla taviz vermeyeceğini hissediyordum.

Begüm, gözlerinin dolmaması için kendisini kasıyor ve bunu saklayamıyordu. "İstemiyorum ben hiçbir şey," dedi Begüm, kısık bir sesle.

Bora, bakışlarını bana çevirmişti. Yumuşacık bir sesle, "Nazlı, annemin gerdanlığıyla küpelerini Begüm'ün geri almasını istiyorum," dedi.

"Saçmalama!" dedi Begüm, şaşkınlıkla. Fakat Bora ona dönmemiş, bakışlarını yüzümde tutuyordu. Ne tepki vermem gerektiğini bilmiyordum ama başımı Bora'yı onaylarcasına sallayıp, ayağa kalktım. Begüm, öfkeyle, "Naz! Hayır!" diye bağırdı.

"Sesinin tınısına dikkat et!" dedim, kaşlarımı kaldırarak. Bu resmin içinde ne işim olduğunu çözemiyordum fakat çok ani, çok bodoslama, çok dan diye, çok fevri ve belki çok da yersiz bir tepkiydi verdiğim.

"Verdiğim hediyeyi geri alacak değilim," dedi Begüm, üzüntülü bir ifadeyle. "Abimle benim aramda bu, lütfen..."

Bakışlarımı Bora'ya çevirdim. "Abin getirsin madem," dedi ve ayağa kalkıp salona girdi.

Begüm, Bora'nın ardından, tuttuğu tüm gözyaşlarını serbest bıraktı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Derin bir nefes aldım ve küçük adımlarla yanına ilerleyip, omzuna elimi koydum. "Bırak!" dedi, öfkeyle. "Bırak, dokunma." Bora'nın tarafını tuttuğumu düşünüyor ve kendini yapayalnız hissediyordu.

"Sakin ol Begüm," dedim, kısık bir sesle. Zaten Bora'nın, onun bu hâlini gördükten sonra geri adım atmaması mümkün bile değildi. Omzuna bir kez daha elimi koyup ona sımsıkı sarıldığımda, Begüm daha çok ağlamaya başlamıştı.

Masadan gelen sert bir sesle bakışlarımı kaldırdım. "Al!" dedi Bora, en az masadan gelen ses kadar sert bir sesle. Gerdanlığı kutusuyla beraber, sertçe masaya bırakmıştı ve anlamıştım ki Begüm'ün hâline aldırış edeceği falan yoktu.

"Senden nefret ediyorum," dedi Begüm, ağlamalarının arasında.

Bora tepkisizce yerine otururken biraz geri çekilmiş ve bakışlarımı Bora'nın yüzüne dikmiştim. Şaşkınlıkla, "Astımı var?" dedim.

"Ben doktor değilim," dedi Bora, düz bir ifadeyle. "Astımıyla da kendisi ilgilenebilir pekâlâ... Ama parası neyse karşılayacağıma söz verebilirim.

Sonuçta hâlâ benim çatımın altında." *Begüm'ün dilinden konuşuyor Naz.* Begüm'ün ağlamaları öfkeli ve de güçlü bir kahkahaya dönüşürken, Bora yapmacık bir şaşkınlıkla Begüm'ün yüzüne bakıyordu.

"Sus!" dedi Begüm, bir süre sonra. Derin bir nefes alıp yerime oturdum.

"Ne zaman toplarsın eşyalarını? Odanı boşalttıracağım," dedi Bora, gülümseyerek.

"Ablanın hatıralarıyla donatırsın," dedi Begüm, ters bir ifadeyle.

"Güzel fikir," dedi Bora.

Begüm, bakışlarını bana çevirdiğinde ne söylemem ya da nasıl bakmam gerektiğini bilmiyordum. "Bir anda bu kadar acımasız ve bu kadar vurdumduymaz bir kimliğe bürünebilen bir adamla evleneceğin için çok şanssız olmalısın," dedi, kaşlarını kaldırarak. "Eminim şu an beni öldüremediği için çok üzülüyordur," diye devam etti, sitemle.

Bakışlarımı Bora'ya çevirdiğimde, sadece gülümsüyordu. "Tam öyle değil o ya," dedi, alaylı bir ifadeyle. "Yani mesela sen..." diye devam etti, bakışlarını Begüm'e çevirerek. "Öldürmeye gerek kalmadan alt edilebilirsin, neden elimi kana bulayayım?" dedi, gülümseyerek. Dudaklarını ıslattı ve derin bir nefes alıp daha çok gülümsedi. "Şimdi Beyza'yı ne kadar çok sevdiğimi anlatsam çok daha öldürücü darbe olur senin için," dedi.

"Öyle mi?" dedi Begüm, kaşlarını kaldırarak. Bora, başını onaylarcasına salladığından hâlâ gülümsüyordu. "O zaman..." dedi Begüm etrafına bakınarak. Yan sandalyedeki çantasına elini daldırdı ve içinden bir kitap çıkardı. Bir şiir kitabı. Murathan Mungan'a ait, *"aşk için ne yazdıysam"* adlı şiir kitabı. Ve kitabın yüz kırkıncı sayfasını açtı.

Oturduğum yerden Begüm'ün kaçıncı sayfayı açtığını göremiyordum elbette ama biliyordum. Anlamıştım. Bora'nın gülümseyen yüzünde gizli bir merak oluşurken, gözleri de hafifçe kısılmıştı ve dikkatle Begüm'ün hareketlerini izliyordu. Begüm kitabın arasından çıkardığı bir fotoğrafın arkasını bize döndürdü.

"Kuşkusuz. Geri geleceğim. Tam gözlerinin karşısına."

Böyle yazıyordu fotoğrafın arkasında. Ezbere bildiğim için mi, ben ellerimle yazdığım için mi, yoksa bu mesafeden okunabildiği için mi görebiliyordum bilmiyordum; Bora okuyabilmiş miydi? Yüzümü ona çeviremiyordum.

"*Kuşkusuz. Geri geleceğim. Tam gözlerinin karşısına,*" dedi Begüm, imalı bir ifadeyle. Sanırım Bora'nın okuyup okuyamadığını bilmediği için kendisi de sesli bir şekilde dile getirme ihtiyacı hissetmişti. Toni Morrison'un kaleme aldığı, aslında Anıl için yazılmayan fakat bana devamlı olarak Anıl'ı çağrıştıran *En Mavi Göz** kitabından, en sevdiğim alıntıydı bu; casino'ya girmeden, Bora ile tanışmadan saatler evvel, babamın emanetiyle vedalaşmadan hemen önce fotoğrafın arkasına yazmıştım.

"Ne bu?" diye sordu Bora, düz bir sesle. Bakışlarımı ona çevirdim. Fakat onun muhatabı ben değildim, Begüm'dü. Bora anlamıyordu!

"Her şeyi kontrol altında tutan Kara'nın... Nişanlısının... 28 Şubat 2017'de, yani yaklaşık bir ay önce, bu fotoğraftaki adam için..." dedi ve elinde tuttuğu fotoğrafı sertçe, hepimizin görebileceği şekilde masanın üzerine bıraktı.

Anıl'ın en sevdiğim fotoğrafını.

"Bu adam için yazdığı cümle," dedi Begüm, fotoğrafa bakarak. "Kontrol edememişsin sanırım. Ya da dur, bir ay diyoruz sadece... Belki unutamamıştır daha Naz, bu adamı," diye devam etti, bakışlarını Bora'nın gözlerine çevirerek.

"Kes sesini!" dedi Bora, öfkeyle. Çok büyük bir öfkeyle ya da. Aslında bağırması falan gerekiyordu ama tam anlamıyla dumur olmuştu; beklemediği bir anda, beklemediği bir şekilde yemişti sırtına hançeri ve bunu gerçekten de kontrol edememiş olmasının şaşkınlığını yaşıyordu. Bana değdirmediği ve yalnızca Anıl'ın fotoğrafının üzerinde tuttuğu bakışlarından büyük, çok büyük bir öfke akıyordu.

Begüm'ün bakışları bana çevrildiğinde, susması için kafamı hafifçe iki yana salladım fakat o gülümseyerek arkasına yaslandı ve dudakları aralandı: "Kara'ya rağmen bu fotoğrafı yok edemeyecek kadar çok mu sevdin Anıl'ı yengeciğim?"

Saniyeler içinde masa örtüsünün hiddetle çekilerek, masanın üzerindeki her şeyin yerle bir olmasını izledim. Bu, Kara'nın normal hiddeti miydi yoksa aşık bir Kara'nın hiddeti miydi emin değildim fakat Begüm, abisinin damarına nasıl basılacağını, kendisini kale almasını nasıl sağlayacağını, aynı kendi yanan canı gibi onun da canının nasıl yanacağını biliyordu ve amacına ulaşmıştı.

---

* *En Mavi Göz (The Bluest Eye),* Nobel Ödüllü yazar Toni Morrison'ın (18 Şubat 1931 - 5 Ağustos 2019) ilk kez 1970 yılında yayımlanan romanı.

Begüm, Bora'nın zaafının üzerine giderken, beni de hiç düşünmeden yanında götürmüştü ve bundan, şu an için büyük bir zevk alıyordu; ve fakat, hiç şüphesiz, bunun geri dönüşü ikimiz için de acılı olacaktı.

♠

Begüm'ün gitmesi gerekirken, Bora'nın ortamı terk edip hızla salona girmesini ve Gökhan'ın da hızlıca verandaya gelmesini izledim. Begüm tam karşımda, krize girecek derecede ağlıyordu. Astımı olduğunu ve çok ağlarsa tıkanacağını biliyordum. Neyse ki Gökhan vardı çünkü kalkıp Begüm'e sarılmak ya da onu teselli etmek istemiyordum.

Biraz olsun kendine geldiğinde, "O fotoğraftaki benim çocukluk arkadaşım, Begüm," dedim.

Şaşkın bakışları beni bulurken, Gökhan da en az onun kadar şaşkın bir şekilde bana bakıyordu. "Özür dilerim ben sadece..."

"Ne fotoğrafı?" diye sordu Gökhan.

"Begüm, Bora ile tartışırken, benim eşyalarımın arasında bulduğu şiir kitabını kendi çantasından çıkarttı da... Arasında da Anıl'ın fotoğrafı vardı," dedim, sakin bir şekilde.

"Ciddi misin sen?" dedi Gökhan, Begüm'e. Sesinde kızgın, hatta çok kızgın bir tonlama vardı. Begüm'e dönmüştü. "Sana ne kızım el âlemin eşyasından, kitabından?! Abine gösterilecek şey mi bu? Adam dünya şeyle uğraşıyor, damarına basmaya çalışıyorsun! Yine Beyza kıskançlığın mı tuttu?"

"Dün benimle aynı fikirdeydin," diye mırıldandı Begüm.

"Aynı şey değil Begüm! Ben Beyza'ya saygı duyuyorum. Atladığın bir şey var, ne olursa olsun o, senin ablan!" dedi Gökhan. Begüm, hızla ayağa kalkıp söylenerek içeriye girerken; Gökhan, yerde konumlanan tabaklardan birine tekme atmıştı.

"Nasılsın?" diye sordum Gökhan'a. Ciddi olup olmadığımı sorguladığı bakışları üzerimdeydi. Aldırmadım. Bora'ya kırgın olduğunu gözleri ele veriyordu. "Bora'yı çok seviyorsun," dedim, gülümseyerek.

"Yola onunla devam edip etmeyeceğimi bilemiyorum. Ama *'Ne hâlin varsa gör!'* de diyemiyorum işte."

Biriyle konuşmaya ihtiyaç duyduğunu anladığım için, "Kahve içmeye çıkalım mı?" diye sordum. Gökhan, gülümsedi ve başını beni onaylarcasına salladı.

♠

Denize komşu bir masaya doğru ilerlerken, burayı ne kadar özlediğimi hissediyordum. Okul çıkışı içilen çaylar, dersi ekip yapılan kahvaltılar ve de bitmek bilmeyen hafta sonu buluşmaları... Çok eskide olmamasına rağmen, üzerinden onlarca sene geçmiş gibi hissediyordum; şimdi, o insan değilmişim gibi.

Evden çıktığından beri Bora'yı dört kez aramama rağmen çağrılarımı ve buraya gelirken, *"Gökhan'la kahve içmeye gidiyoruz. Sahilde bir kafe var, ben çok severim. Hazırlık kampüsü de Kilyos'taydı ya bizim... Sık sık giderdik o kafeye. Hande de gelecekmiş sonra. Akşam, belki sen de gelirsin, beraber yemek yeriz. Ne dersin?"* diye yazdığım mesajı ve hatta üstüne iki kez daha uzun uzun çaldırdığım telefonumu yanıtsız bırakmıştı. Belki işi vardı, belki de şiir kitabının arasındaki fotoğrafta, belki de fotoğrafın arkasındaki yazıda takılı kalmıştı. Bilmiyordum. Ama tüm bu bilinmezliklerin içinde bildiğim tek şey, benim bir suçumun olmadığıydı.

Masaya oturur oturmaz, "Aydın kim?" diye sordum.

Gökhan, bu soruyu beklemiyor olacaktı ki afallamıştı. "Bora'nın en güvendiği insanlardan birisi," dedi, keyifsizce. Verdiği cevap beni tatmin etmemişti. Ve bunun farkında olmalıydı ki, devam etti. "Abim," dedi. Gözlerim yuvalarından muhtemelen çıkmıştı. Gökhan'ın bir abisi mi vardı? *Bir yaşıma daha girdim Naz, nasıl hiç haberimiz olmaz?! Çüş!*

"Çüş!" diye bağırdım. Etrafımızdaki insanlar, muhtemelen dönüp bize bakmışlardı.

Gökhan, küçük bir kahkaha attı. "Uzun hikâye... Sonra anlatırım sana. Aydın'ın yüzünü görmek dahi istemiyorum ama beyefendi bana onun sözünü dinlememi emretti!" dedi sitemle.

"Bora'yla çok enteresan bir ilişkiniz var. Arkadaş mısınız yoksa çalışan-patron mu bazen anlayamıyorum," dedim merakla.

Gökhan, bir süre denizde tuttuğu bakışlarını en sonunda yüzüme sabitledi. "Kardeşi gibi sever beni. Hatta gibisi fazla bile. Ama zor adamdır Bora. İnce sınırları vardır. Kardeşine de böyle davranır. Sözünü dinlemek zorundasındır. Ha dinlemiyor musun? Gözünün yaşına bakmaz. Mesela ciddiydi dün akşam, ya hep ya hiç olmak üzere bir karar vermemi istediğinde," dedi, buruk bir tebessümle.

"Zor bir adam değil. Çok zor bir adam," diye mırıldandım.

"Emin ol Naz... Bora'nın hiçbir zorluğunu görmediğine yemin edebilirim," dedi, daha samimi bir gülümsemeyle.

Göz devirirken, sıkıntılı bir de nefes verdim ve kollarımı bağladım. "Mesaj attım ona ama cevap yazmadı. Aradım da tabii altı kez, açmadı. Fotoğraf mevzusuna sinirli muhtemelen."

"O fotoğrafı saklamana sinirli değildir. Bora, durduğu yeri gayet iyi bilir. Saygı duyar senin geçmişine. Ama Begüm'ü hesaba katmamana, o fotoğrafın olduğu kitabı ortada bırakmana elbette sinirlenmiştir. Çünkü kendisi çok kontrolcüdür. Ve elbette yani sonuçta... Kardeşinin yaptığı ima hoş değil, hazmedemiyordur."

"Begüm'ün yaptığı çok ayıptı ama... Yani eski sevgilim de olabilirdi Anıl ya da ne bileyim çok büyük bir kavga etmemize sebep olabilirdi mesela," dedim, mutsuz bir biçimde. *Naz, henüz kavga edip etmeyeceğinizi de pek bilmiyorsun aslında.*

"Bora için mesele neyin olduğu değil, senin için ne olduğudur Naz... Unutulacak kadar eskilerde kalmadı. Yaklaşık bir ay önce, Anıl ölürse yaşayamayacağını, günden güne eriyeceğini düşünüyordu. Bora, yanlış tahmin yapmaz kolay kolay..." dedi, buruk bir tebessümle.

"Ama şimdi kendisine ne kadar çok aşık olduğumu biliyor," dedim, soru soran gözlerle.

"Ama gözlerinde gördüğü Anıl aşkını öyle hemen unutmasını bekleme. Unutmak istiyordur emin ol... Ama patavatsızlık yapanlar..." dedi ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Bak Naz... Begüm Beyza'yı çok kıskanır. Abisini paylaşamaz aslında kolay kolay. Belki seni de kıskandı ama hiç belli etmedi, bilemeyiz. Şımarıktır da biraz. Ama kötü niyetli değildir." Beni rahatlatmaya çalışıyordu sanki. "Sen de kızma ona boşuna. Havaalanına gidiyormuş zaten ve bir süre de dönemez," dedi.

Şaşkınlıkla, "Bora'yla vedalaşmadan mı gitti?" diye sordum.

Gökhan gülümsedi. "O Kara'yı muhatap almış kendisine... Kara ile vedalaşılmaz Naz."

"Begüm sözde Bora'yı terk edecekti ama kendini terk edilirken buldu. Bora'nın tavrını hazmedemedi o da," dedim, iç çekerek.

"Elif de işte," dedi, samimi bir ifadeyle. "Nikâhta Bora'yı terk etmek isterken, Kara tarafından müebbet yedi. Böyledir Kara. Ondan gitmeye kalkarsan, seni ebediyen terk eder... Bana da aynısını yapacak."

"Gerçekten onu Mehmet konusunda yalnız mı bırakacaksın?" diye sordum, merakla. Gökhan'ın yüzüne çaresiz, ne yapacağını bilmediğini gösteren bir ifade yerleşmişti. Bakışlarını denize çevirdi ve ikimiz de derin bir sessizliğe gömüldük.

♠

"Merhaba," dedi Begüm'ün sesi. Şaşkınlıkla önce Begüm'e, ardından da ona buruk bir tebessümle bakan Gökhan'a çevirdim bakışlarımı. "Oturabilir miyim Naz?" diye sordu Begüm, mahcup bir ifadeyle.

"Ta-tabii," dedim, şaşkınlıkla. Begüm, Gökhan'ın yanına oturur oturmaz, Gökhan'a sımsıkı sarılmıştı. İki dakika on yedi saniye, Gökhan'ın omzundan başını kaldırmayan Begüm'ü, şimdiden affetmiş olmam normal miydi?

"Naz," dedi Begüm, masaya gelişinin altıncı dakikasında. "Gerçekten çok ama çok özür dilerim. Konu asla seninle alakalı değildi ama seni, bile isteye yaktım... Çünkü, abimin damarına ancak seni kullanarak basabilirdim. Ve abimin, damarına basmadığım sürece beni ciddiye almayacağını biliyordum," dedi, utandığı her hâlinden belli yüz ifadesiyle.

"Begüm," dedim, ciddiyetle. "Sen bizim aramızda çok hassas bir noktaya dokundun." Begüm, başını yere eğmiş ve dudaklarını dişliyordu. "Ama bence en büyük kazığı bana değil, kendine attın."

"Bir gün abimi arayacağım Naz," dedi Begüm, acı dolu bir gülümsemeyle. "Uzun uzun çalacak telefon ve en sonunda başka birisi tarafından açılacak. Bana, onun öldüğünü söyleyecekler. Ben bu rüyayı, annemle babam öldüğünden beri görüyorum. Ben bu rüyanın, bir gün gerçeğe döneceğini biliyorum. Ben aramamak istiyorum Naz. O haberi almamak için, gerekirse en uzağında olmak istiyorum."

"Kara haber tez duyulur üç numara. Olacağı varsa olur," dedi Gökhan, kolunu Begüm'ün omzuna atarak. "Bu haber sana, sen nerede olursan ol, gelecekse gelir. Sanırım Bora haklı... Türkiye sana asla yaramıyor. İngiltere'ye mi gidiyorsun, konserlere mi kaçıyorsun, Kerem'le komşuculuk mu oynuyorsun ne yaparsan yap... Ama kendine gel."

"Çok kez kavga ettik, ama bu sefer gerçekten de farklı olduğunun farkındayım. O çekip fırlattığı masa örtüsü aslında bendim. Artık yokum onun için, bunu biliyorum," dedi Begüm. Gözleri dolmuştu ve onun da çok fazla canı yanıyordu.

"Begüm'cüğüm," dedim, tebessüm ederek. "Bak ben bir parça kindarımdır," diye devam ettim. "Benim şu an sana acayip sinir olmam, öfkeli olmam hatta belki masayı falan devirmem gerekiyor," dedim, buruk bir tebessümle. *Aynı Bora gibi Naz!* "Ama sen benim için o kadar kıymetlisin ki... Çünkü benim sevdiğim adamın kardeşisin. Kardeş ya... Kardeş. Şimdi, ben sana karşı böyle hissederken, abin sana ne kadar küs kalabilir ki?" dedim ve Begüm'ün masanın üzerindeki ellerine uzanıp avuçlarımın arasına aldım.

"Tahmin bile edemezsin," dedi Begüm, cılız bir sesle. "Abim keşke küsse, kızmış olsa, öfkeli olsa... Az evvel gittiğimi haber vermek için aradım ve telefonu açtı Naz. Konuşuyor benimle. Elif Abla onu nikâhta terk ettikten sonra onunla da konuştu yeri geldiği zaman. Babam ona tokat attıktan sonra, onunla da konuştu yeri geldiği zaman. Abim sildiği insanlarla konuşur. Çünkü abim bir insanı siliyorsa onu *hiç* yerine koyuyordur zaten." Şaşkınlıkla yutkundum. "Abim değer verdiği insandan kaçar, küs kalır, soğuk davranır ama eğer silmişse... *'İyi yolculuklar, yarın avukatım seni arayacak. Dikkat et kendine,'* der ve geçer. Bağırmaz bile mesela. Anlıyor musun?" dedi, burnunu çekerek.

Gökhan'ın bakışlarına yerleşen endişe, Begüm'ün gözlerinden yeniden yaşlar dökülmesine sebep olmuştu. "Durum o kadar ciddi mi gerçekten?" diye sordu Gökhan.

"İnince aramamı bile söylemedi. Kendi arabamla gidiyorum havaalanına... Bırakacağım orada, kimse gelmiyor benimle," dedi Begüm, ağlarken.

Gökhan, Begüm'ün gözlerindeki yaşları silerken, "Begüm, seni tabii ki de çok seviyor," dedi.

"Sildi beni," dedi Begüm ve elleriyle yüzünü kapatıp daha çok ağlamaya başladı. "Kara'dan nefret ettiğim için sildi beni."

"Telefonun çalıyor," dedi Gökhan, Begüm'ün omzuna dokunarak. Begüm, ıslak gözlerine aldırmadan çantasından telefonunu çıkarttı ve açtı. "Efendim Seren?" dedi, sesinin tonlamasını ayarlamaya çalışarak. "Kilyos'tayım," diye devam etti. "Abim mi çağırıyor?" diye sordu, heyecanla. "Anlamadım," dedi, yedi saniye sonra. "Nasıl yani?" dedi, üç saniye sonra. "Gelmeyeceğim Seren," diye devam etti. "Bana ne?!" diye sordu, sertçe. Ve altı saniye daha karşı tarafı dinledikten sonra, telefonu kapattı.

"N'olmuş?" diye sordu Gökhan, meraklı bir ifadeyle. *Durumlar çok ciddi Naz!*

"Teklifini incelemem için Seren holdinge çağırıyor beni," dedi Begüm, yeniden ağlamaya başlayarak.

"Ne teklifi?" diye sordu Gökhan.

"Hisselerimi satın almak istiyormuş," dedi Begüm, zor çıkan bir sesle. Ardından masanın üzerine koyduğu telefona uzandı fakat elleri titriyordu. Hızlıca ekranda bir şeyler yaptıktan sonra, telefonu masanın üzerine koydu. Birisini arıyordu ve sesini hoparlöre vermişti.

"Evet?" dedi, Bora'nın telefondan gelen mesafeli ve de dümdüz sesi.

"Abi," dedi Begüm, acınası bir ifadeyle. Gökhan, Begüm'ün başının üzerine çenesini yerleştirmiş ve belki de onu sakinleştirmek istercesine ona sarılmıştı.

"Evet?" dedi Bora.

"Ben hisselerimi falan-"

"Kahve," dedi Bora, Begüm'ün sözünü keserek.

"Müsait misin?" diye sordu Begüm, derin bir nefes aldıktan sonra.

"Evet," dedi Bora, üçüncü kez.

"Ben hisselerimi-"

"Teşekkür ederim," dedi Bora. Her neredeyse, etrafındaki insanlarla konuşuyor ve de Begüm'ü ciddi anlamda asla kale almıyordu.

"Abi yapma bunu," dedi Begüm, gözyaşlarını kontrol etmeye çalışarak. Yüzünü elinin tersiyle devamlı olarak silmesine rağmen, gözlerinden akan yaşların sonu gelmiyordu. "Böyle ayrılmak istemiyorum seninle." Altı saniye boyunca Bora'nın bir şey söylemesini bekledi ama cevap alamadı. "Düşman olmak istemiyorum!"

"Kalleşlerle düşman olmam ben," dedi Bora, tok bir sesle. "Senin yaptığını bana Mehmet yapmaz mesela. Bugünkü ithamın gerçek olsaydı ve de senin yerinde Mehmet olsaydı, ortadaki ayıbı örter, ifşa etmez ve adam gibi benim karşıma geçer, bana adam gibi anlatırdı," diye devam etti. "En büyük düşmanımdan söz ediyorum," dedi ve boğazını temizledi. "Sen ise, beni, sabahtan akşama kadar dedikodu yapıp alışverişe gittiğin akranlarınla karıştırdın. Okulun popüler çocuğunu paylaşamayan kızların yaptığı kavgadan farksızdı. Yaşına veriyorum. Benim canımı acıtmak istemenden başka kötü bir niyetin olmadığını da gayet iyi biliyorum."

"Özür dilerim," dedi Begüm, ağlayarak.

"Özür dilenecek noktaya getirmemeliydin kendini, bu kadar düşürmemeliydin kaliteni. Nerede kaldı senin hanımefendiliğin? Ben, seni, yanım-

da kardeşim diye dolaştırıyorum. Eğer ben günün sonunda utanacağımı bilseydim, bu kadar emek vermezdim sana. Benim için yalnızca bir hayal kırıklığı oldun bugün," dedi Bora.

"Ben de Kara'nın kardeşi olmaktan utanıyorum," dedi Begüm. Gökhan, gözlerini sımsıkı yummuş ve de müdahale etmemek için çok zor duruyordu fakat Begüm'e yine kızmıştı.

"Merak etme, sen artık Kara'nın hiçbir şeyi değilsin. Nüfus üzerinde, Bora Karabey'in kardeşi olarak gözükmen de benim elimde değil," dedi Bora. "Sen kendin istedin zaten Kara ile bağları koparmayı... Ve de ben de sana saygı duyuyorum. Umarım bundan sonra gerçekten de istediğin gibi bir hayat yaşar ve hep mutlu olursun."

"Bu kadar kolay değil," dedi Begüm.

"Senin seçimindi," dedi Bora ve çağrı sonlandı. Bu kadar katı cümleler kuran, Begüm'ün hıçkırıklarına kulak kapatan ve ne kadar üzgün olduğunu görmezden gelen adamın Kara olduğunu söylüyorlardı; oysa yanılıyor olmalılardı. Kalbi kırık bir adamdan başkası değildi bu cümleleri kuran kişi. Begüm'ün yüzü bembeyaz olurken, arkasında bıraktığı kırık bir kalple ilk kez yüzleşiyordu. Begüm, amacına ulaşmış ve de abisinin canını yakmıştı fakat Bora, kendi içindeki ateşi Begüm'e de değdirmekten çekinmeyerek belki de ona hayatının dersini veriyordu.

♠

Begüm gittikten sonra Hande, Gökhan ve ben tüm günü beraber geçirmiştik. Hava kararmıştı. Bora ne mesajıma cevap vermiş ne de sonraki çağrılarımı yanıtlamıştı. Herkese göre bu iyi bir şey gibi dursa da ben artık emin olamıyordum. Gökhan, onun bana sinirlenmediğini düşünse de bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamamak için aptal olmak lazımdı. Kendimi sorguladığımda, kendimde hiçbir suç bulamıyordum. Anıl'ın fotoğrafını saklıyor olmanın bir suç olduğunu düşünmüyordum. Evden çıkmadan yerden aldığım ve tekrar eski yerine koyduğum fotoğrafı saklamaya devam edecektim de.

"Naz, akşam yemeğini evde mi yemek istersin?" diye sordu Gökhan. Hande ile göz göze gelmiştik. Bana, ne olduğunu sormamıştı ama bir şeylerin döndüğünü tatsızlığımdan tahmin ediyor olmalıydı.

Gülümsedim. "Evet, ben kalksam iyi olur."

"Ben bırakacağım seni," dedi Gökhan.

"Gerek yok... Yemeğinizi yiyin siz, ben kendim giderim," dedim.

"Şimdi Bora'yla yeniden atışmama gerek yok," dedi Gökhan, hesabı istemek için gözleriyle mekanı tarıyordu. Hande ise ısrarla bir şey sormuyordu. Bu sırada telefonum çalmaya başladı. Bora arıyordu.

"Efendim?" dedim, heyecanla.

"Konum at bana," dedi. Sesi buz gibiydi. Ve telefonu suratıma kapattı. Dalga mı geçiyordu? Pekâlâ nerede olduğumu öğrenebilirdi, bu aramayı yapmasa da olurdu. Derin bir nefes aldım. Suratıma bakan insanların, nefret ettiğim birisinin aradığını düşünmeleri gerekirken, Hande ve Gökhan, Bora'nın aradığını anlamıştı.

Bora'ya bulunduğumuz yerin konumunu attım.

"Geliyormuş," dedim. Gökhan, başını hafifçe anladığını belli etmek için salladı. Hande, belki de yanımıza geldiğinden beri yaptığı gibi, ortamı neşelendirmek için bir şeyler anlatmaya devam etti. Ve ben de onu dinliyormuş gibi yaparak, sessizliğimde boğulmaya devam ettim.

"İyi akşamlar," dedi bir müddet sonra, Bora'nın buz gibi sesi. Bakışlarımı ona çevirdim. Gözlerinde de tüm dünyanın iklimini kutuplara çevirmeye yetecek soğukluk olduğunu görebiliyordum. *Demek ki Anıl'ın fotoğrafını saklaman, Bora için bir suçmuş Naz.*

"Hiç oturma da eve gidelim," dedim, düz bir sesle. Oturmaya niyeti var mıydı, onu bile bilmiyordum.

"A-aaa! Oturun canım. Birlikte yemek yiyelim," dedi Hande, abartılı bir gülümsemeyle. Hande, sevgilimle atıştığımızda ya da bir sorun yaşadığımızda, olayları sihirli değneği varmışçasına çözecek ilişki tecrübesine sabitti elbet; ama ben, ona gol atmış ve Bora Karabey'le sevgili olmuştum. Hande'nin bile, söz konusu Bora olduğunda elinden hiçbir şey gelmezdi.

"Bence de," dedi Bora. Sandalyeyi çekip oturmuştu bile çoktan. Hatta, iyice yerleşmişti de. Bir elini kaldırıp garsonu çağırdı. Bana inat olsun diye mi böyle davranıyordu? *Acıkmıştır diye düşün de ağzınızın tadı bozulmasın Naz.* Tat mı kalmıştı ki?

"N'aber?" diye sordu Gökhan, Bora'ya.

"Verdin mi kararını?" diye yanıtladı Bora, Gökhan'ı. Üstelik keskin ve oldukça soğuk bir sesle yapmıştı bunu; kırmaya ve dökmeye ant içmiş gibi davranıyordu.

"Sen sabırlı bir adamsındır. Ne bu acele?" diye sordu Gökhan. Sesindeki ve yüzündeki kırgınlığı gizleme gereği duymamıştı. Belki sınırlarını

Bora kadar net çizemiyordu ama gerçekten de canı yanıyordu, bunu ben bile anlayabiliyordum.

"Buyurun efendim ne alırsınız?" diye sordu, araya giren garson.

"Rakı!" dedim dan diye ve sert bir sesle. Bora dışındaki tüm gözler şaşkınlıkla bu ani çıkışıma çevrilmişti ve buna garson da dâhildi.

"A-aaa Hande!" dedi, uzaktan gelen bir ses. Bu sefer Bora da sesin geldiği yöne dönme zahmetinde bulunmuştu. "Ve Nazlı Alaca!" dedi, masaya gelen Arzu.

"N'aber Arzu?" dedi Hande, ayağa kalkmış ve Arzu'ya sarılıyordu. Aynısını ben de yaptım. İçmeden sarhoş olmak da sevdaya dâhildi, Arzu'ya tezkeresini alıp da sağ salim evine dönen evladım muamelesi yapmıştım.

"İyilik! Naz tebrik ederim, nişanlanmışsın," dedi Arzu, gülümseyerek.

"Tanıştırayım, Bora," dedim, elimle nişanlımı göstererek. Bora, tüm soğukluğunu bir kenara bırakıp nazikçe Arzu'yla tokalaştı ve dakikalar içinde, Arzu yemekte bize eşlik etmeye karar verdi. Bir derece iyi de olmuştu aslında. Arzu, belki sessizliğe saklanacak belki de yüksek ses çıkaracak gerginliği üfleyerek havaya uçurmuştu.

♠

Yemeklerimizi yerken Bora ya da Gökhan ne düşünüyordu bilmiyordum ama Hande ve benim tek odağımız Arzu'ydu. Bizden iki yaş büyüktü. Batı Dilleri ve Edebiyatları bitirmişti. Mezun olduktan sonra bir süre Amerika'da yaşamış ve şimdi, hazırlık kampüsünde göreve başlamıştı. Tüm bunları biraz evvel öğrenmiştim.

"Gelsene bir gün derse, konuk olarak," dedi Arzu bana, gülümseyerek.

"Kızım daha o, kendi derslerine gelmeye zor ikna oldu," dedi Hande, sevimli bir şekilde. Gökhan'ın Hande'ye bakışları çok güzeldi. Ve ancak, Hande'ye baktığında gülümseyebiliyordu bu masada. Çünkü yanımda oturan nişanlım, Gökhan'ın üzerindeki buz gibi sert olan bakışlarını çekme zahmetinde bulunmuyordu.

"Ya ama kampüs evine yakınmış, arada uğrayabilir," dedi Arzu. Onu hiç arayıp sormamama rağmen, hâlâ beni seviyordu anlaşılan.

"Gelmeye çalışırım," dedim, gülümseyerek.

"Sen peki Hande? Yazılım üzerine mi çalışmak istiyorsun hâlâ?" diye sordu Arzu.

Hande, rakısından bir yudum alırken gururla gülümsedi. "Kesinlikle!" dedi. "Hatta iş arıyorum şimdiden, kendimi yetiştirmek üzere."

"A-aa? Gel part-time çalış şimdiden bizde. Hedeflediğin kariyere faydası olacaksa," dedi bir ses. Dakikalardır konuşmadığı için yadırgadığım bir ses. Bora'nın, şimdi buz gibi olmayan ve gayet tok çıkan sesi...

Hande'nin gözleri sevinçten fal taşı gibi açılmıştı. "Faydası olacaksa mı? Dalga mı geçiyorsun benimle, Karabey Holding'den bahsediyoruz!" dedi, Bora'ya. Sesi yüksek çıktığı için Bora kızar mıydı? Sanmıyordum. Çünkü gülümsüyordu. Benimse canım yanmıştı. *Saçmalama Naz, Hande için sevin.* Hande için elbette seviniyordum ama daha bu sabah, bana, çalışmayacağım hakkında kesin bir yargıyla konuyu kapatan adamın, benim en yakın arkadaşıma bu teklifle gelmesi içimi kıyıyordu.

"E güzel. Neden daha evvel söylemedin? Uğra müsait olduğunda, yazılım departmanını bilgilendiririm ben," dedi Bora, gülümseyerek. Hande, sevinç içinde parıl parıl parlayan gözlerini önce Gökhan'a, ardından bana çevirdi. "Hatta gel yarın," diye devam etti Bora.

Hande ise mutluluktan ağlamak üzereydi. "Hatırlıyor musun Naz? Bora bizim okuldaki bir seminerde konuşmacıydı!" dedi, heyecanla. Ardından Arzu'ya döndü. "Geçen sene..." diye bilgilendirdi onu da.

"Bizim zamanımızda da çok istemişti İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi ama bir türlü ayarlanmamıştı," dedi Arzu, gülümseyerek.

"Neyse işte o gün... Bu an'ı yaşayacağımı söyleseler hayatta inanmazdım!" dedi Hande. Bakışları gözlerimde durdu. "Sen neden yoktun o seminerde?" diye sordu gözlerini kısarak, bunu yeni hatırladığı belliydi.

"Hakkımı başkasına devretmiştim," dedim, kısık bir sesle. Bora'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama gözlerimi Hande'den ayırmadım.

"Katılım mı sınırlı sayıdaydı?" diye sordu Arzu. Gökhan ile göz göze geldik. Şimdi, içeriye giren kişilerin neden özellikle çok iyi arandığını, neden seminerin küçük salonda olduğunu çok iyi anlıyordum; hatta bundan muhtemelen Gökhan sorumluydu. Gökhan'ın bana bakarken de gülümseyebilmesi, beni mutlu etmişti. Canımın acısını belki de en iyi o anlardı.

"Salon çok büyük değildi. Öncelikli olanlar son sınıflardı ama küçük sınıflardan işletme öğrencisi bir kız, içeriye giremediği için ağlıyordu. Dayanamadım," dedim, tebessüm ederek.

"Hatırladım şimdi! Ben de davetiye alacağım diye canımı dişime takmıştım," dedi Hande, sitemle. Sonra gülümsedi ve gözlerini masadaki herkesin üzerinde gezdirmeye başladı. "Bora'nın zekâsını merak ediyordu. Zaten genelde insanları zekâlarına göre değerlendirir... Ve muhtemelen orada olsaydı, onu köşeye sıkıştıracak sorular sorardı. Mesut Saklıkaya'ya yapmıştı aynısını. Kaya Okulları'nın sahibi hani..."

"Tahmin edebilirim," dedi Bora. Ama gülümsemiyordu. Söz konusu ben olduğumda gülümseme eylemini unutmuştu sanırım. Aramızdaki sorun, benim tahmin ettiğimden daha fazla olabilir miydi? *Üzülerek söylüyorum ki evet, Naz.*

"Senin gelecek planların ne? Senin hedeflerin hep yüksek olmuştu," dedi Arzu, gülümseyerek. Muhatabı bendim. Öncelikli gelecek hedefim, Bora'nın tam olarak kızdığı şeyi öğrenmekti.

"Bilmiyorum," dedim. Arzu ve Hande'nin kaşları çatıldı. Bu benden bekledikleri bir cevap değildi. Ben hep bilirdim. *Egonu kıssan mı Naz?* En azından, ne yapacağımı bilirdim.

"Nasıl yani?" diye sordu Hande, şaşkınlıkla. Şöyleydi ki, sekiz ay dolduğunda ne olacağı hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Geleceğim bir muammadan ibaretti. Yanımda oturan adam, yani nişanlım, yani Hande'ye iş teklifinde bulunan adam, yani Bora benim çalışmama izin vermiyordu. Ben, bunu nasıl anlatacaktım?

Bekledim. Aynı, onun yanına geldiğimin ertesi günü Pelin'e dediği gibi, *"Nazlı çok akıllı bir kız. Kendisi için en doğru olan kariyer planını seçeceğine eminim,"* demesini bekledim.

Demedi.

Boşlukta sallandığımı hissediyordum. İncecik bir ip vardı boğazımda. Normal zamanda asla rahatsız etmiyordu ama böyle zamanlarda tenimi kesiyordu. Bomboş baktım Hande'nin gözlerine. Arzu hiçbir şey sormadı. Gökhan ya da Bora da ağzını açmadı. Sessizliğime yeniden gömüldüm ve hiçbir şey söylemedim.

Bazı konuşmalar oldu, duymadım. Bora hariç olmak üzere, masadan kahkaha sesleri de yükseldi ama eşlik etmedim. Dakikaları saymadım. Kaç bardak rakı içtiğimi de saymadım. Hiçbir şey saymadım.

Öylece durdum.

Bir el dürttü beni. Tedirgin bir şekilde, bakışlarımı denizden masaya çevirdim. Arzu'nun eliydi bu. Bora'yı da aşmış, bana ulaşmıştı. Dalmış mıydım?

"Efendim?" dedim şaşkınlıkla. Öyle bir tonlamayla söylemiştim ki, masada oturmuyormuşuz da yoldan geçerken bana tanımadığım birisi laf atmıştı sanki. Öyle bir şaşkınlık hâkimdi gözlerimde ve her an küfredecekmiş gibi duruyordum.

"Kızım senden bahsediyoruz bir saattir!" dedi Arzu, gülerek. Ona şaşkınlıkla bakmaya devam ettim. Bora da bana bakıyordu. Aldırmadım. İstese pekâlâ dikkatimi kendine çekebilirdi. Bana varlığını ya da kim olduğunu hatırlatabilirdi. Yapmadı. "Hani deli gibi sarhoş olmuştun ya... Burada, sahilde!" dedi Arzu ve bir kahkaha attı.

"Ne zaman?" diye sordum, düz bir sesle. Sohbete katılmak yerine, "*Ya siz neyden bahsediyorsunuz? Benim burada ne işim var? Ve siz kimsiniz?*" diye çıkıştıktan sonra çığlık da atabilirdim mesela ama yapamadım. İyi ki de yapamadım; bu çok saçma olurdu.

"Hazırlıkta. Hüngür hüngür ağlamıştın, denize girmek istemiştin. Zor tutmuştuk seni. Onu anlatıyordu Arzu, Bora ile Gökhan'a," dedi Hande, bana bakarak.

"Sahi neden ağlıyordun o gün?" diye sordu Arzu. Anıl'la kavga etmiştik. Bunu mu söylemeliydim şimdi? Anlatmalı mıydım olayın iç yüzünü? Anıl bana sormadan, benim adıma, kendisiyle beraber bir tatil planı yaptı diye ona çok sert çıkıştığımı ve onun da yapmak istediği sürprize karşılık nankörlük ettiğimi söylemesi üzerine birbirimize girdiğimizi ve benim yanından çekip gittiğimi, tam da şimdi anlatmalı mıydım? O gün Anıl'a, kendisini ne zannettiğini sorduğumu ama bugün bir adama, kendisini ne zannettiğini soramadığımı ve bazen böyle olabileceğini de eklemeli miydim peki?

"Aman nereden hatırlasın," dedi Hande, abartılı bir gülümsemeyle. Kendisinin de benim gibi gayet de olayı hatırladığına çok emindim

"Çok başım ağrıyor, artık kalksak mı?" dedim, Bora'ya dönerek. Bakışları ifadesizdi. Başını *olur* anlamında salladı. Yalnızca Arzu'ya sarıldım. Hızlıca, koşarcasına ve hatta mümkünse eğer, uçarcasına buradan uzaklaşmak istiyordum.

"Naz! Sen de mezun olana kadar part-time bana eşlik edebilirsin. Asistanım olursun. Bir Bora Karabey değilim ama..." dedi Arzu, içten bir tavırla. Gülümsedim. Ve öyle bir gülümsemeydi ki bu, çok güçlü bir el boğazımı sıkıyor, nefesimi kesiyor, krize girene dek hüngür hüngür ağlamamı istiyordu. Hande ile Gökhan'a el salladım ve masadan uzaklaştım.

Bir minibüs, kapının önünde çalışır bir hâlde bekliyordu. İçine binmem gerekiyordu. Binmedim. Minibüse arkamı dönüp, sahile doğru yürümeye başladım. Bora'nın arkamdan geldiğine, Nazlı Alaca olduğum kadar emindim ve her adımımda muhtemelen onu daha çok sinirlendiriyordum.

Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm...

Sahile ulaştığımda ise iskeleye doğru yürüdüm. Sonra, iskelenin en ucuna kadar yürüdüm. O gün ağladığım yere oturdum ve ayaklarımı denize doğru uzattım. Soğuk muydu? Üşüyor muydum? Bora arkamda mıydı? Beni bırakıp gitmiş miydi? Ne kadar sinirliydi? Umurumda bile değildi. *Pardon Naz?* Yani Bora umurumdaydı da kalan hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Ben çalışacağım," dedim. Sesim, beni bile şaşırtacak derecede güçlü çıkmıştı. Denize konuşmuştum sanırım, çünkü hiçbir cevap alamadım. Belki de yoktu arkamda, boşluğa konuşuyordum. Bir süre daha öylece durdum. "İstesen de istemesen de çalışacağım. Benim derdim kariyer falan de-"

"Okuduğun bölümü çok seviyorsun," dedi. Sesi yumuşacıktı. Bana mı öyle gelmişti? Kaşlarımı çattım. Sinirli olması gerekmez miydi? "Ve o sevdiğin bölümden mezun olmamak için diretiyorsun."

"Nasıl yani, ne demek-"

"Okula benim zorumla gittin cuma günü Nazlı," dedi, yorgun bir sesle.

"Olabilir ama so-"

"Eğer gerçekten düzenli olarak okula gidersen, düzenli olarak dersine çalışır ve sınavda müfredata uygun yöntemleri kullanırsan... Mezun olduktan sonra bunu bir daha konuşabiliriz," dedi. Bu sefer sesi, kendinden emin çıkmıştı.

"Geleceğim tam bir belirsizlik ve bundan nefret ediyorum," diye mırıldandım.

"Belki de kalbindeki savaşta beni bu kadar desteklememeliydin," dedi. Şaşkınlıkla ona döndüm, ne alakası vardı? Yere oturmuş, dizlerini karnına doğru çekmiş, dirseklerini dizlerine yerleştirip ellerini öne doğru uzatmış ve bakışlarını denizde tutuyordu.

"Ne alakası var seninle?" diye sordum, sersemce çıkan bir sesle.

Bakışlarını bana çevirdi. Gözlerinin karası dumanlıydı; içinde gerçekten de yangınların çıktığını o an anlamıştım. "Yurt dışında çok daha güzel bir hayatın olabilir Nazlı," dedi. Ve bunu söylerken de oldukça ciddiydi.

"Burada olmaz. Türkiye'de olmaz. Benim yanımda olmaz Nazlı. Düzenin olamaz bir kere."

"Nasıl yani?" diye sordum, tedirgin bir şekilde.

"Her gün aynı saatte evden çıkıp, aynı saatte eve giremezsin mesela. Tehlikede olacaksın. Düzensiz bir düzen oluşturmak zorunda kalacağız seninle. Gittiğin her yerde koruma altında olmak zorundasın," dedi ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Nazlı, senden almak isteyecekleri şey canın. Farkında mısın?" dedi. Çok ciddiydi.

Kendimden emin bir şekilde, "Sen beni korursun," dedim.

"Küçük düşünüyorsun," dedi. Bakışlarını yeniden denize çevirdi. "Beni gözünde çok fazla büyütüyorsun mesela, ben süper kahraman değilim," dedi. Kapkara gözleri yeniden gözlerimi buldu. "Anıl'ı ben yaşatmadım Nazlı. Param vardı ve tedavi masraflarını ödedim. Düşünerek adım atan birisiyim, geleceği gören bir insan değilim. Birisi sana silah doğrulttuğunda, ondan önce davranıp ben ona kurşun sıkabilirim veya senin önüne atlayabilirim ama mermiyi durduramam ya da yönünü değiştiremem mesela... Ben kahraman değilim, insanım. Kahraman olsaydım, ablamı kurtarırdım..." dedi, yürek yakan bir sesle.

"Geceleri görüyorsun ama?" dedim. Onu teselli etmeye mi yoksa onu geri zekâlı olduğuma ikna etmeye mi çalışıyordum, hiçbir fikrim yoktu. Yüzünde mimik oynamamış, kelimelerim ona ulaşmamıştı bile.

"Çok daha güzel bir hayatı hak ediyorsun. Bir şiir kitabının arasında, belki yıllarca bir fotoğraf saklayacak kadar masum bir aşkı... Onun için bir yola girerken bile, ona döneceğinin sözünü yine onun fotoğrafına verdiğin masum bir aşkı. Başına gelen en kötü şey, içindeki sevginin karşılığını alamamak olsun. İnan bana, benimle yaşayacağın hayatın yanında bu hiçbir şey," dedi. Yüzü de sesi de ifadesizdi ama canının yandığını tam içimde hissetmiştim. Bora, Anıl'ın fotoğrafını saklamama sinirlenmemişti. Hissettiğini açıklayacak kelimeler var mıydı bilmiyordum. Kelimeler tükenmişti.

"Senden vazgeçmeyeceğim," dedim. Kara gözleri yeşil gözlerimden ruhuma doğru gidiyor, orada bir yere dokunuyordu. Daha bu sabah, gidebileceğimi söylüyordum ama kalbimin, bulunduğu yere çivilendiğini ve atmaya devam ettiği sürece, Bora'dan asla gidemeyeceğimi çok iyi biliyordum.

"Bir de vazgeçseydin?" dedi, kaşlarını kaldırarak. Yüzüne birkaç saniye muzip bir ifade yerleşmişti. Havayı dağıtmaya çalışıyordu ama o muzip ifade kusursuz çehresinde çok duramamıştı. En azından çabalamıştı.

"Sen benden vazgeçer misin peki?" diye sordum.

Neşesiz ve küçücük bir kahkaha attı. "Benimle pazarlık yapmaya mı çalışıyorsun sen?" diye sordu, kaşlarını çatmaya çalışarak. Ama yorgundu. Bunu bile yapamamış, mecali kalmamıştı. Gözlerinden, sesinden akıyordu bu yorgunluk. Fiziksel değildi, ruhsaldı elbette ve belki de köşeye sıkışmıştı. Düşünemiyordu. Tüm planlarının ortasına yıldırım gibi düştüğümü gerçekten de ilk kez bu kadar net hissetmiştim.

Zayıf noktasıydım onun; küçük kız kardeşi bile, beni kullanarak kendisine tepki vermesini sağlamış, sesini ona ancak öyle duyurabilmişti. Onun zayıf noktası olmak benim açımdan güzel karşılansa da onun için çok kötü bir şeydi; ve hatta felaketti.

"Merak ediyorum sadece," diye mırıldandım.

"Sana, benimle yaşamaya başladığın ilk gün bir şey söylemiştim Nazlı. Hatırlıyor musun?" dedi. Söylediği her şeyi hatırlıyordum ama onun şu an ne kastettiğini bilmiyordum. "Yaşamanı söylemiştim. Buna sadık kaldığın sürece, bir aptallık yapıp kendini ortaya atmadığın, her şeyden önce kendini düşündüğün sürece ben senden vazgeçmem. Ama sen... Gün olur da... Kendini birileri ya da bir şeyler için feda etmeye kalkarsan ölmelisin. Eğer ölmezsen... Ben seni öldürürüm. Yok yok öldürmem, bu acısız olur... Yaşarsın ama ölmek istersin," dedi. Ve bunda da çok ciddiydi.

Söylemiyordu ama biliyordum; kendisini benden esirgerdi.

"Anladım, aşk ya da herhangi bir şey uğruna ölümü göze almayı çok saçma buluyorsun," diye mırıldandım. "Daha evvel de söylemiştin. Kaç kez vallahi saymadım."

Yüzünde küçük bir tebessüm oluştu. "Ve aşk uğruna soğuktan donmayı da saçma buluyorum. Eğer hastalanırsan seninle asla ilgilenmeyeceğim," dedi. Kocaman bir kahkaha atmıştım. Şimdi hissediyordum, hava gerçekten de soğuktu. Ve onun üzerinde bana verebileceği bir ceketi bile yoktu. Oturduğu yerden kalktı ve iki adım atarak iskelenin ucuna geldi. Elini uzatarak, beni bir çırpıda kaldırdı.

"Evden mi çalışsam ben?" dedim. Elimi avucunun içine aldı ve yürümeye başladık. "Mesela gayet de formüllerimi evde yazabilirim zaten, sonrasına bakarız. Ya da dur dur... CIA değil tabii de acaba MİT'e falan mı başvursam?"

Aniden durduğunda, ben de durmak zorunda kalmıştım. Yüzünde çok komik bir ifade vardı. Gülmemek için çok zor duruyordum. "Nazlı... Ben

senin tabirinle mafyayım," dedi, ciddi bir sesle. Daha fazla dayanamadım ve kahkaha atmaya başladım. "Bunu MİT'e girmek istediğin için değil, benimle dalga geçtiğin için hatırlattım sevgilim," dedi. *Ve top ağlarda, çok güldüm vallahi! Kusura bakma Naz ama sana sağlam kapak oldu.* "Ayrıca mezun olmadan evden de çalışamazsın, izin vermiyorum."

Kahkaham yarıda kesilmişti. Ben şaşkınlıkla yüzüne bakarken, o yürümeye devam edince, ben de yürümek zorunda kaldım. "Telefonda nasıl Kara dedi Begüm, riskli değil mi?" diye sordum.

Durdu ve bakışlarını yüzüme sabitledi. "Beraber miydiniz?" diye sordu.

"Bilmiyor muydun?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Hayır. Takip etmeyi bıraktılar Begüm'ü," dedi, ciddi bir ifadeyle. "Dinlenmesi engelli telefonlarımızın. Ve seninkinin de... Ama buna çok güvenme, tedbirli ol. İstisnaydı bugünkü," dedi ve yeniden yürümeye başladık. Begüm hakkında asla konuşmak istemediğini çok iyi anlamıştım.

"Bora," dedim, sahilde bekleyen minibüse yaklaştığımızda. Bakışları kısa süreliğine beni buldu. Durdum. O da durmak zorunda kaldı. "Eğer o fotoğraf senin için sorun olacaksa... Onu kaldırabilirim. Yani yırtıp atmam dürüst olmak gerekirse, çünkü bu saygısızlık... Ama halamda bırakabilirim kitabı. Ki o kitap da Anıl'ın hediyesi," dedim.

Gözleri kısılırken, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. "Geçmişin beni ilgilendirmiyor. Daha kaç kere söylemem gerekiyor bilmiyorum. Ben, sadece bugününle ilgileniyorum. Ve bugün, nerede olduğunu görüyorum," dedi. Alnıma güçlü bir öpücük kondurdu ve elimden tuttu. Yeniden yürümeye başladık.

♠

Balkondaydım. Ormandaki ağaçlar rüzgârla dans ediyorlardı ve ortaya çıkan senfoni benim iyice uykumu getiriyordu. Biraz evvel Bora'nın tenime karışan teninin huzurunu hâlâ nemli vücudumda hissediyordum. *Yine saçlarını doğru düzgün kurutmadın Naz!*

"Müsait misin?"

Ekranıma düşen mesaja şaşkınlıkla baktım. Gökhan, gecenin 01.17'sinde bana neden mesaj atıyordu bilmiyordum. *İşte cevap vererek öğrenebilirsin Naz.*

"Alo, Naz," dedi Gökhan, sakin bir sesle.

"Müsaitim, bir şey mi oldu?" diye sordum, merakla.

"Yok yok," dedi Gökhan, hızlıca konuşarak. "Merak ettim her şeyin yolunda olup olmadığını." Gökhan, Bora ile aramızdaki sorun için endişelenmişti, ilk kez. *Belki de ilk kez değildir Naz, fakat şu an Bora'ya soramaz, o yüzden seninle konuşuyor.* Aralarındaki sorun benim sandığımdan büyüktü sanırım ve bu da kafamı oldukça meşgul ediyordu.

Sıcacık bir sesle, "Yolunda her şey," dedim.

"Güzel," dedi Gökhan ve derin bir nefes aldı. "Ben rahatsız etmeyeyim daha fazla seni."

"Gökhan," dedim, aniden. "Aslında benim de seninle konuşmam lazımdı. Yardımına ihtiyacım var."

"Hayırdır?" dedi Gökhan.

"Hayır hayır," dedim, kısık bir sesle. "Ben, Bora'ya bir sürpriz yapmak istiyorum da..." diye devam ettim, çekinceli bir tavırla. Aralarında benim de kafamı meşgul eden ve ayrıntılarını bilmediğim bir sorun vardı fakat, ben kendi sürprizim için yalnızca Gökhan'dan yardım isteyebilirdim.

"Bora yanında değil mi?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla.

"Banyoda," dedim ve derin bir nefes aldım. "Cumartesi günü, Bora'yı biraz oyalaman mümkün mü?" diye sordum, tereddütlü bir ifadeyle.

"Nasıl yani?" diye sordu Gökhan.

"Cumartesi günü... Ben bir rezidans kiralamak istiyorum. Ve orada, sanki kendi evimmiş gibi Bora'ya yemek hazırlamak falan istiyorum," dedim, ciddi bir ifadeyle.

"Fantezi mi bu?" diye sordu Gökhan, şaşkın ama muzır bir sesle. *Çüş Naz!*

"Çüş!" dedim, sitemle. "Böyle dan diye sorulur mu çok ayıp," diye devam ettim. "Neyse ne, sana ne?" dedim, hafif sert bir sesle. "Sen yardım ediyor musun, etmiyor musun?" diye sordum, terslenerek. *Sakin ol Naz, böyle yardım istenmez!*

"Iıı," dedi Gökhan, üç saniye kadar. "Çok zor," dedi, çok zor bir şekilde. Derin bir nefes aldı ve dört saniye boyunca konuşmadı. "Yani riskli Naz," dedi, sıkıntılı bir sesle.

"Nesi riskli ki?" diye sordum, itiraz edercesine. "Bora'nın standartlarında bir rezidans kiralarım. Güvenlikle de sen ilgilenirsin işte... Bana eskortluk eden adamlar da Bora'ya nerede olduğumu söylemez, ki sen onu oyalıyor olursun da zaten. Ne olacak ki?" dedim, kısık bir sesle. Hevesimin kırılması, ses tonuma da yansımış olmalıydı.

"Yani zaten nane mollayız Bora ile. Bir de şimdi bunun için karşı karşıya gelmeyelim ya," dedi Gökhan, sıkıntılı bir nefes vererek. "Mis gibi ev var işte kızım, ne rezidansı?"

"Burası Bora'nın evi Gökhan, düz mantık mısın sen?" diye sordum bir hışım. Gökhan sıkıntılı bir nefes daha verdi. "Lütfen kırma beni," diye devam ettim.

"Ya bir kere, Bora'ya senin varlığını unutturacak bir oyalama şekli yok. Ne yapayım yani, nasıl oyalayayım adamı?" dedi Gökhan. *Haklı Naz, Bora anlar...*

"Sen bulursun bir yolunu eğer istersen," dedim, ısrarcı bir ifadeyle. Bu sırada Bora banyodan çıkmış ve giyinme odasına ilerlerken gözü birkaç saniyeliğine bana takılmıştı.

"İyi tamam," dedi Gökhan, istemeye istemeye. Bu benim için çok değerli bir yardımdı, bu yaptığını asla ama asla unutmayacaktım.

"Sen bir tanesin!" dedim, sevinçle. Balkon kapısı açıldığında şaşkınlıkla Bora'ya bakmıştım. Hava soğuktu, saçı ıslaktı, göğüs kaslarından adonislerine doğru süzülen su damlacıkları, altına giydiği eşofmana doğru akıyordu; bu şekilde balkona çıkacak kadar delirmiş miydi? *Kiminle konuştuğunu merak ediyor Naz'cığım; malum saat biri yirmi üç geçiyor da!*

"Biliyorum," dedi Gökhan, gülerek. Bora, hiçbir şey söylemeden yanıma doğru ilerledi ve koltuğa oturdu. Kaşları çatık, yüzü sıkıntılıydı ve de alt dudağını dişliyordu. Telefonu kapattığım an kükreyeceğini düşünmüştüm; acaba hiç kapatmasa mıydım?

"Tamam ben kapatıyorum, Bora duştan çıktı," dedim, kısık bir sesle. Bora'nın çatık kaşlı çehresi bana çevrildiğinde ne düşündüğünü çok merak etmiştim.

"Tamam, haberleşiriz. İyi geceler," dedi Gökhan.

"İyi geceler," dedim, gülümseyerek. Telefonu kulağımdan ayırırken, Bora yalnızca yüzüme bakıyordu. "Sıhhatler olsun, üşüyeceksin," dedim, yumuşacık bir sesle.

"Saat bir buçuk Nazlı," dedi Bora, sert bir sesle.

"I-ıhh," dedim. Demiş bulundum. Saat henüz biri yirmi altı geçiyordu ve ben nedense, üzerine dört dakika ekleyerek söylemesi çok önemliymiş gibi düzeltme ihtiyacı hissetmiştim. *Bu eyleminde oldukça haklısın Naz; bakarsın saat "bir buçuk" olamadan ölür gidersin!* "Biri yirmi altı geçiyor aslında," dedim, kısık çıkan bir sesle.

"Kiminle konuşuyordun?" diye sordu. Sesi ya da ifadesi meraktan çok uzaktı. Alenen kiminle konuştuğumun hesabını soruyordu; ve belki de bunu ilk kez yapıyordu.

Kısılan gözlerimle iki saniye boyunca yüzüne baktım ve derin bir nefes aldım. "Hesap soruyorsun?" dedim, şaşkınlıkla.

"Kiminle konuştuğunu soruyorum," dedi.

"Tamam bu hesap sormak," dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Lafı dolandırma Nazlı," dedi, sert bir ifadeyle. "Ve ben senin kalbini kırmadan, kiminle konuştuğunu söyle." *Naz! Adam zaten çok kötü bir gün geçirdi, bilerek mi yapıyorsun?* Bilerek yaptığım herhangi bir şey yoktu, sadece takındığı tavır hoşuma gitmemişti.

"Hatırlıyor musun?" diye sordum, dümdüz bir sesle. "Ben sana Mila'yı sorduğumda, sen bana üsluptan bahsediyordun."

Kaşları havalandı ve yüzüme şaşkınlıkla bakmaya başladı. "Aynı şey mi sence Nazlı?" diye sordu, sinirden olduğu belli gülümsemesiyle.

"Aynı şey bence," dedim ve telefonu koltuğa bırakıp ayağa kalktım. Ve pek tabii ayağa kalktığım gibi Bora'nın elleri tarafından kucağına çekildim.

"Kiminle konuştuğunu sen söyleyeceksin," dedi, burun buruna geldiğimizde. "Ben o telefonu kurcalamam."

Gülümsedim ve iki saniyeliğine dudaklarımı dişledim. "Yani meraklıyım ama saygılıyım da...diyorsun," dedim ve dudaklarına doğru yaklaştım.

Ani bir manevrayla ellerini belime yerleştirip, dudaklarını dudaklarımdan uzaklaştırdı. "Oyun oynama benimle. Pişman olursun," dedi, ifadesiz bir şekilde.

Daha çok gülümsedim. "Daha önce telefonumu kurcalayıp, bana gelen mesajları okumuştun," dedim, ellerimi boynuna dolayarak. "Yani şimdi de eğer istersen, bakarsın."

"Hayır," dedi, aynı ifadesizliğiyle. *Yalan söylüyor Naz, ne demek hayır? Anıl'la son kez mesajlaştığınız gün, sana gelen mesajları okudu?*

"Yapma Bora, biliyorum okuduğunu," dedim şaşkınlıkla.

"Gökhan, Hande'nin telefonuna bir fotoğraf yollamamı, kendisinin şarjının bitmek üzere olduğunu yazmıştı bana. Ama bende Hande'nin numarası yoktu ve muhtemelen senden alabilirim diye, Hande'den bana mesaj atmayı akıl edememiş. Seni uyandırmak istemedim. Ekranda mesaj bildirimlerin vardı ama umursamadım. Kilidi açtığım an, Anıl'ın fotoğrafı

çıktı karşıma, sanırım en son ona bakmışsın. Fotoğraftan çıkıp, Hande'ye yazabilmem için de mecburen önce Anıl'ın sayfasına dönmek zorunda kaldım. Ve inan bana, mesajların mavi tik olması umurumda bile değildi. Hande'ye, yani Gökhan'a fotoğrafı gönderdim ve sohbeti sildim çünkü senin telefonunda kalmaması gereken bir şeydi," dedi.

Şaşkınlıkla yüzüne bakıyor ve hiçbir şey söyleyemiyordum. *Çüş Naz, çok mahcup oldum, sen de olmalısın!* Mahcup olmaktan ziyadesiyle uzak fakat şaşkındım; Bora, bu hayatta hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığının kanıtıydı.

"Gökhan'la konuşuyordum," dedim, kısık bir sesle.

Yüzündeki ifadesizliği koruyarak dört saniye gözlerimin içine baktı. "Neden ilk sorduğumda söylemiyorsun?"

"Tavrından hoşlanmadım," dedim, omuzlarımı kaldırıp indirirken. "Yani telefonla konuşmam suçmuş gibi yüzüme bakıyordun."

"Ne istiyor bu saatte Gökhan?" diye sordu, tok bir sesle.

"Al işte," dedim, göz devirerek. "Bu saatle öğlen ikinin ne farkı var ki?" diye sordum, ciddi bir ifadeyle.

"Aklı başında hiç kimse, bir insanı, gece yarısından sonra aramaz Nazlı," dedi ve önce belimdeki ellerini çekti; sonra da boynuna doladığım ellerimi çekmem gerektiğini bana hissettirdi. "Ve aklı başında herkes, sevgilisinin gece yarısından sonra kiminle telefonda konuştuğunu sorgular," diye devam etti. Beni koltuğun yan tarafına bırakarak, ayağa kalktı ve arkasına bakmadan içeriye girdi.

Kırk beş saniye boyunca kalakaldığım koltuktan yavaşça ayrılıp, odaya girdim. Bora çoktan yatağa girmiş, sırtüstü uzanmış ve de iki elini birden başının altına yerleştirmişti. Gözleri kapalı, kaşları ise çatıktı. Usulcacık yatağa girdikten sonra, ona doğru yaklaştım. Kendisine yaklaştığımın gayet bilincinde olmasına rağmen hiçbir tepki vermedi. *Bravo Naz! Küstürdün adamı.*

"Küstün mü?" diye sordum, üzgün bir ses tonuyla. Gözlerini açtı ve ifadesiz bakışlarını birkaç saniyeliğine gözlerimde tutup yeniden gözlerini kapattı. Parmak uçlarımı sakallarında dolaştırmaya başladım. "Ben alışık değilim, birine yaptığımın ettiğimin hesabını vermeye," dedim, mırıldanarak.

"Ben sana hesap sormadım Nazlı," dedi, gözlerini açmadan. Sesi ise dümdüzdü. "Sen, bu saatte telefonla konuşmanın anormal olduğunu dü-

şünmesen, hesap sorduğumu da düşünmezdin. Bence zaten sen de benimle aynı fikirdesin."

Haksız diyemezdim fakat haklı olduğunu söylemek de istemiyordum.

"Haklısın," dedim dan diye. Eğildim ve dudaklarına küçücük bir öpücük kondurdum. "Ama yani sonuçta Gökhan, elin Mila'sı gibi, hayatının aşkı olduğumu falan söylemedi."

"Halletmedik mi onu?" diye sordu, meraklı bir sesle. Gözlerini hâlâ açmamıştı.

"Halletmiş olmamız, laf sokamayacağım anlamına gelmiyor," dedim, ciddi bir ifadeyle.

"İyi geceler," dedi, dümdüz bir sesle.

"Yaa!" dedim, sitem ederek. "Gözlerini açar mısın?" diye sordum, yumuşacık bir ifadeyle. Gözlerini açtı ve ifadesiz bir şekilde bana bakmaya başladı. "Aynı evde, senden ayrı yatmak istemiyorum," dedim.

"Ayrı mı yatıyorsun benden şu an?" diye sordu, gözlerini kısarak.

"Birazdan olacak olan o. Çünkü tam da şu an senden ayrı uyuma işkencesini göze alarak diğer odaya gitmek üzereyim," dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Ha bir de?" dedi, şaşkınlıkla. "Tehdit ediyorsun beni?" Dudakları iki yana kıvrıldı. "E git Nazlı, tutmayayım ben seni," dedi, gülümserken.

"Tehdit etmiyorum," dedim, ciddiyetimi bozmadan. "Sadece sen bana böyle ifadesiz bakınca kendimi kötü hissediyorum. Bana sarılmadan yatacağına, ayrı ayrı uyuyalım daha iyi," diye devam ettim, üzgün bir ifadeyle.

"Çok üzerime geliyorsun Nazlı," dedi, sıkıntılı bir tavırla. "Yaşanılan gergin anları sindirmeme hiç müsaade etmiyorsun," diye devam etti. "Bugün masayı devirip evden çıktım, daha ben Kilyos'a inmeden beni aradın," dedi ve derin bir nefes aldı. "Eğer bana izin vermezsen, bana doğru attığın her adımda daha da uzağına itersin beni. Çünkü birazcık dursan, ben zaten sakinleştiğimde sana geleceğim."

"Ya gelmezsen?" diye sordum. Endişe miydi bu bilmiyordum ama merak ediyordum.

"Gelmezsem, beklemene değer birisi değilimdir zaten," dedi, tebessüm ederek. "Gelirim, merak etme."

"Söz ver," dedim, hızla. Çünkü ben biliyordum beklemenin ne demek olduğunu. Annem ve babamı beklemiştim ilk önce. Anneannemin bahçesindeki altı bergamot ağacını, bin yedi yüz seksen bir kez saymıştım ama

onlar gelmemişti. Anıl'ın bana gelmesini kaç gece ya da kaç gün beklediğimi bile bilmezken, beklemenin ne kadar acı bir şey olduğunu tekrar tekrar öğrenmiştim. Gelmeyecek birini beklediğinde, zaman bile seninle dalga geçerdi. Bir saniye, bir asra bedellenir ve insan ömründen binlerce asır geçerdi. "Söz ver. Ne olursa olsun, geleceksin."

"Gitmeyeceğim ki Nazlı," dedi, şaşkın bir ifadeyle. Saniyeler bile geçmeden aklımdan geçen onlarca düşünceyi mi okumuştu gözlerimde? "Nereye gidersem gideyim, senden gitmem," diye devam etti. "İskelede de dediğim gibi... Eğer kendine, benim sana verdiğim değer kadar değer verirsen ben senden gitmem. Vazgeçmem," dedi.

"Ölme de..." dedim. Sesimin neden titrediğini bilmiyordum. Üç saniye boyunca, hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı. "Begüm," dedim, sesimin titremesine engel olmaya çalışarak. "Senin öleceğine inandırmış kendisini. O yüzden ondan uzak olmanı istiyor. Çünkü eğer sen bu kadar yakınındayken, sana bir şey olursa... Dayanamayacağını biliyor."

"Hayat, Nazlı..." dedi, gelişigüzel bir ifadeyle. "Yani şimdi ölmeyeceğime söz veremem," diye devam etti, hafifçe gülümseyerek. "Ama," dedi, muzır bir ifadeyle. "Yaşadığım sürece seni de yaşatacağıma söz verebilirim, ister misin bu sözü?"

"Ondan eminim zaten," dedim, gülerek. "Ucunda ne tür işkence olursa olsun, yaparsın ve beni yaşatırsın."

"Evet," dedi, kaşlarını çatarak. "Mesela ölmemen için seni sadece kendime saklayabilirim... Ki bu kulağa muhteşem geliyor," diye devam etti. "Seni eve mi kapatsam?" diye sordu, ciddi bir ifadeyle. Küçük bir kahkaha attığımda, saçlarım yüzüne düşmüştü. Parmak uçlarını saçlarıma uzattı ve özenle kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Gülme," dedi, gülümseyerek.

"O zaman," dedim, kaşlarımı şakacıktan çatarak. "Gece olduğunda sakinleşmeni, gelmeni falan bekleyemem ben. Böyle sert sert durursan, aynı yatakta yatmam vallahi seninle. Gerçi baksana, sen *'Git Nazlı, tutmayayım ben seni,'* falan diyorsun ama..." dedim, imalı bir ifadeyle.

"Aynı çatı altında olduğumuz sürece, başka yatakta, başka odada yatmanı yasaklıyorum," dedi, gülümseyerek.

"Ya sen bana kızıp başka yatakta yatarsan?" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"I-ıh. Ben yatağımı çok seviyorum," dedi, ciddi bir ifadeyle. Koluna sertçe vurduğumda küçük bir kahkaha attı. "Ne bu senin şiddet sorunun?" diye sordu, gülümseyerek. "Bayılıyorsun buna."

"Kızdırma o zaman sen de beni!" dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle.

"Tamam, söz veriyorum... Ben seyahatte değilsem, veya sen nişana kadar halanda kalmak falan istemezsen... Ayrı yataklarda yatmayacağız. Zaten neden yatalım?" dedi gülümseyerek. Koluna vurmak için elimi kaldırdığımda, hızla bileğimden kavradı. "Yok!" dedi uzatarak ve de sırıtarak. "Ben istersem olur o."

Sitemle, "Ne demek *nişana kadar?!* Neden laf sokuyorsun?!" dedim.

"Bak o zaman da... Gittiğin gece mesaj atmıştın... Hayır, madem bir şey yapıyorsun, arkasında dur," dedi gülerek. Diğer elimle koluna vurmak istediğimde ise, diğer bileğime yapışmıştı. Sanırım ilişkimizin ona kafa atmam gereken yerine gelmiştik.

"Şimdi sana bir küserim vallahi zinhar benimle aynı yatakta yatamazsın!" dedim, sitemle.

"Kaç dakika?" dedi, küçük bir kahkaha atarak. "Kaç dakika dayanabilirsin bensizliğe tam olarak?" diye sordu. Bacaklarımla, Allah neresine isabet ettirirse atmaya çalıştığım tekmelerden sonra, kendimi hızla heybetli gövdesinin altında ve hâlâ ellerim elleri tarafından kilitli bir şekilde bulduğumda, yalnızca bir buçuk saniye geçmişti. Şaşkınca suratına baktım. Vücudumda hareket ettirebildiğim tek yer kafamdı.

"Kafa atmamam için hiçbir sebep yok," dedim, şaşkın bir sesle.

Bora, güçlü bir kahkaha daha attığında kaşlarım çatılmıştı. "Bütün gece böyle uyuyacaksın," dedi gülerken. "Hazır ne olursa olsun aynı yatakta yatma sözü verdik, kaçamazsın... Çek bakalım bana vurmanın cezasını."

"Canıma minnet böyle yatmak," dedim gülerek.

Bora da güldü. Gülmeye de devam etti. Ben gülmüştüm bitmişti ama o benden on saniye fazla güldü. "Şimdi *canına minnet*," dedi, yüzünde asılı kalan gülümsemeyle. "Uyuduktan sonra muhtemelen ağırlığımı üzerine vermeye başlarım." Gözlerim fal taşı gibi açıldığında, küçük bir kahkaha daha attı.

"Çekil çok ağırsın sen," dedim endişeyle. "Ölürüm vallahi yapamazsın bunu." Kollarımı oynatmaya başlamıştım, Bora şimdiden çok ağırdı. *Saçmalama Naz, hissetmiyorsun bile adamı... Psikolojik o, ağır geldiği hissi!*

"Daha neler!" dedi sitemle. "Ezilirsin sadece."

"Ya çekil!" dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle. "*Karabora* gelir gece, vallahi dayanamam," diye devam ettim. "Korkarım ben," dedim ve bacaklarımı oynatmaya çalıştım. Bu arada Bora ömrünün en uzun kahkahası-

nı atmaya başlamıştı. Hiçbir uzvumu hareket ettiremeyince pes ettim ve yalvarırcasına yüzüne bakmaya başladım. Ama sadece iki saniye yüzüne bakabilmiştim çünkü Bora, yüzünü sağ omzuma gömüp kahkaha atmaya devam ediyordu ve nemli saçları boynumu serinletiyordu. *N'oluyor Naz?* Bir süre sonra, elleri bileklerimden ayrıldı fakat Bora o kadar çok gülüyordu ki, şaşkınlıktan olduğum yerde kalakalmış ellerimi başımın hizasından ayıramıyordum.

"İyi misin?" diye sordum, tedirgin bir şekilde. Kafasını omzumdan kaldırdı, üzerimden kalktı ve gülmesine asla ara vermeden balkona çıktı. Bense hâlâ yatıyordum. Acaba gülerken, kendini balkondan aşağı falan atar mıydı? *Saçmalama Naz, neden atsın kendisini?* Bu kadar gülme hâli ancak bir kriz olabilirdi. *Belki de karabasana inanmıyordur Naz, karabasan geleceğini söylemene gülüyordur.* Hiç kimse karabasan gelecek olmasına bu kadar gülemezdi. Acaba Bora, karabasan karşısında da bana kahramanlık edebilir miydi? *Çarpılacaksın Naz!* Bakışlarımı balkonda sigara içen Bora'ya çevirdim ve hâlâ gülüyor olması sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Ben çarpılmazdım ama gidip Bora'ya bir tane çarpmama çok az kalmıştı.

Yataktan kalktım ve hızlıca odadan çıktım. Amacım, beni odadan kaçırdığını düşünüp derhâl kendisine gelmesiydi. Zemin kata indim ve dört bardak su içtim. Bora'nın peşimden geldiği falan yoktu. Yeniden tıpış tıpış yukarıya çıkarken, elimde bir bardak da Bora için su vardı. Eğer gülme krizi geçtiyse içmesi için verecektim. Ama eğer hâlâ gülüyorsa dan diye suratına çarpacaktım.

Odaya girdim. Bora, balkondan içeri girmek şöyle dursun; sanki üç dakika elli yedi saniye geçmemiş gibi hâlâ kahkaha atıyordu. Belki de bozulmuştu ve de bundan sonra böyle kalacaktı. Umarım bu dâhil olduğu mafya dünyasında olağan karşılanırdı. Balkona çıktım ve Bora'yı alıcı gözüyle incelemeye başladım. Aslında fena değildi. Hatta itiraf etmek gerekirse, onu böyle kahkaha atarken görmek hiç fena değildi. Acaba, kusursuz karın kaslarını böyle kahkaha atarken mi yapmıştı?

"Sevgilim," dedim, gülümseyerek. Gözleri benimle buluştuğunda derin bir nefes aldı. Birkaç adım atarak ona yaklaştım ve elimdeki su bardağını ona uzattım. Suyu bir dikişte bitirdikten sonra, bardağı yere koydu ve beni kucağına alarak yatağa doğru ilerlemeye başladı. Her şey çok saçmaydı. *Beynim döndü Naz!*

"İyi geceler sevgilim," dedi kesik kesik aldığı nefesle beraber ve alnıma bir minik öpücük kondurdu. Yüzükoyun uzandığında, kafasını bana çevirmiş ve de sağ koluyla belime sarılmıştı. Biraz sonra, kafasını yeniden omzuma gömdü. Saçlarımın kokusunu içine çektiğini hissedebiliyordum.

"Neye güldün o kadar uzun süre?" diye sordum, kısık bir sesle.

"Karabora'ya," dedi, mırıldanarak.

"Hı?" dedim, şaşkınlıkla.

Boynuma küçücük bir öpücük kondurdu. "Hayatım boyunca hiçbir şeye bu kadar gülmemiştim," dedi.

Bir elimi başının üzerine koyup saçlarını okşamaya başlamıştım. "Karabora nereden çıktı?" diye sordum, merakla.

"Nazlı'nın karabasanıymış anladığım kadarıyla," dedi, kıkırdayarak. *Çüş Naz!*

"Çüş!" dedim şaşkınlıkla. Çünkü, boğazından bu dünyada duyduğum en güzel melodi dökülmüştü. *"Başka her şeyde olduğu gibi, matematiksel bir teori için de öyledir; güzellik algılanabilir fakat açıklanamaz,"* demişti Arthur Cayley. Kesinlikle haklıydı; ve de bu melodiyi ömrüm boyunca unutmayacaktım. "Nazlı benim," diye devam ettim. Birazcık daha bir şeyler anlamazsam ben de gülmeye başlayacaktım çünkü delirmeme ramak kalmıştı. "Ve ben karabasana falan inanmam. Ama eğer karabasan sensen, her gece gelebilirsin," dedim gülümseyerek. Omzumdan başını kaldırdı ve dudaklarıma çok güçlü bir öpücük bıraktı. Gözlerimi kapattığımda, yeniden omzumda başını hissetmiştim.

174 Gün Önce...

Güne gözlerimi açtığımda Bora'sız bir yatakta yatıyordum. Güne, *"Günaydın,"* dileğiyle başlamamak çok kötüydü. *Günaydın Naz!* Ve pek tabii ben, bu aydın gün temennisini Bora'dan bekliyordum. Bora'nın numarasını tuşladığım telefonu kulağıma götürdüm. Bir kez çaldı. İkinci kez çaldı. Üçüncü kez çaldı. Ve dördüncü çalışında ancak açıldı. "Günaydın," dedi Bora, nefes nefese bir hâlde.

"Gü-günaydın?" dedim, şaşkınlıkla. "Holdingde misin?" diye sordum, hemen ardından.

"Hayır," dedi ve derin bir nefes verdi. "Garaja geçiyorum," diye devam etti, iki saniye sonra. Derin bir nefes daha aldı. "Çok ihmal ettim."

"Garajı mı?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Geliyorum," dedim, yataktan kalkarken.

"Sağ ol," dedi Bora. Ben sağ olma temennisi hak edecek hiçbir şey yapmadığıma göre bana söylemiyor olmalıydı. Telefonun kapandığını belli eden sesi duymamla, telefonu yatağın üzerine attım.

♠

"Günaydın Nazlı Hanım," dedi Özgür. Üzerimi değiştirip aşağı inmiştim ve de kapıyı açar açmaz Özgür'le karşılaşmıştım. "Günaydın," dedim gülümseyerek ve garajın yolunu tuttum.

Bora, barfiks barına ellerini yerleştirmiş, sırt kaslarını huzuruma sunmak suretiyle kendi ağırlığına meydan okuyordu. *Ağzının suyunu silmeni söylemeyeceğim Naz, benim de aktı!*

Durdum. Ömrümün sonuna kadar burada durabilirdim de zira Bora'nın sırtını hiç bu kadar detaylı incelemediğimi fark etmiştim. Sırtındaki küçük dövmenin bu kadar seksi olduğu konusunda daha evvel bilinçli bir karar vermiş miydim, emin değildim. *İyi ki sporunu evde yapıyor Naz!* Hiç şüphesiz kanat kasları ile bicepslerinden gözlerimi ben alamıyorsam; hiç kimse alamazdı. Ve ben, Bora'da gözü olanın gözünü çıkaracak kadar

onu kıskanma potansiyeline sahip minnoş bir sevgiliydim. *Belki de çirkefsindir Naz.*

Bora'nın on üçüncü göğe yükselişinde derin ve çok sesli bir şekilde iç çektiğimde, Bora hafifçe kafasını yana doğru döndürdü ve kendini yere bıraktı. "Nazlı," dedi, bana baktığında.

"Merhaba," dedim fakat muhatabım Bora değil göğüs ve karın kaslarıydı.

"Kahvaltı yaparız birazdan. Çok uzun sürmez işim. Sen geç istersen aşağıya," dedi, yumuşak bir sesle. "Terim soğumasın devam edeyim ben," dedi ardından ve kenarda duran fitness matını yere serdi. Şınav pozisyonu aldığında, kenarda duran pembe basketbol topuna ve de onun yanındaki tabureye atılmış uzun kollu koşu tişörtüne gözüm ilişmişti. Küçük adımlarla basketbol topuna doğru ilerledim ve topun üzerine oturarak Bora'yı izlemeye başladım.

"Bir... İki..." diye saymaya başladım ama "Dokuz!" diyerek saymamı kesti. O, dokuzuncuda olabilirdi fakat ben saymaya yeni başlamıştım. "Beş," dedim. "On iki!" dedi. "Altı," dedim. "On üç!" dedi. "Yedi," dedim. "Nazlı sayma!" dedi. "On beştesin sen haydi... Sekiz," dedim. "Sabır!" dedi. "On ve on yedi," dedim. Konuşmadı. "On bir," dedim. Şort giydiğini ilk defa görüyordum. Ve kusursuz vücudunun çok güzel ayrıntısı olduğuna şu anda inandığım alt bacaklarının arkasındaki kaslarla yeni tanışıyordum. "Yirmi," dedim. "Yirmi bir-sekiz! Nazlı sus!" dedi. Susmadım, "Yirmi üç," dedim.

"Otuz!" dedi ve sırtüstü uzanıp, çatık kaşlarıyla yüzüme bakmaya başladı. Derin derin nefes alıp veriyor ve göğüs kaslarını şişirip şişirip indiriyordu. "Spor yaparken zihin de dinlenmeli," dedi, uyarıcı bir ifadeyle.

"Aynen," dedim, gülümseyerek. *Sana, kendisini rahat bırakmanı söylüyor Naz!*

"Hadi sen in, kahvaltına başla," dedi, başıyla kapıyı göstererek.

"Yok ben böyle iyiyim," dedim ve dizlerimin üzerine dirseklerimi yerleştirerek yüzümü avuçlarımın arasına aldım.

"İki set daha şınav çekeceğim, sonra biraz da mekik çekip geleceğim, in sen," dedi, sırtüstü uzandığı yerden doğrularak.

"Mekiği kaç tane çekeceksin?" diye sordum, merakla. Dudaklarını ıslattı, dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve de kaşlarını kaldırarak bir saniyeliğine tavana bakıp derin bir nefes aldı. Kendini neden şekilden

şekle sokuyordu? *Sabrının son noktasına yaklaştığının farkında da sabır kotasında yer açmaya çalışıyor Naz.* "Ay sırtım!" dedim telaşla. Basketbol topunun üzeri o kadar rahatsızdı ki, sırtıma saçma sapan ağrılar saplanmıştı. Bora'nın yanına doğru ilerledim ve kenarda duran bir diğer fitness matını alarak onunkinin yanına serdim. Bağdaş kurarak oturdum ve Bora'yı izlemeye devam ettim.

♠

"Otuz yedi," dedim. Karın kaslarını bu kadar sıkması aklımı başımdan alsa da çok şükür hâlâ sayabiliyordum fakat mekik çekmek onu öyle tehlikeli bir pozisyonda tutuyordu ki her an bunu sabote edebilirdim. *Kusursuz karın kaslarını mekiğe borçluymuş biraz da Naz.* Zaten, şu an neden benimle sevişmek yerine spor yapmayı tercih ettiğini asla ama asla anlayamıyordum. Sürekli olarak yutkunmaktan dilim damağıma yapışmıştı, matarasındaki suyu tek seferde bitirdim. "Kırk üç," dedim, derin bir nefes alarak.

"Son set," dedi, kendi kendine, ellinci mekiğinde. *Adamı kendinden soğuttun Naz!* Benden soğuyacağına, terini kontrol etmeli ve beni böyle kötü düşüncelerle sinirlendirmemeliydi. *Bu benim düşüncem Naz, Bora'nın değil!*

"Yedi," dedim.

"Ben yedim ben!" dedi mırıldanarak.

"Neyi?" dedim, merakla. Düzenli nefes alıp vermesi gerekliliğine aldırmadan, araya sıkıntılı bir nefes sıkıştırdı. "Dokuz," dedim, hemen ardından.

"Kendi sporunu... Saysana," dedi.

"On bir. Ben spor yapmıyorum. On iki," dedim.

"Belli oluyor zaten o," dedi. *Sakin ol Naz!*

"Pardon?" dedim, ters bir ifadeyle.

"On dört," dedi.

Hafif yüksek çıkan bir sesle, "Başlarım şimdi senin on dördüne!" dedim.

"Pardon?" dedi, ters bir ifadeyle.

"Doğal değil ona bakarsan senin de karın kasların," dedim sitemle. "Çok seksiler ama yapaylar. Böyle yatıp kalkmasaydın zor yapardın. İş-

kenceye bak ya! Hoş duracağım diye... Tuhaf tuhaf hareketler. Yat, kalk... Başka bir şey değil!" dedim somurtarak.

"Kıskanma," dedi, zor bir şekilde konuşarak.

"Ne kıskanacağım ya!" dedim, terslenerek. "Hayır yani, güzel bir vücudun var da ne oluyor? Benim de ahlakım güzel! Ayrıca vücudum da güzel, neden güzel olmasın ki?"

"Daha sıkı olmalıydı," dedi. *Sakin ol Naz, sakin ol!*

"Önemli olan karnı değil beyni çalıştırmak bir kere!" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Çok şükür gözünü ayırmadığın karın kaslarım kadar beynim de güçlü," dedi sırıtarak. Kalkmak için manevra yaptım fakat bağdaş kurduğum için bacaklarım uyuşmuştu ve kalkmak isterken kalçamın üzerine sertçe oturmak zorunda kaldım. "Ahh ahh!" dedi, dalga geçercesine. Mekik çekmeyi bırakmış, geriye doğru uzattığı ellerinden destek alarak oturmuş ve sırıtarak bana bakıyordu.

"Çok kabasın," dedim çemkirircesine. "Küstahsın da!" diye devam ettim.

Sırıtmaya devam ederken, beni onaylarcasına kafasını sallayıp bir de göz kırpmıştı. "Yardım edeyim kalkmana," dedi ve bana elini uzattı. Eline tüm gücümle vurduğumda beni kendine doğru çekti ve az evvel üzerine oturduğu matın üzerine beni yatırarak, ellerimi başımın gerisinde sabitledi.

"Yetti ama hep orantısız güç!" dedim, kaşlarımı çatarak.

"Spor yapsaydın bu kadar da orantısız olmayabilirdi," dedi, yine sırıtarak.

"Git spor yapan birisini bul o zaman!" diye bağırdım.

"Cık," dedi, geniş geniş gülümseyerek. "Sana spor yaptırmak gibi bir seçeneğim varken... Neden şimdi kendimi yorayım?"

Ters bir ifadeyle, "Bırak beni, sinir oluyorum bedenimi etkisiz hâle getirmene," dedim.

"Sevgiliye sinir olunmaz," dedi, kaşlarını çatarak.

"Allah Allah!" dedim, yapmacık bir şaşkınlıkla. Kaşlarım havalanmıştı. "Sevgiliye *çirkinsin* deniyor, *vücudun çok iğrenç* deniyor, *beyinsizsin*, *başkaları daha çekici*, *seni hiç beğenmiyorum* falan deniyor ama sinir olunmuyor... Öyle mi?" Bora'nın gözleri fal taşı gibi açılırken, yüzüme tuhaf bir ifadeyle bakmaya başlamıştı. "Bırak," dedim, bir kez daha.

"Kim dedi onları, ben mi dedim?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Yok, dedem dedi!" dedim, sitemle.

Gülümsedi. "E bi' küfür etmemişim."

"En yakın spor salonuna yazılacağım," dedim öfkeyle. "Sıkılaşırken, minik minik de kaslar yapacağım," diye devam ettim. Bora, gülümseyerek beni dinliyordu. "O kasları sana elletmeyeceğim!" dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle. Kaşları havalanırken, yüzündeki gülümseme de artmıştı. "Ama o kasları elletecek, senden daha kaslı birisini bulmasını da pekâlâ iyi bilirim!" dedim, sert bir ifadeyle. Bileklerimdeki ellerinin gücü arttığında, gülümsedim. *Naz, acaba çok mu ileri gittin?* "Zorunuza mı gitti Bora Karabey?" dedim, sırıtarak.

"Sen şimdi zoru görürsün," dedi ve derin bir nefes aldı. Bileklerimi tek eliyle, oldukça sıkı bir şekilde sabit tutmaya devam ederken, şortundaki fermuarlı cebi açtı ve cebinden çıkardığı küçücük bir kumandanın bir tuşuna bastı. Garajın kepenkleri yüksek sesle kapanmaya başlamıştı. *Affına sığınıyorum ama şimdi faka bastın Naz!*

Garajın kepenkleri kapandığında, hızlıca üzerimdeki kısa kollu tişörtü çıkartmıştı. Gülsüm Babaanne'nin hediye ettiği, bileğimden hiç çıkartmadığım ve artık benimle bütünleşen nazarlığın hemen önünde duran siyah lastik tokaya uzandı ve ellerimden tutarak beni hızlıca doğrulttu. Saçlarımı telaşla ve özensiz bir şekilde atkuyruğu yaptığında, yüzünde hin ve samimiyetten uzak bir gülümseme vardı. Beni hafifçe iterek, yeniden sırtımın fitness matıyla buluşmasını sağladı ve üzerime doğru eğildi. İşaret parmağını karnımın üzerinde gezdirdikten sonra, kapkara gözlerini gözlerime sabitledi.

"Ellerini başının altına koy," dedi, emredici bir tonlamayla. Ve bunu yapmamı beklemeden, dudaklarını karnıma götürdü ve sütyenimin altından başlayarak, göbek deliğime kadar küçük küçük öpücükler bırakmaya başladı. Ellerimi refleksif olarak saçlarına götürdüğümde, kafasını karnımdan kaldırmadan, bir eliyle, bileklerimi göğsümün üzerinde kenetlemişti ve kollarım hareketsiz kalmıştı.

İşaret parmağını yeniden karnıma yönlendirip, göbek deliğimin etrafında bir tur döndürdüğünde kıpırdanmaya başlamıştım. İşaret parmağı, yavaşça, sağ bacağıma doğru ilerlemeye başladı. İçim titrerken, nefesim kesiliyordu. Taytımın üzerinden, işaret parmağıyla bacağıma ve de bacak aralarıma çizdiği anlamsız şekiller, ayak bileğime kadar usul usul devam etti. Beni neden soymadığı hakkında bir fikrim yoktu; belki de kabuğumla

yiyecekti. Ve en sonunda, diğer eliyle ayak bileklerimi sararak, hafif bir etkiyle ama güçlü bir şekilde ayaklarımı hareketsiz hâle getirdi. Ayaklarımı yukarıya doğru iterek, dizlerim kırık bir şekilde konum almamı sağladı. "Kasları yapmana yardımcı olayım sevgilim," dedi, tehditkâr bir ifadeyle.

"Hı?" dedim, şaşkınlıkla.

"Mekikle başlayacaksın," dedi. Fakat spor yapmamı mı emrediyordu yoksa beni günaha mı davet ediyordu asla belli değildi.

"Şaka yap-"

"Başla!" dedi. Gözlerindeki şehvet parıltısı aklımı başımdan alıyordu fakat buna tezat derecede soğuk duruşunu bozmuyordu. Bir eli, üst bacağımın iç tarafına doğru arsızca kayarken gövdemi kaldırmaya çalıştım.

"Bir," dedi. Sesi öyle tutkuluydu ki, sanki her kaçta bitecekse o an, beni çok çılgın bir maceraya sürükleyecekti.

"İki," dedim.

"Bir buçuk oldu o sevgilim. İki olsa ben anlardım," dedi. "Nefes al... Kalkarken vereceksin," dedi ve bir eli karnıma doğru ilerledi. "Burayı sıkacaksın kalkarken..." dedi. Parmak uçları karnımda görünmez minik baklavalar falan çiziyor olmalıydı. Kalktığım falan yoktu ama ben şimdiden derin bir nefes vermiştim.

"Ohooo... Uzun sürecek bu. Yirmi adet mekik çekeceksin," dedi. Yirmiyi duyduğumda bir kez daha kalkmaya çalışıp geri yattım. "Boynunu itme, başının altındaki ellerini kasma o kadar," dedi. Parmaklarını yeniden bacaklarıma doğru ilerlettiğinde, bir kez daha kalkmaya çalışmıştım.

"Isınmadan mekik mi olur?" dedim, çaresizce.

"Ateşe yürüdüğüne göre, ben yeteri kadar ısındığını düşünmüştüm," dedi gülümseyerek. "İki!"

"Ne ikisi? Beş bu beş!" dedim, telaşla yeniden kalkarken.

"Bu sabah kulaklarım yanlış duyuyor, gözlerim yanlış görüyor sanırım ve de algılarım kapalı," dedi, kaşlarını kaldırarak. Yeniden derin bir nefes vererek kalktığımda, "Bu da iki," dedi. "Dua et sevgilim, iyi ki algılarım kapalı."

"Yeter," dedim, kısık bir sesle. "Yedinci mekiğime hâlâ *iki* diyorsun... Yeter," diye devam ettim, nefes nefese.

"Yetmez," dedi. Dudaklarını boynuma doğru yaklaştırdı ve boynuma varla yok arası öpücükler bırakmaya başladı. "Madem minik minik karın kasları yapmakmış hayalin..."

Ellerimi hareket ettirmek istediğimde, iki elini birden başımın altında kıvrılmış kollarımın üzerine yerleştirdi. "Çok sinirlendim!" dedim. Gözlerini gözlerimle birleştirdi. "İleri gittim, özür dilerim," diye ekledim, kısık bir sesle.

"Daha evvel... Ağzından çıkanı kulağı duymayanlarla nasıl anlaştığımı görmüş müydün?" dedi, ciddi bir ifadeyle. *Caner Kozan'dan bahsediyor Naz.*

"Özür dilerim, haklısın," dedim, üzüntülü bir ifadeyle.

"Bazı şeyleri özürle telafi edemezsin," dedi, ciddiyetini bozmadan. "On üç tane kaldı," diye devam etti ve tamamen geri çekildi. "Başla," dedi, emredici bir tonlamayla.

"*Kalkamıyom kalkamıyom*," dedim, gözlerine yalvarırcasına bakarak. Sıkıntılı, çok sıkıntılı bir nefes verdi ve mızrak etkili bakışları gözlerimin en içini hedef aldı. "Eğer bir daha Nazlı... Bana böyle aptalca bir imada bulunursan..."

"Bulunmayacağım," dedim, tebessüm ederek. Sıkıntılı bir nefes daha verdiğinde hafifçe doğruldum ve ona yaklaştım. Dudakları yanağımdan başlayıp dudaklarıma doğru ilerleyen bir yol çizdi. Dudaklarım, yüzyıllardır süren kuruluğun verdiği etkiyle, dudaklarından rüzgâr ve de su dilendi.

Kollarımın üzerindeki ellerinin gevşemesiyle, ellerimi ensesine götürdüğümde biraz geri çekildi. "Sınırlarımı o kadar zorluyorsun ki," dedi, sitem ederek.

"Karnım, bacaklarım ve kollarım acıyor işte, hak ettiğimi buldum," dedim, üzüntülü bir ifadeyle.

"Duygu sömürüsü yapma bana," dedi gülümseyerek. Avuç içini yanağıma koymuş, başparmağıyla yanağımı okşuyordu. Aslında duygu sömürüsü yapmıyordum fakat Bora, vücudumun hamlığından öyle bihaberdi ki, çekmeye çalıştığım yedi mekiğin, bağdaş kurarak on yedi dakika oturmamın ve ellerimi başımın altında dümdüz sabitlememin canımı ne kadar acıttığını bilmiyordu. *Söyleme Naz, üzülür sonra.*

Gülümsedim. "Kahvaltı yapabilir miyiz artık?"

Alnıma küçücük bir öpücük kondurduktan sonra tişörtümü giydirdi. Gözleri yeniden gözlerimi hedef almıştı. "Şirkete geldiğin ilk gün... Seni kucağıma oturttuğumda, ellerimi karnına sarmıştım," dedi, tutkulu bir ses tonuyla. "O an, minicik ayva göbeğinin, minik minik karın kaslarından çok daha etkileyici olduğunu fark etmiştim."

"Ben çok kasılmıştım," dedim şaşkınlıkla.

"Çünkü korkuyordun. Öleceğini düşünüyordun," dedi, tebessüm ederek. "Ama şimdi birbirimizi kandırmayalım, pek kalkmaya da niyetin yok gibiydi," dedi muzip bir ifadeyle. "Ve... Tahmin edeceğin üzere, çok fazla sıkı vücudu olan kadın tanıdım fakat hiçbirinde bu kadar güzel bir bel oyuntusu görmemiş olabilirim," dedi gülümseyerek.

"Kilo aldım ben," dedim, aynı onun gibi gülümseyerek. "Yakında bel oyuntusu falan kalmayabilir yani... Tartılmadım ama kıyafetlerimden anlıyorum, bir iki kilo aldım kesin."

"Kilo vermene yardımcı olacak çok zevkli yöntemler biliyorum," dedi, göz kırparak.

"Dedi, sabahtan beri mekiği, şınavı, barfiksi ve de koşuyu benimle zevkli şeyler yapmaya tercih eden sevgilim," dedim, imalı bir gülümsemeyle.

O da yine gülümsedi ve dudaklarını yeniden alnıma değdirdi. "Ağırlık mı çalışsam ben?" dedi, kendi kendine sorarcasına.

"Utanmadan hâlâ ne diyor ya?!" dedim, sitemle. Ayağa kalktı ve elime uzanarak beni de kaldırdı. Ve bir anda kendimi havada, kolları arasında buldum. Fakat bu sefer, havada her zamanki yüksekliğimden çok daha yüksekte, Bora'nın göğüs hizasındaydım. Kolları, aynı bir bebeği uyku pozisyonunda kucağa alır gibi beni sarmalamış ve de beni bir dambıl zannediyorlardı. Fakat Bora, dambıl olmadığımın gayet farkındaydı çünkü; her göğsüne yükselişimde, kıvrılan tişörtümün kenarlarından, karnımın üzerine baştan çıkarıcı öpücükler konduruyordu.

"Seni spora başlatacağım... Ve spor yapmayı çok seveceksin," dedi, şehvet dolu bir ifadeyle.

"İçerik hakkında bilgi alabilir miyim acaba?" dedim, cilvekâr bir tavırla.

"Hay hay," dedi, gülümseyerek. *Naz! Hay hay dedi!* "Ellerini boynuma, bacaklarını da belime sar." Kucağındaki pozisyonumu, onun da desteğiyle, dediği gibi değiştirdiğimde dudaklarıma küçücük bir öpücük kondurmuştu. "Şimdi," dedi, nefesini kulağıma üfleyerek. "Ellerinle, boynunun arkasını destekle," dedi ve kendi ellerini kalçama yerleştirdi. "Görünmez bir minder olduğunu düşün arkanda ve mekik çek."

"Şaka?" dedim, şaşkınlıkla.

"Tamam merak etme, ben kaldıracağım seni... Sen, bi' geriye doğru serbest bırak sırtını," dedi, gülümseyerek. Temkinli bir şekilde, bedenimi azıcık geriye doğru bıraktım. "Sevgilim gitmeseydin hiç?" dedi, gülerek.

"Senden ayrılmayayım çok... Dünya hâli," dedim, telaşla.

"Nazlı," dedi, sakin bir sesle. "Kendini geriye bırak sevgilim." Öyle kendinden emin ve ona güvenebileceğimi tüm hücrelerime aşılayarak konuşmuştu ki, kendimi geriye bıraktım. Ben geriye doğru gittikçe, Bora'nın bir eli, belimle sırtım arasına yerleşmiş, bir diğer eli de kalçama destek oluyordu.

"Çok kolaymış!" dedim, gülerek. Ve pek tabii bunun başlangıç aşamasından bile daha geri bir aşama olduğunun farkındaydım. "Eksi kaçıncı aşama bu?"

"Zamanla, ellerimin hiçbir desteğine ihtiyacın olmadan da bunu yapabilirsin... Fakat, ben seni ellerim kalçana destek vererek bunu yapabileceğin aşamaya kadar getirsem yeter," dedi.

"Kaç ayda?" diye sordum. Beni hızlıca kendine doğru çektiğinde, düşeceğim korkusuyla boynuna sarılmıştım fakat dudaklarım, fark etmediğim bir zamanda dudakları tarafından kilitlenmişti. Eğer, bu pozisyonda mekik çekerken her kalkışımda beni böyle öpecekse, derhâl spora başlamalıydık.

"Bilmiyorum, bakacağız," dedi, dudaklarımız ayrıldığında. "Senin azmine bağlı..."

Âdeta bir pazarlık yapıyormuşçasına ciddi bir ifadeyle, "Her seferinde böyle öpecek misin?" diye sordum.

Güldü. "Evet böyle küçük ödüllerim var. Ama daha bu hiçbir şey değil, sen zoru başar... Bende daha ne ödüller var."

"Şartların benim için uygun gibi... Ücrette de anlaşırsak..." dedim, gülümseyerek.

"Anlaşırız anlaşırız," dedi, yanağıma küçücük bir öpücük bırakarak.

"Yalnız," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Umarım kredi kartıyla ödeme seçeneğiniz vardır çünkü malum ben koca parası yiyen, çalışmayan, evde oturan ve de bu yüzden kilo almaya başlayan bir garip Nazlı'yım," dedim, üzüntülü bir ifadeyle. "Adım adım cemiyet hayatı... Sonumu hiç iyi görmüyorum." Küçük bir kahkaha atarken, dudaklarını yeniden dudaklarımla birleştirmişti.

♠

Bora, kahvaltının ardından işe gitmişti ve ben o zamandan bu zamana geçen altı saat, yirmi yedi dakika, on bir saniyeyi, Noir'yla beraber özel formüllerimin üzerine yoğunlaşarak geçirmiştim. Çok uzun zaman sonra

sakin bir gün geçiriyordum. *Ağzını hayra aç Naz!* Bence, sakin bir gün geçirmek hayırlı bir olaydı. Bora'yı özlemiştim. Eğer altı saat, yirmi yedi dakika, on dokuz saniyede onu bu kadar özlüyorsam, sekiz ay tamamlandığında buradan gitmek zorunda kalırsam ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. *Düşünme Naz, akışına bırak.* Bora'nın beni bırakmayacağını iliklerime kadar hissediyordum ama yine de içimi kemiren bir şeyler vardı. *Akışına bırakmak bu değil yalnız Naz.*

Kurşun kalem, topuzumun arasından çekilip de saçlarım serbest kaldığında yerimde sıçradım.

"Ödüm patladı!" dedim, kaşlarımı çatarak. Başımı göğsüne doğru çekti ve başımın arasına küçücük bir öpücük bıraktı. İki kolu, tüm vücudumu mengene gibi sarmıştı. Kokumu burnuna çektiğini hissettiğimde gözlerimi kapattım. "Hoş geldin sevgilim," diye fısıldadım.

"Çok yoruldum," dedi, kısık bir sesle. "Çalışmaktan sıkıldım, ben de mi işi bıraksam?"

Kolları arasından doğruldum ve yüzünü avuçlarımın arasına alıp, dudaklarına usulcacık bir öpücük bıraktım. "Dinlenmek ister misin biraz?" dedim, başımı omzuna gömüp. Kolları yeniden bedenimi sarmalamıştı.

Noir çok güçlü bir şekilde havladığında bakışlarımız ona kaydı. Noir bacaklarıma doğru yaklaştı ve bir anda koltuğa çıkıp, kucağıma kafasını gömdü. "Oğlum?" dedi Bora, kaşlarını çatarak. Fakat Noir, Bora'ya pas vermiyor, bana sırnaşıyordu. "Noir?" dedi Bora. Noir, bacağımın üzerine bir patisini koydu. "Kıskanıyor," dedi Bora, mırıldanarak. Noir'nın patisini bacağımın üzerinden çekti. Noir, patisini yeniden bacağıma koydu. Biraz yükselerek, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Hayır!" diye bağırdı Bora, Noir'nın yüzümü yalayacağını anladığında. Noir kükrercesine havlayarak karşılık vermişti Bora'ya.

"Bütün gün beraberdik ya... Sahiplendi galiba beni," dedim gülerek.

"Ben gösteririm şimdi ona sahiplenmeyi," dedi Bora, muzip bir ifadeyle. "İn aşağıya!" dedi, otoriter bir sesle Noir'ya. Noir'nın boğazından ağlamaklı bir ses çıktı. "Aşağıya in!" dedi Bora, bir kez daha. Noir yüzünü bana çevirdiğinde, gözlerimin içine bakıyordu. Boğazından iç acıtan ağlamaklı bir ses daha çıkmıştı.

"Ya tamam inmesin," dedim, üzgün bir ifadeyle. Zaten her yanım ağrıyordu, bir de kafama Noir'yı takamazdım. *Kafanla, ağrıyan her yanının ne alakası var Naz? Basbayağı sen de sahiplendin işte Noir'yı, itiraf*

et. Elimi Noir'nın kafasına götürdüm ve başını okşamaya başladım. Noir hiçbir tepki vermiyor, bu sefer de Bora'ya bakıyordu. *İnşallah Bora, "Sen benim oğlumdun!" diye iç dağlamaz Naz. Vallahi çekemem, malum ben Behlül'cüyüm.*

"İn!" dedi Bora Noir'ya, sert bir sesle. Noir koltuktan indi ve bize bakmaya başladı. Bora bana sımsıkı sarılmıştı. "Bu ne ya böyle? Herkes yerini ve haddini bilsin," dedi, şakacı bir tavırla. "Değil mi sevgilim?" diye fısıldadı.

"Benim yerim senin yanın olacaksa, sorun yok," dedim, kokusunu ciğerlerime doldururken. Noir da iyiydi hoştu ama bir Bora değildi. Zaten kimse Bora olamazdı. O, nevi şahsına münhasır bir okyanustu. "Sevim Hanım erken çıktı bugün," dedim, biraz sonra.

"Senden mi izin istedi?" diye sordu.

"Evet. Sana sormadan kafama göre cevap verdim ama... Yani senden değil, benden izin istediğine göre cevap verebileceğim hissiyatına kapıldım," dedim, ciddi bir ifadeyle. *Açıkçası, pek de bir havaya girdin ve kadına "Elbette elbette çıkabilirsiniz," diyerek, beş dakika patronculuk oynadın Naz!*

"Bu ev senin Nazlı," dedi, tok bir sesle. Biraz geriye doğru çekildi ve gözlerimin içine bakmaya başladı. "Bana bir yorgunluk kahvesi yapmak da sana düşüyor yani."

"Yaparım tabii!" dedim, birden gülümseyerek. Aklıma cumartesi günkü sürprizim gelmişti. Ben ona cumartesi günü, kiraladığım rezidansta neler neler yapacaktım. *Tövbe de Naz, korkutma beni.* Bora, elimden tuttu ve beraber mutfağa doğru ilerledik. Bora'nın yorgunluk kahvesinden kastı neydi bilmiyordum ama ben Bora'nın şekersiz kahve içtiğini bilmeme rağmen, tek şekerli Türk kahvesi yapacaktım. Bence yarım kesme şekerden ödün vermem de iyi bir şeydi. Bora, ada tezgâhın önündeki bar sandalyesine otururken ben dolaptan cezveyi çıkartıyordum.

Telefonumun melodisi kulaklarıma ulaştığında, cebimdeki telefonu tezgâhın üzerine koyup hoparlörü açtım. "Efendim kuzucuğum," dedim. Bora, gözü önünde cezveye attığım iki küp şekere aldırmamıştı.

"Müjdemi isterim!" dedi Hande, neşe dolu bir sesle.

"Dur tahmin edeyim... Karabey Holding'den iş teklifi aldın ve de bugün görüşmeye gittin!" dedim, samimi bir ifadeyle.

"Ha ha ha! Çok komik," dedi Hande, sitemle. "Evet bu doğru fakat zaten sen de bunu bildiğin için *yeni verilecek müjdeler* kümesinden sıyrıldı.

Müjdem başka! Transkript ve ders programımı almaya okula gittim bugün... Cuma günü hocanın sana özel yaptığı quiz'den tam not almışsın."

"Bunun nesi müjde?" diye sordum, şaşkınlıkla. Bir yandan cezvedeki kahveyi karıştırıyor, bir yandan da ısınması için mikrodalgaya koyduğum vişneli-çikolatalı kurabiyeleri göz ucuyla kontrol ediyordum. "Biliyordum zaten bundan tam not alacağımı," dedim gülerek. "Sen neden aldın transkript ve ders programını?"

"İşe başlamak için," dedi Hande, düz bir sesle. "Transkripti Bora istemiş, öğleden sonra onunla görüştük. Ders programı da işte, çalışacağım günlerin belirlenmesi için."

"Ay bir de ders programı mı istiyorlar? İşi kaytaramayacaksın," diye homurdandım. Fincanlara doldurduğum kahvelerden birisini Bora'ya uzattım ve mikrodalgaya doğru ilerledim.

"Markette kasiyer olsam, ders programımı yine isteyeceklerdi... Başlama şimdi bana plaza hayatı falan diye hiç çekemem. Kızım holdingin imkânları çok iyi!" dedi Hande heyecanla. "Yani saymakla bitmez, resmen bana bahsettiklerinde dudağım uçukluyordu. Resmen ayrıcalıklı bir dünyanın içindesin."

"Hıı, onların çalışanlarına özel verdikleri bir kart var, o kartla çoğu yerde indirim hakkın falan var," dedim, bardağa su doldururken.

"Pardon canım, ben senin Bora Karabey'in nişanlısı olduğunu unutuyorum bazen," dedi Hande, gülerek. "Sen bunları zaten biliyorsundur."

"Geçen sene senin katıldığın seminerde anlatılmış bu Hande'ciğim... Artık sen içeride ne yapıyorduysan!" dedim sitemle. "Seminer çıkışı muhabbeti dönmüştü oradan biliyorum. Ayrıca bu bence eşitsizlik. Ne yani sen orada çalışıyorsun, X kişisi çalışmıyor diye, senin neden ayrıcalığın var ki?" diye devam ettim ve su bardaklarını ada tezgâha bırakarak Bora'nın karşısına oturdum.

"X kişisi de iyi eğitim alsın ve Karabey Holding'de çalışma hakkı kazansın?" dedi Hande, soru sorarcasına. "Bir zahmet Boğaziçi'nin farkı olsun Naz!"

"Bir ODTÜ değil tabii ama..." dedim, imalı bir ifadeyle. Bora'nın bakışlarını yüzümde hissediyor olmama rağmen, hâlâ hoparlörde olan telefon ekranından gözlerimi çekmiyordum.

"Ay şimdi üniversite kıyasına giremeyeceğim. Sende ne var ne yok? N'apıyorsun?" dedi Hande.

"Bu vakte dek formül yazdım. Biraz beynimin suyu akmış olabilir," dedim, üzgün bir ifadeyle.

"Kızım, transkriptimi çok beğendiler. Ben de adamların yüzüne yüzüne, *'Siz transkript görmemişsiniz,'* diyemedim tabii... Var ya, şu hedeflerini bir değiştirsen. Bilim değil de kariyer kovalasan... Gururumuz olacak kızsın," dedi Hande, gülümseyerek. Sanki bilimde gururları olmayacaktım! Oturuşum dikleşirken, bacak bacak üzerine atmış ve Hande'ye cevap vermeden havalı bir şekilde kahvemi yudumlamış ve asla Bora'ya gözlerimi değdirmemiştim. *Egondan gözleri kamaşmıştır zaten Naz, o da seni göremiyordur!*

"İşte... Ben, hayvan gibi sömürülüp bir adama para kazandırmaktansa, bilim uğruna sömürülüp dünyanın kazanmasını tercih ediyorum," dedi egom. *Pes Naz!*

"Yok artık Naz! Ne sömürülmesi ya?" dedi Hande, sitemle. "Çok ayıp gerçekten!" Susması gerekiyordu çünkü Bora buradaydı. *Onu senin düşünmen lazımdı Naz'cığım.* "Resmen Bora'ya hakaret ediyorsun şu an," diye devam etti, kızgın bir tonlamayla. Ayıp olan onun bu yargısıydı, ben genel konuşmuştum. *Genelleme Naz! Sen genelleme!* "Sakın bu şekilde, adamın yanında da konuşma, bu konuda acayip önyargılısın."

"Kapatıyorum," dedim dan diye. Ve kırmızıya bastım.

"Geçen gece," dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Yüzümü ada tezgâhtan kaldırdım ve gözlerine baktım. Bakışları bir mızrak kadar keskindi ve gözlerimin en içine değiyordu. "Holdingde sana iş vermemi söyledin... Neden?"

"Sana hayatının en etkileyici mülakatını yaşatıp, elin ODTÜ'lü Buse'sini alt edecek ve istifa edecektim. O an planlamıştım. Çok anlık bir şeydi," dedim, hipnoz edici bakışlarının affına sığınarak.

Gözleri kısıldı ve dudakları aralandı. "Derdin iş falan değildi yani?"

"Hayır," dedim dan diye. "Ben holdingde falan çalışmam. Çok sıkıcı. Aşırı disiplinli. Gelemem ben öyle şeylere."

"Gerçekten NASA'ya girmeyi... CIA'e girmeyi falan hayal ediyor olamazsın Nazlı," dedi, tok bir sesle.

"Yani uçarı hayaller onlar. Olsalardı fena olmazdı tabii de..." dedim ve iç çektim. "Benim hayallerim daha farklı. Ben matematikçi olmak istiyorum. Matematiği hayata katmak, hayatı matematiğe katmak... Akademik çalışmalar, bilimsel projeler... Matematiğin bana yaptığı katkıyı harmanlayıp, ben de matematiğe, yani dünyaya bir fayda sağlamak istiyorum."

Ciddi bir ifadeyle, "Bunu Türkiye'de yapamazsın," dedi.

"Koşullar yetersiz, evet. Zaten ben de yurt dışına gideceğimi düşündüm hep. Yüksek lisans ile birlikte," dedim. Birkaç saniye ifadesiz bakışlarıyla bana odaklı yüzüne baktım ve devam ettim: "Şimdi ne istediğimi gerçekten bilmiyorum."

"Özel ders vermeyi kendine ek iş olarak seçme sebebin... Gerçi garsonluk falan da yaptığını söyledin ama özel ders konusunda ekstra bir hassasiyetin var. Öğrencilere matematiği öğretmekten haz duyman mı?" diye sordu, meraklı bir ifadeyle. İnsanları böyle güzel okuyabilmek konusunda da onun bana ders vermesini istiyordum sanırım.

"Evet," dedim, tebessüm ederek. "Annem çok başarılı bir öğretmendi. Bizim evimize, annemin öğrencileri gelirdi ve bahçemizde annem onlara ders çalıştırırdı. Çok özenirdim. Ben öğretmen olmak istemedim hiç ama ders çalıştıran bir abla olmak bana hep iyi geldi." Küçük adımlarla mutfağa gelen Noir, ayaklarımın dibinde durmuştu, bakışlarımı ona çevirdiğimde yüzüme içten bir gülümseme yayılmıştı.

"Hande'ye özel ders merkezinde çalışmak isteyip istemeyeceğini sordum bugün, kabul etti," dedi dan diye. Kilitlenmiş bir şekilde, ne düşünüp ne düşünmeyeceğini bilemez bir beynin komut verdiği kaslarımın, yüzümü hangi şekle soktuğunu bilemeyerek kapkara gözlerine bakıyordum. "Mütevazı davranıyor ama notları gerçekten iyi." Derin bir nefes aldı ve suyundan bir yudum içti. "Zaten notlarının geçen sene düşmesi de ailevi sorunlarından kaynaklıymış, anlattı. Bu sene toparlıyor."

"Babası, annesini aldattı. Annesi de başka bir adamla evlendi. Şimdi ikisiyle de fazla görüşmüyor," dedim, dümdüz bir sesle. Konumuz Hande'nin ailevi sorunları değildi fakat bunu konuşmak, *benim çalışamıyor olduğum gerçeğini* bastırsın istemiştim. *Kaçma Naz, bunu içine atma! Anlamaya çalış onu, anlarsın sen.*

"Bu senin için bir sorun teşkil etmez, değil mi?" diye sordu. Hande'nin ailevi sorunlarından değil özel ders merkezinde çalışacak olmasından bahsediyordu. Kendisi de pekâlâ bunun benim için çok büyük bir sorun teşkil ettiğinin farkındaydı üstelik. Kıskanıyordum. Özenmek de değildi; açık açık, ilk defa, en yakın arkadaşımı kıskanıyordum. Karabey Holding de getirileri de Hande'nin olabilirdi, başarılarıyla gurur duyardım ama o özel ders merkezi benim için açılmıştı.

Gülümsemeye çalıştım. "Hande'yi kıskanıp kıskanmayacağımı sormaya çalışıyorsun yani?"

"Sorun olup olmayacağını soruyorum sadece. Hande ile aranda..." dedi ve dudakları iki saniye boyunca kapanmadı. *Seninle kendisi arasında bir sorun olup olmayacağını da merak ediyor Naz!*

"İngilizce, Almanca ve Fransızca biliyor Hande. Benim tek yabancı dilim İngilizce. Çocuklara çok faydası olur Hande'nin. Yani sadece deneme sınavları için değil, genel olarak faydası olur," dedim, samimi bir ifadeyle.

"Başka?" diye sordu. Gözlerinin karasını merak esir almıştı. Telefon melodimin duyulmasıyla Noir oturduğu yerden doğruldu ve hareket etmeye başladı. Anıl beni arıyordu. Önce telefonun ekranına, sonra da bakışları benim üzerimde olan Bora'ya baktım.

"Neden açmıyorsun?" diye sordu, meraksız bir ifadeyle. Sanırım telefonuma gelen çağrıları alnıma yazmak gibi bir özelliğim vardı çünkü Bora'nın, kimin aradığını anladığına emindim.

"Anıl," dedim, düz bir sesle.

"Yani? Neden açmıyorsun?" dedi. Söz konusu Anıl'ın beni aramasının, onu ne zamandan beridir sinirlendirmediğini bilmiyor ve şaşkınlıkla ona bakıyordum. Kahvesinden son yudumunu aldı ve ayağa kalktı. Yanı başıma kadar gelip, saçlarımın üzerine küçücük bir öpücük kondurdu. "Aç ve konuş sevgilim," dedi, yumuşacık bir sesle. "Gel oğlum," dedi Noir'ya ve onu da peşine katıp, kış bahçesine ilerledi.

"Alo?" dedim, şaşkın çıkan bir sesle. Bora, kendisine bir sigara yakmış ve Noir'nın kafasını seviyordu.

"Merhaba Naz," dedi Anıl ve boğazını temizledi. "Müsait miydin?"

"Sayılır... Nasılsın?" dedim. Hayatımda ilk defa, Anıl'ın eski bir dost olduğunu tüm kalbimle hissetmiştim.

"İyiyim. Seni tebrik etmek için telaşının geçmesini bekledim. Hayırlı uğurlu olsun... Umarım çok mutlu olursun. Mutlu olursunuz..." dedi, içten bir sesle.

"Çok teşekkür ederim Anıl..." dedim, tebessüm ederek. "Nasılsın?"

"İyiyim... İyileşiyorum günden güne," dedi. Sesi gerçekten de daha iyi geliyordu. "Konuşamadık uzun zamandır. Sen, bana en son cevap vermeyince aramaya çekindim." *Anıl'ın af dileğine hâlâ bir cevap vermedin Naz.*

"Beni aramak için çekinmesi gereken son kişisin," dedim, yumuşacık bir sesle. "Umarım iyileştiğinde, döndüğünde, daha sık görüşürüz."

"İnşallah..." dedi, kısık bir sesle. "Yaren'i hatırlıyor musun?" diye sordu, sonrasında.

"Evet," dedim, şaşkınlıkla. Yaren, Anıl'ın üniversiteden arkadaşıydı fakat neden kendisinden bahsedeceğimiz hakkında bir fikrim yoktu.

"Harvard'da yüksek lisans yapıyordu ya... Beni aradı. Buluştuk," dedi. Derin bir nefes aldı. "Konu senden açıldı... Bir eğitim vardı hani, senin çok istediğin..."

"Evet," dedim, şaşkınlıkla.

"O eğitimin hazırlık sürecinde çalışıyormuş... Konu senden açılınca... O eğitime katılabilmen için küçük bir torpil yapıp yapamayacağını sordum Yaren'e."

"Eee?" dedim, sabırsızca.

"Eee'si Naz... Elinden geleni yapabileceğini söyledi. Biliyorsun mezun olma şartı var. Diplomanı alırsan bu dönem... Başvurunu bilhassa profesöre özel olarak gösterecek Yaren," dedi. Şaşkınlıkla yutkundum. Ne düşüneceğimi bilememek konusunda zaten suyu akmış ve yorulmuş beynim fazlasıyla zorlanıyordu.

"Son başvuru tarihi ne zamanmış?" diye sordum, gelişigüzel bir ifadeyle. Kış bahçesinde hareketlenme hissettiğimde bakışlarımı kapıyı açmakta olan Bora'ya çevirdim. Küçük adımlarla mutfağa girmiş ve de buzdolabını açmıştı.

"Nisanın son haftası," dedi Anıl ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Bilmiyorum gelecek planların nasıl şekillendi? Yani evleneceksin falan... Ne yapacaksın bilemiyorum."

"Eğitim, iki aydı diye biliyorum," dedim, düz bir ifadeyle.

"Evet," dedi Anıl. Derin bir nefes aldı. Konuşurken hâlâ zorlanıyor muydu emin değildim ama tane tane konuşmaya başlamıştı. "Ama öylesine alınacak bir eğitim değil bu. Biliyorsun çok pahalı..."

Tereddütle, "Burs bulabilirim belki," dedim.

"Okulu uzattın sen Naz. Bu etkileyecektir burs bulma imkânını," dedi. Anıl'a müstakbel kocamın zengin olduğunu belirtmemin zamanıydı belki ama müstakbel zengin kocamın bu eğitime bakış açısını da kestiremiyordum.

İncelmiş bir sesle, "Yaren'e söyler misin? Bana e-mail gönderebilir mi detaylı?" diye sordum.

"Söylerim tabii. Ama iki ayla bitmiyor iş, biliyorsun. Yani hayatını matematiğe adayan insanların katıldığı bir eğitim bu. Güzel bir şey tabii de... Yani nasıl desem, bir hayat kuruyorsun kendine Naz. Tüm düzenini mahveder bu. Yurt dışında yaşama ihtimalin doğar, çünkü eğitimi başarıyla bitirebilirsin sen, farkında mısın bu ihtimallerin?" dedi Anıl, çekinircesine. *Anıl, bu eğitime katılmanı istemiyor Naz. Sadece, senin bu eğitimi çok istediğini bildiği için, mecburen Yaren'den rica etmiş ve seni de bilgilendirmek durumunda kalmış. Bir nevi vefa borcu bu yaptığı.*

"İncelemek ve düşünmek istiyorum sadece," dedim, gülümseyerek. Bora, kendisine bir soda açmış ve yeniden karşıma oturup, telefonuna gömülmüştü.

"Bana soracak olursan... Gayet mutlu olduğunun haberlerini alıyorum. Kendine Türkiye'de mükemmel bir iş bulabilirsin. Hiç karıştırma kafanı," dedi Anıl, samimi bir tavırla. *İş kavramından sıkıldım Naz, geldi mi neden üst üste geliyor her şey?*

"Çok teşekkür ederim haber verdiğin için. Benim için çok önemli bu. Yani sırf başvurunun kabul edilmesi bile çok değerli," dedim gülümseyerek.

"Sakın Naz," dedi Anıl, telaşla. "Sakın kendini tatmin etmek için başvuru yapma. Bak arada torpil var, zaten kabul edilme ihtimalin yükseliyor." Eğer kabul edilirsem kafamın daha çok karışacağından korkuyordu. Oysa bilmiyordu ki, aşktan daha kafa karıştırıcı bir duygu daha yoktu.

"Seni çok seviyorum. Tekrar teşekkür ederim," dedim. Bunun üzerine Bora'nın telefondan ayrılan bakışlarının dan diye bana çevrilmesi ise saliselik bir olaydı.

"Ben de seni çok seviyorum güzelim. Kendine dikkat et," dedi Anıl, içten bir tavırla. Ve çağrı sonlandı.

"Birden öyle... Normal olarak... Yani arkadaş-"

"Sinemaya mı gitsek?" diye lafımı kesti Bora. Sesi de yüzü de ifadesizdi.

"Ne sineması? Yorgunsun..." dedim, şaşkınlıkla.

"Yemeği dışarıda yiyelim o zaman," dedi.

"Ama yorgunsun?" dedim.

"Dinlenirim ben senin olduğun her yerde," dedi. Bir elini yanağımın üzerine uzattı ve başparmağıyla yanağımı okşamaya başladı.

"Ben boşta bulundum," dedim, kısık bir sesle.

"Uzatma Nazlı," dedi, uyarıcı bir ses tonuyla. "Açıklamaya çalıştıkça daha önemli bir hâle getiriyorsun olayı benim için," diye eklerken, ayağa kalkmıştı.

"Hazırlanıyorum o zaman ben?" dedim, peşinden ayağa kalkarak.

Durdu ve gözlerini gözlerimi sabitledi. "Senin arabanla gidelim ister misin?" diye sordu, gülümseyerek.

♠

"Beğenmedin mi burayı?" diye sordu Bora, ciddi bir ses tonuyla. Bebek'e gelmiş, deniz kenarındaki bir restorana oturmuş ve yemeklerimizi bekliyorduk.

Bakışlarımı denizden ayırarak, küçük yuvarlak masada hemen yanımda oturan Bora'ya çevirdim. "Yoo... Çok güzel bir yer," dedim, gülümseyerek. "Denize kenarı olan her yeri severim ben." Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı masadaki tuzluğa çevirdim. *Tuzluktan aldığın cesaretle yeniden Bora'ya çevir bakışlarını Naz.* "Bir şey söylemek istiyorum sana," dedim, bakışlarımı Bora'ya çevirdiğimde.

"Söyle," dedi, yumuşak huylu bir sesle.

"Boston'a gitmeme izin verir misin?" Ağzımdan çıkan cümle kulaklarıma vardığında hayretler içine düşmüştüm ve fakat hemen düştüğüm yerden çıkarak an'a dönmek zorundaydım. *Naz, Bora'dan izin istedin?* Tam olarak öyle yapmıştım. Oysa ben sadece durumu anlatmayı ve izin verip vermeyeceğini algılamaya çalışmayı hedeflemiştim. Ben ne zaman Bora'dan alenen izin istemeyi kendine yedirebilen birisi olmuştum ki? *Sen, bunu kendine yedirmeyi bile kendine yediremiyorsun Naz!*

"Anıl'ı mı görmek istiyorsun?" diye sordu Bora. *Anıl, Boston'da ya onu diyor Naz.* Konuya buradan girmek belki de yanlıştı, yalnız Anıl değil Harvard Üniversitesi de Boston'daydı. Ama söz konusu eğitimin zamanında, Anıl çoktan İstanbul'a dönmüş olurdu.

"Harvard Üniversitesi de var ya," dedim, düz bir sesle. Konu o kadar saçılmıştı ki toplamakta zorlanıyordum. Bir kitabın rastgele sayfalarından seçildiği için yan yana gelince anlamsızlaşan ve anlaşılır paragrafa dönüşemeyen cümleler gibi davranıyordum.

"Ne diyorsun Nazlı?" diye sordu Bora, hâliyle.

"Genç matematikçilere verilen bir eğitim," dedim ve dudaklarımı yaladım. Sanırım sıradaki anlamsız cümle buydu ve hele de Bora için bir anlam ifade etmesi mümkün değildi.

"Kerpeten yanımda yok sevgilim," dedi, yapmacık bir gülümsemeyle. *Derin bir nefes al ve baştan başla Naz!* Başlayamadım. Bora'nın gözlerinin içine baktım. O da benim gözlerimin içine beni anlamaya çalışarak bakıyordu. Bir süre birbirimize baktık. "Dinliyorum?" dedi, en sonunda.

"Boston'a gitmeme izin verir misin?" diye sordum. *O kadar başa sarmana gerek yoktu Naz!*

"Ne yapacaksın Boston'da?" diye sordu, elini elime uzatarak. Konunun Anıl'la alakalı olmadığını anlamış olduğu için beni rahatlatmak istiyordu belki de fakat ben ondan izin istediğim için afallıyor ve bunu aşamıyordum.

"Harvard'da bir eğitim var. Ben eskiden katılmayı çok istiyordum ama uçarı hayallerimden birisiydi. Çünkü kabul edilmek çok zor. Onca insan arasından fark edilmek falan... Kendine ait bir formül ya da fikirle başvuruyorsun. Anıl'ın üniversiteden bir arkadaşı, eğer başvurursam, profesöre başvurumu göstermek konusunda torpil yapacakmış bana. Yani Anıl, uzun zamandan beri bu eğitimi istediğimi bildiği için Yaren'le karşılaşınca sormuş," dedim, es vermeden.

"Ne zaman eğitim?" diye sordu Bora. Sesinden ya da yüzünden ne düşündüğünü anlayamıyordum.

"Aralıkta," dedim.

Yaptığım telefon konuşmasının parçalarını kafasında birleştirmiş olmalıydı ki, "Anıl'a, incelemek ve düşünmek istediğini söyledin değil mi?" diye sordu.

"Hı hı," dedim. Derin bir nefes aldım. "Ben kendi kendime gelin güvey olmak istemiyorum. Eğer sen izin vermezsen, hiç düşünüp hayal kurmayayım."

Bora'nın bakışlarına yavaş yavaş şaşkınlık yayılırken, ben de korkuyla yutkundum. Yine yanlış bir şey mi söylemiştim? "Eğer ben izin verirsem... Oturup detaylı düşüneceksin öyle mi?"

"E-evet?" dedim, tereddütle. Sıkıntılı bir nefes verdi ve kafasını iki yana salladı. *İzin vermedi Naz!*

Yemeklerimiz geldi. Bakışlarını önündeki tabağa çevirmişti. Hiç konuşmadan yemeklerimizi yemeye başladık. Kaçamak bakışlarımı ona yönlendiriyordum. Tüm dikkati yemeğindeydi ama yüzünün düştüğünü ve moralinin bozulduğunu görebiliyordum.

Kahvelerimiz geldi...

Hiç konuşmadan kahvesini yudumlamaya başladığında, bakışları denizdeydi. Bir sigara yaktı. Gözümü kırpmadan onu izlediğimi dahi fark etmeyecek kadar dalgındı ya da şu an benimle ilgilenmiyordu. Yirmi yedi dakika kırk sekiz saniye geçmişti. En nihayetinde bakışları gözlerimi buldu. "Tatlı ister misin?" diye sordu. Garsonu yanımıza çağırdığında telefonu çalmaya başlamıştı.

"Profiterol alabilir miyim?" diye sordum, yanımıza gelen garsona.

"Efendim?" dedi Bora, çalan telefonu yanıtladığında. "Teşekkür ederim. Siz nasılsınız?" diye sordu. Kendisine bir sigara daha yaktı. "Otel konusunda son çalışmalar yapılıyor. Önümüzdeki hafta netleşecek gibi," dedi ve sigarasından bir dumanı içine çekti. "Bakalım. Zaten haberiniz olur," dedi. Profiterolüm geldiğinde, iştahla yemeye başlamıştım. Bora ise "Dinliyorum tabii," demiş ve iki dakika yirmi yedi saniye boyunca hiç konuşmamıştı. "Hallederiz, merak etmeyin," dedi, en sonunda. "Görüşmek üzere," dedi ve telefonu kapattı.

"Hôtel Le Huit'e ortak olacak mısın?" diye sordum, merakla.

"Bilemiyorum. Mila ile konuştuğumdan daha farklı bir şey düşünmüyorum henüz bu konuda," dedi, düz bir ifadeyle. Bakışları, gözlerimin en içine nüfuz ediyor ve de sanki benim bir yorum yapmamı bekliyordu. *Bence kendini hiç kandırma Naz, öyle bir bakış değil bu.*

"Biliyorsun..." dedim, ciddi bir ifadeyle. Kendimden emin bir tavırla devam ettim: "Yıllarca turizmin içindeydim, babamın bir oteli vardı." *Üzülerek söylüyorum ki, senin baban, sen 13 ve hatta 12,5 yaşındayken öldü Naz. Aklın ermeye tam ne zaman başladı bunu bilmiyorum ama olsa olsa, bak olsa olsa, en fazla üç sene turizmin içinde olduğunu fark ederek yaşamışsındır!*

"Evet," dedi Bora, tuhaf bir ifadeyle. Pek tabii ifadesi hiç tuhaf değildi. Gülmemek için çok zor durduğu, kendisini sıktığı, utanmasa kahkaha falan atacağı çok belliydi. Ne mutlu banaydı ki, az evvel asılan suratını yeniden güldürmeyi başarmıştım(!).

Kaşlarım, Bora'ya teessüf edercesine havalanmıştı. "Yani Nazlı Butik Otel, ben 13 yaşındayken satılmış olabilir ama benim babam turizmciydi sonuçta. Turizmci bir babanın kızıyım ben," dedim, kendimi açıklamaya çalışarak.

"Hı hı," dedi Bora, boğazını temizledikten sonra. Ve sonra alt dudağını ısırdı.

"Ayrıca sen bilmezsin tabii," dedim, başımı hafifçe sağa eğerek. "Bodrum... Hatta Muğla'nın, böyle tamamı benden sorulur. Eğer herhangi bir konuda, herhangi bir fikre ihtiyacın olursa... Elin Mila'sına soracağına, bana sorabilirsin. Hiç çekinme," dedim, samimi bir ifadeyle.

"Eksik olma," dedi Bora ve elini yumruk yapıp ağzına götürerek öksürmeye başladı. Aslında yalandan öksürüyor ve esasen bıyık altından gülüyor gibi duruyordu ama günahını da almak istemiyordum. *Ya da bu kadar gülünç duruma düştüğünü kabul edemiyordun Naz.*

"Komik olan ne?" diye sordum, ters bir ifadeyle. Bora güçlü bir kahkaha attı. *Sen zahmet etme, ben Legolas'ı arıyorum Naz.*

"Tavrın, Nazlı," dedi, yeteri kadar güldükten sonra. Açık sözlü olmanın bir sınırı vardı ve fakat kimse Bora'ya bundan bahsetmemiş olmalıydı. "Kendini elli senelik turizmci zannetmen mesela," dedi ve bir kahkaha daha attı.

"Nazlı Butik Otel'e katkılarımı bilmiyorsun tabii," dedim ve yüzüne onu kınarcasına bakmaya başladım. "Sen kaybedersin," dedim, omuzlarımı kaldırıp indirerek. "Teklif var, ısrar yok bende," diye devam ettim. "Senin paran... Senin holdingin... Senin kararın... Senin üstün zekân..." dedim kısık bir sesle. "Sonuçta ben Oxford'dan arkadaşın değilim senin," dedim, buruk bir tebessümle. Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ağlamak istiyordum. Regl haftasında falan olmalıydım. Olmalı mıydım, şu an bundan bile bihaberdim.

Bora'nın gözleri kısılırken yüzündeki gülümseme yok olmaya başlamıştı. "Sen alındın mı?" diye sordu, hafif şaşkın bir ifadeyle.

"Yoo," dedim, düz bir ifadeyle. "Kalkalım mı artık, ben çok yorgunum. Sabah vücut jimnastiği, akşama kadar beyin jimnastiği... Pestilimin çıktığı yerdeyiz."

"Nazlı?" dedi ve parmaklarını çeneme dokundurarak gözlerimin gözleriyle yeniden buluşmasını sağladı.

"Soğuktan doldu gözlerim," dedim, kısık bir sesle. *Neye alındın Naz? Karşında duran adam, bir iş adamı, elbette ona ne, senin turizm bilginden?* Bunu ben de biliyordum. Fakat karşımda duran adam, sıradan bir iş adamı değildi, aşık olduğum adamdı. Ve aşık olduğum adamın, bir iş adamı olması benim için önemli değildi. Ben ona yardım etmek istemiştim, o ise tavrımı gülünç bulmuştu.

"İş hayatı benim için çok profesyonel bir çizgide. Seninle ya da herhangi bir başkasıyla, ayaküstü konuşacağım bir şey değil. Eğer, burada değil başka bir yerde olsaydık farklı bir tepki verirdim," dedi, dingin bir ses tonuyla. Bakışlarındaki pişmanlığı ve de kendisini doğru ifade etmeye çalıştığını belli eden yüz mimiklerini okuyabiliyordum.

"İş yemeği diye bir şeyden bihabersin demek ki," dedim, alaylı bir tebessümle.

Derin bir nefes aldı. "Ama iş yemeğinde değiliz."

"Anladım, unut gitsin," dedim, gülümsemeye çalışarak.

"Unutmayacağım... Ve de sen de tam olarak anlamadın henüz," dedi, tebessüm ederek. İki elimi avuçları arasına aldı. Kaşları havalanmıştı. "Ve sen anlayana kadar anlatabilecek potansiyele sahibim."

"Sen, beni anlamıyorsun," dedim, buruk bir tebessümle. "Ben senin sınırlarını ihlal etmiyorum aslında, ben buyum," dedim, yutkunarak. "Ben birisini sevdiğim zaman... Her an, her koşulda, yardım ederim... O benden yardım talep etmese bile. Ve sen, o kadar kendi kendinesin ve beni dâhil etmiyorsun ki... Kendimi dışlanmamış saymaya çalışıyorum, en başından beri yaptığım bu."

"Seni dışlamıyorum ben Nazlı, yok öyle bir şey," dedi, başını iki yana sallayarak. "Öyle farklı bir tavırda anlattın ki verdiğim tepki gayriihtiyari gelişti."

"Kapatalım mı bu konuyu? Lütfen," dedim, yorgun bir ifadeyle.

Beş saniye boyunca yüzüme baktı, sıkıntılı bir nefes verdi. "Gönül koyuyorsun," dedi, yumuşacık bir sesle.

"Ben çalışmak istiyorum çünkü," dediğimde, sesim ağlamaklı çıkmıştı. *O kadar daldan dala atlıyorsun ki, takip edemiyorum Naz! İçine atıp atıp olmayacak zamanda patlıyorsun, sakin ol.* Kapkara gözleri, rengini yalnızca onun bildiği gözlerimin en derinindeydi. "Benim çalışmama izin vermeyip, benim gibi sadece alttan dersi olan, üstelik bir değil beş dersi olan kızı, holdinginde işe alıyorsun. Ve sonra, benim en sevdiğim işi de ona veriyorsun. Çalışıp çalışmayacağıma karar vermen için, mezun olmayı beklememi istiyorsun. Eğitime gitmeme izin verip vermeyeceğini soruyorum insan gibi, cevap vermeye tenezzül bile etmiyorsun," dedim ve derin bir nefes aldım. "Ve ben sana, hiçbiri için tavır yapmıyorum ama sana yardımcı olabileceğim bir konuda da benimle alay ediyorsun. Gel de sen gönül koyma," dedim, sitemle.

"Çok acemisin Nazlı," dedi, tebessüm ederek. "Ve senin yalnızca acemilikten yaptığın saçma sapan şeyler benim gücüme gidiyor," diye devam etti. Bakışlarımdaki kızgınlık, söylediği cümleyle perdelenirken üç kez gözlerimi kırpmıştım. "Eğitime gitmene izin verip vermeyeceğimi bilmiyor olman mesela gücüme gidiyor," dedi.

Şaşkınlıkla, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Eğer istiyorsan, tabii ki de eğitime gideceksin. Benden izin alman gerekmiyor, gitmek istediğini söylemen yeterli ama sen her şeyi dolaylı yoldan anlatmaya, dahası anlatamamaya bayılıyorsun."

"Ben eğitime gitmek isteyip istemediğimi bilmiyorum," dedim, üzgün bir ifadeyle. "Yani ben ne istediğimi de bilmiyorum bir süredir ama yurt dışına gitmek falan istemiyorum artık. Yani senden ayrılmak istemiyorum."

"Seni yurt dışına göndermeyeceğim," dedi, gülümseyerek. "Yani eğer senin kendi kariyer hedeflerin doğrultusunda yurt dışı olursa, otürür üzerine konuşuruz tabii... Ama burada, İstanbul'da, benimle yaşayacaksın," dedi, tok bir sesle.

"Sen? Sen ciddi misin?" diye sordum, heyecanla.

"Evet," dedi, tebessüm ederek. Beni kendine doğru çekti ve alnıma küçücük bir öpücük kondurdu. "Önce okulunu bitir... Sonra hayallerini yatıralım masaya... İkimiz de bazı şeylerden feragat edeceğiz. Düzensiz bir düzen oluşturacağız bir şekilde seninle. Bana biraz izin ver Nazlı," dedi ve geri çekilerek gözlerini gözlerime sabitledi. "Çalışma konusuna bu kadar takılma mezun olmadan. Bana müsaade et, o güvenli alanı kafam rahat bir şekilde yaratayım senin için. Birazcık sabret," dedi.

Gülümsedim ve "Teşekkür ederim," dedim. Gerekirse bir ömür sabrederdim, ondan ayrılmayacağımı bilmek her şeye değerdi.

♠

"Bir şey soracağım," dedim. Bebek'teki restorandan çıkmış, benim arabamın önünde duruyorduk.

"Sor sevgilim," dedi Bora, iki elimi avuçlarımın arasına almıştı.

Bakışlarımı biraz gerimizdeki iki siyah Mercedes'in etrafındaki adamlara çevirip, yeniden Bora'ya döndüm. "Yürüyüş yapmak istesek... Yapamayız değil mi?"

Bora'nın yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. "Yaparız, neden yapamayalım?" Önüme rüzgârla düşen bir tutam saçı, kulağımın arkasına yerleştiriyordu.

Gözlerim kısıldı. "Yedi tane koruma var yanımızda?"

"Baş başa kalır mıyız diye sormadın ki? Yürüyüş yapıp yapamayacağımızı sordun... Onlar da bizle yürürler, spor yapmak çok güzel bir şey," dedi, gülümseyerek.

"Benim eski evin oraya yürüyelim mi? Hisarüstü'ne?" dedim, heyecanla.

Bakışlarına tereddüt yerleşti. "İki büyük kâse profiterol yedin, yokuş çıkabileceğine emin misin?"

"Canım yokuşu arabayla çıkarız," dedim. Küçücük bir kahkaha attı. "Ne var ya? O tatlıyı yemesem de yokuş çıkmazdım ki ben zaten!"

"Kara?" dedi, bir ses. Bir kadın sesi. İkimiz de sesin geldiği yere doğru döndüğümüzde, sesin sahibi de görüş alanımıza girmişti. Alımlı, seksi, hoş, güzel ve şık bir kadındı. Üç saniyede puanını vermiştim. *Naz, kadın "Kara" dedi canım, sonra mı kıskansan?*

"İrem... N'aber?" dedi Bora. Kadının, yani İrem'in elini dudaklarına götürmüş ve küçük bir buse kondurmuştu, ayrıca gülümsüyordu. Bora, yürek mi yemişti? Onu öldürmemi falan mı istiyordu? *Bi' sus Naz!*

"İyiyim... Sizi sormalı? Nişana katılamadım, İstanbul'a bu sabah döndüm," dedi İrem. Ardından, gülümsedi ve elini bana uzattı. "Nazlı'ydı değil mi?"

"Evet," dedim, tok bir sesle.

"Söylediler..." dedi Bora, İrem'e gülümseyerek. "Perşembe akşamı partiye geliyor musun?" Ben de gelebilirdim. Daha doğrusu gidebilirdim, acaba ne partisiydi? Ben kendime her türlü partiye uygun bir kostüm bulabilirdim. Keşke sevgilim, İrem'den önce bana da sorsaydı!

"Aşk olsun, kaçar mı? Yer ayırttım bile... Söylemedi mi Gökhan?" dedi İrem, meraklı bir ifadeyle.

"Konuşmadık bugün Gökhan'la," dedi Bora. İrem anlamış mıydı bilmiyordum ama yine aklına Gökhan geldiği için olsa gerek, Bora'nın yüzü düşmüştü.

"İyi o zaman, hadi ben tutmayayım sizi şimdi. Görüşürüz perşembe..." dedi İrem. Benimle yeniden tokalaştıktan sonra, hızlı adımlarla yanımızdan ayrıldı. Bora'nın bakışları yeniden bana çevrilmişti.

"Ne partisine gidiyoruz?" diye sordum, dan diye.

Bora'nın gözleri kısıldı ve yüzüne şaşkın bir gülümseme yayıldı. Ellerini sakallarına götürdü ve bir iki saniye oyalandı. "Sen gelmiyorsun," dedi, yumuşacık bir sesle. Kaşlarım, sanki refleksmiş gibi havalandığında yeniden konuştu. "Ayrıca parti dediğim... Poker partisi," dedi, gülümseyerek.

"Kumar oynayacaksınız yani?" dedim, inanmıyormuş gibi bir ifadeyle.

"Hep yaptığımız gibi Nazlı. Bizim mekanların müdavimlerindendir İrem, sağlam oyuncudur, severim," dedi, ciddi bir ifadeyle.

"Seversin?" dedim, şaşkınlıkla ve tehditkâr bir sesle.

"Yani oyunculuğunu. İyi bir rakip," dedi alelacele.

Kaşlarım çatılmıştı ve tahminen yüz ifadem oldukça ciddiydi. "Ben neden gelmiyormuşum?"

"Çünkü sen, bir kere kumarhaneye geldiğinde neler olmuştu hatırla istersen? Seni orada teşhir etmek istemiyorum. Ayrıca ciddi bir oyun olacak. Bir sonraki adımda, birkaç adama sağlam senetler yapabilmeyi planlıyorum. Dikkatimin dağılmaması lazım," dedi, aynı benim gibi ciddi bir ifadeyle.

"Sen el âleme tefeci gibi neden senet yapıp duruyorsun Allah aşkına?" diye sordum, sitemle. *Çüş Naz!*

Bora, birkaç saniye ciddi olup olmadığımı anlamak istercesine yüzüme baktı. "Binsek mi artık arabaya?" diye sordu, en sonunda. Sesinde uyarıcı bir tonlama vardı.

Bakışlarım tersti. "Neden anlatmıyorsun ki?"

"Nazlı, nerede olduğumuza bakar mısın bi'?" dedi, gözlerini benden ayırmadan. Arabaya binmem için sürücü koltuğunun kapısını açtı, Selim de onun kapısını açmıştı. Arabayı çalıştırdım. "Gidelim bakalım, eski evinin oraya..." dedi gülümseyerek. Arabayı sürmeye devam ettim. Hisarüstü'ne bağlanan yolu es geçtim ve Kilyos istikametinde ilerledim. "Trip mi atacaksın gerçekten Nazlı?" dedi Bora, sitem ederek.

"Eve gitmek istiyorum," dedim, dümdüz bir sesle. Aslında trip falan atmıyordum, sadece bozulmuştum.

"Nazlı," dedi. Cevap vermedim. Bir daha da konuşmadı. Yirmi dakika sonra eve gelmiştik.

"Hoş geldiniz," dedi, adını merak etmediğim bir koruma. Arabadan indiğimizde konuşmaya devam etti: "Melis Hanım geldiler, içerideler Bora Bey."

"Neden haber vermediniz?" diye sordu Bora, şaşkın bir ifadeyle.

"Kendisi haber vermemize gerek olmadığını söyledi efendim. Gökhan Abi'yle beraber, içerideler," dedi adam. Bora'nın bakışları bana kaydığında, gözlerimiz buluşmuştu. Benim cephemde her şeyin yolunda olup olmadığını merak ediyor olmalıydı. Bir sorun olmadığını anlatmak istercesine belli belirsiz gülümsedim ve eve doğru yürümeye başladık.

♠

"Ooo teşrif ettiniz!" dedi Melis, biz merdivenlerden inerken. Bora'ya ve bana sarıldıktan sonra, yeniden koltuğa oturdu. Yanında Gökhan da vardı. Göz göze geldiğimizde gülümsedim, Gökhan rahat görünüyordu.

"Neden haber vermedin bize? Erken dönerdik," dedi Bora, Melis'e.

"Rahatsız etmeyeyim istedim, yani sonuçta gelecektiniz," dedi Melis, gülümseyerek.

Bora'nın yüzünde düz bir ifade olsa da bakışları bu davetsiz misafirden keyif almamış gibiydi. "Gelmeyebilirdik de... O zaman kalkıp gidecek miydin?" dedi Bora.

"Ben de arayalım dedim ama yanaşmadı Melis. Ben geldiğimde, o geleli biraz olmuştu," dedi Gökhan.

Melis gülümsedi. "Gelmezseniz burada kalırdım canım, ne olacak?"

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Bora. Sanırım Melis için endişelenmişti. Rahatsız olduğunu sandığım bakışları, daha çok meraktı belki de.

"Yolunda... Aslında dönüyorum yarın sabah. Öncesinde bi' size uğramak istedim. Vedalaşmak için," dedi Melis.

"Dönüş tarihin belli değil sanıyordum," dedi Bora. Bakışlarındaki endişe biraz daha yoğunlaşmıştı. "Eren'le mi alakalı Melis?"

"Yoo! Yok! Ne alakası var? Eren'le bir şey yok zaten," dedi Melis. *Çüş Naz! Melis'in Eren'den gerçekten de hoşlandığının farkında mısın?* "Yani aslında hiç başlamadı... Öyle hoş vakit geçirdik sadece, o kadar," diye devam etti. Ardından bakışları beni buldu. "Eren çok iyi bir insan. İyi bir arkadaş."

"Öyledir..." dedim, gülümseyerek.

"Hani olur ya... Bir gün birisi girer hayatına, hiç beklemediğin bir an'da... İstanbul'a geldiğimde Eren'le bu kadar vakit geçireceğimi düşünmüyordum bile," dedi Melis, Bora'ya.

"Ankara'da sanırım şu an," dedi Gökhan.

"Evet," dedi Melis, zorlukla gülümseyerek. Bora, birkaç saniye Melis'in yüzüne bakıp bir şey söylemediğinde Melis devam etti: "Ben İstanbul'a dönmem... Eren de Amerika'ya yerleşmez. Zaten zordu bir arada olmamız, olacaktıysa da... Olmadı da."

"Anladım," dedi Bora. "Bilet almadıysan, holdingin uçaklarından birisini ayarlayalım."

"Bana da kiralayacak mısınız, yoksa arkadaşa özel beleş tarife mi?" dedi Melis ve küçük bir kahkaha attı. Bu sırada Noir yanıma gelmiş, kucağıma kurulmuştu. Bora'nın yüz hatlarında ise hiçbir değişim yoktu. Gökhan da gülmemişti. Melis, bakışlarını ikisi arasında dolaştırdı ve sanırım aralarında bir gerginlik olduğunu fark etti. "Biletimi aldım bugün Bora, sağ ol."

"Oğlum..." dedi Bora içten bir ifadeyle, Noir benim kucağımdan, hemen yanımda olan Bora'ya yanaştığında.

"Neyse ben kalkayım artık. Her şey için teşekkür ederim," dedi Melis, ortama sessizlik hâkim olduğunda.

Bora ayağa kalktı. "Bu ay içinde bir tarihte Boston'a gelmem lazım benim de ama tam zamanı bilemiyorum. Hatta Mayıs'a atmaya çalışıyoruz ama bakalım. Haberleşiriz."

"Olur," dedi Melis ve Bora'ya tekrar sımsıkı sarıldı. Aynısını Gökhan ve bana da yapmıştı. Onu yolcu etmek üzere merdivenlere yöneldim. Dış kapının önüne geldiğimizde Melis durdu ve gülümseyen yüzünü bana çevirdi.

"Bir şey mi oldu?" dedim, merakla.

"Eğer Eren'le konuşursan... Ona her şey için teşekkür ettiğimi söyler misin?" Gülümsedim ve başımı olumlu anlamda salladım. Melis, adını merak etmediğim bir korumanın kullandığı arabaya bindiğinde de ona el salladım.

♠

Duş alıp, şort ve kısa kollu bir tişört giyerek verandaya indiğimde Gökhan'ın sesini duymuştum. "Bilmiyorum ki... Yarından sonra bakacağız o zaman bir çaresine..."

"Yarın senin de oynaman lazım," dedi Bora. Beni fark ettiğinde, bakışları beni bulmuştu. Küçük adımlarla, oturduğu koltuğa yaklaştım ve yanına oturdum. "Neredeydin?" diye sordu.

"Duş aldım," dedim, esneyerek.

"Oynarım oynamasına da... İrem'i harcayacak mıyız?" dedi Gökhan. Bir sigara yakıp, alakam olmayan ve bilmediğim konuyu dinlemeye başlarken, elimde de telefonum vardı.

"Sen diğerlerine göre oyna, İrem söz konusu olduğunda, orada karar veririz," dedi Bora, tereddütlü bir sesle. "Veya İrem'le açık açık konuşmalıyız... Bilemiyorum."

"Ne diyeceğiz? *'Biz bu adamlara senet yapmak zorundayız, sen temkinli oyna,'* mı? Karıştırmayalım bence," dedi Gökhan. Onun da sesi tereddütlüydü. *Senet* kelimesini Türk Dil Kurumundan kaldırmak istiyordum.

"Neyse..." dedi Bora, bir süre düşündükten sonra. Ardından bakışları bana çevrildi. "N'apıyorsun?" diye sordu, şaşkın bir sesle.

"Poker oynuyorum," dedim, kendimden emin bir ifadeyle. Bakışlarımı yeniden telefonuma çevirmiştim. *Nişanlısının kumar mafyası olduğunu unutan Naz'lar kalp mantık!*

"Ne zamandan beri pokerle ilgileniyorsun?" diye sordu bu sefer de.

"13-14 yaşından beri," dedim, bakışlarımı ona çevirmeden. *Kumar mafyası nişanlısına kafa tutan Naz'lar kalp gülmüyorum boğazıma bir şey kaçtı!*

"Oynayalım bir gün Naz," dedi Gökhan, neşeli bir ses tonuyla.

"Tabii tabii... Kuruyemiş kabuklarından da chip yaparız," dedim, umursamaz bir ifadeyle. Bora'nın beni kumarhaneye götürmeyecek olmasına mı yoksa İrem'in iyi bir rakip olduğunu söylemesine mi kızmıştım tam emin değildim.

"Chip'ten bol ne var ya bizde? İstediğin chip olsun! Ama öyle beleşe oynamam," dedi Gökhan, gülerek.

"İkimiz mi oynayacağız?" dedim, kafamı kaldırıp Gökhan'a bakarak.

Gözlerini kıstı ve bir süre yüzüme baktı. "Yani, fark etmez..." dedi.

Bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Gökhan, ben daha bu eve gelmeden evvelki yazışmalarında, Bora'nın bir daha asla benimle kumar masasına oturmayacağını iddia etmiş ve Bora da böyle düşündüğünü, benim yüzüme karşı onaylamıştı. "Sen de oynar mısın benimle?" diye sordum, meraklı bir ifadeyle. Kaşlarım çatıktı ve sesimin nasıl çıktığından emin değildim.

"Hayır, oynamam," dedi Bora. İki saniyelik bir es verdi. "Çünkü az evvel *straight* yani kent yapacaktın ama dikkatini oyuna vermedin. Düzgün oynamıyorsun," dedi, dümdüz bir sesle. Telefona baktım. Yeni bir el başlamıştı ve ben bahis yapılan miktarı onaylamadığım için *pas* demiş sa-

yılmıştım. "Ve rakiplerinden birisi *all in* yapmıştı... Rest çekmişti yani... Eğer onu görseydin... Paranı üçe katlayabilirdin, el sendeydi."

Telaşla, "Sanal bu para? Oynadığım yani... Öylesine oynuyorum," dedim.

"Ne fark eder? Zamanını bunun için harcıyorsan, iş iştir... Poker para kazanmak için oynanan bir oyun değil," dedi Bora, bilmiş bilmiş. *Naz? Adamın haklı olduğunu biliyorsun.*

"Ve Kara konuşur..." dedi Gökhan, gülümseyerek. Yüzümü ona çevirdim. Gülümsüyordu ama gözlerindeki kırgınlık, yerli yerinde duruyordu.

"Ben de kumarhaneye geleceğim yarın," dedim Bora'ya, kendimden emin bir ses tonuyla. Bora, kaşlarını kaldırdığında sanırım cesaretimi sorguluyordu. "Yürek falan yemedim, ben de gelmek istiyorum sadece," dedim. Bora ise artık ne anlama geldiğini anlayamadığım bir şekilde, yalnızca yüzüme bakıyor ama asla konuşmuyordu.

"Oldu o zaman, ben kaçar..." dedi Gökhan, ayağa kalkarken. Bora, bakışlarını Gökhan'a çevirdiğinde göz kırptı ve Gökhan bahçenin içinde kaybolarak gitti. Bora, bir sigara yakmıştı.

"Geleyim mi?" diye sordum, asla çekinmeyerek.

"Hayır Nazlı. Konuştuk ya bunu. Aynı şeyleri defalarca konuşmaktan nefret ediyorum," dedi, bakışları benimle buluştuğunda. "Kendimizi tekrarlıyoruz."

"Konuşmadık. Sen konuştun."

Dumanını üfledi. Kül tablasına uzanıp, külünü döktü ve yeniden bana döndü. Zaman mı yavaşlamıştı yoksa onun hareketleri mi kestiremiyordum. "Sürekli benim *hayır* dediğim şeylere muhalefet mi olacaksın?" diye sordu, meraklı bir ifadeyle.

"İyiliğim için *hayır* dediğini sanmıyorum... Tamam bir kere kumarhaneye geldiğimde, adamın tekini kulağından vurmuş olabilirsin... Ama o dangalaktı. Yani sürekli olarak kumarhanelerinde bana mı asılacaklar?" dedim, tatlı olmaya çalıştığım bir ifadeyle.

"Bununla alakası yok," dedi, itiraz dolu bir sesle.

"Çünkü prensipler... Senin masanda hile yaptığım için benimle oynamayacaksın da bir daha değil mi? El âlemin kadınlarıyla oynuyorsun ama!" dedim, sert çıkan bir sesle.

"Nazlı, ne diyorsun sen?" dedi, şaşkın bir ifadeyle. "Âlem yapmaya gitmiyorum herhalde kumarhaneye... Benim ya hani kumarhaneler..." dedi, kinayeli bir tonlamayla.

"Tamam. Demek ki ben de sevgilimin kumarhanesine gelebilirim," dedim, kendimden emin bir ifadeyle.

"Bu işlerin içine girmeni istemiyorum Nazlı. Seni bu tabloda görmek istemiyorum. Kara'nın sevgilisi olmanı istemiyorum," dedi, sıkıntılı bir tavırla. Boynumda Kara yazıyordu ve ben onu seviyordum.

"Ama biz seninle kumarhanede tanıştık... Ben o tabloya girmiştim daha önce..." dedim, dudaklarımı büzerek.

Onun dudaklarıysa buruk bir şekilde iki yana kıvrılmıştı. "Aynı şey değil," dedi.

"Neden insanlara senet yapmak zorundasın?" diye sordum.

Derin bir nefes aldığında sabrının sonuna geldiğimizi fark etmiştim. "Çalışmam lazım Nazlı," dedi tok bir sesle ve ayağa kalktı.

"Bora," dedim, sert bir ifadeyle. Yüzünü bana çevirdiğinde gözlerinde hiçbir ifade yoktu. "Ben senin yanında çalışan birisi değilim. Senin sevgilinim. Ama sen şimdi kaçak sevgililik yapıyorsun. Kaçak sevgilin olmak istemiyorum," dedim, az ama güçlü çıkan bir sesle.

Ters bir ifadeyle, "Kaçak sevgili ne ya?" dedi.

"Beni kendine, senin istediğin kadar yaklaştırıyorsun, istemediğin zaman da kaçıyorsun," dedim, kendimden emin bir ses tonuyla.

"Çalışacağım Nazlı," dedi ve arkasına bakmadan içeriye girdi. Beni korumak için bir giz içinde davranıyordu. Beni göndermemeye ne zaman karar verdiğini bilmiyordum ama dün akşamdan sonra olduğu muhakkaktı. Ve fakat, belki de sınırlarını zorluyor ve verdiği kararı sorgulatıyordum ona. Kaçıyordu. Belki de o bahsettiği güvenli alanı yaratırken giz içinde kalmaya ihtiyacı vardı. Ama ben de haklıydım: Kara'nın benden saklanmasına gerek yoktu.

♠

Salonda, televizyonun karşısındaki koltuğa uzanmıştım. Yorgunluk gitgide bedenimi daha çok esir alırken, sabahki sporun etkilerinden olsa gerek, kolumdaki kasılmalar artmaya başlamıştı. *Pes Naz, ne tatlı canın varmış!* Rastgele açtığım bir kanalda karşıma çıkan bilardo maçını izlemeye dalmışken, cılız bir melodi kulaklarıma ulaştı. Bu bir telefon sesi olmalıydı fakat telefonun kime ait olduğunu asla bilmiyordum. Sese kulak verdiğimde, çok da uzakta değil, yaslandığım koltuk minderinin arkasında olduğunu fark ettim. Bu bir ev telefonuydu. İlk defa ev telefonu görmü-

yordum fakat bu eve ait telefonu ilk defa görüyordum. *Açsana Naz?* Açıp açmamam gerektiğini bilmiyordum, zira kim arıyordu ki? *Bunu açınca öğreneceksin zaten Naz, aç. Ayıp olmaz, burası senin evin.*

"Alo?" dedim, tereddütle.

"Merhaba Nazlı," dedi telaşla, karşı taraftaki kadın sesi. Bir anda kendimi, bir korku filminin içinde olarak düşünmüştüm. Bu telefon buraya neden bırakılmıştı ve de nasıl karşı taraf benim Nazlı olduğumu biliyordu, asla bilmiyordum.

Korku dolu bir sesle, "Kiminle görüşüyorum?" diye sordum.

"Elif ben," dedi, kadın. *Çok şükür Naz, yabancı değilmiş!* Şu an'da Elif'in sesini duyduğuma bile sevinmiştim. "Bora'ya ya da Gökhan'a cep telefonlarından ulaşamadım. Eğer müsaitse, çok acil Bora ile görüşmem lazım."

"Bir dakika," dedim, yerimden kalkarken. Sesi öyle telaşlıydı ki elim ayağıma dolanmıştı. "Çalışma odasında... Götürüyorum telefonu."

"Bekliyorum," dedi Elif. Merdivenleri ikişer ikişer çıktıktan sonra, ikinci kata normal zamandan on bir saniye evvel vardım ve hızla koridoru bitirip, çalışma odasının şifresini tuşladım.

"Acilmiş. Elif," dedim, telefonu Bora'ya uzatırken. Elinde kalın bir kitap ve dosyalarla yayıldığı koltukta, şaşkına dönmüşçesine bana bakarken, elimden telefonu aldı.

"Efendim?" dedi, merakla.

"Görüşmemiz lazım, önemli... Çok önemli," dedi Elif, telaşlı bir şekilde. Sesi bana kadar geliyordu.

"N'oldu?" diye sordu Bora.

"Yüz yüze konuşalım!" dedi Elif, hafif yüksek çıkan bir sesle.

Bora'nın tereddütlü bakışları bana kaydı ve gözlerimde iki saniyeliğine oyalandı. Akabinde de düz bir sesle, "Neredesin?" diye sordu.

"Nil'deyim," dedi Elif.

"Tamam," dedi Bora ve telefonu kapattı. Oturduğu koltuktan kalktı ve çalışma masasına ilerleyip cep telefonunu eline aldı. Ekrana bir şeyler yazdı ve telefonu kulağına götürdü. "Selim... Elif Hanım'ı, Nil Hanım'ın evinden al ve buraya getir," dedi, otoriter bir sesle. "Yanına fazla adam al, bir sorun var. Tedbiri elden bırakmayın, kılına zarar gelmeyecek." Telefonu kapattı ve başka bir numarayı tuşladı. Fakat aradığı kişi telefonu açmıyordu ve bu, Bora'yı oldukça sinirlendiriyordu. Başka bir kişiyi aradı. "Gök-

han nerede?!" diye sordu sert bir sesle. Telefonu kapattı. Başka bir numarayı tuşladı. On dört saniye telefon kulağında bekledi. "Hande merhaba, Bora ben... Gökhan yanında mı?" dedi. Yedi saniye bekledi ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Bana gel, acil," dedi, düz bir ifadeyle. "Bilmiyorum," dedi, sıkıntılı bir sesle. "Evden ulaştı bana da... O da geliyor, gel çabuk," dedi ve telefonu kapattı.

En sonunda gözleri bana çevrildiğinde, bakışlarında hiçbir şey sormamı istemediğini belli eden bir ifade vardı.

Şaşırmamıştım.

"Ben yatıyorum. İyi geceler," dedim ve kapıya doğru yürümeye başladım.

"Nazlı," dedi, sıkıntılı bir sesle. Durdum ve yüzümü ona döndüm. "Ne olduğunu bilmiyorum. Ama bir şey olduğunu biliyorum. Ve bu olan şey pek hayırlı değil," dedi. *Naz, Elif'i bu eve çağırmasını anlamanı rica ediyor. Bu yüzden kendisine tavır yapmamanı, trip atmamanı istiyor.*

"Ne olduğunu bilseydin de anlatmayacaktın. Benim açımdan değişen hiçbir şey yok," dedim, dümdüz bir ifadeyle. "Elif'in buraya gelmesine ise takılmadım. Bence de bir şey olduğu belli. Panik hâlindeydi. Telefonu sana getirirken merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Ölse ruhunuz duymayacak, iyi ki ev telefonu benim yanımdaydı," diye devam ettim ve kapıya doğru ilerledim.

Kolumdan tuttu ve beni kendine çevirdi. "Saat daha çok erken senin uyuman için," dedi, yumuşak bir sesle.

"Ne yapayım?" diye sordum, ters bir ifadeyle. *Naz, yapma!* "Yorgunum ayrıca da." Beni biraz kendine doğru çekerek, bana sımsıkı sarıldığında ise teslim olmuş ve kollarımı boynuna dolayarak sakinleşmeye çalışıyordum. Dövmemin üzerine küçücük bir öpücük kondurdu. Ancak anlayabildiği şeyleri seviyordu insan; bildiği, tanıdığı, keşfettiği... Fakat bazen, bunun aksi de mümkün oluyordu ve ben Bora'yı tüm bilinmezliklerine, anlaşılmazlıklarına ve de keşfedilmemişliğine rağmen çok seviyordum. Ve hatta belki de onu bu kadar çekici kılan şey, çözülmemiş yanlarıydı.

Beni aldı ve biraz evvel çalışmak amacıyla kullandığı koltuğa götürdü. Kucağına oturttu. Saçlarımı tek bir yana aldı ve dudaklarını boynuma uzattı. Uzun süre, çok uzun bir süre boynumda yolculuğa çıktı. Boynumu öpmekten ziyade, boynumda dinlendiğini hissetmiştim. Biraz sonra, kötü bir şeyle karşılaşacağını biliyor ve boynumdan güç dileniyor gibi gelmişti

bu hâli. Saçlarını sevdim. Usulca ve de her şeyi halledebilecek güçte olduğuna onu inandırırcasına dolaştırdım parmaklarımı başının üstünde.

Telefonu çaldığında derin bir nefes aldı ve gözlerini gözlerime değdirip, dudaklarıma küçücük bir öpücük bıraktı. "Evet?" dedi, çalan telefonu açtığında.

"Takip ediliyoruz abi," dedi, Selim'in sesi.

"Atlatamıyor musunuz?" diye sordu Bora, sıkıntılı bir sesle. Kapı tıklatıldığında hızla Bora'nın kucağından indim. Bora, koltuktan kalktı ve kapıya doğru ilerleyip kapıyı açtı, Gökhan gelmişti. "Birkaç tur atın. Arayacağım seni," dedi ve telefonu kapattı.

"Takip ediliyorlarmış," dedi Gökhan, fazla telaşlı durmayan bir ifadeyle. Bakışları bana çevrildiğinde, başıyla selam vermişti. "Mevzu ne tam olarak?"

"Yirmi üç kere aramış beni. En sonunda da evden aramış. Çok telaşlıydı sesi. Nil'deymiş. Yüz yüze konuşmamız gerektiğini, görüşmemiz gerektiğini ve de önemli olduğunu söyledi," dedi Bora, ifadesiz bir sesle.

"Beni de on yedi kere aramış. Hande'yleydim," dedi Gökhan, sıkıntılı bir sesle. "E madem takip ediliyorlar, biz gidelim yanlarına."

"Tuzak kurmuş olmasınlar?" dedi Bora, dan diye. *Çüş Naz!*

Gökhan'ın gözleri kısılmış, alnı kırışmıştı "Bizi çekmek için mi?" diye sordu. Bora'nın cümlesiyle beraber kafasının karıştığı fazlasıyla belliydi.

Bora'nın sesi gibi yüzü de ifadesizdi. "Bizi çekerlerse Nazlı yalnız kalır," dedi.

"Apar topar çıkacağız," dedi Gökhan, kuşkuyla. "En iyi adamları da yanımıza alacağız... Buraya başka adamlar gelebilene dek... Nazlı yalnız kalacak."

Bora, hiçbir şey söylemeden altı saniye boyunca Gökhan'ın gözlerinin içine baktı ve derin bir nefes aldı. "Hazırlan," dedi en sonunda, otoriter bir sesle. Gökhan, aldığı talimat üzerine hızlı adımlarla odadan çıkarken, Bora derin bir nefes alıp sıkıntılı bir nefes vermişti. Kapının kapanmasıyla, kapıya doğru yaklaştı ve kütüphanenin sağ tarafındaki raflardan birinde bulunan kitapları hızla eline almaya başladı.

"N'apıyorsun?" diye sordum, merakla.

"Ben gelene kadar yukarıda durursan, benim de içim rahat edecek," dedi.

"Tamam, çıkayım," dedim ve kapıya doğru ilerledim. Son kez Bora'ya döndüm fakat o bana bakmıyor, şimdi de az evvel eline aldığı üç kita-

bı yeniden yerlerine yerleştiriyordu. Kapının kulpuna uzandım ama kapı açılmıyordu.

"Kapı açılmıyor," dedim, mırıldanarak. Zaten dertli olan başına dert açmak gibi bir niyetim yoktu ancak dünyanın tüm aksilikleri beni bulmaya niyet etmiş olmalıydı ki açılmayan kapı, Bora ile muhatap olmamı istiyordu.

"Buradan çıkacaksın yukarıya," dedi.

Bir anda kütüphanenin sağ ucu bir kapı edasıyla açılırken; gözlerim ile ağzım da açılmıştı ve ben şaşkın bir şekilde kalakalmıştım. "Kapısı olmayan oda?" dedim. Nutkum tutulmuştu. "Benim odamın yanındaki... Penceresi olan ama kapısı olmayan oda..." dedim.

"Hayır," dedi, tok bir sesle. "Senin odanda, kapının hemen ilerisinde... Duvarın bir kısmı kapı... Güçlü bir şekilde, doğru yerden itersen açılır. Işık yansımasından ve girişindeki koridorun dar olmasından dolayı hiç fark etmemişsindir. Aldatmaca o," dedi.

"Nasıl yani?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Bora Karabey'in mutlaka gizli bir sığınağı vardır şeklindeki düşünceye sahip akıllıların, buldukları zaman zafer kazandıklarını düşünmelerine sebep olacak olan... Basit bir düzenekle inşa edilmiş, aldatmacalı bir oda işte," dedi, ciddi bir ifadeyle.

"Burası peki?" dedim, işaret parmağımla kütüphanenin bir kapı gibi açılan ucunu göstererek.

"Bir labirent," dedi. Derin bir nefes aldı ve tam dudakları yeniden aralanmışken, telefonu çaldı. "Geliyorum Gökhan," dedi, telefonu açar açmaz. "Öyle mi?" diye sordu, ifadesiz bir sesle. "Tamam," dedi ve telefonu kapatıp cebine koydu. Gözleri yeniden gözlerimi hedef aldığında rahatlamış görünüyordu, gülümsedi. "Atlatmışlar peşlerindeki adamları... Gökhan'la gitmemize gerek kalmadı," dedi ve kütüphaneden kapıyı iterek eski hâline getirdi. Az evvel eline aldığı kitapları yeniden raftan ayırarak, o köşede bir şeyler yaptı ve en sonunda, "Şimdi kapı açılır vaziyette," dedi.

Şaşkınlığımı üzerimden atamamıştım. "Orası açıldığında, odanın kapısı mı kilitleniyor?"

"Ayarlar değiştirilmeye müsaittir," dedi, tebessüm ederek.

"Bunu da bilmemeliyim yani? Anladım," dedim, kaşlarımı kaldırarak. Kapının kulpuna elimi uzattım. Odadan çıktığımda, Bora da hızlı adımlarla beni takip ediyordu.

"Bırak beni!" diye yüksek bir ses duyuldu dışarıdan. Adımlarımı hızlandırdım. Giriş katına geldiğimizde, "Dokunma bana!" diye bağıran Elif'in sesi kulaklarımıza ulaşmıştı. Bora, benden önce davranarak kapıyı açtı.

Gördüğüm manzara içler acısıydı.

"Elif, yardım edeyim. İzin ver," dedi Gökhan, telaşlı bir hâlde ve Elif'in omzuna dokundu.

"Siktir git başımdan!" diye bağırdı Elif ve Gökhan'ı bulduğu tüm güçle itti. Bora ve ben olduğumuz yerde kalmış, yalnızca biraz ötemizde öfkeden deliye dönen Elif ile ona yardım edebilmek için çırpınan Gökhan'a bakıyorduk.

"Canım benim, sakin olmaya çalış birazcık," dedi bir kadın. Kıvırcık, koyu renk saçları vardı. Saçlarının görüntüsü, kıvrımları öyle güzeldi ki bakışlarımı kızın saçlarında tutabilmek için büyük bir çaba gösteriyor ve elindeki kanlı gelinliğe bakmamaya çalışıyordum.

"Ya rahat bırakın beni! Rahat!" dedi Elif, zorlukla. Onu ilk defa bu kadar perişan hâlde görüyordum. Üzerinde eşofman ve beyaz uzun kollu bir kapüşonlu vardı fakat kaşından yüzüne doğru akan kan, üzerine bulaşmıştı. Beyaz renkte bir kıyafete kan lekesi asla yakışmıyordu. *Dimdik dur Naz, soğukkanlı ol.*

"Elif?" dedi Bora.

Sessizliği bıçak gibi kesen sesiyle, Elif'in öfkeli bakışlarının hedefi olmuştu. Sanki Elif, Bora'ya, düşmanına bakar gibi bakıyordu. Burada olduğumuzu yeni fark ettiği ve de aslında hiçbir şey fark edemeyecek kadar sersemlediği fazlasıyla belliydi. "N'aptılar bak," dedi, incecik bir sesle. "Bak," dedi ve gözlerini yanındaki kıvırcık saçlı kızın elindeki gelinliğe çevirdi. Cebinden küçük bir kâğıt parçası çıkarttı ve Bora'ya uzattı. "Bak," dedi, ağlamaklı bir sesle. "Bak!" dedi, biraz daha yüksek çıkan bir sesle. "Bak!" dedi, yine. "Bak!" diye bağırdı. Bora, kâğıda çoktan bakmıştı ve orada ne gördüyse hiç memnun olmamıştı. "Baksana bak!" diye bağırdı Elif, tüm gücüyle.

Bora, Elif'i kendine doğru çekip ona sarıldığında; Elif, Bora'yı itmeye çalıştı fakat başarılı olamayınca yüksek sesle ağlayarak, çoğu zaman benim de yaptığım gibi Bora'nın kollarına teslim oldu.

Elif'in feryat seslerinden başka hiçbir sese ev sahipliği yapmayan gecede, ayaklarımın dibinde bir hareketlilik hissettiğimde, bakışlarımı yere çevirdim. Noir, boncuk gözleriyle bana bakıyordu. Saniyeler yerini daki-

kalara bırakırken Elif teselliyi Bora'nın kolları arasında arıyor ve Bora belki de tüm içtenliğiyle onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Ben ise bu tablonun içinde kendime bir yer arama dürtüsünü tamamen bırakmış bir vaziyette yalnızca duruyordum. Eğer hareket edersem, tüm gözler üzerime çevrilecek endişesiyle yerimden kıpırdayamıyordum.

Bora, Elif'i kolları arasından ayırıp geri çekildiğinde, baş ve işaret parmağıyla Elif'in çenesini kaldırdı ve tüm dikkatiyle yüzüne baktı.

"Dikiş atılması lazım," dedi Gökhan. Dakikalardır bu an'ın gelmesini ve derhâl müdahale edebilmeyi bekliyor gibi sabırsızca konuşmuştu.

"Elif," dedi Bora, bakışlarını onun gözlerinden ayırmadan. "Sana bunu yapanı gördün mü?" Elif, başını aşağı ve yukarı salladığında Bora, rahatlamışçasına derin bir nefes almıştı. "Gel içeriye, hadi," dedi, yumuşak bir sesle. Elif buna da Bora'yı onaylarcasına kafa sallamakla yetinmişti. Elif ve Bora içeriye girdiklerinde, kıvırcık saçlı kadın, Gökhan'ın işaretiyle, elindeki kanlı gelinliği Özgür'e verdi ve sonrasında onlar da içeriye girdiler.

Noir ve ben, kapının önünde bir başımıza, kalakalmıştık.

"İçeriye girmeyecek misiniz Nazlı Hanım?" diye sordu Selim. Üç dakika elli dört saniye boyunca, tereddütle, kaçamak bakışlarını sorgularcasına bana çevirdiğinin farkındaydım fakat en sonunda konuşma ihtiyacı hissetmişti. Kapı açık kaldığı için ev soğur falan diye mi çekiniyordu, ona neydi benim nerede durduğumdan?

"Gireceğim," dedim, kısık bir sesle. "Gel Noir," dedim, Noir'ya bakarak. Noir ayaklandığında birlikte içeriye girdik. Fakat ayaklarım bir türlü alt kata, salona hareket etmiyordu. *Koskoca ev Naz, gidecek başka bir yer bul kendine.* Aşağıdan başka bir yere de gitmek istemiyordum çünkü benim yerimin Bora'nın yanı olması gerekiyordu fakat kendime, şu an, onun yanında yer bulamıyordum.

Merdivenlere oturdum.

Hissettiğim şey kıskançlık değildi. Elif'in hâline ben de üzülmüştüm ve pek tabii Bora'nın onunla ilgilenmesi gerekiyordu ama kendimin bu kadar uzakta durması, gözlerinin benden uzak olması ve benim varlığımı unutmasını kolay hazmedemiyordum. Elif'in hıçkırık sesleri hâlâ kulaklarıma ulaşırken, Bora'nın beni düşünecek hâlde olamayacağını da biliyordum üstelik. Noir, kafasını kucağıma gömüp benimle merdivenlere oturmasaydı ne yapardım bilmiyordum ama aşağıda olmam zaten istenmiyor olmalıydı ki gelen giden yoktu.

Gelen vardı.

Fakat aşağıdan değil, dış kapıdandı.

Selim, hızlı adımlarla, elinde siyah bir çantayla önümden geçerek merdivenlerden aşağı indi. İki dakika on yedi saniye sonra yeniden merdivenlerde adım sesleri duyuldu ve Selim, beni başıyla selamlayıp dışarıya çıktı. On üç saniye sonra, merdivenlerden başka birisine ait adım sesleri duyuldu fakat ben kafamı kaldırmaya tenezzül etmedim.

"Nazlı," dedi, Bora'nın yumuşacık sesi. Yüzümü kaldırdığımda, bakışlarım yorgun ve de sıkıntılı kapkara gözleriyle buluştu. "N'apıyorsun burada?"

"Oturuyorum," dedim. Fakat Bora'nın bakışları cevabımın yeterli olmadığını haykırıyordu. *Kesin, Selim söyledi burada oturduğunu Naz.* "Aşağıya inmeye çekindim," diye devam ettim. Bora'nın bembeyaz gömleği kan olmuştu; Elif, başını Bora'nın göğsüne yaslamış olmalıydı. "Çok ağlıyor," dedim.

Bora, ellerime uzanarak beni kaldırdı ve bir elini yanağıma yerleştirip âdeta şefkatle yanağımı sevdi. Sonrasında eğildi ve yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu. "Biraz A4 kâğıdı ve kurşun kalem getirebilir misin çalışma odamdan?" dedi Bora, tok bir sesle. Arkasını döndü ve yeniden merdivenlere yönelerek aşağı indi.

♠

Elimde beş tane kâğıt ve beş tane kurşun kalemle beraber merdivenlerden ağır ağır salona inerken, Noir da beni takip ediyordu. Bora'nın kâğıt ve kalemi neden istediğini bilmiyordum, belki de *isim şehir* oynayacaktık. *Saçmalama Naz, çekinme de ayrıca burası senin evin.* Salona indim. Elif artık ağlamıyordu. L koltuğun uzun tarafının en ucuna oturmuştu ve sakince Gökhan'ın kaşını dikme işlemini tamamlamasını bekliyordu. *Sen evi inletirdin kaşına dikiş atılsaydı Naz!* Elif'e lokal anestezi yapılmış olmalıydı fakat beni böyle dikebilmeleri için doğrudan genel anestezi yapılmasını tercih edebilirdim.

"Gel," dedi Bora bana, yumuşak bir sesle. L koltuğun karşısındaki televizyonun bulunduğu duvara yaslanmıştı. Kıvırcık saçlı kadın ise verandada oturmuş sigara içiyordu. Bora'nın yanına doğru küçük birkaç adım attım ve kalemlerle kâğıtları ona uzattım. Bora, elimdekileri alarak sehpanın üzerine koydu ve elime uzandı. Verandaya doğru ilerledi. Sonraki hedefi

de verandadaki koltuklardan tekli olanların birisinde oturan kıvırcık saçlı kadının yanıydı.

"Çok korktum onu öyle görünce," dedi, kıvırcık saçlı kadın. Bora ile karşısındaki koltuğa yan yana oturmuştuk.

"Ne olup bittiğini sen de bilmiyorsun galiba?" diye sordu Bora, kıvırcık saçlı kadına. Kadın başını bilmediğini belli edercesine sallamakla yetinmişti. Ardından Bora'nın bakışları bana çevrildi. "Nil," dedi. "Elif'in kuzeni."

"Memnun oldum Nazlı," dedi Nil. İfadesi oldukça samimiydi. Başımı bir kez eğmekle yetinmiş ve Nil'e hiçbir şey söylememiştim. Bora, kendine bir sigara yaktı ve düşünceli bir şekilde, sigarasını içmeye başladı. "Giyecek bir şey ayarlama şansın var mı Elif'e?" diye sordu Nil, meraklı bir ifadeyle. Muhatabının ben olması ise beni fazlaca şaşırtmıştı.

"Begüm'ün kıyafetlerinden bir şeyler bakarım sigaram bitince," dedi Bora, araya girerek. "Şu gömleği de değiştirmem lazım," diye devam etti ve sonrasında ortama derin bir sessizlik hâkim oldu.

Dört dakika on bir saniye sonra Bora sigarasını söndürüp içeriye girerken, Nil de ona eşlik etmişti. Arkalarından bir sigara yaktım ve yavaş yavaş içmeye başladım. Biraz sonra, bahçede, Bora'nın sesi yankılanmıştı. "Nazlı!" diye sesleniyordu ve sesi yukarıdan geliyordu.

"Efendim?!" diye bağırdım. Havuz başına kadar ilerledim ve kafamı kaldırdım fakat bu evin yapısı Bora'yı görmemi engelliyordu. Bora, bana hiçbir cevap vermediğinde, hızlı adımlarla içeriye geçtim. Salondaki Gökhan, Elif ve Nil'le göz teması kurmadan merdivenlere yöneldim. Bora, giriş katta ya da süslü salonda yoktu. Bir kat daha çıktığımda, Begüm'ün odasının kapısının açık olduğunu fark ettim. Bora, yatağa oturmuş bomboş gözlerle kapakları açık olan dolabın içine bakıyordu ve dolap da Bora'nın bakışları gibi bomboştu.

"Eşyalarını yanına almış olması çok normal değil mi?" diye sordum, onu teselli etmek istercesine.

"Dönmemek üzere gidince her şeyini topluyorsun, doğru," dedi, dişlerinin arasından. *Naz hatırlasana bu odaya girdiğinde ne çok eşya vardı etrafta. Bir parfüm şişesi dahi bırakmamış Begüm. Haklı Bora; bu gidiş, gerçekten de dönmemek üzere bir gidiş.* "Neyse," dedi, hemen ardından. Ayağa kalktı. "Sen Elif'e kendi kıyafetlerinden bir şeyler ayarlayabilir misin?"

"Tabii," dedim.

"Nazlı, bu durumun seni ne kadar rahatsız edebileceğinin farkındayım. Onu buraya getirmemem lazımdı aslında ama onun yanında olmak zorundayım. Ve seni de burada tek başına bırakamam, aynı anda iki yerde de olamam," dedi. Yüzüne yerleşmiş mahcubiyet, onu bambaşka birisi yapıyordu ve kendisi olmaktan uzaklaşıyordu sanki.

"Sevgilim," dedim, tok bir sesle. "O senin-"

"Eski sevgilim Nazlı," dedi, lafımı keserek. Kabahatini bilen bir insanın olgunluğu vardı bakışlarında. Fakat bu, benim açımdan, onun sandığı gibi bir kabahat değildi. "Yıllarımı geçirdiğim, birlikte olduğum, beni baba yapmasını istediğim, evlenmek istediğim kadın," diye devam etti sitemle ve bu sitem yalnızca kendisineydi. "Eski nişanlım Nazlı," dedi, sıkıntılı bir sesle. "Durumun normal olmadığının farkındayım."

"Yanlış zamanda karşına çıkan, yanlış kişiydi senin için," dedim, tebessüm ederek. Aslında bu, onun cümlesiydi. Ellerimi bileklerine uzattığımda, ellerini ceplerinden çıkartmıştı ve avuçlarımız birleşti. Kendisini çaresiz hissediyordu, bunu sevmemiştim. Bana karşı çaresizdi, beni düşürdüğünü sandığı durumu kafasında büyütüyor ve kendisini suçluyordu. "Ben senin durduğun yeri, en başından beri biliyordum. Değerli birisi senin için, ne olursa olsun. Silsen bile değerli..." dedim, gülümseyerek. "Onunla yadsınamaz bir geçmişin var ve elbette ki ona yardımcı olacaksın. O şimdi mağdur. Benim buradan baktığımda gördüğüm bu," dedim ve ellerini dudaklarıma götürdüm.

"Neden aşağıya inmeye bile çekindin o zaman?" diye sordu, avuçlarını yanaklarıma yerleştirerek.

"Kara," dedi Gökhan. Ve "Pardon," diye ekledi. Bora, avuçlarını yanaklarımdan çekti ve Gökhan'a döndü. "Vakit kaybetmeden anlatsın olanları Elif. Şimdi ben ağzımı açarsam, yine kavga edeceğiz," dedi Gökhan. Elif ve Gökhan'ın birbirlerinden neden bu kadar nefret ettikleri de bulmacanın çözülmeyen bir parçasıydı ve sormanın ne yeri ne de zamanıydı.

Şu an yapmam gereken tek şey, sevdiğim adama destek olmaktı ve kalan her şeyi ertelemek zorundaydım.

♠

Elif, kendisine bol gelen eşofmanım ve benim bedenimi sarmasına rağmen ona bol gelen tişörtümle, yudum yudum su içiyordu. Ben zayıftım. Fakat eğer ben zayıfsam Elif neydi, sıfır bedenin modası geçmemiş miydi?

En kötüsü de Elif'in bu kadar zayıf görünmemesine rağmen bu kadar zayıf olduğuyla yüzleşmemdi sanırım; insan bu kadar zayıf olduğunu saklamaya utanmalıydı. Ve elbette ki biliyordum, konumuzun şu an Elif'in mankenlere taş çıkartacak fiziğiyle asla ama asla alakası yoktu.

Salondaydık.

Elif eğer suyunu bitirir ve kendini hazır hissederse, bize olanları anlatacaktı; bekliyorduk. Bora, bu akşam onu salonda ilk bulduğum yerde, televizyonun bulunduğu duvarın devamına yaslanmış, kolları bağlı bir şekilde, başı önde, yerdeki zemini inceliyordu. Gökhan, salonun orta yerine çektiği yemek masası sandalyesine ters bir şekilde oturmuş, kollarını sandalyenin yaslanılacak yerine dayamış, çenesini ise kollarının üzerine yerleştirmiş ve ortadaki sehpayı pürdikkat izliyordu. Nil, L koltuğun kısa ucunda eğreti bir şekilde her an gidecek gibi oturuyor ve merdivenlere bakıyordu. Elif yine L koltuğun uzun kısmının ucundaydı ve hâlâ yudumladığı suyu bitirmeyi hedefliyor olmalıydı. Ben ise bu alandan oldukça uzakta, yemek masasının başköşesinde oturmuştum ve gerginlikten ne yapacağımı bilemiyordum.

Hiçbirimiz gerginlikten ne yapacağımızı bilemiyorduk.

"Elif," dedi Nil. Elif üzerini değiştirip aşağıya ineli on yedi dakika; ben bu salona beş tane kâğıt ile beş tane kalem getireli elli iki dakika; onlar bu eve geleli ise bir saat, yirmi dokuz dakika, kırk üç saniye olmuştu. "Seni bekliyoruz."

Bora, Nil'e, uyarıcı bir ifadeyle, "Kendini hazır hissettiğinde anlatır, üzerine gitme," dedi. Gökhan'ın sırtı bana dönüktü ama kafasının Bora'ya çevrildiğini alenen görebiliyordum. O, Bora kadar sabırlı davranamıyordu. *Aslında Bora da çok sabırlı değil Naz; fakat her zamanki centilmenliği devrede, Elif'in incinmesinden korkuyor.*

"Nil, birkaç gündür bende kalıyordu. Bu gece de uçağı var, İngiltere'ye dönecekti..." dedi Elif, bakışlarını Bora'ya sabitleyerek. "Dışarıya çıkmıştı arkadaşlarıyla... Ben de yorgundum, Nil'i gece havaalanına götüreceğim diye biraz dinlenmek istemiştim. Duştan sonra kendimi yatağa attım direkt... Uyumuşum," diye devam etti ve bakışlarını Gökhan'a çevirdi. "Sonra kapının kapandığını duydum uyku sersemi... Nil'de anahtar var, o geldi zannettim."

"Saat kaçtı?" diye sordu Gökhan, merakla.

"Bilmiyorum," dedi Elif, kısık bir sesle. "Yine uyumuşum zaten... Sonra yatağın hareket ettiğini hissettim. Gözlerimi araladım. Kahverengi

gözleri vardı. Çığlık attım. Ağzımı kapatmaya çalıştığında üzerime eğildi," dedi korkuyla. Anlatırken kendini kaptırıyor, aynı şeyleri tekrar tekrar yaşıyor gibiydi. Sustu ve derin derin, hızlı hızlı nefes almaya çalıştı fakat sanki transa girmişti.

"Elif?" dedi Gökhan, merakla. Ardından bakışları hızla Bora'ya çevrildi.

Bora, sırtını duvardan ayırmıştı ve bir adım atmakla atmamak arasında arafta kalmış gibiydi. "Elif?" dedi, tok bir sesle. Elif, bakışlarını Bora'ya çevirdiğinde kendine gelmiş gibiydi. "İyi misin?" diye sordu Bora, kuşkulu bir ifadeyle.

"Boğuştuk. Tokat attı bana. Ama bir şekilde yataktan kalktım ve kafasında bir şey kırdım. Parfümdü galiba... Bilmiyorum. Beni sürükledi ve en sonunda itti. Kafamı bir yere çok sert çarptım. Kaşımda çok derin bir sızı hissettim sonra da. Uyandığımda başımda Nil vardı. Onun evine gitmenin en doğrusu olacağına karar verdik," dedi ve suyundan telaşla bir yudum aldı.

"Polise haber vermek istedim ama Elif engel oldu," dedi Nil, araya girerek. "Konunun seninle de alakalı olabileceğini söyledi... Daha evvel de birkaç kez tehdit almış."

"Ne tehdidi?" diye sordu Bora, şaşkın ve sert bir tonlamayla.

Elif, sıkıntılı bir nefes verdiğinde, Gökhan hızla oturduğu sandalyeden kalkmıştı. "Gururlu kadının hâli başka, ağzını açmaya yeltenmemiş... Bravo!" dedi alayla. Elif, gözlerini sımsıkı yumdu ve başını iki yana salladı. Gökhan, Elif'e doğru yaklaştığında, Elif ürkerek gözlerini açmıştı. Gökhan, elini Elif'in başının üzerinde gezdirdi ve bir noktada durduğunda, sıkıntılı bir nefes verdi.

"N'apıyorsun?" diye sordu Elif, şaşkınlıkla.

"Beyin kanaması geçirip ölme diye tedbir almak zorunda hissediyorum kendimi," dedi Gökhan, ters bir ifadeyle. "Uyumaman lazım bu gece. Başın şişmiş. Kafanı çarptığını neden en başında söylemiyorsun?" diye sordu, öfkeyle.

"Tamam çekil başımdan," dedi Elif, zorlukla. "Beyin kanaması geçirip ölmek, senin şu tavrına katlanmaktan daha çekici geliyor kulağa."

"Sana iyilik yapanda kabahat," dedi Gökhan, sitemle. Bora, elini alnına götürdü ve alnını sıvazladı. "Bora, buz koysun kafasına."

Elif öfkeyle çıkıştı. "Yapmasaydın ya iyilik miyilik!"

"Yeter!" dedi Bora, uyarıcı bir ifadeyle. Bakışları, Elif'le Gökhan arasında dolaştı ve dördüncü saniyede Gökhan'ın üzerinde durdu. "Kızgın mısın

kırgın mısın bir kenara bırak!" dedi, sıkıntılı bir sesle. Ardından bakışları Elif'e kaydı. "Uyma sen de şuna, görmezden gel."

"Tehdit edilmiş ve bize söylememiş!" dedi Gökhan da çıkışarak.

"Duydum!" dedi Bora ve derin bir nefes aldı. "Ne yapalım yani şimdi? Olmuş, bitmiş."

"Caner Kozan'a söylemiştir tabii... O korumuştur Elif'i," dedi Gökhan, imayla. *Pardon Naz? Anlayamadım!* Gökhan, bakışlarını Elif'e çevirdiğinde, Elif başını ovuşturuyordu. "N'oldu, Caner'ciğin yurt dışına mı kaçmıştı da bu akşam bizi aradın? Kara'nın kendisini öldürmesini engellemeye çalışıyor da koşamadı sana demek ki!"

"Gökhan!" dedi Bora, uyarıcı bir ifadeyle. Buz torbası almak üzere mutfağa ilerlediğimde dahi, salondan gelen yüksek sesleri duyabiliyordum.

"Ne öldürmesi?" diye sordu Elif, şaşkın bir sesle. Ben elimde buz torbasıyla salona girdiğimde, Elif bir Gökhan'a bir de Bora'ya bakıyordu. "Neden Caner'i öldürmek istiyorsun?"

"Devam et Elif... Sonra n'oldu?" dedi Bora. Sesinde ya da yüzünde hiçbir ifade yoktu. Elif, beş saniye boyunca Bora'nın ifadesiz gözlerine baktı ve güçlükle yutkundu.

Bora'nın bakışları, yanlarına doğru ilerlememle bana çevrildiğinde, Elif de bana dönmüştü. Elimdeki buz torbasını ona uzattım. "Teşekkür ederim," dedi Elif, kısık bir sesle. Başımı bir kez eğerek, önemli olmadığını anlatmak istemiştim, umarım anlamıştı. Elif, buzu kafasına yerleştirirken, Bora'nın bakışları yeniden bana çevrildi ve dudaklarında anlık, buruk ve de küçücük bir gülümseme oluştu. *Sana minnettar kalıyor Naz.*

"Küçük bir çanta hazırladım kendime hızlıca. Otoparka indik. Bagajı açtığımda, içinde gelinliğim vardı," dedi Elif, cılız bir sesle. "Kanlanmış..." diye ekledi. Şaşkınlıkla ona döndüm. Nil'in elindeki gelinliğin Bora ile Elif'in nikâhlarına ait olduğunu düşünmek istemeyen beynimden, bir kurşunla vurulmuştum sanki fakat kan akmıyordu. "Not da bırakmışlar içine işte... *'Bunun içinde olup hiç uyanamayabilirdin ama sıranı savdın... Darısı...'*" dedi. Ve sustu.

Bora'nın bakışlarının bana çevrildiğini hissettiğimde, ben de bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Yüzünde yine hiçbir ifade yoktu. Gökhan ise olduğu yerde kalakalmış bir vaziyette şaşkınlıkla bir Elif'e bir de bana bakıyordu. O da anlamıştı: Elif'in Bora'ya uzattığı küçük kâğıt parçasında yazan not olmalıydı bu. Muhtemelen devamı da vardı. Benimle mi ilgiliydi? *Bence,*

evet Naz! Birileri, Elif'in Bora'dan ayrıldığı gibi senin de Bora'dan ayrılmanı istiyor. Elif, susacak ve beni korkutmak istemeyecek kadar ince ve düşünceli davranıyordu.

"Tehdit meselesi ne?" diye sordu Bora Elif'e, aynı ifadesizliğiyle.

"Cevapsız telefonlarla başladı. Bir keresinde de kapının altından not bırakmışlardı. *'Kara'nın hayatından geçen herkesin yolu bizimle de kesişir...'* diye saçma sapan bir not," dedi Elif, suçlu bir çocuk gibi bir ifadeyle.

"Neden söylemedin bana?" diye sordu Bora.

"Canını sıkmak istemedim," dedi Elif, hiç düşünmeden.

"Caner'in haberi var mıydı?" diye sordu Bora.

"Vardı," dedi Elif.

"Caner'le beraber misiniz?" diye sordu Bora.

"Hayır," dedi Elif, kendinden emin bir tavırla. "Arkadaşız sadece... Biliyorsun."

"Açıkçası bilmiyorum," dedi Bora, sıkıntılı bir nefes vererek. "Senin şerefsizin biriyle neden arkadaş olduğunu bilmiyorum." Gökhan da Nil de ben de herhangi bir çıt sesi dahi çıkartamıyorduk.

"Caner'le dün arkadaş olmadım ben Bora!" dedi Elif, ters bir tavırla. "Caner, benim hayatımda yıllardır var," diye devam etti. "Seviyorum Caner'i, değer veriyorum. Bunu biliyorsun," dedi, şaşkınlıkla.

"Herif katil!" dedi Bora hiddetle.

"Sen nesin?" diye sordu Elif, öfkeyle. "Sen de katil değil misin?" diye devam etti. "Neyi tartışıyoruz biz ya?" dedi, hemen ardından. "Caner'i öldürmek isteyen adam mı Caner'in katil olduğunu öne sürüyor?" dedi alayla.

Gökhan'ın yüzünde buruk bir sitem vardı. "Hep aynı kafadasın!"

"Ben Caner'in ne olduğunu en başından beri biliyordum," dedi Elif, ayağa kalkarak. "Ama siz..." dedi ve derin bir nefes aldı. "Siz... Zamanla Caner'den daha da kötü bir hâle geldiniz."

"Tamam," dedi Bora, tok bir sesle. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Bu, bizim yüzümüzden... Yani senin söyleyemediğin üzere benim yüzümden yaşadığın son şey olacak." Elif'e doğru birkaç büyük adım attı ve tam karşısında durdu. "Sana yemin ederim... Sana bunu yapanı bulacağım."

"Sonra peki Bora?" dedi Elif, kısık bir sesle. "Sonra öldürecek misin?" diye sordu.

"Sana zarar veren bir insanı öldürerek, seni önemli kılmamı hak etmiyorsun sen," dedi Bora. Elif az evvel, aynı Begüm gibi canını yakmıştı

onun ve o yüzden böyle davranıyordu. Elif'in bu hâlini gördüğünde bu kadar üzülen bir adamın cümleleri değildi bunlar. *Naz, Bora daha önce sana, kime kıyamadıysa onun kendisine kıydığını söylemişti ya; bu tam da o!*

"Elif gidelim!" dedi Nil, kızgın bir ifadeyle. "Derdi yaratanda çare arıyorsun, ne kadar aptalsın! Ben sana söylemiştim bu adamı aramamanı!"

"Sen karışma," dedi Elif, Nil'e dönerek.

"Nesine karışmayayım?" diye sordu Nil, alayla. Bora'nın öfkeli bakışları da Nil'e çevrilmişti.

"Nil hadi ben seni götüreyim," dedi Gökhan, aceleyle.

"Susmayacağım," dedi Nil, ayağa kalkarak. "Çünkü Bora Karabey, biz sustuğumuz zaman anlamıyor."

"Karışma diyorum sana," dedi Elif, panikle.

"Bizim çocuklardan birisi seni bıraksın havaalanına... İşinden gücünden olma," dedi Bora Nil'e, uyarıcı bir ifadeyle.

"Konuşacaklarımdan mı korktun?" diye sordu Nil, alaylı bir tavırla. "Bu kız," dedi, parmağıyla Elif'i göstererek. "Seni terk etmenin cezasını yıllardır çekiyor zaten. Geri zekâlı çünkü!" dedi, sitemle. "Aslında senin onu, bu dünyaya girdiğin an terk ettiğinin farkında bile değil. Geri zekâlı!" diye bağırdı.

"Sen kimsin ya?!" dedi Bora, terslenerek. "Sen kimsin de benimle onun arasındaki bir mevzuda fikir beyan etme hakkını kendinde buluyorsun?" diye sordu, Nil'e doğru bir adım atarak.

"Kızın çöpe attığı gelinliği çöpten almışlar yıllar evvel! Bugün de kanlayarak servis yaptılar bize! Senin bunları bize yaşatmaya hakkın var mı?" dedi Nil, öfkeyle. "Nişanlandın ettin... Nişanlın uğraşsın bunlarla artık, benim kuzenim değil!" dedi. *Naz, bu işin sonu hiç iyiye gitmiyor.*

"Nil sus artık!" dedi Elif, korkuyla.

"Tabii..." dedi Nil, alayla. "Senin nişanlını bir ordu koruyordur... Elif kim ki senin için? Önemsizin biri. Sana ne Elif'ten?"

"Dinle bence kuzenini," dedi Bora, Nil'e. Sesi ayrı, ifadesi ve tavrı ayrı ürkütücüydü. "Pişman olma sonra bana bulaştığın için."

Elif, Bora'ya doğru bir adım atmak istediğinde başı dönmüş olmalı ki zar zor Gökhan'a tutunmuştu. "İyi misin?" diye sordu Gökhan, telaşla. Bora'nın bakışları Elif'e çevrildiğinde, Nil çoktan Elif'in yanına varmıştı. "Naz, su!" dedi Gökhan. Kaç saniyede mutfağa vardığımı ve bir bardak su doldurup Elif'e getirdiğimi bilmiyordum.

"Özgür, Nil'i gideceği yere kadar bıraksın... Siz de Elif'in evine gidin bakın. Bu iş, yarın sabaha kalmasın Gökhan, yarından evvel Elif'i bu hâle getiren orospu çocuğunu karşımda göreceğim," dedi Bora, otoriter bir sesle. Gökhan derin bir nefes aldı.

"Bir yere gitmeyeceğim ben!" dedi Nil, sert bir ifadeyle. "Elif'siz bir yere gitmeyeceğim!"

"Elif seninle gelmek istemiyor," dedi Bora, bakışlarını Nil'e dikerek. Elif ise birazdan bu strese dayanamayıp can verecekti ama kimsenin bunu umursadığı yoktu. *Bora umursuyor Naz, ne kadar kızsa da kontrol ediyor Elif'i gözleriyle, ileri gitmez.*

"Ya sen Elif'in keyfinin kâhyası mısın?" diye çıkıştı Nil, en sonunda. Bora, ifadesiz bakışlarını Elif'e çevirmişti. Gökhan ve ben ise kenarda öylece duruyorduk.

"Nil," dedi Elif, kısık bir sesle. "Git sen, burada kalacağım ben bu akşam."

"Ya saçmalama!" dedi Nil, öfkeyle. "Şu adama pabuç bırakma. Polise gidelim gerekirse! Seni kaç kez kovduğu evde mi kalacaksın?" diye sordu, sitemle.

"Yeter Nil!" dedi Elif, bıkkın bir ifadeyle. "Git. Şu an, en güvende olduğum yer burası. Git," dedi.

Nil öfkeyle ayağa kalktığında bakışları Bora'ya çevrilmişti. "Ne hâliniz varsa görün," dedi Nil, iğrenir gibi. Bakışları yeniden Elif'e çevrildi. "Sana bu adama hâlâ güvendiğin için her şey müstahak cidden!"

Nil, hızlı adımlarla merdivenlere yönelirken, Gökhan ve Bora göz göze geldiler. "Asla uyumayacak. Ağrı kesici almak da yok," dedi Gökhan hızlıca ve Nil'in peşinden koşarcasına merdivenlere ilerledi.

Elif, Nil'le Gökhan'ın ardından yine ağlamaya başladığında derin bir nefes aldım.

"Geçti," dediğimde ise, Elif'in yanına oturmuş ve onu kollarımla sımsıkı sarmalamış bir hâlde bulmuştum kendimi ve nazik kalbim beni olduğu kadar bana şaşkınlıkla bakan Bora'yı da sersemletmiş olmalıydı. Dışarıdan bakıldığında anlaşılması güç bir kümenin içine girmiştik üçümüz de ve ben normal zamanda, asla Bora ve Elif'le beraber aynı kümeye girmeyi kabul edemezdim. Bunu Bora da kabul etmezdi. Fakat hayat öyle enteresandı ki, bazen böyle senaryolar yazıyordu ve bizler de sadece oynamak zorunda kalıyorduk.

Elif'e sarılmak yerine bu salondan kalkıp gidebilirdim ya da Elif'in gitmesi konusunda diretebilirdim ama bunların hiçbiri, bana hiçbir şey kazandırmazdı. *Çok nazik bir kalbin var gerçekten de Naz, ben de inandım. Farkında bile değilsin ama şimdi Bora'nın hayranlığını kazanıyorsun.*

Omzumda çaresizce ağlayan kadın, yıllar evvel bir seçim yapmış ve Bora'dan vazgeçmişti. Şimdi, kıskanmak sadece onun payına düşebilirdi fakat öyle bir durumdaydık ki, kimsenin kimseyi kıskanmaya takati yoktu. Konuşmadık. Elif, çaresizce, ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre ağlamaya devam etti. Toparlandığında ise banyoya gideceğini belirterek kollarım arasından doğruldu. Çünkü bazen, asla konuşmaması gereken insanlar da birbirlerini hiç konuşmadan teselli edebilirlerdi.

Kafamı kaldırdığımda Bora ile göz göze geldik. Gözlerinin karasında oluşan düşünceleri açık açık okuyamıyordum ama bir şeyler anlatıyordu bana. Konuşmadan. Gülümsedim. Gülümsedi.

"Kahve içer misin?" diye sordu.

"Olur," dedim.

Mutfağa gitti. Belki de bir uzaklaşmaydı bu. Dinlenme ihtiyacı hissediyordu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Bugün yaşadığımız hiçbir şeyi kaldıramıyor, dahası Elif ve benim böylesi bir yakınlık kurmak zorunda kalmamızı kendisine yakıştıramıyordu. Bunu söylemesine gerek yoktu; ben biliyordum.

Elif banyodan çıktığında, Bora da hazırladığı üç fincan kahve ile salona geri geldi. Hiç konuşmadan kahvelerimizi yudumlarken, Bora'nın açtığı televizyonda rastgele bir kanalı seyrediyorduk. Ve de aslında hiçbirimizin televizyon seyrettiği falan yoktu. Zaten Bora'nın, evlilik programı izlediğimizi fark etse kanalı derhâl değiştireceğini biliyordum. Mesela böyle bir an'ı da hiç yaşamamıştık ama bazen yaşamaya gerek olmadan bilebiliyordu insan.

Bu kadar bildiğim şey olduğunu yeni fark ediyordum.

♠

Yerin altımdan çekildiğini hissederken, fısıldayan bir kadın sesi doldurıyordu kulaklarımı. "Koltukta tutulacak her yeri... Yukarıya çıkarsaydın keşke," diyordu. Sırtım yeniden yumuşak bir zeminle birleştiğinde, başımın altında da pamuk kadar yumuşak bir yastık olduğunu hissetmiştim.

"Burada yatması daha uygun," dedi Bora. Fısıldamıyordu fakat yumuşak bir tınıda, şefkatle konuşmuştu.

"Doğru... Bizim burada yalnız kalmamızı hoş karşılamayabilir... Yanlış bir şey düşünmesin," dedi kadın, fısıldayarak. *Elif o, Naz!* Üzerime, tüy hafifliğinde bir şeyin örtüldüğünü hissettim.

"Yanlış bir şey düşünmez ama gözümün önünde uyusun. Benim de içim rahat etsin... Onun da," dedi Bora. Fakat gözü önünde uyuduğum yoktu, sırtını hafifçe bana dönmüştü ve Elif'le aynı koltukta karşılıklı oturuyordu. *Zaten senin de uyuduğun yok Naz!* Bora, daha rahat uyuyabilmem için beni L koltukta her zaman uyukladığım şekilde, hiç de kısa olmayan kısa kenara doğru yatırırken uyanıvermiştim fakat muhabbete dalıp uyandığımı belirtmeye çekiniyordum.

"Çok seviyorsun onu," dedi Elif. *O*, bendim ve benim artık uyanık olduğumu söyleme seçeneğim kalmamıştı. Nefesimi tutmak ve uyuyormuş gibi yapmak zorundaydım. *Düzenli nefes alıp ver bari Naz, sen hiç nefes almadan uyuyan birisini gördün mü?*

"Gökten kucağıma düştü... Birdenbire," dedi Bora, dingin bir ses tonuyla. "Hiç hesapta kitapta yokken, birdenbire..."

"Oldukça soğukkanlı... Yani bu gece olanları anlamak, kabul etmek... Çok zordu. Olay benim başıma geldi ama esasen tehdit edilen o. Fakat gayet sakindi," dedi Elif. Sesinde meraklı bir tını vardı.

"Kendi içinde o kadar da sakin değil," dedi Bora. Koltuğa daha çok yerleştiğini hissetmiştim. "Kolay kolay yansıtmaz içindeki çetrefilleri Nazlı. Elbette şaşırdı, korktu ya da sorguluyor bazı şeyleri... Ama dışarıdan baktığında anlayamazsın. Anlaşılsın istemez. Ve olay çözülünceye kadar da asla soru sormaz, üzerime gelmez, bunaltmaz."

"Ne kadar oldu siz tanışalı?" diye sordu Elif, daha da arttığı belli bir merakla.

"Mart'ın 8'inde tanıştık," dedi Bora. Sanırım Mart'ın 1'inde tanıştığımıza onu bir türlü ikna edemeyecektim.

"Hangi martın?" diye sordu Elif, şaşkınlıkla.

"Geçtiğimiz ay işte," dedi Bora.

"Yok artık!" dedi Elif, tereddütle. "Ciddisin sen," diye devam etti. "Bir ayda evlenmeye mi karar verdin?" diye sordu, kulaklarına inanamıyormuşçasına. *Dışarıdan tuhaf gözüküyor Naz.*

"Sayılar önemsizdir benim için," dedi Bora. Onunla aslında ayrıldığımız bir konuydu sayılar konusu; zira benim için kesinlikle ve fazlasıyla önemliydi. "Bazen birisini tanımak için bir dakika bile yeterli bir süredir."

"Ama..." dedi Elif, şaşkın bir şekilde. "Ama bu kadar kısa zamanda, senin hayatına nasıl alışmış olabilir ki?" diye sordu.

"Alışmadı," dedi Bora. Bazen, bazı şeyler, bir sessizlikle beraber havada asılı kalıyordu ve diğer yarın, o sessizliğe pelesenk olmuş her bir düşünceyi duyuyordu belki de. "Biz Nazlı ile kumarhanede tanıştık... Kıbrıs'ta."

"Kumar mı oynuyordu Nazlı?" diye sordu Elif.

"Benim ilgimi çeken o kısmı değildi... Hile yapıyordu," dedi Bora, sesinin tınısına neşe karışmıştı şimdi.

"Aaa, kafa buluyorsun benimle," dedi Elif, hoşnutsuz bir şekilde.

"Ciddiyim," dedi Bora, gülerek. "Mecburiyetten hile yapıyordu tabii ama bundan keyif de alıyordu aslında. Çok zeki... Hafif düzenbazlığa da meyilli bu sebeple."

"Sen düzenbaz insanları sevmezsin," dedi Elif, şaşkın bir sesle. Sanırım bu akşam Bora onu şaşırtmalara doymayacaktı ve Elif buna hiç hazır değildi.

"Sevmem evet," dedi Bora, yumuşak bir sesle. "Ama Nazlı düzenbaz olduğu kadar dürüst de." Derin bir nefes aldı. "Çok muzır... Ama bir o kadar da olgun. Çok tez canlı ama bir o kadar da sakin. Hiperaktif. Tüm duyguları o kadar aynı anda yaşıyor ki... Bana da yaşatıyor bunu."

"Çok farklısınız," dedi Elif.

"Çok!" dedi Bora, içten bir şekilde. "Canı ne isterse onu yapar mesela, ben çıldırmış mıyım... Öfkelenmiş miyim falan çok takmaz," dedi, hafif desibelde gülerek. Aklıma sabahki spor geldiğinde, gülmemek için zor durmuştum. "Ama bir yandan da öyle gelişmiş bir empati duygusu var ki... Bazen bir duvarla bile empati yapabileceğini hissediyorum."

"Benim burada olmamı anlayışla karşılaması gibi sanırım?"

"Aynen. Sınırları yok," dedi Bora. Sanırım beni anlatan en doğru tanımlama buydu. "Benim ne kadar sınırlarım varsa, onun da o kadar sınırları yok. Her an her şeyi yapabilir... Başına bir silah dayayıp tetiği çekebilir mesela. Bazen... Çok fazla cesur. Benden bile cesur."

"Bam teli meselesi yani..." dedi Elif.

"Gibi," dedi Bora, düz bir sesle. "Çok toy henüz... Bu hayatta en önemli şeyin kendisi olduğunun farkında değil... Her gün biraz daha fazla tanıyorum onu. Biraz daha şaşırıyorum. Biraz daha etkileniyorum."

"Peki o seni tanıyor mu?" diye sordu Elif, meraklı bir tonlamayla. Üç saniyeliğine es verdi ve sonra devam etti: "Kara'yı tanıyor mu?"

"Tanıdığını zannediyor," dedi Bora, kısık bir sesle. "Ama o tanımadığı adamı bile seviyor," diye ekledi.

"Kara'yı sen bile sevmiyorsun ki Bora?" dedi Elif, soru sorarcasına. Benim de sevemeyeceğimi iddia ediyordu kendince. Kara'yı tanıyor muydu ya da ne kadar tanıyordu bilmiyordum ama bu konuda benden daha fazla bilgi sahibi olduğu aşikârdı.

"Nazlı'yı şimdi uyandırsam... Derhâl bu evden gitmesini, onu istemediğimi söylesem... Ağzını dahi açmadan gider. Hesap sormaya kalkmaz senin yanında. Bir bildiğim olduğunu, öyle olması gerektiğini, öyle söylemem gerektiğini düşünür. Kırılır elbet. Canı yanar. Ama sesini çıkartmaz ve sözümü dinler, ikiletmez bile," dedi Bora.

"Yani Kara'ya saygı duyuyor... Öyle mi?" diye sordu Elif.

"Benim bile duymadığım kadar çok hem de," dedi Bora.

"Birilerinin hayatı senin dudaklarının arasında son buluyor Bora," dedi Elif, incecik bir sesle. "Birilerinin canı, senin yüzünden yanıyor. Birileri sırf senin gazabından korktukları için kendilerini öldürüyorlar. Aileleri dağılıyor belki..."

"Kara'nın saygı duyulacak bir yanının olmadığını biliyorum Elif," dedi Bora, düz bir sesle.

Elif boğazını temizledi. "Bak Bora... Babanın kirli işler yapan bir insan olduğunu bildiğim hâlde sevdim seni. Ahmet Amca, bir amca olarak iyiydi, bir baba olarak iyiydi... Ama birilerine kötülükler yapan birisiydi ve sen bunu bildiğin için ondan nefret ettin."

"Evet," dedi Bora, yine düz bir sesle.

"Ahmet Amca ile Betül Teyze vefat ettikten sonra... Beyza'yı Mehmet'ten korumak için bu işlere bulaşmak zorunda kaldın. Asla yapmayacağın işler, girmeyeceğin o pis dünya... Ama sen öyle bir adamdın ki... Hiçbir zaman çıkmaza sürüklenmeyeceğinden emindim. Bu yüzden yanında kaldım," dedi Elif ve derin bir nefes aldı. "Ama Bora..." diye ekledi. "Sen her geçen gün, benden daha da uzaklaştın... Sözde yanımdaydın ama hiç yoktun."

"Biliyorum," dedi Bora.

"Sen beni öldürmesinler, ailene bir zarar vermesinler diye uğraşıyordun amenna... Ama ben... Ben, kendi kendime gelinlik bakıyordum. Kendi

kendime ev eşyaları bakıyordum. Kendi kendime balayı rotası falan çiziyordum," dedi Elif. Sesinde hiçbir sitem yoktu. "Ben kendi kendimeydim Bora," diye devam ettiğinde, sesi biraz daha incelmişti. "Evlensek de kendi kendime olacaktım. Çünkü sen beni sadece seviyordun. Geçmişinden gelen bir bağdım senin için. Ayak bağına dönüşmüştüm hatta."

"Ayak bağı falan değil," dedi Bora, sakin bir sesle karşı çıkarak. "Bitmesi gereken bir şeyi devam ettirmeye çalıştık sadece. İkimiz de yaptık bu hatayı. Ben sadece inandım. Sen benden ayrılmadın ve ben o şekilde de olsa mutlu olacağımıza inandım. Üstelik hiç mutlu değildik de... Artık değildik."

"Bora ben seni seviyordum," dedi Elif. Sesinde gizlemeye çalışmadığı bir acı vardı. "Ben seni gerçekten seviyordum. Ama sen öyle bir adam oldun ki... Mücadele etmeme değmeyecek kadar kötü. Ahmet Amca'dan bile kötü bir adam oldun. Ve hâlâ özlüyorum hayatımdaki adamı... Ama seni değil. Şimdi karşımda konuştuğum adamı değil. Bu gece, bu kadar ağır şeyler yaşamama sebep olan adamı değil. Ben hiçbir yanına kara leke bulaşmamış Bora'yı özlüyorum. Evet bir mecburiyetti girdiğin yol... Ama o yoldan çıkmayan sendin! Gitgide daha çok saplandın o bataklığa."

"Bazı yolların dönüşü yoktur," dedi Bora, düz bir sesle. "Bir kere o yola girdin mi... Dönemezsin."

"Sandığımdan çok daha fazla seviyorsun Nazlı'yı," dedi Elif. *Ne alaka şimdi Naz?* "Farkında bile değilsin belki ama benimle sohbet ediyorsun," diye devam etti. "Yıllar sonra," diye ekledi.

Bora, şakacı bir tavırla, "Ben susarsam uyuyakalırsın çünkü," dedi.

"Hayatında Nazlı varken o yoldan bir dönüş bileti bul kendine," dedi Elif, ağlamaklı bir sesle. "O bir gün Kara'yla tanışmadan... Dön o yoldan," diye devam etti. "Çünkü sen de biliyorsun ki... Kara'yla tanışır er ya da geç, bundan kaçamazsın."

"Biliyorum," dedi Bora, tok bir sesle. "Kara'yı tanıdığında, arkasına bakmadan kaçacağını bildiğim gibi..." diye ekledi. "Bazen zorluyor orayı. Kapıyı aralıyorum... Kara ile göz göze geliyor. Öyle bir bakıyor ki bana... Bir daha o bakışı görmeyeyim diye, sertçe kapatıyorum kapıyı yüzüne. Ama yine geliyor kapının önüne. Nazlı... Canı o kapının açılmasını isterse, bir şekilde açtırır," dedi.

"Sen çift kişilikli değilsin Bora," dedi Elif, ters bir ifadeyle. "Kara da sensin," diye devam etti. "Evet, keşke Kara ve Bora karışmasalardı birbirle-

rine. Ama sensin ikisi de. Ve eğer Kara olmaktan vazgeçersen, çok daha iyi bir hayatın olabilir... Yarın bir gün çocukların olacak," dedi.

"Olmayacak," dedi Bora, sert bir sesle.

"Sen daha altı yaşındayken çocuğunu nasıl yetiştireceğini anlatırmışsın annene Bora!" dedi Elif, alaylı bir ifadeyle. "Takdir edersin ki... Aile kurmaya verdiğin önemi çok iyi biliyorum. Şimdi aşık olduğun bir kadın var. Ne değişti de... Baba olmak istemiyorsun?"

"Büyüdüm," dedi Bora, ifadesiz bir sesle. "Babamdan daha kötü bir adam olduğumu fark ettiğim gün, büyüdüm."

"Nazlı bir gün anne olmak isteyecek. Her kadın ister. O zaman ne yapacaksın?"

Sessizlik. Yirmi yedi saniye süren, içimi kavuran, beni cevapsız bırakan sessizlik...

Bir melodi, Elif ve Bora'nın sessizliğine karıştı. Fakat sorun şuydu ki, bu melodi benim telefonumdan ulaşıyordu kulaklarımıza. Yattığım yerden hafifçe doğrulduğumda, Bora'nın bakışları sehpanın üzerinde ışığı yanan ve sesi kulaklarımı rahatsız eden telefondaydı. Ekranda yazan ismi göremiyordum. *Operatör şirketleri, öbür taraftan anne ve babanın sana ulaşmasını sağlayacak kadar gelişmediyse şayet geçmiş olsun Naz!*

"Kim?" diye sordum, kısık bir sesle. Zira telefonuma ulaşabilecek hareket mekanizmamı Bora'nın bakışları kesiyordu.

"Münasebetsizin teki," dedi Bora, oldukça sakin bir şekilde. *"Senin eski sevgilin de bizim evimizde!" de, demek isterdim Naz ama pek mümkün değil.* Gecenin bilmediğim ama geç olduğunu idrak ettiğim bir saatinde, hangi münasebetsiz beni arıyordu ve ben ne yapmalıydım, bu konuda bir fikir sahibi değildim.

"Efendim?" dedi Bora, benim telefonumu kendi telefonuymuşçasına rahat bir şekilde yanıtlayarak. "Evet," diye ekledi, ters bir ifadeyle. *Anıl'dır o Naz, başka kim olacak?* "Saatin farkında mısın?" diye sordu. "Uyuyordu, sen uyandırdın," dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Gündüzler çuvala mı girdi, yarın söylerdin ne söyleyeceksen!" dedi, sert bir sesle. "Neredesin ya sen?" diye sordu, öfkeyle. "Ulan buraya geliyorsan, neden arıyorsun?" dedi, sıkıntılı bir şekilde. Ve telefonu bana uzattı.

"Alo?" dedim. Sesimde korku vardı. Sesimde şaşkınlık vardı. Sesim, benden daha çok sersemlemişti.

"Naz!" dedi, telefonun ucundaki ses. Fakat bu ses, Anıl'a ait olmayacak kadar Gökhan'a aitti. Gökhan'ın sesini duymamla yüzüme yayılan gülümsemenin görüntüsü ise Elif'e tam olarak delilik şeklinde görünüyor olmalıydı.

"He?" dedim, gülümseyerek.

"Acil bir şey rica edeceğim... Hande'yle konuşur musun, ben onun yanından apar topar çıktım ya... Bora'nın çağırdığını, sen ona çaktırmadan teyit eder misin? Tüm gece sizde olduğumu söyler misin?" dedi Gökhan.

"Tabii. Tamam. Hallederim," dedim.

"Bir tanesin sen!" dedi Gökhan. Daha çok gülümsedim. "Kapatıyorum şimdi," dedi ve kapattı.

"Ne diyor?" diye sordu Bora, sert bir sesle. Muhtemel öfkesi Gökhan'a değildi, aslında Elif'le konuştuğu şeyler kendi içinde onu öfkelendirmiş olmalıydı. *Senin Kara ile tanıştığında kendisini terk edeceğini sanıyor Naz.*

"Hiç..." dedim, tebessüm ederek. Göz göze geldiğimiz ilk an buydu. Gözlerimde ne gördüğünü zannediyordu bilmiyordum ama az evvel duyduklarımın hiçbir önemi yoktu; bazen bilirdi insan ve ben de Kara'yı biliyordum işte.

"Yat istersen sen yine... Uykun dağılmasın," dedi Bora, sıcacık bir sesle.

"Odaya çıkacağım, önce bir su içeyim de," dedim.

"Yat burada?" dedi Bora, sorgularcasına. Koltuktan kalktım ve mutfağa doğru ilerledim. Üçüncü bardak suyumu içerken Gökhan'ın uzaktan gelen sesi değdi kulaklarıma. Acele etmeden dördüncü bardak suyumu da içtim ve yeniden salona geçtim.

"Elif'e derhâl güvenli bir ev bulalım," diyordu Gökhan. Sesi verandadan geliyordu. Elif'le, karşılıklı tekli koltuklara oturmuşlardı; Bora ise her zaman oturduğumuz çift kişilik geniş koltuğa geçmişti. *Hani uyuyordun sen Naz?* Uyurdum elbet, şimdilik Bora'nın yanına oturdum.

"Ev değiştirmek falan istemiyorum Gökhan!" diye çıkıştı Elif.

"Tehdit mektuplarını gözlerimle gördüm," dedi Gökhan, ters bir ifadeyle. "Ayrıca sana ne istediğini sormuyorum."

"Taşınmayacağım!" dedi Elif, sertçe. "Benim hayatım Etiler üzerine kurulu, düzenimi değiştirmeyeceğim."

"Kara!" dedi Gökhan, sabır dilenircesine.

Bora'nın bakışlarında hangisinin daha haklı olduğuna karar veremediği belli bir ifade vardı. "Yaşadığı evi en güvenli hâle getirelim?" dedi, sorar gibi.

Gökhan bundan hoşlanmamıştı ki Bora'ya da terslendi. "Apartman dairesine ne yapmamı bekliyorsun?! Keyifle güven ters orantılı, kimse kusura bakmasın!"

"Elif'in hayatına karışamayız," dedi Bora, sakin bir sesle.

"Korumayalım da o zaman?!" dedi Gökhan, kaşlarını kaldırarak.

Bora sıkıntılı bir nefes verirken, Elif araya girmişti. "Gökhan bak, anlamıyorsun... Benim öyle Kilyos'muş, Riva'ymış... Şehirden uzaklaşma lüksüm yok. Zaten yılın çoğu zamanını yurt dışında geçiriyorum. Vakit benim için önemli bir şey İstanbul'da... Evimden de çevremden de memnunum."

"Çizdiğin robot resimdeki herifi bulduk Elif. Kafasına sıkılmış... Ölmüş," dedi Gökhan, kan dondurucu bir sakinlikle. Elif ise bir anda bembeyaz kesilmişti. "O apartman dairesindeyken sen... Senin de kafana sıkmamaları için hiçbir engelleri yok. Ve ben ancak kafana sıkanın kim olduğunu bulabilirim iş işten geçince... Bunu kabul ediyorsan, benim gönlüm rahat."

"Bu işin arkasında kim var sence?" diye sordu Bora, Gökhan'a fakat cevap veren Elif'ti: "Mehmet?"

"Sanmam. Kendisi Kara'nın ilkeli düşmanı malum," dedi Gökhan, alaylı bir ifadeyle. "Bu çok adi ve ucuz bir tezgâh."

"Helikopter kullan," dedim dan diye.

Gökhan ve Bora'nın bakışları şaşkınlıkla bana dönerken, Elif'in de onlardan bir farkı yoktu. "Anlamadım," dedi.

"Zamandan kazanmak için helikopterle şehrin merkezine ulaş," dedim, gelişigüzel bir ifadeyle. "Yani çoğu alışveriş merkezinde helikopter sahası var."

Elif gülümsedi. "Helikopterim yok... O kadar zengin değilim."

"Yani eğer mecburi şartlardan ötürü evini değiştirmek zorunda kalıyorsan, buna sebep olan kişinin sana bunu sağlaması gerekir," dedim.

"Asla. Kabul edemem böyle bir şeyi," dedi Elif, itiraz ederek.

"Kimse sana iyilik yapmıyor ki... Bir nevi borç ödeme. Zira her kim sana bu akşam bunu yaptıysa, bu senin suçun değil," dedim, ciddi bir ifadeyle.

"Nazlı haklı," dedi Bora, yedi saniyelik sessizliği bıçak gibi kesen bir sesle. "Etiler'deki ev kalsın. Ama en azından kısa bir süre... Bir güvenlik çemberine girmen gerekiyor." Elif'in dudakları aralandığında, konuşmasına fırsat kalmadan son noktayı yine Bora koymuştu: "Konu kapandı."

"Senin sekizde toplantın varmış?" dedi Gökhan, Bora'ya. Konuyu değiştirmeye çalışıyor gibiydi.

"Evet," dedi Bora, kolundaki saate bakarak. Saat dördü yirmi üç geçiyordu.

"Biraz uyu sen. Ben buradayım nasılsa. Elif'le ev bakarız hem, geçer vakit."

"Gerek yok. İyiyim ben," dedi Bora, kendisine bir sigara yakarken.

"Gerçekten uyu bence de Bora," dedi Elif, ağırlaşmış bir sesle. "Sabah oldu zaten... Ben de çıkarım sen işe giderken."

Bora, meraklı bir ifadeyle, "Nerede kalacaksın?" diye sordu.

"Annemde kalırım bir süre."

"Caner'den uzak dur Elif," dedi Bora, ifadesiz bir şekilde. Elif hiçbir cevap vermediğinde Bora devam etti: "Konuşma, görüşme. Caner sandığından daha tehlikeli birisi."

"Onu vurmuşsun," dedi Elif, oldukça soğukkanlı bir şekilde. Herhangi bir şeyden bahsediyor gibiydi. Bu konuya oldukça alışık mıydı yoksa umurunda mı değildi, bilmiyordum.

"Bir gün öldüreceğim de," dedi Bora, Elif'ten daha soğukkanlı bir ifadeyle.

Elif'in gözleri refleksif olarak yalnızca bir buçuk saniyeliğine bana kaydı ve sonrasında yeniden Bora'yı buldu. "Neden?" diye sordu, meraktan çok uzak bir mecburiyetle.

"Ölmeyi hak ettiği için," dedi Bora.

Elif'in gözlerinde ise Bora'nın böyle cevap vereceğini bilen, hiç şaşırmamış ama bundan asla hoşlanmayan bir ifade vardı. "Caner benim arkadaşım," dedi. Fakat boşluğa konuştuğunu ya da boş konuştuğunu biliyor gibiydi daha çok.

Benim de arkadaşlarım vardı. Hakan benim arkadaşımdı mesela ve yolu Kara ile kesişmişti. Hakan, Caner kadar kötü birisi değildi fakat Caner ne kadar kötü olursa olsun ölmeyi hak edip etmediğine Bora karar veremezdi. Elif de bu konuda aynı benim gibi düşünüyordu. Haluk Kozan,

evladını kaybetmek istemiyordu her şeyden önce fakat Bora için bunun da bir önemi yoktu.

"İki tane çocuğu babasız bıraktı," dedi bir ses. Üzerime vazife olmayan şeyler vardı ama üzerime vazife olmayan her konuda yorum yapma konusunda bazen ben bile kendimi tanıyamıyordum. Bu ses bana aitti ve sanki, benden çıktıktan sonra kulaklarıma ulaşıyordu. "Kocasının başında ölmemesi için dua eden hamile bir kadının gözyaşlarına sebep oldu mesela... Sırf Bora'nın canını acıtmak için yaptı bunu ve bu sadece benim bildiğim," diye devam etti, kulaklarıma ulaşan ses.

"Cezasını vermek Bora'ya mı kaldı?" diye sordu Elif, hayretler içinde. Farkında değildi ki, ben de kendime en az onun kadar hayret ediyordum.

"Hayır. Ama bazen adalet, bazı insanlara, bizim arzuladığımız ya da olması gerektiği gibi cezalar veremiyor. Zaten illegal olan bir yerde işlenen cinayet, bir şekilde yok ediliyor... Kaldı ki bir şekilde öğrenildi... Eğer paran varsa bir sürü de maşan vardır. Ve bazen kötülüğü engellemek için, kötü olmak gerekir," dedim.

Elif, şaşkınlıkla yutkunurken gözlerimi ondan başka hiçbir yere çeviremiyordum. "Kötülüğün açıklaması yoktur," dedi, on bir saniye sonra. "Cinayetin açıklaması yoktur."

"Bazen vardır," dedim, kendimden emin bir ifadeyle. "Caner Kozan'ı tanımıyorum ama Bora'nın ölmesini istediğini fark etmemek için aptal olmak lazım. Caner bir gün Bora'yı öldürse... Caner'den nefret edersin ve onun ölmesini dilersin. Çünkü yılan o zaman sana dokunmuş olur ve bin yıl yaşaması seni rahatsız eder. Şimdi rahatsız olmuyorsun, çünkü sana bir zararı olmamış... Yarın sana ya da başka insanlara dokunmaması için, aklının başına gelmesi gerekir. Ve bazı insanların aklı başına ne yazık ki gelmez. Masum insanlar daha fazla zarar görecekse... Caner ölmeli."

"Sigaran bitti," dedi Gökhan, fısıldayarak. Muhatabı Bora olmalıydı çünkü bir tek o sigara içiyordu fakat ben dönüp de ona bakamıyordum. Bora'nın çift karakterli olmadığına emin olduğum kadar kendimin de çift karakterli olmadığına emindim fakat gerçek düşüncelerimin hangisi olduğunu içimde bulamayacak bir noktaya gelmiştim. İçimden geçenlerle, dile getirdiklerim birbirinden farklıydı ama söylediklerim de bana aitti; benden kopan kelimelerdi.

"Ben, bir iki saat yatsam iyi olacak," dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Oturduğumuz koltuktan kalktı ve salona doğru ilerledi.



Odaya girdiğimde Bora çoktan yatağa geçmiş ve gözlerini kapatmıştı. Uyumuş muydu bilmiyordum ama gözlerini aralamadığına göre, uyumadıysa da uyuduğunu sanmamı istiyordu. Geçirdiğimiz zor güne tuz ve biber olarak eklenen düşüncelerim, beni olduğu kadar onu da sarsmış olmalıydı. Üzerimi sessizce değiştirip yatağın içine girdiğimde, Bora'nın göğsüne doğru sokuldum. Kolları bedenimi sararken, kafamın üzerine küçük bir öpücük bıraktı.

"İyi geceler sevgilim," dedim, yumuşacık bir sesle.

"Teşekkür ederim," dedi. Sesi kulaklarımdan dudaklarıma ulaşmış ve orada minicik ama oldukça içten bir tebessüme dönüşmüştü.

173 Gün Önce...

Yatakta sağ tarafımın boş olması, uyandığım zaman yüzümü güldürmeyen bir detaydı. Ama yatağın içinde duyduğum bergamot kokusu ve kokunun sahibinin aklıma gelmesi hemen gülümsetiyordu beni.

"Günaydın..." dedi, telefonun ucundaki Bora.

"Günaydın," dedim, mırıldanarak ve iç çektim. "N'apıyorsun?"

"Toplantıdan çıktım az önce, kahve içiyorum. Ve iki toplantım daha var art arda," dedi, yorgun bir sesle.

"Kaçta uyandın?" diye sordum.

"7'de," dedi.

"Elif seninle mi çıktı?" diye sordum.

"Uyuyordu ben kalktığımda. Gökhan bir sorun olmayacağını söyledi. En son Sevim Hanım'la konuştuğumda hâlâ uyuyordu koltukta. Kalkmıştır belki, bilmiyorum saat 10'a geliyor," dedi.

Esnedim. "Toplantıların kaçta bitecek?"

"Bugün pek bitmeyecek o toplantılar sanki," dedi, sıkıntılı bir sesle.

"Holdinge gelebilir miyim ben de?" diye sordum.

"Gel? Gelmek istiyorsan gel tabii," dedi.

"Hande'ye çiçek göndereceğim. Hayırlı olsun maksatlı. Seni de görürüm hem," diye mırıldandım.

"Olur," dedi, tatlı bir sesle.

"Kendi arabamla gelirim," dedim. Sesime tuhaf bir cilve eklenmişti.

"Tamam. Dikkatli ol," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Senin yanında birisi mi var?"

"Yoo," dedi, düz bir ifadeyle.

"Neden bana *sevgilim* demiyorsun o zaman?" diye sordum.

"Sen de demiyorsun," dedi gülerek.

"Ben kendimi köprüden aşağıya atarsam sen de mi atacaksın? Sen, de," dedim, sitemle. *Naz klişeleşmiş örneklerinin hastasıyım.*

"Peki sevgilim. Haklısın. Affedersin," dedi.

"Aferin... Söz dinle," dedim, gülümseyerek.

"Sen benim yanıma gelecektin değil mi sevgilim?" diye sordu, imalı bir tavırla.

"Evet," dedim, neşeyle.

"E güzel. Benim senin yanına gelmek için zahmete girmeme gerek kalmadı," dedi, tehditkâr bir ifadeyle.

"Cık cık cık. Ne ayıp!" dedim, gülerek.

"Kapatmam lazım şimdi. Ne zaman gelirsin?" dedi, ciddi bir sesle.

"Birazcık işim var, öğlen orada olurum," dedim.

"Tamam sevgilim. Görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

♠

Birbirini takip eden sık ağaçların arasında ilerlerken, radyoda çalmaya başlayan slow müziğin ruhu, ruhuma karışıyordu. Üzerimi değiştirir değiştirmez, Elif'e görünmeden Bora'nın çalışma odasında formüllerim eşliğinde kahvaltı yapmak bana iyi gelmişti ve sonrasında evden kaçarcasına çıkmıştım. *Gece güne döndü çünkü Naz ve uyandığında Elif'le karşılaşmak istemedin... Bunu Elif de anlayacaktır!*

"Efendim kuzucuğum," diye açtı Hande, telefonumu. Müzik biter bitmez kendisini aramam gerektiği gerçeğini ertelememeye karar vermiştim.

"N'aber?" dedim, gülümseyerek.

"Gergin," dedi, soğuk bir sesle. "Biraz sonra büyük bir toplantı var. Bora da girecek toplantıya. Ve benim gerçekten de bu işi hak ettiğimi gösterecek bir fikre ihtiyacım var. Fikir bulamıyorum."

"Fikir mi istediler senden?" diye sordum, merakla.

"Hayır. Fikir vermek benim fikrim," dedi.

Şaşkınlıkla, "Fikrin yoksa yoktur kızım, böyle fikir mi olur?" dedim.

"Olmak zorunda ama!" dedi Hande, sitemle.

"Uykusuz Bora..." dedim, tam zamanı olduğunu düşünerek. "Gökhan'la çalıştılar dün gece saatlerce."

"Sabaha kadar sanırım?" dedi Hande, meraklı bir sesle.

"Hı hı. Bizde kaldı Gökhan. Acil bir durum varmış da," dedim, sakin bir sesle.

"O da beni bayağı yatakta bıraktı ve gitti. Yani olacak iş değildi... Neyse," dedi sitemle.

"Olur öyle bazen ya," dedim, gülümseyerek. "Bak ne diyeceğim... Karabey Holding'in bir sistematiği var. Otomasyon sistemi."

"Evet," dedi.

"İşler buradan yürüyor holding içinde," dedim.

"Evet," dedi yine.

"Fakat bu otomasyonda, onların bünyesinde olmayan işler ekli değil," dedim. *Naz yeniden işletmeciliğe soyunurken... Yakında sinemalarda!*

"Çünkü karışır öyle," dedi, kendinden emin bir tavırla. "Çünkü arka planda çok yenilikler var. Atıyorum bir sürü inşaat şirketi Karabey Holding bünyesine girmek istiyor. Detaylı incelemeler falan yapılıyor bu konuda. Otomasyona yüklediğin an, her şey arapsaçı."

"Hah!" dedim, gülümseyerek. "Öyle bir sistem düşün ki... Bireyselleşecek... Nasıl anlatayım... Her aynı sektördeki firmaları kıyaslayabileceğin, doğrudan onların bilgisayarından veri aktarabileceğin *minnak minnak* disklerin olacak mesela. Sen kendi sistemini, senin bünyene girmek isteyen bir firmaya kurduğunda hilesiz akış ve bilgi sağlayacaksın. Ve bu, senin kendi otomasyon sisteminde kâr zarar analizine de dönüşecek. Zamandan tasarruf, detaylı teknik bilgi ve..."

"Her an, her yerden kıyaslı bilgiye tek tuşla ulaşma!" dedi Hande, heyecanla cümlemi tamamlayarak.

Gülümsedim. "Evet. Yurt dışında yaygın olmayan ama kullanılan bir yöntem bu. Bir filmde izlemiş ve araştırmıştım zamanında, olabilitesi var mı diye. Ciddi bir sermaye istiyor fakat sonucu oldukça kârlı ve yenilikçi."

"Naz! Sen süpersin!" diye bağırdı.

Kahkaha attım. "Bağırma kızım orası holding."

"Sigara alanındayım," dedi Hande de kahkaha atarak.

"Bu dediğimi senin yapman imkânsız ama belki bu sistem kodunu yazacak zeki zeki yazılımcıları vardır holdinginizin," dedim, alaylı bir ifadeyle. "Zira bu sistem tamamen size ait olmalı ki..."

"Siber hırsızlar canım, o kadarını biliyoruz!" dedi, neşeli bir sitemle.

"Bu fikir sana yeter kuzucuğum, tepe tepe kullan," dedim, gülerek. Kilyos'u tamamen geride bırakmış ve Sarıyer'e doğru ilerliyordum. "Bugün geleceğim seni de iş tebriğine."

"A-aaa! Dışarıda mısın?" dedi.

"Evet. Doktora gidiyorum," dedim.

Endişeyle, "Ne doktoru?" diye sordu.

"Kadın doğum," dedim, düz bir ifadeyle.

"N'oldu?" diye sordu, telaşla.

"Doğum kontrol hapı kullanmaya karar verdim," dedim ve derin bir nefes aldım.

"Zaten kullanmalıydın? Bir aydan fazla zamandır bir ilişkin var. Allah'a emanet sevişmiyordun inşallah?" dedi şaşkınlıkla. *Zavallı Hande, yalnızca üç kez Bora ile beraber olduğunu bilmiyor Naz; dün söylediğin yalanlar bugün seni tırmalar işte!*

"Aptal değiliz Hande'ciğim..." dedim imayla. "Bir şekilde önlem almışız işte öncesinde."

"Ay ne bileyim korktum," dedi. "Yani maazallah hamile falan kalma da... 24 yaşındasın daha!"

Keşke doğumu kontrol edebildiğin gibi, beraber olduğun adamın baba olma isteklerini kontrol etmek de senin elinde olsaydı Naz! Acaba Hande, bu konuda da bir kod yazabilir miydi ve onu Bora'nın beynine yükleyebilir miydik? *Üzülerek söylüyorum ki Bora bir robot değil Naz!*

"Merak etme çocuk yapmak istediğim zaman, şu zaman değil," dedim, sakin bir ifadeyle.

"De zaten ne çocuğu? Tamam nişanlandın mişanlandın da... Adamı daha bir aydır tanıyor olduğun gerçeğini atlama..." diye çıkıştı.

"Ay öf! Ne konuştun ya," dedim, sitemle.

"Canım benim makul sev insanları Allah aşkına. Coşma. Sakin ol. Yavaş yavaş," dedi, yumuşak bir ifadeyle. "Neyse, ne diyeceğim sana... Madem dışarıdasın... Benim ev sahibi acilen parasını yatırmamı istedi, erken bir ödemesi mi varmış n'olmuş... Postaneye yatırmam gerekiyor bir de yani! Çıkamam bugün buradan. Üzerinde varsa sen yatırır mısın?" dedi, mahcup bir ifadeyle.

"Tamam gönder bilgileri sen," dedim.

"Tamam kuzucuğum çok sağ ol," dedi ve telefonu kapattı. Mesajı bana ulaştığında hastanenin önüne gelmiştim. *"Toplantın çok güzel geçsin!"* yazarak mesajını yanıtladım.

♠

"Şimdi cinsi çok önemli," diyordu hâlâ adam.

On iki dakika kırk beş saniyedir balıklardan anlamadığımı ve balıklardan anlamak gibi bir isteğim olmadığını anlatamamıştım sanırım. "Benim için cinsi hiç önemli değil," dedim, üçüncü kez.

"Ama abla!" dedi adam, ters bir tavırla. "Sen diyorsun ki yeşil olsun... Siyah olsun... Öyle kafana göre olmaz bu işler."

"Vardı benim arkadaşımın her renk balığı. Yıllarca da yaşadılar! Allah Allah!" dedim sitemle. *Naz, belki de adamın bir bildiği vardır, uzatmasana!*

Adamın yüzü teessüfle doldu taştı. "Sorumsuzluk ama bu!"

"Kardeşim, sen bana yeşille siyahı veriyor musun vermiyor musun?!" dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Tek akvaryum balığı satan adam değilsin ya koca İstanbul'da... Gider başkasından alırım!"

Hoşnutsuz bir ifadeyle, "Hangi akvaryumu istiyorsun?" diye sordu.

"Fanusta istiyorum kardeşim! Akvaryum falan istemiyorum. Ben balığı alıp sevgilime sürpriz yapacağım! Sevgilim eğer isterse kendisine akvaryumunu kendi alsın!" dedim sitemle. Bunu da adama dördüncü kez söylüyordum.

Kaşları havalandı. "Her cins, fanusta yaşamaz!"

"Kardeşim sen cins misin?" dedim, yüksek sesle. "Sana ne?!" dedim, şaşkınlıkla.

"Ben bu balıkları ölsünler diye size veremem!" dedi adam, kızgın bir şekilde.

"Allah Allah! Neden öldürelim kardeşim balıkları?" dedim, sitemle. "Yeşil balıkla siyah balığı alıp gideceğim alt tarafı yani neden öldüreyim!"

"Siyah olan tuzlu su balığı ablacığım. Anlatamıyorum. Onun suyuna iki kaşık tuz atmak lazım. Yeşil olan dediğin ise tatlı su balığı... Olmaz!"

"Tamam!" diye bağırdım. "Sen şu ortasında yosun gibi şey olan fanusa koy bir tanesini. Diğerini de içinde su olan bir torbaya koy. Bana öyle ver," dedim hızla.

"Öyle olur. Ayrı sularda bakacaksın," dedi. Bir yandan da istediklerimi hazırlıyordu. Sekiz dakika kırk yedi saniye sonra cinsini asla merak etmediğim siyah balığı fanus içinde, yeşil balığı da torba içinde bana uzattı. "Kırk beş lira," dedi. Kredi kartını adama uzattığım sırada, yeşil balığın torbasını açtım ve onu Bora'nın içinde bulunduğu fanusa döktüm.

Adam, dehşet içinde yüzüme bakarken, öfkeyle, "Ayıramazsın sen benim balıklarımı!" dedim. "Bak gör şimdi, ikisi birden aynı suda nasıl yaşayacak!" diye devam ettim ve kredi kartının şifresini tuşladım. "Aşkla yaşayacaklar!" diye homurdandım.

♠

Karabey Holding'in içinde, elimdeki karton kutuyla yürürken, bir yandan da Özgür'ün her şeyi alıp almadığını kontrol ediyordum. Asansöre bindiğimizde Özgür, Bora'nın katını tuşladı ve yukarı çıkmaya başladık. Dördüncü kata geldiğimizde asansöre binen insanlar oldu ve hatta asansör haddinden fazla kalabalık oldu, nefes alamıyordum. *Panikatak falan geçirme de Naz!* Panikatak falan geçirmezdim ama soldan soldan da geliyorlardı, insanlara neden bu kadar anlayışsız olduklarını sormak istiyordum. Dolu asansöre binme çabası nedendi?

Yedinci katta, parfüm banyosu yapmış bir kadın daha asansöre binmeye çalışınca, hemen önümdeki, orta yaşlı kadın bir adım daha geri yaklaşacağım derken ayağıma bastı. "Yavaş!" diye bağırdım. Bağırmamla beraber, herkes dönüp bana bakmıştı. *Çüş Naz, bu ne agresiflik?* "Ben varım işte daha nereye geliyorsunuz geri?" dedim sitemle. "Ama sizin suçunuz yok! Asansörün bu kadar dolu olduğunu görüp de binende kabahat!" dedim imayla.

Orta yaşlı kadın, mahcup bir ifadeyle, "Pardon," dedi.

"Hanımefendi kusura bakmayın, kişiye özel asansör değil bu," dedi, ağzına kadar dolu asansöre sonradan binen parfüm banyosu yapmış kadın.

"Bence siz hiç konuşmayın!" dedim sitemle. Önümdeki kadın, bana dönmeye çalıştığı sırada, dirseği kucağımdaki kutuya çarptı; Bora ile Nazlı'nın ödleri kopmuştu muhtemelen. "Dikkat eder misiniz biraz?!" dedim öfkeyle.

"Hanımefendi!" dedi, asansöre sonradan binen parfüm banyolu kadın. Asansördeki on dört kişiyi rahatsız eden bir tek oydu zaten. *Özgür ve sen, elinizdekilerle dört kişilik yer kaplıyorsunuz Naz, sus artık!* "Sizden başka şikâyetçi olan yok farkındaysanız. Burası bir iş yeri ve asansörler de kalabalık oluyor hâliyle!" Asansördeki diğer insanlar da kadını haklı bulduklarını belli edercesine uğuldamaya başlamışlardı.

"Tabii ben şikâyet edeceğim!" dedim, sitemle. "En arkada olan, nefes alamayan, bunalan, biraz sonra havasızlıktan ölecek olan benim!" Asansörün kapısının açılmasıyla herkes ölüm sessizliğine bürünürken, benim sesim haddinden fazla yüksek çıkıyordu. "Hayır madem dolu asansör, binme!" Asansördeki birkaç kişi asansörden inerken, asansöre sonradan binen

kadın, biraz geriye doğru gelerek, bana yaklaşmıştı. "Saygısızlık. Bekle başka asansör!" dedim, teessüf edercesine.

"Hanımefendi, asansörü yük asansörü gibi kullanan beyefendi ve sizsiniz!" dedi kadın. Onun sesi de benim kadar değilse bile, yüksek çıkmıştı.

"Ne yapalım, elimizdekilerle 21. kata merdivenlerden mi çıkalım?!" dedim, sitemle. "Boşken bindim. Ağzına kadar doldurmayın siz de. Dolu gördünüz binmeyiverin!"

"Gerçekten sizin seviyenize inilmez, ben böyle görgüsüzlük görmedim!" dedi kadın, bıkkın ve alaylı bir tavırla.

"Buse," dedi, Bora'nın bir anda kulaklarıma ulaşan sesi. *Çüş Naz! ODTÜ'lü Buse mi?* Buse olduğunu sandığım kadın, kendisine seslenildiğini duyunca, asansöre ne zaman bindiğini asla fark etmediğim Bora'ya dönmüştü. Dönmüştük.

"Bora Bey," dedi Buse, başıyla onu selamlayarak. "Fark etmedim sizi affedersiniz. Hanımefendi ile bir sorun yaşadık da," dedi, mahcup bir tavırla.

"Sizin yüzünüzden yaşadık o sorunu!" dedim, sitem ederek. "Metrobüs mü burası ya, sıkış sıkış? Siz binmeseydiniz en azından nefes alabiliyorduk o an!"

"Tamam hanımefendi, boşaldı işte asansör, neden uzatıyorsunuz?" dedi Buse, sakin bir şekilde. "Kusura bakmayın Bora Bey, sanırım birisinin misafiri hanımefendi... Sizi de tatsızlığımıza ortak ettik," dedi, Bora'ya dönerek. *Haa! Bu kadın daha senin kim olduğunu anlamamış Naz!* "Bu arada ben de sizin yanınıza çıkıyordum, dün istediğiniz raporlar hazır."

"Misafir değil," dedi Bora, tok bir sesle. "Nişanlım," diye ekledi. Buse'nin gözleri şaşkınlıkla perdelenirken, bakışları bana çevrildi. Dudakları aralandığında, yeniden Bora konuştu: "Uğraşma bile bence."

"Ben çok üzgünüm," dedi Buse, rencide olmuş bir tavırla.

"Nişanlıma saygısızlık yaptığın için değil, bu holdinge gelmiş bir misafire saygısızlık yaptığın için üzgün olmalıydın... Oysa sen, ben asansöre bindiğimde, burasını yük asansörü gibi kullanmakla suçluyordun Nazlı Hanım'la Özgür Bey'i," dedi Bora, düz bir ifadeyle.

"Haklısınız," dedi Buse, başını öne eğerek. Asansör 21. katta durduğunda, Bora geçmemiz için eliyle işaret yaptı. Seren ise bizi asansörün kapısında karşılamış ve her zamanki gülümsemesiyle, hoş geldiğim hakkındaki dileklerini sunmuştu.

"Raporları Ayşen Hanım'a ver. O bana sunum yapar," dedi Bora sert bir ifadeyle ve asansörden indi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Seren, Bora'ya. Bora'nın odasına doğru ilerliyorduk.

"Adab-ı muaşeret," dedi Bora, gelişigüzel bir şekilde. Odaya girdiğimiz sırada, bakışları bana çevrildi. "Elindekini taşıyayım diyeceğim deminden beri ama korkuyorum, hiç bırakmayacakmışsın gibi geliyor," dedi, muzip bir ifadeyle.

Gülümsedim ve elindeki poşetleri koltuğun üzerine bırakan Özgür'e döndüm. "Bu sizin. Aşağıda aklıma gelseydi, aşağıda bırakırdın doğruca. Selim'le sana da kahve aldım," dedim ve poşetlerden birini ona uzattım. Özgür başıyla beni ve Bora'yı selamlayıp odadan çıkarken, elimdeki kutuyu sehpanın üzerine koymuştum.

"Özledim seni," dedi Bora, bana sımsıkı sarılırken.

Alaylı bir ifadeyle, "Mülakatlarda adab-ı muaşeret sormuyorsunuz sanırım!" dedim.

Ellerimi belimde, elleriyle kenetlemişti. "O Buse olduğuna çok eminsin yani," dedi, gülümseyerek.

"Kov onu," dedim dan diye. *Naz! Delirme!*

Küçük bir kahkaha attı ve alt dudağını ısırdı. Dudakları, dudaklarımın arasına sızdı. Usul usul öptüğü dudaklarım, kendilerini Bora'nın dudakları arasında kaybolmaya bıraktıklarında, ellerimi ellerinden kurtarmış ve boynuna dolamıştım. "Nazlı sevgilim benim," dedi, yüzümü avuçları arasına alarak. Daha sonra beni kucağına aldı ve koltukların birine oturdu. Öpücüklerinin etkisi asla şiddetlenmezken, sabırla, boynumun her bir zerresine dudaklarının imzasını bırakıyordu.

"Sana bir hediye aldım," dedim, dudakları dövmemin üzerinde dolaşırken. "İki ya da!" dedim, gülümseyerek.

"Senden güzel hediye yok," dedi, gözlerini gözlerime sabitlediğinde.

"Tamam ben de bizi aldım," dedim, daha çok gülümseyerek. Gözleri kısıldı ve onun da yüzüne küçük bir gülümseme yerleşti. Kucağından kalktım ve kutunun içinden üzeri şeffaf bir naylonla, suyun dökülmemesi için kapatılmış fanusu çıkardım. "Tanıştırayım," dedim, mutlu bir şekilde. "Nazlı ve Bora."

Küçük ama çok neşeli bir kahkaha atıp başını iki yana salladı. "Çok memnun oldum," dedi, gülümseyerek.

"Bora, tuzlu su balığıymış. Nazlı da tatlı su balığıymış. Bunları satın aldığım adam ömrümü yedi." Yüzümün düşmesine engel olamamıştım. "Beraber yaşayamazlarmış. Yaşatmak zorundayız onları."

"Yaşatırız sevgilim," dedi Bora, ayağa kalkıp yanıma gelerek.

"Aynı akvaryumda yaşasınlar ama... Baş başa, sadece ikisi," dedim, heyecanla.

Bora, arkamdan bana sarıldığında, sırtımı göğsüne yasladım. "Tamam," dedi, neşeli bir sesle. "Akvaryum da alsaydın keşke..."

"Onu da sen al ama sevgilim. İkimiz de emek vermiş olalım," dedim, tatlı bir sitemle.

Yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu. "Yem alsaydın bari," dedi gülerek.

"Aldım," dedim, kaşlarımı çatarak. "Ama ben yem verememem her gün. Sıkılırım. Sen işe gitmeden ver işte."

Bora, küçük bir kahkaha daha attı. "Burada dursunlar... Seni özledikçe onları izlerim," dedi. "Bana da kahve aldın mı peki?" diye sordu sonrasında, merakla.

"Aldım tabii," dedim gülümseyerek ve poşetlerden kahveleri çıkardım. Üzerinde *Nazlı* yazan karton bardağı ona uzattım.

"Bugün beni bu kadar şımartmanın özel bir sebebi var mı?" dedi Bora, *Nazlı* yazısına bakarken.

"İçimden geldi," dedim, gülümseyerek. Kendi kahvemi ve kendime özel aldığım vişneli makaronları alarak, yeniden koltuğa, Bora'nın hemen yanına oturdum. "Doktora gittim bugün," dedim, kahvemden bir yudum aldıktan sonra.

"Ne doktoru?" diye sordu, merakla. "Ne zaman?"

"Buraya gelmeden önce," dedim.

"Bir şey mi oldu? Bana niye haber vermedi Özgür?" dedi endişeyle.

"Yok yok," dedim hızla. "Bir şey olmadı. Kadın doğuma gittim... Doğum kontrol hapı için." Bora'nın gözleri kısılırken, yüzüne ne tepki vereceğini bilemez bir ifade yerleşmişti. "Ben dün uyandım, sen beni koltuğa tamamen yatırırken... Ama uyandığımı belli edemedim. Elif'le konuştuklarını duydum... Dahası dinledim," dedim.

"Bir çocuğun olmasını istiyor musun?" diye sordu, dan diye. *Hiç de dan diye değil Naz, konu bu.*

"Seninle bir çocuğumuz olsun istiyorum. Ama zaten şimdi değil. Bir gün ama... Evet istiyorum," dedim, yumuşak bir sesle. "Ben seni anlıyorum. Hem zaten daha yolun çok başındayız. Belki senin de zamanla fikirlerin değişir," dedim, gülümseyerek.

"Dün akşam Caner'in ölmesi gerektiğini söyledin," dedi, elimdeki kahveyi sehpaya bırakarak. Ellerimi avuçları arasına aldı. "Böyle düşünmediğin hâlde-"

"Neden öyle söylediğimi bilmiyorum," diyerek sözünü kestim. "Ama öyle düşünmediğimi de söyleyemem. Ben sadece sana güveniyorum. Mutlaka bir bildiğin vardır, biliyorum." Bir elimi avuçları arasından sıyırıp sakallarına uzattım. Sakallarına dudaklarımı uzattım. Sakallarından öptüm.

Geri çekildiğimde, kapı tıklatılmıştı. "Gel Seren," dedi Bora.

"Hôtel Le Huit için fizibilite çalışmaları tamamlanmış Bora Bey. Detaylı sunumu size yapmadan evvel, incelemeniz için bir dosya hazırlanmış, istediğiniz üzere. Bilgisayarınıza yüklememi ister misiniz?"

"Telefonuma yükle Seren. Masanın üzerinde." Seren, Bora'yı başıyla onayladı ve Bora'nın masasına ilerleyerek telefonunu aldı. Kapıdan çıkmak üzereyken, "Aa bir dakika Seren," dedi Bora hızla. Seren durduğunda, Bora da bana dönmüştü. "Telefonunu verebilir misin bi'?" dedi, gülümseyerek. Cebimden çıkarttığım telefonu Bora'ya uzattığımda, bakışları yeniden Seren'e çevrildi. "Nazlı Hanım'ın telefonuna da yükler misin dosyayı? Ve iki tane çıktı hâlini de istiyorum."

"Tabii," dedi Seren, gülümseyerek.

Seren odadan çıktığında, bakışlarım şaşkınlıkla Bora'ya çevrilmişti. "Benim telefonuma neden yükletiyorsun?"

"Bana yardım edebilmen için," dedi.

"Senin bu konuda benim yardımıma ihtiyacın yok ama?" dedim, şaşkınlıkla.

"Yazılım departmanında da yoktu ama bugün Hande üzerinden bana sunduğun fikirden hoşlandım," dedi gülümseyerek.

"Çüş! Onu nasıl anladın?" diye sordum.

"Hande kendi söyledi. Toplantıda fikri sundu. Fikir beğenildi. Ve toplantı sonrası benim yanıma gelerek, fikrin mimarının sen olduğunu ama bunu holdingde kimsenin bilmesini istemediğini söyledi," dedi gülerek.

Şaşkınlığım daha da artmıştı. "Senin bu holdingin sahibi olduğunun farkında mı?"

"Pek tabii... Ama derdi beni etkilemek değil ki... Kendisini diğerlerine ispatlamak," dedi, beni kendine doğru çekerken.

"Fikri gerçekten beğendin mi?" diye sordum, merakla. *Beğenecek tabii, bi' Oxford mezunu değilsin ama senin de giderin var yani Naz!*

"Evet. Ve okulunu bitirip iş dünyasına bir an evvel karışmadığın için sana bir kez daha kızdım," dedi, muzip bir ifadeyle.

"Sana rakip bir şirket kuracak sermayem olsaydı keşke," dedim, iç çekerek.

Bora küçük bir kahkaha attığında, sakalları boynuma batmıştı. "Rakip bir holdingde işe girmek istemeye falan kalkmazsın inşallah," dedi, alaylı bir ifadeyle.

"Holding *sevmiyom* ben," dedim, mırıldanarak.

Kapı tıklatıldığında, sıkıntılı ve bıkkın bir tavırla, "Ben de sevmiyorum," dedi. Doğruldu ve "Gel," dedi.

"Bora Bey... Yiğit Canoğlu geldi. Sizinle görüşmek istiyor," dedi Seren, çekinceli bir ifadeyle.

Bora'nın kaşları çatılmıştı. "Randevusuz?"

"Acilmiş efendim."

"Müsait olmadığımı söyle," dedi Bora, umursamaz bir tavırla.

"Söyledim. Ama acilmiş. Diretti," dedi Seren.

Bora derin bir nefes aldı ve başını onaylarcasına salladı. "Gelsin," dedi, sıkıntılı bir nefes vererek.

"Canoğlu Holding'in yönetim kurulu başkanı?" dedim, kapanan kapının ardından Bora'ya dönerek. Bora yine başını sallamıştı. "Rakip holdinglerden birisi ayağıma geldi sevgilim," dedim, muzip bir ifadeyle. Bora hiç güleceği yokmuşçasına dururken, minik bir kahkaha attı. *Gelen kişiyi Bora'nın sevdiği pek söylenemez sanırım Naz.*

İki dakika dört saniye sonra kapı yeniden tıklatıldığında ayağa kalkmıştı. Odaya, Seren'le beraber, otuzlu yaşlarında, 1.80 boylarında, kumral bir adam girdi. Yüzünde gergin bir ifade vardı ve sanki o da zorla gülümsüyordu. Bora, adamla tokalaştıktan sonra ben de ayağa kalktım. "Nişanlım. Nazlı," dedi Bora, ifadesiz bir şekilde.

"Çok memnun oldum. Yiğit Canoğlu," dedi adam.

"Ben de memnun oldum," dedim, mesafeli bir ifadeyle adamla tokalaşırken.

"Rahatsız ettim sizi Bora'cığım ama önemliydi," dedi Yiğit Canoğlu.

"Rica ederim," dedi Bora ve masasını göstererek, oturması için Yiğit Canoğlu'nu yönlendirdi. "Keyfine bak sevgilim," dedi, kulağıma eğilerek. Arkama yaslandım ve vişneli makaronumdan bir ısırık aldım.

"Ne içersiniz Yiğit Bey?" diye sordu Seren.

"Çay," dedi Yiğit Canoğlu. Seren, Bora ile göz göze geldikten sonra odadan çıktı.

Bora'nın yüzünden ve sesinden çok büyük bir ciddiyet akıyordu. "Dinliyorum," dedi, koltuğuna yerleştiğinde.

"Mahcubum sana karşı," dedi Yiğit Canoğlu.

"O niye?" diye sordu Bora, gözlerini kısarak.

"Biraz sonra söyleyeceklerim yüzünden," dedi Yiğit Canoğlu.

"Dinliyorum," dedi Bora, bir kez daha. Kapı açıldı ve Nazan Hanım elinde bir bardak çayla odaya girdi. Yiğit Canoğlu, çayına iki küp şeker attı, çayını yavaş yavaş karıştırdı ve boğazını temizledi. "Arazi ihalesinden çekilmen lazım," dedi.

Bora'nın kaşları çatıldı. "O niye?" diye sordu, yeniden. Arkasına daha çok yaslanmıştı.

"Çünkü ben ihaleye illegal bir ortakla giriyorum," dedi Yiğit Canoğlu, sıkıntılı bir şekilde. "Mecburum."

"Açık konuş Yiğit," dedi Bora, sert fakat normal tonda çıkan bir sesle.

"Kendi adıma değil, ortağımın adına buradayım. Vefa borcumun olduğu... Bir kimse," dedi Yiğit Canoğlu ve çayından bir yudum aldı.

"Kim?" diye sordu Bora, umursamazca göz kırparak.

"Kara," dedi Yiğit Canoğlu. Makarondan bir ısırık daha almadan, hızlıca kutuya geri bıraktım. *Kara derken Naz?*

"Kara?" dedi Bora, şaşkınlıkla.

"Evet," dedi Yiğit Canoğlu. "Sana selamını getirdim. İhaleden çekilmeni istiyor."

"Şehir efsanesi değil mi o ya?" diye sordu Bora, şaşkınlıkla.

"Değil," dedi Yiğit Canoğlu, ciddi bir ifadeyle. "Bak Bora... Kara gerçek. Varlığı gerçek."

"Hayatta inanmam!" dedi Bora, kaşlarını kaldırarak.

"İnan," dedi Yiğit Canoğlu. "Geçen sene kızım kaçırılmıştı hatırlıyor musun?" diye sordu. Bora'nın bakışları donuklaşırken başını hatırladığını belli edercesine salladı. "İşte Kara, benim kızımı kurtardı. Hatırlasana, po-

lise intikal eden olayı kapatmıştım hemen... Çünkü Kara'nın kurtardığını açıklayamazdım."

"Nasıl Ece? İyi mi?" diye sordu Bora, gülümseyerek.

"İyi. Çok iyi," dedi Yiğit Canoğlu da gülümseyerek. "Şimdi işte Ece'nin borcunu Kara'ya ödemeliyim. O araziyi Kara istiyor. O yüzden, beni kullanıyor araziyi almak için. Hâlden anlarsın, biliyorum. İhaleden çekil, sana da bulaşmasın Kara." *Bora'nın Kara olduğunu bilmesem Bora için endişelenirdim Naz, bu adam nasıl da telaşlı ve panik hâlinde konuşuyor.*

"Ece'yi öp benim için," dedi Bora, sakin bir ifadeyle. "Ve ihaleden çekilmediğimi de Kara'ya ilet."

"Bora saçmalama!" dedi Yiğit Canoğlu, korku dolu bir ifadeyle. "Seni yaşatmazlar!"

"Kara bir şehir efsanesi Yiğit," dedi Bora, dirseklerini masaya yerleştirerek. "En azından benim için." Kaşları havalandı. "Ha değil mi? Gelsin karşıma çıksın, ona vereyim ihaleden çekilmeyeceğim cevabını."

"Ya senin karşına çıkar mı Kara?" dedi Yiğit Canoğlu, alayla. "Kara'nın yüzünü gören adam mı var? O bir sır perdesi. Kimsenin aralamaya cesaret edemeyeceği bir sır perdesi!"

"Ben anlamam Kara mara..." dedi Bora, bıkkın bir ifadeyle. "Yerinde olsam, bu pis işlere de bulaşmazdım. Bu adamlardan hayır gelmez. Holdingini lekeleme."

"Son sözün bu mu?" diye sordu Yiğit Canoğlu, öfkeyle ayağa kalkarak.

Bora'nın bakışları onu takip etmişti. "Evet. Benden de Kara'ya selam söyle," dedi, gülümseyerek.

"Yanlış yapıyorsun ve bu Kara'nın hoşuna gitmeyecek!" dedi Yiğit Canoğlu. Ardından, hızlı adımlarla odadan çıktı.

Bora, kapanan kapının ardından elini cebine soktu fakat her ne arıyorsa bulamıyordu. Ceketinin ceplerini kontrol etti. Aradığı şeyi bulamamak onu çok daha fazla sinirlendirmişti. "Seren!" diye bağırdı, kulaklarını sağır etmek istercesine.

"Buyurun Bora Bey?" dedi Seren, telaşla odaya girerek.

"Selim gelsin derhâl buraya," dedi Bora, öfkeyle. Seren'in odadan çıkmasıyla Bora gözlerini yumdu ve üç dakika yirmi dört saniye sonra Selim hızlı adımlarla odaya girdi.

"Buyur abi?" dedi Selim.

Bora, gözlerini açtı ve derin bir nefes aldı. "Bir arazi ihalesi var. Girmem istenmiyor. Tehdit ediliyorum," dedi, sakin bir tavırla.

"Anladım," dedi Selim, tok bir sesle.

Bora gülümsedi. "Lavuğun teki elini kolunu sallaya sallaya odama geliyor Selim," dedi, yumuşak bir sesle.

"Yiğit Canoğlu'nu gördüm abi," dedi Selim, ciddi bir ifadeyle.

"Ortağından selam getirmiş bana," dedi Bora, daha çok gülümseyerek.

"Bizim işimiz ortağıyla mı abi?" diye sordu Selim.

"Evet," dedi Bora, gülümsemeye hâlâ devam ederken.

"Öldürelim mi?" diye sordu Selim.

"Öldürün," dedi Bora.

"Kimmiş abi ortağı?" diye sordu Selim.

"Kara," dedi Bora.

"Derhâl buluyoruz abi," dedi Selim. Arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi. Ya da ilerleyemedi. Dördüncü adımında, olduğu yere çivilenmiş bir şekilde kalakaldı. *Selim aptal oldu Naz!* Yeniden Bora'ya doğru dönerken, önce şaşkın bakışlarını benimle buluşturmuştu. "Abi ben anlamadım?" dedi.

"Anlatayım Selim'ciğim," dedi Bora, yerinden kalkarak. "Lavuk!" diye bağırdı ve derin bir nefes alıp gülümsedi. "Pardon," dedi, daha sakin bir sesle. "Lavuk... Beni kullanarak beni tehdit ediyor."

"Sana gerçekten, senin selamını mı getirdi abi?" diye sordu Selim, şaşkınlıkla.

Bora, masaya yaslanmış ve kollarını bağlamıştı. "Hı hı."

"Hangi cesaretle?" diye sordu Selim.

"Bilmiyorum," dedi Bora.

"Yani diyelim Kara'nın adını kullanarak iş yapıyor... Kara'nın kulağına gideceğinden hiç mi korkmuyor?" dedi Selim. Sanırım Yiğit Canoğlu'nun yaptığı şeyi asla idrak edemeyecekti.

"Demek ki..." dedi Bora, derin bir nefes alarak. "Herhalde kızını kurtardık diye... Bizi böyle sevimli, şeker bir şey falan zannediyor. Kıyamam," diye devam etti, alayla.

"İyi, biz de ona Kara'nın selamını götürelim... İade-i ziyaret gibi," dedi Selim.

"Benim daha güzel bir fikrim var," dedi Bora ve iki saniyeliğine alt dudağını dişledi. "Kara onun ihaleden çekilmesini istiyor, madem holdingini

pisliğe bulaştırmış..." Sinirle gülümsedi. "Ulan ecdadını sikeceğim! Ben, Kara'yı kullanmıyorum lan iş yaparken, sen kimsin?" dedi, dişlerinin arasından.

"Abi," dedi Selim. Bora'nın bakışları yeniden Selim'le birleşti. "Bu lavuk... Ya, başkalarını da Kara'yı kullanarak tehdit ettiyse?"

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "İlgilen," dedi, ciddi bir ifadeyle.

"Tabii abi," dedi Selim ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

Bora, eli yeniden cebine gittiğinde derin bir nefes aldı. "Seren!" diye bağırdı, yeniden.

"Buyurun," dedi Seren, telaşla.

"Bir telefona dosya yüklemek kaç saat sürebilir Seren?!" diye sordu Bora, sert bir ifadeyle.

"Bitti Bora Bey, getiriyorum," dedi Seren, mahcup bir ifadeyle.

"Çabuk biraz!" dedi Bora ve koltuğuna bir tekme attı.

♠

Bora'yı, köşedeki dolaba çarpıp ona geri gelen sandalyesi ve daha çok artacağı belli öfkesiyle baş başa bırakarak, Hande'nin yanına kaçtım. Aklım, fanusun içinde her şeyden habersizce çırpınan Nazlı ve Bora'da kalmıştı zira onlar böyle şeylere alışık değillerdi ve sanırım biraz da örselenmişlerdi. *Keşke onlara Bora'nın pamuk şekeri kıvamında bir adam olduğunu ve her zaman böyle davranmadığını söyleseydin Naz...* Balıklarımıza yalan söylememe gerek yoktu çünkü Bora, her zaman olmasa da çoğu zaman böyle davranan bir adamdı. Hande'nin masasına ulaştım. Kendisine gönderdiğim çiçekler buradaydı fakat kendisi yoktu.

"Hande Hanım'a bakmıştım," dedim, Hande'nin yanındaki masada oturan kadına gülümseyerek. "Masasının burası olduğunu söylediler."

"Ben de Hande Hanım'a bakmıştım," dedi Gökhan'ın arkamdan gelen sesi.

"Toplantıda Gökhan Bey," dedi kadın, beni es geçerek.

"İlk günden de böyle iş yükü..." dedi Gökhan, alaycı bir ayıplamayla.

Benimle göz göze geldiğinde gülümsedi. Gökhan'la birlikte asansöre doğru ilerledik. "Cumartesi için rezidans kiraladım bu sabah. Bir sorun yok değil mi?" diye sordum, merakla.

"Yok. Yardım edeceğim merak etme. İnceledim attığın e-maili. Güvenlik önlemlerini alıyorum ben. O gün eskortla eşlik edecekler sana ama asla

Bora'ya, sorsa bile bilgi gitmeyecek. Yani düz bir şey söyleyecekler, onu da zaten sen ayarlarsın... Nerede olduğunu sanmasını istiyorsan," dedi Gökhan, tebessüm ederek.

"Çok teşekkür ederim," dedim. İçimde tarifsiz bir heyecan vardı. O gün, bizim için çok özel olacaktı. *Hayırlısıyla Naz.*

"Seren'e sordum ben bu arada, cumartesi programı müsait," dedi.

"Süper!" dedim neşeyle. Ardından endişeyle gözlerim kısıldı. "Sen Bora'yı oyalayabilecek misin peki?"

Gökhan'ın yüzüne buruk bir tebessüm yayıldı. "O da tesadüfen gelişti."

"Nasıl yani?" diye sordum, şaşkınlıkla. Bora'nın odasının bulunduğu kata gelmiş, odasına doğru ilerliyorduk. Gökhan, kapıya vurmadan içeriye girdiğinde, Bora'nın denize dönük bakışları bize çevrildi. Koltuğunu fırlattığı yerden geri almış ve yeniden oturmuştu. Nazlı ve Bora'yı ise masasına koymuştu. Benim de bakışlarım balıklarımıza takılı bir hâlde, Bora'nın masasına doğru yürüdüm.

"Kara'nın selamını getirdim!" dedi Gökhan, gülümseyerek.

"Off! Selim!" dedi Bora, öfkeyle.

Gökhan küçük ve samimi bir kahkaha attı. "*Aleykümselam* der lan insan!"

"Selim'i öldürmeliyim beni senin diline düşürdüğü için," diye mırıldandı Bora.

Gökhan, karşımdaki koltuğa oturup dirseğini Bora'nın masasına dayadı ve üç saniyeliğine balıklarımıza baktı. "Çok güzeller," dedi.

"Bizim balıklarımız," dedim heyecanla.

"Ömürleri uzun olsun ama bu yeşil olan çok ayık bayık bakıyor," dedi Gökhan, kaşlarını çatarak.

"Âmin!" dedim, sitemle.

Gökhan, küçük bir kahkaha attı ve bakışları Bora'ya çevrildi. "Konuşmamız lazım," dedi ve boğazını temizledi.

"Konuşalım?" dedi Bora, sakin bir ifadeyle.

"Kararımı verdim," dedi Gökhan. Tüm ciddiyetiyle Bora'ya bakıyordu fakat gözlerinde derin bir ifade vardı. "Mehmet konusunda yola Aydın'la devam edeceksen, ben yokum."

Bora, dört saniye boyunca hiçbir tepki vermediği gibi, yüzünde de hiçbir ifade yoktu. En sonunda, "Hastanın *ex* olduğunu söyleyen doktor bakışın mı bu? Güzelmiş," dedi, aynı yüzü gibi ifadesiz bir sesle.

Gökhan, histerik bir kahkaha attı. "Üzgünüm kardeşim. Gerçekten," dedi. Bakışları sanki, Bora'nın onu anlamasını umut ediyordu.

"Biliyor musun, Gökhan?" dedi Bora. Cebinden sigara paketini çıkarttı. Bir sigara yaktı ve arkasına yaslandı. Bacak bacak üzerine attı. "Giderken üzgün olmadığını söyleyen hiç kimse görmedim," dedi, tüm ciddiyetiyle. "Begüm de geçen gün benzer şeyleri söylüyordu..."

"Yola çıkarken bir söz vermiştik birbirimize Kara. Sen o sözü çiğniyorsun," dedi Gökhan. O da çok ciddiydi. "Beni anlamıyorsun... Bazı konularda bu kadar katı olmandan, incecik sınırlarından, ısrarla at gözlüğüyle bakmandan nefret ediyorum." Çok üzerine gidiyordu Bora'nın, canım yanıyordu.

"Eyvallah Gökhan. Uzatmaya gerek yok. İş başka, arkadaşlık başka. Arkadaşlığımız baki, sıkıntı yok," dedi Bora, otoriter bir sesle. Bakışlarında hâlâ hiçbir ifade yoktu fakat kapalı alanda, üstelik kendi odasında sigara içerken ruh hâlini fazlasıyla gözler önüne seriyordu.

"Mehmet dışındaki tüm işlerde yanındayım Kara. Sadece Aydın'la çalışmayacağım," dedi Gökhan.

"Yaptığımız her iş Mehmet'e çıkmıyor mu? Ya yanımdasındır ya da değilsindir... Gerek yok yarım yamalak iş yapmaya," dedi Bora. Gökhan, gözlerini birkaç saniye yumup, yeniden açmıştı. "Ya hep ya hiç, bilirsin beni," diye devam etti Bora.

"Tehdit ediyorsun beni!" dedi Gökhan, dişlerinin arasından.

"Olacağı söylüyorum," dedi Bora, taviz vermeden. Çekmeceden kül tablası çıkarttı ve doğru düzgün içmediği sigarasını söndürdü.

"Kara!" dedi Gökhan. Yaptığı vurguda her ne anlatmaya çalışıyorsa başarılı olamıyordu.

"Bak Gökhan..." dedi Bora. Bir bacağının üzerine attığı bacağını indirmiş, hafifçe öne doğru eğilerek, dirseklerini masaya koymuştu. "Anlıyorsun işte..." *Ben hiçbir şey anlamadım Naz.*

"Haddimi aştığımı düşünüyorsun. İstediğini düşünmekte de özgürsün Kara, ne diyeyim? Yakıp yıkıyorsun tüm köprüleri," dedi Gökhan. Arkasına yaslanmış, bacaklarını sallamaya başlamıştı.

"Had?" dedi Bora, alayla. "Ben, bir sana haddi hiç hatırlatmadım Gökhan. Tek bir şey dışında. Ve sen de, o konuda, hiç kimsenin ve belki de onun bile bilmediği çok şey biliyorsun... Öğrendin. Ve yine aynı sen, bu konunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Ve sen Gök-

han... Ablamın da benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun," dedi, ciddi bir ifadeyle.

Gökhan'ın bakışları bana çevrilmiş ve birkaç saniye yüzümde oyalanmıştı. *O tek şey sen olmalısın Naz. Ve Gökhan'ın bildiği ama senin bile bilmediğin şeyler, Bora'nın sana karşı hissettiği en derin şeyler ve belki de tasarlanan gelecek planları olmalı.* "Evet," dedi Gökhan ve derin bir nefes aldı.

"Öyleyse?" dedi Bora, ciddi bir ifadeyle.

"Ben yola Bora ile çıktım. Sonra Kara doğdu. Ve ben hep Kara'nın da yanında oldum. Ama şimdi, Kara beni karşısına alıyorsa benim Bora ile de işim bitmiştir," dedi Gökhan ve yutkundu. "Ya hep ya hiç madem... Yarın gece, kumarhane, beraber yaptığımız son işimiz olsun."

"Eyvallah," dedi Bora. Gözlerine yerleşen hüznü görüyor ama çekip alamıyordum.

"İşleri yavaş yavaş aktarırım sana. İyi bir güvenlikten sorumlu birisini buluncaya-"

"Gerek yok Gökhan," dedi Bora, Gökhan'ın sözünü keserek.

"Nasıl istersen," dedi Gökhan, soğuk bir ifadeyle. "Şirketi istediğin zaman, istediğin kişiye devrederim."

"Haberleşiriz," dedi Bora, çatallaşmış bir sesle. Boğazını temizledi. *Naz ikisi de çok üzgün, bir şeyler yap!* "Yarın akşamki partiden sonra senetleri ekleyelim evdekilere. Cuma senetleri evden çıkar, mekana yerleştir. Vedalaşır, helalleşiriz" dedi, ayağa kalkarken. "Toplantım vardı," diye ekledi ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

Kapanan kapının ardından bakakalan Gökhan'a dönmüştüm. "Vedalaşmak?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"*Ya hep ya hiç* derken... İşlerden değil arkadaşlığımızdan da bahsediyor. Bakma baki olduğunu söylediğine... Yüzüme bakmayacak. Giden gidiyor işte onun için. Elif'e yaptığından, Begüm'e yaptığından farksız," dedi Gökhan, zor çıkan bir sesle. "Buraya kadarmış," diye devam ederken, sağ gözünden bir damla yaşın akmasına engel olamamıştı.

"Gitme o zaman sen de?" dedim, şaşkınlıkla. "Bırakma onu yalnız. Terk etme!"

"Artık çok geç. O, bu kapıdan çıkarken terk etti beni," dedi Gökhan ve gözündeki yaşı sildi. Fanusun içindeki Nazlı ve Bora'ya çevirdim bakışlarımı, sanırım bu hayatta Bora ile baş başa kalmıştık.

♠

Türkiye'nin en büyük özel kuruluşlarından birisi olan Karabey Holding'in İstanbul'daki merkez binasında, bu kuruluşun sahibi ve yöneticisi olan Bora Karabey'in masasında oturmuştum. Kuşkusuz enteresan olan hayat beni oradan oraya savururken, yolumun bir gün Türkiye'nin ekonomisine yön veren masalardan birine düşeceğini tahmin etmek çok zor değildi çünkü ben geleceği acayip parlak bir matematikçiydim. *Naz'cığım, holdingin CEO'su olmadın, hatırlatayım istedim.* Holdingin CEO'su olmamıştım fakat bir zamanlar fakir ama zeki bir üniversite öğrencisiyken, şimdi bu koltukta oturmaya hak kazanmıştım. *Naz, Bora Karabey'in sevgilisi olduğun için o koltukta oturuyorsun, çok havalanma istersen. Ayrıca sözde sevgilisiyken de oturmuştun yani n'olmuş? Ne değişti hayatında?*

Şimdi her şey bambaşkaydı... Limitinin ne kadar olduğunu bilmediğim bir kredi kartım vardı. Son model, kırmızı renkte bir spor arabam vardı. Bankada param, kasada altınlarım vardı. İşte yıllardır aradığım keramet bu koltuktaydı; ve o gün, bu koltukta, arkadaşlarımın bana gönderdikleri soruları yanıtlarken bana bulaşan efsun sayesinde bugün zengin ve de hâlâ zeki bir üniversite öğrencisi olmuştum. *Naz'cığım, biz halk arasında ona "zengin koca bulan üniversite öğrencisi" diyoruz, bil istedim.* Bora ve ben tektik; onun koltuğu benim koltuğum sayılmak zorundaydı. Şimdi derhâl gözle görülür bir iş yapmaya başlamalıydım. *Naz saçmalama!*

Bora, Karabey Holding'de bazı atılımlar yapmama ne tepki verirdi acaba?

Sakin olmalıydım. Yapacağım tek bir yanlış hareket, borsadaki değerleri etkileyebilir ya da holdingi zarara sokabilirdi. Sakin olmalı ve doğru karar vermeliydim. *Hayallerine bir son vermeliydin ya da; uslu bir kız olmalı ve patronculuk oynadığın o koltuktan kalkmalıydın Naz!* Acaba kendimi işe mi alsaydım? *Delirdin Naz, bu sefer gerçekten delirdin!*

Hôtel Le Huit için yapılan çalışmaların dökümlerini incelemek şu an için yapabileceğim en zararsız eylemdi. Dosyanın kapağını açtım. Beni karşılayan Yalıkavak'ın uzaktan çekilmiş bir fotoğrafı âdeta kartpostal gibi görünürken, yüzümde anlamsız bir tebessüm oluşmuştu. Burası Mandalina'ydı. Muhtemelen buraya *Mandalina* diyen yalnızca Eren, Anıl ve bendik. Kışın oldukça ıssız, yazınsa ulaşım zor olduğu için oldukça sakin olan bu koy, bir zamanlar Yalıkavak yerlisi dışında pek kimse tarafından bilinmezdi ve turizmin keşfetmediği bir yerdi.

Hôtel Le Huit'in Mandalina'ya yapıldığını duymuştum fakat koyun son hâlini hiç görmemiştim. Bizim sık sık gittiğimiz zamanlardaki gibi tekinsiz görünmüyordu ve gerçekten de göreni cezbedecek bir hâle bürünmüştü. Fotoğraflardaki manzaranın içinde kaybolmak istiyordum. Öyle güzel bir yapı hâline dönüşmüştü ki Mandalina'ya otel yaptıkları için kızamıyordum bile. *Acaba bu otel işi kesinleşirse, otele gelen turistlere rehberlik mi yapsan Naz? Mis gibi iş.* Mis gibi bir işti fakat Bodrum, birkaç saate ya da birkaç güne sıkıştırılarak gezilmeyecek kadar büyük ve de değerliydi.

"Kolay gelsin sevgilim," dedi Bora'nın düşüncelerimi bölen sesi.

"Şahane bir şeye dönüşmüş bu!" dedim, hayranlıkla.

Elimde tuttuğum fotoğraflara Bora da gülümseyerek bakıyordu. "Güzel koy. Ben de sevdim," dedi.

"Kesinlikle bu koy turizm cenneti noktası olmayı hak ediyordu," dedim, derin bir nefes aldıktan sonra. "Ve burası gerçekten iyi işletilen bir otel olmayı hak ediyor. Harcanmamalı. Ticarethaneye dönmemeli." Bora'nın bu işi kabul etmesini çok istediğimi yeni fark ediyordum.

"Duygusal bakma," dedi Bora, içten bir şekilde. Masaya yaslanmış ve kollarını bağlamıştı. Dikkatle, koltuğuna kurulan beni izliyordu.

Ayağa kalktım ve ellerini tuttum. Gülümseyerek, "Sen de olumlu açıdan bak ama olur mu?" dedim.

"Objektif bakacağım," dedi ve bir elini yanağıma yerleştirdi. "Beraber bakacağız," dedi.

Kapının tıklatılmasıyla geri çekildiğimde, içeriye hoş ve sevimli, genç bir kadın girdi. Siyah kalem eteği ve kırmızı gömleği ile bir iş kadını olduğunun altını çiziyordu. Elinde de fazla ince olmayan bir dosya vardı. "Gelebilir miyim Bora Bey?" diye sordu kadın.

"Gel," dedi Bora, düz bir ifadeyle. O koltuğuna otururken, ben de masasının önündeki koltuğa geçmiştim.

Kadın masaya doğru yaklaştı ve masanın hemen önünde durdu. "Merhaba," dedi, bana doğru dönerek. Oldukça samimi, sevecen fakat biraz gergin görünüyordu. Kadına yanıt vermek yerine gülümsemekle yetindim.

"Ver bakalım. Hazır mı?" dedi Bora, elini dosyayı almak için kadına doğru uzatırken. "Suat Bey nerede?" diye sordu ardından. Fakat kadın dosyayı Bora'ya uzatmamış ve Bora elini geri çekmek zorunda kalmıştı.

"Geliyor efendim. Onu bekleyelim isterseniz," dedi kadın. Elindeki dosyaya haddinden fazla sarılıyor olmasını garip karşılamıştım.

"Yoo ver, bakayım ben," dedi Bora, elini bir kez daha kadına doğru uzatarak.

"Hazır Bora Bey fakat..." dedi kadın. Bora'nın bakışları kadının gözlerini hedef aldığında kapı yeniden tıklatıldı ve içeriye orta yaşlarda, kısa boylu, gözlüklü bir adam girdi.

"Merhaba Bora Bey," dedi adam, emin adımlarla Bora'nın masasına doğru yaklaşırken. Bora havada olan elini, adamın oturması için koltuğu göstermek için kullanmıştı.

"Fakat?" dedi Bora, kadına dönerek. Tam karşımdaki koltuğa oturan adam benimle göz göze geldiğinde, beni başıyla selamladı.

"Ben sizin istediğiniz şekilde hazırlamadım teklifi," dedi kadın, çekinceli bir tavırla.

Bora'nın gözleri önce karşımdaki koltukta oturan adama sonrasında da kadına çevrildi. Kaşları çatılmış, ifadesi ise sertleşmişti. "Anlamadım?"

"Ben, arşivdeki ihale dosyalarını inceledim Bora Bey. Gerekli analizleri de yaptım. Benim çıkardığım teklif, sizin toplantıda karara vardığınız ya da Suat Bey'in size önerdiği tekliften daha kârlı," dedi kadın ve elindeki dosyayı Bora'ya uzattı.

Bora, dosyanın kapağını açıp ilk iki sayfasında bir şey ararcasına gözlerini dolaştırdı ve en sonunda dosyayı hızlıca kapattı. "Kârlı olduğu kadar riskli de. Delilik bu," dedi, hafifçe gülümseyerek.

"Söyledim efendim. Fakat kendisi sizinle görüşmek için öyle bir ısrar etti ki..." dedi adam, bakışlarını Bora'ya sabitleyerek.

"Çabanı takdir ediyorum ama kaybederiz ihaleyi," dedi Bora, kadına. Sakin ve ikna edici bir ifadesi vardı. "Ki bu çaban bize zaman kaybettiriyor şu an, bunu da görmezden geliyorum," diye ekledi, kaşlarını kaldırarak.

"Bora Bey, hemen kestirip atmasanız?" dedi kadın, ısrarcı bir ifadeyle.

"Yeteri kadar üzerine düşündüm," dedi Bora, düz bir şekilde. "Takdir edersin ki bu rakamın sadece senin aklına gelmesi biraz ütopik olurdu."

"Benim aklıma gelmedi. Ben bunun için çalıştım. Tüm gece," dedi kadın, direterek. Sinirlendiğini göstermekten çekinse de fazlasıyla belli oluyordu.

"Boşuna çalışmışsın," dedi Bora, sert bir ifadeyle. Derin bir nefes aldı. "Senden böyle bir çalışma istemedim," dedi, biraz daha sakin bir şekilde. "Senden istediğim sadece, karar verdiğimiz rakam üzerinden grafik çıkartmandı."

"Garanticilik de bir risktir," dedi kadın, Bora'yı çıldırtmak istercesine. "Yani haddim değil belki kararlarınızı sorgulamak ama garantici davranacağınızı diğerleri de biliyor. Ama benim çıkardığım teklifi sunacağınızı asla düşünmüyorlar. Tüm finansal veriler benden yana." Bora üç saniyeliğine gözlerini adama çevirdikten sonra yeniden kadına döndü. "Lütfen, üzerine düşünün," dedi kadın.

"İhaleyi kaybedeceğimizi biliyorum," dedi Bora, sıkıntılı bir ifadeyle. Ardından, yine derin bir nefes aldı. "Ama sana bir şans veriyorum." Kadının göz bebeklerine kadar, yüzünün her zerresine derin bir gülümseme yayılmıştı. "Ama eğer kaybedersek-"

"Kaybetmeyeceğiz Bora Bey. Size söz veriyorum," dedi kadın, gülümseyerek.

"Çıkabilirsin," dedi Bora, tebessüm ederek. Kadın başıyla hepimizi selamladıktan sonra hızlı adımlarla odadan çıktı.

"Bora Bey?" dedi adam, kapanan kapının ardından.

"Kaybedeceğimizi biliyorum Suat Bey," dedi Bora, kaşlarını kaldırarak. Gülümsedi. "Bana bunu söylemeyin."

"Kendisine çok fazla güveniyor Buse. Çok zeki, çok çalışkan fakat fazla iddialı," dedi adam ve sıkıntılı bir nefes verdi. *Finans? İhale? Rakamlar? Teklif? ODTÜ? Hoş? Sevecen? Zeki? Çalışkan? Buse? Naz?*

"Evet ama geleceği parlak... İddialı olmak iyidir. Kaybedeceğiz. Ve o da mahcup olacak. İstifasını verecek. Tabii ben, kabul etmeyeceğim... Daha çok çalışacak. Tecrübe edinmiş olacak ve bir daha bu hataya düşmeyecek." Bora'nın bakışlarında hayranlıkla karışık, bu durumdan zevk aldığını gösteren bir ifade vardı. "Bana kaybettiğim bir ihale koymaz, aksine gerçek bir çalışan kazanmış olacağım. Buse, finans departmanında beklediğimizden daha hızlı yükselecek. Hepimizi şaşırtacak. Bak görürsün."

"Umarım pişman olmazsınız," dedi adam, ayağa kalkarken.

"Siz Buse'yi yetiştirmeye devam edin. Finanstaki çoğu tecrübeli çalışandan kat kat iyi. Fakat bildiği mantıktan çok daha farklı bir şey yapıyoruz burada. O iddialı tarafını törpüleyip başarıya dönüştürecek kişi sizsiniz," dedi Bora.

"Merak etmeyin," dedi adam, gülümseyerek. Beni yeniden başıyla selamladıktan sonra odadan çıktı.

Bora'nın gözleri, gözlerime kaydığında, birazcık kısılmıştı. "ODTÜ mezunu çalışanımız Buse," dedi, bilgi verircesine. *Asansördeki adab-ı mu-*

aşeret yoksunu Buse'nin, kendisini mülakatta etkileyen Buse olmadığını anlatmak istiyorsa demek ki Naz!

"Tahmin ettim," dedim, düz bir ifadeyle. Derin bir nefes verdim ve gülümsedim. Fakat bu gülümsemem samimiyetten çok uzaktı. Alaycı bir merakla, "Sence de biraz fazla taviz vermedin mi?" diye sordum.

"Buse'nin ileride finans departmanının başına geçmesini istediğimi düşünürsek... Hayır. Hevesinin kırılmasını istemiyorum. Suat Bey, babamın zamanında yeni mezun olduğunda girmiş mesela bu holdinge... Buse, kısa zamanda onun bile yerini almaya talip olacak kadar iyi Nazlı. İyi'den anlarım," dedi gülümseyerek.

Kaşlarım havalandı. "Daha iyisini görmemişsindir belki?"

"24 yaşında olabileceği en iyi yerde şu an'da," dedi, arkasına yaslanarak. "Ne kadar erken sorumluluk alırsan o kadar iyidir iş hayatı açısından. O da şu an, koca holdingin ihalesini sırtlanıyor. Bu ihalenin sonucunda kaybetmiş olsak bile önemsiz. O sorumluluk onu daha iyi hâle getirecek ve ondan daha iyisi varsa bile, hepsinin ilerisine geçmiş olacak."

"Anladım peki," dedim, ters bir ifadeyle.

"Ne anladın tam olarak?" dedi Bora, gözlerini kısarak.

"Yarın bir gün finans departmanında işe girmek istesem mesela... Elin ODTÜ'lüsünün altı olarak çalışacağım. Demek ki neymiş... Tercih edeceğim holdingler listesinden Karabey Holding'i çıkartıyormuşuz," dedim, alaycı bir ifadeyle. "Balıklarımı da alırım ayrıca, bu holdingde bırakacak değilim."

Bora küçük bir kahkaha attığında Nazlı ve Bora her şeyden habersizce yüzüyordu. Bora'nın beni elin ODTÜ'lüsü yüzünden örselediğinden onları haberdar edip etmemeye henüz karar vermemiştim. Bora'nın dudakları aralandığında kapı tıklatıldı. Ve Bora'nın başka bir tecrübesiz, zekâsına ve çalışkanlığına güvenilen toy çalışanı, küçük adımlarla odaya girdi. Allah da zaten bir beni Bora'nın çalışanı olmaya uygun yaratmamıştı. *Naz, çok ayıp!*

"Naz, hoş geldin," dedi Hande, gülümseyerek.

"Uğradım sana ama yoktun yerinde," dedim, sinirli olduğumu belli etmemeye çalışarak.

"Evet toplantıdaydım," dedi Hande ve bakışlarını Bora'ya çevirdi. Bora, Hande'ye oturması için koltuğu göstermişti. Birilerinin oturmak

için Bora'nın iznine ihtiyaç duymaları çok saçmaydı. *Kıskanma Naz, o patron...*

"Nasıl geçti toplantı?" diye sordu Bora, Hande'ye gülümseyerek.

"Hızlı," dedi Hande, bir çırpıda. "Adapte olmaya çalışıyorum. Burada işler çok sistematik, çok hızlı. Üç kere üçü sorsan yanıtlayamam gibi hissediyorum şimdi. Herkes benden çok şey biliyor."

"Alışırsın alışır," dedi Bora. *İyiden anladığı Hande'yi işe almasından belli aslında Naz. Belki de Buse gerçekten de çalışkandır.*

"Balık mı aldın?" dedi Hande gülümseyerek. Muhatabı bendim. Benim aldığımı nereden anladığını bilmiyordum ama arkadaşlık biraz da böyle bir şeydi galiba.

"Evet," dedim heyecanla.

"Çok güzeller!" dedi Hande, balıklarımızı izlerken. "Gökhan'la beraber uğramışsınız ama onu bulamadım," diye devam etti, bana dönerek. "Aradım da açmadı... Nerede olduğunu sen biliyor musun?" diye sordu, Bora'ya dönerek.

Bora'nın anında ifadesizleşen yüzü içimi yakmıştı ve sinirim buhar olup havaya uçmuştu. "Bilmiyorum," dedi. İki saniyelik bir es verdi ve "Bir şey içer misin?" diye sordu Hande'ye. *Konuyu değiştirmek istiyor Naz.*

"Yok teşekkür ederim. Ben masama geçeyim," dedi Hande ve ayağa kalktı. "Nazo çok teşekkür ederim kuzucuğum çiçekler için. Beni çok mutlu ettin," dedi ve kafamın üzerine küçük bir öpücük bıraktı. Bakışlarım Bora'ya kaydığında, gözlerinin içinin parladığını fark etmiştim. Hande, Bora'ya gülümsedi ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

"Hande ve senin ilişkini her zaman tuhaf karşılayacağım sanırım," dedi Bora, gülümseyerek. Gözlerinin içi parlıyordu fakat bu parlama onu daha çok an'da tutan bir şeydi. Esasen büyük, hatta çok büyük bir sorunu vardı: Gökhan'la ayrılık noktasındalardı.

Omuz silktim. "Normal bir ilişki işte."

"Asla değil," dedi, başını iki yana sallayarak. "O seni çok seviyor... Fakat sen, onu sevdiğini o kadar fazla belli etmiyorsun. Ama aslında sen, onu belki de, onun seni sevdiğinden bile daha çok seviyorsun..." Analiz yaparcasına bir tavra sahipti. "İyiliğini istiyorsun. Onun iyi koşullarda olması senin için çok önemli ve de sana sıcaklık göstermesi seni inanılmaz mutlu ediyor."

"Bunu ilk defa duymuyorum," dedim. Dirseğimi Bora'nın masasına yerleştirirken, yüzümü de avucuma yaslamıştım. Bora'nın gözleri, neyi ilk defa duymadığımı sorarcasına kısılmıştı. "Genelde sevgimi belli etmediğimi söylerler hep. Soğuk davranırmışım insanlara," dedim.

"Yanlış değil," dedi Bora, kollarını masaya yerleştirerek. Bakışları iki saniyeliğine balıklarımıza kaydı ve ardından yeniden beni buldu. "Eren'e... Gökhan'a... Begüm'e de... Çok sıcak, çok samimi davranmıyorsun. Aksine herhangi birilermiş gibi davranıyorsun hatta. Ama hepsini ayrı ayrı çok seviyorsun."

"Evet, seviyorum," dedim, iç çekerek.

"Ama bana bir an olsun sevgini göstermekten kaçınmadın?" dedi, soru sorarcasına.

"Sen, seni tanıdığım ilk an'dan beri herkesten farklısın çünkü," dedim, hiç düşünmeden. Dudakları iki yana kıvrılırken, yalnızca gözlerimin içine bakıyordu. "Tamam, herkesin yeri farklıdır. Ama sen bambaşka bir yere konumlandın... Ruhuma yerleştin direkt."

"Hafta sonu tatile gidelim," dedi gülümserken.

"Olmaz!" dedim dan diye. *Sürprizi sakın belli etme Naz!*

Gözleri kısılırken, yüzüne hafif bir şaşkınlık yayılmıştı. "Neden?" diye sordu.

"Olmaz işte. Boş ver şimdi tatili," dedim, kendimden emin bir ifadeyle. "İşim var benim hafta sonu."

"Ne işi?" diye sordu.

"Vakti gelince öğrenirsin," dedim gülümseyerek. İçine düşen merakın farkındaydım ama sorgulamadı.

♠

"Özgür," dedi Bora. Tam bir saat kırk iki dakika süren son toplantısından sonra nihayet holdingden çıkmış ve eve gelmiştik. "Sana da Selim'le gitmeni söylemiştim, neden yolda ayrılmadın eskorttan?"

"Gökhan Abi benim sizinle kalmamı söyledi Bora Bey," dedi Özgür.

"Gökhan? Selimlerle mi Gökhan?" diye sordu Bora, merakla.

"Evet efendim. Yiğit Canoğlu meselesi ile o da ilgileniyor," dedi Özgür. Bora'nın gözlerinde anlamını çözmekte zorlandığım bir ifade vardı. Bu duyduğu hoşuna mı gitmişti yoksa kızmış mıydı asla anlamamıştım. Ağır adımlarla eve girdiğinde, ben de onu takip ediyordum. Adımlarımız

salona kadar devam etti. Fakat salona indiğimizde gördüğüm manzara beni pişman etmişti ve ben arkama bakmadan kaçmak istiyordum. *Saçmalama Naz!*

"Hoş geldiniz," dedi Elif, oturduğu koltuktan kalkarken. Bora'nın yüzüne yayılan şaşkınlıktan ötürü, benim şaşırma lüksümün olmadığını düşünmüştüm. Normal zamanda Bora'nın Elif'in neden hâlâ burada olduğunu sorgulaması gerekirdi fakat dün gece yaşanan talihsiz olay sebebiyle bunu yapamıyordu. Yine de Elif'e onu hoş bulduğumuza dair adab-ı muaşeret gereği bile olsa cevap vermemesi Bora'nın tavrını ortaya koyuyordu.

"Hoş bulduk," dedim. Elif bana gülümserken, Bora hoşnutsuz ifadesiyle duruyordu. Dün akşamki Bora Karabey gitmiş ve yerine bambaşka bir adam gelmişti. *Dün akşam Elif'in yaşadıklarına içtenlikle yaklaştı işte Naz ama aynı senin gibi, gece güne döndüğünde, Elif'i sildiği gerçekliğine geri döndü. Yani Elif değil X kişisi de olsa aynı şekilde davranacaktı dün akşam ona; Elif'e özel değildi.*

"Sizi bekledim," dedi Elif, bakışlarını Bora'ya çevirerek.

"Neden?" diye sordu Bora, sabırsızca.

Elif'in yüzüne buruk bir tebessüm yayılmıştı. "Vedalaşmak için." Bora'nın gözleri kısılırken, Elif yutkunmuştu. *Hayır olsun inşallah Naz.* "Biliyorum biz vedalaşalı aslında beş sene oluyor," diye devam etti Elif, gülerek. Bora ise asla gülmüyor ve ciddiyetini koruyordu. "Sadece dün akşamdan sonra ikimizin de bunu hak ettiğini hissettim..." dedi, sıcak bir ifadeyle.

"Vedalaşacak bir durum yok ortada," dedi Bora, ifadesiz bir tavırla. Derin bir nefes aldı. "Bir şekilde görüşüyoruz işte Elif. Birbirimizi geçmişte de bıraksak, kesişiyor işte yollarımız. Başına benim yüzümden bir iş geldi, seninle alakadar olacağım sonuçta ve daha çok görüşeceğiz... Kapıyı çekip çıkman yeterliydi... Vedaya gerek yok."

"İngiltere'ye yerleşiyorum," dedi Elif, tek nefeste. Gözlerimin fal taşı gibi açıldığını umarım görmemişti. *Onun şu an gözlerinin odağı yalnızca Bora, Naz.*

Bora, şaşkınlıkla, "Yirmi dört saat olmadı Elif biz konuşalı?" dedi.

"Evet..." dedi Elif, kısık bir sesle. Bora'nın yüzüne imalı bir gülüş yayılırken, Elif'in gözlerine mahcubiyet yerleşmişti.

"Gece," dedi Bora, gülümserken. "Gece aklındaydı bu zaten ama son an'ı bekledin söylemek için değil mi?" diye sordu. Daha çok gülümsedi ve

kafasını iki yana salladı. "Etiler'deki konforunu bahane ederken ve şehrin merkezine uzak yerlerde yaşamaya en sonunda yanaşmış gibi davranırken... Bunu düşünüyordun değil mi?" diye devam etti, alayla. Ve fakat bu alaylı tavrı bile öfkesini gizleyemiyordu. "Uçuşun ne zaman Elif, yarın mı?" diye sordu.

"Bu gece," dedi Elif, bakışlarını Bora'dan kaçırarak. Bora biraz öfkeli, biraz alaylı, biraz da acılı bir kahkaha attı. Terk ediyordu Elif, Bora'yı bir kez daha aslında. Onun himayesi altına girmeyi bir kez daha reddediyor ve ondan kaçıyordu. Bir kez daha kafasındaki hiçbir düşünceyi belli etmemiş ve son an'a dek susmuştu üstelik. "Beni anlaman lazım," diye devam etti Elif, üzüntülü bir ifadeyle. "Sürekli birileri beni rahatsız edecek mi diye bekleyerek yaşayamam... Korumalarla yaşayamam. Artık hiç olmaz," dedi, başını iki yana sallayarak.

"Yolun açık olsun," dedi Bora. Bakışları herhangi bir histen yoksundu. Yorgundu. Belki de bıkmıştı artık, her şeyin aynı sonuca çıkmasından. "Git de... Eşyalarını toplaması için her kimi görevlendirdiysen aklın kalmasın... Vedalaştık say," diye ekledi ve hızlı adımlarla verandaya çıktı. İlk defa, verandaya çıktıktan sonra kapıyı da kapatmıştı. *Naz, bakma böyle durduğuna Bora'nın, sen de farkındasındır ki, aslında canı yanıyor.*

"Ona iyi bak olur mu?" dedi Elif. Sesini duymamla bakışlarım aniden Elif'e çevrilmişti. Salonda yalnızca ikimiz kaldığımıza göre bana söylüyor olmalıydı. *O* diye bahsettiği kişi ise Bora olmalıydı. Elif, o'nun eski sevgilisiydi. Eski sevgilisi, nişanlıma iyi bakmamı söylüyordu ve bu, oldukça nahoştu. "Kızma bana Nazlı," dedi. Kaşlarım mı çatılmıştı? "Utanmasan gitmememi isteyeceksin..."

"Senin hayatın, senin kararların," dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Eğer bir gün, Kara ile tanışırsan beni anlarsın... Ve umarım beni anlamazsın Nazlı," dedi Elif, buruk bir tebessümle.

"Ben Kara'yı seviyorum. Boynumda onun adı yazıyor," dedim, terslenerek. *Naz? Ne gerek vardı?*

"Nasıl yani?" diye sordu Elif. Suratından hiçbir şey anlamadığını gayet net bir şekilde anlayabiliyordum.

"Şöyle ki... Ben Bora'yı seviyorum. Her şeyiyle seviyorum. Doğrusuyla da yanlışıyla da," dedim, kendimden emin bir ifadeyle. "Senin hoşlanmadığını belli edercesine bahsettiğin Kara, benim kahramanım."

"Hayırdır?" dedi Gökhan'ın sesi. Ne zaman geldiği ya da neyi ne kadar duyduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bora da verandada yoktu ayrıca, eğer uzaylılar onu kaçırmadıysa kim bilir bahçeden nereye gitmişti? Bahçenin nereye kadar uzandığını merak etmiştim fakat konu bu değildi. Konu, söz konusu sevdiklerim olduğunda on kaplan gücünde olabilmemdi.

"Yok bir şey," dedim, kendimi toplayarak. Aslında dağıldığım falan da yoktu ama Elif'e bu yaptığının hesabını sormaya kalkmama ramak kalmıştı.

"Dün akşam işaretlediğimiz evlerin sahipleriyle görüştüm. Yarın müsaitsen, ertelemeden, bi' dolaşalım," dedi Gökhan, Elif'e dönerek. *Aranızdaki gerginliğin üzerinde durmadı Naz. Bence kıskançlık kavgası olduğunu düşünüyor.*

"Ev mev bakmıyoruz," dedi Elif, sıkıntılı bir nefes vererek. Gökhan'ın da aynı Bora gibi gözleri kısılmıştı. "Ben Londra'ya yerleşiyorum Gökhan."

"Kızım korkma bu kadar," dedi Gökhan, gülerek. "Koruruz seni merak etme." Elif'in yüzünde mimik oynamıyordu. Gökhan'ın bakışları dört saniyeliğine bana çevrildikten sonra, yeniden Elif'i buldu. "Ama sen, seni korumamızı istemiyorsun..." dedi, yanlışlıkla icat yapmış bir bilim insanı şaşkınlığıyla. "Sıkıya gelemezsin... Resmen kendini sürüyorsun. Kara'nın koruma dünyası olmasın da... Cehennemin dibi olsun razısın."

"Abartma Gökhan!" dedi Elif, bıkkınlıkla.

"Abartmayayım?" dedi Gökhan, gözlerini bile isteye açarak. "Ulan! Dün akşam adam, seni yıllar sonra insan yerine koydu... Bugün adama yaptığına bak. Nankörsün sen!" dedi öfkeyle.

"Evet nankörüm!" diye bağırdı Elif, öfkeli bir acıyla. "Evet ya! Nankörüm ben! Sana ne Gökhan?!" Gözlerinden birkaç damla yaş süzülürken, derin bir nefes aldı. "Benim Kara'dan ciğerim yandı, onun havasını bir daha dolduramam içime!" dedi, keskin bir tavırla.

"Yaşadığın hayatı Bora'ya borçlusun!" dedi Gökhan, tehditkâr bir tavırla. "Onunla ünlendin sen... Onunla duyurdun adını. Onun sayesinde ortak oldun teyzenin markasına," diye devam etti, sitem edercesine.

"Yani?!" dedi Elif, bağırarak. "Yani Gökhan?" diye devam etti. "İşte bu yüzden gelmedim!" dedi öfkeyle. "Bu yüzden tehdit edildiğimi söylemedim," dedi, artan gözyaşlarıyla beraber. "Çünkü Kara'nın vahşeti yüzünden zorlama bir hayat yaşamayacak kadar biliyorum hayatın kıymetini... Çünkü Bora'yı ne kadar seviyorsam, Kara'dan da o kadar nefret ediyorum!"

dedi ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. *Naz, eğer Elif'e sarılmaya kalkarsan seni paralarım!*

"Bazı adamlardan da güle güle gidemezsin işte," dedim Elif'e, alaylı bir ifadeyle. *Naz, sarılma dediysem çirkinleş de demedim.* Bu çirkinlik değildi; bu, Elif'in görmezden geldiği bir gerçekti. Gökhan'ın bana çevrilen şaşkın bakışlarına ya da Elif'in donakalan ıslak bakışlarına aldırmadım. "Birbirimizi kandırmayalım... Sen daha yirmi beş gün evvel bana, Bora'ya ne kadar aşık olduğunu anlatmıyor muydun?" dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Eğer şimdi ağlayarak gidiyorsan, bunun sebebi de aşk. Zaten hiçbir zaman yüzüne bakmayacak, bundan bir kez daha emin oldun... Fakat yıllar sonra karşına onun canını acıtacak bir şans çıktı, bunu kullanıyorsun," dedim, ters bir ifadeyle.

Hızlı adımlarla verandaya doğru ilerleyerek, Gökhan ve Elif'i salonda yalnız bıraktım. *Bazen benim için bile çok zorsun Naz. Nişanlının, eskiden de olsa neredeyse evleneceği kadın o. Bazen bu kadar dürüst olmamalısın!* Dürüstlüğü kendisine vazife edinmiş bir adamla beraberdim ve o adamın, Kara sıfatı bahane edilerek herkes tarafından dışlanmasından artık ciddi anlamda yorulmuştum. Benim bu kadar canım yanıyorken, onun ne kadar canının yandığını hesaplayamıyor ve de onu herkesten korumak istiyordum.

"Elif'i çok takma," dedi Gökhan, karşımdaki koltuğa oturduğunda. Öfkeli bakışlarımın hedefi olmayı pek umursamıyor ve içtenlikle bana bakmaya devam ediyordu.

"Elif'i takmayayım... Begüm'ü takmayayım... Seninle Bora arasında bir sorun olduğunda derhâl Bora'yı suçlamaya hazır görünen Filiz Hala'yı... Pardon *Filiz Abla'nı* takmayayım... Seni zaten hiç takmayayım..." dedim, sert ve imalı bir ifadeyle. *Filiz Hala'nın o gün yatta takındığı tavrın ağırına gittiği gerçek ama saygı sınırlarını aşma Naz.*

"N'oluyor Naz? Neyin kini bu?" diye sordu Gökhan, bıkkın bir tavırla.

Hafif yüksek çıkan bir sesle, "Onun canını yakmanızdan nefret ediyorum!" dedim.

"Ben mi yakıyorum onun canını?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla. Gözleri kocaman açılmış, yüzüne ne tepki vereceğini bilemez bir ifade yerleşmişti. "Sen nasıl beni ya da Filiz Abla'yı... Hatta Begüm'ü... Elif'le bir tutarsın ya?" diye sordu, terslenerek. "Sen benim canımın nasıl yandığını

biliyor musun?" diye sordu, kaşlarını çatarak. "Hatayı biraz da nişanlında ara bence Naz," dedi, sert bir ifadeyle. *Naz karışma!*

"Bırak Allah aşkına ya!" dedim, umursamaz bir tavırla. İleri gittiğimin farkındaydım ama kendimi durduramıyordum. "Derdin abin değil mi senin? Kendi abinle nasıl bir problemin varsa, abin uğruna Bora'yı yarı yolda bırakan sensin," dedim, sert bir ifadeyle. *Naz, bilmediğin konuda ahkâm kesme!*

"Naz, kes sesini!" dedi Gökhan, öfkeyle.

"Sakın bana bir daha, neyi yapıp neyi yapamayacağımı söylemeye kalkma!" diye bağırdım tüm gücümle. İçlerinde Selim'in de olduğu bahçede konum almış altı korumanın şaşkınlıkla bana döndüğünün farkında olmama rağmen de susmadım. "Asıl sen kes sesini!" dedim, ayağa kalkarken. "Uğruna canını verecek kadar çok seviyordun kardeşini, n'oldu?" diye sordum, öfkeyle. "Kendi zayıf noktana kadar mıydı senin kardeşliğin?" diye sordum, alayla.

"Sen buna karışamazsın!" diye bağırdı Gökhan, var gücüyle.

"Maşallah..." dedi Bora'nın alaylı sesi. Gökhan'la bakışlarımız aynı anda sesin geldiği yere, havuz kenarına çevrilmişti. "Tüm adamlara çok güzel bir film seyrettiriyorsunuz... İkinize de ayrı ayrı helal olsun." Aralanan dudaklarım Bora'nın uyarıcı bakışlarından sonra anında kapanmıştı. Bora'nın bakışları benden hemen sonra Gökhan'a çevrildi ve bize doğru dört büyük adım attı. "Neden buradasın?" diye sordu, oldukça sert bir ifadeyle.

"Yiğit konusu-"

"Halloldu biliyorum. Selim anlattı. İlgilenmene gerek yoktu ayrıca, senden böyle bir şey istemedim," dedi Bora.

"Bu benim işim," diye çıkıştı Gökhan.

"Senin bundan sonra benimle bir işin yok," dedi Bora, ciddi bir ifadeyle.

"Kara saçmalama," dedi Gökhan. Derin bir nefes alma ve hatta bunu üç kez daha üst üste tekrarlama ihtiyacı hissetmişti. Sakin durmaya çalışıyordu.

"Konuştuk, kararını bana bildirdin, bitti," dedi Bora. Değiştirilmeye pek müsait durmayan bir tavrı vardı. Bu tavrın Gökhan da farkındaydı. *Al işte Naz, Gökhan'a o kadar laf söyledin... Alttan almayan tam olarak da senin nişanlın.* "Neyse çalışmam lazım benim," diye devam etti ve pek de

sevimli olmayan bakışlarını iki saniyeliğine bana değdirdikten sonra, hızlı adımlarla salona girdi.

"Al işte Naz," dedi Gökhan, soğuk bir gülümsemeyle. "Bir kere vazgeçti mi... Buraya kadar diye düşündü mü... Geri adım atmıyor. Atmayacak da..." Yavaşça yutkunduktan sonra buruk bir şekilde gülümsemişti. "Çünkü Kara'nın böyle kuralları vardır."

Endişeyle, "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Gökhan, dudaklarıyla cümlesini tasdik ederek. "Ben hiç Kara ile ayrı düşmedim ki daha evvel." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Şimdi her ne olacaksa, beraber göreceğiz," dedi ve arkasını dönerek bahçedeki müştemilat girişine doğru ilerledi.

♠

Hayattaki her şeyi matematiğe bağlayabilir ve matematikle açıklayabilirdik. Ağaçlara değen yağmur damlalarının çıkardığı seste, tenimi ürperten rüzgârda, gecenin oluşumunda ya da duygularımda bile hep matematiğin izleri vardı. Fakat Bora'yı matematikle istesem de açıklayamıyordum ve anlamaya çalıştıkça içinde daha çok kayboluyordum.

Bora'nın, Gökhan'la beni verandada bırakıp da içeriye girmesinden bir saat, on yedi dakika, on üç saniye sonra yatak odamıza, Bora'nın burada olmadığı ve çalışma odasında çalıştığı bilgisiyle çıkmıştım. Bu bilgiyi kendi kendime sağlamıştım çünkü Bora kapandığı çalışma odasından başını bile çıkartmamıştı. Kırk sekiz dakika yirmi dört saniye boyunca oturduğum balkonda, Bora'nın hesaplanamaz oluşunu düşünmüştüm; ta ki Bora odaya gelinceye kadar.

Bora odaya geldiğinde, balkona gözlerini değdirmeden giyinme odasına geçmiş ve altı dakika kırk üç saniye sonra, kot pantolon ve gömlek giyerek balkona çıkmıştı. Bora'nın spor tarzı, yatağın içine girmek için biraz fazla şıktı. Öyleyse Bora yatağa değil başka bir yere gidecekti ve bana bunu söylemeye tenezzül etmiyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum, yumuşak bir sesle.

Rüzgâra rağmen tek seferde yakabildiği sigarasından derin bir nefes aldı. Soğuk bir ifadeyle, "İşim var," dedi.

"Ne işi?" diye sordum, sıcak tavrımdan ödün vermeden.

"İş işte, Nazlı," dedi. Bu sefer yalnız soğuk değil, aynı zamanda da bıkkın bir ifadeye sahipti.

"Akşamın 11'inde böyle kafamıza göre, *iş işte* bahanesiyle evden çıkabildiğimizi bilmiyordum," dedim. Cümlelerim kinaye içerikliydi fakat bu sesime yansımamıştı. *Sana cevap vermiyor Naz.* Bana cevap vermediği gibi, çalan telefonuna da cevap vermemişti. "Eğer bana bir açıklama yapmazsan, derhâl giyinir ve ben de çıkarım dışarıya," dedim, kendimden emin bir ifadeyle.

Ayağa kalktı ve sigarasından son nefesini alıp küllükte söndürdü. "Bence ben, bugün, yeterince rezil olmuşumdur kapıdaki adamlara... Sen de kendini ekstra olarak rezil etme bu saatte, çünkü kapıdan dışarıya çıkamayacaksın," dedi, ifadesiz bir tavırla. *Dediğini yapacağını o kadar iyi biliyor ki, önlemini alıyor Naz. Unuttuğun bir gerçek var; tek bir emriyle senin ömür boyu bu koltuktan kalkmanı bile engelleyebilecek bir adam o. Senin sevdiğin adam, böyle bir adam. Bırak sinirini senden çıkartmasın, nereye gidiyorsa gitsin.*

Gitti...

172 Gün Önce...

Gözlerim yavaşça aralandığında, ilk gözüme çarpan bordo kelebekli siyah perde oldu. Sol kolumun üzerine yattığım için kolum uyuşmuştu fakat sağıma dönemiyordum çünkü Bora kollarını belime dolayarak tüm hareket alanımı kısıtlamıştı. *Bora'nın senin yanında ne işi var Naz?* Bora'nın belime sarılı kollarından, güçsüz ellerimle kurtulabilirsem, bunu sonra düşünecektim.

"Günaydın," dedi Bora fısıldayarak. Sağ kulağımın hemen altında hissettiğim nefesi ürpermeme sebep olmuştu. Kollarını gevşettiğinde yüzümü ona döndüm. Yüzümde tek bir mimik oynamadan, bana dikkatle ve merakla bakan kapkara gözlerini izledim bir süre. Bakışları, benim gülümsememi görene dek mecalsiz kalacak gibiydi.

"Neden burada yattın?" diye sordum, düz bir ifadeyle.

"Onu, benim sana sormam lazım," dedi, hafifçe gülümseyerek. Parmak uçlarıyla yanağımı okşamaya başlarken, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmış ve parmaklarına daha çok yer açmıştı.

"O odada yatmak istemedim sensiz," dedim, omuz silkerek.

Yüzündeki gülümseme artarken, eğildi ve yanağıma küçücük bir öpücük bıraktı. "Söz vermiştik... Aynı çatı altında olduğumuz sürece, aynı yatakta uyuyacağız seninle. Garajda yatıyor olsaydın, yine de yanına kıvrılırdım... Söz verdiğim için değil sadece, sensiz uyuyamadığım için," dedi, kadife gibi bir sesle.

"Ben seni rezil etmek istemedim kimseye," dedim, kaşlarımı çatarak.

"Biliyorum sevgilim," dedi ve yanağıma bir öpücük daha kondurdu. "Ama niyetinin o olmaması bir şeyi değiştirmiyor. Üstelik Gökhan'ın kerizliği bambaşka bir mevzu. Onun bunu düşünmesi lazımdı," dedi ve derin bir nefes aldı.

"O, böyle sakin sakin konuşuyordu... Ben damarına bastım onun. Bağırdım falan," dedim, mesafeli tavrımdan ödün vermeden.

Bora'nın parmak uçları saçlarıma kaydı. "Onu da tahmin edebiliyorum sevgilim," dedi ve bu sefer dudağımın kenarından öptü.

"Nereye gittin?" diye sordum, merakla.

"Bir yere gitmedim buradayım," dedi, muzip bir ifadeyle. *Söylemek istemiyor Naz gittiği yeri, belki de söyleyemeyeceği bir yerdir... Bu kadar sıkboğaz etmesene adamı.* İnsanın nişanlısına söyleyemeyeceği yerlere gitmesi pek güzel bir olay değildi ama anlayışlı davranmak zorundaydım.

"Kalsana burada," dedim, onu bozmadan. Gözleri kısıldı. "Gitme bugün işe," diye ekledim. Derin bir nefes aldım ve parmaklarımı sakallarının arasında dolaştırmaya başladım. "Çıkmayalım hiç yataktan hatta..." dedim, kısık ve sıkıntılı bir sesle. "*Karabey Holding CEO'su Nazlı Alaca müstakbel Karabey* olarak sana izin veriyorum, bugün izinlisin. İşe gitmeyeceksin." *Pes Naz!*

"Bu gece büyük bir parti var biliyorsun," dedi, buruk bir tebessümle. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ve derin bir şekilde aldığı nefesini yüzüme üfledi. "Ama geceye dek seninle kalabilirim, madem izinliyim..."

Dudaklarım aralık dudaklarına kapandığında, dün gece yatmadan evvel mahrum kaldığım kokusunu doya doya içime çektim. "Kaçta geldin eve?" diye sordum, dudaklarımız birbirlerinden ayrıldığında.

"Dörde geliyordu," dedi. Üzerime doğru eğildi ve yanağımdan boynuma doğru çizilen görünmez rotayı takip etti. Ellerimi saçları arasında dolaştırıyordum. "Doğrudan yatak odamıza çıktım," dedi, dudaklarını boynumdan ayırdığında. Üzerimdeki tişörtü tek hamlede çıkardı ve dudaklarını yeniden boynuma kapadı.

"Ve beni bulamadın," diye fısıldadım.

"Evet. Seni göremeyince, salonda uyuyakaldığını düşündüm ve salona indim," dedi. Parmak uçları hafifçe boynumdan sütyenime doğru ilerlerken dudakları da parmak uçlarına eşlik ediyordu. "Sonra verandaya çıktım... Sonra çalışma odasına..." dedi ve sütyenimin kopçasını açtı.

"Bayağı beni heyecanla aramışsın yani..." dedim, kıkırdayarak. Bora'nın beni bulmak için, sabaha karşı bir saatte verdiği mücadeleye de böyle kıkırdayabilirdim elbette fakat şimdi bedenimi esir alan dudakları, beni yok eden dili, tenimi uyuşturan nefesi ve beni serseme çeviren sakalları öncelikli kıkırdama sebebimdi. Bir eli bacaklarımın arasına sızdığında, ses tellerim arasından küçük bir inilti çıktı. Ayaklarım yerden kesiliyordu, yükseliyor ve gitgide bulutlara yaklaşıyordum. Bora'yı kollarından çekiştirerek kendime yaklaştırmaya çalıştım. Aldırış etmedi. Zaman hep yaptığı gibi ilerlemeye devam ederken en makul tabirle kıv-

ranmaya başlamış ve Bora'nın ensesine tutunarak onu kendime biraz da olsa yaklaştırmayı başarmıştım.

"Efendim sevgilim?" dedi ve yeniden dudaklarını boynuma değdirdi. Fakat onu her zaman ağırlayan, dudaklarını belki de en iyi tanıyan boynum bile dilinin yakıcı darbelerine, sonrasında da nefesinin tüm bedenimi bir yay gibi germesine bu kadar alışık değildi. Boynum kendisine yapılan bu tatlı işkenceyi çözmeye çalışırken, hâlâ bacaklarımın arasında olan parmak uçları dayanılamaz derecede ileri gidiyor ve beni zorluyorlardı.

Ne kadar zaman geçtiğini, yerden kaç metre yükseldiğimi, basıncın ne kadar düştüğünü, sıcaklığın ne kadar azaldığını bilmiyordum ama nefes nefese kalmış, düşmekten korkuyor ve tir tir titriyordum. "Hadi!" dedim, sabırsızca.

"Ne hadi?" diye sordu, arsızca. Sesi, kulağımın en içine nüfuz ederken dudakları kulak mememe değdi ve benim ses tellerim arasından peyda olan titreşimler ikimizin kulaklarına birden çarptı.

"Dayana-dayanamıyo-rum!" dedim, zar zor konuşarak. Fakat bu Bora'nın parmak uçlarının, dudaklarının, dilinin ya da sakallarının umurunda bile olmadı. Kolunu zayıflamış gücüm el verdiğince sıkıyor, saçlarını çekiştiriyordum; onu tamamen üzerime çekmeye ve artık sadede gelmeye çalışıyordum ama Bora'nın sadede gelesi yoktu. Hatta o sadede gelmeyip tam da bu an'da kalarak beni çıldırtmaktan son derece memnun görünüyordu. "Bora n'olur!" diye fısıldadım çaresizce.

En çok gözlerini seviyordum. Ne zaman çaresiz olduğumu hissetsem kapkara gözleri, gözlerime bir şekilde ulaşıyordu. Hep yanımda olduğunu, hep yanımda olacağını, onunla bir olduğumuzu, ben düşmeden beni sımsıkı tutacağını ve beni asla bırakmayacağını, bana en iyi gözleri anlatıyordu.

Parmak uçları yaptıkları işe ara vermedi fakat şimdi gözlerinde kendi yansımamı görmek daha iyi hissettiriyordu. Bu serüvende yalnız değildim. Yanımdaydı. Beraberdik. Birdik. Parmak uçlarının şiddeti biraz daha artarken dudakları, aralık olan dudaklarımı kapattı ve dakikalar boyunca nefesiyle nefes aldım. Dudaklarımdan çıkan her ses, dudaklarının içinde tutkuya dönüşüyordu. Parmak uçlarını sabırla, bulutların üzerine çıkıncaya dek sızdıkları yerden ayırmazken, dudaklarını birkaç saniyeliğine tenimde gezdiriyor ve sonrasında gözlerini yeniden yüzüme değdiriyordu.

Zorlukla araladığım gözlerimle bile gördüğüm resmi okuyabiliyordum; yüzümde oluşan aptal, arzu dolu, telaşlı ve artık sabırdan tamamen yoksun ifade, bakışlarında büyük bir hayranlığa dönüşüyordu.

Bora bulutların üzerine uzanırken, ben onun üzerine uzanmıştım. Kolları bedenimde nahif hareketlerle dolaşıyordu. Serüvenimiz daha tamamlanmamış ve belki de en korkutucu gözüken fakat bir o kadar en güzel, en heyecanlı olan kısmına gelmiştik. Bulutların üzerinde, uzandığımız yerde yavaşça birbirimize sarılırken, birbirimizi öperken, yanımda olduğunu fısıldıyordu tenime. Bir elimi avuçları arasına aldı ve nabzımın attığı yeri öptü.

Kıyafetlerini ne zaman çıkardığını ya da beni kalan kıyafetlerimden ne ara kurtardığını bilmiyordum ve fakat nabzımdan öptüğü an'da, beni çıkardığı bulutlardan atlayacağımız an'ın geldiğini anlamıştım. Bulutların üzerine beni yatırıp üzerime kapanırken, avuçlarımı avuçları arasına aldı ve ayaklarım boşluğa değdi. Güneşli günün alacasında, birbirimize sarılarak bulutların üzerinden süzülmeye başladık. Bildiğim hiçbir denklemi kullanamıyordum bu atlama sırasında. Geride bıraktığımız mesafe arttıkça ruhum arınıyordu, saydamlaşıyordum. Tüm hücrelerim titrerken ona olan sevgimi bas bas bağırarak haykırmak istiyordum. Gitgide daha da hızlanırken düşüşümüz, renkler artık seçilemeyecek kadar birbirine karışmıştı.

Alacanın arasında belirginleşen kara ise, gördüğüm en canlı, en parlak ve en güzel tonuyla bana göz kırpıyordu.

Alnımdaki tere karışan nemli dudakları serüvenimize en yakışan nokta oldu.

Kendini yatağın diğer tarafına fırlattığında, ellerini başının altına yerleştirdi ve gözlerini kapattı. Kalp ritminin düzene girmesini bekliyordu, hızlı hızlı soluk alıp veriyordu. Yüzünde oluşan gülümseme hâlâ silinmemişti ve sanki kulakları benim nefes alışverişlerime dikkat kesilmişti.

"Paraşütle atlamak gibi ama mesela paraşüt senmişsin... Öyle yani. Ve ben hiç paraşütle atlamadım bir yerden. Atlasak mı? Bir gün... İkimiz?" dedim, biraz sonra. Yüzündeki gülümseme biraz daha artarken beni kendisine doğru çekti ve kolları arasına aldı. Kendimi onun kolları arasında hafiflemiş hissediyor ve bu hissi ömrümün sonuna kadar kaybetmemek istiyordum.

"Çok güzelsin," dedi. Dudaklarımın ucuna denk gelen köprücük kemiğine minicik bir öpücük kondurdum. Gözlerimi kapattım.

"Okyanusta da yüzmek istiyorum... Bir yanardağa da tırmanabiliriz mesela. Ya da yağmurlu bir gecede mesela ormana gidelim," dedim.

"Elma da yetiştirelim mutlaka bir yerlerde, değil mi?" dedi, muzip bir sesle.

"Tarımla ilgilenebiliriz evet... Keşke zaten tarım mafyası falan olsaydın," dedim, mırıldanarak. "Çünkü böyle o zaman haraç keserdik beraber. Her mevsimde bergamot bulurduk, vişne bulurduk, elma bulurduk..."

Şaşkın bir ifadeyle, "Doğaya mı kesecektik haracı?" diye sordu.

"Doğru... Yetişmezse yetişmez yani... Zaten hormonlarıyla oynayıp olmayacak mevsimde, olmayacak meyveyi, olmayacak boyutta yetiştirip bir de bundan çok fazla para kazanan mafyalar var. Sen onlardan olma sakın," dedim, ciddi bir ifadeyle.

Dudaklarım bir kez daha aralandığında telefonumun melodisi kulaklarımıza çarpmıştı. "Efendim Hande?" dedim gülümseyerek. Bora'dan biraz uzaklaşmıştım. *Keyfin yerine geldi Naz. Hande, serüveninizden evvel arasa, bir güzel fırçalardın.*

Hande nefes nefeseydi. "Naz, S.O.S!" dedi heyecanla.

"Kimi kanırtıyoruz? Kime övüyorum seni? N'oluyor? Kiminle nerede ne yapıyorsun sen?" dedim hızla. Telaşlanmıştım. *Haklısın Naz, sonuçta her an S.O.S sinyali almıyorsun. Şunun şurasında acil yardım istenecek en önemli insanlardan birisisin. Ama galiba bu konuda kıymetini bilen bir Hande var.*

"Kimseyi kanırtmıyoruz. Sevda'nın bebeğine bakıyoruz. Yani bakıyorsun!" dedi Hande. Gözlerimi kapattım. *Holdinglere kabul edilmeyen öğrenci gibi oldun Naz. Eskiden garsonluk yapardın. Uzun bir dönem özel ders veren abla oldun. Dün rehberlik işi bulmuştuk sana, şimdi de bebek bakıcılığı teklifi geldi. Allah bereket versin!* "Naz? Orada mısın?"

"Otur evde, kendi yeğenine kendin bak!" dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle. Bora'nın gözleri kısılırken, n'olduğunu anlamaya çalışıyor olmalıydı.

"Çalışıyorum ya ben? Alo? Dünyadan Nazlı Alaca'ya? Karabey Holding'den Nazlı Alaca'ya hatta?" dedi Hande, bıkkın bir sesle. Derin bir of çekti. "Naz, toplantım var bir buçuk saat sonra. İşin yok gücün yok.

Bugün dersin de yok! Allah aşkına beni mağdur etme. Bakıcı hastalanmış. Sevda bıraktı çocuğu gitti, önemli bir toplantısı varmış onun da... Kız çalıştığımı bilmiyor tabii. Ocağına düştük."

"Öf! Bana ne? Git işten izin al! Bana mı sordun işe başlarken?" dedim, mutsuz bir ifadeyle. "Ben veriyorum canım sana izin, CEO sayılırım..."

"Naz!" diye bağırdı Hande. Kulaklarıma bebek ağlama sesi geldiğinde üzüntüyle yutkundum. "Sana bağırmadım kuzucuğum," dedi, yumuşak bir sesle. "Naz'a bağırdım ben... Çok özlemiş seni," dedi, bebek taklidi yapmaya çalışarak.

"Allah seni kahretmesin inşallah! Kapat be kapat, geliyorum!" dedim öfkeyle. Ve telefonu Hande'nin suratına kapattım. *Çocuğu senin yüzünden korkuttu Naz, Hande'nin suçu değildi ki?*

"N'oluyor?" diye sordu Bora, meraklı bir ifadeyle.

Dudaklarımı büzdüm ve kafamı Bora'nın boynuna gömdüm. "Bebek bakmam gerekiyor," dedim, neredeyse ağlamaklı çıkan bir sesle. "Hande'nin kuzeni, çocuğunu Hande'ye bırakmış. Bu Hande de şimdi işe başladı ya... İşe gitmesi lazımmış... Ben işsiz olduğum için çocuk benim başıma kaldı. Ecnebi memlekette tutunamayan fakir ve az zeki öğrenci gibi oldum... Gidip bebek bakacağım. Sanki ben yaptım bebeği... Yapmasalarmış. Çalışıyorsan yapma!" diye devam ettim ve yorganı Bora'nın boğazına kadar çekerek, kendimi karanlığa mahkûm ettim.

Bora ise öyle bir gülüyordu ki başım hareket ediyordu. *İyi tarafından bak Naz, beyin sarsıntısı geçirirsen çocuk mocuk bakamazsın.*

"Nazlanmadan yaptığın ne var ya senin bu hayatta?" diye sordu, bana sımsıkı sarılarak.

"Ne güzel beraber vakit geçirecektik," dedim, ona daha sıkı sarılarak.

"Geçiririz sevgilim... İzinliyim ya ben bugün... CEO'dan izinliyim hem de... Mis! Gelirim ben de seninle," dedi, saçlarımın arasında burnunu dolaştırarak.

"Hande'ye de izin verdim ama o takmadı," dedim, mırıldanarak.

"Saygısız işte..." dedi, muzip bir ifadeyle.

"Çok hem de... Dalga geçiyorum sandı. Halbuki çok ciddiydim," dedim.

Bora, saçlarımın arasından başımı öptü. "E gidelim madem sevgilim... Toplantı var, 10'du sanırım... Geç kalmasın kız," dedi. *Gerçek CEO konuştu Naz, hadi kalk.*

♠

"Hayır... Ben sana izinlisin diyorum. Sen beni Hande'ye diye evden çıkarıp holdinge getiriyorsun. İzinlisin sen bunun-"

Asansörün kapısı açıldığı ve yedinci katta bana yabancı ama Bora'ya gülümseyerek selam veren bir erkekle iki kadın asansöre bindiği için lafım yarım kalmıştı. Bora ise holdinge gittiğimizi fark ettiğimden beri açılan bayramlık ağzımdan çıkan hiçbir cümleye cevap vermiyor, beni şaşırtıyor, sıkıntılı nefeslerini yüzüme çarpmıyordu. *Sabah sevişmesi Bora'ya meditasyon oldu demek ki Naz, yaz bunu bir kenara.*

"Geldik gene bu saçma sapan binaya. Çık çık da bitmiyor anasını satayım! Ne güzel daha biraz önce bulutlara çıkmıştık, şimdi ne işimiz var bu binanın tepesinde a-"

On yedinci kata geldiğimizde başka bir kadın asansöre bindiği için, yeniden cümlem yarım kalmıştı. Yirminci katta indiklerinde, sıkıntılı bir nefes verdim ve saniyeler sonra biz de asansörden indik. Seren bizi gülümseyerek karşıladı. "Bora Bey toplantınız yarım saat sonra fakat Hande Hanım biraz gecikecekmiş... Özürleriyle beraber, doğrudan bunu size iletmemi istedi," dedi Seren, bizimle beraber yürürken.

"Tamam Seren, haberim var," dedi Bora, odasına girdiğimizde. "Hayırdır, senin neden gözlerinin içi parlıyor?" diye sordu, masasına doğru ilerlerken.

"Bilmem," dedi Seren, şaşkınlıkla. Durup Seren'in gözlerinin içine bakma ihtiyacı hissetmiştim.

"Birisi vardı. Her şey çok karışıktı. Ve mutsuzdun," dedi Bora, çekmecesini açarken. Seren'le odanın ortasında öylece kalmıştık. "Dalgındın. Konsantre olamıyordun hiçbir şeye... Ama şimdi gayet iyisin çünkü aranızdaki sorun her neyse çözüldü ve aşkın tadını çıkartıyorsun."

"Telefonlarımı falan mı dinliyorsunuz?" diye sordu Seren, gözlerini kocaman açarak. Bora küçük ve sevimli bir kahkaha attı. *Bora'daki gözlem yeteneğini deli gibi kıskanıyorum Naz. Sen de hatırlarsın, nişana kadar halana gideceğin gün buraya geldiğinde Seren'e çok dikkatsiz olduğunu ve isterse eve gidebileceğini söylemişti.*

"Toplantıyı bir buçuk saat erteleyelim. Ve bunu Hande için yaptığımızı da kimse bilmesin. Ben toplantıya girmeyeceğim. Sen kalan tüm işleri, önümüzdeki haftaya dağıt. Acil bir şey olmadıkça aramazsan çok sevinirim. E-mail at direkt," dedi Bora, düz bir ifadeyle.

"Tabii, benden istediğiniz başka bir şey yoksa çıkıyorum," dedi Seren, gülümseyerek.

"Görüşürüz yarın," dedi Bora ve Seren odadan çıktı. Bora, çekmeceden çıkardığı balık yemlerinden iki tanesini Nazlı ve Bora'nın fanusunun içine atıp, bir dakika on yedi saniye boyunca onları izledi. *Adam bunca yolu, balıklarınıza yem vermek için gelmiş Naz!* "Çıkabiliriz sevgilim," dedi, bakışlarını benimle buluşturduğunda. Ağzımı dahi açmadım. Gülümsedim. Ve başımı *"hay hay"* anlamında salladım.

♠

Hande'nin, İstanbul'un bir ucunda, Florya'da bulunan evinin önüne geldiğimizde, bu sefer de ona söyleniyordum ve Bora da bıkkınlığını belli etmeden beni dinliyordu. Binaya girip on birinci kata çıktığımızda inadına, tam üç kez zile bastım. Kapı açılmıştı fakat açılan kapı, modern akıllı dairenin uzaktan kumandalı olan bir özelliğiydi. Kapı açılmıştı fakat kapıyı Hande değil kumanda açmıştı. *Kumandaya Hande bastı Naz!* Hande'nin ayağına kadar gelmiştik ve Hande kapıyı açma zahmetinde bile bulunmamıştı.

"Hoş geldin!" diye bağırdı Hande, içerilerden bir yerlerden. Bora ise bana tuvaletin yerini sorarak, tuvalete girdi.

"Çık git bu evden!" diye, ben de içerilere bir yerlere doğru bağırdım. "Madem toplantın var git!" Bora, salona geldiğinde koltuklardan birine oturdu ve gözleri duvardaki Hande ile fotoğrafımıza odaklandı. Hazırlığın ilk senesinde, Kilyos'ta, sahilde çektirdiğimiz fotoğraf ilgisini çekmiş olmalıydı.

"Bora şirkete geçti mi?" diye bağırdı Hande.

"Geçti! Hatta toplantıyı da yarım saat erkene çekmişti çoktan girdiler!" Bora'nın gözleri bana kaydığında bakışlarındaki gülümsemekle karışık uyarıcı ifadeyi, *bana ne* dercesine omuz silkerek karşılamıştım.

"Ay ne diyorsun?!" diye bağırdı Hande. Koşarak ve de kucağında Şekerlik'le, salona gelmişti. Bir gözünde far ve rimel vardı, diğer gözünde ise hiç makyaj yoktu ve saçları kâbus gibiydi. Hande'ye çok acımıştım; işe gitmek berbat bir şeydi.

"Ver şu çocuğu," dedim, kucağından Şekerlik'i alarak. "Korkacak benim *şekerliğim* bu hâlinden!" dedim, sitemle. Hande, öfkeyle bir bana bir de holdingde olduğunu iddia ettiğim Bora'ya bakarken, Bora'nın parlayan

kapkara gözleri Şekerlik'in üzerindeydi. Hande, hızlı adımlarla yeniden içeriye gittiğinde, şekerlikle beraber Bora'nın yanına oturdum.

Şekerlik, yani Beyza, ben onu görmeyeli öyle büyümüştü ki onu ziyaret etmediğim için kendimi ona karşı mahcup hissediyordum.

"Merhaba," dedi Bora, gülümseyerek. Şekerlik'in elini tutmuştu.

"Şekerlik! Seni Bora Abi'yle tanıştıralım mı?" dedim, yavaş yavaş. Beyza'nın sütlü kahve gözleri yüzündeki gülümsemeyle parlarken, iki elini birbirine vurmuştu. "Büyümüş müsün sen?" dedim, tatlı bir ifadeyle. "Kocaman mı olmuşsun sen?" Şekerlik bir kez daha alkış yaptığında, boğazından eğlendiğine dair tuhaf sesler çıkmıştı. "8 ay, 17 günlük mü olmuşsun sen?" dedim, gülümseyerek. "Aferin sana!"

"Ben çıkıyorum," dedi Hande, nefes nefese. "Her şeyi biliyorsun Naz, ev sizin. Sevda eşyaları benim odama bırakmış. Akşam görüşürüz," diye devam etti ve kapıya yöneldi. Durdu. Ve bize döndü. "Bora?" dedi, şaşkınlıkla. "Toplantımız var, yirmi dakika önce?" diye ekledi.

"11 buçukta. İyi toplantılar," dedi Bora, gülümseyerek. Hande'nin kaşları şaşkınlıktan çatıldı. "Ben izinliyim bugün Hande'ciğim."

"Hı?" dedi Hande.

"Öyle. Emir demiri keser," dedi Bora, kolunu omzuma atarak. Enteresan bir şekilde duruşum dikleşmişti. *Havalanmak diyoruz biz ona Karabey Holding sözde CEO'su Nazlı Alaca müstakbel Karabey'ciğim.*

"Cık cık cık..." dedi Hande sitemle ve arkasını dönüp çıktı.

"Kurtulduk Hande Teyze'den!" dedim, Beyza'ya dönerek. "Biz bize kaldık Şekerlik!"

"Adı ne?" dedi Bora, Beyza'ya bakıp gülümseyerek.

"Şekerlik," dedim, Beyza'nın yanağından öperek.

"Tamam da... Adı ne?"

"Şekerlik işte," dedim, kaşlarımı çatarak.

Bora güldü. "Saçmalama Nazlı. Öyle isim mi olur?"

"Bal gibi de olur. Şekerlik işte o," dedim, omuz silkerek. Kucağımdaki Şekerlik'le ayağa kalktığımda, Şekerlik ağlamaya başladı. Ellerini Bora'ya uzatıyor, onu istiyordu. "Ağlama," dedim, sırtını sıvazlayarak. "Al işte şimdi de Tuzluk oldu," dedim, dudaklarımı büzerek. *Naz çocuğun psikolojisini on iki dakika yedi saniyede bozdun!*

"Ver çocuğu bana," dedi Bora, yanıma gelerek. Ve kucağımdan Tuzluk'u aldı. Tuzluk, Bora'nın kucağına geçtiğinde yeniden Şekerlik'e dönüşmüş-

tü. Kocaman gülümsemesiyle Bora'ya bakıyordu. *Bora'nın kucağına çocuk çok yakışıyor Naz!* "Senin adın ne?" dedi Bora, Şekerlik'e. Şekerlik konuşsa neler anlatırdı kim bilir ama şimdilik sadece ses çıkartabiliyordu.

"Şekerlik?!" dedim, şaşkınlıkla. "Diş de mi çıkardın sen? Bakayım. Sayayım. Kaç tane bakayım," dedim, heyecanla. Çenesine dokunduğumda, Şekerlik ağzını açmıştı.

"Nazlı ellerini yıkamadın," dedi Bora, bilmiş bilmiş. "Bi' de çocuğun ağzına elini sokma."

"Aman her şeyin en doğrusunu hep sen bil," dedim, çıkışarak.

"Olur mu öyle şey sevgilim?" dedi Bora, gülümseyerek. "Çocuğun nasıl yapıldığını sen de biliyorsun benim kadar iyi," diye devam etti, utanmadan.

"Espri mi şimdi bu?" dedim, yüzümü buruşturarak. "Gelir gelmez ellerini yıkadın değil mi tuvalette?" Ellerimi belime yerleştirdim. "Paşamız da maşallah bebek bakmaya gitsek diye bekliyormuş!" dedim, sitemle. "Ne o? Elif'le çocuğun olsun isterken, iyi bir baba olmak hakkında kitaplar mı okuyordun?" diye devam ettim, alaylı bir ifadeyle. *Naz iki düşün, bir konuş!*

"Ne diyor Nazlı Abla?" dedi Bora, Şekerlik'e dönerek. Beyza, kendi dilinde Bora'ya cevap verdi. "Bence de çok boş konuşuyor," dedi Bora.

"İkinizle de konuşmuyorum," dedim, tavırlı bir şekilde. Hızlı adımlarla Hande'nin annesinin zamanında bana ayırmış olduğu odaya gittim. Burası, Hande'de kaldığım zaman yattığım, hatta bazı eşyalarımı bıraktığım, hayatımın bir döneminde uzunca vaktimin geçtiği yerdi.

"Ben her gün seni görmek için Üsküdar'dan kalkıp Florya'ya geliyorum Naz! Bunu neden yaptığımı düşün istersen bi'!"

Düşünmüştüm. Çok düşünmüştüm hem de. Bana aşık olabileceğini düşünmüştük Hande ile beraber, saatlerce, gecelerce, günlerce... Hande'nin babasının, annesini bir kez daha aldattığı, hayatının en zor günlerini yaşadığı, annesiyle birbirlerine tutunmaya çalıştıkları ve benim de manevi desteğime muhtaç oldukları günlerde, esas desteği bana Hande göstermişti. Anıl'la o gün neden tartıştığımızı hatırlamıyordum ama bu odada, duvarların şahit olduğu o iki cümle benim hayatımda duyduğum en muammalı ve de en güzel iki cümleye dönüşmüştü.

Ve hiç şüphesiz, Anıl'ın bana aşık olabileceğini düşünmek, dünyanın en saçma eylemiydi.

Bu odaya her girişimde, o iki cümle ve o saçma düşünce karşılıyordu beni. İnsan, artık öyle hissetmemesine rağmen zamanında ne hissettiğini hiç unutamıyordu. Bu duvarlar da yoldaşlarımdan birisiydi ve ben onlar üstüme üstüme gelirken, bir gün hayatıma Bora'nın gireceğini, hayatımı kökünden değiştirip bana duyguların en güzelini yaşatacağını bilmiyordum.

"Naz... Anıl'ı çok seviyorsun biliyorum kuzucuğum... Ama ben inanıyorum ki senin yolun onunla değil. Yani bak, bir gün hayatına birisi girecek. Böyle... Seni göklere çıkaracak!"

"Gökten kucağıma düştü... Birdenbire."

Hande, bir gün hayatıma girecek insanın beni göklere çıkaracağını iddia ederken, Bora ise beni gökte bulduğunu düşünecek kadar çok seviyordu beni. Oysa ben, yerin yedi kat dibindeydim Bora ile tanıştığımda fakat bu durum bile, onun benimle ilgili düşüncelerini değiştirmiyordu.

"Nazlı?" dedi Bora, huzur verici sesiyle.

"Bora!" dedim, birden boynuna sarılarak. Gözlerim dolmuştu.

"Sevgilim n'oldu?" diye sordu, şaşkınlıkla. Kollarıma uzandı ve kollarımı boynundan ayırdı. Başparmağını yanağıma düşen yaşların üzerinde gezdirdi. "N'oldu?" diye sordu, merakla.

Başımı iki yana salladım. "Seni çok seviyorum," dedim, ağlarken.

"N'oldu?" diye diretti. Gözlerimi gözlerinden kaçırdım. Çeneme uzattığı parmak uçlarıyla yüzümü kaldırmamı ve yeniden onunla göz göze gelmemi sağladı. "Bebek mevzusu yüzünden mi-"

Cümlesini, "Hayır," diyerek kestim ve yeniden kollarımı boynuna doladım. Üzüldüğüm, sitem ettim, kızdığım hiçbir şey yoktu; aksine, Bora'nın kıymetini çok iyi biliyordum. O benim, bir gün hayatıma gireceğini hayal bile edemediğimdi. O benim şansımdı. Ciğerlerime dolan bergamot kokusuna sığınırken, varlığı için bir kez daha şükrettim.

"Anlamıyorum seni sevgilim," dedi sitem edercesine fakat kollarını belimden ayırmadı ve kendisine sımsıkı sarılarak var olmama izin verdi.

"Özür dilerim..." dedim ve boynundan öptüm.

"Ne için?" diye sordu, nefesini kulağıma üfleyerek.

"Her şey için... Geride kalan, seni üzdüğüm, kırdığım her şey için..."

"Sen bana en güzel zamanları yaşatıyorsun sevgilim, ne özrü?" dedi ve dövmemin üzerine dudaklarını değdirdi. "N'olduğunu anlamıyorum... Ama her ne sebeple bu hâle geldiysen... Anlat bana."

"Anlatacak bir şey yok," dedim, kollarımı boynundan ayırarak. Burnumu çektim. Gözleri gözlerimin en içine değerken, ellerime uzandı. "Sen benim en büyük şansımsın. Ben senin ruhunu görüyorum. Kim olduğunun, hakkında kimin ne söylediğinin, doğru ya da yanlış şeyler yapmanın hiçbir önemi yok. Sen benim kahramanımsın. Kahraman olmasan bile... Sen benim kahramanımsın," dedim.

Yatağa oturduğunda, elimden hafifçe çekerek bacaklarının üzerine oturmamı sağladı. "Şekerlik'in de kahramanıyım," dedi, gülümseyerek. *Bakman gereken bir çocuk olduğunu unuttun Naz!* "Uyumak için güvenli kollara ihtiyacı varmış, azıcık oynayalım dedim hemen uyuyuverdi," diye devam ederken, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Uyandığında da Çöplük olacak... Çünkü muhtemelen altına yapacak," dedim, yüzümü ekşiterek.

Bora küçük bir kahkaha attı. "Çocuğun adı ne?" diye sordu, bir kez daha.

Yapmacık bir ciddiyetle, "Şekerlik... Tuzluk... Çöplük... Türevleri hakkında düşüneceğim," dedim.

"Nazlı, niye söylemiyorsun?" diye sordu, meraklı bir ifadeyle. *Üzülmemen için söylemiyor Bora'cığım, hâlden anlasan azıcık?!*

"Üzülmemen için söylemiyorum, hâlden anlasan azıcık," dedim. Yanlışlıkla dedim. *Hay ben senin yapacağın işe tüküreyim Naz!*

"Üzülmemem için mi?" diye sordu, şaşkınlıkla. Bakışlarına tuhaf bir ifade yerleşmişti. Beni, ilk defa görmüş kadar şaşkın fakat bir o kadar da hayranlıkla bakıyordu. "Beyza mı?" diye sordu, oldukça sakin bir ifadeyle ve yutkundu. Belki Betül'dü; belki annesinin adıydı, nasıl ve neden bu kadar çabuk anlıyordu? *Çünkü Bora da dâhil olmak üzere neredeyse herkesin nefret ettiği, Bora'yı Kara yapan noktalı virgül, Beyza'nın ölümünden sonra atıldı Naz. Onu bu hayatta en çok üzecek şeyin bugünlerde Beyza ismi olduğunu bildiğini fark ediyor ve herkes Beyza'yı kullanarak onun kalbini kırıyor. Belki Bora dönüp de sana bir şey söylemiyor ama her şeyi gördüğünün farkında. Hatta dün avaz avaz Gökhan'a bağırırken sen, seni duydu.*

"Evet," dedim.

"Bir telefon görüşmesi yapabilir miyim?" diye sordu, ciddi bir ifadeyle. *Ne alaka şimdi Naz?* Belki de Bora, Şekerlik'in adının Beyza olduğunu

reddediyordu. Belki de tam tahmin ettiğim gibi üzülmüştü ve kaçarak bu konudan uzaklaşmak istiyordu.

Şaşkınlıkla, "Tabii... Neden bana soruyorsun?" diye sordum.

"E bugün izinliyim... Gerçi izin denmez ona. Resmen çalışmamı yasakladın... İşle alakalı bir telefon... E-mail aldım biraz evvel... Eğer izin verirsen, holdingi aramam lazım," dedi, koruduğu ciddiyetiyle.

Sekiz saniye boyunca gözlerinin içine daha da artan şaşkınlığımla baktım ama gerçekten de ciddiydi ve gerçekten de benden izin istiyordu. "Sen... Benden... İzin... İstiyorsun?" dedim. Kelimeleri seçmek ve doğru yere yerleştirmek beni biraz zorlamıştı.

"Evet?" dedi, şaşkınlıkla. Halbuki onun şaşırmaya pek de hakkı yoktu. "Sen de benden izin istiyorsun, ne var bunda?" dedi, aynı şaşkınlıkla. Elini ceketinin cebine soktu ve cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkarttı. Kâğıdı bana uzattı.

"Ne bu? Bana aşk mektubu mu yazdın?" diye sordum. Yüzümdeki şaşkınlık alaycı bir gülüşe dönmüştü ve tam olarak şapşala dönmüştüm.

"Ben telefonla konuşurken sen bunu incele..." dedi, ciddi bir tavırla.

"Ne ki bu?" dedim, merakla.

"Bu... Senet yaptığım adamların işe yarar kısmının listesi. Bu akşam kumarhanede bu bilgilere ihtiyacım olacak ama ne yazık ki kopya çeken çocuklar gibi kâğıttan bakamam," dedi. *Yani Naz? Ona ezberletmeni mi istiyor, ben anlamadım?*

"Benden istediğin şey tam olarak ne?"

"Takıldığım yerde yardım etmeni istiyorum sevgilim. Ben sana isim söylediğimde, sen borcunun ne kadar olduğunu ve ne kadara yükselmesi gerektiğini kulağıma fısıldarsın," dedi ve göz kırptı. *Çüş! Seni kumarhaneye mi götürecek yani Naz?* Ben şaşkınlıkla suratına bakarken, beni kucağından indirdi ve ayağa kalktı. Kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkarttı, küçük adımlarla kapıya yöneldi. Durdu ve yüzünü bana döndü. "Beyza'nın yanında incele istersen, fazla yalnız kalmasın çocuk... Gerçi ben etrafına yastık koydum ama... Ne olur ne olmaz," dedi ve odadan çıktı.

Nazlı'nın eğer canı isterse o kapıyı bir şekilde açtıracağını söylemişti daha geçen akşam, Elif'e. Benim bu konuda, bunu duyduktan sonra herhangi bir ısrarım olmamıştı. Fakat, kendisini tanıdığımda arkama bakmadan kaçacağımı düşünen Kara, aslında bana kapıyı açmayı, beni içeriye

buyur etmeyi, kendisini kabul etmemi, sevmemi ve ömrüm boyunca o kapının ardında onunla kalmamı her şeyden çok istiyordu.

Nefesini ilk kez hissettiğim yerde, sağ kulağımın altında, boynumda, şah damarımda "Kara" yazdığını öğrenmesinin zamanı gelmişti ve bunu öğrendiğinde, her şeyden çok istediği o şeyin zaten çoktan gerçekleştiğini anlayacaktı.

Anne ve babası öldüğünde, masalları tükenen küçücük bir kız çocuğu vardı. Bergamot ağaçlarının altında, ailesiyle son mutlu oldukları an'da zamanı durdu farz etmişti küçük kız.

Eksilerek büyümüş, bir kokunun peşine düşmüş, karşılıksız bir aşka yenilmiş, tek başına ayakta kalmak zorunda olduğunun farkına vararak yaşamış ve bir gün eğer düşerse, babasının ona anlattığı masallardaki kahramanın gelip kendisini bulacağına ve düştüğü o yerden onu kaldıracağına inanmıştı.

Küçük kız, kahramanı olacağını söyleyen ama hiçbir zaman bunu başaramamış deniz gözlü çocuğu kurtarmak için kahraman olmaya kalkmış ve öyle bir zindana düşmüştü ki; her yer kapkaranlıktı.

Çünkü o zindanda Kara vardı.

Kara, küçük kızın elinden tuttu ve onu yerden kaldırdı. Çünkü Kara, masalları tükenen küçük kızın, bir gün zora düştüğünde kendisini kurtaracağına inandığı kahramanıydı.

Ve Bora bilmiyordu ki, küçük kız kahramanını kendi bile fark etmeden bağrına basmıştı. Bu dünyada, Kara'yı seven tek kişi olma pahasına da olsa mücadele edecek ve ondan asla vazgeçmeyecekti.

Küçük kızlar yanılmazdı. İyi ve kötü arasındaki fark, küçük kızların gözünden asla kaçmazdı.

Kara, küçük bir kızın varlığından habersiz bir şekilde ardına kadar açmıştı Bora'nın nazlı sevgilisine kapıyı. Ve Bora, Kara'ya küçük bir kızın gözünden bakabilecekti, en sonunda. Belki bir gün, o da, küçük kız kadar çok severdi Kara'yı.

Bora'nın etrafını yastıklarla sararak Hande'nin yatağına yatırdığı Şekerlik'i kontrol ettikten sonra mutfağa geçtim. Açtım. Kahvaltı yapmamıştık. Muhtemelen ben ne kadar açsam Bora da o kadar açtı fakat ben kahvaltı hazırlamakla falan uğraşmak istemiyordum; Bora'ya çaktırmadan bir şeyler atıştırsam, çok mu ayıp ederdim acaba? *Herhalde Naz!*

"N'apıyorsun burada?" diye sordu Bora, mutfağa geldiğinde.

"Kahvaltı hazırlamakla falan uğraşamayacağım... Sen zenginsin, dışarıdan söyleyelim," dedim, sitemli bir ifadeyle. Bora yüzüme anlamsız bir şekilde baktıktan sonra buzdolabını açtı ve dolaptan beş tane yumurta çıkartarak tezgâhın üzerine koydu.

"Dışarıdan yemek yemeyi çok fazla sevmiyorum," dedi, mırıldanarak. Ve dolapların kapaklarını açarak bir şeyler aramaya başladı. *Sanırım bu sana bir sinyal Naz, mutfakla barışman lazım.*

"Bu bana sinyal falan değil inşallah?" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Ne sinyali?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Ben öyle yemek falan yapamam kusura bakma... Canım isterse kekti poğaçaydı yaparım... Ya da öyle bazen zeytinyağlı falan... Yani canım onları yemek isterse değil, onları hep yerim de... Canım yapmak isterse yaparım, yapmak istemezse yapmam yani," dedim, ciddi bir ifadeyle. *Bora'ya yemek yapacaksın ya Naz, cumartesi!*

"Yapmazsan yapma Nazlı," dedi, yumurtaları bulduğu bir kâseye kırarak. "Bizim zaten yemek yapmakla görevli bir yardımcımız var... O yokken de hiç aç kalmadım. Doyururum karnımı ben bir şekilde," dedi. Sonrasında, kendi oraya koymuşçasına rahat bir şekilde bulduğu kavanozdaki unun birazını yumurtaları kırdığı kâseye ekledi.

"N'aptın ya?!" diye sordum, hafif yüksek çıkan bir sesle. Bora'nın bakışları bana çevrildi. "Ölçmedin unu!" dedim, dehşet içinde. *Naz!*

"Sen gitsene içeriye sevgilim... Sana verdiğim kâğıdı incele hadi," dedi, yapmacık olduğu belli, yumuşak bir ifadeyle.

"Tuzu bari ölçüyle koy?" dedim yalvarırcasına. Bora derin, çok derin bir nefes aldı. "Tamam tamam... Kahvaltı hazırlıyorsun sonuçta bize. O kadar kusur kadı kızında bile olur... Sen de böyle bir insansın ne yapayım?" dedim, sıkıntılı bir ifadeyle. *Hande'nin üzerine en son bıçakla yürümüştün Naz. Sıkıyorsa Bora'nın da üzerine yürüsene...* "Bıçakla üzerine yürüyecek hâlim yok sonuçta..." dedim, mırıldanarak.

"Yani..." dedi, göz kırparak.

"Senin silahın nerede?" diye sordum, merakla.

"N'apacaksın silahımın nerede olduğunu?" diye sordu, şaşkınlıkla. Sanırım kendisini ölçüsüz omlet yaptığı için öldüreceğimi düşünüyordu fakat bıçaktan bahsetmek beynimde çağrışım yaptığı için konu buraya gelmişti.

"Merak ettim... Şekerlik'le oynarken ne yaptığını..." dedim.

"Arabada. Çıkartmadım hiç yukarıya," dedi ve eline aldığı çatalla, asla ölçü kullanmadan kâseye koyduğu malzemeleri çırpmaya başladı. Sanırım tariflere uymak konusunda birazcık takıntılıydım. *Sanırım mı, birazcık mı?! Naz, ciddi misin sen ya?!*

Küçük adımlarla salona ilerledim ve Bora'nın verdiği kâğıdı incelemeye başladım. Kâğıtta yazan hiçbir şeyi anlamamam normal miydi? *Normal Naz, malum yasa dışı bir işten bahsediyoruz. Demek ki Bora kendince bir dil geliştirmiş.* Gerçekten bu konuda oldukça başarılıydı fakat insan, yalnızca bir ismin ve soy ismin baş harflerini yazarsa ben kim olduklarını nasıl anlayacaktım? Yani Türkiye'de *"A.A"* kriterlerine uyan kim bilir kaç kişi vardı. Sahi kaç kişi vardı? Benim bunu öğrenmem gerekiyordu. *Konudan çıkma Naz, kâğıda dön!*

A.A her kimse, Bora'ya 35 milyon borcu vardı. Fakat TL miydi, dolar mıydı, euro muydu, avro muydu, Meksika pezosu muydu Allah ve Bora, bir de Gökhan biliyor olmalıydı. *Meksika pezosu nereden çıktı ya? Bora uluslararası kumar mafyası mı? Çık o girdiğin filmin içinden Naz, adamı kumarhanelerde rezil mi edeceksin?* Keşke uluslararası çalışsaydı, zira o zaman Las Vegas gecelerine birlikte akabilirdik. *Hatta, "En iyi 10 kumarhane" diye Google'da bulduğun listeyi tamamlamak için Amerika üzerinde küçük bir gezintiye çıkardınız Naz(!).*

Kafamı kaldırdığımda Bora'nın sofraya kahvaltılıkları getirdiğini görmüştüm, zamanlaması mükemmeldi. Heyecanla, "Bora, Las Vegas'a gittin mi sen hiç?" diye sordum.

"Gittim?" dedi, düz bir ifadeyle. Konunun bu sefer de Las Vegas'a nasıl geldiğini sorguluyordu kendi içinde muhtemelen. *Artık seninle alakalı şeyleri sorgulamayı bırakmıştır Naz, sen dert etme onu.*

"Bir gün beni de götürür müsün?" diye sordum, ayağa fırlayarak. Hayatımda, Bora'dan istediğim en içten ikinci şey kesinlikle buydu. İlki ise, şüphesiz, ilk tanıştığımız gece, otel odasında, beni Anıl'ın yaşamıyla tehdit etmemesi ve ne pahasına olursa olsun onu yaşatmasıydı. "Ben çok merak ediyorum Las Vegas gecelerini... Benim o kumarhanelere girmem lazım. Çok önemli bu benim için. Lütfen gidelim. Gidelim mi?" dedim, hızlıca.

"Sakin ol Nazlı," dedi, ürkek bir ifadeyle. Bana doğru üç adım attı ve tam karşımda durarak, dikkatli bakışlarını gözlerime sabitledi. "Sana çok önemli bir şey söylemek zorundayım," dedi, ciddi bir ifadeyle.

"Dinliyorum?" dedim, bastıramadığım heyecanımla.

"Bu duyduğuna üzülebilirsin belki ama... Hiçbir şey filmlerde gördüğün gibi değil... Biliyorsun değil mi?" dedi, merakla. Ben de adamakıllı bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm. *Aslında adam, adamakıllı bir şey söyledi ama işte adam olan anlar Naz!*

"Yoo... BlackJack... Yani Kıbrıs'taki kumarhanen... Gayet de filmlerdeki gibiydi?" diye çıkıştım.

Başı birazcık sağa doğru eğilirken, sitemle, "Hı hı... Ölüyordun neredeyse," dedi.

"E tamam... Filmlerde de ölüyorlar neredeyse... Esas oğlanlar, esas kızları kurtarıyor sonra. Ben burada filmlerde gördüğümden farklı bir şey göremiyorum. Zaten filmler de biraz gerçek hayattan uyarlama değil midir, çok da *şaapmamak* lazım bence," dedim, ciddi bir tavırla.

"Las Vegas'a falan gitmeyeceğiz," dedi, bıkkınlıkla. Sıkıntılı bir nefes verdi. Galiba yavaş yavaş özüne dönüyor ve sabahki sevişmemizle kavuştuğu yumuşacık görünümü bozuluyordu. Acaba bir daha mı sevişseydik? *Saçmalama Naz, ne alakası var? Adam senin kumar oynamaktan bahsetmenden bile nefret ediyor. Bunu nerede ya da nasıl söylediğinin önemi mi var?* "Ve sen, bundan sonraki hayatında, hiçbir kumarhanede herhangi bir oyun oynamayacaksın," diye devam etti.

"Bu akşam kumarhaneye götüreceksin ama beni?" dedim, şaşkınlıkla.

"Kumar oynaman için götürmeyeceğim Nazlı. Gelmek istediğin için götüreceğim... Yanımda duracaksın..." dedi, sıkıntılı bir ifadeyle.

"Allah Allah! Niye geliyorum o zaman, ceket miyim ben? Etkisiz etkisiz neden duruyorum? Madem etkisizim neden geliyorum?" dedim, biraz yükselen bir sesle.

"O sesinin tınısına dikkat etmek ister misin?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Gelmiyorum o zaman!" dedim, kollarımı bağlayarak. Arkamı döndüm ve koltuğa ilerledim. "Git kendi kâğıdını kendin çalış... Zaten bir bok anlamadım. Şifreli şifreli yazmışsın, ben ne bileyim senin beyninin içini ya," diye homurdandım. Ama galiba Bora yeniden mutfağa gitmişti. Elimdeki kâğıda bir kez daha baktığımda sinirlerim daha çok bozulmuştu, hiçbir şey anlamıyordum!

Biraz sonra, mesafeli bir tavırla, "Gel, hazır sofra," dedi.

"İstemem," dedim, omuz silkerek. *Naz, katlanılamaz bir insan olma yolunda adım adım ilerliyorsun.*

"Nazlı gel ve bir şeyler ye," dedi, emredici bir tonlamayla.

"Ağzınla kuş da tutsan gelmeyeceğim," dedim ve cebimden çıkardığım telefonla ilgilenmeye başladım. Açtım. Fakat Instagram'a girersem dikkatimi dağıtabilir ve bu açlığı unutabilirdim.

"Ben gelmen için ağzımla kuş tutmam. Seni tutar buraya getiririm... Şimdi üçe kadar sayıyorum... Bence gel," dedi, tehditkâr bir sesle. Umursamadım. "Bir," dedi, sert bir sesle. "İki," dedi, hemen ardından. İnsan bir nefes alırdı. "Üç!" dedi, sonrasında. Daha ben içimden "Dört," diye devam edemeden yanıma ulaştı ve telefonumu elimden çekti.

"Ver şunu n'apıyorsun?!" dedim, hızla ayağa kalkarak.

"Sofraya geç Nazlı," dedi. Sesi ve bakışları ifadesizdi. Birkaç saniye gözlerinin içine baktım. Aslında ciddi anlamda korkutucu bir görüntüsü mü vardı, yoksa ben onu tanıdığım için mi korkutucu olduğunu düşünüyordum bilmiyordum ama zaten ben ondan korkmuyordum.

Ters bir ifadeyle, "Geçmeyeceğim ya!" dedim.

"Peki. Sen bilirsin," dedi ve elindeki telefonumu cebine koyup hızlı adımlarla masaya ilerledi. Madem ben bilecektim neden bu kadar diretmişti? Yaptığı omleti aldı ve mutfağa ilerledi. Hızlı adımlarla peşinden gittiğimde, çöp kovasının içinde olduğu dolabı açtığını görmüştüm.

"Dur dur dur! N'apıyorsun?" dedim, telaşla kolundan tutarak. Bakışları bir kaya parçası kadar sertti ve sanki beni gözleriyle dövüyordu. *Hak etmedin mi peki Naz?* "O kadar emek verdin, yazık günah... Nimet çöpe atılır mı hiç?" dedim, kısık bir sesle. Cevap vermiyor, omletin içinde olduğu tabağı havada tutuyor ve yalnızca çok büyük bir sinirle gözlerimin içine bakıyordu. "Tamam haklısın. Çok üzerine geldim..." diye devam ettim.

Omleti, tabakla beraber çöpe attığında ise âdeta olduğum yere çivilenmiştim.

Mutfaktan yeniden salona girdiğinde, sofraya dizdiği kahvaltılıkları tepsiye dizdiğini, içeriden gelen seslerden anlayabiliyordum. Ben yerimden hâlâ kıpırdamazken, kahvaltı tepsisini mutfağa getirdi ve az evvel uğraşla hazırladığı her şeyi buzdolabına kaldırdı. Yedi dakika on üç saniye sonra salona girdim. Koltuğa uzanmış ve kısık bir sesle açtığı haber kanalına boş gözlerle bakıyordu.

Ne yapacağımı bilemiyordum.

Küçük, hatta minicik adımlarla yanına ilerledim. Baş ucunda dikilmemin Bora için hiçbir anlamı olmamıştı. Gözlerini televizyondan ayırmıyor,

beni fark etmesine rağmen hiçbir tepki vermiyordu. Üzerinden atlayarak yanına uzandım. Üzerine uzanmış da olabilirdim gerçi; bedenimin yarısı, daracık alana sığabilmek için Bora'nın üzerinde duruyordu.

"Bora?" dedim, kısık bir sesle. Cevap vermedi. Hatta bakışlarını bile bana çevirmedi. Kafamı hiçbir yere sığdıramıyordum. Hatta fazlasıyla sıkışmıştım. "Sıkıştırdın beni," dedim sitemle. *Alttan alacaksın Naz, kavga etmeyeceksin!* "Ben sıkıştırdım seni," diye devam ettim, yumuşak bir sesle. Fakat Bora cevap vermemekte, benimle muhatap olmamakta kararlı görünüyordu.

Kafamı boynuna gömdüm ve boynuna tüm sevgimle, minicik bir öpücük bıraktım. Bergamot kokusu buram buram burnumu doldururken bile kendimi iyi hissedemiyordum; o beni yok saydıkça iyi olamıyordum. Takıntılıydım. Belki de takıntılı olmamın en büyük eksilerinden biri de buydu; onu rahat bırakamıyordum. *Bora sana Kara'nın senin nazını çekmeyeceğini söylemişti Naz!*

"Kara benim nazımı çekmez," dedim, mırıldanarak. Başımı Bora'nın boynundan kaldırıp yüzüne baktığımda, yüzünü bana çevirdi. İfadesiz bakışları yüzümde neyi arıyordu bilmiyordum, sekiz saniye sonra gözleri yeniden televizyonu buldu. Başımı yeniden boynuna gömdüm ve uzun bir süre sustum.

Bu uzun süre, bir dakika on yedi saniyeden ibaretti.

"Bora?" dedim kısık bir sesle, bir kez daha. Cevap vermedi. "Bazen duracağım yeri kaçırıyor olabilirim ama nerede nasıl davranmam gerektiğini biliyorum... Kara'yı rezil edecek değilim... Ben hile yapmadan da kumar oynayabilirim... Ben işin içine zekânın da dâhil olduğu her oyunu severim..." dedim. Cevap vermedi. "Ben seninle kavga etmeyi bile çok seviyorum, sence seninle kumar oynamak istemem çok normal değil mi? Bir kez kumar masasına oturduk ve sen beni çok yanlış tanıdın... Beni yanlış tanımanı istemiyorum. Ben sana hile yapmam. Bir daha olmaz o. Ben sana hep dürüstüm. Değil miyim? Öyleyim," dedim.

Cevap vermedi.

"Kara'yı merak ediyorsun... Kara sana kapıyı açıyor... Sonra fırsatı aptallıklarınla kaçırıyorsun... Seni ciddiye almıyor, ceket yerine koyuyor diye kumarhaneye gitme hakkından da oldun Naz," dedim, mutsuz bir ifadeyle.

"Ağzımdan çıkan cümle sözdür benim. Geleceksin dediysem, vazgeçmem ben bundan. Sen gelmek istersen tabii..." dedi, ifadesiz bir sesle.

"Aptal Naz! Adamı da küstürdün işte," dedim, ağlamaklı bir ifadeyle. *Naz n'oluyor?* Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Bıktı tabii senden Naz," diye devam ettim. *Naz, neden beni taklit ettiğini, üstelik beni dışından dışından, duyulabilir şekilde taklit ettiğini sorabilir miyim?*

"Yok öyle bir şey," dedi, sıkıntılı bir sesle.

"Otur şimdi, kına yak. Aptal Naz," dedim, sitemle.

"Nazlı?" dedi, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Dünyaya dönecek misin artık?" diye sordu, hafif sert bir tavırla. "Seninle konuşuyorum burada." Ve zafer yine günün zekisine gitmişti, kendimi suçlamama dayanamayacağını biliyordum! Aklıma gelen bu hin fikir işe yaramıştı; sonuçta özeleştiri konusunda oldukça başarılıydım; ha içimden ha dışımdan... Ne fark ederdi?

"Bir şey mi dedin?" diye sordum, üzgün tuttuğum ifademle. Ve Bora iyi ki gözlerimi görmüyordu.

"Uçtun gittin?" dedi, sert tavrından ödün vermeden. "Kendini saçma sapan düşüncelerle dolduruyorsun."

"Yoo..." dedim, burnumu çekerek. *Sahtekârlıkta bu kadar da ileri gitmene gerek yok Naz!*

"Bak bakayım bana," dedi, biraz yumuşayan bir sesle.

"I-ıhh," dedim, incelttiğim sesimle.

"Nazlı!" dedi, uyarıcı bir tonlamayla. Başımı boynundan kaldırdım ve gözlerimi kara gözlerine sabitledim. Beş saniye boyunca yüzüme baktığında, numara yaptığımı anlayıp anlamadığı hakkında bir fikre varamamıştım ama oynadığım oyunu bozmadım. "Bu akşam masaya oturacak isimler belli. İstesem de oturtamam seni... Diyelim oturdun... Kazanamazsın da zaten... Bu akşam ben kazanacağım çünkü... Belki, başka bir zaman oynarsın sen de kumarhanede ama bu akşam değil," dedi, tane tane konuşarak.

"Kazanacağını nereden biliyorsun?" diye sordum merakla. "Yani iyi kart gelmez gelmez..." diye devam ettim, şaşkınlıkla. "Bazen gelmeyebilir?" dedim, merakla.

"Poker bu Nazlı," dedi, ciddi bir ifadeyle. "Elindeki karta göre değil, rakibe göre oynanır."

"*Poker face?*" dedim, merakla. Bora'nın gözleri kısıldı. "Sen Caner Kozan'la oynarken anlamıştım ifadesizliğinin nereden geldiğini... O akşam, çok dikkat edemedim nasıl oynadığına... 21'i nasıl oynadığını da

bilmiyorum mesela... Çünkü bilerek yenilmişsin bana... Ne yapmaya çalıştığımı anlamak için," dedim.

"Nazlı, iyi bir oyuncu olabilirsin. Çok zeki de olabilirsin. Ama sence kumarhaneleri olan bir adamdan, tüm intikam ve güvenlik planlarını kumar oynamak üzerine kurmuş bir adamdan daha iyi oynayabilir misin?"

"Belli olmaz," dedim, tereddütle. "Hayatını bilime, matematiğe adamış insanlardan daha iyi olabileceğime inanıyorum sonuçta."

"Sen aklından geçenleri beden diline, mimiklerine ve de hareketlerine aynen yansıtıyorsun Nazlı. Belki çok iyi oynayan bir A kişisini, bir ihtimal yenebilirsin ama beni yenemezsin. Bana blöf yapamazsın."

"Bunu denemeden bilemeyiz."

"Gökhan dışında, benim için önemli hiç kimseyle kumar oynamam Nazlı. Rakip olmam. Eğer sen, ille de oynamak istiyorsan ve benim oturduğum masaya otururşan, ben kalkarım. Eğer ben kalkmıyorsam, sen kalkmalısın çünkü hayatımda sana yer yok belli ki," dedi, çok büyük bir ciddiyetle. *Naz, çok fazla net. Taviz verebileceği bir yer değil burası, bunu belli ediyor. En iyisi sen konuyu değiştir!*

"Film izleyelim mi?" diye sordum, dan diye. Konuyu değiştirmek isterken biraz fazla hızlı davranmış olmalıydım. "Çok güzel filmler vardır Hande'de, tabii çoğu benim zevkim." *Bora'nın evindeki 1412 DVD'yi unuttun mu Naz?*

"Getir sen filmleri, seçelim... Ama ben sigara içeceğim öncesinde," dedi, düz bir ifadeyle. *Senden azıcık alan istiyor sanırım Naz.* Ağır hareketlerle koltuktan kalktı, sandalyenin arkasına astığı ceketinin cebinden sigarasını ve çakmağını çıkartıp balkona doğru ilerledi.

"Kilitleyeyim ben seni balkona da ev soğumasın," dedim, yerimden kalkarak. Bora hiçbir şey söylemeden balkona çıktığında, yüzünü aşağıya dönmüştü. Balkonun kapısını kilitledim. Televizyon köşesinin altındaki büyük kırmızı kutuyu kucaklayarak koltuğa taşıdım ve içindeki filmlere bakmaya başladım. *Sen gündüz gündüz film izlemeyi sevmezsin ki Naz...* Bora ile ilk kez film izleyeceğimiz için bu seferlik bu durumu görmezden gelebilirdim.

Balkondan incecik bir ses duyuldu. Şaşkınlıkla balkona döndüm. Bora elindeki anahtarlıktaki anahtarlardan biriyle balkon camını tıklatmıştı. Yerimden kalktım ve kapıyı açtım. Hiçbir şey söylemeden yanıma oturduğunda, kutuyu kucağına aldı ve içindeki filmlere bakmaya başladı.

Çok hızlı bir şekilde filmleri geçiyordu ve ben hızını takip etmekte zorlanıyordum.

"Bu ne?" diye sordu, bir DVD'yi bana göstererek.

"Aaa!" dedim, heyecanla. DVD kapağının üzerinde *"NAZLI ALACA"* yazmasını yadırgamış olmalıydı. "Hande video olayına sarmıştı da bir ara... Benim bazı videolarımı da böyle bir araya toplamıştı. Onlardan birisi olmalı. Kendi yazdırıyordu kaydettiklerini diske," dedim, gülümseyerek.

Meraklı bir ifadeyle, "Taksana bunu, izleyelim," dedi.

"Boş ver ya şimdi," dedim, endişeli bir tavırla.

"Merak ettim izleyelim bunu," dedi, direterek. İzlemesine izlerdik fakat içinde nasıl görüntüler vardı, videolarda ne kadar saçmalıyordum asla bilmediğim için rahatsız hissetmiştim. *Dahası, ne kadar Anıl'lasın Naz?*

"Film izleyelim," dedim, elinden DVD kutusunu almaya çalışarak.

"Pekâlâ... Ben takıyorum," dedi ve koltuktan kalkıp televizyona doğru ilerledi. Oturduğum koltukta biraz daha sinerken, Bora videoyu elindeki kumanda ile çalıştırdığında, koltuğa geri gelmiş ve yeniden uzanmıştı, ben ise ayak ucunda öylece oturuyordum.

"Deneme bir-ki!" diyordu Hande'nin sesi, televizyondan. Ekran ise kapkaranlıktı. *"Hah! Bir dakika!"* dedi Hande ve ekranda ben göründüm. Hisarüstü'ndeki evimde, kırmızı ayıcıklı tişörtüm ve siyah kısa şortumla bağdaş kurarak oturmuş ve bomboş gözlerle Hande'ye bakıyordum. *"Çalışıyor işte kapat!"* dedim, ters bir ifadeyle.

"Benim evim burası!" dedim, gülümseyerek. Bora'nın gözleri beni buldu. O da gülümsüyordu.

"Dur be kızım!" dedi Hande'nin ekrandaki sesi, düz bir ifadeyle. O sırada, elindeki kamerada her ne yapıyorsa, ekrana aptalca bakan benden başka bir şey göremiyor ama tıkırtı sesleri duyuyorduk.

"Naz!" dedi Eren'in sesi. Sonrasında ekranda Eren göründü. *"Pişman oldum Hande sana doğum günü hediyesi kamera aldığıma!"* dedi, göz devirerek. Bakışları ekrandan sıyrılıp, ekranda göremediğimiz bana çevrilmişti. *"Anıl'a liste atacakmışsın,"* dedi.

Bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Meraklı ifadesinden taviz vermeden ekrana bakıyordu.

"Alo, Anıl," dedim. Hemen ardından da kamera Eren'den bana çevrilmişti. Ayağa kalkmış ve cam kenarına doğru ilerlemiştim. *"Votka al. Vişne suyu da bitti. Dört beş paket al hatta vişne suyu. Kuruyemiş alabilirsin...*

Bir de yaklaşınca ses ver bana, mantıyı pişireceğim," dedim, çok mutlu bir şekilde. Ve aptalca gezinmeye başladım. Heyecanlı görünüyordum. Oldukça aptal ve de oldukça heyecanlı... Kahkaha sesim duyuldu ekrandan, kamera ise Eren'e dönmüştü ve sonrasında ekran karardı.

Zaman atladı.

"Ellerine sağlık!" diyordu Eren, gülümseyerek. Hande, yemek yediğimiz an'ı da videoya çekiyordu. Kadraja Anıl girdi. Turkuaz mavisi tişörtünün üzerinde, boynundan hiç çıkartmadığı *AN* kolyesi vardı. Soluksuz bir şekilde yemek yiyordu.

"Hop! Sendeyim!" dedi Hande, Anıl'a. Anıl'ın deniz gözleri Bora ile bana çevrildi. Kameraya bakıyordu aslında o an Anıl ama teknoloji öyle bir şeydi ki, şimdi karşımızdaymış ve bize bakıyormuş gibi hissedip ürpermiştim.

"Yemek yerken konuşulmaz!" dedi Anıl, ciddi bir ifadeyle. Kahkaha sesim televizyondan kulaklarımızı doldurdu.

"Kızcağız sana kendi elleriyle mantı yaptı," dedi Hande.

Anıl ise ciddi ifadesini bozmadan kameraya bakıyordu. *"Kızcağız marketten hazır aldığı mantıyı haşladı sadece. Ve yine aynı kızcağız, mantı açacak kadar becerikli değil,"* dedi.

"Ukala mısın sen biraz?" dedi Hande, alaylı bir ifadeyle.

"Açım, kapat kızım şu kamerayı," dedi Anıl. Bir anda, tabağı bir çift el tarafından önünden çekildi. Bu bir çift el bana aitti. Kamera bana kaydı. *"N'apıyorsun?"* diye sordu Anıl, bana, şaşkınlıkla. Şimdi ekranda ikimiz vardık.

"Yok sana yemek memek. Git becerebilen yapsın!" dedim, sitemle.

"Ver şu tabağı," dedi Anıl, sinirli bir şekilde. Fakat ben çoktan onun tabağındaki mantıyı kendi tabağıma dökmüş ve yemeye koyulmuştum.

"Aç kal, umurumda bile değilsin," dedim, umursamaz bir tavırla. Halbuki yalan söylüyordum. Yediğim mantının boğazıma dizildiğini, tabağı önünden çekmemin çok fevri bir hareket olduğunu ve aslında pişman olduğumu çok iyi hatırlıyordum.

"Eren şuna bir şey söyle," dedi Anıl, öfkeli bir şekilde.

"Çocuklaşmayın," dedi Eren'in sesi. Ben istifimi bozmadan yemek yemeye devam ederken, Anıl öylece kalakalmıştı.

"Kız mantıyı kendi elleriyle yapmıştı. Santim santim ölçerek. Ben olsam, kafandan aşağıya dökerdim," dedi Hande, gülerek. O gün görme-

miş ve videoyu hiç izlememiştim ama şimdi görüyordum; Anıl oldukça şaşırmış ve aniden bana dönmüştü. Şimdi gözlerinden, beni üzdüğü için üzüldüğünü görebiliyordum fakat bu bir mantının içini bile doldurmayacak kadar boş bir muhabbetti. Kamera ben ve Anıl'dan hiç ayrılmadı. Kafamı bile kaldırmadan yemeğimi yemeye devam ettim. Bir dakika on dört saniye boyunca, nefes almadan mantı yiyişimi ve Anıl'ın ne yapacağını bilemez deniz gözleriyle bir bana bir de kameraya bakışını izledim. İzledik ya da.

Bora'ya dönemiyordum ama o da şu an benim izlediğim şeyi izliyor ve ben ne görüyorsam onu görüyordu. Yemeğim bittiğinde masadan kalktım ve kamera on yedi saniye daha Anıl'da durdu. Bu video burada bitiyordu. Bora, o akşamın devamını öğrenmemişti ve muhtemelen de sormazdı ama akşam da aynı video gibi bitmişti çünkü o akşam odama girmiş ve ağlayarak uyumuştum.

O geceyi ağlayarak bitirmemişim gibi, ben çoğu gece sanki hiç ağlamamışım gibi, bambaşka bir güne geçmiştik ve çok mutluyduk. Anıl, Hande ve ben dans ediyorduk. *LMFAO*'dan *"Sexy and I Know It"* şarkısı fonda deli gibi çalarken biz aptalca hareketler yapıyorduk. Anıl ve Hande oldukça samimi bir şekilde dans ediyordu üstelik, ben ise kendi hâlimde çılgın çılgın hareketler yapıyordum. *İnşallah nişanında da böyle görünmemişsindir Naz!* Anıl'ın doğum günüydü, yine benim evimdeydik ve videodan anlaşıldığı üzere tek ayık olan Eren'di, bizi kayda alıyordu.

"Selfie!" diye bağırdı Hande. Sesi müziğin sesini bile aşmıştı. Anıl, Hande ve ben bu uyarıyı bekliyormuşçasına Hande'nin telefonunun ön kamerasına sığmaya çalıştık. Fotoğraflar ve videolar insanların en mutlu oldukları an'larda çekilip, geçmişin en güzel kesitlerini gözler önüne seriyordu ve insan, bir süre sonra geçmişi sanırım bir yanılsama ile hatırlamaya mahkûm kalıyordu.

Selfie'den sonra Hande her nereye kaybolduysa ekranda yalnızca Anıl ve ben kalmıştık. Fondaki müziğin sesini açan Hande olmalıydı. Belki de Eren'di fakat müziğin sesini açan kişiyi anlamaktan ziyade, Anıl'la benim birbirimize gitgide daha çok yaklaşarak dans ettiğimiz an'ın bir an evvel geçmesini ya da video kaydının bitmesini istemiştim. Utanmasam reklamlara girmek isteyecektim zira ziyadesiyle kasılıyordum. *Kendine gel Naz, sen bu an'ı yaşadın. Şimdi Anıl, "Ayça arıyor, müziği kapatın!" diye bağıracak ve hızlıca balkona çıkacak.*

Öyle de oldu. Ekranda bir başıma kaldığımda dans etmeye ve mutluymuş gibi yapmaya devam ettim. Kadraja yeniden Hande girdi ve eğlenmeye devam ettik. Aptalca dans edişimizi izlediğimiz dört dakika yirmi yedi saniye boyunca izlediğimiz mutlu an devam ediyordu. Bugün canım yanmıyordu. Ama o gün, orada, her şeyin anlamını yitirdiğini ve Anıl'ın, Ayça ile telefonda konuşurken odamda sızdığını hatırlıyordum. O gece, Eren ve Hande evlerine dönerken, Anıl rahatsız olmasın diye koltukta yattığımı hatırlıyordum. Bunların hiçbiri bu videolarda ya da geride kalan fotoğraf karelerinde yoktu fakat zihnim hiçbirini unutmuyordu.

Bambaşka bir an'daydık şimdi de. Hande'nin belki de tek aşık olduğu eski sevgilisi ve en büyük travması olan Levent ile yan yana oturmuş çay içiyorduk. Kamera Hande'nin elindeydi, neden bu an'ı kayda alma gereği duyduğunu asla bilmiyordum.

"Bodrum'a mı gidelim o zaman yazın?" diyordu Levent, kameraya, yani Hande'ye bakarak.

"Evet. Zaten Nazo gidecek. Biz de ona eşlik edelim. Hem tatil yaparız hem de ben artık arkadaşımın evini görürüm. Ayıp yani!" diye yanıtladı Hande, Levent'i. İnsan bazen, yarın ne olacağını asla bilmeden çok güzel hayaller kuruyordu fakat hayat bir şekilde onları bozuyordu. Hande, yazdan evvel Levent'in karanlık işler yapan bir adam olduğunu öğreneceğini, ayrılacaklarını ve seneler geçmesine rağmen onu bir türlü unutamayacağını bilmiyordu.

"Hangi ay gideceksin?" diye sordu Levent, bana dönerek. Bora ya da Gökhan, Levent hakkında ne düşünürse düşünsün, ben Levent'ten gayet de hoşlandığımı ve hâlâ ona değer verdiğimi fark etmiştim.

"Bilmiyorum ki. Bakarız. Konuşuruz. Daha erken, sakin olun," dedim, gülümseyerek. *"Kapat artık şu kamerayı Hande ya!"*

"Yalıkavak'taydın değil mi sen?" dedi Levent.

"Evet. Sevişmeme şartıyla bende kalabilirsiniz. Aile müessesesi malum," dedim, gülerek. Sanırım biraz fazla rahattım. Bora'nın kahkahasını duyduğumda Bora'ya döndüm. Benim ona dönmemle onun da gözleri beni bulmuştu.

"Bir insan hiç değişmez mi ya?" dedi, gülümseyerek.

"Saçlarım daha kısaymış," dedim, kaşlarımı çatarak. Bora küçük bir kahkaha daha attı. *Anıl'la olan an'larınız onu çok etkilememiş olmalı Naz. Yani böyle güldüğüne göre...*

"Anıl!" diye çığlık attım. Ses televizyondan geliyordu. Levent'le ben ne kadar az kalmıştık ekranda, video ne ara değişmişti bilmiyordum. *"Çüş Anıl çüş!"* diye bağırdım fakat ekranda Hande vardı ve deli gibi gülümsüyordu. Bora'nın bakışlarına merak yayılmıştı, ne olup bittiğini anlamıyordu.

"Her zamanki gibi kavga ediyorlar. Nazlı Alaca'nın evinden bildiriyorum, çok klasik bir an sevgili seyirciler!" dedi Hande, gülerek.

"Geri zekâlı mısın? Kapıyı çalsaydın!" diye bağırdım.

Anıl bağırmıyordu ve sesi kameraya ulaşmıyordu. Ekran bana çevrildi. Salona geçmiş ve koltuğa oturmuştum. Çok öfkeliydim. *"N'oldu yine?"* diye sordu Hande.

"Hazırladığım sürprizi gördü geri zekâlı!" dedim, öfkeyle.

Anıl'ın kahkaha sesi duyuldu. Koltukta yanıma oturduğunda, kadraja o da girmişti. *"Küsmüş mü bana zümrüt gözlüm?"* dedi, şakacı bir tavırla. Kollarımı bağladım ve kafamı başka bir yere çevirdim. *"Özür dilerim güzelim!"* dedi, gülümseyerek. *"Ama zaten banaydı yani sürprizin ha şimdi ha sonra!"* diye devam etti. *"Zümrüt gözlü güzel? Şişt! Bana bak bana!"* dedi Anıl ve bana yaklaşıp sarılmaya kalktı.

Karnına dirseğimi çok hızlı bir şekilde geçirdim. *"Çekil sırnaşma! Geri zekâlı!"* dedim, öfkeyle. Sanırım eskiden ben çocuktum zira şu an bu ekranda gördüklerim çok ama çok anlamsızdı.

"Şu kızın bizi videoya çektiği bir tatlı an yok Naz!" dedi Anıl, gülerek.

"Bizim tatlı an'ımız mı var?!" diye bağırdım, anlamsızca. *"Çekil şuradan!"*

Fakat Anıl yılmıyor, bana sarılmaya çalışıyordu. *"Aşk olsun güzelim... Kalbimi kırıyorsun,"* dedi, sevimli bir ifadeyle.

"Senin kalbin mi var?" diye sordum, alaylı bir ifadeyle. Anıl başını dizlerime koydu. Bu çoğu zaman yaptığı bir şeydi. Sanki o kadar öfkelenen ben değilmişim gibi Anıl'ın saçlarına elimi uzattım. Ekranda gördüğüm Naz'a çok yabancıydım fakat ne hissettiğini çok iyi biliyordum, verdiği tepki için yine pişmandı. Çünkü odaya girmek Anıl'ın suçu değildi. Sürprizin mahvolmasının suçlusu bir o kadar da bendim. Kapıyı kilitlememiştim mesela. Fakat bu da önemsizdi. Zaten sürpriz Anıl'aydı, görse ne olurdu, görmese ne olurdu?

Sahi sürpriz neydi?

Hatırlamıyordum.

"Benim gözlerim ne renk?" diye sordum, Bora'ya dönerek. Video değişmişti, okuldaydık fakat ben videoyla falan ilgilenmiyordum.

Bora'nın bir okyanus derinliğindeki bakışları bana çevrildi. "Zümrüt yeşili değil," dedi, tebessüm ederek. Her insanın gözü ve renkleri algılama potansiyeli vardı fakat ben dünya nüfusundaki herkesi bir kenara ayırıyor ve Bora'ya inanıyordum.

Benim gözlerim zümrüt yeşili renginde değildi.

♠

"Afiyet olsun," dedim, gülümseyerek. Yapmadığımız kahvaltı faslını es geçmiş ve dışarıdan söylediğimiz hamburgerleri yiyorduk.

"Hardal sevmiyorsun demek?" dedi Bora, gülümseyerek.

"I-ıhh," dedim, hamburgerimden kocaman bir ısırık alarak.

"Boğulacaksın. Yavaş ye," dedi, gülümseyerek.

"I-ıhh," dedim, iştahla. Sabırsızca ağzımdaki lokmayı çiğneyip yuttum. "İnanılmaz acıktım. Boğulmam. Ve hatta doymam bile bence. Çok açım ben," dedim ve dört tane parmak patatesi ağzıma attım. "Bu videoların bir kısmıydı galiba. Bilmiyorum başkaları nerede, Hande'ye soracağım. Çok azdı çünkü. Çocukluğumdan kalma videolar da var, Bodrum'da."

"Sorarsın geldiğinde."

Merakla, "Senin de var mı böyle videoların falan?" diye sordum.

"Tarabya'daki evdedir duruyorsa. Albümler falan orada olması lazım. İllaki vardır video falan... Videokasetler vardı bizim çocukluğumuzda..."

"Ben de hatırlıyorum canım videokasetleri. Kafam gibiydi. Aramızda sanki seksen yaş var seninle! Böyle belgesel kasetleri almıştı babam bana," dedim, heyecanlı bir şekilde.

"Belgesel izlemeyi çok seviyorsun değil mi?"

"Yoo. Hiç sevmiyorum," dedim, şaşkınlıkla.

"İzlediğine şahit oldum... Şimdi de belgesel deyince..." dedi, aynı benim gibi şaşkınlıkla.

"İzlerim. Bazen. Ama sevmem. Sevmediğim şeyler de yapan birisiyim. Bazen."

"Belgesel severim ben," dedi ve gülümsedi. Derin bir nefes aldı. Elinde tuttuğu ve dört dakika on bir saniyedir bir ısırık bile almadığı hamburgerini tabağa koydu. "Cumartesi günü Tarabya'daki eve götüreyim seni... Benim gençken izlediğim belgeseller duruyor olmalı odamda... Onları da alırız."

"Sen gençsin zaten şimdi de," dedim, aldırış etmeden.

Gülümsedi. "Yok yani üniversitedeyken izlediklerim... On sene evvelki teknoloji... On sene evvel bilim insanlarının ulaşabildikleri..."

"İnternette de vardır. Bir tıkla on sene evvelki zaman dilimi ayağımıza geliyor sevgilim," dedim, gözlerimi patateslerden ayırmayarak. Bora'nın eski evine gitmeyi elbette çok istiyordum ama cumartesi için ona sürprizim vardı.

"Vardır elbette. Ama eski evimi görürsün," dedi, içten bir ifadeyle.

"Gerek yok. Evdir işte normal," dedim, abartılı bir gülümsemeyle. *O nasıl bir cevap Naz?!*

"Sen hafta sonu işin olduğunu söylemiştin sahi..." dedi, durgun bir ifadeyle. Kafamı onu doğrularcasına salladım. "Ne işin var Nazlı?" diye sordu, kaşlarını hafifçe çatarak.

"Söylemem," dedim, gözlerimi kısarak. *Bora şu dakikadan sonra onu sana söyletir Naz!* "Söylemeyeceğim!" dedim, kaşlarımı kaldırarak. Benim sürprizi söylemediğim gibi Bora da hiçbir şey söylemiyor ve öylece yüzüme bakıyordu. *Boşu boşuna yine gerileceğinizin farkında mısın Naz?* "Sana sürpriz hazırladım," dedim.

"Ne sürprizi?" diye sordu, ifadesini bozmadan. Derin bir nefes alıp verdim. Bir saat on dokuz dakika önce vardığım kanı doğruydu; sürprizi Bora'ya hazırlamıştım sonuçta ve bilse n'olurdu, bilmese n'olurdu?

"Bir rezidans kiraladım. Gün içinde seni Gökhan oyalayacak...tı yani şimdi n'olur, kim oyalar bilemiyorum tabii. Özgürler de sana nerede olduğumu söylemeyecek. Yani söyleyecekler de ben ne dersem onu söyleyecekler," dedim. Bora ifadesini bozmadan, olağan şaşkınlığıyla beni dinliyordu. "Ben sana yemek yapacağım. Sen de orası sanki benim evimmiş gibi bana geleceksin..."

"Neden?" diye sordu, cümlem biter bitmez. Bu fikir çok mu saçmaydı ki?

"Yani... Eğer normal şartlar altında tanışsaydık öyle olurdu muhtemelen. Hemen aynı evde yaşamaya başlamazdık. Ve ben, seni davet edebileceğim bir evde yaşıyor olurdum..." dedim, kısık bir sesle. "Öyle her şeyden uzakta bir gece geçirelim istemiştim. Fakat Gökhan bunun bir çeşit fantezi olduğunu söyledi... Bilemiyorum. Saçma mı ki?"

Bora, yedi saniye boyunca gözlerimin içine hiçbir şey söylemeden baktı ve elime uzandı. "Saçma değil tabii ki sevgilim. Çok güzel düşünmüşsün,"

dedi, gülümseyerek. "Nasıl planladın bunu, bana hiç çaktırmadan?" diye sordu, sandalyemi kendi sandalyesine doğru yaklaştırarak.

"Gökhan yardım etti işte. Yani zaten kiraladığım daire epey güvenli ve paralelinde tabii çok pahalı... Kredi kartımın hesap özetinde göreceksin sen de, çünkü sana girdi biraz," dedim, kısık bir sesle.

Küçük bir kahkaha atarken, yanağıma da kahkahasına tezat boyutta bir öpücük kondurmuştu. "Demek arkamdan iş çevirdin?" dedi, gözlerimiz kesiştiğinde. "Ruhum bile duymadan hem de... Ben senden korkmalı mıyım?" diye devam etti, dudağını yalayarak.

"Kork benden Bora Karabey!" dedim, kıkırdayarak. Dudakları dudaklarımı esir aldığında yağlı ellerimi ona değdirmemek için havaya kaldırmıştım. Elleri belimi kavradığında, nefesim nefesine teslim oldu.

♠

"Dayaklık! Tam dayaklık! Neden ağlıyorsun?!" dedim, sitemle. Ben bir insandım ve sabrımın Beyza tarafından çoktan geçilen bir noktası vardı. Altını değiştirmiştim, mamasını yedirmiştim, kucağımda hoplatıp zıplatmıştım; yani tüm bunları ben yapmıştım fakat Beyza, Bora gözden kaybolduğu an ağlamaya başlıyordu. Anahtarın balkon kapısının camına değdiği an çıkan sesle beraber, kucağımda ağlayan Dayaklık'la beraber balkon kapısına ilerledim.

"Gel bakalım," dedi Bora, sevimli bir ifadeyle ve Beyza'yı kucağına aldı. "Yok bir şey," dedi, kısık bir sesle. "Nazlı kapat şu saçma sapan videoyu!" dedi, uyarıcı bir tonlamayla.

Kaşlarım çatıldı. "Bu mu yani derdiniz? Tek derdiniz ördekler mi? Sayı saymayı öğreniyor işte çocuk!"

"Bebek bu Nazlı. Çocuk değil," dedi, sıkıntılı bir nefes verdikten sonra. Dayaklık ise hâlâ ağlıyordu. Bora, videoyu kapatmayacağımı anladığı an eline aldığı kumandayla internetten çıktı ve televizyonda rastgele bir kanal açtı. Beyza'nın ağlaması kesildi. *Nankördür belki de bu Dayaklık, Naz, boş ver, sen ona uyma!*

"Bu mu yani?" dedim, öfkeli bir şaşkınlıkla. "Allah'ın ekonomi kanalı daha mı güzel sayı sayan ördeklerden?"

"Senin ördek dediğin, çizimi berbat bir animasyon video. Kalitesizlik akıyor her yerinden. Ucuz korku filmi efektli sesleri vardı hepsinin," dedi, kucağında Beyza ile beraber koltuğa oturarak. "Biz kendimiz sayarız

istersek, değil mi Beyza?" dedi, tatlı bir sesle. Beyza Bora'ya gülücükler saçıyordu.

"İkinci kez Çöplük'e döndüğünde, altını sen değiştirirsin o zaman!" dedim, yapmacık bir gülümsemeyle.

"Değiştiririm tabii! Neyle tehdit ediyor bu Nazlı Abla beni?" dedi Bora, bakışlarını Beyza'dan ayırmayarak. Telefonumun melodisi duyulduğunda, Bora cebinden çıkardığı telefonumu bana uzattı. Arayan numarayı tanımıyordum.

"Efendim?" dedim.

"*Nazli kiz?*" dedi Gülsüm Babaanne.

"Aaaa! Merhaba!" dedim, heyecanla. Bora'nın bakışları beni bulduğunda, kimin aradığını merak ettiğini fark etmiştim. "Nasılsın babaanne?" diye sordum. Bora'nın bakışları yeniden Beyza'ya çevrildi.

"Eh ben senin gibi hayırsız değilim," dedi Gülsüm Babaanne. Büyük bir kahkaha attı. "Sen nasılsın?" diye sordu, hemen ardından.

"İyiyim, teşekkür ederim. Hayırsızlık değil de işte... Öyle şey... İş güç..." dedim ve suratımı ekşittim. Zira benim işim gücüm yoktu, neyin yalanını söylüyordum acaba?

"*Hee hee...* Öyledir muhakkak. Lakin arada ara sor, özlüyoruz biz sizi. Aramazsan gücenirim. Ben sana *gelinim* dedim," dedi Gülsüm Babaanne. *Gülsüm Hanım Babaanne'yi halanla yengeni atlattığın gibi atlatamıyorsun Naz, çabalama boşuna.*

"Haklısınız. Özür dilerim," dedim, mahcup bir ifadeyle.

Bora'nın bakışları yeniden beni bulduğunda ayağa kalktı ve küçük adımlarla bana doğru ilerleyerek, telefonu kulağımdan çekti. "Babaanne?" dedi. Ve Beyza'yı kucağıma bıraktı. *Neye kızdı şimdi Naz?* "N'apıyorsun?" diye sordu ve yanımdan uzaklaşarak arka odalara doğru ilerledi. Açıkçası kendimi rahatlamış hissetmiştim zira Gülsüm Babaanne'ye karşı mahcup hissettiğim için, konuşmanın sonrasında oldukça gerilecek, saçmalayacak ve doğru düzgün konuşamayacaktım.

Bora'nın gittiğini anlayan Dayaklık yeniden ağlamaya başlamıştı. Oyuncaklarını yere döktüm ve yanına oturdum. Ağlaması kesildiğinde, bir oyuncağını bana göstererek gülümsemeye başlamıştı. *Belki de sorun gerçekten ördeklerdedir Naz!* Beyza'nın çantasında bulduğum renkli dört kâğıdı ve gazlı kaleme benzer fakat üzerinde çocuklar için zararlı olmadığına dair bir işaret bulunan, enteresan yedi adet kalemden oluşan seti de çıkarttım.

Beyza avucunun içine sıkıştırdığı kalemle, kâğıda bir şeyler karalayıp bana gösteriyor ve bunu yaparken de oldukça eğleniyordu. *Acilen "çocuklarla öğretici aktiviteler" konusunda çalışmalısın Naz. Baksana zaman çirkin animasyon ördeklerin zamanı değilmiş.*

"N'apıyorsunuz?" dedi Bora'nın tatlılar tatlısı sesi. Yanımıza oturdu ve Beyza'nın kafasını okşadı. Telefonumu bana uzatırken, benimle göz teması kurmamıştı.

"N'oldu?" diye sordum, merakla.

"Özür dilenecek bir şey yapmadığın zamanlarda, kimseden özür dileme bir daha," dedi, bakışlarını Beyza'dan ayırmadan.

Yutkundum. "Arayıp sormadım. Babaannen haklı," diye mırıldandım.

Kapkara bakışları bana çevrildi. "Nazlı, daha onlar gideli dört gün oldu. Vardıklarını ettiklerini benden biliyorsun zaten. Senin üzerinde hâkimiyet kurmaya çalışıyor ve sen de buna izin veriyorsun. Verme," dedi.

Neden bu kadar kızdığını anlayamıyordum. "Kötü niyetli değil sonuçta," dedim, incelen bir sesle.

"O, kötü niyetli değil. Ama sen de aramayarak kötü niyetli bir şey yapmadın. Ama sanki suç işlemişçesine özür dilersen, bir yerden sonra karşısında hep kıvranırsın. Ne gerek var? Bir daha seni arayıp, neden onu aramadığını soramayacak. Bunu kibarca sen de halledebilirdin," dedi, dümdüz bir ifadeyle.

"Kırmasaydın keşke kadını," dedim.

"Kırmadım. Ama bir daha bu eylemi tekrarlarsa, onu kırabilecek potansiyelim olduğunu gayet de anlamıştır. Begüm'ü soracaktı zaten muhtemelen. Şimdi seni, bir bilgi aracı olarak kullanmak isteyecekler..." dedi ve Beyza'nın oyuncak ördeğini eline alıp oyuncağa bakmaya başladı. "Evet kötü niyetli değiller. Çok iyidir benim ailem... Fakat bu hep böyle olur. Belki her ailede olur, bilemiyorum... Elif'e de aynısını yapmak istedi babaannem. Beni merak ettiği için belki de."

"Ben seninle alakalı bir şeyi anlatmam kimseye," dedim, kendimden emin bir ifadeyle. "Filiz Hala mesela o gün yatta Gökhan'la durumları sorar gibi oldu. Hiçbir şey söylemedim. Hatta Fadime Hala, kızdı Filiz Hala'ya. Beni sıkıştırmaya çalıştığını düşündü sanırım."

"Beyza?" dedi Bora, gülümseyerek. "Resim mi yapıyorsun sen?" *Konunun kapandığı yerdeyiz sanırım Naz.* "Gel bakalım, beraber yapalım." Zil sesi evin içinde yankılandığında ayağa kalktım. "Dur," dedi, telaşsız-

ca. "Uyuyor mu bunlar amına koyayım?" diye mırıldandı ve ayağa kalktı. "Beyza ile kal," diye ekledi ve kapıya ilerledi. "Kim o?" dedi, sert bir sesle.

"Kameradan baksaydın?" dedim, kendi kendime fakat sesimin Bora'ya ulaşması imkânsızdı.

"Benim," dedi Gökhan'ın sesi.

Bora kapıyı açtı. "Uyuyor mu aşağıdakiler?" diye sordu, sert ifadesinden ödün vermeden.

"Benim ya hani... Gerek yok haber vermelerine diye düşündüm," dedi Gökhan, şaşkınlıkla.

"Çocuklara yollarımızı ayırdığımızı söyleme vaktimiz geldi sanırım," dedi Bora, yeniden bize doğru yaklaşarak.

Bora'nın, Gökhan'a sırtı dönüktü fakat ben Gökhan'ın gözlerinin içini görebiliyordum. Yüzüne buruk bir gülümseme yayılmıştı fakat bir o kadar da bir duvarla muhatap olmaya hazırlıklı gibi dimdik duruyordu. "N'aber Naz?" dedi, mırıldanarak. Bakışları Beyza'yı bulduğunda gülümsedi. "Ufaklık!"

"İyiyim. Gel. Hoş geldin," dedim, oturması için koltuğu göstererek. *Burası onun sevgilisinin evi Naz.*

"Konuşmamız lazım," dedi Gökhan, bakışlarını Bora'ya çevirdiğinde. Sanırım oturması bile Bora'nın tavrına bağlıydı. Bora ise bambaşka bir Bora'ydı; Beyza kucağına gitmek için elleriyle onu işaret ediyordu ama o görmezden geliyordu.

"Bir şey içer misin Gökhan?" diye sordum, bakışlarımı ona çevirdiğimde. "Ne içersin?" Biraz emrivaki yapsam, daha iyi olacaktı. Bora çoktan tekli koltuğa oturmuştu ve neredeyse birazdan kucağımdan perende atlayış yaparak kendisine ulaşmaya çalışacak Atletik'i yok sayıyordu.

"Kahve içerim," dedi Bora. Sanırım bu Gökhan'a kahve içme izni çıktığına dair bir bildiriydi.

"Olur. Ben de içerim," dedi Gökhan ve küçük adımlarla Bora'nın karşısındaki koltuğa oturdu. Benim kahve yapabilmem için birinin kucağımdaki Atletik'i kucaklaması lazımdı.

"Tutabilir misin?" dedim, Bora'ya yaklaşarak. Bakışları beni bulduğunda, orada hiçbir ifade olmamasına rağmen geri çekilmedim ve ısrarlı bir şekilde Beyza'yı ona uzattım. Bora, Atletik'i kucağımdan aldığında yeniden bir şekerliğimiz olmuştu. *Tatlıya baksınlar, tatlı tatlı konuşsunlar Naz!*

♠

Kahveleri servis etmek üzere salona girdiğimde, salondan sadece Beyza'nın boğazından çıkan neşeli sesler duyuluyordu. Şekerlik elinden geldiğince ortamdaki gerginliği kırıyor ve oyun arkadaşı Bora'nın sessizliğine rağmen elindeki kalemi koltuğun kenarına vurduğunda çıkan sesten eğleniyordu. Bora'ya kahvesini verdiğimde Beyza'yı kucağından almak istedim ama izin vermedi. Beyza da en nihayetinde yorulmuş olmalı ki Bora'nın kucağında, kafasını omzuna gömmüş sakince duruyordu.

"Eee?" dedi Bora, kahvesinden bir yudum aldığında. Bakışları Gökhan'a çevrilmemişti. Bora'nın sesini duyan Beyza, kafasını omzundan kaldırıp etrafı yokladı fakat sonrasında, yeniden kafasını aynı yere yerleştirdi. *Çocuk bile işini biliyor Naz.*

"Akşamki parti iptal," dedi Gökhan, sıkıntılı bir tavırla. Bora'nın ifadesiz bakışları Gökhan'a çevrildiğinde, devam etmesi gerektiğini anlamış olmalıydı. "Avanak Ayhan," dedi, derin bir nefes aldıktan sonra. "Annesi rahatsızlanmış. İstanbul'a gelemeyeceğini ve özürlerini iletti. Önümüzdeki haftalardan birine ertelenmesini rica ediyor senden." *A.A isim ve soy isim kodlaması bile olmayabilirmiş Naz, resmen lakap!*

"Bu geceyi o adam için planladığımıza göre... Erteleyeceğiz n'apalım," dedi Bora, hoşnutsuz bir tavırla. "Annesi için yapabileceğimiz bir şey var mı sorsunlar, ilgilensinler, arasınlar... Annesi söz konusu olduğu için bu imtiyazı kullandığımızı düşünsün."

"Yarın senetleri evden çıkaracağımızı konuştuk," dedi Gökhan, çekinceli bir ifadeyle. Bora'nın bakışları Beyza'ya çevrildi. "Ben başladığım hiçbir işi yarım bırakmam," diye devam etti Gökhan. Bora'nın Gökhan'ı dinlediğini, Gökhan da benim gibi fark ediyor olmalıydı fakat Bora, tüm dikkati Beyza'daymış gibi davranıyordu. "Bu planlanan partide yapılacak senetler bir kırılma anı... Ben, seni, sen kovsan bile bırakamam. Beraber başladık buna. Birkaç hafta daha katlanabilirsen eğer beraber çalış-"

"Sen katlanabilir misin?" diye sordu Bora, ifadesiz bakışlarını Gökhan'a çevirerek. "Gitmeyi seçen sendin. Eğer sen katlanabilirsen, başladığın işi tamamla elbette. Sorun yok. Mümkün mertebe en kısa zamanda fakat sen ne zaman istersen o zaman ayırırız işleri. Sıkıntı yok." Kendini yarım bırakılmış hissediyordu ve yarım bırakılacağı an'ı bile Gökhan'ın seçmesine izin vererek, ikisinin de acısını tazeliyordu.

"Eğer ille de Aydın'la çalışmamız gerekiyorsa da... Yani malum senin kararınla sürece girdi... Buna da katlanırım kısa bir süre senin için. Sıkıntı yok," dedi Gökhan, kısık bir sesle. Söylediği cümle oldukça net olmasına rağmen tavrı tereddütlüydü.

"Eyvallah," dedi Bora, ayağa kalkarak. Kucağında Beyza ile beraber arka odaya doğru ilerlediğinde, bir odanın kapısının kapanma sesini duymuştuk.

"Canım acıyor amına koyayım," dedi Gökhan, kapı sesinin ardından. Gözleri dolmuştu. Arkasına yaslandı. Duruşundaki diklik bozulmuş, omuzları düşmüş ve de sanki dünyası başına yıkılmıştı. *Senin karşında rol yapmıyor Naz!*

"Aydın'a kısa bir süre katlanıyorsun da... Bora için uzun bir süre katlanmak çok mu zor?" dedim, meraklı bir ifadeyle. Gökhan'ın bakışları bana çevrildi. Her an kendini savunmaya hazır duruyordu. "Bak, bilmiyorum ne yaşadığınızı... Aydın'dan neden nefret ettiğini... Sadece, ikiniz de daha fazla üzülmeyin diye bir seçenek."

"Sen anlamıyorsun Naz," dedi, gülerek. "Sen *'Bitti!'* diyen Kara'nın ciddiyetini anlamıyorsun," diye devam etti ve daha çok gülmeye başladı. "Bitti!" dedi, vurgulayarak. "Aydın'la bugün kardeş kucaklaşması yaşasak da... Gökhan devri Kara için bitti."

Çok şey söylemek istedim fakat susmak ve neler olacağını beklemek en hayırlısıydı.

Gökhan'ın birlikte gömüldüğümüz suskunluğa daha fazla dayanamayıp gidişinin ardından, Şekerlik ve Bora'nın kapandığı odama doğru ilerledim. Bora, kucağında Beyza ile beraber uyuyakalmıştı.

♠

Adım seslerini duymamla, Hande'nin yarım yamalak yaptığı ödevleri düzeltme işine bir son verip kafamı kaldırdım.

"Sakın!" dedi Bora, tehditkâr bir ifadeyle. "Sakın gülme Nazlı!"

Kahkaha attım. Beyza, Bora'nın gömleğini boydan boya boyamıştı.

"Gülmek zorundayım," dedim, kahkahalarımın arasında. Bora, Şekerlik'i kucağıma uzattı ve gömleğine baktı. Şekerlik ise kucağımda tam bir suçlu psikolojisine girmişti. *Beyza'daki cesarete hayran kaldım Naz!*

Sitemle, "Çocuğun elinde kalem varken uyuyakalırsam böyle olur. Bende kabahat," diye mırıldandı. Kocaman bir kahkaha daha attığım-

da Şekerlik de gülmüştü. Bora'nın sitemli bakışları önce beni buldu, ardından hâlâ yerde olan diğer kalemlere çevrildi. Minik adımlarla kalemlere doğru ilerledi ve siyah bir kalemi alarak bize doğru yaklaşmaya başladı. Sanırım Bora da Şekerlik'e aynısını yapacaktı. *Emin misin Naz? Şekerlik'e mi sence?*

"Ben seni uyardım," dedi, yapmacık bir gülümsemeyle. Kucağımda çocukla geri geri yürümeye başladım.

"Yapma, çocuğun bir kabahati yok," dedim, şaşkınlıkla. Çünkü çocuğun ne kadar kabahati yoksa, benim de o kadar kabahatim yoktu, gülmek bir kabahat olmamalıydı. *Bora'yla dalga geçercesine gülmek bir kabahat olabilir Naz.* "Yapma, çocuğu korkutuyorsun," diye yalan söyledim. Fakat bu söylediğimin külliyen yalan olduğu ortadaydı; Beyza oyun oynuyoruz zannediyor ve neşeli sesler çıkartmaya devam ediyordu. Sırtım bir duvar bulana dek geri geri yürüdüm ve en sonunda Bora ile duvar arasında sıkıştım kaldım; üstelik bu sefer kucağımda bir adet bebek de vardı.

"İnsan nişanlısıyla dalga geçer mi?" diye sordu, yapmacık bir tatlılıkla. Kalemin kapağını açtı. Beyza'yı önümü kapatacak şekilde kendime siper ettiğimde Bora daha çok gülümsedi.

"En sevdiğim tişörtüm bak bu! Hem de beyaz! Lütfen!" dedim, çaresizce. Beni kendine doğru çekti ve Beyza'yı sıkıştırmayacak şekilde bana sarıldı. *Yine sana kıyamadı Naz.* Sırtımda bir şey hissettim. *Pardon, kıymış Naz, sırtını çiziyor şu anda.*

"Bora!" diye bağırdığımda, Beyza ağlamaya başladı. Bora kucağımdan Beyza'yı aldığında bir çırpıda tişörtü çıkarttım. En sevdiğim beyaz tişörtümün sırtında kara çizgiler vardı! *Bu senin en sevdiğin beyaz tişörtün falan değil Naz; Bora'ya söylediğin yalandı o, sen neden inandın?*

"Ödeştik sevgilim," dedi, gülümseyerek. Ve Beyza'yı güldürmek için kucağında hoplatıp zıplatmaya başladı.

"Ödeşmişmişiz!" diye bağırdım. Ya da çemkirdim. "Eh! Ben de eve böyle sütyenle döneyim de sen ödeşmek nedir gör!" Bora'nın hiç sevimli, şakacı ya da güzel olmayan bakışları bana çevrildiğinde korkuyla yutkundum.

"Beyza!" dedi, tatlı ama soğuk bir ifadeyle. "Sen emekleyebiliyorsun değil mi?" Beyza'yı yere bıraktı. "Bekle burada beni bakayım," dedi ve bana doğru bir adım attı. Elimde tişörtle kaçmaya başladım. Neden bunu yap-

tığım hakkında hiçbir fikrim olmamakla beraber, gidebildiğim en uzak mesafe Hande'nin odasıydı.

Bir elimi Bora'ya doğru *dur* dercesine doğrultarak, "Bakma bana öyle beni parçalayacakmış gibi!" dedim.

"Parçalamak falan hiç hoş şeyler değil sevgilim," dedi, alaycı bir sevimlilikle. Yatağın etrafında dört tur dolanmamızın hemen ardından, güçlü kollarıyla beni kavradı. Kurtulmak istedim ama izin vermedi. "Sakin ol. Kaçış yok," dedi, nefesini kulağıma üfleyerek.

"Ne yapacaksın bana?" diye sordum, telaşla.

"Ağzından çıkanı kulağının duymadığı hakkında, bunun ikinci olduğuna dair sıkıcı bir konuşma yapacağım ki yer etsin," dedi ve elimdeki tişörtün üzerini rastgele çizmeye başladı.

"Sinirlendirme beni sen de," dedim, neredeyse çıkmayan bir sesle.

"Sen beni her sinirlendirdiğinde ben böyle saçma sapan konuşsaydım... Ohooo!" dedi, dudaklarını kulağımın içine değdirerek. Beni hızlıca duvara yasladığında sırtım acımıştı ama sesimi çıkartamadım. "Bir daha söylesene... Nasıl gideceksin eve?" dedi, mızrak etkili kara bakışlarını zümrüt yeşili olmayan gözlerimin en içinde tutarak.

"Nasıl gideyim... Her normal insan gibi. Giyinip gideceğim. Alt tarafı Kara'sal çizikler. Kara kara çizikler yani. Yani siyah. N'olacak," dedim, fısıldayarak. İşaret parmağı önce göbeğime, oradan sütyenime sonra karar değiştirerek tekrar göbeğime indi ve geri çekildi. Bakışlarını gözlerimden asla ayırmıyordu. Sekiz saniye gözlerimin içine baktı ve odadan çıktı.

Arkasından tuttuğum nefesimi serbest bıraktım. Hızlıca tişörtümü giydim ve büyük adımlarla peşinden ilerledim.

♠

Yatak odamıza çıkar çıkmaz tişörtümü fırlatıp atmış ve kendimi banyoya sokmuştum. Her yerimin bebek maması ya da bebek kakası koktuğu falan yoktu muhtemelen ama bana öyle geliyordu. Çok yorulmuştum. Bora'nın arabaya biner binmez gömleğini değiştirdiğini görünce de ona küsmüştüm ve jakuzinin içindeki sefam bitene dek onunla barışmayı düşünmüyordum. *Jakuziye ilk kez Bora ile girseydin hiç fena olmazdı sanki Naz.* Bora, bagajında yedek takım elbise taşıyacak kadar düşünceli fakat bencil olduğu için bu ilkimi kendisiyle değerlendirme hakkını kaybetmişti. Gerçi Bora'nın bu hakkı kaybettiğinden ya da benim şu an jakuzide ol-

duğumdan falan da haberi yoktu; kendisi Selim tarafından, arabadan iner inmez esir alınmıştı ve garajın önündeki ahşap çardakta kahvesini içeceğini beyan etmişti. Bora şu an ne yaparsa yapsın umurumda değildi; ben çok yorgundum!

Bebek yapmak, benim hiçbir zaman sahip olmak istemeyeceğim bir sorumluluktu.

Bebekler uzaktan güzeldi.

On sekiz yaşında ve de aklı başında bir şekilde anne karnından doğan çocuk teknolojisi keşfedilene dek çocuk sahibi olmayı düşünmeyecektim.

Bebek sahibi olmaktan ise ilelebet vazgeçmiştim.

Avanak Ayhan diye anılan kişi yüzünden kumarhaneye gidememiştik, bu da ayrıca sinirli olduğum başka bir mevzuydu. *Yorgunluktan ölüyorsun Naz, sence kumarhane havanda mıydın?* Açıkçası değildim. Şimdi yatmak ve mümkünse yarını da uyuyarak geçirmek istiyordum. Şekerlik kaç kiloydu da benim kollarım bu kadar ağrımıştı sahi? Bilinçsiz anne ve babalar, bebeklere ne yedirdiklerine asla dikkat etmiyorlardı, Allah'tan bebeğim yoktu. *Yeter Naz, amma çok konuştun!*

Jakuziden hiçbir keyif alamadığımı fark ettiğimde, jakuziyi de çöpe atmak istemiştim. Şile bezi bornozuma sarılarak banyodan giyinme odasına doğru ilerledim ve şortla tişört giyerek saçlarımı taramaya başladım. Mesela şimdi bir bebeğim olsa, saçlarımı bile aheste aheste tarayamayacaktım. Bebek yapmak pişmanlıktı. Canım çok bebek çekerse, el âlemin bebeğini uzaktan sevecektim; ömür geçecekti ve bir gün ölecektim. Kesinlikle yeni gelecek hedefim bu olmalıydı. *Kendini kandırma, Bora istemiyor diye böyle düşünüyorsun Naz. Bora'nın ne kadar tatlı bir baba olacağını gördün; canın yanıyor.*

Tekrar banyoya ilerledim ve saçlarımı kurutmaya başladım. Saçlarımı kestirmeme rağmen hâlâ bu kadar uzun olmaları da canımı sıkmıştı. Kurut kurut bitmiyordu, zaman geçiyordu, saçlarım kurumuyordu. Elimde kurutma makinesiyle uyuyakalarak tarihe adımı altın harflerle yazdıracaktım fakat benim tarihe geçmek için daha farklı hayallerim vardı.

Kurumayan saç tellerim yüzünden eğer hasta olursam, o saç tellerini tek tek yolacaktım ama şimdi kurutma makinesinin sesine ve ağırlığına daha fazla dayanacak hâlim kalmamıştı.

Yattım. Hayatımda hiç bu kadar yumuşacık yatak özlemi çekmemiştim. Yatak çok güzeldi. *Utanmasan Instagram'a yataktan fotoğraf koyup, altına*

da "Yatak çok güzel, gelsene!" yazacaksın Naz. Güzel fikirdi fakat parmaklarımdan çıkanları gözlerimin görmüyor olduğu iddiasıyla yeniden Bora'nın öfkesine maruz kalmak istemiyordum. Bu sebeple, fotoğrafı Instagram'a koymak yerine Bora'ya gönderdim ve altına gerekli notu düştüm:

"Yatak çok güzel, gelsene!"

Geldi. Sanki bu mesajı bekliyormuşçasına, dört dakika on yedi saniye sonra, Bora odaya geldi. Fakat odaya gelmesi yatağa gelmesi anlamına gelmiyordu. Önce yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu ve hemen ardından duşa girdi. Jakuzinin ıslak olmasıyla alakalı ne düşünüyordu acaba? *Bence o senin kadar takıntılı olmadığı için umursamamıştır Naz!* Sekiz dakika on yedi saniye sonra beline sardığı havluyla, kaslarını sergileyerek önümden geçti ve giyinme odasına girdi. Üç dakika on beş saniye sonra, nihayet, altına giydiği siyah bir eşofman ve çıplak üstündeki kaslarıyla yatağa girdi.

Zaten güzel olan yatak şimdi daha da güzeldi.

"Doğru düzgün kurutmamışsın saçlarını," dedi, yumuşacık bir sesle. Sıkıntılı bir nefes verdim. Fotoğrafı Bora'ya atmak yerine Instagram'a koysaydım, böyle bir tepki almazdım muhtemelen. *Zaten kimse de yatağa gelemezdi Naz, kapıdan dönmek zorunda kalırlardı.* Hayat bu, belki de dönemeden can da verebilirlerdi, belli olmazdı. *Peki sana ne olurdu Naz?*

"Bir daha sakın bebek yapma fikrini aklına bile getirme. Ben doydum. Çocuk mocuk istemiyorum," dedim, sıkıntılı bir tavırla. "Kollarım ağrıyor. Her yerim ağrıyor. Spor falan da yapmayacağım. Yan gelip yatmak gibisi var mı ya?"

"Bir holdingim, yüzlerce paravan şirketim, üzerime olmayan biri legal, onlarca illegal, yüzlerce de onlara bağlı kumarhanelerim, bir o kadar düşmanım... Yetmezmişçesine her şeye karışmak isteyen akrabalarım, beni boğmak istercesine haddinden fazla sorumluluk sahibi olan çalışanlarım, bir tane şımarık kız kardeşim, bir tane tripkolik can dostum, bir tane de deli olmasından gün geçtikçe daha çok şüphelendiğim nişanlım var," dedi, memnuniyetsiz bir ifadeyle.

Tüm bunları söylerken tatlı tatlı kolumu ovması çok hoşuma gitmişti.

"Hı?" dedim, şaşkınlıkla.

"Kara, bir çeşit kimlik. Kimlikti ya da. Sana neden bana *'Kara'* dediklerini anlatmayacağım ama Bora ve Kara gerçekten de farklılar. Ve daha evvel de dediğim gibi, Kara ile yaşamak zorundayız," dedi, ciddi bir ifadeyle.

Sana kendisini anlatıyor Naz! "Senetler... Bora ve Kara arasında bir tür köprüydü başlarda..." Kollarımdaki ağrı dağılırken, Bora'nın parmaklarının sihirli olabileceğini düşünüyordum.

"Kumar oynayan herkesi senetle kendine mi borçlandırıyorsun?" diye sordum merakla.

Parmak uçlarını saçlarımın arasında dolaştırmaya başladığında derin bir nefes aldı. "Herkese senet yapıyorum ki herkes kendisini bir diğeriyle eşit sansın. Ve esas senetle kendilerini borçlandırdığım piyonlar, durumu bilhassa çakmasın," dedi, ciddi bir ifadeyle. Gecenin karası gözleri gözlerimin en içinden ayrılmıyordu.

"Kim onlar?"

"Mehmet'e karşı koz olarak kullanabileceğim güçte insanlar. O senetler, hepimizin can güvenliği aynı zamanda. Çoğu insanın bana devasa borcu var ve bu, gün geçtikçe daha da artarak fantastik bir miktara dönüyor."

"Senetlerin tek amacı güvenlik mi?"

"Hayır. Aynı zamanda bazı aşağılık adamları bitirmek için de güçlü bir koz... Planımın en önemli parçası... Bir tür şantaj," dedi, tok bir sesle. "Ve sen bu konuda ne kadar az şey bilirsen, o kadar güvende olursun."

"Peki bana neden senet yapmadın? Beni elinde tutmak için? En başında? Yani sürekli soruyorum ve cevap vermek istemiyorsun farkındayım ama... Merak ediyorum... Yani senin için büyük bir riskti bu..." dedim, mırıldanarak.

Yüzünde silik bir tebessüm oluştu ve dudaklarıma minicik bir öpücük kondurdu. "Güvenmek istedim sana..." dedi, dudakları dudaklarıma değerken. "Güvenimi boşa çıkarmadığını da gördüm. Bana ihanet etmedin, ihanet etmeyi bile düşünmedin. Sözünün erisin ve bunu çok seviyorum..." dedi, yeniden gözlerimiz birbirini bulduğunda.

"Benim birisine ihanet etmem için çok geçerli bir sebep olması lazım ama sana asla ihanet etmem," dedim.

"Biliyorum kaçak olmayan sevgilim," dedi ve gülümsedi. "Bu kaçak sevgililiği unutmadım, alındım ama haberin olsun," diye devam etti, şakacı bir tavırla.

Ben de gülümsedim. Merakla, "İllegal kumarhaneler... O gün gittiğimiz gibi hep böyle ev gibi mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi. Derin bir nefes aldı. "At çiftlikleri... İnsanların üye oldukları dernekler... Bazı restoranlar, hatta bazı gece kulüpleri... Bunlar

gizli kumarhanelere ev sahipliği yapıyor. Yılların düzeneği tabii bunlar. Merdiven altı yerler de var. Onların ise bambaşka bir amacı var. Yanımıza alacağımız adamları çoğunlukla öyle yerlerden seçiyoruz. Aslında bir nevi onları hayata kazandırıyoruz zira amaçsızca kumar oynayıp, karılarının, çocuklarının ya da anne ve babalarının rızıklarını dağıtıyorlar kumarda."

"Senden başka kumarhane mafyaları da var ama herhalde?" diye sordum, merakla.

"İllaki. Ama Kara'nın kumar dünyasındaki forsu bambaşka," dedi. Gözlerim kısıldığında, nasıl açıklayacağını düşünürcesine konuşmasına es vermişti. "Benimle gelişti babamın döneminden gelen devir... Bazı yazılı olmayan kurallarla, *racon işi* dedikleri saçma sapan sistemden sıyrıldı. Modernize oldu bir nevi... Böylece daha fazla insanı çektik. İnsanların statülerine göre, kumar oynadıkları mekanlar da farklı. Herkes her yere giremiyor. O yüzden insanlar kendilerini rahat hissedip, daha çok gelip, daha çok borçlanıyorlar. Bu çark da tamamen planlarım doğrultusunda stratejik bir düzen."

"Oxford'lu kumar mafyası, kumarhanelere İngiliz havası getirdi yani," dedim gülerek.

"Yaaa!" dedi gülerek. "Hep bunu hayal etmiştim. Şimdi sayemde kumar oynanan yerlerde klasik müzik çalıyorlar," diye dalga geçti.

"Güzel fikirmiş ama!" dedim şaşkınlıkla. "Keşke çalsaydı..."

"Var mı başka soru, kaçak olmayan sevgilim?" dedi, yüzünde asılı kalan gülümsemeyle.

"Benim sorum çok..." dedim, dudağımı ıslatarak. "Ama sen anlat... Sen ne anlatmak istiyorsan, onu anlat. Ben sormayacağım."

"Gökhan'ın boşluğunu doldurmak için daha çok çalışmam gerekecek," dedi. Yüzü ifadesiz bir hâle bürünmüştü.

"Gökhan senden ayrılmak istemiyor sevgilim," dedim, dan diye. Bora'nın bakışları saçlarıma çevrildi ve yine saçlarımla oynamaya başladı. Beni kendine doğru çekti ve başımı göğsüne yasladı. "Kara... Yani sen... Bitince bir kere, bittiğini söyleyince ya da birisine, geri dönüşü yokmuş... Ama çok üzülüyor. Sen de üzülüyorsun..." dedim, kısık bir sesle. Yutkunma ihtiyacı hissetmiştim. "Abisiyle ne sorunu var, ben bilmiyorum tabii ama demek ki önemliymiş işte..." dedim. Bora'nın parmak uçları saçlarımın arasında dolaşmaya devam ediyordu. "Yok sayamaz mısın olanları bu seferlik... O senin kardeşin," dedim, zor çıkan bir sesle.

Saçlarımın arasında dolaşan parmak uçları durdu. "Uyuyalım mı artık?" diye sordu ve saçlarımın arasına küçücük bir öpücük bıraktı.

"O seni... Senin sevmediğin birisiyle çalışmaya mahkûm etseydi, sen de aynı şekilde davranırdın belki. Yanılt onları... Kara'nın gücü kardeşine bile geçer mi gerçekten? Begüm çok üzerine geldi tamam ama Gökhan sana bir şey yapmadı ki..." dedim. Saçlarımın arasında donakalan parmak uçları yeniden hareket etmeye başladı. Kalbi beş yüz yetmiş iki kere atmıştı.

171 Gün Önce...

"Oğlum dur!" diye, kahkahalarının arasında çıkıştı Bora, Noir'ya. Birlikte çimenlerde yuvarlanıyorlardı. Garajın arkasındaki küçük göletin oradaydık, saat sekize sekiz vardı.

"Çok acıktım ben," dedim, yerimden kalkarken.

Noir, Bora'nın üzerine çıkmış, suratını yalıyordu. "Dur bak, anne acıkmış! Hadi gel yemek yiyelim beraber," dedi, bir kahkaha daha attıktan sonra. Beni, Noir'nın annesi mi ilan etmişti? Noir, anlamış gibi Bora'nın üzerinden çekildiğinde, Bora da ayağa kalktı. "Zaten sabahın köründe üst kata çıkıp havlayarak uyandırdın anneyi... Vallahi aç bırakırsak bir de hiç çekilmez tüm gün." Ben ise şaşkınlıktan olduğum yere çivilenmiş ve asla bir tepki veremiyordum. "Sen Sevim Hanım'a söyle, sofrayı hazırlasın sevgilim. Ben bir duş alayım." Başımı *tamam* anlamında salladığımda, Noir'yla beni yalnız bırakarak, eve doğru yürümeye başlamıştı.

"Gel oğlum," dedim, Noir'ya.

İçeriye gireceğimiz sırada, koşar adımlarla Gökhan yanımıza yaklaştı. Nefes nefese, "Kara nerede?" diye sordu.

"Banyoya girdi?" dedim, şaşkınlıkla.

"Öf Hande beni yolacak, çok geç kaldım!" dedi, hayıflanarak. "Şu senetleri bugün evden çıkarmamız lazım, daha onları alıp kumarhaneye götüreceğim." Gözlerini devirmişti. "Sonra da Hande'yi işe bırakacağım. Kıza kahvaltı sözü verdim."

"Senin de işin çok zor tabii," dedim, alaylı bir ifadeyle.

Gökhan, yanağımdan bir makas aldığında yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Her eve bir ben lazım tatlım," dedi, aynı tuhaf ifadesiyle. *Sanırım böbürleniyor Naz.* Gökhan'ın bu tavrı karşısında küçük bir kahkaha atmıştım. Birlikte salona indiğimizde, verandaya çıktık.

♠

"Hoş geldin," dedi Bora, verandaya çıktığında. Birkaç adım atarak bize doğru yaklaştı ve yanıma oturdu. Oturduğunda, Gökhan'a da göz kırpmıştı. *N'oluyor Naz?*

"Hoş buldum," dedi Gökhan. Yüzünde buruk bir gülümseme vardı. Bora, bir kolunu omzuma yerleştirdi ve beni kendisine doğru çekti. "Senetleri almaya geldim, acelem var," diye devam etti Gökhan.

"Kahvaltı yapacağız, kal bizimle," dedi Bora. Gökhan'ın gözleri şaşkınlıkla kısıldı. *Senin de Gökhan'dan farkın yok Naz. Bora'ya dün gece dediklerin işlemiş mi dersin?*

"Olmaz. Yani Hande'ye sözüm var," dedi Gökhan, tereddütlü bir ifadeyle. "Ama sizinle kahvaltı yaptığım aramızda bir sır olarak kalırsa şayet..."

"Olmaz. Git o zaman," dedi Bora, samimi bir ifadeyle.

"Yok yok. Kalayım," dedi Gökhan.

"Git oğlum kıza söz verdiysen," dedi Bora, şaşkınlıkla. *Gökhan aptal oldu tabii Naz ama Kara'ya nazın çok da geçmiyor değil haberin olsun.*

♠

Sofraya oturmuş ve kıtlıktan çıkmış gibi kahvaltı yapıyorduk. *Yani, sadece Gökhan ve sen öylesiniz Naz.* Bora, her zamanki gibi, yemek yerken bile asaletini koruyordu elbette.

"Vörcön mö sönötlörö?" dedi Gökhan. Demeye çalıştı ya da. Gülerken, boğulacaktım neredeyse.

Bora, ağzına küçücük bir lokma atmıştı. "Oğlum hem geç kaldım diyorsun... Hem de aç gibi yiyorsun! Sofraya oturmadan dedim ben sana... Al ve git diye."

"Ne var yani ben yerken, sen getirseydin senetleri?" dedi Gökhan. Ve ardından ağzına kocaman bir lokma attı.

Bora, bir cevap vermek üzere dudaklarını araladığı sırada telefonu çalmıştı. "Efendim?" dedi, kulağına götürdüğü telefonun ucundaki kişiye. Sesi tok çıkmıştı. "Eceline susadın herhalde?" dedi ardından, alaycı bir ifadeyle. Yavaş yavaş sinirlenmeye başladığını en çok çenesi belli ediyordu. Gökhan'ın da benim de bakışlarımız Bora'ya dikkat kesilmişti. Ve sanırım ikimiz de doymuştuk. "Senin ecdadını sikerim Caner Kozan! Ne saçmalıyorsun lan sen?" dedi. Sesinde öfkeden başka hiçbir şey yoktu. "Ulan..." dedi ve ardından telefonu sertçe masaya vurdu.

"N'oluyor?" dedi Gökhan, şaşkın bir ifadeyle.

"Senetlerinin bende olmadığını söylüyor," dedi Bora, derin bir nefes alarak.

Gökhan, tüm salonu inletmeye yetecek bir kahkaha attı. "Kendim saydım onun senetlerini. Altmış sekiz milyon dolar ve hepsi dosyada..." dedi ve ardından ağzına bir salamın tamamını sıkıştırdı.

"Gökhan, *'Senetlerin koyduğun yerde olmadığını gördüğünde, beni bu numaradan ara... Sana haini söyleyeyim,'* dedi, salak mı bu herif?" diye sordu Bora. Sesi, biraz evvelkine nazaran daha sakindi.

"*Ha gardaş* deseydin sen de," dedi Gökhan. Bora ile birkaç saniye bakıştılar. "İyi, gidip bakalım amına koyayım! Herif kahvaltımı ille boğazıma dizecek," diye homurdandı Gökhan. Bora, gözleri beni bulduğunda derin bir nefes aldı ve birlikte sofradan kalktılar.

♠

"Selim!" diye bağırdı Bora, altı dakika on yedi saniye sonra. Çalışma odasından sesi buraya kadar gelmişti. Merdivenlerden gelen ayak sesleri gitgide artıyordu. Bora önümden hızlıca ve öfkeyle geçip verandaya çıktı. Ardından Selim ve Özgür de önümden geçerek verandaya çıkmıştı.

Gökhan ise salonda volta atarak telefonda konuşuyordu. "Tüm kamera kayıtlarını istiyorum. Bu evdeki kasanın kaçta açılıp kaçta kapandığına dair tüm listeyi istiyorum! Hemen!" dedi Gökhan, telefondaki kişiye.

Yerimden kalkıp verandaya çıktım ve kapının yanında öylece durup Bora'yı izlemeye başladım. "Ulan bu evden birisi o senetleri nasıl çıkartabilir?!" diye bağırdı Bora. Havuz başındalardı. Özgür ve Selim, başlarını yere eğmişler, ellerini önlerinde bağlamışlardı. Konuşmak bir yana, kıpırdayamıyorlardı bile. "Ulan uyuyor musunuz siz?!" diye bir kez daha bağırdı Bora. Özgür'e bağırmasına üzülmem normal miydi? *Saçmalama Naz!*

"Kara!" dedi Gökhan, verandaya çıkar çıkmaz.

Bora, Gökhan'a bakmak için arkasını döndüğünde göz göze gelmiştik. Başıyla, *gel* anlamında işaret yaptı ve koltuklara yürümeye başladı. "Hiçbirinizi gözüm görmesin!" diye bağırdı, arkası Selim ve Özgür'e dönük bir şekilde. Koltuğa oturduğunda, yanına oturmuştum.

"Ara şu herifi..." dedi Gökhan, karşımızdaki koltuğa oturur oturmaz. Bora, Gökhan'ın suratına bomboş bakıyordu. "Lan ara şu herifi!" dedi, bir kez daha Gökhan. Bora çenesini ovuyor ve sol dizini fazlaca sallayarak aramayacağını belli etmek istercesine Gökhan'a bakmaya devam ediyordu. "Lanet olsun! En azından Aydın'ı ara," dedi Gökhan.

"Aydın'la senetlerle alakalı konuşmadık hiç," dedi Bora. Ne sesinde ne de yüzünde ciddiyet ve gerginlikten başka ifade yoktu. "Tek odağımız Mehmet onunla."

"Tamam ben arıyorum Caner'i... Ver telefonunu," dedi Gökhan. Bora, hiç düşünmeden telefonunu Gökhan'a uzattı. Gökhan, bir numarayı tuşlayıp telefonu hoparlöre almıştı. Bora'nın kolları, bedenimi sımsıkı sarmaladı. Saçlarımın kokusunu içine çektiğini hissetmiştim. Sakinleşmek istiyordu. En çok sakin kalmaya ihtiyacı vardı, hissediyordum.

"Geç kaldın aramak için Kara...bey..." dedi Caner ve alaylı bir kahkaha attı. Bora, Caner'in sesini duyduğunda bana daha sıkı sarılmıştı. Tahammülsüzdü. Açıkçası benim de ondan pek bir farkım yoktu.

"Altmış sekiz milyon dolar için ne taklalar attın, anlat bakalım," dedi Gökhan. Öfkeliydi ama bu sesine çok fazla yansımıyordu. Daha çok aşağılayıcı bir ifade vardı sesinde. "Yetmiş yaptım onu, bilgin olsun."

"Ooo yardakçı! Bora Beyler, yiğitliklerine bok sürdüremediler demek ki..." dedi Caner. Ve bir kahkaha daha attı. Bora'nın vücudundaki gerginlik bana kadar geçiyordu. Gökhan'ın beni kumarhaneye zorla götürdüğü akşam, Caner'in en önemli piyonları olduğunu öğrenmiştim. Belli ki sorun şu an çok büyüktü. *Can güvenliği kısmına değinmek bile istemiyorum Naz!*

"Konuşacak mısın yoksa girdiğin delikte seni bulup, ben mi konuşturayım?" dedi Gökhan, öfkeyle.

"Tamam tamam... Sakin ol yardakçı... Anlatayım ben... Aslında çok kolay oldu..." dedi Caner, yavaş yavaş konuşarak. Bora, benden biraz ayrılıp bir sigara yakmıştı. Boşta kalan eline elimi uzattığımda, gözleri beni buldu. Orada gördüğüm ifadenin anlamını bilmiyordum ama kendini çok zor tuttuğu her hâlinden belliydi.

"Uğraştıracaksın illa... Kırk yılda bir adam oldun da... Bir iş mi becerdin lan? Baban seninle gurur duyacak," dedi Gökhan.

"Vallahi olayın gurur kaynağı ben olsam keşke. Ama ne yazık ki... Utanıyorum bundan. Senetleri ben ele geçiremedim. El âlem Amerika'dan senetlere uzandı ama ben buradan uzanamadım," dedi Caner ve bir kahkaha daha attı.

"Ne saçmalıyorsun?" dedi Gökhan. Kafasını iki yana sallamıştı. Gözleri, Caner'in bomboş konuştuğunu Bora'ya anlatmaya çalışıyordu sanki.

"Anıl Nacar..." dedi Caner. Elindeki telefon, sesini, ses enerjisinden önce mekanik enerjiye, daha sonra elektrik enerjisine çevirip bakır teller üzerinden santral merkezine, radyo frekanslarını kullanarak baz istasyonlarına aktarmış ve milisaniyeler içinde bize ulaştırmıştı.

Fakat Caner'in kurduğu cümlelerin beynimin algı duvarlarından geçişi konusunda her zaman bir sorun yaşayacağıma artık ikna olmuştum.

Bora ve Gökhan'ın gözleri önce birbirlerini buldu, ardından bana çevrildi. Ben ise *"Anıl Nacar"* ismini ilk kez duymuş kadar anlamsız bakıyordum onlara.

"Ve sessizlik olur..." dedi Caner. Bu sefer tonlaması oldukça ciddiydi.

"Anıl Nacar kim?" diye sordu Gökhan, hızla. Öyle bir ifadeyle sormuştu ki, bu ismi ilk kez duyduğuna ben bile inanmıştım. Bora'nın bakışları, Gökhan'ın tekrar konuşmasıyla benim üzerimden ayrılmıştı.

"Sizi beş milyona satan düşmanınız... Tabii benim can dostum," dedi, Caner. Bu, abartısız bir şekilde, bu zamana dek duyduğum en saçma şeydi. Anıl böyle bir şeyi asla yapmazdı.

"Saçma," dedi Gökhan, sersemlemiş bir biçimde. O da benim gibi düşünüyordu. Caner alaylı ve amacına ulaşmış bir kahkaha attı. Sonrasında ise telefon kapandı. Gökhan, suratına kapatılan çağrıyı önemsemeden, elindeki telefonu ağır hareketlerle sehpanın üzerine koydu.

"Anıl'ın böyle bir şeyi yapmayacağı konusunda hemfikiriz. Peki hain kim?" dedim, kapanan telefonun hemen ardından.

Bora'nın bakışları bir kez daha bana çevrildi. "Hiç kimse hakkında, bu kadar kesin ve kendinden emin hükümler verme erkenden," dedi. Kelimeler, dudaklarının arasından bir öğüt niteliğinde dökülüyordu. Bakışlarında hiçbir ifade yoktu fakat ihanete uğramış ve önemli bir piyonuna yaptığı senetler elinden alınmış bir adama göre fazla durgundu.

"Yirmi dört senedir tanıdığım Anıl'dan bahsediyoruz, bence erken bir hüküm değil. Adam satmaz o. Hırsızlık yapmaz," dedim, kendimden emin bir şekilde.

Bora'nın bakışları yüzümde üç saniye kadar daha oyalandıktan sonra Gökhan'a çevrildi. "Gökhan... Seren'de Anıl Nacar'ın hesap bilgileri var. Bankayla iletişime geç. Hesap hareketlerini görelim," dedi, ifadesiz bir sesle. Anıl, Bora'nın askerlik arkadaşı değildi fakat "Anıl Nacar" çok soğuk durmuştu sesinde. *El âlemin herifi, olmasından çok daha iyidir yine de Naz!* Sanırım zoruma giden, Anıl'ın hesap hareketlerini inceletecek olma-

sıydı. Bu istediği etik değildi, yasal hiç değildi. Ama Caner Kozan, bunların bir öneminin olmadığı yere getirmişti bizi.

"Seren'e tüm hesaplarına erişimimi açması konusunda talimatı senden aldığımı da söylüyorum?" dedi Gökhan, soru sorarcasına. Bora, bir sigara yakarken, konuşmak yerine başını hafifçe *tamam* dercesine sallamakla yetinmişti.

Gökhan hızlı adımlarla yanımızdan ayrıldığında, "Anıl'ı arayacağım," dedim.

"Senin bu işin dışında kalman daha sağlıklı," dedi Bora. Bakışları beni hiç bulmamış ve havuzda takılı kaldığı herhangi bir noktadan çevrilmemişti. "Ne olursa olsun, senin karışmanı istemiyorum."

İçimde bir yerlerde, küçük bir korku küresi parlak ışığıyla dikkatimi üzerine çekti. *Ne olabilir ki,* diye düşünecek değildim; olabilecek çok şey vardı. Bora'nın yapabilecekleri sınırsız olmasa bile, Anıl'ın sınırlarını aşardı fakat Anıl asla ama asla Caner Kozan'la iş birliği yapmış olamazdı.

"Sen onun hayatını kurtardın... O, sana ihanet etmez. Bana da etmez. Bana güven... Ama aklında tereddütlü bir şey kalmasın. İncelesinler tabii hesap hareketlerini," dedim. Sesimde ya da yüzümde daha çok merak vardı. Onun aklından neler geçtiğinin merakıydı bu. Fakat çözümleyemiyordum.

Başımı omzuna yasladım. Eli kollarımda kendilerine yer buldu. Parmak uçlarını yavaşça hareket ettiriyor ve sanki kollarıma düşüncelerini yazıyordu. Yedi dakika on sekiz saniye sonra, dövmemin üzerine bir öpücük kondurdu. Sevim Hanım'ın ayak seslerini duyduğumda, Bora'nın omzundan başımı kaldırdım.

"Teşekkürler," dedim, kısık bir sesle. Tepsiden kahvelerimizi alıp sehpanın üzerine koydum.

Bora, eğildi ve kahvesinden büyük bir yudum aldı. Yeniden bir sigara yaktı ve bakışlarını bana sabitledi. "Kendisine yardım edeni söylemesi çok saçma," dedi. Sesinde, ilk kez tanıştığım bir tonlama vardı. Emin değildi ama emin olmak istiyordu. Düşüncelerinde haklı olmak istiyordu ki haklıydı da. Gülümsedim. Belli belirsiz bir karşılık verdi gülümsememe ve ardından bakışlarını yeniden havuza çevirdi. On yedi dakika on dört saniye boyunca ifadesiz bir şekilde havuza kilitlenişini ve büyük ama seyrek yudumlarla kahvesini içmeye devam edişini izledim.

"Bora!" dedi Gökhan. İçine daldığı düşüncelerden ancak Gökhan'ın sesiyle sıyrılabilmişti Bora. Bakışlarını Gökhan'a çevirmekle yetindi. Gökhan, karşımıza oturduğunda gözleri önce bana takıldı fakat sonrasında hemen Bora'ya çevrildi. "Anıl Nacar'ın hesabına, Caner Kozan'dan beş milyon lira yatırılmış," dedi, endişeli bir tonlamayla.

"Ne zaman?" diye sordu Bora. Ben şaşkınlıktan ne tepki vereceğimi bilemezken, o duyduğu şeye asla şaşırmamıştı.

"Çarşamba günü," dedi Gökhan. Bora'nın öfkesizliğine karşı daha rahatlamış bir hâli vardı. "Anıl'ın hesabından da paranın bir kısmı, para yatar yatmaz çekilmiş... Bugün de birazı daha çekilmiş. Ama beş milyonun yanında çok küçük meblağlar..."

"Ne demek bu?" diye sordum Gökhan'a, ters bir tavırla. Bora'nın ifadesiz bakışları bana çevrildi. Kaç saniye geçtiğini bilmiyordum ama sadece gözlerine bakıyor ve okyanusun karanlığında çaresizce yüzüyordum.

Gökhan, boğazını temizlediğinde aniden yüzeye çıktım. "Kara, bu Anıl işi benim de pek kafama yatmıyor... Adam Amerika'dan kasayı açamayacağına göre? Caner'in bir tuzağı bu," dedi. Bora'nın bakışları Gökhan'a çevrildi.

"Evet!" diye bağırdım, ferah bir ifadeyle. Bana yeryüzündeki tüm formülleri verseler de Anıl'ın masum olduğunun ispatlanmasından daha değerli olamazdı şu an. "Beynim durdu, bunu hiç düşünmedim bile!" dedim, hızlıca. "Sonuçta Anıl burada olsaydı bile, kasanın şifresini bilmiyordu ki..." diye devam ettim. Gökhan bana buruk bir tebessüm gönderirken, yeniden bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Kasanın şifresini sadece Bora ve ben biliyoruz," dedim.

Gökhan'ın da Bora'nın da bakışları ağzımdan çıkan cümlelerle bana çevrilmişti, ikisi de oldukça şaşkındılar. "Sen kasanın şifresini biliyor musun?" diye sordu Gökhan, hayrete düşmüş bir tonlamayla.

"Evet," dedim. Gökhan, boğazını temizleyerek yerinden kalktı. Bora, iki eliyle yüzünü kapattı ve parmak uçlarıyla alnını sıvazlamaya başladı. Gökhan'ın gözleri ise gözlerime sabitlenmişti. Gözlerimde bir cevap arıyordu. Gözlerimde, hainin ben olmadığımın cevabını arıyordu.

"Bana öyle bakma Gökhan... Ben yapmadım," dedim, kısık bir sesle.

"Elbette yapmadın. Sadece çok can sıkıcı bir hâl almasından endişeleniyorum mevzunun..." dedi Gökhan. Bir süre daha bana baktıktan sonra

göz kırptı ve hızlı adımlarla bahçenin içinde kayboldu. Bora ise hâlâ alnını sıvazlayarak, sanki, kafasındaki tüm düşünceleri parçalamaya çalışıyordu.

Kasanın şifresini biliyor olmam, beni de Gökhan için olağan şüpheli ilan ediyordu.

"Nazlı..." dedi Bora, bir müddet sonra.

"Efendim?" dedim, düz bir sesle.

Bora, sıkıntılı bir nefes verdi. "Sana bir kere soracağım," dedi, ifadesiz gözleri gözlerime değdiğinde. "Hayatıyla alakalı bir tehdit alsan... Yapar mıydın?" diye devam etti, oldukça meraklı bir ifadeyle.

"Anlamadım," dedim. Aslında anlamadığım Bora'nın dediği şey değil; Bora için de olağan şüpheli olmamdı.

"Anıl'ın öleceğini düşünsen... Seni tehdit etseler Nazlı?" dedi. Bu bir soruydu ve o, bunu sormaktan rahatsız oluyordu. Çünkü Bora, *hain* damgası yakıştıramayacak kadar bana güveniyordu.

"Sana söylerdim," dedim, hiç düşünmeden. Kapkara gözleri gözlerimi hedef almıştı ama ruhuma baktığını hissediyordum. Yüzüne yayılan silik bir gülümsemeyle beraber kafasını çevirdi. Derin bir nefes aldı. Ayağa kalktı. Sırtını bana döndü ve birkaç adım attı. Ellerini beline yerleştirmişti. Başını geriye attı, önüne aldı. Sonra sağa ve sola yatırdı. Sıkıntılı bir nefes daha verdi. Aklına hücum eden her ne ise onu oldukça geriyordu ve Bora kendi aklının okunmazlıklarıyla cebelleşiyordu. Noir'nın oyuncağına tekme attığında, oyuncak havuza fırladı.

"Nereden biliyorsun onun yapmadığını? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu, ifadesiz bir sesle. Sırtı hâlâ bana dönüktü. Bir zamanlar ben ona, Anıl'a, aşık olmuştum. Bu bile, emin olmam için yeterdi. Anıl belki beni sevmemişti, belki beni üzmüştü de zaman zaman; ama bu hayatta en çok onun sağlam karakterini sevmiştim. Anıl, adam satmazdı.

"Onu tanıyorum... Ona güveniyorum..." dedim. Gözleri gözlerimi buldu yeniden. Orada hiçbir ifade yoktu. Bu olanlara bir anlam veremiyor ve nasıl davranması gerektiğini kendisi de bilmiyordu. Benim sözüme güvenip güvenmediğini bilmiyordum. Hâlâ burada olduğuna ve hiçbir şey de yapmadığına göre, duyduklarından emin olmadan bir adım atmayacağından emin olmuştum. *Bora o Naz; önyargılı davranmaz.*

Bana tekrar sırtını döndü. Ellerini ceplerine soktu ve öylece, hareketsiz bir şekilde havuz başında durdu. Saniyeler dakikaları kovalıyor ve fakat

zaman hiç geçmiyormuş gibi geliyordu. Ve ben, belki de hayatımda ilk kez tam olarak geçen zamanı gerçekten de kestiremiyordum.

Özgür, küçük adımlarla, çekinerek Bora'ya doğru yaklaştığında, ela gözlerindeki hüzün dikkatimi çekmişti. "Bora Bey..." dedi. Bora'nın bakışları Özgür'e çevrildi. "Kasanız en son çarşamba günü açılmış efendim. Şimdi güvenlik şirketinden bilgiler geldi... Sabah, 10.17'de," dedi Özgür ve başını önüne eğdi. O kasayı ben açmıştım. Formüllerimin olduğu dosyayı almak için, o kasayı ben açmıştım.

"Ben açtım Bora," dedim, ayağa kalktığımda.

Bora, gözlerini Özgür'den çekerek bana çevirdi. "Kasanın şifresini senden başka bilen birisi zaten yok Nazlı," dedi, ifadesiz bir sesle. Aynı sesi gibi, bakışları da ifadesizdi hâlâ.

"Dosyamı aldım içinden. Sonra da koydum hatta. Kasa biraz açık kaldı. Elif'le karşılaşmamak için, senin odanda durdum, evden çıkmadan evvel," dedim, kendimden emin bir sesle.

"Size bir şey söylemem lazım Bora Bey," dedi Özgür, çekinceli bir tavırla. "Bilmeniz için..." Bora'nın Özgür'e çevrilen bakışları biraz kısılmıştı. "Nazlı Hanım, çarşamba günü postaneye uğradı."

"Evet?" dedim, Özgür'e terslenerek. "Uğradım evet!" diye devam ettim. Özgür'ün bakışları bana asla çevrilmiyordu ama Bora'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Ne ima etmeye çalışıyorsan, açıkça söyle Özgür!" dedim, sert bir ifadeyle.

"Sadece bilmeniz için söyledim efendim. Ortada Caner Kozan'a gönderilmiş bir senet varsa şayet... Diye..." dedi Özgür, bakışlarını asla Bora'dan ayırmadan. Beni muhatap bile almıyordu kendisine.

"Ben postaneye gittim," dedim, Bora'ya dönerek. Özgür'e öfkelenmiştim ama bakışlarımın Bora'nın kapkara gözlere değmesiyle, sesim yumuşacık çıkmıştı. "Hande'nin kirasını yatırdım çünkü. Benden rica etti."

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun Özgür," dedi Bora, otoriter bir sesle. Özgür'e dönmüştü. Özgür'ün, istemsiz olduğunu sandığım bir şekilde gözleri gözlerimi buldu. Gözlerinde, kendi ölüm fermanımı gördüğümü zannetmem, psikolojimin iyice bozulmaya başladığının bir işareti olmalıydı. Tekrar Bora'ya çevirdi bakışlarını. "Hayır Özgür," dedi Bora, kısık bir sesle. *Neye hayır dedi Naz?* "Bildiğiniz usulden halledin," diye devam etti, daha yüksek çıkan bir sesle. *Sana güvenmiyor mu Naz?* Bilmiyordum.

Özgür, Bora'nın bakışlarıyla verdiği izin üzerine, koşar adımlarla bahçeden uzaklaşırken; Bora, küçük adımlarla verandadaki masaya doğru ilerledi ve sandalyelerden birisine güçlü bir tekme attı. *Eğer sana güvenmiyorsa da, bu durumdan hoşnut olmadığı kesin Naz.* Öylece durmuş ve onu izliyordum. Sandalyelerden başka birisine oturdu ve dümdüz karşısına bakmaya başladı. Bakış açısına girmeye aldırmadan, koltuklara doğru yeniden ilerledim ve ben de oturdum. Paketten bir sigaraya uzandım, parmaklarım titriyordu.

İnsan, dünyaya bir kez geliyordu; mezar taşındaki iki tarih arasına koskoca bir yaşam sığdırıyordu. O yaşamda, yanında olacak ve ona eşlik edecek kişileri kendisi seçiyordu. Ben, 8 Mart akşamı, sekiz ay dolduğunda yurt dışına gideceğimi öğrendiğimde, kısıtlı bir seçim hakkına sahip olmuştum. Şimdi tanıdığım, şu an hayatımda olan hiç kimseyi görmemeyi ama sonrasında yine, yeni yeni insanlarla sıfırdan bir hayata başlamayı kabul etmiştim. Bu, ölmekten çok daha iyi olan bir seçenekti.

Sonra olmaması gereken bir şey olmuştu... Aşk.

Fakat belki bununla beraber, belki aşktan da evvel, iki insan arasında olması gereken, aşktan daha bağlayıcı bir duygu vardı: Güven.

"Sana söylerdim," dedim, bir kez daha. Gözlerimi Bora'ya değdirmemiş, ben de dümdüz kendi karşıma, havuza bakıyordum. "Anıl'ın hayatını kurtarmak için casino'ya girmiş olabilirim ama aynı şey değil... Eğer sorduğun gibi bir şey olsaydı, ben sana söylerdim," dedim. Hiçbir cevap alamadığımda, bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Bana bakıyordu. Gözlerinde okunabilir, anlaşılabilir, umut edilebilir ya da tutunulabilir hiçbir şey yoktu. İfadeden yoksun kara gözleri, beni daha evvel hiç bu kadar rahatsız etmemişti. Sakindi. Çok fazla sakindi.

Fırtına öncesi sessizlikti bu sanki; öyle bir bora oluşacaktı ki, bütün dünyam yerle bir olacaktı.

Sekiz aylık bir anlaşmayı dahi sözlü bir şekilde yapmıştı Bora benimle. Daha beni hiç tanımadan, hesabıma Anıl'ın Amerika'ya gidiş ve tedavi işlemleri için çok yüklü bir para yatırtmış ama karşılığında bana senet yapmamıştı. Bora, en başından beri bana güvenmeyi seçmişti. Aşık olmadan evvel, belki de güvenmişti bana. Üstelik, gölgesine bile güvenmiyorken bana güvenmişti. Yine güvenmek zorundaydı. Çünkü bugün geldiğimiz noktada, onun oyun arkadaşı değil, yol arkadaşıydım.

"Abi, müsaade var mı?" diye sordu Selim. Müştemilatın bahçeye bağlandığı yerden gelmiş olmalıydı, havuzun hemen başında duruyordu.

Bora, ayağa kalktı ve koltuklara doğru yaklaştı. Sigara paketine uzandı, bir tane sigarayı aldı ve dudaklarına götürdü. Cebinden çıkarttığı çakmakla sigarayı yaktı ve çakmağı elinde döndürmeye başladı. "Söyle!" dedi. Sesi sert çıkmıştı. Bakışları ise Selim'in yüzünden ayrılmıyordu.

"Nazlı Hanım, bu hafta bir kez, cep telefonundan Anıl Nacar'la görüşmüş," dedi Selim.

"Salı..." dedi Bora, Selim'e. Zaten Bora bunu biliyordu. Bu benim sakladığım ya da gizli tuttuğum bir şey değildi.

"Evet abi..." dedi Selim, çekinceli bir ifadeyle.

"Ve?" dedi Bora, tok çıkan bir sesle. Selim'in çekinceli bakışlarını tanıyor olmalıydı; söyleyemediği bir şey olduğunu, o anlamış olmalıydı.

"Ev telefonundan Anıl Nacar'ın cep telefonu ile de görüşülmüş aynı gün. Kayıt silinmemiş," dedi Selim. Bora'nın, hâlâ Selim'in üzerinde olan bakışlarına yerleşen öfkeyi gördüm önce. Ardından başıyla, *git* anlamına geldiğini sandığım bir işaret yaptı.

"Ben konuşmadım ev telefonundan kimseyle," dedim, kısık çıkan bir sesle. Bora, gözlerini sıkıca yumdu. Avucundaki çakmağı tüm gücüyle sıkıyordu. "Elif aradığında, bu evde bir ev telefonu olduğunu fark ettim ben," dedim, telaşla. Cevap vermemesine ve avucunda artık fazlasıyla güç uygulayarak çakmağı sıkmasına daha fazla dayanamadım. "Bora?" dedim, saniyeler sonrasında. Sesimi duymasıyla, metal çakmağı salonla verandayı ayıran cama doğru fırlattı. Korkuyla gözlerimi kapattım.

"Efendim?" dedi, tepkisine tezat derecede ifadesiz ve kısık bir ses tonuyla. Bu kadar sakin bir şekilde konuştuğunu duyduğumda, gözlerim aniden fal taşı gibi açılmıştı. Bakışlarında ise aynı sesi gibi hiçbir ifade yoktu. Koltuğa oturdu ve arkasına yaslandı. Bacak bacak üstüne atarken, kafasını da geriye doğru yaslamıştı.

Saniyeler dakikaları kovalamaya devam ederken, gözümü bile kırpmadan ona bakıyordum. "Ne düşünüyorsun? Benden mi şüpheleniyorsun?" dedim, endişe dolu bir ses tonuyla. En sonunda konuşacak cesareti bulmuştum kendimde. Kafasını kaldırarak gözlerini gözlerime sabitledi. Gözleri kısılmıştı. Bir süre yüzüme bakmaya devam etti. "Eğer sen... Her duyduğuna sorgulamadan inanan bir insan olsaydın... Ben bugün yaşamıyor olurdum," dedim. Gülümsedi. Neden gülümsediğini anlamıyordum.

Dudakları eski hâlini aldı bir süre sonra. Bakışlarını ısrarla yüzümden çekmediğinde ve de konuşmayacağını fark ettiğimde yerimden kalktım ve mutfağa doğru ilerledim.

Kafamı dağıtmam lazımdı. Kahve yapmam lazımdı mesela. *Sakin ol Naz, daha hiçbir şey belli değil.* Mesele bir şeyin belli olup olmaması değildi, kendime bu saçma sapan şeyin içinde olmayı yediremiyordum sadece. Çünkü benim sevgilimin, *"Benim sevgilim öyle bir şey yapmaz!"* demesi lazımdı. Demiyordu. *Anıl'dan şüpheleniyor Naz, senden değil.* Emindim ki, en az Anıl'dan şüphelendiği kadar, benden de şüpheleniyordu. Çünkü benimle konuşmuyordu.

Ağır adımlarla verandaya çıktım. Bora, elleriyle yüzünü kapatmış, dirseklerini dizlerine yerleştirmiş ve öne doğru hafifçe eğilmiş bir şekilde oturuyordu. Kahve tepsisini sehpaya ayarsızca, ses çıkaracak şekilde bıraktığımda dahi pozisyonunu bozmadı.

"Türk kahvesi yaptım..." dedim, kısık bir sesle. Elini yüzünden çekti ve ifadesiz bakışlarla, tepsiden alarak sehpanın ona yakın tarafına koyduğum kahveye baktı. *Bir adam, kahveye bile ifadesiz bakar mı Naz?* "Sade yaptım bu sefer, merak etme," dedim, alaycı bir ifadeyle. Benimle konuşmaması, gitgide daha çok sinirlerimi bozuyordu. Eğildi. Kahveye uzanacağını sansam da, kahveyi boş vererek, sigara paketine uzandı ve bir sigara daha yaktı.

Acı kahvenin kırk yıl hatırı vardı; ellerimden bir kahve bile içmek istemiyor muydu artık?

"Efendim," dedi Bora. Telefonu ne zaman çalmıştı bilmiyordum. "Gelmeyeceğim bugün," diye devam etti. "Evet evet haberim var," dedi ve sıkıntılı bir nefes verdi. Selim, temkinli adımlarla bize doğru yaklaşıyordu. "Tamam sen hallet Seren. Bir şey olursa ararsın," dedi, bakışları Selim'e kaydığında. Telefonu kapattı ve sehpanın üzerine yavaşça fırlattı.

"Abi," dedi Selim, çekinceli bir ifadeyle. Boğazını temizleme ihtiyacı hissetmişti sonrasında. Bora ise Selim'in bu tavrı karşısında sakince yutkunmayı tercih etmişti. "İki dakika konuşsak abi?" dedi Selim, bakışları beni bulduğunda.

"Söyle Selim," dedi Bora. Ardından ayağa kalktı.

"Abi, Nazlı Hanım'ın telefon kaydında tuhaf bir şey var," dedi Selim. Kötü haberi bir türlü veremeyen yeni yetme doktorlar gibiydi bu tavrı.

"Ne var?" diye sordum, kısık bir sesle. Selim'in bakışları bana doğru çevrildiğinde, yüzündeki ne düşüneceğini bilemeyen ifade bana tanıdık gelmişti.

"Caner Kozan'ı aramışsınız," dedi Selim, birkaç saniye sonrasında. Bunu doğrudan bana söylemesi, hiç şüphesiz Bora'ya söylemesinden çok daha kolay olmuştu onun için.

"Ne zaman?" diye sordum, meraksız bir ifadeyle. Ne olup bittiği açıktı aslında. Birisi, üzerime kalması için bir plan kurgulamış ve başarılı olmuştu.

"Cumartesi gecesi Nazlı Hanım," dedi Selim, kendinden emin bir ifadeyle. "Caner Kozan, mekanı basmadan önce."

"Bende Caner Kozan'ın telefon numarası bile yok," dedim gülerek. Sinirlerim bozulmuştu. Bora, Selim'le bana arkasını döndü ve iki üç adım ilerleyerek yerdeki küçük heykelciklerden birisine güçlü bir tekme attı.

"Ne yapalım abi?" diye sordu Selim, yaptığım açıklamaya aldırış etmeden.

Bora, bakışlarını Selim'e çevirdiğinde yüzünde tuhaf bir tebessüm vardı. "Gökhan. Gökhan gelsin derhâl buraya," dedi, yumuşak bir sesle. Selim hızlı adımlarla yanımızdan ayrılırken, Bora kendisine bir sigara daha yakıp tam karşıma oturdu. "Dün..." dedi, biraz sonra. "Dün, benden bu yüzden mi özür diledin?" diye sordu, düz bir ifadeyle.

"Birisi bana tuzak kurmuş," dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Bak," dedi Bora ve derin bir nefes aldı. "Eğer şimdi anlatırsan her şeyi... Seni anlamaya çalışacağım. Korkmuş olabilirsin. Caner'in nasıl bir pislik olduğunu biliyorum... Eğer Anıl'a bir zarar gelmesinden falan korktuysan... Bunu anlarım Nazlı."

Gözleri... O çok sevdiğim, kara gözleri... Öyle umutsuz, öyle ışıksız, öyle kimliksizdi ki...

İlk kez bir sevgilim olmuştu ve onunla ilk kez gerçekten de ters düşmüştüm. Bu tersliği düzlüğe çıkartmak için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Çünkü benim sevgilim, alelade bir insan değildi; el âleme senet yapan bir insandı. Ve benim sevgilimin senetleri çalınmıştı. Senetleri ilk aşkımın çaldığı iddia ediliyordu. Ve ben sevgilimle, ilk aşkımın hayatını kurtarmaya çalışırken tanıştığım için baş şüpheli oluyordum.

"Nazlı," dedi, bir süre sonra. Kendisine bir cevap vermediğimi yeni fark ediyordum. Ne anlamıştı sessizliğimden? Bakışlarımı, gözümü diktiğim

havuzdan onun kara gözlerine kaydırdım. Baktı. Baktı. Baktı... Beni, her koşulda okuyabilen bir adamdı o; bu yüzden daha çok bakmasını istemiştim. Sözlerim hükümsüzdü, peki ya gözlerim de mi hükümsüzdü?

"Bora ben yapmadım," dedim, incecik bir sesle.

"Bana ihanet edersen eğer... Bunu asla bana söylememeni söylemiştim sana," dedi yutkunarak. Ve hızla ayağa kalkıp havuza doğru ilerledi.

"Sana ihanet etmedim ben," dedim, ayağa kalkarak. Ona doğru yaklaştım. Ellerim titriyordu fakat bunu önemsemeden, sağ elimle koluna dokundum. "Neden görmek istemiyorsun?" diye sordum, titrek bir sesle. Yüzünü bana dönmeyeceğini anladığımda, ben onun karşısına geçtim. "Kimseye kendimi ispatlamaya çalışmamamı söylemiştin... Sen kimse değilsin. Görmüyor musun beni nasıl bir duruma soktuğunu?" Gözlerim dolmuştu.

"Bora Bey... Bilmeniz gereken bir şey var," dedi, Özgür'ün sesi.

"Söyle," dedi Bora, pürüzlü bir sesle. Bakışlarını Özgür'e çevirmişti.

"Nazlı Hanım, uçak bileti almış..." dedi Özgür.

Bora'nın bakışları bana çevrildi. Ben yutkunurken, Bora anbean beni izliyordu. "Devam et!" dedi, gözlerini gözlerimden çekmeden.

"Arjantin'e efendim..." dedi Özgür.

Tam olarak, Nazlı Hanım'ın kim olduğunu sormam gereken, dayanılmaz ve sancılı bir sürecin içine girmiştik.

"Gün ve saat?" dedi Bora.

Bakışlarını okuyamıyor ama ısrarla da gözlerimi gözlerinden çekemiyordum.

"Yarın... Sabah 10 uçağı..." dedi Özgür.

"Ne zaman alınmış bilet?" diye sordu Bora.

Çığlık ata ata bağırmak istiyordum ama sesim çıkmıyordu.

"Pazar alınmış gözüküyor, detaylarını araştırıyoruz... Tek kişilik değil. Diğer bilet Anıl Nacar adına efendim," dedi Özgür.

"Senin bana sürprizin vardı sevgilim yarın için?" dedi Bora, alayla. Özgür, bahçeden uzaklaşmıştı. Yalnızca Bora'nın gözlerinin içine bakıyordum; nasıl baktığımı bilmeden... "Nişanlandığımızın ertesi günü kaçmayı planlıyordun demek... Kaçak sevgilim benim," dedi, alayla gülümseyerek. "Kaçmayı planlamıştınız demek... Şimdi anladım kaçak sevgililik kavramına neden bu kadar yakın olduğunu..." diye devam etti.

"Ben..." dedim ve derin bir nefes sıkıştırdım araya. "Hiçbir şey... Planlamadım..." diye ekledim.

"Sana hayran kaldım. Nasıl da hiçbir şey çaktırmadın... Nasıl da yavaş yavaş sızdın önce çalışma odama, sonra kasaya... Yetmedi hayatıma... Yetmedi-" dedi ve durdu. Dudaklarını ısırıyordu. Hayatından sonra sızdığım bir yer varsa, yatağı olmalıydı. Ve Bora, yatağına sızdığımı ima edecek kadar sinirli; ama bunu açıkça diyemeyecek kadar da kibardı. Üzülmeli miydim yoksa sevinmeli miydim? "Sürekli olarak senetleri sormalar, her şeyi öğrenmek istemeler... Gerçekten tebrik ederim," dedi. Sesinde ve yüzünde alaydan başka hiçbir ifade yoktu.

"Şu an çok yanlış düşünüyorsun," dedim, kaşlarımı kaldırarak. Gözlerimden yaşların akmaması için mücadele etmek boğazımı yakıyordu.

"Yanlış düşünüyorum..." dedi gülerek. "Çünkü sen çok dürüstsün! Çok güvenilirsin değil mi Nazlı?!" diye bağırdı, birden ciddileşerek. "Nasıl yaparsın ya bunu?!" Saatlerdir içinde biriken tüm öfkesi dışarı çıkmaya başlıyordu.

Hükmü vermişti: Onun için hain bendim.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Ne benim ne de Anıl'ın bu olanlarla hiçbir ilgisi yok..." diyebildim sadece.

"O herifi ölüme terk etmem lazımdı en başında! Bana ne lan onun hayatından? Senin için... Sadece senin için onunla bu kadar ilgilendim Nazlı," dedi. Yüzünde ilk defa böyle bir ifade görüyordum sanırım, bana iğrenerek bakıyordu.

"Ben yapmadım," dedim, yeniden. Kafasını iki yana salladı. Bakışlarıyla beni dövdüğünü düşünüyordum. "Bana güvenmek zorundasın! Ben senin sevgilinim. Sen benimle nişanlandın!" dedim, sesimin tınısına dikkat etme gereği duymadan.

İşaret parmağını havaya kaldırdı ve dudaklarına götürdü. "Sen... O nişanın... Oynadığımız oyun yüzünden bu kadar aceleye geldiğini çok iyi biliyorsun. Sakın bana bununla gelme! Sakın!" dedi uyarıcı ses tonuyla. Şezlonga hiddetli bir tekme attı. "Sakın!" dedi, yeniden.

Sakin ol Naz. Sakin ol. Sakin ol. Kim olsa Bora gibi düşünür, dışarıdan gözüken bu. Sen sakin ol! Sakin ol!

"Bora! Sen beni tanımıyor musun?" diye sordum kısık bir sesle. Yüzüme bakmıyordu. "Sana soruyorum? Sen beni tanımıyor musun? Ben kim-

seyi satmam... Hele seni hiç satmam," dedim, ağlamaklı ama güçlü çıkan bir sesle.

"Ya ben sana güvendim!" diye bağırdı. Yüzünü yeniden bana döndü. "Allah kahretsin ben sana güvendim!"

"Ben de senin güvenini boşa çıkartmadım! Ben hiçbir şey yapmadım!" dedim, bir avazda bağırarak.

Bora, alaylı bir kahkaha attığı sırada Noir koşarcasına yanımıza gelmişti. Bakışlarını bana dikmiş, saldırı pozisyonuna geçmiş ve üç kez beni ikaz edercesine havlamıştı.

"Sen hâlâ neyi inkâr ediyorsun ya? Ben mi aradım Kozan'ı? Ben mi aradım diğer herifi? Ben mi aldım biletleri?" dedi, yapmacık bir gülümsemeyle. "Seni tanıyorum Nazlı. Seni, senin sandığından çok daha iyi tanıyorum. Sen... Sen o herif için kaç kez canını vermeyi göze aldın. Bir senet çalmak mı koyacak sana?" dedi. Ve bunu derken çok ciddiydi. Gözleri, benim şu saatten sonra onun için bir hiç olduğumu haykırıyordu.

Gözlerimde biriken yaşları serbest bıraktım. "Ben yapmadım," dedim, iç çekerek.

Hızlı adımlarla bana yaklaştı. "Bana başka bir şey söyle o zaman!" diye bağırdı. "Anıl mı sana tuzak kurdu?! Herifin hesabına para yatar yatmaz çekmiş Nazlı! Onu mu muhatap alayım kendime?! Mesela şimdi derhâl gideyim ve onu öldüreyim?!" diye bağırdı öfkeyle. Ardından, sehpanın üzerinde duran büyük cam küllüğü salonun camına fırlattı.

"Anıl böyle bir şey yapmaz," dedim, hıçkırıklarımın arasında. Bir elini yumruk yaptı ve aralanan dudaklarına götürüp dişlerine bastırdı. Çok öfkeliydi ve kendisini zor dizginliyordu. "Anıl da yapmaz. Ben ona kefilim," dedim. Zaten söyleyebileceğim başka bir şey olmadığı gibi; kelime haznesi zayıf bir papağandan hâllice, aynı şeyleri tekrarlayıp duruyordum.

"Sana kim kefil olacak?!" diye bağırdı. Daha çok ağlamaya başlamıştım. Bana kefil olacak hiç kimse yoktu. Bora'nın hayatına girerken, olacaklara karşılık bir kefil göstermem gerektiğini söylememişti hiç kimse bana. Ben yapmamıştım. Kendimi kanıtlamak için yapabileceğim ya da elimden gelen hiçbir şey yoktu ve belki de ömrümün sonuna kadar bu etiketle yaşayacaktım. "Neden yaptın?" diye sordu, derin bir nefes aldıktan sonra.

"Yapmadım," dedim, hıçkırıklarımın arasında. "Yapmadım!" diye bağırdım. Dudaklarını ısırdı. Tüm bahçeyi Noir'nın sesi dolduruyor ve Bora'ya bağırmamam için deli gibi havlıyordu.

"Seni konuşturamam. Ama o herifi konuştururum Nazlı. Ve o herif konuştuktan sonra da... Sana yemin ediyorum... Onu sağ bırakmayacağım," dedi. Başımı hızla iki yana sallamaya başladım. "Eğer onun yaşamasını istiyorsan... Şimdi bana her şeyi anlat ve beni el âlemin herifine rezil etme," dedi, ciddi bir ifadeyle. Anlatacak hiçbir şeyim yoktu. Sadece, bana bomboş bakan bir çift kara göze bakıyordum ıslak gözlerimle. "Yeterince rezil oldum zaten! Konuş!" diye bağırdı.

Çığlık attım; bunu neden yaptığımı bilmiyordum bile. Noir'nın susmadan havlaması, Bora'nın insanı delirtecek öfkesi taşıyamayacağım kadar ağırdı. Bora arkasını döndü ve hızlı adımlarla salona bağlanan camın önüne ilerledi.

"Abi..." dedi Selim.

"Ne var?!" diye bağırdı Bora. Hemen ardından, cama avuç içiyle hızlı bir şekilde vurmuştu. Olduğum yerde durmuş, sadece ağlıyordum.

"Anıl Nacar adına bir ev kiralanmış Arjantin'den," dedi Selim.

"Anıl Nacar'ı ve ailesini ablukaya alsınlar. Etraflarında kuş uçmayacak Selim. Benden haber beklesinler," dedi Bora, otoriter bir sesle. İçimdeki korku küresi kırılmış ve içinden akan sıvı yüreğime yayılmıştı, çok kötü şeyler olacaktı.

Anıl, masum olduğu hâlde canı yanacaktı.

Yapamazdı. Yapmamalıydı. Caner denen adamın tuzağına düşmemeliydi. Anıl'a zarar vermemeliydi. Anıl'a ufacık bir zarar verirse, aramızdaki her şey biterdi. Ben bununla yaşayamazdım. Anıl benim çocukluğumdu, onu benden alamazdı.

"Bora?" dedim. Birkaç adım atarak yanına yaklaştım.

"Hiç mi sevmedin beni Nazlı?" diye sordu. Öyle bir ses tonu vardı ki, tenime çarptığında canımı yakmıştı. Hep konuşsun istediğim adamın ilk kez susmasını istiyordum. Küsmek istiyordum ona; odamıza gidip, yorganın altına girmek istiyordum. Ama peşimden gelmesini de istiyordum. Gönlümü alsın ve hemen barışalım istiyordum. Bazı şeyleri yanlış anlıyordu; insan bazen yanlış anlayabilirdi. Bir kere sarılsa mesela şimdi, hemen geçerdi. Çünkü ben onu çok seviyordum!

"Bora..." dedim. Yeniden artan hıçkırıklarımın arasında sadece adı dökülebilmişti dudaklarımdan.

"Söylemiştin... O heriften vazgeçemeyeceğini... Belki de sen, aslında en başında onu seçtin Nazlı," dedi.

Nazlı bendim. Ben Bora'nın nazlı sevgilisiydim. Ve fakat şimdi, o kim olduğumu unutmuş gibi bakıyordu bana. Şaşkınlıktan mıydı ağzımın bir parça açılması, yoksa konuşmak istiyordum da uygun kelimeleri mi seçemiyordum, bilmiyordum. Bildiğim tek şey benim Bora'yı tanıdığımdan beri hep onda oluşumdu.

Gözyaşlarımı, elimin tersiyle sildim. "Ne dediğinin farkında mısın sen?" dedim, boğazımdaki eşsiz sızıyla yutkunarak.

"Beni onu sevdiğin gibi sevmek zorunda değildin. Seviyormuş gibi yapacak kadar alçak olmasan yeterdi," dedi. Yüzünde ve ses tonunda, şimdi benim de kendimden iğrenmem gerektiğini düşündürecek bir tavır vardı. Ben bu cümleyi hak etmemiştim. Ben onu çok sevmiştim. Ben ona ihanet etmemiştim! İnsanın yapmadığı bir şeyle yargılanması hiç adil değildi. Bora'nın gözlerinde değersiz oluşumu görmek, ölmekle eş değerdi.

"Pişman olacaksın, sus," dedim.

"Ne düşündün, en çok onu merak ediyorum? Anıl iyileşene kadar ben de bu herifi kendime aşık eder oyalarım... Sonra da kaçar gideriz diye mi düşündün? Fırsat ayağına gelince de... Beş milyon çok mu tatlı geldi? Gitmeden bir de kazık atalım mı-"

Bir ses çarptı kulağıma. Tok çıkan bir ses. Bu sesten sonra, sağ avuç içimin acısıyla kendime gelmiştim. Bora'nın başı sola doğru çevrilmişti ve benim sağ elim havada asılı kalmıştı. Ona tokat atmıştım. Onun bakışlarında hiçbir ifade yoktu; ama ben, ona nefretle baktığıma emindim.

Aşk. Gönlüme düştüğüyle kalsa iyiydi aşk. Beni öyle bir ele geçirmişti ki; her bir parçam, bu eve ilk geldiğimde fırlatıp attığı tuzluğun içindeki her bir tuz zerresi gibi dağılarak etrafa saçılmıştı.

"Kara!" dedi Gökhan. Bora, ifadesiz kapkara gözleriyle, hâlâ sadece bana bakıyordu. Gözlerinde, her şeyi unutabileceğim bir ifade aradım. Yoktu. Bomboş bakıyordu bana. "Kara, Noir'yı tut!" dedi Gökhan, telaşla.

Ancak fark ediyordum: Noir, üzerimdeki hırkayı dişleri arasına geçirerek parçalamıştı; muhtemelen bir sonraki adımda, aynısını etime yapacaktı.

"Kim pişman olacak, göreceğiz küçük hanım," dedi Bora, dişlerinin arasından.

"Kara!" diye bağırdı Gökhan. Okyanusta çaresizce çırpınan bedenimin boğulduğunu, ruhumun ise karaya vurduğunu ancak anlamıştım. Karşım-

daki adamın ne bakışları ne sesi ne de tavrı tanıdıktı. O Bora değildi; o Kara'ydı.

"Dur!" diye bağırdı Bora, Noir'ya. Beni, parçalamasına müsaade etmeyecek olmasını bir lütuf olarak algılamıştım. Üzerimdeki gri hırkanın bir parçası, Noir'nın dişleri arasından ayaklarımın dibine bırakıldı.

Gökhan'a döndüm. Selim, Özgür, Atıf, Seren, Gökhan ve adını bilmediğim yedi adam bahçenin ortasında bize bakıyorlardı. Bahçede donup kalan hiç kimsenin, Bora'ya attığım tokadı görmemiş olmasını dilerdim fakat gözlerindeki dehşete bakılırsa, bunun için geç kalmıştım.

"Gel benimle!" dedi Bora, ayaklarımı zemine daha çok çivileyen soğuk ve itici bir sesle. Bu ses karanlıktan geliyordu. İçimi incecik bir bıçakla lime lime ediyor ve etrafa saçılan her zerremi, bir kez daha sayamayacağım parçaya bölüyordu. Bu ses, merkezdeki güneşi bile kendi karanlığına mahkûm ediyordu. Eli, kolumu kavradığında ilerlemem için beni çekiştirmişti. Ayaklarım Bora'nın sözünü ikiletmezken; ruhum onun peşinden zavallı bir hâlde sürükleniyordu.

"Kara nereye?!" diye sordu Gökhan, panikle. Onun da gözlerinde yalnızca korku vardı. Verandadan salona açılan kapıda bizi durdurmuş, bir cevap istiyordu.

"Çekil!" dedi Bora, karanlığın içinden. Gökhan'ı itmesiyle, yolumuz açılmıştı ve Bora'yla beraber nereye gittiğimi bile bilmeden adım atmaya devam ediyordum. Bora'nın Gökhan'a verdiği emir, kimsesizliğimin en birincil ispatıydı. Yalnızdım. Bora'nın nazlı sevgilisi kilometrelerce uzağıma savrulmuştu. Yapayalnızdım.

"N'apacaksın kıza?" diye sordu Gökhan. Bora bu cümleyle beraber aniden durduğunda, bedenim bu durumu yadırgamış ve Bora'ya çarpmıştı. Bakışlarımı merakla Bora'nın Gökhan'da olan bakışlarına çevirdim. Karanlığı mı yoksa ifadesizliği mi daha tekinsiz hissettiriyordu bilmiyordum.

"Senin ecdadını sikerim," dedi Bora, Gökhan'a. Yürümeye devam ettiğinde, adımlarımı yeniden ona uydurdum. Çalışma odasının önüne geldiğimizde şifreyi tuşladı. "Bekle burada," dedi, emredici bir ifadeyle. Ben içeriye girdikten sonra, kapıyı kapattı.

Koridordan uzaklaşan ayak seslerini duymamla, olduğum yere, kütüphaneye yaslandım. Kuvvetsizdim. Güçlü bir elin boğazımı sıktığını hissettiğimde, elimi boynuma götürdüm. Bu yaklaşmakta olan panikatak

krizinin habercisiydi fakat şimdi gerçekten de sırası değildi. Boynumun sağ tarafında bir kabartı hissettim.

Cebimden çıkarttığım telefonun ön kamerasını açtım. Boynumun sağ tarafını, ince kara çizgilerle işlenen 3,8,11,8 *harflerini* izledim bir süre. Kara, bana şah damarım kadar yakınsa eğer, az evvel nefretle baktığım adam kimdi?

Kapı açıldığında, Bora'nın ifadesiz gözleri elimdeki telefona çevrildi. Elimde bir telefon olmasına öfkelenmişti. Kapıyı çok sert bir şekilde kapattığında, kütüphaneye eğreti bir şekilde koyulmuş kalınca bir kitap Bora'nın ayaklarına düştü. Bora, ayağının dibine düşen kitaba hafifçe bir tekme attığında, bir iskambil kâğıdı, kitabın arasından ayaklarımın dibine fırladı. Eğildim ve kapalı bir şekilde duran iskambil kâğıdını elime aldım.

Maça kızı.

"Maça kızı," dedim, kısık bir sesle. Ve kitaba tekme attığı yerde kıpırdamadan durarak beni izleyen Bora'ya, elimdeki kartı uzattım. Sekiz saniye boyunca, maça kızına uzanıp uzanmamakta tereddüt eder gibi baktıktan sonra, kartı elimden aldı. Kitabı yerden kaldırıp kütüphaneye, elimdeki telefonu ise cebime koydum. Kollarımı bağlayıp kütüphaneye yaslandım.

"N'apıyordun telefonunla?" diye sordu ifadesiz bir sesle ve gözlerini elindeki maça kızı kartından ayırmadan.

"Kendime bakıyordum," dedim. Kara gözleri gözlerime çevrildiğinde, "Ön kamerasından," diye ekledim. Sıkıntılı bir nefes verdi ve bakışlarını yeniden elindeki karta çevirdi. Kapı tıklatıldı.

"Kapıyı aç," dedi. Muhatabı elindeki maça kızı kartı olamayacağına göre ben olmalıydım. Kapıyı açtım. Selim'in elinde Bora'nın laptop'ı vardı. Odaya girdiğinde, Bora'nın bakışları ona çevrilmişti. Laptop'ı Bora'ya uzattı ve odadan çıktı. "Gel buraya," dedi Bora. Yüzüme bakmıyordu. Çalışma masasındaki koltuğu oturmam için çekti. Kendi ise ayaktaydı, masaya doğru eğilerek laptop'ın kapağını açtı. Nefesini dövmemin üzerinde hissediyordum. "Gir şifresini... Malum... Çözmüştün..." dedi, alaycılıktan uzak fakat çok da masum olmayan bir tonlamayla.

Begüm'ün doğum günü olan şifreyi girerek bilgisayarı açtığımda, Bora'nın bakışlarını tepemde hissedebiliyordum. Bora, nefesini boynumda hissetmeme aldırış etmeden bilgisayarda bir şeyler yaptı bir süre. Hızla, bir dosyadan başka bir dosyaya geçiyordu; anlamıyor muydum yoksa anlayamayacak kadar yorgun muydum bilmiyordum. Bora'nın nefesi boynum-

dan uzaklaştığında bir ses duydum. Bora, masanın kenarına metal bir şey koymuştu. Gözlerimi tedirginlikle sesin geldiği yöne kaydırdım.

Soğuk bir metal. İçimi buza çeviren bir silah.

Yeniden laptop'ın touchpad'ine dokunduğunda, bakışlarımı ekrana çevirdim. Önümüze bir dosya açıldı. Bu dosya, benim arama kaydımdı. Bora'nın buna nasıl bu kadar detaylı eriştiğini ise bilmiyordum.

"2 Nisan... 01.17... Caner Kozan'a giden çağrı," dedi, düz bir sesle. Hızla başka bir dosyayı açtı. "Uçak biletleri de 01.28'de alınmış... Konuştuktan sonra... Gece yarısından sonra olduğu için sistem pazar gününü göstermiş çocuklara... Ama nişan gecesi," dedi, kendi kendine konuşur gibi. Derin bir nefes aldı ve laptop'ta, kendi telefonundaki dosyaları açtı.

Ekranda ben vardım. Eren'le harmandalı oynuyordum. Bora'nın beni videoya çekmiş olması boğazımda takılı kalan yumruyu daha da sıkıştırıyordu. Bora, altı dakika on bir saniyelik videonun ayrıntılarına tıkladı.

Video saati 01.18'di.

Bora da benim kadar iyi biliyordu ki, harmandalından sonra nefes nefese bara gitmiş ve soluklanmıştım. Ben su içerken, Eren vedalaşmak için yanımıza gelmişti ve sonrasında biz Bora ile beraber dans etmiştik. Caner'le konuşabilmek için ve de uçak bileti alabilmek için bir telefona ihtiyacım vardı, o dakikalarda ise telefonum bende değildi.

Seren'deydi.

Yüzümü Bora'ya çevirdim. Gözlerinde şaşkın ve sersemlemiş bir hâl vardı. Kredi kartı bilgilerime girdi yeniden. Arjantin'den kiralanan evin detaylarına ulaşmak için bir dakika on bir saniye boyunca birkaç sekme arasında dolaştı. "Seren!" dedi, dişlerinin arasından. Seren, telefonuma Hôtel Le Huit'in fizibilite raporlarını yüklemesi gerekirken, Anıl adına Arjantin'den ev kiralamıştı. "Neden?" diye sordu Bora, kendi kendisine. Bakışlarını asla ekrandan çekmiyordu. Ayakta durduğuna aldırmaksızın, ruhunun yıkıldığını hissediyordum.

Hiç şüphesiz alçak hainin ben olması bile Seren olmasından çok daha iyi bir ihtimaldi Bora için.

Eğer hain ben olsaydım aşkın gözü kör etmesinden dem vurabilir, bana güvenmeyi seçtiği için kendisini suçlayabilir ve beni hayatından defedebilirdi; fakat kendisine ihanet eden kişinin, sürekli yanı başında olan kişisel asistanı olması değer yargılarını yerle bir ediyordu.

"Böyle bir şey yapmaz Seren," dedi mırıldanarak. Kendi kendini aksine ikna etmeye çalışıyordu. Bora, hainin ben olduğuma öyle inanmıştı ki şimdi, tüm günü geriye sarmış ve her şeyi ilk kez öğrenmiş kadar mahvolmuştu. Beni mahveden ise benim için bile bu cümleyi kurmamış olmasıydı. "İşin içinde bir iş olmak zorunda. Seren yapmaz," diye devam etti ve gözleri en sonunda gözlerimi buldu.

Gülümsedim. Bomboş bir gülümsemeydi bu.

"Anıl'ın hesabına yatırılmış sonuçta para... Belli ki Seren'i kullanmışlar bu iş için," dedi.

Daha çok gülümsedim. Boşluktan karanlığa gülümsüyor gibi hissetmiştim. O kadar karanlıktaydı ki onu göremiyordum.

"Anıl masum," dedim, özgüvenle ayağa kalkarak. Ayağa kalktığımda, Bora bir adım geriye gitme ihtiyacı hissetmişti. "Anıl masum!" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

Zaman atlamadı. Zaman her zamanki gibi kendi akış hızında akmaya devam etti fakat ben ne ara odadan çıkıp merdivenlerden indiğimi ve verandaya kadar yürüdüğümü algılayamıyordum. Avucumun içi üşüyordu. Avucumun içi buz kesmişti.

"Seren!" dedim. Yalnızca Seren değil; Gökhan, Selim, Özgür, Atıf ve adını bilmediğim yedi koruma bir kez daha donup kalmıştı bahçede. Sağ elim, hesapta olmayan yaz rüzgârıyla ilk kez karşılaşan toy bir çiçek gibi tir tir titriyordu. Sağ elimi titreten silahın namlusunun karşısındaki Seren ise benden farksızdı.

Bir kez daha anlamıştım ki canı yanan bir insanın yapamayacağı şey yoktu.

Bir ay önce, bu saatlerde, Anıl'ın kurtulması için kabul ettiğim anlaşmadan başka bir şey düşünemiyordum. Bir ay önce, bu saatlerde, soğukta tir tir titreyerek oturduğum bankta, bilinmezliğe doğru yola çıkacak kadar gözüm dönmüş durumdaydı. Şimdi, ben de bir ay önceden farksızdım.

Hiçtim. Hiçlikteydim. Kendimden vazgeçmiştim.

"Neden yaptın?" diye sordum, hiçliğin içinden. Sesimi tanımıyordum. Silahın emniyet kilidinin sesi çarptı kulaklarıma sonrasında. Sanki tüm bunları yapan ben değildim.

"Nazlı Hanım bakın-"

"Neden yaptın?!" diye bağırdım, tüm gücümle. Bahçede kendi sesimin yankısından başka bir şey duyulmuyordu. Noir neredeydi? O da beni

hain ilan etmiş ve bana saldırmıştı, şimdi gelip aynısını Seren'e de yapması lazımdı. Bora'ya tokat attığım için bana saldıran Noir, Bora'yı sırtından bıçaklayan Seren'e de saldırmak zorundaydı.

"Özür dilerim," dedi Seren, gözyaşları eşliğinde. Ona doğru yürümeye başladım. Ben ona doğru yürüdükçe, o da geriye doğru yürüyordu. Arkasında kocaman bir koltuk vardı, nereye kadar kaçabilirdi ki? Ben de Bora üzerime üzerime yürüdüğünde, böyle aptal mı görünüyordum dışarıdan?

"Her şeyi mahvettin!" dedim, öfkeyle. "Sen benim inandığım her şeyi mahvettin!" diye bağırdım ardından. Ve silahı, geri geri gittiği için koltuğa çarpıp sonrasında da koltuğa korkuyla oturmak zorunda kalan Seren'in başına dayadım. "Allah senin belanı versin!" diye bağırdım.

"Özür dilerim," dedi Seren, çaresizce ağlarken. Yüzüme bakmıyordu. Ya da bakamıyordu. Boşta kalan elimle çenesini kavradığımda ise yüzüme bakmak zorunda kalmıştı. Bora'dan mı öğrenmiştim böyle davranmayı?

"Sen beni mahvettin!" dedim, buz gibi bir sesle. "Sen... Benim... Hayallerimi... Öldürdün..."

"O bir şey yapmadı," dedi, bir ses. Duymaktan kaçındığım, tok ve kendinden emin bir ses. "Senin hayallerini öldüren benim," diye devam etti, karanlığın içinden. "O sadece bir oyun oynadı... O oyuna inanan benim. İnandığın her şeyi mahveden, seni mahveden benim Nazlı," dedi. Gözlerimi kapattım. "Şimdi arkanı dön ve o silahı bana doğrult..." dedi.

Gözlerimi açtığımda, sözünü hiçbir koşulda ikiletmeyeceğimi anlamıştım. Sağ elimdeki buz gibi metalin namlusunun ucundaki hedef, Bora Karabey'den başkası değildi.

"Herkes dağılsın!" dedi, buyurgan bir tonlamayla. Gözlerimi, kara gözlerinden başka hiçbir yere çeviremiyordum. "Elin titremesin," diye devam etti, bir süre sonra. "Korkma Nazlı. Korkarsan tetiği çekemezsin," diye ekledi.

"Kara..." dedim, samimiyetten uzak bir gülümsemeyle. Kara gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Ya tetiği çekemeyeceğimden çok emindi ya da ölmekten asla korkmuyordu. Ona yaklaşmak ve namluyu tam göğsüne dayayabilmek için sekiz küçük adım atmam gerekmişti. "Ölmek mi istiyorsun?" diye sordum, namluyu göğsüne bile isteye bastırarak.

"Fark etmez," dedi, düz bir ifadeyle.

"Sen zaten öldün," dedim, düz bir ifadeyle. Silahı sıcacık avucunun içine bıraktım ve ağır adımlarla salona girip merdivenlere yöneldim.

♠

"Kara nerede?" diye sordu Gökhan. Karanlık koridora karışan sesi, bir kat aşağıdan geliyordu. Su içmek üzere odadan çıkmak için yanlış bir zamanı seçmiş olmalıydım. "Hah!" dedi Gökhan.

"N'aptın araştırdın mı?" diye sordu Bora.

"Doğru söylüyor, Kara... Caner İstanbul'da... Mehmet de İstanbul'a gelmek üzere yola çıkmış," dedi Gökhan. Ardından sıkıntılı bir nefes verdi. "Anlamıyorum abi!" diye bağırdı, sonrasında. "Anlamıyorum! Bu Seren, ne ara Caner'e aşık olup onun oyuncağı olabilir ki?" Hızlı adımlarla merdivenlerden aşağı indiğimde, Bora ve Gökhan'la burun buruna geldim.

"Caner neden Anıl'a para yatırmış?" diye sordum. İki saat on yedi dakikadır içimi kemiren tek soru buydu.

Bora'nın ifadesiz bakışları gözlerimin en içine değerken, lafa Gökhan girdi. "Bora'nın, Anıl'ın hesabına para yatırması gerekiyormuş... Hastane için... O parayı yatırmamış Seren," dedi Gökhan, kısık bir sesle. Bakışlarım iki saniyeliğine Bora'ya değdi. "Caner'in muhasebecileri olduğunu ve Bora'nın nişan yoğunluğundan dolayı ilgilenemediğini, Caner'in hesabından para yatırılmasını istediğini söylemiş Anıl'a..." diye devam etti Gökhan.

"Beş milyon kadar yüksek bir miktarı nasıl açıklamış peki?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Bora'nın aralarında daha fazla para alışverişi olmasını istemediğini... Bu parayla tamamen idare etmeleri gerektiğini söylemiş," dedi Gökhan. Derin bir nefes aldı. "Muhtemelen Anıl'ın gururu kırıldığı için bundan haberdar olamadın."

"Parayı size göndermesini sağlayacağım... Kafamı topladığımda. Zaten lazım olandan fazlasına dokunmaz Anıl. Bora'nın gönderttiğini sandığı paraya, hastane masrafları dışında el sürmeyecek kadar namusludur," dedim, güçlü bir tonlamayla.

"Caner'i nasıl açıklayacaksın?" diye sordu Bora. Bakışlarımı ona çevirdim. "Kim olduğunu... Neden onun hesabına beş milyon yattığını..." diye ekledi, meraklı bir ifadeyle.

"Gerekirse ona her şeyi anlatarak," dedim, gelişigüzel bir tavırla.

"Her şey?" diye sordu, hafif bir şaşkınlıkla.

"Her şey," dedim, vurgulayarak. Bora, Anıl'a her şeyi anlatmamı kabul etmezdi. Karanlık dünyasının hiçbir şekilde açık edilemeyecek olmasının

yanında, Anıl'ın başlangıçta bir oyun oynadığımızı bilmesine de asla müsaade etmezdi. Fakat şu an bana karşı gelemeyecek noktadaydı. Ağzını açıp tek kelime laf etmemiş ya da edememişti. Bakışlarımı Gökhan'a çevirdim. "Seren, Anıl'ı evden nasıl aramış, hangi gerekçeyle?" diye sordum.

"O aramamış... Melis aramış evden Anıl'ı... Tesadüf tamamen. Konuşuyorlarmış, şarjı bitmek üzere diye evden aramış. O gün sizi bekliyordu ya... Konuştuk Melis'le," dedi Gökhan. Sıkıntılı bir nefes daha verdi. "Caner'in senetlerini de... Ben o gün sayarken, kahve almaya gittiğimde, gözümüzün önünde diğerlerinin içinden çalmış Seren..."

"Aşk... İnsana aptalca şeyler yaptırıyor. Çok da uzak olduğum bir kavram değil," dedim, buruk bir tebessümle.

"Ölüp gidecek ama..." dedi Gökhan, alaylı bir öfkeyle.

"Allah taksiratını affetsin," dedim, düz bir ifadeyle. Bora'nın şaşkın bakışları yüzüme çevrildiğinde, gözlerine bakma ihtiyacı hissetmiştim. Soğukkanlı bir biçimde kurduğum cümle onu hayrete düşürüyor, karşısındaki insanın kim olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Karşısındaki insanı, kendimi, ben de tanımıyordum.

"Biraz yukarıya gelir misin?" dedi Bora, düz bir ifadeyle. Ve hemen ardından, üst kata bağlanan merdivenlere yöneldi. Ağır adımlarla onu takip ettim. Yatak odamıza girdi ve sıkıntılı bir nefes vererek cama doğru yaklaştı. Ellerini ceplerine koydu ve dışarıyı izlemeye başladı.

Tüm dengesizliği belirli bir denge içinde olan, mükemmeliyetçi bir adamdı. Çok bilinmeyenli, çözülmesi zor bir matematik problemiydi. Onunla beraber olmak poker oynamak gibiydi. Zor bir hayatı vardı; ona, yeni günde ne getireceği belli olmuyordu; tıpkı masaya açılacak kartları bilmediğim gibi. Beni çoğu zaman şaşırtmış ve karşıma ne ile çıkacağını önceden hiç bilememiştim; aynı elimdeki kartları önceden bilemediğim gibi. Geldiğimiz noktada Bora, bizi, Caner Kozan'ın blöfüne kurban etmişti.

Eşittik ve birbirimizi dengeliyorduk; çünkü Bora, rakibimizin blöfünü göremeyince ikimiz de kaybetmiştik.

"Nazlı... Ben-" dedi, mahcup bir ifadeyle.

"Boş ver, sus," dedim, lafını keserek.

Bora'nın aralık kalan dudakları bir süre açık kalmıştı. Bir süre birbirimize bakakaldık. Bana yaptığı çirkin imaları tekrar hatırlamak istemiyordum. Bu konuda söyleyebileceği hiçbir şeyi duymak istemiyordum. Lafını

kesmem onu afallatmıştı. Boğazını temizleyip yeniden konuşmaya başlaması biraz zaman aldı. "Ortalık çok karışacak... Öyle böyle değil. Burada güvende olamazsın," dedi, sıkıntılı bir ifadeyle. Yüzünü bana çevirdi. Odada sigara içilmesinden hoşlanmadığına aldırış etmeden bir sigara yaktım. "Seni Trabzon'a götüreceğim Nazlı. Götürmek zorundayım," diye devam etti. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Hiç konuşmadan etmeden olsun istemezdim ama... Mecburum şu an buna," dedi. Vereceğim tepkiye karşı çekinceli durduğunu belli etmekten kaçınmayan bir ifadeye sahipti. Çünkü kendisi de farkındaydı ki bu dediği bir sürgün hayatından başka bir şey değildi.

"Bodrum'a gitmek istiyorum," dedim, kendimden emin bir ifadeyle. Sigaradan derin bir nefesi içime çektiğimde, kara gözleri kısılmıştı. "İnsanın en güvenli olduğu yer... En iyi bildiği yerdir sonuçta," diye devam ettim. Dudakları aralandığında konuşmasına fırsat vermedim: "Bodrum'a götür beni," dedim. Yutkundu. Bunu da beklemediği için, yine ne tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu.

"Tamam," dedi, saniyeler içinde. "Sen nasıl istersen, nerede daha iyi hissedeceksen öyle olsun." Derin bir nefes aldı ve giyinme odasına doğru ilerledi. "Hazırlan. Ben gerekli tedbiri alacağım. Zaten çok sürmeden yanında olacağım," dedi ve giyinme odasının kapısını açtı.

Bir ayağı önde, bir eli hâlâ kapının kulpunda kalakaldı.

Ne beklediğini bilmiyordum ama çoktan topladığım valizlerimi görmeyi de beklemediğine emin olmuştum.

"Hazır mı her şeyin?" diye sordu, mesafeli bir tonlamayla. Yüzünü bana dönmemişti fakat bir türlü odaya da giremiyordu.

"Gerektiği kadar eşya aldım sadece," dedim, kısık bir sesle. "Bir süre yetecek kadar..." Sigarayı söndürdüm ve giyinme odasına doğru ilerledim. Önünden geçtim. Valizlerden küçük olanı elime aldım. "Kalanını taşıması için birisini göndereceğim aşağıdan. Seni aşağıda bekliyorum," dedim ve önce giyinme odasından, sonra da yatak odamızdan çıktım.

♠

"Ne çabuk hazırlandın?" diye sordu Gökhan, şaşkın bir ifadeyle. Yalnızca gözlerine bakmakla yetindiğimde, korkuyla yutkundu. "Zaten hazırdı eşyaların... Hazırlanmıştın," dedi, çok önemli bir şeyin idrakini yaşıyormuşçasına. "Naz sen..." dedi ve tekrar yutkundu. "Sen..." diye devam

etti. "Onu terk mi ediyorsun?" diye sordu, fısıldayarak. Kapıyı açtım ve evden çıktım. Hava benliğimi temizleyecek kadar temiz değildi.

"Yatak odasından valizlerimi taşır mısınız?" diye sordum, adını bilmediğim bir korumaya. Ne Özgür'le ne de Selim'le muhatap olmak istiyordum.

"Naz..." dedi Gökhan, yanıma geldiğinde.

"Selim!" dedi, Bora'nın sesi. Gökhan'ın aralık olan dudakları, Bora'nın yanımıza gelmesiyle kapanmıştı. Bora'nın valizlerimi aşağıya kendisinin indirmiş olması, gidişimi onayladığı anlamına geliyordu. "Bodrum'a gidiyoruz," dedi Bora, Selim'e. "Ekibini kur. Sen ve Özgür, dönüşümlü olarak başında olacaksınız diğerlerinin."

"Abi?" dedi Selim, tereddütlü bir ifadeyle. "Ben seni yalnız bırakamam."

"Arabamı hazırlayın hadi!" dedi Bora, sert bir ifadeyle.

"Abi!" dedi Selim, uyarıcı bir tonlamayla. İlk defa Bora'nın karşısında bu kadar güçlü durduğunu görüyordum. "Şahindağ ile Kozan İstanbul'dayken senin yalnız kalman intihar!"

"Bir daha söylemeyeceğim!" dedi Bora, otoriter bir şekilde. Selim'in bakışları iki saniyeliğine Gökhan'a çevrildikten sonra hızlı adımlarla garaja doğru ilerledi.

"Seren'i ne yapalım?" diye sordu Gökhan, Bora'ya.

"Kasa açık. Al senetleri götür mekana. Sonrasında da konuştuğumuz gibi... Yolun açık olsun!" dedi Bora, bozmadığı sert ifadesiyle. *Bu intihar mı bilmiyorum ama ölüme doğru yürüdüğü kesin Naz.* Gökhan'ın gözlerine yayılan ifade, alacağı cevaba hiç mi hiç şaşırmadığını gösteriyordu. Bora, Gökhan'la yollarını ayırmak konusunda belki de son kararını vermişti ve bununla alakalı konuştuğumuz her şey ziyan olmuştu. Elimdeki küçük valizi de alıp garaja doğru ilerlediğinde arkasından Gökhan'la beraber bakakalmıştık.

"Bu sondu," diye mırıldandı Gökhan. Bomboş bakışlarımı ona çevirdim. "Bir daha onu kimse terk edemeyecek," dedi, buruk bir tebessümle. Kalın duvarlar örüyordu Bora, yeniden. Oysa benim aşmaya çalıştığım, tüm o kalın duvarlar üzerime yıkılırken, tüm umutlarım, karanlığa gömülü hâlde enkazın altında kalmıştı. Gökhan, elini dostça omzuma koydu ve sonrasında bana sımsıkı sarıldı.

Gökhan'dan ayrıldıktan sonra Bora'nın çoktan sürücü koltuğuna oturduğu, çalışır bir vaziyette beni bekleyen arabaya doğru ilerledim. İçinde

zar heykeli bulunan, süs havuzunun fıskiyeli ışıkları gözyaşı döküyordu arkamdan.

Her giden, dönmek üzere gidiyordu aslında. Fakat ben, bu eve döneceksem de artık Bora'ya dönemezdim. Her giden, bir gün dönüyordu belki ama Kara'dan giden, bir daha o topraklara ayak basamıyordu, biliyordum.

Cebimden çıkarttığım küçük kâğıt parçasını Bora'ya uzattım. Gözlerime, elimdekinin ne olduğunu sorarcasına bakarken kâğıda uzandı. Sert fakat bir o kadar da şaşkın kara gözleri, yeşil gözlerime değdiğinde derin bir nefes aldım. "Döneceğimin teminatı," dedim, sesimi güçlü bir tınıya sabitlemeye çalışarak. Çok sevdiğim rakamlardan oluşan sayılardan mahrum ettiğim, altında ıslak imzamın bulunduğu ve bizi ayıran bambaşka bir kâğıt parçasına benzeyen bir senetti Bora'nın, bugün bir kez daha şaşırmasına sebep olan şey. "Seni mağdur etmeyeceğim. Sana söz verdim. 8 Kasım'a dek... Biz bir oyun oynuyoruz. Yedi ayımız kaldı," diye devam ettim.

"Neden boş bir senet?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. Bakışları yeniden elinde tuttuğu senede çevrilmişti.

"Ederimin ne olduğunu sen daha iyi bilirsin çünkü," dedim. Emniyet kemerini bağladım ve arkama yaslandım.

"Bu boş senet bende olduğu sürece, ne istersem onu yapmak zorunda olduğunun farkında mısın?" diye sordu.

"Ben zaten sen ne istersen onu yapıyordum. Bu boş senet, sadece, kaçıp gitmeyeceğim konusunda kendini güvende hissetmen için..." dedim. Gaza yüklendi ve saniyeler içinde evimizin bahçesinden ayrıldık.

♠

Gecenin karasında gizlenen ağaçlar geride kalırken, yaşadığım son bir ayı da geride bıraktığımı hissediyordum. Hiç konuşmadan yaptığımız yolculuğa eşlik eden kara yolunun üzerinde ilerleyen arabanın katettiği her bir kilometre, sanki bizi birbirimizden daha çok uzaklaştırıyordu. Doğup büyüdüğüm eve yaklaştıkça, yaşlanıp ölmek istediğim evden kopuyordum.

Ölü de olsalar bana ait olan hayallerime veda ediyordum.

"Acıktın mı?" diye sordu Bora. Yola çıktığımızdan beri ilk kez konuşuyordu. Buna rağmen sesinde hiçbir pürüz yoktu. Sesi, ayrılığımızın tortularını taşımıyordu.

"Sabah olmak üzere zaten. Muğla'ya girmek üzereyken kahvaltı yaparız," dedim, çatallaşmış bir sesle. Konuştuktan sonra boğazımı temizleme

ihtiyacı hissetmiştim. Sessizlik, yeniden kapkara bir örtü gibi daraltıcı bir şekilde örtülmüştü üzerimize. Az evvel katlanabildiğim bu susma hâli, sesini duyduktan sonra katlanılamaz bir hâl almıştı.

Ayrılıkları sevmiyordum.

Geride kalan an'larımız, arabanın camında bana eşlik ediyordu. Bora'yla bir müddetki her yakınlaşmamızda sayıkladığım Anıl'ın ve ona olan aşkımın, dönüp dolaşıp ayağıma dolanacağını bilmiyordum. Karada da okyanusta da barınamayacak bir tatlı su balığı olduğumu ve ikisiyle de baş edemeyeceğimi yeni anlıyordum.

Kulaklarıma Bora'nın telefon melodisi çarptığında, arabadaki ekranda Gökhan'ın adı yazıyordu.

"Efendim?" dedi Bora.

"Elif kaçırılmış," dedi Gökhan, endişeli bir tonlamayla. "Ne bitmeyen günmüş amına koyayım," diye ekledi, hemen ardından.

Dehşete düşmüş bir vaziyette Bora'ya döndüm. Meraklı bir ifadeyle, "Nereden duydun?" diye sordu.

"Tuzak muzak değil. Kaçırılmış. Eminim. Caner, senetlerin kendisinde olduğunu duyurmuş... Elif'i kaçırmışlar. Senetleri almak istiyorlar Caner'den muhtemelen. Güçlü koz tabii... Ama kim bilmiyorum. Araştırıyorum," dedi Gökhan, telaşla.

"Araba kullanıyorum şimdi," dedi Bora, ifadesiz bir şekilde. Derin bir nefes aldı. "Arayacağım seni birazdan."

"Gidebilirim derhâl İngiltere'ye?" dedi Gökhan, sorarcasına.

"Haber bekle benden," dedi Bora ve telefonu kapattı. Caner'den senetleri almak için neden Elif'i kaçırdıklarını düşündüğümde, aklıma gelen tüm ihtimaller kafamı karıştırıyordu. Bora, yavaşlayarak sağa geçti ve frene bastı. Hızlıca bir numarayı tuşladı. Ekranda isim yazmıyordu.

"Kara?" dedi, karşı taraftaki erkek sesi. Bu Caner'in sesiydi.

"Elif kaçırılmış!" dedi Bora, sert bir ifadeyle.

"Evet... Evet bak, ben bilmiyorum. Hangi orospu çocuğunun bunu yaptığını bilmiyorum. Ama bulacağım... Elif'i kurtaracağım merak etme," dedi Caner, dağılmış bir ses tonuyla. Elif'in iyi olmasını istiyordum fakat Caner ettiğini bulmuştu ve bugün beni ne kadar üzdüyse, şimdi kendisi de bir o kadar üzgündü.

"Karşılığında senden senetleri istiyorlarmış!" dedi Bora, sert bir ifadeyle.

"Evet," dedi Caner. Derin bir nefes aldı. "Yirmi dört saat sürem var. İngiltere'ye gidiyorum. Videoda Elif'i gösterdiler. Onu o hâlde görünce-" dedi ve sıkıntılı bir nefes verdi.

"Yirmi dört saat işlemeye başladı yalnız," dedi Bora. Şaşkınlıkla yutkundum. "Ve sessizlik olur," dedi, sekiz saniye sonrasında. Hemen ardından güçlü ve alaylı bir kahkaha attı.

"Sen... Sen yapmış olamazsın değil mi Kara?" dedi Caner, şaşkınlıkla. Benim de Caner'den bir farkım yoktu.

"Kabul et... Güzel ters köşe," dedi Bora, gülerek. Bu gülüşü, *kötü adam gülüşü* ile bire bir aynıydı.

"Yapamazsın... Yapmış olamazsın Elif'in ne hâlde olduğunu gördüm. Elif'i sen o hâle getirtmiş olamazsın. Yapamazsın Kara!" dedi Caner. Bora cevap vermek yerine, yeniden bir kahkaha attı. "Bu kadar acımasız olamazsın," diye devam etti Caner.

"Sana acımasızlığın ne olduğunu söyleyeyim," dedi Bora, hâlâ neşeli olan ifadesiyle. "Eğer o adresi bulup yirmi üç saat on bir dakika içinde senetleri bırakmazsan, Elif'in mezarının yerini bile öğrenemezsin."

"Elif'i öldüremezsin Kara!" diye bağırdı Caner. Sesinin tüm arabayı doldurmasıyla Bora'nın birkaç saniyeliğine yüzü buruşmuştu. Sonrasında yeniden güçlü bir kahkaha attı.

"Sana neden Kara olamayacağını da söyleyeyim Caner Kozan..." dedi Bora gülerek ve derin bir nefes aldı. "İnsanlara çok fazla anlam yüklüyorsun çünkü," diye devam etti, ciddi bir ifadeyle. "Ağzımdan çıkanı yaparım, bilirsin... Ne sınırlarım vardır ne de korkularım. Yirmi üç saat on dakika sonra senetler benim adamımın eline geçmezse, Elif'le alakalı kafandaki son resim, o videoda gördüğün can yakıcı hâl olacak!" dedi, sert bir ifadeyle ve telefonu kapattı.

Bora, eski nişanlısını öldürecek kadar cani olamazdı.

"Elif'i öldürmeyeceksin?" dedim, sorarcasına. Sesim bana uzaktı. Şaşkındı. Bitkindi.

Bora'nın kapkara bakışları bana çevrildiğinde, oradaki ifadesizlik saatler öncesi kadar karanlıktı. "Caner'e verdiğim süre dolduğunda, ona şifreli bir şekilde gönderdiğimiz adresi bulmuş ve oradaki adamıma senetleri vermişse... Hayır, öldürmeyeceğim," dedi, kapkara bir ifadeyle.

"Ya bulamazsa?" dedim, şaşkınlıkla.

"Umarım bulur," dedi. Caner'den ölesiye nefret ediyordu. Gökhan'ın bile haberi olmayan bir planı ne ara kurguladığını bilmiyordum ama bugün yaşadığımız her şeyin, ona sormadan topladığım valizlerin, gidişimin acısını Caner'den çıkartmak istiyordu. Elif, aynı Anıl gibi ölmeyi hak etmeyecek kadar masumdu; Bora, masum birisine zarar verecek kadar acımasız olamazdı. Hele ki bu masum kişi, bir zamanlar hayatını paylaştığı insanken, bunu asla yapamazdı. Kabul edemiyordum. Gözlerini yola çevirdiğinde, bakışlarımdan rahatsız olduğunu fark etmiştim.

"Bulamazsa?" diye sordum, bir kez daha.

"Bulamazsa, ne dediysem o... Bundan sonra hiç kimseye imtiyaz yok. Hiç kimseye!" dedi, sert bir ifadeyle. Derin bir nefes aldıktan sonra, bakışlarını yeniden bana çevirdi. "Merak etme, bulur... Elif'e çok aşık... Aşık bir insanın ne kadar ileri gidebildiğini sen daha iyi biliyorsundur... Seren'e yaşattığını yaşasın istiyorum sadece, o kadar," dedi, düz bir ifadeyle ve arabayı çalıştırdı.

Peki, Caner'i gördüğü video karşısında dağıtacak ve onu korkutacak kadar ne yaptırtmıştı Elif'e?

170 Gün Önce...

Araba durdu. Hâlâ kapalı olan gözlerime vuran aydınlıktan üzerimize güneş doğduğunu anlayabiliyordum. Tenime rüzgâr değdiğinde, Bora'nın "Uyanmasın sakın," dediğini duydum. Bu direktif, gözlerimi açılmamaları için âdeta mühürlemişti. Çantamın fermuar sesi ilişti kulaklarıma. Daha sonra anahtarların birbirine çarptığını duydum. Oturduğum koltuktan, Bora'nın kolları yardımıyla havalanırken, başım omzuna yerleşmişti.

Bergamot kokusu. Denizden gelen tuzlu meltem. Bahçemizin kokusu. Bodrum. Bergamot kokusu.

Durmuştu. Gözleri neye takılı kalmıştı bilmiyordum. Bedeninin hafifçe döndüğünü hissediyordum. Bir şeye bakıyordu. Bahçemizde bir şeye bakıyordu. Yürümeye başladı. Ağır ağır merdivenleri çıkarken, demir parmaklıklı kapının kilit sesini duydum. Başka birisi, bizim içeriye girmemiz için kapıyı açıyor olmalıydı. Ve bir anda demir kapı, girişteki yükseltinin tırabzanlarına çarptığında güçlü bir ses duyuldu.

"Yavaş!" dedi Bora, azarlarcasına. Kapıyı açan kişinin suçu değildi bu ses. Bilmeden demir parmaklıklı kapının kilidini açan herkes bu hataya düşüyordu. Kapı hızlıca sola doğru gerisin geri fırlıyor ve balkon görünümlü tırabzanlara çarpıyordu. Yerden tavana uzanan, iki cam arasında jaluzi olan, ahşap pervazlı kapımızın açıldığını duydum sonrasında. Bora, yeniden merdivenleri çıkmaya başladı ve bir anda rüzgâr kesildi.

Evime gelmiştik.

Bora, evime ilk kez gelmişti. Ve bunun hakkını vermek istercesine, otuz beş saniye boyunca, hareketsiz bir şekilde durdu. Daha sonra, küçük adımlarla ilerledi. Bergamot kokusu benden uzaklaşırken, altıma yumuşacık koltuğumuzun serildiğini hissettim. Üzerime incecik bir ceket örtüldü hemen sonrasında. Saçlarımın arasında, Bora'nın incecik parmakları dolaşmaya başladı. Nefesi dövmemin hizasına yaklaştı.

"Bittiğini bile söyleyemeyecek kadar nazik bir kalbin var," dedi, fısıldayarak. "Nazlı..." diye devam etti hemen ardından. "Kara ile tanışmanı istemezdim," dedi. Sesinden pişmanlık akıyordu. "Hayallerini öldürmek istemezdim... Özür dilerim," diye ekledi ve dudakları alnıma değdi.

Önce nefesi uzaklaştı. Sonra kokusunu daha az duymaya başladım. Demir kapının kilit sesi çarptı kulaklarıma. Anahtarın fayansa bırakılma sesini duydum sonrasında. Ve cam kapıyı dışarıdan, muhtemelen parmaklıkların arasından çekerek kapattı.

Gitmişti.

Gözlerimin açılmasıyla beraber yanaklarıma yaşlar hücum etmeye başladı. Öylece tavana baktım, gözyaşlarımın arasından. Tavan, duvarlar, karşımdaki pencerenin perdesi çekik olduğu için şu an göremediğim ama orada olduğunu bildiğim ev, Bodrum, Bodrum'daki her şey karaya tezattı. Bembeyazdı.

Benim tanıdığım Kara, Bodrum'dan da beyazdı. Geçmiş zaman. Yakın geçmiş zaman. Kara, bana öyle şeyler söylemişti ki beni hiç tanımadığını anlamıştım. Beni tanımayan Kara'yı ben ne kadar tanıyabilirdim ki?

Gitmişti fakat hâlâ dışarılarda bir yerlerdeydi. Arabası çalışsaydı eğer, duyacağımı biliyordum. Nazik bir kalbim olduğu için değil, gözlerinin içine bakıp bittiğini söyleyemeyeceğim için uyanık olduğumu belli edememiştim. Anlamıştı. Zaten, ona ihanet etmediğimi anlamak dışında, benim hakkımdaki her şeyi, hep, anlamıştı.

Ben anlamamıştım.

Dışarıya karşı, yaptığım her eylemin, beni, Bora'nın tüm özeline sızmaya çalışan alçak bir hain gibi gösterdiğini, güvenilmez bir insan profili çizdiğimi, söz konusu Anıl'sa eğer Bora'ya çok kolay ihanet edebilecek gibi durduğumu anlayamamıştım.

Parmağımda taşıdığım yüzüklerin, oynadığımız oyun yüzünden bu kadar aceleyle takıldığı ayrıntısını aşka düştüğümde unutuvermiştim.

Sarf ettiği sözler için pişmandı. Özür dilemişti. Fakat o sözleri sarf etmesine sebep olan, kalbinin sesini duymak için en derinlere gömdüğü düşünceleriydi. Benim ondan gitme sebebim ağzından çıkanlar değil; bugüne dek ağzından çıkmayanlardı.

Üzerime örttüğü ceketinin cebinde telefon olduğunu yeni fark ediyordum. Yüreğim kadar çaresizce titriyordu. Telefonunu ceketinin cebinde mi unutmuştu? Kıpırdamadım. Telefonun ısrarla titremesine aldırmadan, koltuğun üzerine beni bıraktığı pozisyonu bozmadan, öylece durdum.

Bir anahtarın cam kapıda bıraktığı ses çarptı kulaklarıma.

Telefon. Çalışmayan araba. Telefon. Aşk. Veda. Telefon. Bora.

Yerimden kalktım ve kapıya doğru ilerledim. İki cam arasındaki jaluzi kapalıydı. Kapının önüne ulaştığımda gözlerimden akan yaşları sildim. Eğildim ve Bora'nın biraz evvel, kilitlediği demir kapının parmaklıklarının arasından içeriye bıraktığı anahtarı aldım. Derin bir nefes aldım ve cam kapıyı açtım.

"Uyandırmak istemezdim," dedi. Parmaklıkların arasından, parmaklarımın arasındaki anahtarlığa uzandı ve demir kapıyı dışarıdan açtı. Geriye doğru hızlıca giden kapıyı çarpmasın diye eliyle tuttu ve yavaşça tırabzanlara yasladı.

"Kuşkusuz. Geri geleceğim. Tam gözlerinin karşısına."

"Anıl," dedim, şaşkınlıkla.

Kendimi, bana hem sevinçle hem de merakla bakan deniz gözlü çocuğun kolları arasında bulduğumda, bakış açıma Bora'nın arabası girmişti. Gaz pedalına yüklenilen arabanın lastiklerinin çıkardığı acı ses kulaklarımızı sağır ederken gözlerimi sımsıkı yumdum; Bora, kalbimin üzerinden hızlıca geçip giderken, şah damarım sızlamıştı.

163 Gün Önce...

"Oğlum bi' dur! Kızartacağım onları ben, neden çiğ çiğ yiyorsun?!" diye bağırıyordu Nurcan Teyze.

Kafamı yastığın altına soktum. Uyanmak istemiyordum. "Haydi git de Naz'ı uyandır, börekler neredeyse bitti." *Kalk Naz, emir büyük yerden.* Emirlerden nefret ediyordum. Anıl'ın yerinden kalkıp merdivenlere yönelmesine ve kapıyı çalmasına bir dakika on yedi saniye vardı, bu süre zarfında uyuyabilirdim. Telefon çalmaya başladı. *Anıl, sandığından daha akıllı Naz'cığım.*

Telefonu açar açmaz, "Allah aşkına beş dakika daha," dedim.

"Verdim gitti?" dedi Hande'nin sesi. Ve ardından güçlü kahkahası değdi kulaklarıma.

Gözlerimi açmak zorunda kaldım.

"Günaydın," dedim, mırıldanarak.

"Tünaydın kuzucuğum, hatta utanmasam iyi akşamlar..."

Alaylı bir çıkışla, "Ay sen de sevgilin gibi... Abartıyı o kadar seviyorsun ki yani... Öğlen olduğunu pencereden içeriye giren güneşten anlayabiliyorum," dedim. Hande, minicik bir kahkaha attı.

"Hande Hanım... Ah pardon!" dedi, arkadan gelen bir kadın sesi.

"Bir saniye kuzu," dedi Hande, kahkahasının hemen ardından. "Efendim?" dedi, muhtemelen kendisine seslenen kadına.

"Bora Bey sizden bir rapor istemiş. Eğer hazırsa ben götüreceğim," dedi kadın.

Gözlerimi kapattım.

"Ben akşamüzeri kendisine verecektim onu, bir sorun mu var Buse Hanım?" dedi Hande.

Gözlerimi açtım.

Duyduğum ses şimdi anlam bulmuştu. "Hayır. Kendisiyle bir iş yemeğine katılacağız. Bugün holdinge gelmeyecekmiş... Eğer hazırsa, sizden raporu da almamı rica etti," dedi ODTÜ'lü Buse.

"Bir saniye..." dedi Hande. Sustu. "Merhaba Bora Bey, nasılsınız?" dedi, on altı saniye sonra.

Elimde tuttuğum telefonun bağlı olduğu hattın ucundaki Hande'nin, muhtemelen diğer elinde tuttuğu telefonun bağlı olduğu hattın diğer ucunda Bora vardı. Uzak düşmüştük. Aramıza üçüncü kişiler girmişti. Çok uzak düşmüştük.

Telefonu kapattım.

160 Gün Önce...

Küçük adımlarla yirmi iki saniyede aşağıya indim. İnsanın kendi evinde olmasının en güzel yanı, zifiri karanlıkta dahi yolunu bulabilmesiydi. Mutfaktaki pencereyi açtım. Üçüncü bardak suyumu yudumlarken, rüzgârlı geceye Selim'in sesi karışmıştı.

"Saçmalama oğlum. Bi' sakin ol amına koyayım," diyordu Selim.

"Bırak abi Allah aşkına. Dayanamıyorum, diyorum. Her an aşağılanmaktan, hor görülmekten yoruldum," dedi Özgür sitemli bir sesle.

"Ohoo! Sen Bora Karabey'le çalışmaya çok fazla alışmışsın oğlum... Nazlı bebek misin lan sen? Kendine gel!" dedi Selim, daha sert bir sesle.

"Allah aşkına bana *Nazlı* deme!" dedi Özgür. Derin bir nefes aldı. "Ben Nazlı Hanım'ın stres topu değilim!"

"Stres topusun abiciğim," dedi Selim çıkışarak. "Bora Abi'den çalıştığın her gün için para alıyor musun, alıyorsun. Görev tanımın ne şu an, Nazlı Hanım ne derse onu yapmak... Emir kulusun. Stres topu da olursun, kapıdaki paspas da!"

"Kasıtlı yapıyor abi," dedi Özgür, sitemle. "Benim görev tanımım Bora Bey'e her duyduğumu, her gördüğümü söylemek... Postane olayını söylediğim için bilhassa böyle davranıyor."

"Haksız mı lan?" dedi Selim, kısık sesle. "Haklı çıkmadı mı günün sonunda... Görmüyor musun şimdi ne kadar mutsuz olduğunu. Evden çıkmıyor lan evden! Sen, ben, sebep olmadık ama katmerledik mevzuyu."

"Ben onu bunu bilmem Selim Abi. Nazlı Hanım'ı çekemiyorum artık," dedi Özgür, sert bir ifadeyle. Gülümsedim. *Sen de Özgür'ün çok haklı olduğunu biliyorsun Naz.* Daha çok gülümsedim. Haklı olduğum ama haksızlığa uğradığım o an'a ithafen gülümsedim. İçtiğim dördüncü bardak suyun son yudumuyla beraber pencereyi kapattım.

156 Gün Önce...

Vişne reçeli sürdüğüm ekmeğimin lezzetine doyamıyordum. Televizyon kanallarının birinde rastgele bulduğum eski diziler, sabahın kör vaktinden itibaren dönüp duruyorlardı. Neredeyse lise yıllarımın dizi kahramanları, bitmek bilmeyen kahvaltı keyfimin de kahramanı olmuşlardı bu sabah. *Az evvel "esas oğlan nerede kaldı?" diyordun Naz; ve o sorduğun esas oğlan, bir önceki dizinin esas oğlanıydı. İflah olmaz bir dizi izleyemeyensin! Zira birisi sarışın diğeri ise esmerdi!* Dizi izlemeyi acilen bırakmalıydım.

Kanalları dolaşmaya başladım.

Dizi izleyemiyor olabilirdim fakat magazin izlemek dünyanın en basit eylemi olsa gerekti. Her ne kadar kimin, nerede, kiminle, ne yaptığı ilgimi çekmese de en azından izlediğim dizilerden çok daha günceldi. Zira insan yedinci modelinin çıktığı bir marka telefonun daha üçüncü modeli en üst olan bir zamana ait bir diziyi neden izlerdi ki?

"Ünlülerin gözde tatil beldesi Bodrum'a gittik. Bakalım kameralarımıza kimler, nerede ve nasıl yakalanmış? Bodrum sezonunu en önce kim açmış?"

Bodrum sezonunu açan ünlülere ait magazin haberi ilgi çekiciye benziyordu. *Yapma Allah aşkına Naz!* Kendime bol köpüklü bir Türk kahvesi yaptıktan sonra bu haberi beklemeye başlayabilir ve akıp giden zamana biraz daha eşlik edebilirdim. Nisan'ın 22'si Bodrum sezonunu açmak için çok erkendi fakat işte söz konusu ünlüler bunu bir türlü anlayamıyordu.

"Aşk Bodrum'da yaşanıyor güzelim
Bodrum bana ben Bodrum'a özelim
Senin ile cehenneme giderim
Hayat güzel, devam ediyor" *

"Az sonra..."

---

* Bülent Serttaş'ın *Bodrum Akşamları* adlı şarkısının sözleri.

Bakır cezveye bir kaşık Türk kahvesi, bir buçuk kesme şeker ve de bir kahve fincanı su koydum.

"Geçtiğimiz günlerde nişanlanan ünlü iş adamı Bora Karabey'in Kuruçeşme'de bir mekanda verdiği davete, iş ve cemiyet hayatından bir çok ünlü isim akın etti. Düşman çatlatan nişan töreninden en özel görüntülerini ekrana getiriyoruz ve neler yaşanmış hep birlikte izliyoruz."

Ocağın altını yaktım ve cezveyi ocağın üzerine koydum.

"Ben bal arısı gibiydim senden önce
Bak pervanelere döndüm, seni görünce
Yana yana kül olsam her an, yine de senden ayrılamam
Yoluna adadım ömrümü ben sensiz olamam
Yana yana kül olsam her an, yine de senden ayrılamam
Bin yıl yaşasam yine sana doyamam
Sana gönlümü verdim ey nazlı güzel
Seni almazsam, gözlerim açık gider"

Karıştırmadığımda daha lezzetli olduğunu bildiğim bakır cezvedeki kahveye metal kaşığı soktum ve karıştırmaya başladım.

"Özellikle çapkınlığı çok kez gündem olan ve bugüne dek ismi birçok kişiyle birlikte anılan ünlü iş adamı Bora Karabey, geçtiğimiz ay, özel bir doğum günü davetine, gizemli bir güzelle katılmış ve magazinlere bomba gibi düşmüştü. Akıllarda, 'Hayatında biri mi var?' sorusunu bırakan Karabey, bundan kısa bir süre sonra, bir gece kulübü çıkışı, objektiflere alkolü fazla kaçırmış bir şekilde sarışın bir güzelle görüntü verince kafaları karıştırmıştı. Bu geceden tam otuz altı saat sonra ise Karabey, herkesi şaşırtarak, daha evvel doğum günü partisine katıldığı gizemli güzelle, arabasına binerken çok samimi bir şekilde görüntü verince ortalık karışmıştı ve Karabey bir basın açıklamasında bulunarak her şeyi netleştirmişti. Şimdi o açıklamayı hatırlayalım:

'Cumartesi gecesi, bir eğlence mekanı çıkışı izinsizce görüntülendiğim ve daha evvel de birçok kez magazin muhabirleri tarafından hakkımızda yersiz yakıştırmalar yapılan kişi çok kıymetli dostum Ceren Zorel'dir. Kendisi, yakında, Arda Korkut'la evlenmek üzeredir.'

Fakat Bora Karabey'in kamuoyuna yaptığı açıklama bununla sınırlı değildi. Çünkü, bu kez hakkında çıkan yalan haberlerin onu sinirlendirmesinin başka bir sebebi vardı.

'Maruz kaldığımız haberler gerek Ceren Zorel ve Arda Korkut'u; gerek de iki hafta sonra nişan töreni gerçekleştireceğimiz müstakbel eşim ve beni oldukça rahatsız etmiştir. Bu konudaki gerekli işlemler avukatlarımız tarafından yapılacaktır. Kamuoyuna önemle arz ederim. Bora Karabey.'"

"Sen... O nişanın... Oynadığımız oyun yüzünden bu kadar aceleye geldiğini çok iyi biliyorsun. Sakın bana bununla gelme! Sakın!"

Taşan kahveye aldırmadan salona ilerledim.

"Bu açıklamadan iki hafta sonra Bora Karabey'in, aile arasında sade bir nişan töreni yapacağı iddiaları ortaya atılırken, bir diğer merak konusu da müstakbel eşinin kim olduğuydu..."

Hayatımda ilk kez, korku filmleri gerçek olsun istemiştim; ekrandan elini uzatsın ve beni tutsun.

♠

"Buyurun Nazlı Hanım," dedi Selim. Gecenin kör vaktinde bahçeye çıkmamı yadırgamıştı. Beni görünce, Özgür'le beraber oturdukları masamızdan alelacele kalktılar.

Emredici bir ifadeyle, "Herkesi topla!" dedim. Özgür'ün kaçamak sitemli bakışlarını sezmek, içimdeki öfkeli ve buyurgan kişiliği daha çok besliyordu. Selim, söylediğimi yadırgasa da bahçede on bir adamın toplanması yalnızca iki dakika yirmi sekiz saniye sürmüştü.

"Buyurun," dedi Selim yeniden.

Sert bir ifadeyle, "Kalan herkes nerede?!" diye sordum.

"Uyuyorlar Nazlı Hanım. Nöbet değişimine iki saat var daha..." dedi Selim.

"Yarından itibaren... Senin dışındaki herkes İstanbul'a dönüyor Selim!"

Selim merakla, "Bora Abi'nin bundan haberi var mı?" diye sordu. Üstelik, en az benim kadar iyi bir şekilde, bundan hiç kimsenin haberdar olmadığını çok iyi biliyordu. Bu bir ikazdı; oldukça samimi bir ifadeyle, bana durmam gereken yeri hatırlatıyordu.

"Herkes İstanbul'a döndüğünde haberi olur!" dedim, sert bir ifadeyle. Bakışlarım Özgür'e kaydı. Gülümseyerek, "Ve sen..." dedim. "Seni kovuyorum Özgür. Artık bizimle çalışmayacaksın!"

Özgür'ün bakışlarına yerleşen şaşkınlık beni tatmin etmeye yetmiyordu. "Ben sizin için değil... Bora Bey için çalışıyorum Nazlı Hanım." Kendisini benim kovamayacağımı iddia etmekten asla çekinmiyordu.

Tehditkâr bir ifadeyle, "Ben seni kovuyorsam... Bora Bey'in de seni çalıştırmaz... Hele ki... Geceleri... Benim dedikodumu yaptığını ve beni çekemediğini öğrenirse..." dedim.

Selim araya girerek, "Uzatma Özgür," dedi. Bakışlarım Selim'e kaydığında, "Haklısınız Nazlı Hanım," diye devam etti.

Bir kez daha bakışlarımı öfkeli olduğu fazlasıyla belli olan Özgür'e çevirdim. Yaşadığım hiçbir şey onun suçu değildi biliyordum ama canım öyle yanıyordu ki, herkesin canı yansın istiyordum.

155 Gün Önce...

"Ooo Naz," dedi, Osman Amca. Bahçede Selim'le beraber, bir yandan kahve içiyor bir yandan da tavla oynuyorlardı. Selim, beni görür görmez ayağa fırlamış ve bir patron karşısında nasıl konum alınması gerekiyorsa, öyle konum almıştı.

İçten bir ifadeyle, "Rahatsız olma Selim," dedim.

"Gel, otur bizimle," dedi Osman Amca. Selim ise hâlâ oturup oturmaması konusunda emin olamıyordu.

"Yok... Çocuklar geçecek şimdi... Onları bekliyorum," dedim gülümseyerek. "Balkondan gördüm. Geçecekler şimdi buradan."

"Oldum olası çok severdin 23 Nisan'ları," dedi Osman Amca, tebessüm ederek. Selim, yeniden Osman Amca'nın karşısına oturmuştu. Bakışlarımı etrafta gezdirdim, çalışanların hiçbiri yoktu. Sözümü dinlemişlerdi. *Acaba Bora, senin bu hükmünü nasıl karşıladı Naz?*

"Çocuklar!" dedim neşeyle. Bazı tarihler, insanı geçmişine götürüyor ve belirli bir hissi yüreğinde her zaman hissetmesini sağlıyordu. Bugün de öyle bir gündü. İnsanın, neşe dolmasına yetiyordu. Üzerlerinde forma olan ikisi kız biri erkek üç çocuk, benim sesimi duyduklarında benim yanıma doğru geldiler. Ellerinde Türk bayraklarıyla oldukça mutlu görünüyorlardı. "Tören nasıl geçti?" diye sordum.

"Çok güzeldi. Ben şiir okudum," dedi, saçları yandan iki örgü olan sarışın kız.

"Aferin sana... Nerede oturuyorsunuz siz?"

"Yan sokakta," dedi, saçları kısacık olan kız.

"Ben de bu evde oturuyorum," dedim, önünde bulunduğum evi göstererek. "Ne zaman isterseniz ödevlerinize yardım ederim!"

"Matematik ödevlerimize bile mi?" dedi mavi gözlü erkek çocuğu.

"Evet," dedim, kafasını severken. "Benim adım Naz... Ne zaman isterseniz, buraya gelebilirsiniz." Cebimdeki telefonun titrediğini hissettim. Aldırmadan çocukları teker teker öptüm ve onlara birer tane çikolata verdim. "Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramımız kutlu olsun," dedim gülümseyerek. Çocuklar yanımdan uzaklaşırken, arkalarından el salladım.

Gökhan arıyordu.

O günden sonra, on beş gün sonra, ilk kez arıyordu.

"Efendim?" dedim, dümdüz bir ses tonuyla. Selim ve Osman Amca'nın önünden geçerek eve doğru ilerledim.

"Merhaba Nazlı Hanım, nasılsınız?" dedi Gökhan, mesafeli bir tonlamayla.

Şaşkınlıkla, "Teşekkürler, siz?" dedim.

"Çok teşekkürler," dedi Gökhan, abartılı bir neşeyle. "Çalışanlarımdan birinin işine son vermişsiniz de... Sebebini merak ediyorum. Müşteri memnuniyeti bizim için çok ama çok önemlidir."

Küçük bir kahkaha attım. "Anlaşamadık," dedim.

"Özgür'ü ben de pek sevmem. Bana da bazı hadsizlikler yapmıştı... Malumunuz olduğu üzere..." dedi, düz bir ifadeyle. Beni kendisinin zorla kumarhaneye götürdüğü akşam, Özgür'ün onu hiçe saymasından bahsediyordu. "Fakat kendisi bilhassa sizi çok sever ve sayardı. Anlaşamadığınız konu nedir? Güvenlik şirketimdeki çalışanlarımın yerleştirildiği kişilerle olan ilişkileri benim için hassas bir konu da..." dedi, dalga geçercesine.

Boğazımı temizlediğimde yeteri kadar ciddileşmiştim. "Umarım... Kendisi için daha iyi bir konum bulursunuz," dedim.

"Aaa... Şirketimiz yalnızca Bora Karabey'e hizmet vermektedir. Siz Özgür'ün işine son verdiğinizde, ben ona başka bir konum bulamıyorum ne yazık ki," dedi, meraklı bir ifadeyle. Fakat bu konuda tavrım netti: Özgür'ü yeniden işe almayacaktım.

"Öyleyse umarım hayat karşısına başka işler çıkartır."

"Sorun ne?" diye sordu Gökhan. Aslında sorunun ne olduğu ortadaydı fakat görmezden gelmeyi seçiyordu.

"Sorun morun yok. Ne diyorsam o, o kadar," dedim.

"Tazminatını ödememizi istedi Bora. Fakat ben, öncesinde bi' seninle konuşmak istedim. Özgür iyi çocuktur," dedi ağzımı ararcasına.

"Tazminat falan vermeyecek kimse Özgür'e!" dedim, sert bir ifadeyle. Belki de artık birileri tarafından çekilmeyen kişi olmaya dayanamıyordum. "Siz çalışanlarınızla nasıl bir sözleşme yapıyorsunuz bilmiyorum ama... Hakkımda yersiz laflar etmesi, işten atılması için haklı bir sebep. Beni çekemiyormuş kendisi. Ben de işine son verdim. Nokta!"

"Sana yaptığı saygısızlığın açıklanabilir bir tarafı yok. Anlıyorum. Fakat sana yaptığı saygısızlık yalnızca işinden olmasıyla sonuçlanmaz," dedi.

"Orası beni alakadar etmez. Özgür, üzerine bu kadar düşünmem gereken birisi değil," dedim ve sıkıntılı bir nefes verdim.

"Peki Naz... Nasıl istersen," dedi Gökhan.

"Gökhan," dedi bir ses. Varlığını herkesleştirdiğim, gözden uzak ettiğim ama gönlümü hâlâ uğuldatan ve kana cana büründüğünde yokluğunun acısına tahammül edemediğim bir ses. "Telefonda mısın pardon," diye devam etti.

"Naz'la konuşuyorum," dedi Gökhan. Fakat bu cümlesinin üzerine muhtemelen kulaklarına çarpan *dıt dıt dıt dııt* sesiyle, hattın ucundaki Naz'ın kendisini terk ettiğini anlamıştı.

154 Gün Önce...

Maşa yardımıyla daha fazla dalgalandırdığım saçlarımdaki bukleler, ben hareket ettikçe ahenkle dans ediyorlardı. Aynanın karşısına geçtim. Sigaramdan son bir duman daha aldım ve kül tablasında söndürdüm. Rimel sürmeliydim. Kapının önce tıklatıldığını ve ardından açıldığını duydum.

"Anıl?" diye seslendim.

"Benim," dedi Anıl.

"Yukarıdayım." Rimelle kirpiklerimi şekillendirmeye başladım. Adım sesleri odama doğru yaklaşıp, aralık olan kapı ardına dek açıldığında, odayı bir ıslık sesi doldurdu. Gözlerimi kirpiklerimden ayırmadan gülümsedim.

"İnanılmaz olmuşsun güzelim," dedi Anıl, hayranlık dolu bir tonlamayla. Kurduğu cümle kalbimin daha hızlı çarpmasına sebep olmuştu. Rimeli sürdükten sonra, kül tablasının yanındaki uzun küpeleri dikkatlice kulağıma geçirdim. "Maşallah vallahi, nazar değmesin..." diye ekledi Anıl. Gözüm, kolumdaki nazarlığa takıldı. Gülsüm Babaanne'nin amacını destekleyememiş ve Bora'yla beni nazardan koruyamamıştı.

Aynanın karşısından ayrıldım ve yatağın üzerine oturarak topuklu ayakkabılarımı giydim. Anıl'ın kapıya yaslanıp beni izlediğini ayaklarından anlayabiliyordum. Heyecanım katbekat artıyor; ayakkabının bileğindeki ince şeridi bağlamam zorlaşıyordu. *Sakin ol Naz. Anıl işte. Bildiğin deniz gözler. 8 Nisan'dan beri yüz yirmi dokuz kez baktın zaten gözlerine uzun uzun.*

"Yardım edeyim," dedi Anıl, incecik bir sesle. Bir dizini yere koyarak eğildi ve ayakkabılarımın klipslerini büyük bir özenle halkalarından geçirerek bağlamaya başladı. Sarı saçları, odamdaki beyaz ışığın altında oldukça güzel görünüyordu. "Tamamdır," dedi. Ondan evvel yataktan kalktım. Son bir kez daha ayna karşısında kolsuz, mor, kabarık etekli kısa elbiseme göz değdirdim. "Alt tarafı yemek yiyeceğiz güzelim," dedi. Derin bir nefes aldığımda ona döndüm. Bakışları kot montumdaydı, giymem için bana uzatıyordu. Giymeme yardımcı olmasına izin verdim. "Çıkabiliriz," dedi, tok bir sesle.

Ve en sonunda kaçınılmaz an'daydık, yüz otuzuncu kez göz göze geldik.

Yorgun olduğu için bir denizin akşamüstü tonlarına sahip gözleri yine de çok güzeldi. Soğuktu. Bu soğukluk, her zamanki gibiydi. Ve ben bu soğukluğa aşıktım. Bir zamanlar... Bir zamanlar bakmalara doyamadığım deniz gözler şimdi yalnızca maviydi ve gözlerinde soğuk olmalarına rağmen içimi yakan kıvılcım artık yoktu.

Direnme Naz. 8 Nisan'dan beri, her göz göze geldiğinizde bir şeyler hissetmek istiyorsun ama artık çok geç. Geçti Anıl faslı senden. Kabul et. Sen başka gözlere aitsin artık; kapkara gözlere...

Kapkara gözlerin bana iğrenerek baktığını unutamıyordum.

152 Gün Önce...

Sitemli bir ifadeyle, "Zaten çok yoruluyorsun fizyoterapide... Gözlerinin feri gitti oğlum. Keşke yalnız çıksaydım ben yürüyüşe," dedim. Evde tedaviye devam edebileceği için Boston'daki hastaneden taburcu edilmişti ve fakat hâlâ tam iyileşmiş sayılmazdı.

"Naz, yürüyüşe çıktık ama saatlerdir iskelede oturuyoruz farkında mısın?" dedi Anıl, benim gibi sitemli bir ifadeyle. Taburcu olacağını hiç kimseye söylememiş ve bize sürpriz yapmak istemişti. Eğer ben Bodrum'a gelmeseydim; o İstanbul'a gelecekti.

Kaşlarımı çattım. "Kırk iki dakika on yedi saniye oldu henüz."

"Düşün artık yanında nasıl dakikalar geçmiyorsa," dedi, muzip bir ifadeyle. Dakikaların geçmeme lüksü yoktu. İnsan yalnızca çok mutsuz olduğunda geçen dakikaları zihninde yavaşlatıyor ve zamanı geçmiyor zannediyordu.

"Yaşadığım bir ay o kadar hızlı geçti ki... Ve de o kadar dolu dolu. Sanki bir gün gibi ama bir seneye eş değer. Algı çok garip bir duygu değil mi sence de?" diye sordum gözlerimi denizden ayırmadan.

"Ohooo..." dedi Anıl, gülerek. "Algı hakkında mı konuşacağız gerçekten?" *Naz'ın da derdi algı konuşmak değil Anıl. Algıları bir an için ona Bora'yı hatırlattı ve doğrudan geri vitese bağladı.*

"Özlemişim seni," dedim.

Anıl kendinden emin bir ifadeyle, "Benden daha çok özlediklerin var tabii," dedi. Bakışlarımı ona çevirdim. Rengi gecenin karanlığında belli olmayan gözlerinde bir ışıltı, yüzünde ise hoş bir tebessüm vardı.

"Sen yokken... Senden daha çok kimi özleyebilirim?" dedim şaşkınlıkla.

"Hadi ama Naz... Günleri devire devire tüketiyoruz. İki haftayı geçti ama henüz adını andığını duymadım," dedi. Bakışlarıma nasıl bir ifadenin yayıldığını bilmiyordum ama Anıl'ın bakışlarına hafif bir şaşkınlık hâkim olmuştu. "Bora'dan bahsediyorum," diye devam etti. Henüz algılarım, Bora'dan bahsettiğini anlamayacak kadar kapanmamıştı. Fakat ben, Bora'dan bahsetmek istediğime emin değildim.

"Mayıs gelsin... Buralar daha güzel olacak," dedim, konuyu değiştirmek istediğimi açık açık belli ederek.

"Bir ayda nişan yapacak kadar aşık oldun... Her ne yaşadıysanız ve sonu her ne için hüsranla sonuçlanmış olursa olsun, nişanlın olduğu gerçeğini şıp diye silemezsin," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Ben o nişanın, oynadığımız oyun yüzünden bu kadar aceleye geldiğini gayet iyi biliyoru-" dedim, dan diye. Ağzımdan çıkan ezber sözcükler, rüyalarıma kadar giren kalıplaşmış bir cümleye dökülüp de kulağıma çarptığında, toparlamam için fazlasıyla geç olmuş muydu gerçekten?

Anıl şaşkınlıkla, "Anlamadım," dedi. Dışarıdan bakan birisinin algıları için bu ancak bir dizi senaryosu ya da bir roman konusu olabilirdi belki de. *Anlamaması daha sağlıklı zaten Naz.*

"Gidelim mi Anıl? Ben üşüdüm," dedim, kısık bir sesle. Cevabını beklemeden de ayağa kalktım ve yürümeye başladım.

"Hop hop hop!" dedi, Anıl'ın arkamdan gelen ikaz dolu sesi. Durdum. "Fizyoterapi devam ediyor. Zaten çok yorgunum... Kaçmak adına uçup gitme," dedi, bana yaklaşırken. Yüzünü yüzümle hizaladı en sonunda. Sert bir ifadeyle, "Ne oyunundan bahsediyorsun sen?" diye sordu.

"21," dedim, soğukkanlı bir ifadeyle. Anıl'ın kaşları çatıldı. "Matematiğim yetmedi," dedim. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Aşka matematik yetmiyormuş deniz gözlü çocuk." Arkamı döndüm ve yürümeye devam ettim.

İskelenin başına geldiğimizde göz göze geldiğim Selim'e bile Anıl'a duyduğum sevgiden daha çok sevgi hissettiğimi düşünmem de bir tür algıda seçicilik olmalıydı. Anıl benim çocukluğumken, yolumu Bora'ya çıkardığı için miydi ona karşı içimde farkında olmadan biriktirdiğim öfke? Yeni açmaya başlayan begonvillerin önünden geçerek, sessiz geceye adım seslerimizi sığdırdık. Marinayı geçtikten sonra çıkmaya başladığımız yokuşun altıncı dakika yirmi yedinci saniyesindeki ilk düzlükte evimize varmıştık.

Soğuk, buz gibi, aynı gözleri gibi bir *iyi geceler* ile noktaladığım akşam, aynı bundan evvelki akşamlarım gibi, bundan sonraki tüm akşamlarımın da kısa bir özeti gibi gelmişti.

149 Gün Önce...

Merdivenlerden inerken bahçemizdeki bergamot ağacının kırık küçücük dalına takılmıştı gözlerim. Dalın kırıldığını ilk kez görmüyordum fakat sanırım bir ağaçtan dahi hıncımı almaya çalışmaya bir son vermek zorunda hissediyordum. *Aynen öyle Naz. Bora, balıklarınızı aç ve susuz bıraksa senin hoşuna gider mi?* Karaya bizzat vurduğumdan beri her balığın bir gün öleceğini daha iyi anlamıştım. *Beni kandırma Naz. Ben Bora'yı ne kadar çok sevdiğini, canının nasıl acıdığını ve o balıkların yaşıyor olması için dua ettiğini gayet iyi biliyorum.*

"Nazlı Hanım," dedi Selim. Üç dakika on yedi saniyedir kırık küçük bir dala bakarak ne yapıyor olduğumu kestiremiyordu. İnsanın, bir bergamot ağacına bakarak kendi kendine çatışmalar yaşaması normal değildi belki de.

"Efendim," dedim, gözlerimi kendi odamdan her gece çaresizce izlediğim, kendi ellerimle diktiğim yalnız başına duran bergamot ağacımdan ayırmayarak. "Benimle arkadaş olsun istemiştim... O yüzden yalnız bırakmıştım onu. Bencillik," dedim, mırıldanarak.

"Efendim?" dedi Selim, şaşkınlıkla. *Deli olduğun konusunda kesinlikle emin olacak Naz.*

Bakışlarımı cevap alamayacağını belli edercesine Selim'e çevirdim. "Eee... Bugün için planınız nedir?" diye sordu. Kaşlarım çatıldı. Daha evvel planlarımı asla merak etmeyen Selim'in başına taş düşmüş olmalıydı. Bakışlarım soru sorarcasına bir hâle büründüğünde, "Evden çıkmayacaksanız... Birkaç saat sizden izin istiyorum," diye devam etti.

"Çok şükür, insani bir tepki verdin Selim," dedim, gülerek. Selim'in dudaklarında gördüğüm tebessüm ile şaşkınlığım biraz daha artmıştı. Derin bir nefes aldım. "Evdeyim, git ve Bodrum'un tadını çıkart," dedim. Selim, başıyla beni onayladıktan sonra hızlı adımlarla yanımdan ayrıldı.

Anılların evinin aşağısındaki yüklüğe indim. Osman Amca'nın bahçe malzemelerine ait tuttuğu dolabın içinden bergamot ağacıma iyi gelecek toprak, gübre ve turunç ağaçlarını canlandırması için kullandığını bildiğim ilaçlı suyu aldım. Özenle, aşkla, özlemle ve de merhametle bergamot

ağacıma, biricik arkadaşının yanında olduğunu kanıtladım. Şimdi, ikimiz de daha iyiydik. Anneannemin bahçesindeki gibi buram buram tuzlu meltem kokusu eşlik etmiyordu bize ama daha iyiydik.

Acaba arkadaşımın, yeryüzündeki kendi cinsine ait diğer arkadaşlarından elde edilen esansla beraber denizden esen tuzlu meltemle bütünleşen adam nasıldı?



İçinde kahve olan bir tatlı kaşığına iki dakika on yedi saniyedir bakıyordum. Ben tatlı kaşığına nasıl bakıyorsam, tezgâhın üzerindeki çay kavanozunun da bana baktığını hissediyordum. *Bir bardak çay içmeyeli ne kadar oldu Naz?* Bizim evimizdeki çay kavanozu bile bergamot kokardı. Bergamot kokusunu almaya hazır olup olmadığımı bilmiyordum. *Sanki Anıllarla kahvaltı yaparken, onların içtiği çay burnunun direğini hiç sızlatmıyor Naz! Sen az evvel, bahçenizdeki bergamot ağacını iyileştirmedin mi?* Tatlı kaşığını olduğu gibi bıraktığımda, kahve tezgâhın üzerine dökülmüştü. Çay kavanozunun kapağını açtım. Daha fazla bergamot kokusu solumak için, oldukça yavaş bir şekilde çay demlemeye başladım.



Zehir diye de tabir edilen sigara ile tanıştığımda, on sekizinci yaşımı doldurmuştum. Hiç şüphesiz Anıl'ın sigara içiyor oluşu, aşktan daralan beynimi ele geçirmiş ve devamını getirmişti. Hiçbir zaman çok sigara içen bir insan olmamama rağmen, en çok sigarayı, insanın aşıkken tükettiğini bana aşktan daralan beynim bir kez daha kanıtlamıştı. Günde kaç paket açtığımı, kaç dal sigarayı sırf yakmak için yaktığımı dahi sayamıyordum. Saymayınca da işler karışıyordu ve paketimin bittiğini bile fark etmiyordum.

Günler sonra ilk kez çay demlemiştim. Bergamot kokusuna sigara dumanı karışmazsa, bu çayı asla içemezdim ve benim şu an sigaram yoktu. Bakkala kadar gitmesini rica edeceğim Selim, bir dal sigara isteyeceğim Anıl yoktu. Bodrum'un akşamüzeri vakitlerinde, iki evin yerleştiği koca bahçede yapayalnızdım. Adımlarım, beynimden komut almayı beklemeden, beni bakkal Naci Amca'ya kadar taşıdı fakat sigaramı bulamadım. Adımlarım, bu duruma asla bozulmamış olacak ki sahile kadar ilerledi.

"Ohoo n'apıyorsun kızım burada, gelsene kafeye," dedi Ümit. Bodrum'daki lisemden arkadaşım Cenk'in abisi, önünde amaçsızca denizi izleyerek sigara içtiğim ve artık Yalıkavak'ın en pahalı yerlerinden birisi hâline gelen kafenin sahibiydi.

"Olur," dedim. Nisanın son günlerinde olduğumuz için fazla kalabalık olmayan, denizle arasında bir caddelik mesafe olan, küçük ve şık bir yerdi burası. "O zaman bir çayını içerim," diye devam ettim, kendime oturacak bir yer ararken.

"Naz!" diye seslenen grubu görmezden gelme şansım olmadığı için, adımlarım üç haftadır itinayla kaçtığım, gördüğümde ayaküstü selamlaşıp sohbet fazla ilerlemeden uzaklaştığım arkadaşlarımın masasına doğru benden bağımsızca ilerledi. Küçük yerde yaşamanın bazı kuralları vardı; herkes herkesi tanıyordu ve bir süre sonra arkadaşlarının arkadaşları da senin arkadaşın oluyordu. *Belki de hiçbiri senin arkadaşın bile değil Naz, yalnızca tanıdıkların...*

"Eee Naz, otel hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye sordu Gizem. Turizm mezunu olduğu için yeniden Bodrum'a yerleştiğini savunsa bile, tüm Yalıkavak yerlisi, aldatıldığı için kocasından ayrıldığını, çocuğuyla baş başa kalınca da annesiyle babasının evine geri döndüğünü biliyordu. *Tıpkı senin, nişanlınla aranda bir sorun olduğunu da şu anda herkesin tahmin ettiği ve hatta bildiği gibi Naz!*

"Biz Bora ile iş konuşmuyoruz," dedim, lafı ağzımda geveleyerek. Bu bir yalandı. Biz Bora ile artık hiç konuşmuyorduk.

"Başvurdum ben Hôtel Le Huit'e... Yöneticilik pozisyonu olmaz belki ama artık ne olursa... Sen bir el atarsın benim için herhalde?" dedi Gizem, yapmacık bir şekilde gülümseyerek. Fakat benim dikkatim dağılmıştı. Aniden masadan kalktım ve kafeden dışarıya çıktım. Gözlerim beni yanıltmıyordu. Sahil tarafında, kafeye doğru yürüyen kişi Özgür'ün ta kendisiydi.

"Senin hâlâ burada ne işin var?!" diye sordum, öfkeyle. Özgür'ün beni karşısında görmeyi beklemediği, ela gözlerindeki şaşkınlıktan belliydi.

Özgür şaşkınlığını üzerinden atar atmaz, "Bora Bey için geldim Nazlı Hanım," dedi.

"Beni mi izliyorsunuz uzaktan hâlâ? Ben senin işine son verdim!" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Hayır Nazlı Hanım," dedi Özgür, tüm çekilmez tavrıma rağmen sakinliğini koruyarak. "Bora Bey'le beraber üç gündür Bodrum'dayız." Göz-

lerime üç saniye baktıktan sonra, "İzninizle," dedi ve yanımdan geçip giderek yürümeye devam etti.

Caddeden yirmi yedi araba geçti. On yedisi beyaz, altı tanesi siyah, iki tanesi kırmızı, bir tanesi gri, bir tanesi yeşildi. Dördü sarışın, altısı esmer, yedisi kumral on yedi kadın; on dördü esmer, biri kumral on beş erkek; üçü esmer, birisi kızıl dört çocuk gördüm.

Yetmiş bir tane küçük ve kırk dört tane büyük yatın bağlı olduğu marinadan geçerken, adı "Le Pique" olan yatın önünde durmuştum.

Güzel günler denizin üzerinde sallanırken, bir kez daha kendimi terk ettiğimi hissetmiştim.

♠

"İyi geceler Nazlı Hanım," dedi Selim. Sanki arabadan iner inmez bahçede benimle karşılaşacağını biliyor gibiydi.

İmalı bir ifadeyle, "Hoş geldin..." dedim. *Selim'e ima yapmaya hiç ama hiç hakkın yok Naz!*

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu, vazifesini bana hatırlatır bir ifadeyle.

"Sigaram bitmişti... Ama sen olmadığın için ben sahile indim. Çarşıya... Tek başıma dışarı çıkmamın problem olduğunu zannediyordum... Bu kadar gecikeceğini bilmiyordum... Neredeydin?"

"Bora Bey'le beraberdim," dedi. İki saniye gözlerimin içinde bir tepki aradıktan sonra derin bir nefes aldı. "Yemek yedik... Yatta... Ara sıra bir araya geliriz zaten fakat bu akşam, Özgür için veda yemeği yedik." Hiçbir tepki vermeden Selim'i dinliyor ve bakışlarımı gözlerinden çekmiyordum. "Ay sonuna kadar yanında kalmasını istemişti Bora Bey... Bora Bey'in otelle alakalı toplantıları vardı, beraber geldiler. Özgür zaten burada, memleketinde yaşayacak artık eşiyle birlikte."

"Özgür... Bodrumlu mu?" diye sordum şaşkınlıkla. *Memleketlinin, memleketlisini hiç tanımadan seveceğine inanmazdım ama galiba sen Özgür'ü bu yüzden sevdin Naz!*

"Evet," dedi Selim, tebessüm ederek. "Bitezli... Üç sene evvel evlendi Özgür. Evlenince okulu da bıraktı. Ben yerleştirdim Bora Bey'in yanına onu... Tahsili yok ama çok efendi çocuk... Dört buçuk aylık bebekleri var, yeni baba oldu. Şimdi işsiz kalınca, İstanbul'da geçinmesi zor, iş bulması zor... Babadan kalma eve yerleştiler karısıyla beraber. Balıkçılık baba mes-

leğiymiş..." dedi, buruk bir şekilde gülümseyerek. *Vicdan azabı çekmen için mükemmel bir gece Naz!*

"Ben marinaya gidiyorum," dedim, yerimden kalkarak. Marinada ne yapacağımı, Bora'ya ne diyeceğimi ya da üç hafta sonra ilk kez karşılaşmamızın Özgür'le alakalı olmasının tarafından nasıl bir tepki alacağını bilemiyordum ama Özgür'e biçtiğim ceza çok fazlaydı.

"Bora Bey'in yanına mı?" diye sordu Selim, ben kapıya yöneldiğimde. Durmadım. Durursam, vazgeçerdim. Durursam, üç gündür burada olmasına rağmen yanıma neden gelmediği üzerine düşünür ve marinaya gidemezdim. Durmadım.

Selim, "Bora Bey, iki saat önce İstanbul'a döndü Nazlı Hanım," dediğinde bile durmadım.

Marinaya kadar gittim. Üzerinde "Le Pique" yazan yata adım attım. Yatak odasına gittim. Yorganı kaldırdım ve yatağa girdim. Denizden gelen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu o kadar tazeydi ki, gün içinde bu yatağa girmiş olabileceğini düşündüğümde gözyaşlarım durdurulamaz derecede akıyor ve onun yastığına karışıyordu.

Çok özlemiştim...

147 Gün Önce...

Bodrum'daki her ev gibi beyaz fakat şimdilerdeki evlere göre oldukça eski, dökük ve de dört buçuk aylık bir bebeğin yaşaması için oldukça rutubetli duran bir evin kapısında kalakalmıştım. Zile asla basamayacağımı fark eden Selim'in parmakları zille buluştuktan on beş saniye sonra, kapı bir kadın tarafından açıldı.

"Hoş geldin enişte," dedi kadın, gülümseyerek. Ardından bakışları bana çevrildi. "Hoş geldiniz Nazlı Hanım," dedi, aynı içten tavırla. İçeriye buyur edildik. Neyse ki evin içi, dışı kadar kötü değildi. *Çok da iyi değil yine de Naz. Evin içi de dışı da durumun ne kadar vasat olduğunu haykırıyor.*

"Hoş geldiniz," dedi Özgür. Beni gördüğünde kucağındaki bebekle beraber ayağa kalkmıştı. Aynı Özgür gibi ela gözleri olan bebeğin, cinsiyeti erkek olmalıydı.

"Hoş buldum," derken bebeği kucağıma alıyordum. Özgür ve karısı, Selim'le beraber mutfağa ilerlediklerinde, Selim'e neden burada olduğumu soracaklarına emindim.

Özgür'ün karısı Yasemin'in, Selim'in karısı Yeşim'le kardeş olduğunu ve Selim'in de Özgür'ü böylece tanıyıp kendisinin yanında işe aldığını ise yolda öğrenmiştim. Kucağımdaki ela gözlü bebeğin, burada olmasının sebebinin ben olduğumdan habersizce bana bakıyor olması canımı yakıyordu. İstanbul'da kirada lüks bir evde oturduklarını, bir süre önceye kadar konforlu bir yaşam sürdüklerini, ama artık babasının, benim yüzümden bir maaşı bile olmadığı için buraya taşındıklarını bilmiyordu. O, sadece kucak seviyordu. Ve kucağımda, oldukça mutlu görünüyordu.

"Ben Bora'yı alayım, uykusu geldi," dedi Yasemin. Hayat mı çok acımasızdı yoksa ben özellikle mi kaşınıyordum bilmiyordum ama bu bebeğin, kendisine güzel bir yaşam vadedecek adamın adını almasından daha doğal bir âdet yoktu. *Fakat sonra sen girdin Bora'nın hayatına ve Bora Bebek'in hayatı karardı Naz!*

Bebeği, Yasemin'in kucağına verir vermez evden çıktım.

Gökhan telefonu açar açmaz, "Özgür'ü işe geri al," dedim.

"Sana da merhaba..." dedi.

Ciddiyetimi bozmadım. "Gökhan... Özgür'ün işe geri alınmasını istiyorum."

"Anlıyorum... Telefonu açar açmaz da aynısını söylemiştin," dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Ama üzgünüm... Büyük patronun kararı olur bu, bu saatten sonra... Benim elimden bir şey gelmez."

"Söyle o zaman ona?" dedim, sorar gibi.

"Üzgünüm. Beni karıştırma. Aramız hâlâ bozuk zaten, ekstra gerginlikten kaçıyorum," dedi. Derin bir nefes aldı. "Hâlâ benimle çalışmak istemiyor, yanında ciddi anlamda kendi yüzsüzlüğümden kalıyorum." Bunların hiçbirini dinlemek ya da öğrenmek istemiyor fakat telefonu da kapatamıyordum. "Kendin konuş," dedi. Cevap vermeyeceğimi fark ettiği otuz dokuzuncu saniyede, "Görüşürüz Naz," dedi ve telefonu kapattı.

Telefon konuşmamın bittiğini gördüğünde yanıma gelen Selim'e, bankaya gideceğimizi söyledim.

♠

Büyük patronu aramak bir seçimdi ama ben bunu seçmeyecektim. Yine de Özgür ve ailesi için yapabileceğim şeyler, Bora'yla sınırlı değildi. En azından Özgür'e verilmemesi talimatını verdiğim tazminat bedelini kendi paramdan ödeyebilirdim. *Kendi paranı kumarda kaybettin Naz. Şimdi çekeceğin para ise, kumarda kaybettiğinin karşılığını Bora'dan aldığın 335 bin TL.* Öyle ya da böyle, Bora ile yaptığım anlaşma sonucu, kaybettiğim paranın hesabıma geçmesi hakkını kazanmıştım. *O hakkı, Bora sevgilin olduğu için kazandığını biliyorsun Naz.* Önemli olan, Özgürlerin eline bir miktar paranın geçecek olmasıydı.

"Yanlış biliyor olmalısınız Nazlı Hanım. Hesabınızda para yok... Bahsettiğiniz miktar, hesabınıza hiç yatırılmamış."

♠

Gözüm kapalı bir şekilde emindim ki o parayı hesabıma yatırmayan Seren'di. Bora'nın, Seren'e talimat verdiğini, yazdığı mesaja göz ucuyla baktığım anların birinde görmüştüm. Seren'e, onun asla hain olabileceğine ihtimal vermeyecek kadar güvendiği için, paranın hesabıma yatırılıp yatırılmadığını kontrol etme gereği bile duymamıştı. Geldiğimiz son noktada ise, o paranın hesabıma geçip geçmediğini sorgulamak aklına gelmemişti.

Özgür ve ailesine para veremediğim gibi, kendi parasızlığımla da yüzleşmiştim.

Ailem öldüğü için bana bağlanan aylıkla, anneannemin evinden aldığım kiradaki paramdan kalan son 35 lira 75 kuruşla, on beş gün daha geçinemeyeceğime göre, Bora'nın bana çıkarttığı kredi kartını kullanmaktan başka çarem kalmıyordu. *Bakkala da 87 lira borcun var Naz!* Kendimden ziyade şu an düşünmem gereken Özgür, karısı ve bebekleriydi.

Telefon elimde, ekranda yazan isme bakıyor ve arasam mı aramasam mı kararsızlığında vakit öldürüyordum. *Kendin için değil, Özgür ve ailesi için Naz!*

Arama tuşuna bastım.

Çalmaya başladı.

"Alo," dedi bir ses. Asla Bora'ya ait olmayan, şapkasız ve yumuşamamış telaffuza ve incecik bir tonlamaya sahip bir kadın sesi...

Fakat ben, bu sese, tüm afallamışlığımla yanıt verdim: "Bora?"

"Merhaba... Bora duşta," dedi kadın. *Bu klişe bitmedi mi Naz, Allah aşkına inanma!*

"Duşta?" dedim, şaşkınlıkla gülümserken.

"Evet," dedi, kadın. Telefonu kapattım. 17.59 duşa girmek için hiç normal bir saat değildi fakat o duşa girmişti.

Saniye, sekiz yüz kırk beşinci kez tık sesi çıkardığında telefonum çalmaya başladı. Ekranda adı yazıyordu. Koşarcasına aşağıya inip bahçeye çıktım ve telefonu Selim'in eline tutuşturdum.

"Alo?" dedi Selim, ani tepkimin şaşkınlığıyla. Dudaklarımı okumasını umuyordum.

"Selim?" dedi, Bora'nın ifadesiz ses tonu.

"Buyur abi," dedi Selim, dudaklarımı okumak için ekstra bir çaba harcarken.

"Nazlı nerede?" diye sordu Bora.

"Yanımda," dedi Selim. Kaşlarımı çattım ve bahçedeki masanın üzerindeki gazetenin kenarına, Selim'in okuyabilmesi için bir şeyler yazmaya başladım.

Bora buyurgan bir tonlamayla, "Ver," dedi.

"Veremem... Du...ş...ta," dedi Selim, anlamsızca kaşlarını çatarak. Yazdığımı dan diye okumuştu. Konuşması bittikten sonra yüzü buruşmuş ve ne yaptığını sorgulamaya başladığını mimiklerinden belli etmişti.

"Yanında ve duşta aynı zamanda?" dedi Bora, şaşkınlıkla.

Selim korkuyla, "Hayır hayır abi..." dedi. Derin bir nefes alıp gazete kâğıdına bakmayı reddettiğini bana bakışlarıyla anlatmaya çabaladı. "Yanımda. Ama banyoda değil tabii. Bahçede..."

"Ne diyorsun amına koyayım?" dedi Bora. Gazete kâğıdına yine bir şeyler yazmaya başladım.

Selim gazeteye bakmak istemiyor, bana arkasını dönüyordu fakat gözüne kadar soktuğum için okumak zorunda kaldı: "Sen neden duştaydın abi?"

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Nazlı'yı ver!"

"O kadın kimdi?" diye sormak zorunda kaldı Selim, gazete kâğıdını okuduğunda.

"Sana ne amına koyayım, sana ne?!" dedi Bora, sesini yükselterek.

"Abi Nazlı Hanım'ın yazdıklarını okuyorum," dedi Selim, çaresizce. "Bir daha bizi arama," diye ekledi. "Karaladı abi bunu," dedi, sonrasında. "Kapat," dedi. Başımı hızlıca iki yana salladım çünkü ben onu Selim'in kapatması için yazmıştım. "Pardon," diye ekledi, fakat bunu kendisi akıl etmişti.

Gazetenin kenarına, *"Salak!"* yazdığımda ise Selim, kendisine dediğimi mi anlamıştı yoksa bunu asla Bora'ya söylemeyeceğini mi düşünmüştü bilmiyordum ama dile getiremeden, Bora, telefonu Selim'in suratına kapattı. Şu noktada konu asla benimle alakalı değildi ve asla üzerime alınmamıştım.

♠

Telefon elimde, ekranda yazan *"BORA"* yazısına bakıyor ve arasam mı aramasam mı kararsızlığında vakit öldürüyordum. Bu sefer kendim için aramak zorundaydım. Çünkü gecenin 04.46'sı, yanında bir kadın olup olmadığını anlamak için ideal bir saatti.

Arama tuşuna bastım.

Çalmaya başladı.

"Efendim," dedi Bora, uykulu bir sesle.

"Beni aramışsın," dedim.

"Sen, beni aramışsın..." dedi, ifadesiz bir sesle.

"Sen de beni aramışsın," dedim.

"Neden aradığını öğrenmek için aradım," dedi.

Konuya girmem gereken yere kestirmeden beni getirmiş olmasına sinirlensem de bunu derin derin alıp verdiğim nefesin arasına sıkıştırdım. "Özgür'ü işe al," dedim.

İfadesiz bir sesle, "Başka bir emrin?" dedi.

"Olursa söylerim," dedim.

"Çocuk oyuncağı sandın sanırım sen bu işi Nazlı... Bir karar vermeden önünü ardını düşüneceksin. Eğer bir karar veriyorsan da geriye dönmeyeceksin." *Neden Bodrum'da üç gün kaldığı hâlde senin yanına gelmediğinin cevabı Naz. Senin aldığın kararın arkasında duruyor. Bitti her şey. Aranızdaki her şey...*

"Öyle mi?" dedim, öfkeyle.

"Öyle," dedi.

Suratına kapattım.

Saniye, sekizinci kez tık sesi çıkardığında telefonum çalmaya başladı. Ekranda *"BORA"* yazıyordu.

Öfkeyle, "Efendim?!" dedim.

"Sakın..." dedi, dişlerinin arasından. "Sakın bir daha benim suratıma telefon kapatma."

"Allah Allah," dedim, imalı bir ifadeyle. "Kapatırsam ne olur?"

"Eğer kapatırsan... Bir daha asla ama asla benimle telefon üzerinden iletişim kuramazsın," dedi.

Suratına kapattım.

Aramızdaki her şey bitmiş gibi davrandığında, telefon üzerinden kurduğumuz iletişim zaten canımı yakıyordu. O kadın kimdi, bilmiyordum. Şimdi nerede ve kiminle bilmiyordum.

Ben tüm bilinmezliklerden çok korkuyordum.

146 Gün Önce...

Hafif bir müzik sesi fona yerleştiğinde, masadaki herkes yemek ve alkol siparişlerini vermişti. *Senin bu masada ne işin var Naz?* Bu sorunun cevabını bilmiyordum. Genellikle çağırıldığım her yere gitmek benim âdetim de değildi ama dün geceden sonra, ev bana dar gelmişti. Şimdi, yirmi dört gündür itinayla kaçtığım, gördüğümde ayaküstü selamlaşıp sohbet fazla ilerlemeden uzaklaştığım ve üç gün evvel zorundalıktan yanlarına uğradığım arkadaşlarımın masasında gönüllü olarak oturuyordum.

"İyi akşamlar..." dedi, arkamdan gelen Anıl'ın sesi. Sandalyede hafifçe döndüğümde, yanağıma sulu bir öpücük kondurmuştu.

"Assolist misin oğlum sen? Bir kere de vaktinde gel!" dedi Berkay. Anıl, yanımdaki boş sandalyeye yerleşirken, Berkay'a kaşlarını çatmakla yetinmişti. Bakışlarım marinanın ışıklarıyla aydınlatılmış denize kaydığında, deniz kenarında, her an gelebilecek herhangi bir emre amade bekleyen Selim'i fark ettim. Anıl'a hemen döneceğimi söyleyerek masadan kalktım ve Selim'in yanına ilerledim.

"Buyurun Nazlı Hanım," dedi Selim, ben yanına yaklaşır yaklaşmaz. Gülümsedim. Ağzımdan çıkacak söz onun için emirdi. Beni hoş tutmak, onun en birincil vazifesiydi.

"Ben kalkarken seni ararım... Sen, yata doğru gidebilirsin... Orada arkadaşların var," dedim, içten bir tavırla. Selim itiraz edeceğini anladığım yüz hâline büründüğünde, "Bu bir emirdir," diye ekledim.

♠

Çok fazla ortak arkadaşı olan insanlar bir araya geldiklerinde, istisnasız, orada bulunmayan arkadaşlarının dedikodularını yapıyorlardı. Ben yıllardır görmediğim insanların şimdi nerede ve ne yaptıklarını merak etmediğim için, masada dönen sohbet ilgimi çekmiyordu. *Sen, Bora'nın bile nerede ve ne yaptığını bilmediğin için, dünya üzerindeki hiçbir insanı merak etmiyorsun Naz.* Çantamı alarak tuvalete diye kalksam da, amacım hesabı ödemek ve evime dönmekti. Böylece insanlarla tek tek vedalaşma

derdinden kurtulabilir ve biraz daha oturmam için ısrar ettiklerinde de renkten renge girmezdim.

"Buyurun hanımefendi?" dedi, kasadaki genç çocuk.

"Semizotu salatası... Haydari... Köfte... Üç peynir tabağı... 2 bardak da rakı," dedim, hesabımı ödemek için. Hemen ardından, "Tüm masanın şimdiye kadarki hesabını ödeyeyim ben ya da... Tatlı faslına geçtiler zaten, en fazla çay içerler bunun üzerine," diye devam ettim ve kredi kartını genç çocuğa uzattım. On yedi saniye sonra şifremi girdim.

"İşlem onay vermiyor," dedi genç çocuk.

"Nasıl yani?" diye sordum, şaşkınlıkla. Ve genç çocuğun işlemi bir daha denemesini istedim. Ama sonuç değişmemişti. Sıkıntılı bir nefes verdim ve tuvalete doğru ilerledim.

Prosedür gerektiren işleri sevmiyordum. Bankayı arayıp gerekli rakamları tuşlama kısmında biraz eğlensem de sonrasında dünyanın en sıkıcı müziğini dinlemek zorunda kalmıştım. On iki dakika süren müzik sırasında, müşteri temsilcisine ulaşana kadar yaptığım tek şey, küçücük tuvaletin içinde volta atmaktı. "İyi akşamlar, Hilal ben, nasıl yardımcı olabilirim?" dedi, bir kadın sesi.

"İyi akşamlar... Kredi kartımda limit olduğuna eminim fakat işlemin onay vermediği söylendi. Sanırım bir sorun var?" dedim ve tuvaletin kapısına yaslandım.

"İsminizi öğrenebilir miyim?" dedi, kadın.

"Nazlı Alaca," dedim ve bir çırpıda gerekli tüm kimlik bilgilerimi verdim.

"Nazlı Hanım... Kredi kartınız işleme kapattırılmış," dedi kadın en sonunda.

"Nasıl yani? Kim tarafından?" diye sordum, boşta bulunup. *Baban kapattıracak değil ya Naz, kart sahibi Bora!*

"Üzgünüm Nazlı Hanım. Ek kart kullandığınız için size detaylı bilgi veremiyoruz," dedi kadın. Hakkımda ne düşünüyordu? Kim bilir kaç kez şahit olmuştu iptal olan ek kartı karşısında dumur olan insanların anlık tepkilerine fakat durum sandığı gibi değildi çünkü ben Bora'dan, bana kredi kartı çıkartmasını hiç istememiştim.

Bu sefer hiç düşünmeden, tereddüt bile etmeden tuşladım Bora'nın numarasını; uzun uzun çaldı fakat açmadı.

♠

"Hesabı istesenize," dedi Gizem, neşeli bir tavırla. "Yarın sabah iş var, bu kadar çok sohbet Naz'ın hatırınaydı vallahi."

Kadir elini kaldırıp garsonu yanımıza çağırdığında, utançtan yerin dibine girmeye çok müsait duruyordum. Herkesin orta hâlli olduğu ve sık sık bir araya geldiği bu grupta hesaplar Alman usulü ödenirdi. Kim, ne yiyip ne içtiyse onu ödeyecekti, sıra bana geldiğinde ne yapacaktım?

"Hesaplar benden," dedim dan diye. *Yok artık Naz!*

"Ohooo! Zengin koca bulan Naz'ın cömertliği," dedi Seher, küçük bir kahkaha atarak.

Anıl soğuk bir ifadeyle araya girdi ve "Kendi parası değil sonuçta. Olmaz öyle şey," dedi. Haklıydı. Cömertçe savurduğumu düşündüğü para bana ait olmamakla birlikte, aslında ortada öyle bir para bile yoktu.

"Olur olur," dedim, abartılı bir şekilde gülümseyerek. Mekan benimmiş gibi arkama yaslandım. "Ben biraz daha oturacağım, şöyle Bodrum'umun tadını çıkartayım," diye devam ettim. Anıl kasaya doğru yürümeye başladığında, masadan teker teker kalkan insanlarla vedalaştım.

"Kalmamı ister misin?" diye sordu Anıl, yeniden masaya döndüğünde.

"Hesabı sen mi ödedin?" diye sordum, meraklı bir ifadeyle.

"Kendi hesabımı ödedim. Cebimde tüm hesabı kapatacak bin yedi yüz TL yok ne yazık ki... Zengin kocam yok da benim," dedi, imalı bir tavırla. Sandalyesinin arkasına astığı ince ceketi eline aldı. "Görüşürüz," diye ekledi ve çıkışa doğru ilerledi. Bozulmuştu. Fakat içinde bulunduğum durum öyle çıkmazdı ki, şu an bunu düşünecek hâlde değildim.

Bora'yı aradım. Tekrar tekrar aradım. Belki açar umuduyla aradım. Telefon üzerinden benimle iletişim kurmayacağını söylemiş olmasına rağmen, Bora'yı tam yirmi sekiz kez aradım. Ve aramızdaki telefon üzerinden kurulan iletişimin benim için aslında ne kadar önemli olduğunu çok iyi anladım. Bora Karabey, bana hayatımın dersini vermişti. Onu aramadan da yaşayacağımı düşünürken, beni kendisine muhtaç etmişti.

"Hanımefendi, kapatıyoruz artık," dedi, restoranın işletmecisi. Adamın yüzüne bomboş gözlerle baktım. "Hesabınız..." dedi bir garson ve önüme siyah bir kutu bıraktı. Kutuyu açarken, oynadığımız oyun yüzünden aceleye geldiğini atladığım nişanımda açtığım kutular aklıma üşüşmüştü. Ödememi bekledikleri hesap, bin beş yüz on iki TL idi.

Bakışlarımı çaresizce deniz kenarına çevirdiğimde Selim'i gördüm. Elimi kaldırarak yanıma çağırdım. Utana sıkıla kutuyu ona doğru uzattığım-

da, cebinden bir kredi kartı çıkarttı ve adama uzattı. Üstelik bu sırada, kutunun içine bahşiş de bırakmıştı. Selim'i beklemeden masadan kalktım ve çıkış kapısına yürüdüm. Restorandan çıktıktan sonra, arkama bile bakmadan iskeleye doğru ilerledim. Sigara paketimde kalan son dal sigarayı rüzgâra rağmen yaktığımda, gözlerimden akan yaşların dudaklarımı ıslattığını ancak fark ediyordum.

Bu iskelede çok kez oturmuş, çok kez ağlamış, çok kez yalnız olduğumu hissetmiştim ama şimdi yaşadığım şey bambaşkaydı. Hiç düşünmeden yazdığım mesajı ancak gönderdikten sonra okumuştum:

"Mutlu musun? Seni aramak zorunda bıraktın beni. Mutlu musun? Beş kuruş param yok şimdi. Mutlu musun? Açmadığın o telefonu açmana muhtaçtım kredi kartımın iptal edildiğini öğrendiğimde. Suratına telefon kapattığım için çok pişman oldum, sen de mutlu olabilirsin."

İnsanın olmaktan korktuğu kişiye dönüştüğü yerdeydim; kendi ayaklarımın üzerinde duramamış, çalışmak konusunda diretememiş ve kendimi bir aşkın rüzgârına teslim etmiştim. Kendi parasını kazanmayan ve başkasının parasıyla yaşayan insan, başkası tüm parasını elinden aldığında ne yapardı?

Ben şimdi ne yapacaktım?

145 Gün Önce...

Başım zonkluyordu. Uyanalı bir saat yirmi dokuz dakika olmasına rağmen hâlâ sigara içmemiş olmak dayanılamaz derecede beni rahatsız etmeye başlamıştı. Sigaram ya da sigara alacak param yoktu. *Ve bakkala borcun var Naz, veresiye alamazsın!* Veresiye alamadığım gibi, Anıl'ın ya da Selim'in yüzüne bakacak gücü kendimde bulamıyor, kimseden sigara da isteyemiyordum. Dün gece, Bora'ya mesaj yazdıktan sonra çantamın derinliklerine gönderdiğim telefonu güçlükle buldum.

Ekranda üç cevapsız çağrı vardı ve hepsi de Bora'ya aitti.

"Hangi dağda kurt öldü?" diye açtı telefonu Eren. Haklıydı. "Düğününe çağıracaksın herhalde... Malum nişandan sonra arayıp sormadın," diye devam etti, ben cevap vermeyince.

"Ne desen haklısın... Paraya ihtiyacım var," dedim, kısık bir sesle. "İşim düşmese, seni ne zaman arardım bilmiyorum." Eren, derin bir nefes aldı. "On beşinde maaşım yatacak, kirayı alacağım... O zaman geri öderim, olur mu?" diye sordum.

"Naz," dedi Eren, ciddi bir tonlamayla. "Bora, Begüm'ün ek kartlarını iptal etmeleri talimatını vermiş. Banka hatası, seninkini de iptal etmişler..."

"Kaç para gönderebilirsin?" diye sordum, söylediğini duymazdan gelerek.

"Nazlı!" dedi, sitemli bir ses. Eren'de olması gereken telefondan kulağıma ulaşmasına şaşıracak gücüm bile yoktu. "Benim sana böyle bir şey yapacağıma nasıl inanırsın ya?"

"Sen benim hain olduğuma inandın ya..." dedim dan diye. Bu mevzuyu açmanın yeri ya da zamanı değildi ama dilime gelenler, beynime uğramıyordu.

"Nazlı," dedi. Bana seslenmesini ne kadar çok özlediğimle dolup taşıyordu içim. Konu neydi, neden bu hâldeydik, bize ne olmuştu hiçbir fikrim yoktu. "Seni kendime muhtaç bırakacağıma inanmış olamazsın!"

"Diyelim yanlışlık oldu... Diyelim meselenin özü başka Bora," dedim, ciddi bir ifadeyle. Durdum. Fakat durmamam gerekiyordu. "Sen benim

çalışmama ve para kazanmama izin vermeyerek, hayatındaki tehlikelerden ötürü yaşamam gereken hayatın bu olduğunu söyleyerek, zaten beni kendine muhtaç ettin..."

"Nazlı, aynı şey mi?" diye sordu, sitemli bir şaşkınlıkla.

"Evet," dedim, hiç düşünmeden. "Tıpkı Anıl'ın yaşaması için ihtiyaç duyduğum parayı, hiç tanımadığım bir adamla evcilik oynayıp sekiz ay sonrasında ölmem karşılığında bana vermeyi kabul ettiğin gibi... Senin paran var ve kullanmasını çok iyi biliyorsun..." Yutkundum. "Parasızlığın ne olduğunu bildiğini zannetmiyorum ama ben biliyorum. O yüzden lütfen Özgür'ü işe al, onun bir suçu yok... Benim şımarıklığımdı."

"Nazlı," dedi. Ömrümün sonuna kadar ağzından sadece adım dökülse ses etmeyebileceğimi hissettim.

"Görüşürüz," dedim. Cevap vermedi. Sekiz saniye sonra, "Kapat istersen de suratına kapatmış olmayayım," diye ekledim. Sekiz saniye daha sabredebildim ve sonrasında kapattım.

En zoru da, insanın bazen, karşısındaki insanın asla yapmayacağı şeyleri, yapmış olabileceğini düşünmesiydi. Bir duvarla bile empati yapabilen Naz, Bora'yı ilk kez değil, saymadığı kez anlamıştı. Bazen, ne yazık ki, insan öyle yanlış anlayıveriyordu işte...

141 Gün Önce...

Kahvaltının ardından Anıl'la bahçemizdeki masada oturup kalmıştık. Anıl gazete okumaya dalmışken, ben pazar ekinden çıkan sudokuyla ilgileniyordum. Pazar günlerini oldum olası sevmiyordum. *Allah aşkına Naz, bugün pazar değil de herhangi bir gün olsaydı ne olacaktı?* Yine de günlerden pazar olduğunu bilmek, mutsuz olmam için yeterli bir sebep teşkil ediyordu.

Hafta içi gündüzleri, annem okulda olurdu. Cumartesi günleri de okulda özel ders verdiği için yine erken kalkardı. Babam ise zaten yaz ya da kış ayırt etmeden, haftanın altı günü erkenden kalkar ve mutlaka işinin başına, otele giderdi.

Ama pazar günleri başkaydı. Erkenden uyandığımda, koşarcasına annemle babamın yatak odalarına giderdim. Ortalarında yatmayı sevmezdim. Her zaman babamın sağ tarafına kıvrılır ve annemle ikimizin ortasına onu alırdım. Annem babama, babam ise bana sarılırdı. Pazar günleri geç uyanırlardı. Yine erkenden kalkan annem olurdu ve biz babamla, bergamot aromalı çay kokulu bir kahvaltı sofrasına aheste aheste gözlerimizi açardık. Uzun süren kahvaltı keyfinin ardından da mutlaka aile olduğumuzu bana fazlasıyla hissettiren bir şey yapardık.

Pazar günleri, aile olduğumuz anlamına geliyordu ve ben ailemi kaybettiğimde pazar günlerine de küsmüştüm.

"Gizem aradı... Tekneyle açılacaklarmış. Yüzeceklermiş biraz... Biz de gidelim mi?" dedi Anıl, düşüncelerimi bölerek.

"Nisan gelirdi ben susmazdım, yüzeceğim diye tuttururdum... Hava güzelse, günlerden pazarsa, babamla annem beni denize götürürdü," dedim, tebessüm ederek.

Anıl'ın deniz gözlerinde, küçük Naz vardı.

"Biliyorum," dedi Anıl, kaygılı bir ifadeyle. Kaygılanmasını doğal karşılıyordum. Kolay kolay anne ve babamdan bahsetmeyeceğimi en iyi o bilirdi. "Bu sene geç kaldın ha sezonu açmak için..." dedi, kafamı dağıtmak için yapmacık bir neşeye bürünerek.

Oysa ben sezonu, soğuk bir mart akşamında, Ortaköy açıklarında açmıştım.

"Gidelim," dedim, ciddi bir ifadeyle. Bu öyle bir ciddiyetti ki, denize değil ameliyata girmeyi kabul etmiş gibiydim. Ve belki de artık ameliyata girmem gerekiyordu; kalbimin acıyan tüm yerlerini aldırmam gerekiyordu. Mümkün müydü? Deneyecektim.



İlk kadehimi, yanlış kişiye aşık olanlara kaldırmıştım. İkinci kadehimi, güvenmeyenler için fondip yapmıştım. Üçüncü kadehimi, kumarda da aşkta da kaybedenler için içmiştim. Dördüncü kadehim, neye ithaf edileceğini bilmeyerek bana bakıyordu ve gerçekten de alkol, ne şişede ne de kadehte durduğu gibi bünyemde durmuyordu. Kadehimi yere sertçe attığımda, aynı kalbim gibi parçalara ayrıldı. Ben, yirmi dokuz parçaya ayrılmasını istemiştim. Bora'yı tam yirmi dokuz gündür görmüyordum.

"Kaç kadeh kırıldı sarhoş gönlünde?" diye sordu Anıl, gülerek. Kadehi yere atıp kırmama bu kadar absürt ve bir o kadar da komik bir tepki vermesi, onun benden daha beter sarhoş olduğu anlamına geliyordu. *Anıl'ı durdurman lazım Naz, fizyoterapi görüyor hâlâ o. Hâlâ hasta.* Ben hasta bakıcı değildim. Hasta bizzat bendim. Kalbim hastasıydı.

Oturduğum yerden kalkmaya çalışırken, "Keşke kalbim çalışmasaydı," dedim.

"Nereye?" diye sordu Anıl, söylediğimi umursamayarak. Denize gireceğimi söyleyecek kadar bile konuşasım yoktu. Şortumu ve üzerimdeki atleti çıkardım. Siyah bikinimin göğüs kısmını düzelttim ve denize atladım. Teknedeki, kalan insanların kendi aralarında eğlenerek yüzüyor olması ve alkol almaya neredeyse hiç başlamamaları mutlu olduklarına mı işaretti? "Sarhoşsun, boğulacaksın," dedi Anıl, gülerek.

Kafamı kaldırdım ve içinde bulunduğum denizle aynı renk olan gözlerine baktım. Suyun insanı ayıltmak gibi bir gücü olduğunu tecrübe etmesini ister miydim, Bora'nın bana o gece yaptığını ona yapsa mıydım bilemiyordum. Bence yapmamalıydım. Keza saymaya dalardım ve onu sudan çıkartmayı unuturdum. Boğularak ölebilirdi. Ölmesini istemiyordum.

Dalgalar sertçe yaptığım hataları yüzüme vuruyordu ve ben karşı koyamıyordum. Denizle bile baş edemediğimi bir kez daha anlarken, okyanustan karaya vuran cansız bedenimin daha çok sızladığını hissediyordum.

Balıklarımı özlemiştim. Kaç kulaç beni onların yanına ulaştırabilirdi? Bora, ölmeyi yasaklamıştı bana ama şimdi denizin dibine dalsam ve sonsuza kadar saymaya başlasam, yetişip beni kurtaramayacağı kadar uzaktaydı.

İnsan, aştığı her dalgada daha çok karaya yaklaştığını zannederken, belki de kara ondan uzaklaşıyordu.

Bodrum'da bir akşam daha, güneş battı. Ve ben güneşi bu sefer karada değil, denizde batırdım. Deniz kararda.

♠

Denizden çıkarken, tekneden gelen ızgarada kızarmış balık kokusu burnumun direğini sızlatıyordu. Berkay, Gizem'e gülerek izlettiği videoyu, bir köpeğin havlama sesi kulaklarımı acıtsın diye açmış olmalıydı. Anıl, İnanç ve Lale beni delirtmek için kendi aralarında poker oynamaya başlamışlardı.

Herkes, bana hatırlattığı her şeye bir son versin isterken acı bir çığlık atmıştım.

"Dikkat etsene!" dedi Anıl, telaşla. Kalp kırıklıklarımın beni mahvettiği yetmezmiş gibi, kadeh kırıkları da ayağımın altını mahvetmişti. Kırıklar canımı yakıyordu.

"Bir şey yok," dedim, umursamayarak. Ayağımdan akan kan, teknenin ahşap zeminine yansıyan beyaz ışıkta kırmızı rengini daha çok belli ediyordu. Seren öldüğünde de kanı tam da bu renk olmalıydı.

Gizem donuk bir hâlde, "Naz, iyi değilsin sen," dedi. Kahkaha attım. Ben, yirmi dokuz gündür iyi değildim, daha yeni mi anlamışlardı?

"Hayır hayır," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Gayet tabii iyiyim... O kadehi kıran da benim, cama basan da..."

Fakat sendelediğimde, vücudumdaki alkolle, ayağımda takılı kaldığını hissettiğim cam parçasının bana karşı geldiğini anlamıştım. Kendimi havada bulduğumda ise, Anıl'ın masmavi gözlerine bakakaldım. "Büyümüyorsun hiç," dedi Anıl, beni kalabalıktan biraz uzaklaştırırken.

"Üzerini ıslatıyorsun şu an Anıl," dedim, ciddi bir ifadeyle. Ben bu an'a çok benzer başka bir an'ı daha evvel yaşamıştım. Birisi ıslaksa, birisi de kuruysa, kuru birisi, ıslak birisine yaklaşmazdı. Hayat her zaman müşterek olamazdı ve ben gerçekten de iyi hissetmiyordum.

"Ayağındaki camı çıkartmamız lazım," dedi Anıl, kendi kendine. Beni hâlâ kucağında tutuyor ve buz gibi deniz gözlerini gözlerimden çekmiyordu.

"İki sene evvel..." dedim dan diye. "Ayağıma midye kabuğu batmıştı... Ama sen, Ayça ile telefonda konuştuğun için umursamamıştın," diye devam ettim, bomboş bakan gözlerimle. Anıl'ın gözleri kısıldı. "Sana ne benim ayağımdan?!" diye sordum, azarlarcasına.

"Sarhoşsun..." dedi Anıl beni ikaz edercesine.

"Kendimdeyim," dedim, gülümseyerek. "İyi değilim ama gayet de kendimdeyim. Sen nasıl şimdi gayet ayıksan, saatlerdir denizin içinde dura dura ben de ayılmışımdır herhalde," diye ekledim, daha çok gülümseyerek. "Bir dakika, on altı saniyedir kucağında tutuyorsun beni... Bırak artık," dedim, fısıldayarak.

"Eve gidelim artık Naz," dedi Anıl ve dudaklarını ısırdı. Ardından beni bir çırpıda yere bıraktı. Ayaklarımın üzerine bastığımda, sağ tabanımdaki camın biraz daha derine girdiğini, acısıyla hissettim fakat sesimi çıkartmadım. *Nazlanacağın kimse yok çünkü değil mi Naz? Nazlanacağın kimse olmadığında, ne kadar da dayanıklısın acıya...*

"Hayır," dedim, başımı iki yana sallayarak. Şarkı çok güzeldi. "Ben eğleneceğim!" diye devam ettim, vurgulayarak. "Şu ilerideki insanlar var ya... Berkay, Gizem, İnanç, Lale... Arkadaşların... Onlar yıllarca, içten içe, sana olan hislerimle dalga geçtiler benim... Onları şimdi de kendime güldürmeyeceğim."

"Saçmalama Naz," dedi Anıl, bileğime uzanıp beni kendine doğru çekerek. Ayağıma bir cam parçası battığını şimdi bile unutmuş olmalıydı. "Onlar senin de arkadaşların... Ve bilmiyorlardı bile!"

"Onların hepsi... Benim sana yakın olmak için zamanında arkadaşmışız gibi yaptığım insanlar!" dedim, sitemle. Bu sitemim Anıl'a değil, kendimeydi. "Hiçbirinden hoşlanmıyorum bile!" dedim, yüzümü buruşturarak. "Ve ben kimse bilmiyor diye kendimi kandırırken, aslında herkesin, her şeyin farkında olduğu gerçeğine gözlerimi kapattım!" dedim, sert bir ifadeyle.

"Eve gidelim Naz!" dedi Anıl, uyarıcı bir tonlamayla. Kahkaha attım. Ben, uyarı dolu ifadelere bağışıklık kazanmıştım. Yere oturdum ve ayağımdaki camı çıkartmak için etimi sıkıştırdım. "Dur!" dedi Anıl, bir kez daha beni uyararak. Yere oturduğunda, Berkay da yanımıza gelmişti ve nereden bulduğunu bilmediğim bir cımbızla camı ayağımdan çıkarttı. Gizem, ilk yardım çantası getirdi ve ayağımın altına küçük bir bandaj taktı. "Mikrop kapabilir," dedi Anıl, sitemkâr bir tavırla.

"Alkol lazım," dedim, gülümseyerek.

"Ben sana küsüm aslında, haberin yok
Koyup gittiğin yerde kötülük çok
Kime kızayım, nazım senden başka kime geçer?
Benim sensiz kolum, bacağım, ocağım yok..."

Ayağa kalktım ve bandajlı ayağıma bile isteye ağırlık vererek, masaya yürüdüm. Viski şişesini elime aldım ve kafama diktim.

"Yol arkadaşım nerdesin?"*

Alkol, her derde devaydı.

♠

"Yunanistan'a mı yüzsek?" diye sordu Berkay, kahkaha atarak. İçimdeki bikininin kurumasına fırsat bile vermeden giydiğim şort beni rahatsız etmeye başlamıştı ta ki Berkay'ın şahane fikrini duyuncaya kadar.

Heyecanla, "Yarışalım mı?" diye sordum.

"Uykum geldi benim," dedi Gizem, yerinde kıpırdanarak.

"Kıyıya gelmişiz zaten, ne ara geldik?" dedi Berkay, şaşkınlıkla. "İnanç'la Lale sevişmemişler demek ki, sürmüşler tekneyi." Avam ve ucuz bir kahkaha attığımda, Anıl sert bir ifadeyle yüzüme bakıyordu.

"Benim ehliyetim var, yüzdürürüm tekneyi," dedim, gülerken. *Yavaş yüzdür Naz, yavaş! Yarım şişe viski içtin!*

Anıl ayağa kalktı. "Evli evine, köylü köyüne hadi!"

"Nişanlılar ise ıssızlığa," dedim, iç çekerek. Derin bir nefes aldım. "Berkay, ben şimdi diyorum ki... Gece burada bitmesin, bende devam etsin..." Evimin ıssızlığına dayanacak takatim kalmamıştı. *Evin değil, için ıssız Naz! Saçmalama!*

"Saçmalama!" dedi Anıl, sert bir ifadeyle. Ayağa kalktım. Benimle beraber Berkay da ayağa kalkmıştı.

Üzüntülü bir ifadeyle, "Anıl, içeride telefonumu unuttum galiba... Dümenin orada..." dedim.

* Sezen Aksu'nun "Deniz Yıldızı" albümünde yer alan *Yol Arkadaşım* adlı şarkısından.

Anıl, sıkıntılı bir nefes verdi. "Bekle burada," dedi. Kafamı, onu onaylarcasına salladım. Anıl içeriye geçer geçmez de Berkay'la anlaşmış gibi, hızlı adımlarla tekneden indik. Gizem, şaşkınlıkla bize bakıyordu. Hızlıca, oyun yüzünden aceleye geldiği gerçeğini unuttuğum nişanımızda, nişanlımın hediye ettiği arabaya bindim. Direksiyonda ben, yan koltuğumda ise Berkay vardı. Fakat, ayıp olmasın diye, yine de Anıl'ı bekliyordum.

"Delirdin mi anasını satayım?!" diye bağırdı Anıl, yanımıza ulaşır ulaşmaz. Kapımı açmış, bana öfkeyle bakıyordu. "İn!" diye bağırdı, hemen ardından.

"Ya binersin ya da gazlar giderim." Âdeta Anıl'ı tehdit ediyordum.

"Senin bu arabayı kullanman için cesedimi çiğnemen lazım Naz!" dedi Anıl. Anıl'ın cesedini asla hayal edemiyordum. *İn şu arabadan Naz, saçmalamalara doyamadın bu gece!*

"Sen de bin işte arkaya..." dedim ve arabayı çalıştırdım. Anıl'ın kapımı sertçe kapatması, arka koltuğa binmesi ve gaza yüklenmem sayamadığım kadar hızlı saniyelerde gerçekleşmişti.

Adrenalinin doruklarında yüzerken, heyecanlı bir oyunun içinde, kafamın içinde yankılanan çığlık seslerini duyuyordum.

"Bak Anıl!" dedim, yüksek sesle. "Hayatı hissediyoruz... Sen seversin sanal olmayan her şeyi... Bu hız gerçek!" dedim, içten bir tavırla.

"Naz dikkat et! Çok hızlandın!" diye bağırdı Anıl. Oysa yaptığım hız bana değil, içimde kontrol etmekte zorlandığım bir dürtüye aitti. Ve ben yirmi dokuz gündür, hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Berkay'ın sözlerini asla anlayamadığım çok yüksek sesli bir müzik açtığını duyuyordum ama sanki şarkıyı dinlesem, kontrolümü kaybedecekmiş gibi hissediyordum. Kontrolümü bir kez kaybettiğimde başıma gelenler sonucu bu arabanın içindeydim ve kontrolümü bir kez daha kaybetmeyecektim. *Durman gereken yerlere ne oldu Naz?!* Durmam gereken yerleri bana hatırlatan babamın hatırası kumar fişim ya da Bora Karabey yoktu; yalnızca ben ve haz vardı!

"Yeter!" diye bağırdı Anıl. Frene bastığımda araba biraz sürüklenmişti. Tüm gücüyle, "Yeter!" diye bağırdı bir kez daha. Şoka girmiş gibiydi. "Ben arabayla kaza yaptım, ölüyordum, yeter!" diye bağırdı. Çok hızlı nefes alıp veriyordu. "Ölmek istemiyorum, yeter!" diye bağırdı. Korkmuştu. Anıl'ı korkutmuştum. Durmuştum işte, bu kadar korkacak ne vardı ki?

Şaşkın bakışlarımı Anıl'dan çekip yan koltuğumdaki, müziği ne zaman susturduğunu bilmediğim Berkay'a çevirdim ve suçumu üstlenmeyerek, "Anıl'ı neden korkutuyorsun?" diye sordum.

"Denize uçuyorduk," dedi Berkay, tatlı tatlı gülümseyerek. Kendimi gülmemek için ancak birkaç saniye kasabilmiş, ardından kahkahayı patlatmıştım. Anıl, arabanın kapısını sertçe açarak aşağı indi ve benim kapımı açtı.

"Eğer şimdi, o arabadan inmezsen... Polis çağıracağım!" diye bağırdı. Derin bir nefes aldı. "Güzelim," dedi, daha sakin bir tavırla. "Ha başına bir silah dayamışsın... Ha bu kadar zil zurna, alkollü araç kullanmışsın... Aynı şey!" Deniz gözlerinde yalvarıcı, sevimli, sıcacık bir ifade vardı; beni nasıl ikna edeceğini biliyormuş gibi bakıyordu bana.

Ve fakat Anıl, deniz gözlerine güvenirken, kurduğu cümlenin benim içimdeki bam teline isabet ettiğini asla tahmin edemiyordu.

"Arttırıyorum Anıl," dedim, gülümseyerek. "Başıma dayadığım o silahın tetiğini çekiyorum yani..." Tıpkı 8 Mart'ta, Anıl yaşasın diye, başıma dayayıp tetiğini çektiğim silah gibi, arabayı bir kez daha çalıştırdım ve Anıl kurduğum cümleyi bile anlayamazken, kapımı kapatıp gaza bastım.

Nereye gittiğimin bir önemi yoktu; her şeyden gidiyordum.

Mümkün değildi belki ama Anıl'ın kurduğu cümle, beynimdeki tüm uyuşukluğa bir son vermişti. Ve sanki tüm kastım Anıl'aymışçasına, onu yolun ortasında öylece bıraktıktan sonra, arabayı çok sakin kullanmaya başlamıştım.

Berkay'ın bira şişesini açıp kapağını camdan attığını gördüğümde küçük bir kahkaha attım. Birayı elinden aldım ve içmeye başladım. *Bugün ölmezsen, daha da ölmezsin Naz! Kendini düşünmüyorsan diğer araçları, araçların içindeki insanları düşün ya!* Diğer araçların içindeki insanları bile kendimden çok düşündüğüm için, ben ölürdüm ama bir başkasının ölmesine asla izin vermezdim.

"Çok cesur kızsın!" dedi Berkay. Kulağımı ne zaman doldurmaya başladığını bilmediğim müzikte sesini bana duyurmak için, bağırmak zorunda kalıyordu. Kendisine de bir bira açmıştı, biraları sanırım tekneden çalmıştı. "Geçen yazdan beri çok değişmişsin..." Oysa Berkay hiç değişmemişti, hâlâ çok yavşaktı. *Çok affedersin ama Naz, herife davetkâr davranan sensin. Yeşil ışık yaktığını sanıyor, ağzını bile açamazsın!*

Kaşlarımı çattım. "Benim nişanlım mafya," dedim. Berkay küçük bir kahkaha atarken, müziğin sesini de kısmıştı. Sanırım onunla sohbet edeceğimi düşünüyordu.

"Benim de eski sevgilim CIA ajanıydı, boş versene," dedi Berkay, gülerek.

"İnşallah bir gün ben de olurum CIA ajanı ama... Sen o günleri göremeden ölebilirsin. Hem *vampir* demedim, *mafya* dedim. Yani doğruyu söylüyorum... Neden inanmıyorsun?" dedim şaşkınlıkla. *Bu konuyu örneklemek konusunda gerçekten de Hande ile aynı seviyede misin Naz?*

"Senin gibi güzel ve akıllı bir kızın mafya ile işi olmayacağı için inanmıyorumdur belki... Vampirler daha seksi, bak ona inanabilirdim," dedi ve bakışlarını bacaklarıma kaydırdı.

"Sarhoşum ve araba kullanıyorum. Hangi akıl? Ağaca çarpmamak için hiçbir sebebim yok, güzelliği çöpe atmak ellerimin arasındaki direksiyonda," dedim ve bir elimi bira şişesine götürerek, büyük bir yudum aldım.

Arkamdaki araç, boş yolda kırkla gidiyor olmamı yadırgamış olmalıydı ki selektör yaptı. Oysa bu yadırganacak bir durum değildi, ben bilinçli bir şofördüm. *Kes sesini Naz!* Buyurup beni sollayabilirdi, hiçbir mahsuru yoktu. Fakat araç, beni geçmek yerine selektör yapmaya devam ediyordu. "Tam levyelik!" dedim, sıkıntılı bir ifadeyle.

"Uuu... Sert kız," dedi Berkay. Öyle bir ifadesi vardı ki, arkamdaki aracı boş verip kahkahayı basmıştım.

Araç hızlandı, beni geçti ve biraz ileride önümü kesti. Arabanın kapısı açıldığında uzun farları çalıştırdım. Gülerken, "Galiba bizi levyeyle dövecekler, bari kör olsunlar," dedim. Arabamın camı sertçe tıklandığında, camdaki yüzü tanıdığımı fark ettim ve bir kahkaha daha attım. Anıl polis değil, avukat çağırmıştı. Camı açtım.

"İn!" dedi Eren, camı açar açmaz. Gülümseyerek kapıyı açtım. Eren'e sımsıkı sarıldığımda, elimdeki biranın birazını Eren'in üzerine dökmüştüm.

"N'aber Eren ya?" dedi Berkay. O da arabadan inmişti.

Ben arabaya yaslanırken, Eren öfkeli ve Anıl'dan farksız olmayan bakışlarını Berkay'a yöneltti. "Seninle de görüşeceğiz!" dedi, sert bir tavırla.

Sıkıntılı bir nefes verdim ve biramdan bir yudum daha aldım. Mırıldanarak, "Eren'e dayanma sürem on yedi saniyeymiş Berkay," dedim. Berkay gülmüştü. "Araba da kullanmayacağım sıkıldım, burada duralım. Sigara versene."

Berkay'ın kaşları çatıldı. "Yok ki sigara. Anıl'daydı sigara."

"Nasıl yok?" diye sordum. Birden, çok öfkelenmiştim. "Anıl'ı indirmezdim bilseydim!"

"Naz başlattırma sigarana, arabaya geç," dedi Eren ve koluma uzandı.

"Bırak kızı bak... Papaz oluruz!" dedi Berkay, sert bir ifadeyle. Fakat bir adım atacağı sırada yalpalamış ve yeniden arabaya yaslanmıştı.

Eren beni çekiştirmeye çalıştığında, "Hop hop hop!" dedim.

"Arabaya geç Naz!" dedi Eren.

"Benim arabam var, neden senin arabana binecekmişim ki? Neden bineyim?" dedim, şaşkınlıkla. Kolumu hızlıca Eren'den kurtardım. "Benim arabam var. Nişanlım aldı."

"Mafya bak onun nişanlısı haa!" dedi Berkay, gülerek. Eren'in şaşkın bakışları önce Berkay'ı, sonra beni buldu.

"Mafya olduğuna inanmadığın nişanlım," dedim, Berkay'a dönerek. Berkay'a baktığımda hâlâ çalışan farlar gözümü kamaştırıyordu, yeniden Eren'e döndüm. "Nişanlımın mafya olduğuna inanmıyor," dedim, sitemle. Eren başını iki yana salladı. Sanki kendisini polise şikâyet etmişim gibi sinirlenmişti. "Sence Eren?" dedim, ciddi bir ifadeyle. "Berkay'ın bana yavşadığını benim nişanlım öğrense... Mesela ama ben de yavşamasına müsaade ettim, orasını öğrenmesin. N'apar Berkay'a? Mafya nişanlım?"

"Belki sigara verir," dedi Berkay. Yanımıza yaklaşmayı başarmıştı. Kahkaha attığımda, o da kahkaha atmaya başlamıştı.

Biramdan bir yudum daha aldım ve kolumu Berkay'ın omzuna attım. "Sigara yok mu ya cidden?!"

"Bende var," dedi birisi. Sesi iki kelimeyle tenime değmiş, tenimi kesmiş, kesiklerimi iyileştirmişti. Sesi karanlığın içinden ama çok yakın bir yerlerden, sanki kalbimden gelmişti. Karanlığa tezat derecede olan ışık da insanı kör edebiliyordu. Kördüm; fark etmemiştim. Saydığım ama şimdi kaç olduğunu unuttuğum dakikalardır, Eren'in indiği arabaya kollarını bağlayarak yaslanmış olduğunu fark etmemiştim. Kara gözleri radarıma girdiğinde tüm sesler susmuş ve dudaklarından dökülen iki kelime beynime çivilenmişti.

Bira şişesini öfkeyle Berkay'ın eline tutuştururken, "Al bunu ya neden bana verdin, benim içki içmem yasak," dedim. Yasak. Varlığıyla beraber, bilinçaltımın bana ulaştırdığı ilk baskın kelimenin bu olması apayrı bir ironiydi.

"Sigara?" dedi Bora, ceketinin cebinden çıkarttığı sigarayı bana uzatarak.

Yutkundum. "Hiç kullanmıyorum," dedim. Neden korktuğumu ya da tam olarak hissettiğim şeyin korku olup olmadığını bilmiyordum. İnsan, en olmayacak zamanlarda, en olmayacak insanlarla karşılaşıyordu ve bu boktan bir durumdu. Çünkü ben, yirmi dokuz günde ilk kez yaşadığım bu rezaleti, en çok Bora'nın görmemesini dilerdim. Ve görmüş olmasına rağmen, içimde yok edemediğim bir his benim adıma çok komik yalanlar söylüyordu çünkü "Alkollü araç kullanmayın demiştim," diye devam ettim. Bora, beni anladığını belli edercesine kafasını salladığında, ifadesiz gözleriyle de her şeyi gayet anladığını haykırıyordu.

"Mafya nişanlın mı?" diye sordu Berkay, gözleriyle Bora'yı işaret ederek.

Aniden Berkay'a çevrilen gözlerim, bir yabancıya bakıyordu. "Sen kimsin?" dedim, şaşkınlıkla. *Naz, kendini daha fazla rezil etmesen mi? Ayrıca çocuk az evvel seninle ölüme gidiyordu!* "Sağ ol, ölebilirdin benimle," dedim, üzüntülü bir ifadeyle. Kurduğum cümle, dünyanın en anormal cümlesi olmaya adaydı. "Otostop çekersin sen, biz gidiyoruz, hoşça kal," dedim. Adımlarım ruhumu ait olduğu yere doğru ilerletti. Bora'nın tam önünde durdum ve gözlerimi kapadım. *Aç o gözlerini Naz, her şey gerçek.* "Belki halüsinasyondur, çünkü çok içtim," dedim.

"Cık. Gerçek," dedi, Bora'nın sert ve mesafeli sesi. *Bu gece öleceğin doğmuş içine demek ki Naz, ecel sebebine karar vermek Bora'ya kısmetmiş!*

Gözlerimi açtığımda, ön koltuğun kapısının da açık olduğunu fark etmiştim. Arabaya bindim. Bora ve Eren kendi aralarında bir şeyler konuşurlarken, Selim'in benim arabama Berkay ile beraber bindiğini fark etmiştim. Hande'nin akıbetini sorgulamayı gece kulübünde unutmuştum fakat şimdi Berkay'ın akıbetini anbean izliyordum; bu, cezamı hafifletir miydi? Aramızdaki her şey bittiğine ve bir oyun oynadığımıza göre, bu, artık bana istediğini yapabileceği anlamına mı geliyordu? Berkay'ın bana yavşamasına izin vererek aramızdaki anlaşmanın hangi maddesini ihlal etmiş sayıldığımı kimden öğrenebilirdim? Midem bulanıyordu. Eren arka koltuğa yerleştiğinde Bora arabayı çalıştırdı.

"Vardın mı eve?" diye sordu Eren.

Kısık bir sesle, "Yoldayım," dedim.

"Bulduk bulduk. Yok bir sorun. Allah'tan yavaş gidiyordu," dedi Eren. Bahsettiği kriterdeki kişi benimle örtüştüğüne göre, benimle konuşmuyordu. "Sen uyu, sabah konuşuruz," diye devam etti. "İyisin değil mi? İstersen

hastaneye gidelim bak?" dedi, meraklı bir tonlamayla. Anıl'la konuşuyordu. Anıl o kadar mı kötüydü?

Bora kusacağımı benden evvel anlamış olmalıydı ki arabayı yavaşça durdurdu. Arabanın kapısını açmamla, içime attığım her ne varsa dışarı çıkarmaya başlamıştım. Alkolün etkisi içimdeki tüm mikropları akıtıyor, ruhumu temizliyor, kalbime iyi gelmeyen her şeyden beni arındırıyordu. Temizleniyordum. Tüm zararlı maddelerden kurtuluyordum. Bandajlı ayağıma basmak canımı yakıyordu, midem acıyordu, başım dönüyordu fakat geride bıraktığım yirmi dokuz güne nazaran sanki çok daha iyi hissediyordum.

Eren'in elini omzumda hissettim. Bakışlarındaki anlayışa sımsıkı tutunmak ve içinde bulunduğum durumdan kurtulmak istiyordum. Avucuna döktüğü suyla yüzümü yıkarken, gözleriyle her şeyin geçeceğini söylüyordu.

"Arabaya binmek istemiyorum, midem bulanıyor," dedim, acınası bir tonlamayla.

Eren beni kendine doğru çekti ve beni sarmaladı. "Üşümüşsün sen," dedi, beni kendinden uzaklaştırırken. Üzerinde yalnızca gömlek vardı. Etrafına bakınırken, gözleri ön koltukta takılı kaldı. Bakışlarımı ürkekçe Eren'in baktığı yöne çevirdim. Bora, sürücü koltuğundaki pozisyonunu bozmadan, üzerinden çıkardığı ceketi yan koltuğa, Eren'in alması için koymuştu. Bora bana kızgındı. Ben ne ara haklıyken haksız duruma düşmüştüm? *Bu gece saçmalarken Naz!*

Eren, Bora'nın ceketini bana giydirirken gurur yapamayacak derecede üşüdüğümü henüz hissediyordum. Yirmi dokuz gün evvel, Bora'nın üzerime örttüğü ve hâlâ baş ucumda asılı olan ceketi düşündüğümde içim ısınmıştı. *O ceketin cebindeki telefonu Bora'nın zannetmiştin Naz. Halbuki senin telefonunu koymuş cebine siz arabayken. Bunu çok sonra, Bora geldi zannettiğinde Anıl'ı karşında gördüğünde yaşadığın hayal kırıklığında idrak edebilmiştin. Yirmi dokuz gün geçti. Çok zor geçti; ama geçti. Geldi Naz. Sonunda geldi!*

Bora kontağı açtığında Eren, kolumdan nazikçe tutarak, ön koltuğa oturmama yardımcı oldu.

"Gitmeyelim. Midem bulanıyor giderken," dedim, yalvarırcasına mırıldanarak. Eren, tam kapımı kapatacakken göz göze gelmiştik. Kurduğum cümle üzerine bakışları iki saniyeliğine Bora'ya kaydıktan sonra kapımı

kapattı ve arka koltuğa geçti. Fakat gitmiyorduk. Ve ben, bacaklarımda hissetmeye başladığım sıcak havayla beraber, Bora'nın klimayı çalıştırmak için kontağı açtığını ancak anlıyordum. Ayağımdaki kesik kendini hatırlatırcasına bir acıyla beni selamladığında, bir bacağımı diğerinin üzerine atarak, spor ayakkabımı çıkardım.

"Ayağına n'oldu?" diye sordu Bora.

"Cam battı," dedim, ağlamaya hazır olduğumu belli eden bir sesle. "Çok acıyor," diye devam ettim, hemen sonrasında. Burnumu çektim. "Cımbızla çektiler... Çok kan aktı," dedim, hıçkırarak. Gözlerimden süzülen yaşlarla beraber gözlerimi kapattım.

Soğuk hava tenime nüfuz ettiğinde, gözlerimi açtım. Tanımadığım bir adam, bana karton bardakta kahve uzatıyordu. Bakışlarımı Bora'ya çevirdiğimde, kahveyi almamı gözleriyle işaret etti. Kahveyi aldım. Aynı adam, Bora ve Eren'e de kahve uzattı. Kahveden bir yudum aldım. Acıydı. Bora'nın dudaklarına henüz götürdüğü kahveyi elinden alarak, benimkini Bora'ya uzattım. "Bunu sana almışlar," dedim. Bora'yla değiştirdiğim kahveden bir yudum aldım. Bu da acıydı. "Bunu da sana almışlar," dedim, kahveyi Bora'ya uzatarak.

"İç onu Nazlı," dedi, buyurgan bir tonlamayla.

Kahveden bir yudum daha aldım. "Belki de bana almışlardır. Alkolün üzerine... Gerçi ben içki içmedim-"

"Sus Nazlı," dedi.

Yutkundum. Acı kahve, yutkunurken acıyan boğazımda iğrenç bir tat bırakmıştı. "İçtim," dedim. Sonuçta, üç yudum içmiştim.

Bora, emredici ve soğuk bir tonlamayla, "Bitecek o," dedi.

Eren araya girerek, "İyi gelecek sana Naz..." dedi. Ardından boğazını temizledi. Ölüm döşeğinde de olsam, bu hareketini tanırdım. Çaktırmadan Bora'yı uyarmış ve benimle nasıl konuştuğuna dikkat etmesi gerektiğini hatırlatmıştı. Bunu, küçüklüğümden beri herkese yapardı.

Eren, hasta olduğumda annemin yaptığı ıhlamuru içmeyi reddettiğimde, çileden çıkan annemle babamı bile böyle uyarırdı. O ıhlamuru içmem için Eren beni bir şekilde ikna ederdi. Babam, Eren'in hukuk fakültesinde okumasıyla alakalı, zaman zaman bu anıları hatırlatarak, *"Mesleği ezelden belliydi, manipülasyon onun işi,"* derdi. Benimle nasıl konuşulacağını Eren çok iyi bilirdi, tıpkı aksi takdirde bu kahveyi asla içmeyeceğimi bildiği gibi.

Fakat Bora'nın da ikna gücü çok kuvvetliydi. Yalnızca şu anda, beni ikna etmektense emir vermeyi tercih ediyordu, o kadar.

"Bitmiyor, çok almışlar," dedim çaresizce. Bora'nın çok da hayırlı gözükmeyen sessizliğini bozacak şey belki de içmeyi reddettiğim kahvenin bahanesi olacaktı. Kafamı çevirip yüzüne bakamıyordum. Elimden kahveyi aldığında göz kapaklarım kapanmak üzereydi.

"On altı yuduma da şükür," dedi, mırıldanarak. Tüm vücudumun ağırlaştığını hissederken, midemdeki bulantının kolayca geçmeyeceğini bir kez daha anlamıştım.

140 Gün Önce...

Vücudumdaki tüm suyun çekildiğini düşünürken, zorlukla gözlerimi açmaya çalıştım fakat göz kapaklarımı zamklamışlardı ve başarılı olamıyordum. Doğrudan göz kapaklarıma vurarak bana işkence eden bu güneş, öğlen olduğunun işaretiydi ve susuzluktan ölmemek için kalkmak zorundaydım. Üzerimden tır geçmiş olsa daha az yorgun hissedeceğime kanaat getirerek yataktan kalktım fakat ayaklarımın üzerine basmamla, sağ ayağımın altı öyle bir acımıştı ki kendimi yeniden yatağa attım. *Dün ayağını cam kesti ya Naz, unuttun mu?* Bir kesiğin acısıyla beraber, dün akşama dair her şey gözlerimin önünden film şeridi misali geçmeye başladığında iç çekmekten başka çare bulamamıştım.

Vücudumun tüm ağırlığını sol ayağımla sağ ayağımın parmak uçlarına vermeye özen göstererek odamın kapısını açtım. Kapının gıcırtısı yüzümün buruşmasına sebep olmuştu. Aynı odamın kapısı gibi, ahşap merdivenlerden de gacır gucur sesler çıkıyordu. Bora'nın nerede olduğunu bilmiyordum, belki de geldiği gibi gitmişti. Belki de beni odama kadar getiren o bile değildi, Eren'di. Ve sanırım böyle olmuş olmasını tercih ediyordum çünkü Bora'yı özlemek, karşısında utanç içinde kıvranmaktan katbekat iyiydi.

Birinci kata indiğimde, cam kapıdan gelen tıklatılma sesiyle kapıya yöneldim. İki cam arasındaki jaluzi kapalı olduğu için kapıyı açmak niyetinde değildim ve kapıdaki insanın cama vurup vurup gitmesini hayal ediyordum. Bora, salonda da olmadığına göre gitmişti. Belki de düşündüğüm gibi zaten bu eve hiç gelmemişti. *Yeter Naz. Belki kapıdaki Bora'dır, şimdi gelmiştir.* Dün akşam nasıl olduğumu gördüğüne göre, hâlâ uyuduğumu zannedebilirdi ki şayet susamamış olsaydım uyuyor olacaktım. Cam kapı bir kez daha tıklatıldığında mecburen kapıyı açtım.

"Geri zekâlı!" dedi Anıl, yüksek sesli bir sitemle. *Bora'ya odaklanmaktan Anıl'ı unuttun Naz; keza onun da yüzüne bakacak yüzün olmamalı!*

Kısık bir sesle, "Başım ağrıyor, daha yavaş lütfen," dedim.

Anıl, içeriye girdi ve kapıyı sertçe kapattı. "Viski şişesinin içine düşersen her yerin ağrır tabii! Şu hâline bak, hâlâ içinde bikinin var... Berbat

görünüyorsun!" dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Aynaya baktın mı? Gözlerinin altı mosmor!" Dresuara yaklaştım ve aynaya baktım. Altları mosmor olan gözlerimin yeşilinde gördüğüm tek şey mahcubiyetti. Anıl, ağır adımlarla mutfağa doğru ilerlerken, "Kahve yapacağım ve sonrasında ifadeni alacağım!" dedi.

"Olur," diye mırıldandığımda, bakışlarım Anıl'ın aynaya yansıyan sırtına takıldı. Mutfağın önünde kalakalmıştı.

"Merhaba," dedi Anıl. Mutfağa girdi. "Tanışmak bugüne kısmetmiş," diye ekledi. Dresuara yaslandığımda, koltuğun kenarındaki gömlek gözüme ilişmişti.

"Öyle," dedi, Bora'nın mutfaktan gelen ifadesiz sesi.

"Diğer kahve Naz'ın mı?" diye sordu Anıl. Aynı o da Bora gibi mesafeli bir tonlamayla konuşuyordu. İkisi de tanıştıklarına asla memnun olmamışlardı ve benim de bu tanışıklıktan memnun olduğum söylenemezdi. Öyle ki kapıyı açıp kaçarcasına evden uzaklaşmak istiyordum.

"Nazlı'nın," dedi Bora. Hiç şüphesiz Anıl, yalnızca Bora'nın kendisine yaptığı iyiliğin altında ezildiği için ona soğuk davranıyorken; Bora, Anıl'dan nefret ettiği için ona soğuk davranıyordu.

"Ben de kendime bir kahve alayım," dedi Anıl. Ve su ısıtıcısının sesi evin içini doldurmaya başladı. Bora, bir fincan kahve ile mutfaktan çıktığında hâlâ dresuara yaslanmış vaziyetteydim. Benimle göz göze gelmeden, bana ait olduğunu sandığım kahveyi masanın üzerine bıraktı ve gömleğini giydi. Son düğmesini iliklerken, telefonu çalmaya başladı.

"Efendim?" dedi Bora, bakışları açık olan mutfak kapısına denk düşmüştü. "Geliyorum, tamam," diye devam etti sonrasında. "Siz, on beş milyonu transfer edin, geldiğimde imzaları atarız," derken, Anıl elinde bir fincan kahveyle mutfaktan çıkmıştı. Bora, telefonu kapattıktan sonra kapıya doğru ilerledi. Ancak dresuarın önüne geldiğinde bakışları beni bulmuştu.

Kapkara gözlerinde hiçbir ifade yoktu.

Kutup iklimlerini aratmayan bir tonlamayla, "Çıkıyorum ben," dedi. Başımı sallamakla yetindim.

Bora kapıyı açtığı için, Eren kapıyı çalma derdinden kurtulmuştu. "Nereye?" diye sorduğunda kaşları çatılmış ve bakışları önce bana, sonra Anıl'a çevrilmişti.

"İşlerim var," dedi Bora.

"Otele mi?" diye sordu Eren, meraklı bir ifadeyle. Bora'nın bakışları yola çevrildi. Kolunu Eren'in omzuna dostça vurdu ve dışarıya çıktı. Merdivenlere yöneldiğinde, Eren, "Akşam bir şeyler yapalım," dedi.

"Haberleşiriz," dedi Bora, memnuniyetsiz bir ifadeyle. Ve bahçe kapısından da çıktığında, arkasına bile bakmadan arabasına binerek gaza bastı.

"Onun da seninle Bodrum'a geldiğini bilmiyordum," dedi Anıl, Eren'in kapıyı kapatmasıyla beraber.

"O da bilmiyordu geleceğini. Anlık gelişti," dedi Eren, koltuğa ilerlerken. Ben ise hâlâ dresuara yaslı bir şekilde, olduğum yerde, kıpırdamadan öylece duruyordum. "Akşam 7'den beri bahçede, eve gelmenizi bekledik," diye devam etti. Bakışları beni bulduktan sonra yeniden Anıl'a çevrildi. "Naz'a ulaşamadım. Sana ulaşamadım. En sonunda sen telefonu açıp Naz'ın gittiğini söylediğinde ise, Naz'ı gidip beraber aldık," dedi.

"Sana çok kızdı mı?" diye sordu Anıl. Bu sorunun muhatabının ben olduğumu fark ettiğimde, bakışlarımı deniz gözlerine çevirdim.

"Naz'ın yaptığı sadece kızılıp geçilecek bir olay değil. Felaket saçmaladı. Felaket!" dedi Eren, uyarıcı bir ifadeyle. Fakat uyardığı kişi ben değildim, Anıl'dı.

Anıl'ın kaşları havalandı ve yüzüne alaylı bir gülümseme yayıldı. "Naz, onun yüzünden bu hâldeydi!"

"Nişanlı onlar kardeşim, bir dövüşürler...bir sev-"

Anıl, Eren'in lafını keserek, "Ben de ölebilirdim ama o arabanın içinde," dedi.

"Ölmedin," dedim. Anıl ve Eren'in bakışları, burada olduğumu ancak hatırlamışlar gibi bana çevrilmişti. Küçük adımlarla, ayağımın altındaki yaraya bilhassa dikkat ederek merdivenlere yöneldiğimde, ikisi de hiçbir şey söyleyememişti.

♠

Bergamot ağacımın toprağına, ağacın gövdesi dik dursun diye yerleştirdiğim sopayı biraz daha düzeltip yapraklarını okşuyordum. Izgarada pişen etlerin kokusu tüm mahalleye yayılırken, bahçemizin en neşeli günlerinden biri olduğunu düşünmemek elde değildi.

"Oturalım artık ya, ne bekliyoruz?" dedi Anıl. Bahçenin köşesindeki salıncağa oturmuş, topuklarını yere dayamış ve bacaklarını sabırsızca sallıyordu.

Nurcan Teyze, gülümseyerek, "Bora Bey oğlum gelsin, oturacağız," dedi. Evlerine doğru ilerlerken, merdivenlerin başında durdu ve Anıl'a döndü. "Sen önce bir koşu bakkala git de, taze ekmek al gel."

"Oldu, başka? Uşağınız yok... Ara Bora Bey oğlunu, gelirken ekmek de alıversin!" dedi Anıl, sitemli bir alayla.

Bahçenin girişinde duran Selim'le, onunla sohbete tutuşan Eren'in bakışları bu cümle üzerine Anıl'a çevrilmişti. "Misafirden ekmek istenmez," dedi Eren, Anıl'a. Ve bakışlarını iki saniyeliğine bana çevirip gözlerimde ne olduğunu bilmediğim bir şeyler aradı. Duşa girip kendime çekidüzen vermiştim. İlaç alıp başımın ağrısına son vermiştim. Ayağıma pansuman yapıp acısını dindirmiştim. Fakat kalbimin acısı yerli yerinde olduğu için kime nasıl baktığımı ben de bilmiyordum.

Anıl bıkkın bir tavırla, "Misafir de vaktinde gelseymiş... Saat 8'e geliyor, ne zaman yiyeceğiz? On dakikadan çok beklemem," dedi.

Eren, telefonunu kulağına götürdü fakat yanıt alamıyordu. Bu dokuzuncu çağrısıydı ve Bora'yı aradığını her ne kadar alenen söylemese de biliyordum. Bora, Eren'in telefonunu açmıyordu. Çünkü Bora, Eren'le Nurcan Teyzelerin akşamüzeri karar verip kendisini davet ettikleri bu emrivaki yemeğe gelmek istemiyordu. Ekmek alma bahanesiyle bahçeden çıkıp begonvillerle süslü sokağın içinde gözden uzaklaşırken, Bora'yı aradım.

"Efendim Nazlı?" dedi, henüz ikinci çalışında.

"N'apıyorsun?" diye sordum. Telefonu açmasına şaşırmam normal değildi fakat kendimi, çağrımı yanıtsız bırakacağına şartlamış olmalıydım.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu. Ne yaptığını sormam dünyanın en normal şeyiydi fakat anladığım kadarıyla bu rutinden kaçıyordu.

"Yemeğe bekliyoruz seni. Ben şimdi ekmek almaya gidiyorum," dedim.

"Selim alırdı?" dedi. Konu ekmeği kimin aldığı değildi.

"Gelmeyecek misin?" diye sordum.

"İşim var," dedi, ifadesiz bir sesle. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama bir şey söylemeye hazırlanırcasına derin bir nefes aldım ve fakat nefesimi henüz veremeden, "Başka bir şey yoksa kapatıyorum," diye ekledi.

Sessizliğim başka bir şey olmadığı anlamına gelmiş olsa da aslında çok şey vardı.

Ama çoktan kapatmıştı.

Bekledim. Oysa geleceğine dair hiçbir işaret yoktu ama ben bekledim. Yemek yerken, çay içerken, sigara içerken, herkes giderken bekledim. Hem

benim odamdan hem de üst kattaki salondan çıkılan L şeklindeki balkonumuza oturup, bakışlarımı marinaya dikerek bekledim. Her ne kadar balkondan Bora'ya ait olan yatı seçemiyor olsam da sokağımızdan geçen her arabanın, o yattan ayrıldığına inanarak bekledim. Oysa Bora'nın yatta olup olmadığını bile bilmiyordum ama bekledim.

Gelmedi.

139 Gün Önce...

Sıcak su tüm vücudumu ısıtırken, telefonumun yedinci çalışıydı. En sonunda şile bezi bornozumu giyip odama geçtim.

Telefonu ancak kulağıma götürebilmiştim ki, "Neredesin ya kaçtır arıyorum?!" dedi Hande, telaşla.

"Duştaydım, ne oldu?"

"Elinin körü oldu Naz'cığım, elinin körü!" dedi Hande, sitemli bir tonlamayla. Sıkıntılı bir nefes verdim. "*Ünlü iş adamına şok darbe* Nazo! *Geçtiğimiz ay nişanlanan ünlü iş adamı Bora Karabey aldatılıyor mu? Nişanlısı Nazlı Alaca'nın, gözlerden uzak bir teknede samimi pozlar vermesi gündeme bomba gibi düşerken, Bora Karabey'in aldatılma iddialarına ne cevap vereceği de ayrı bir merak konusu* Naz'cığım... Siyah bikinin çok güzelmiş ama Anıl'ın kucağında olduğun için fazla seçememiş de olabilirim!"

Ağzım bir karış açık, ne tepki vereceğimi bilemiyordum. Kapının tıklatıldığını duydum. "Dur, dur... Kapı. Arayacağım," dedim hızlıca ve merdivenlere yöneldim.

Kapıyı açtığımda Anıl, elinde tuttuğu gazetelerle hızlıca içeriye girdi. "Görmüşsün..." dedi, yüz ifademi analiz edercesine. "Videoyu mu gördün?"

"Ne videosu?" dedim, şaşkınlıkla. Başını iki yana salladı ve cebinden telefonunu çıkarttı. Teknede, Anıl'ın kucağındaydım ve göz göze hararetli bir şekilde bir şeyler konuşuyorduk. *Sen ne konuştuğunuzu biliyorsun Naz!* "Kim çekmiş bunu?" diye sordum.

"Gizem yüklemiş Naz. Facebook'ta etiketli olduğumuz tüm gönderilere kadar, internette olan tüm videolarımız, Instagram'daki fotoğraflarımız falan yayıldı şu an... Bunları gören herkes Bora'yı aldattığını düşünüyor. Hande ile konuştum. Dün gece düşmüş bunlar internete. Twitter'da yazılanları falan görsen var ya..." dedi Anıl.

Okuduklarından iğrendiği belliydi. Ve benim hayatımda cidden bir bu eksikti. *Bora'yı araman lazım Naz.* Hâlâ elimde olan telefonumdan Twitter'a girdim. Kapının yeniden çalmasıyla Anıl kapıya yöneldi.

"Ulan yakışıklı olduğu kadar milyoner, milyoner olduğu kadar yakışıklı adamla nişanlanıp onu aldatmak kadar saçma bir iş daha olamaz. Nazlı Alaca net şaşırmış!" yazmıştı, Twitter'da 45.798 takipçisi olan bir kız. Bu tweet, sekiz bin dört yüz altı beğenme ve üç bin on iki retweet almıştı.

"Merhaba," dedi Anıl.

"Merhaba," dedi Bora. *İyi insan hep lafının üzerine geliyor Naz.* Gördüklerim karşısında dehşete düşen bakışlarımı kapıya çevirdim. Bora'nın gözlerinde ise hiçbir ifade yoktu.

Anıl ciddi bir ifadeyle, "Çıkan haberlerin aslı yok," dedi.

Bora'nın ifadesiz bakışları Anıl'ın bakışlarında dört saniye sabit kaldıktan sonra, yeniden bana çevrildi. "Giyin Nazlı," dedi. Bornozla olduğumu yeni fark ediyordum.

Hızlı adımlarla merdivene yöneldim ve odama çıktım. İlk bulduğum şeyi üzerime geçirdikten sonra hızlıca aşağıya indim. Anıl gitmişti. Bora ise koltuklardan birisine oturmuş, telefonunda bir şey okuyordu. Muhtemelen, hakkımızda kimin ne atıp tuttuğunu okuyordu.

"Ben çok üzgünüm," dedim sessizce. İfademin yaramazlık yapmış bir çocuktan farkı yoktu. Bora'nın bakışları telefondan ayrılıp beni bulduğunda, telefonunun melodisi duyuldu. Bakışları yeniden telefonuna kaydığında sıkıntılı bir nefes verdi ve telefonu açtı.

"Efendim," dedi, sakin bir ifadeyle. Ve karşı tarafı dinlemeye başladı. "Müsait değilim. Ben seni sonra arayacağım," dedi, otuz beş saniye sonra. "Tamam, bekle," dedi ve telefonu kapattı. Bakışları yeniden beni bulduğunda ayağa kalktı. Ceketinin cebinden kredi kartı çıkartıp bana uzattı. "Eren'e borcunu ödedim. Bu yeni kredi kartın. Hesabına da 335 bin lira yatırıldı. Seren'e talimat vermiştim ama sonrasında takip etme gereği duymamıştım," dedi. Kartı almayacağımı fark ettiğinde, masanın üzerine bıraktı ve kapıya doğru yürüdü.

"Nereye?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"İşim var," dedi, yüzünü bana çevirmeden.

"Neden geldin?" diye sordum ve hızlı adımlarla yürüyüp, açtığı kapıyı kapattım. "Kredi kartı vermeye mi?" diye sordum alayla. Denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu ciğerimi yakarken, kapkara gözlerine, birden, çok yakın olmuştum.

"Evet," dedi ifadesiz bir şekilde. Hiçbir şey söylemeden sadece gözlerine bakıyordum. On beşinci saniyede, "Uğrarım akşam yine," dedi. Demek zorunda kaldı ya da. Çünkü çıkıp gitmesine asla izin vermeyecek gibiydim. "Görüşürüz Nazlı," dediğinde kapının önünden çekildim. Ya da çekilmek zorunda kaldım. Kapıyı açtı ve arkasına bakmadan çıkıp kapıyı da kapattı.

♠

Bahçedeki ağaçların içinde yalnızca bergamot ağacımı suladığımda, gecenin bu vakti yalnızca onun kokusunu alabiliyordum. *Diğer bitkilere haksızlık etmiyor musun Naz?* Diğer bitkiler kusura bakmazlarsa eğer, insanın aşık olduğunu hep kayırması yüzyıllardan beri olağan bir şeydi. Salıncak tatlı tatlı sallanırken, hafif esen meltemle beraber bergamot kokusunu buram buram hissetmeye başlamıştım.

"İyi akşamlar," dedi Bora'nın sesi. Gözlerimi açmama fırsat kalmadan, Anıl'ın sesi çarpmıştı kulaklarıma. Bora'ya aynı onun gibi iyi akşamlar dileğinde bulunmuştu.

Gözlerimi açarken, uzandığım salıncakta hafifçe doğrulmuştum. "Hoş geldin," dedim.

Bora salıncağa doğru yaklaştı. "Neden burada uyudun?" diye sordu.

"Seni bekledim." Ayağa kalktım. "Uyumuyordum." Bir adım daha yaklaştığında, "Uğrayacağını söylemiştin, ondan bekledim," dedim.

"Yata geçiyordum, bahçede olduğunu görünce selam vermek istedim... Çok yorgunum. Gidip hemen uyumak istiyorum," dedi Bora.

Anıl, oturduğu masadan kalktı ve yanımıza gelerek, "İyi geceler size," dedi.

"İyi geceler," diye yanıt verdiğimde, bana sarılmasını beklemiyordum. "Üşümüşsün güzelim, içeriye gir artık," dedi, ayrıldığımızda. Göz kırptı ve evine doğru yürümeye başladı. Bakışlarımı Bora'ya çevirdiğimde, ellerini ceplerine sokmuş ifadesiz bakışlarla Anıl'ın arkasından bakıyordu. *Bora'nın dikkatini dağıt Naz!* "Sana annemle babamın odasını hazırladım," dedim.

Bora'nın kapkara gözleri bana çevrildi. "Zahmet etmişsin, ben yatta kalacağım," dedi.

"Benim odamın karşısındaki oda... Rahat edeceğini umuyorum. O gece, koltukta uyumuşsun... Annemle babamın odasını da kimseye vermem bak, kıymetimi bil," dedim, söylediğini duymazdan gelerek.

"O gece uyumadım. Seninle aynı çatı altında uyumayacağım," dedi. Bakışlarına yerleşen derinlik nefesimi kesmeye teşebbüs etmişti. *Verdiğiniz sözden bahsediyor Naz. Aynı çatı altında, aynı yatakta uyuma sözünüzden bahsediyor!* "Gir eve hadi, üşüyeceksin." Yerimden kıpırdamadan, kapkara gözlerine bakmaya devam ettim. Ceketini çıkardı ve omuzlarıma yerleştirdi.

"Bunu da bende bırakırsan, üç olacak..." dedim, tebessüm ederek. İlk bıraktığı ceketteki denizden gelen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu beni altıncı gün terk etmişti. Fakat ikinci ceket hâlâ buram buram Bora kokuyordu.

"Alırım bir ara," dedi. Gülümsedi. Sol yanağındaki çukura takılı kalan gözlerimin yaşarmaması için dudaklarımı ısırmaya başlamıştım. "Gir hadi içeriye," diye devam etti, hemen sonrasında. Başımı güçlükle salladım ve arkamı dönüp merdivenlere doğru ilerledim. Son kez Bora'ya baktığımda, onun gözleri bergamot ağacımdaydı.

Arkadaşım, arkadaşlarından birisinden elde edilen esansla bütünleşen adamı nazikçe selamlarken, kapıyı kapattım.

♠

Hafif esmeye başlayan rüzgârla beraber evden çıktığımda Selim etrafta yoktu. Bahçe kapısını açtığımda, kapının önündeki arabanın şoför koltuğunda uyuduğunu görmüştüm. *Ona da yazık Naz, tek kaldı! Gecesi gündüzü birbirine girdi adamın.* Aslında onu uyandırmam ve yürüyeceğimi söylemem gerekiyordu ama buna hakkım olup olmadığından emin değildim.

Selim'in içinde bulunduğu arabanın önünden sessizce geçtim ve begonvillerle süslü sokağın karanlığında ilerlemeye başladım. Adım attıkça denize yaklaşıyor, dalga seslerine kavuşuyor, iyot kokusunu ciğerimde hissediyordum. Dolunay bir gelin gibi gökyüzünde ışıldarken marinaya kadar gelmiştim.

Burada sanki yaşsızdım.

"Pişt!"

Bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde, deniz kenarındaki barın en güzel masasında oturan Eren'i görmüştüm. Hafifçe gülümsedim ve yaya yoluyla masayı ayıran, bel hizasındaki demir parmaklıklara ilerledim.

"Afiyet olsun," dedim.

Eren teşekkür edercesine başını sallarken, Bora, "Sağ ol," demişti.

"İyi misin? Yoksa uyku mu tutmadı sadece?" diye sordu Eren.

"Selim nerede?" diye sordu Bora.

Birisi nasıl olduğumla ilgilenirken, diğeri ise güvende olup olmadığımla ilgilenmeyi seçiyordu.

"İyi akşamlar," dedi arkamdan gelen bir ses. Eren'in liseden arkadaşı Fatih'ti sesin sahibi. Eren'le demir parmaklıklara rağmen kucaklaşıp Bora'yla tokalaştıktan sonra bana döndü. "Kocaman olmuşsun kız!"

"Ne zaman döndün ya sen?" diye sordum merakla.

"Oluyor biraz," dedi Fatih, bana sarılırken.

Eren, Bora'ya açıklama yapmak için, "Fatih yelken sporuyla ilgilenir. Dünyayı dolaşıyor valla," dedi. Bora'nın gülümsemesi üzerine Eren, Fatih'e dönerek devam etti: "Gel bir şeyler içelim."

"Olur," dedi Fatih. Barın girişine yönelirken bana dönüp, "Gelmiyor musun?" diye sordu.

"Yok size iyi eğlenceler. Ben eve kaçayım," dedim. Bora'nın kapkara bakışları beni bulduğunda, "İyi geceler tekrardan," diye ekledim.

Bora ayağa kalktı. Sakin bir ifadeyle Eren'e, "Nazlı yalnız dönmesin," dedi.

Dan diye çıkışarak, "Kendim geldim, kendim dönebilirim!" dedim.

Bora'nın dudakları aralandı ve kapandı. Çok ciddi bir ifadeyle başını beni onaylarcasına salladı. Bir elini kaldırdığında, iki koruma hızlı adımlarla yanına yaklaşmıştı. "Nazlı Hanım'a eşlik edin," dedi buyurgan bir tonlamayla. Cüzdanından çıkardığı bir miktar parayı masanın üzerine bırakacakken, Eren onu engelledi. "Yata kaçıyorum ben Eren," dedi.

Bora gözden kaybolurken Eren'in bakışları beni buldu ve başını yavaşça iki yana salladı.

138 Gün Önce...

Çay kaşığının çay bardağına çarparak çıkardığı ses kulaklarımı sağır etmeye çalışırken, hain güneş ise gözlerime işkence ediyordu.

"Hoş geldin Bora Bey oğlum," dedi Nurcan Teyze. Yatağın içinde aniden açtığım gözlerim tavanla kesişmişti.

"Ooo Bora Bey oğlum!" dedi Osman Amca.

"Hoş bulduk, nasılsınız?" dedi Bora, sıcacık bir tonlamayla.

"Seni gördük ne iyi oldu... Gel oğlum. Çayımızı iç. Her geçen gün daha çok mahcup oluyoruz sana," dedi Nurcan Teyze.

"Evet... Şu gazete haberleri," dedi Osman Amca.

"Nazlı'ya bakayım ben bir," dedi Bora. Bu konu hakkında konuşmak istemediğini daha net ifade edemezdi.

"Uyuyor daha," dedi Anıl. Derin bir nefes aldım. "Bak odasına..." diye devam ettiğinde ayağa kalktım. "Uyanır uyanmaz yaptığı ilk iş, güneşliği çekmektir. Her gece güneşliği çekerek yatar ama darlandığı için gece yarısı güneşliği istisnasız açar... Sabah da gözüne giren güneşe direninceye kadar uyur ama en sonunda o güneşliği çekmek için kalktığında, bir daha geri yatmaz. Ama güneşlik çekili kalır," dedi. Sessizlik oldu. "Anahtar var bizde, getireyim, uyandırma Naz'ı boşu boşuna," diye devam etti Anıl, bir müddet sonra.

"Uyanığım," diye seslendim, camdan sarkarak. Bora'yı göremiyordum; yani merdivenleri çıkmış ve kapının önüne gelmiş olmalıydı. Hızlıca aşağıya indim ve kapıyı açtım. Bora'nın gözlerine kapkara bir perde çekilmişti. *O kapkara perdenin Anıl'ın söyledikleriyle alakalı olduğunu sen de biliyorsun Naz.* "Günaydın," dedim, bahçede kahvaltı yapan Anıl ve ailesine.

Bora kapıyı kapattığımda, imalı bir ifadeyle, "Gerçekten de kısacık şort kavramlarımız farklıymış," dedi.

"Hava çok sıcak," dedim. Bu bir açıklamaydı fakat Bora tarafından kabul görülüp görülmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Alaylı bir ifadeyle, "Ağustosta çıplak mı geziyorsun?" diye sordu.

"Evim burası benim."

Sert bir ifadeyle, "Dün gece, bu şorta benzer başka bir şortla, dışarıda uzanıyordun Nazlı..." dedi.

"Dışarısı dediğin yer de bahçem," dedim, şaşkınlıkla.

Gülümsedi ve "Bahçende bir herif de vardı," dedi. Fakat bu gülümsemesi alaycıydı. "Ha ama pardon, sen bikiniyle de zaten-" dedi ve derin bir nefes aldı.

Kaşlarım çatılmıştı. Aramızda başka hiçbir şey olmamış gibi konuya buradan giremezdi. "Sarhoştum. Ayağıma cam battı. Ve o da beni kucağına aldı, o kadar," dedim, keskin ve net bir tavırla.

"O kadardan ileriye de gidemez, bunu aklından sakın çıkartma..." dedi. İfadesi tehditkârdı. "Sen benim nişanlımsın. Ve sekiz ay dolduğunda, her şey bittiğinde, sen buradan çekip gittiğinde, benim karım olarak ölmüş gözükeceksin. Umarım unutmamışsındır bunları."

Unutmuştum. Onun için biten bir şeyin bir daha asla başlamayacağını unuttuğum gibi, onu yeniden gördüğümde, bana söylediği her şeyi ve neden onu terk edip buraya geldiğimi unutmuştum. *Unutmadın Naz, boşluktasın sadece. Kırıldığın yerlerden öpeceğine inandığın adam seni kırmaya devam ettiği için öyle bir afallıyorsun ki; daha fazla kırılmamak için kör olmayı seçiyorsun, hepsi bu... Öyle bir patlayacaksın ki... Taş taş üstünde kalmayacak; ne sen körsün ne de ben Naz.*

"Ben duş alacağım," dedim. Karşımdaki insan bana değer vermediğini hissettirdiğinde, aklıma ilk gelen kaçmaktan başka bir şey değildi. Kaçmak ve her şeyi yeniden unutmak istiyordum. Sıcacık sudan aradığım devayı bulamayacaktım belki ama kendimle kalabilecektim.

Aslında duşa girerken Bora'nın kapıyı çekip çıkacağını düşünüyordum ama o, merdivenleri bile çıkarak üst kata gelmişti. Aramızdaki her şeyin bittiğini bana unutturmamaya kararlı görünüyordu. Kaçmama engel oluyordu.

"Müsait değildim," dedi, birisine. Sesinin bana ulaştığını tahmin etmiyor olmalıydı. Banyodaki küçük cam, çıktığı arka balkonun bittiği duvarda kalıyordu. "Saçma sapan haber işte, üzerine konuşacak ne var babaanne?" diye devam etti. Gözlerimi yumdum. "Eğer Nazlı'ya bu konuda tek kelime edersen seni de silerim Begüm gibi!" dedi, sert bir tonlamayla. "Yeterince utanıyor zaten o..." diye devam etti. "El âleme göre yaşasaydım ben babaanne, ohooo... El âleme ne benden?!" dedi, öfkeyle. "Bak babaanne, ne halasıyla ne de yengesiyle görüşürken de ufacık bir imada

bulunmayacaksın! İstanbul'da olma sebebinin bu olduğunu biliyorum ama pişman olursun!" dedi. Banyonun ampulü patladı. Bora, balkondaki prizi kullanıyor olmalıydı.

Bornozumu giyerek banyodan çıktım ve annemle babamın yatak odasına girerek bir sandalye alıp banyoya götürdüm. Çekmeceden yeni bir ampul aldıktan sonra telefonumu aramaya koyuldum. Bora, içeriye girmişti. "N'apıyorsun?" diye sordu, şaşkınlıkla. Yüzüme, hayatında hiç şampuanlı saç görmemiş gibi bakıyordu. *Şampuanlı saçla salonda gezen birisini görmediği içindir Naz!*

"Telefonumu arıyordum, buldum," dedim. Banyoya girdiğimde, o da kapının önüne kadar gelmişti. Sandalyeye çıktım ve patlayan ampulü, flaş yardımıyla, yuvasında gevşetmeye başladım.

"Sigortayı kapatmadan n'apıyorsun?" dedi, şaşkınlıkla.

"Sigorta aşağıda şimdi. Önemli bir şey değil. Sen balkondaki prize bir şey taktın diye patladı. Bizim evin elektrik akımı biraz eserekli," derken, ampulü yuvasından çıkartmıştım.

"Ellerin ıslak, ben yapayım," dedi.

"Alışığım ben gerek-" Beni dinlemeden kucağına çektiğinde, bergamotla harmanlanan denizden esen tuzlu meltem kokusu ciğerlerimi sızlatmaya başlamıştı. Kapkara gözlerinin sıcaklığı, ıslak vücudumu kurutmaya yeterken zorlukla yutkundum.

"Ben yapayım dedim... Söz dinle," dedi ve beni yere indirdi. Yapayalnız kalan bedenim dimdik durabilmek için onun desteğine hasretti. Ampulü elimden aldı ve sandalyeye çıktı. Ampul yuvasına kavuştuğunda, ışık yandı. "Pes Nazlı! Işığı bile mi kapatmadın?!" dedi sitemle.

Mahcup bir ifadeyle, "Babaannenlere seni rezil ettim," dedim.

Sandalyeden indiğinde bakışları gözlerimi buldu. "Durula saçlarını," dedi. Sandalyeyi eline aldı. "Biraz konuşalım mı?" diye sordu. Başımı onu onaylarcasına salladığımda, "Aşağıda bekliyorum seni," dedi. Kapıya ilerledi. Tekrar bana döndü. Birkaç saniye hiçbir şey demeden yüzüme baktı ve sonrasında banyodan çıkıp kapıyı kapattı.

On iki dakika kırk yedi saniye sonra dış kapının kapanma sesi kulaklarıma çarpmıştı.

Ne olduğunu anlayabilmek için hızlıca banyodan çıkıp giyinmek üzere odama geçtiğimde, bu eve geldiğim gün komodinin üzerine bıraktığım ve sonrasında hiç dokunmadığım *AN* kolyesi yatağımın üzerindeydi.

♠

Bodrum'da bir akşamüzeri yapılacak tonla şey varken, ben bahçedeki salıncağa oturmuş, kapıyı izliyordum. *Bence Bora gelmeyecek Naz. Acaba, Selim'i daha fazla rahatsız etmesen mi? Çünkü doğrudan ona bakıyorsun aslında.*

"Hoş geldin abi," dedi Selim, gülümseyerek. Fakat bakışlarının takılı kaldığı yer, sarmaşıklarla örülü olduğu için henüz oturduğum salıncaktan Bora'yı görememiştim. Heyecanla ayağa kalktım.

"N'aber?" dedi, Bora'ya ait olmayan bir ses. Fakat Bora'ya ait olmaması içimdeki heyecanı bastırmamıştı. Koşarak, bir saat on dokuz dakikadır izlediğim kapıya ilerledim ve Gökhan'ın boynuna atladım. İnsanın kimi çok sevdiğini anlaması için, ondan uzak kalması gerekiyordu belki de ve benim şimdi Gökhan'a duyduğum özlem, onun çoktan hayatımdaki gerçek arkadaşlar listesinde yerini aldığını gösteriyordu.

Eren'in ve Anıl'ın bir süredir yanımda olmasına rağmen, ancak Gökhan'a sarıldığımda ne kadar yaralı olduğumu fark etmiştim. Bir insanın problemi çözebilmesi için, problemin ne olduğunu bilmesi gerekiyordu ve Gökhan problemin oluşum sürecinde bile benim yanımdaydı. Problemi bilen arkadaşıma sarıldığımda hissettiğim tek bir şey vardı; önemli olan çözüme gitmek değil, anlaşılmaktı...

♠

Gökhan, denizle iç içe oturduğumuz masadan, restorandaki insanları izliyordu. "Yıllar evvel çok severdim Yalıkavak'ı ama şimdilerde çok kalabalık..." dedi.

Gülümserken, "Daha mayıstayız... Sen yazın gör buraları... Ekime kadar bitmez," dedim.

"Çok kalabalık. Gereksiz bir kalabalık," dedi, bakışlarını benimle buluşturduğunda. Zamanla açılan lüks restoran ve oteller, Yalıkavak'ın kalabalık bir belde hâline gelmesindeki en büyük etkendi. *Oysa senin çocukluğunda, az kişi tarafından keşfedilen, turistlerin seyrek uğradığı bir cennetti Naz.*

"Onlardan evvel biz vardık," dedim, iç çekerek.

Gökhan beni onaylarcasına, "İnsanın evinin yabancılar tarafından tarumar edilmesi kötü bir his," dedi.

"Öyle," dedim. Derin bir nefes alırken, bakışlarımı denize çevirmiştim. "Eskiden daha çok komşumuz vardı mesela ama şimdi etrafımızdaki evler de yabancılaşmaya başladı. Çünkü Yalıkavak, tümüyle yatırım merkezi hâline dönüştü ve neredeyse herkes evini sattı."

"Hande anlattı... Müteahhitler sizin evi de çok istemiş fakat ortak bahçede iki müstakil ev olunca... Sen satmadığın için, Anıllar da satamıyormuş. Oysa onlar satmak istiyormuş."

"Ben yaşadığım sürece, hiç görmediğim dedemin elleriyle inşa ettiği, babamın büyüdüğü, annemle babamın yıllarca yaşadığı bu evi hiç kimse satamaz," dedim. Başımı iki yana salladım. "Anıl'ın hastalığında dahi bu tercih ettiğim bir seçenek değildi. Babama ihanet edemem."

Gökhan elime uzandı. "İstanbul da böyle... Herkesin herkese yabancı olduğu bir şehir," dedi. Parmak uçları dostça parmaklarımı okşuyordu. "Boraların Tarabya'daki köşklerinde, bahçe içindeki iki göz müştemilatta büyüdüm ben. Dayım geç geleceği zamanlarda, Filiz Abla, Betül Teyze, Beyza, Begüm ve Bora, onların kocaman salonundaki yemek masasında otururduk. Dayım gelse ve evime gitsem diye beklerdim... Ama dayım hep geç gelirdi. Geceyi Filiz Abla'nın yatağında geçirirken evimi özlerdim."

"Aydın peki?" dedim, meraklı bir ifadeyle. Gökhan'ın babasının, annesini öldürdüğünü biliyordum fakat ne zaman öldürdüğünü, bu kötü anının çocukluğunun hangi parçasına ait olduğunu bilmiyordum.

"Dayım ve Ahmet Amca ile olurdu o hep," dedi Gökhan. Yüzüne zoraki bir gülümseme yayılmıştı. "Bizim abi-kardeş ilişkimiz hiç olmadı."

Çekinceli bir ifadeyle, "Neden peki?" diye sordum. Bakışlarını garsona çevirdiğinde, konunun onun için kapandığını anlamıştım.

Seçtiğimiz yemekleri garsona ilettikten sonra gülümseyerek bana döndü. "Annemin ölümünden beni sorumlu tutardı eskiden," dedi. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken Gökhan derin bir nefes almıştı. "Babamla annemin boktan bir ilişkileri varmış. Babam, Aydın'ı da annemi de hep dövermiş. Annem de dayımın isteğiyle, Aydın'ı dayıma emanet etmiş, hayatı mahvolmasın diye... Annemi de yanına almak istiyormuş ama annem dayımı oyalayıp duruyormuş..."

"Nasıl yani?" dedim merakla. Gökhan gülümsedi. "Neden miş'li muş'lu anlatıyorsun, çok mu küçükmüşsün bunlar olurken?"

"Küçük bile değilmişim Naz... Bir gün haber geliyor dayıma, annem hastanede. Bıçaklanmış... Hastaneye gidiyorlar. Ben doğuyorum ama an-

nem ölüyor. Hamile olduğunu bile bilmiyorlarmış. İnsanları şoke eden bir bebeğim anlayacağın..."

"Kıyamam," dedim. Gözlerimden süzülen bir damla yaş yanağıma akarken, Gökhan'ın bakışları denize çevrilmişti. "Eğer bana hamile olmasaydı... Belki dayımın yanına yerleşirdi ve hayatta olurdu. En azından Aydın hep böyle düşündü."

"Saçmalama... Öyle bile olsa, bu senin suçun değil ki!" dedim içten bir ifadeyle. *Gökhan'ın kadına şiddet uygulayan adamlardan neden özellikle nefret ettiğini anladın değil mi Naz? Onun da travması buymuş işte.*

"Filiz Abla annelik yaptı bana. Beni o büyüttü. Betül Teyze'nin de emeği çoktur bende... Aydın'dan onlar korurdu beni. Bir süre sonra zaten dayım, Aydın'ı uzaklaştırdı benden. Daha da büyüdüğünde de Ahmet Karabey'in sağ kolu olacak şekilde eğitildi dayım tarafından... Ben ise okudum, adam oldum sözde..."

"Doktorluğu neden bıraktınız Filiz Hala'yla beraber?"

"Babam, annemi öldürdüğü için hapisteydi... Neden onu öldürmediklerini bilmiyorum. Dayımın bir sözüne bakardı aslında... Hapisten çıktığı gün Aydın vurmuş babamı. Bizim hastaneye getirmişler... Aydın bana, *'İşini sen bitireceksin, ikimiz birden alacağız annemin intikamını...'* dedi. Psikopat herif, sırf bu yüzden öldürmemiş de yaralamış adamı. Hipokrat yeminim vardı. Yapamazdım. Can alamazdım..."

Onun kim bilir kaç can aldığını unutmuş olacağım ki, "Tabii ki de en doğrusunu yapmışsın Gökhan! Öldürmek Allah'a mahsus!" dedim. Yüzüne acı bir gülümseme yayıldığında mahcup olmuştum.

"Nitekim," dedi Gökhan bir süre sonra. "Bir yabancıyı anne bilmiş insanım ben. Ev ve aitlik kavramları çok enteresan. İstanbul işte. İstanbul'da da yabancılar çok... Kimse kimseyi tanımıyor. O yüzden İstanbul'da idare edebilen sen, buranın kalabalığına da alışmışsındır."

"Her yerde aynı aslında," dedim ve bir yudum su içtim. Yemeklerimiz geldiğinde, bir süre sessiz kaldım. Garson masadan uzaklaşırken, "Burada yine çarşı içine gidersin, pazara gidersin ve o tanıdık dünyanı yaratırsın. İnsan, dünyasını istediği yerde yaratır... Ben bir yabancının evine yerleşip kendi dünyamı yaratmış insanım," diye devam ettim. Birkaç yudum daha su içtim. "Mesela Bodrum'a geldiğim günden beri, şimdi, en çok seninle konuşuyorum. Sen de bir yabancıydın, bir zamanlar."

"Hayat çok garip," dedi Gökhan ve içten bir kahkaha attı. "Bir zaman yabancı dediğin, gün geliyor olmazsa olmazın oluyor... Ama gün geliyor, olmayınca olduğunu da anlıyorsun." Telefonunun melodisiyle beraber, yüzüne aydınlık bir ifade yayıldı ve telefonu açtı. "Sonunda geri dönebildiniz paşam," dedi gülerek. "Naz'la beraberim, konum atayım." Karşı tarafı yalnızca iki saniye dinledikten sonra telefonu kapattı. *Karşı tarafın, yani Bora'nın, çok az konuşması bir kez daha gözlerimi yaşarttı Naz!*

"Ne dersin?" dedim Gökhan'a, meraklı bir ifadeyle. "Anıl olmayınca da olduğunu bir şekilde anlayan ben, bir gün... Bora olmayınca olduğunu da anlar mıyım?"

Gökhan sıkıntılı bir nefes verdi. "Bilmiyorum," dedi. Bakışları denize çevrildi. "Ben daha çok, gerçek aşkın bir tane olduğuna inanıyorum sanırım." Gözlerimin içine baktı. "Ve o aşkı buluncaya dek, savrulmaya... Gerçek aşk ne, onu ise bilip bilmediğimi bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Filiz Abla'yla dayımın aşkı gerçekti. Dayımın öldüğü günden beri, Filiz Abla da yaşamıyor."

"Çok mu aşıklardı birbirlerine?" diye sordum.

"Sevda..." dedi ve gülümsedi. "*Sen patronun kardeşisin, tertemiz bir kalbin, tertemiz bir mesleğin var, biz imkânsızız*'dan hâllice bir sevda." Bakışlarımı Gökhan'dan çekemiyordum. "Yalnızca gözlerle yaşanan ve dayımın ölümüyle, Filiz Abla'ya İstanbul'u terk ettiren bir sevda."

"Çok üzüldüm," dedim sessizce.

"Sen nasılsın?" diye sordu Gökhan, meraklı bir ifadeyle. Gülümsedi. "Ne zaman döneceksin İstanbul'a?"

"Bilmem," dedim ve bir sigara yaktım. "Dönecek bir yerim kaldı mı acaba..." dedim ve zorlukla gülümsedim. Bakışlarımı önümdeki tabağa çevirip yemeğimi yemeye başladım. "Oyunu hatırlattı bana. Vakti geldiğinde Türkiye'den gideceğimi."

"Terk ettin onu Naz," dedi Gökhan. Kaşlarımı çattım. "Tamam, itham edildiğin şey fazla ağırdı kabul ediyorum. Ama sen, senden af dilemesine izin bile vermeden bavulunu toplayıp gidiş planı yaptın. Sen, onun sana gelebileceği köprüyü yıktın attın."

"O beni yalnızca hain olmakla itham etmedi. O bana hakaret de etti!" dedim sertçe.

"Baktığın yerden çok ama çok haklısın. Onun da, senin baktığın yerden baktığına eminim. Telafisi yok ağzından çıkanların ya da tavrının... O

da biliyordur bunu. Zaten bu adam en başından beri Kara'nın senden uzak durmasının daha hayırlı olduğunu söyleyip durmuyor mu? Haklı çıktı, kendince."

"Ben Kara'yı sevmiştim," dediğimde, gözlerimden düşen bir damla yaş yanağıma süzüldü.

"Sen Kara'yı sevmiştin," dedi Gökhan. Kollarını bağladı. Birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra, "Ama eline boş bir senet parçası tutuşturup, bundan sonra yalnızca oyun oynayacağınızı söyledin... Kara'ya," dedi.

"Bu onu haklı mı çıkartır?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Onu hiçbir şey haklı çıkartmaz Naz." Başını iki yana sallayıp derin bir nefes aldı. "Haklı olduğunu düşünmüyordur zaten o da. Er ya da geç olması gerekenin olduğunu düşünüyordur yalnızca."

"Benim hakkımda tek kelime etmiyor değil mi?" diye sordum, kısık bir sesle. Burnumu çektim. "Bunlar yalnızca tahminlerin?"

"Zaten benimle konuştuğu söylenemez ki Naz," dedi Gökhan ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Begüm'den bahsetmeye kalktım, ilişkimizin en sağlam ayarını yedim geçenlerde..." Bakışlarını denize çevirirken, birkaç yudum su içti. "Ama senin, zamanında onu ne kadar zorladığını ve onun nasıl savaştığını gördüm. Oyunun gerçeğe dönüşü konusunda..." Gözleri gözlerimi buldu. "Bir umudu vardı size dair. Sen yeşerttin o umudu. Fakat senin Bodrum'a gelişinle, o umut söndü. Eğer ben bu adamı biraz tanıyorsam, seni kendisinden azat etmiştir."

"İyi akşamlar," dedi, Anıl'ın kulağıma çalınan sesi.

"Senin burada ne işin var?" dedim şaşkınlıkla. Anıl'ı dünya üzerindeki herhangi bir şehrin, herhangi bir yerinde görmek yadırganamaz bir olaydı. Kabına sığmayan, dünyanın en lüks ya da en vasat yerinde bile bir arkadaşı olabilecek, çevresi işe yaramayan genişlikte fazlaca insanla dolu olan birisi olması bile, şaşırmamak için yeterli bir sebepti fakat ben Gökhan'ın yanında onunla karşılaşmak istemiyordum.

Anıl'ın sert ve soğuk bakışları, Gökhan ile benim aramda mekik dokuyordu. "Öner'in yanına gelmiştim. Asıl senin burada ne işin var, onu öğreneyim dedim... Malum *kapitalizm* der durur, böyle mekanlara asla uğramazsın da..."

"Gökhan," dedim, elimle Gökhan'ı nazikçe göstererek. "Bora'nın en yakın arkadaşı."

"Biliyorum. Hande'nin erkek arkadaşının fotoğrafını hiç görmemem mümkün değil takdir edersin ki," dedi Anıl.

"Oturmaz mısın?" dedi Gökhan, mesafeli bir ifadeyle.

Anıl'ın bakışları bir kez daha Gökhan'a çevrilmişti. "Oturmam," dedi Anıl sertçe. *Bir fakir doyur Naz, çok şükür.* Bir elini omzuma koydu. "Malum, artık arkadaşımla oturduğumda gazetelere manşet olabiliyoruz."

Gökhan'ın kaşları havalanırken yüzüne yapmacık bir gülümseme yayıldı. "Sorun yok. Bora da gelmek üzere zaten," dedi. Yanındaki sandalyeyi çekmek için elini uzattığı sırada Anıl, benim yanımdaki sandalyeyi çekerek, kendi oturacağı yeri kendisinin seçeceğini kibar bir şekilde vurgulamıştı. Gökhan'ın yüzüne alaycı bir ifade yayılırken, "Hande, bana da senden bahsetti," diye devam etti söze.

"Sadece Hande mi benden bahsetti?" diye sordu Anıl. Bakışları, garsonun kendisine uzattığı menüdeydi. *Kurban mı adasan Naz, bankaya paran da yattı hem!*

"Eren de bahsetti tabii," dedi Gökhan. Bakışlarındaki yapmacık samimiyet beni ürkütürken, Anıl'ın muhatap aldığı insanların aslında kim olduklarını bilmediği için bu yaptıklarına pişman olabileceğini hissetmiştim.

"Naz peki?" diye sordu Anıl, menüyü elinden bıraktığında. *İslam'ın beş şartını yerine getirmen artık farz oldu Naz'cığım.*

"Kalkalım!" dedim dan diye. Bakışlarım Anıl'ın deniz gözlerini bulduğunda, verdiğim tepkiyi sorguladığına emindim. "Eren! Eren'e uğramamız lazım seninle," diyerek, tepkimi toparlamaya çalıştım. Çoktan ayağa kalkmış, Anıl'ın da ayağa kalkmasını bekliyordum. Anıl'ın şaşkınca suratıma bakmaktan öteye geçemeyip kalkış aşamasına gelemeyeceğini fark ettiğimde, eline uzandım ve onu çekiştirerek kalkmaya zorladım. Bakışlarımı Gökhan'a asla yönlendiremiyordum, acaba şu an hakkımda tam olarak ne düşünüyordu?

"Hoş geldin Ka...rdeşim," dedi Gökhan. Hakkımda ne düşündüğünü merak ettiğim insan sayısının ikiye çıkması ise elde tuttuğum veriden çok daha fazlasıydı. Bora'yı gören Anıl ayağa kalktığında, elimden henüz çektiği elini Bora'ya uzattı.

Biraz evvel avucumun içinde olan Anıl'ın eli Bora'nın avucunun içindeyken, Bora'nın kapkara ve soğuk bakışları benim gözlerimin içindeydi.

Ne ara Gökhan'a döndüğümü, kendisi için bir oda hazırlayacağımı söylediğimi, Eren'e uğramamız gerektiğini ve bunun *hayati bir mesele*

olduğunu, Bora'yı ve Gökhan'ı ise birazdan mutlaka bana beklediğimi söylediğimi hatırlamıyordum. Bunların hepsini, dönüş yolunda Anıl'dan dinlemiştim.

"Dev saçmalıyorsun!" dedi Anıl, arabanın kapısını sertçe kapatırken. Ben ise ona tezat derecede yavaşça kapıyı kapatarak arabamı kilitledim. "Hayır yani, Eren'e sormayacak mı sevgili nişanlın? Soramaz mı... *Hayati şey neydi*, diye..." dedi, sitemle.

"Sanmam. Zaten yalan söylediğimi anlamıştır," dedim ve Anıl'ın önünden geçerek eve doğru ilerledim.

"Ben de onu diyorum Naz!" dedi Anıl, beni durdurarak. "Neden yalan söylüyorsun? Sen bu adama aşık değil misin, neden kaçıyorsun şimdi bu adamdan?" Yüzünde meraklı bir ifade vardı. Gözlerimi Anıl'dan kaçırdığımda, Anıl parmak uçlarını çeneme yerleştirerek gözlerimizin yeniden aynı hizaya gelmesini sağladı. "Ne oyunu Naz?" diye sordu, ciddi bir tavırla.

"Konuşmak istemiyorum," dedim, kısık bir sesle. Kendimi bir kez daha köşeye sıkışmış gibi hissediyor fakat bu sefer kaçacak bir delik bulamıyordum.

"Kalbini ortadan ikiye ayırdığı için o adamdan nefret ediyorum," dedi Anıl. Gözlerimde biriken yaşların akmasına engel olamadım. "Zaten ona hayatımı borçluyum... Annem, babam ve Esin, saygıda asla kusur edilmemesi gereken bir ilah gibi davranıyorlar ona... Hürmet ediyorlar. Bir de sen, istisnasız her gece, onun yüzünden bu kadar gözyaşı döküyorsun ya... Ondan daha çok nefret ediyorum!"

"Etme," dedim, kısık bir sesle. Başımı iki yana sallıyordum. Bora'nın kendisinden nefret eden insanlar yüzünden yaşadıklarını düşününce, yeryüzündeki herkesin onu çok sevmesini istiyordum.

"O zaman kendine gel ve daha fazla üzülme," dedi Anıl, uyarıcı bir tonlamayla. Beni kendine çekti ve sımsıkı sarıldı. Problemi bilmiyor ve bu sebeple beni anlayamıyordu. Anıl bana sarılınca, Gökhan'ın bana sarıldığı gibi bir nebze de olsa geçmiyordu. Selim'e sarılsam daha çok geçermiş gibi hissediyordum.

Ben, Bora'ya sarılmak istiyordum.

"Bak, sorun ne bilmiyorum," dedi Anıl, kulağıma fısıldayarak. Elleri bedenimi daha da güçlü kavradığında, "Ama ağlayarak çözemeyeceğini biliyorum," diye ekledi.

Ağlayarak çözemeyeceğimi biliyordu ama Bora istemezse asla çözemeyeceğimizi bilmiyordu.

♠

Duşa girmiştim. Tüm sorunlardan kaçma yöntemi olarak sığınabildiğim su, tüm derimi buruş buruş yapsa da bana en iyi gelen şeydi. Anıl'ı, Bora ve Gökhan'dan kaçırmaya çalışırken, Bora ve Gökhan'ı eve davet etmek pek akıl kârı olmamakla beraber, bana Eren'le konuşmam gereken hayati meselenin ne olduğunu sorarlarsa verecek hiçbir cevabım yoktu. Kapının tıklatıldığını, Anıl tarafından açıldığını ve Gökhan'ın neşe dolu tutmaya çalıştığı sesini de duymuştum ama tüm bunlar bile duştan çıkmama yetmemişti.

Anıl'ı, Gökhan ve Bora'dan kaçırmak nasıl bir saçmalıksa; şimdi Anıl'ı, Gökhan ve Bora'yla baş başa bırakmak da aynı şekilde saçmalıktı.

"Naz?" dedi Anıl. Ardından banyo kapısının tıklatıldığını işittim. *Aslına bakarsan Naz, sen saçmaladıkça her şey daha da bok oluyor, bilmem farkında mısın?*

"Efendim?" dedim, şaşkınlıkla. Zira burası banyoydu ve insan olanın, insan olana, bazı zamanlarda bırakması gereken kişisel bir alan olmalıydı. *Affedersin Naz ama Anıl da nişanlın ve arkadaşını, senin evinde tek başına ağırlamak zorunda değil!*

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Anıl. Aslında hiçbir şeyin yolunda olduğu falan yoktu. Ne, ilk olarak ne zaman yoldan çıkmıştı bilemiyordum.

"Geliyorum," dedim, bornozumu giyerken. Fakat gidemiyordum. En azından, Anıl'ın adım seslerini duyuncaya kadar bornozla banyodan çıkamayacağımı biliyordum. Aynı bunu bildiğim gibi, Anıl'ın da banyodan çıkmamı bekleyeceğini ve beni görmeden rahat etmeyeceğini de biliyordum. *Az evvel çıkarttığın kıyafetleri giy Naz, orta yol bu!* Havanın çok sıcak olması yetmiyormuş gibi bir de tüm gün içinde terlediğim pantolon ve kısa kollu tişörtü tekrar giymek işkence gibiydi ama hiçbir sorun çıkmaması adına buna da katlandım.

Balkondaki küçük masanın üzeri çeşitli kuruyemiş ve cipslerle donatılmıştı. Eğer Legolas'ın elf gözleri farklı bir şey görmüyorsa, Bora ve Anıl'ın aynı an'da bulunduğu masada âlem yapacaktık; bu kimin fikriydi? *Senin Naz!* Allah belamı ısrarla vermek istemezken, benim belayı seve seve kucakladığım yere gelmiş bulunmaktaydık.

Gökhan çoktan köşe koltuğa yerleşmiş ve bir şeyler atıştırmaya başlamıştı. "Bora nerede?" diye sordum.

"Kokteylleri hazırlıyor, aşağıda," diye yanıtladı beni Anıl. *Banyoda kırk sekiz dakika on dokuz saniye kaldığına eminim Naz ama dünyada kırk sekiz yıl on dokuz saniye geçmiş belli ki.* Biz ne ara ve neden, bu seviyeye gelmiştik? Gökhan'a gelen ve yüz hatlarından Hande olduğu belli çağrıyla beraber, Gökhan arka balkona doğru ilerlerken, biraz sonra başımıza gelebilecek şeylerin hayalî listesini yapmaya başlamıştım.

"Neler olup bittiği hakkında fikrin var mı?" diye sordum Anıl'a.

"Yok," dedi Anıl. Tavrı hoşnutsuzdu. "Buraya ilk geldiğinde homurdanıyordu ama Gökhan bir şeyler fısıldadı bahçede ona. Sonra... Her ne olduysa, mutfağa geçti ve kokteyl hazırlamaya başladı. Gökhan da bir yandan sofrayı kurdu."

"Ben onları bize beklediğimi söylemişim ya... Benim yapmam gerekeni yapıyorlar," dedim mırıldanarak. Bora bu işe ne kadar gönüllüydü bilmiyordum ama razı gelmesindeki en büyük pay Gökhan'a ait olmalıydı.

"Belki de olması gerektiği gibi... Seni kaybettiğini anlıyordur. Seni kazanmaya çalışıyordur," dedi Anıl. *Bunu bu şekilde yapmak Bora'lık bir hareket değil Naz.* Anıl'ın dudakları *bilmiyorum* dercesine büzüldü. "Taviz verme derim," diye eklediğinde bakışları, kapının önünde bekleyen Selim'e çevrilmişti.

"Yer açsana Nazlı," dedi, Bora'nın paralel evrenden dünyamıza geldiğini sandığım yansıması. Kesinlikle dünyamıza ait olamazdı, çünkü gülümsüyordu. *Keşke suç ve aksiyon filmleri kadar biraz da bilim kurgu izleseydin Naz, zira çözümleyemeyeceğiz olanları.*

Hızlıca, masanın üzerindeki kuru yemişleri kenara iterek yer açtım. Bora, aslında kullanmadığımız ve rafın üst katında duran içi kokteyl dolu sürahiyi masaya bırakırken, "Hoş geldin," dedim.

Bora bana göz kırparken, Gökhan da telefon konuşmasını bitirmiş ve balkona çıkmıştı. Sallanan koltuğa geçtiğimde, Bora ile Anıl'ın koltukları yan yana düşmüş ve ben de Gökhan'la Anıl arasında kalmıştım. Kalbim ise çok yakın geçmişte, bedenimin tam karşısında oturan Bora'nın kapkara gözlerinden bir tanesinin kırpılmasında takılı kalmıştı. Ve belki de seneler geçecekti ama kalbimi o an'dan ayıramayacaktım. İnsanın her şeyin yoldan çıktığını düşündüğü bir an'ında başına gelebilecek en güzel olay, sevdiği insanın ona bir göz kırpışı olabilirdi.

"Siz böyle ziyafet yaparken... Şu adamcağız hep böyle ayakta mı dikilir?" diye sordu Anıl, bakışlarıyla Selim'i gösterirken.

Bora'nın dudakları aralandığında, Gökhan boğazını temizledi. "İşi bu," dedi, Bora'ya fırsat vermeden.

"Eren!" dedim bağırarak. Aslında bağırmama gerek yoktu. Eren zaten bahçeden içeriye girmişti, bizi belki de çoktan görmüştü ve yanımıza geliyordu ama ben konuyu ancak böyle dağıtabilmiştim. *Hayati mesele Naz!* Hızla ayağa kalktım. "Eren!" diye bağırdım bir kez daha. Bu sefer sesim telaşlıydı.

Kapıyı açmak için içeriye girdiğimde, Bora'nın telefon melodisi duyulmuştu. Ben merdivenlerden inerken, Bora, telefonu açmak için arka balkona ilerliyordu.

Eren içeriye girer girmez, "Sakin ol," dedi. Sakinliğimi tamamen kaybettiğimden bihaberdi. "Anıl mesaj çekti. Bora'ya söylediğini biliyorum... Masal'la alakalı deriz. Masal ve Esin'le alakalı."

"Yer mi?" diye sordum iç çekerek. Aslında derdim bu değildi. Ben, Anıl ve Bora ile beraber, aynı masada oturmak istemiyordum.

Eren ters bir ifadeyle, "Sence yer mi?" diye sordu. Yemezdi. "Ama belki hepimiz böyle senin götünü toplarken, acır... Ne bileyim. Belki sormaz bile. Yürü hadi, çıkalım yukarıya."

Bora yukarıda, merdivenlerin başında bizi bekliyordu. Eren'le selamlaştıktan sonra, "Nazlı, bi' gelsene," diyerek, başıyla odamı işaret etti. Yüzünde hiçbir ifade olmadığı için tedirgin hissetsem de dediğini ikiletmeden odama ilerledim. Bora peşimden geldi ve kapıyı kapatıp kapıya yaslandı.

Çekinceli bir ifadeyle, "N'oldu?" diye sordum.

"Halan ve yengene... Begüm'ün, Esmaların falan seninle Bodrum'a geldiğini söylemişsin..." dedi. Şaşkınlıkla yutkundum. Başımı hafifçe *evet* anlamında salladım. "Neden yalan söyledin?" diye sordu.

"Nisanın ortasında falan halam da Bodrum'a gelir. Sonbaharın sonuna kadar kalır Bodrum'da, yengeme misafir olarak. Canan, Can falan da gelirler yazın. Kalabalık olur burası... Yengem de zaten nişandan sonra, *'Vesile'yle beraber döneriz artık,'* diye beklemiş. Eğer yalan söylemeseydim çoktan gelmişlerdi. Yalnız kalmak istedim."

Bora sıkıntılı bir nefes verdi. Kapkara bakışları gözlerimden ayrılmıyordu ama ne düşündüğünü anlayamıyordum. "Nurcan Hanımlar, konu komşu falan... Nasıl çıkmadı yalanın ortaya?"

Utandığımı gizlemeye çalışarak, "Tembihledim Nurcan Teyzeleri... Zaten konu komşu da öyle pek laf taşımaz. Taşısalar da sorun değil. Açıklarım durumu halamlara... Yalnız kalmak istediğimi yani," dedim.

"Madem açıklayabilirdin... Neden en başında yalan söylüyorsun ki?" diye sordu.

"Ne deseydim o an... *Nişanlım hain olduğumu düşündü* mü?" dedim dan diye.

Bora'nın kara gözleri, lisanını bilmediğim bir ifadeye sürüklenirken pişman olmuştum. "Babaannem," dedi. Dudaklarım cümlesini tamamlamak istercesine açılırken, "Halanla yengeni ziyarete gitmiş..." diye devam etmişti. Gülsüm Babaanne için yalnızca onu el âleme rezil eden bir gelin değildim artık, yalancıydım da. *Kendine en büyük kazığı hep sen atıyorsun Naz!* "Halanlar da durumu öğrenmiş... Konuş istersen onlarla."

Meraklı bir ifadeyle, "Babaannen mi aradı biraz evvel seni?" diye sordum. Bora yalnızca başını salladı. "Ne dedi benimle ilgili? Nişanı atmanı falan mı söyledi?" diye sordum.

"Saçmalama Nazlı," dedi.

Gözümde biriken yaşları sildim. "Saçmalıyorum evet," dedim. Derin bir nefes aldım. "Beni sevmezse bile artık, kafanı karıştıracak değil... Gerçekten evlenmiyoruz. Bu bir oyun... Zaten oyun yüzünden nişanlanmıştık." *Naz! Bora zamanında "gerçekten evlenmiyoruz" vurgusunu sadece sen gerilme diye yapmıştı, "oyun yüzünden aceleye gelen nişan"la birleştirmene ne gerek vardı?*

"Balkona geçelim... Ayıp oluyor insanlara," dedi ve kapıyı açıp dışarıya çıktı. *Üzülme Naz!* Gülsüm Babaanne beni sevmese de olurdu ama Bora'ya benim hakkımda söyleyebilecekleri canımı yakıyordu.

"Sana diyorum kızım," dedi Anıl, beni dürterek. Ne dediği hakkında hiçbir fikrim olmadığına yemin edebilirdim. Ne ara balkona geçip oturmuştuk? Boş bakışlarımı gördüğünde nefesini sesli verdi. "Karadeniz'de gemilerin mi battı?"

"Naz, iyi misin cidden?" diye sordu Eren.

"İyiyim iyiyim," dedim toparlanarak. Fakat ne Anıl'ın ne de Eren'in gözlerindeki merak geçmişti. "Yalancının mumu yatsıya kadar yanarmış, daha kaç kere anlayacağım bilmiyorum." Eren ve Anıl'ın gözleri Bora'yı bulduğunda, "Bora hayati mesele yalanını öğrenmedi, halamla yengeme söylediğim yalanı, babaannesi öğrendi," dedim.

Galiba hiçbir şeyi umursamadığım yere gelmiş bulunmaktaydık.

Bora sürahiye uzanırken, "İç bakalım, sevecek misin?" dedi. Ve shot bardaklara, hazırladığı kokteyli doldurmaya başladı. Eren ve Anıl, muhabbeti uzatmamayı tercih ederken Gökhan'ın şefkatli bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Anıl gülerek, "Alkol koymayı unutmuş olabilir misin?" diye sordu. Muhatabı Bora'ydı.

Bora, Anıl'ın bu sorusu üzerine, "Az koydum," dedi ve biralardan birini Anıl'ın önüne ittirdi.

"Vişne suyu olmuş çünkü bu daha çok," dedi Anıl, yüzünü buruşturarak. Birasını açarken, herkes kendi birasını önüne çekmişti. *Masada sen hariç herkesin önünde bir şişe bira olması sana neyi anlatıyor Naz?* Direksiyon başında bira içiyor oluşumu, Bora çok yanlış anlamıştı. Bana uygun görülen kokteylden bir yudum aldığımda, Bora'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"Vişne likörü!" dedim, bir anda gülümseyerek. Bora'nın bana gülümseyerek yeniden göz kırpmasıyla bardağı kafama diktim.

"Sadece vişne değil," dedi Anıl, bir bardak daha içtiğinde. "Çözemedim şimdi ama çözmek için meyve suyu içmeyeceğim," diye devam ederken, birasından kocaman bir yudum aldı. "Senin içinmiş bu belli," dedi, bana dönerek.

Bakışlarım bir kez daha Bora'ya kaydığında daha çok gülümsemiştim.

Gökhan, meraklı bir ifadeyle, "Hande, barmenlik yaptığından bahsetmişti," dedi.

"Her ne kadar Naz, güzel kızlar ve bedava içkiler için barmenlik yaptığımı düşünse de... Nasıl tiplerle uğraştığımı bir ben, bir de Allah biliyor," dedi Anıl gülerek.

"Belki yazı tekrar barmenlik yaparak geçirirsin," dedi Eren, araya girerek.

Anıl güldü. "*Çok yattın biraz da çalış*, diyorsun..."

"E sen çok yatamazsın... Sıkılacaksın illaki," dedi Eren. Ağzıma fındık attım. Bir bardak kokteyli daha bitirdikten sonra, benden evvel sürahiye davranan Bora'yı izlemek, Anıl ve Eren arasında süren sohbetten daha keyifliydi.

"Sen de bira içmek ister misin?" diye sordu Bora, onlar konuşmaya devam ederken. Hayatımın akışı sırasında ne kaçırmıştım ya da başına ne

düşmüştü gerçekten bilemiyordum. *Yani Gökhan'la ne konuştuğunu bilemem tabii Naz ama şimdi bir de üzüldüğünün farkında ya, mutlu olmanı istediği kesin!* Başımı istemediğimi belli edercesine iki yana sallarken gülümsedim.

"Şu benim hesabıma yatan beş milyon..." dedi Anıl, bakışlarını Bora'ya çevirerek. Zannediyorum ki çalışmak fikri, borçlarını hatırlamasına sebep olmuştu. "Biz o paradan taburcu işlemleri için gerekli olanını kullandık sadece. Hesabına nasıl transfer edebilirim kalanını? Ya da direkt Seren Hanım'la mı iletişime geçeyim?"

"Artık asistanım değil," dedi Bora. Yüzünde ya da sesinde herhangi bir ifade yoktu fakat bakışlarını bana değdirmemeye özen gösterdiği belliydi.

Gökhan, "Aslına bakarsan Anıl," diyerek araya girdi. Anıl'ın bakışları Gökhan'a çevrilirken, Bora marinayı izliyordu. "Seren, illegal işlere karıştırdı holdingi... Kimse bir şey çakozlamasın diye gider dağıtımları yapmış. Sana da o yüzden devasa bir para göndermiş ve abuk sabuk konuşmuş. Naz açıklamadı mı sana bunları?" Gökhan'ın ve Anıl'ın bakışları şimdi de bana çevrilmişti.

"Hayır," dedi Anıl ve yeniden bakışları Gökhan'la birleşti. "Annemler Seren Hanım'a, hangi gün taburcu olacağımı falan söylemişler. Yani o parayı gördüğümüzde... Hepimiz bozulduk."

Bakışlarımı Bora'ya çevirdiğimde, gözlerindeki ifade açıktı: Anıl'a, *gerekirse her şeyi anlatarak* durumu açıklamadığıma bir parça şaşırmış ama mutlu olmuştu. Anıl'ın ne zaman taburcu olacağını ve Türkiye'ye döneceğini bilen gerçek hainin, benim sözde ihanet ve kaçış planımı nasıl kusursuzca işlediği gerçeğiyle bir kez daha baş başa kalmıştım. Böylesine muhteşem bir kurguya kim olsa inanırdı fakat yine farkındaydım ki benim hain olduğuma Bora'nın inanmış olmasını kabul edemiyordum. Fakat yine de bu, Kara'yı, Anıl'a anlatacağım ve Bora'yı satacağım anlamına gelmiyordu.

"Ben Seren'e güveniyordum," dedi Bora, Anıl'a döndüğünde. Anıl'ın deniz mavisi gözlerindeki merak artarken, "Tanıştığımızda uyuşturucu batağındaydı. Ama hayata dönmek istiyordu. Döndü de. Oldukça sadık bir çalışandı. Gözlerine her baktığımda, minnet görüyordum. İnsanlar konusunda kolay yanılmam. Ama işte... Hayatımda aldığım en iyi derslerden biri oldu Seren hikâyesi de..." diye devam etti.

Gökhan, durumu Anıl'a ancak yalan söyleyerek açıklayabiliyordu ama Bora doğruları söylüyordu.

"Üzüldüm," dedi Anıl.

"Ben de üzüldüm... Sana yaptığı muameleye," dedi Bora.

"Senin yaşadıklarının yanında pek bir hükmü yok. Neyse... Ben hesapta kalan parayı sana transfer edeyim. Kalan borcumu da... Yani bugüne kadar yaptıklarını... Bir şekilde ödeyeceğim."

Bora keskin bir tavırla, "Bana bir borcun olmadığını söylemiştim," dedi. Birasından bir yudum aldı. "Nazlı'yla bir oyun oynadık ve o kazandı. Yani bir borç varsa ortada, ona borcun var."

"Ona zaten hayatımı borçluyum... Ben yaşayayım diye, hiç düşünmeden bir kumarhanede hile yaptı. Var olsun," dedi Anıl, deniz gözlerini Bora'nın kapkara gözlerinden çekmeden. "Ama işte madem hile yaptı... Sen ondan etkilendin... Sonra başka bir oyun oynadınız ve o kazandı... Eren böyle anlatmıştı... O zaman benimle de oyun oyna."

Eren, "Saçmalama oğlum adam-" diye çıkıştı ama anlık bir duraksadı. "Adam BlackJack'in sahibi. Kıbrıs'ta kumarhanesi var yani!" diye devam ettiğinde, ifadesi biraz daha yumuşamıştı.

"Ne olmuş?" diye sordu Anıl, kendinden emin bir ifadeyle. Neyine güvendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Adam iş adamı. Turizm işine girmiş ve yatırımın en mantıklısını yapmış. Eh, bu işlere karışmamak için de kâğıt üzerinde başkasının gösteriyor casino'yu. Zeki bir girişimci diye, çok iyi bir oyuncu mu olmak zorunda?" diye ekledi. *Naz, Anıl forum sitelerindeki yanlış bilgiler gibi konuşuyor, susturman lazım.* Anıl, yeniden Bora'ya döndü. "Üstelik Nazlı seni yendiyse... Benim bir hayli şansım var."

"Bence bu muhabbeti bitirmeliyiz," dedi Gökhan araya girerek.

"Ne oynamak istiyorsun?" diye sordu Bora, Anıl'a.

"Sen 21 oynadın değil mi?" diye sordu Anıl, bana dönerek. Başımı *evet* anlamında salladığımda, bakışları yeniden Bora'ya çevrildi. "Poker oynayalım. Kazanırsam, dediğin gibi ortada bir borç olmayacak."

"Peki ya ben kazanırsam?" diye sordu Bora. Öyle bir ifadesi vardı ki, kazanacağına yüzde yüz emindi.

"Sen kazanırsan..." dedi Anıl ve gülümsedi. "Ahşap bir tekne... El yapımı... Hayran olunası güzellikte. Teknenin adı da *Nazlı*. Onu sana vereceğim."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. Kaşlarım çatılmış, yüzüme ise sersem bir ifade yayılmıştı. "Babamın bana yaptığı tekneden mi bahsediyorsun sen?"

Anıl'ın bakışları beni bulduğunda gözlerinin içi gülümsüyordu. "Evet," dedi. Başımı iki yana sallarken, "Büyüyünce bunun gerçeğini alacağım diye hayal ettiğin tekne," diye ekledi.

Eren araya girerek, "Nereden bulmuş olabilirsin ki onu?" dedi.

"Buldum işte," dedi Anıl.

Ters bir ifadeyle, "Buldun ve... Bana vermen gerekirken, kumar masasına mı koyuyorsun?" diye sordum.

"Yapma Naz," dedi Anıl teessüf edercesine. "Zaten sana vereceğim oyunun sonunda."

Bora ifadesiz bir şekilde, "Sen kazanırsan... Oyunun sonunda ona verebilirsin ancak," dedi.

"Tamam ne fark eder?" diye sordu Anıl, şaşkınlıkla. "Sen kazanırsan vermeyecek misin sanki?"

"Bilemezsin..." dedi Bora. Bakışlarını gözlerime çevirdi ve orada iki saniye oyalandı. "Risk, risktir. Kazanmaya baksan iyi edersin... Yoksa teknenin akıbetini bilemezsin." Bakışları yeniden bana çevrildi. "İskambil destesi var mı?" Vardı. İstemeye istemeye yerimden kalktığımda, "Odanda, fanusun içinde renkli çakıl taşları var... Onları da getirir misin?" diye sordu.

Odama gittim ve fanusla iskambil destesini aldım. Kartları masaya koyduğumda, Gökhan bakışlarıyla, Eren'le onun yanına oturmamı işaret etmişti. Bir çeşit turnuva oynayacaklardı. Her elde ortaya bahis miktarı koyamayacakları için, Bora çakıl taşlarıyla oynamayı uygun bulmuştu. Çakıl taşlarını eşit bölüşmüşlerdi ve çakıl taşlarının tamamı birisinde toplandığında, büyük ödülün sahibi olacaktı.

"İkimizin de poker oynadığını görmüşsündür... Hangimiz daha iyi oynuyoruz Naz?" dedi Anıl, Gökhan ortaya üç kart açarken.

"Umarım sen daha iyi oynuyorsundur da... Hem borcun kalmaz... Hem de tekne bende kalır," dedim, ters bir ifadeyle. Anıl gülümserken, alayla, "Tabii sen benim teknem üzerinden başka bir bahse girmezsen!" diye ekledim.

Eren sitemle, "Ben, Bora'nın yerinde olsam o tekneyi çöpe atarım. Sen de ömrünün sonuna kadar Naz'ın lafını çek dur," dedi.

"Bora'nın böyle bir şeye cesaret edeceğini sanmam," dedi Anıl gülerek. Bora, böyle bir şeyi yapmazdı fakat cesaret edemeyeceği için değil; kimsenin özel eşyasına dokunmak istemeyeceği için.

Ters bir ifadeyle, "Ayrıca çok saçma bir bahis," dedim. Hiç kimse bana cevap vermedi. Bora ve Anıl, âdeta bir düelloya çıkmışçasına ciddiyetle oynarlarken, Gökhan krupiye görevini üstleniyor, Eren de sessizce oyunu izliyordu. "Oyuncak tekne. Milyonlar değerinde değil ki. Haksız rekabet." Ortadaki çakıl taşları Anıl'ın önüne geçtiğinde, Anıl, ilk eli kazanmanın hazzıyla gülümsedi. "Benim babamın hediyesi o tekne. Kaybolmuştu."

"Sussana kızım," dedi Eren, sessizce. Sürahiyi önüme çektim ve kokteylimi içmeye başladım.

Anıl, ikinci eli de kazandığında, "Sen nereden buldun teknemi?" diye sordum.

"Akasya'da kalmış," dedi Anıl, bakışlarını bana çevirerek. Güldü. "Kayıp değilmiş yani. Otelin iç restoranında, köşedeki konsolun üstünde sergileniyormuş yıllardır."

"Çaldın mı el âlemin otelinden?" diye sordum.

"Senin teknen kızım... Çalmış mı oluyorum?" dedi Anıl, şaşkınlıkla. Sonrasında ise, Bora'nın eli kazandığını anlamasıyla şaşkınlığı biraz daha arttı. *Ben bile Bora'nın Anıl'a avans verdiğini anlamıştım Naz. Anıl'ın yine iyi dakikaları.*

Eller peş peşe biterken, Bora'nın önündeki çakıl taşlarının sayısı artmaya başlamış ve Anıl'ın yüzü düşmüştü.

"Yeter Naz! Uyuz gibi kaşınıp durma. Pişik olacaksın, çok sıcak hava... Git pantolonunu çıkart, şort mu giyiyorsun ne giyiyorsan giy!" dedi Anıl, sertçe.

Ters bir ifadeyle, "Ne bağırıyorsun be?!" diye çıkıştım.

"Dikkatimi dağıtıyorsun!" dedi. Ben dikkatini dağıttığım için yenilmiyordu ve fakat Bora'nın onu yenmesine epey bozuluyordu. Yapacak bir şey yoktu çünkü kendi kaşınmıştı. *Sen neden kaşınıyorsun Naz?* Gerçekten hava çok sıcaktı ve strese girmiştim.

"İster şort giyerim, ister kazak giyerim. Sana ne?!" dedim. Anıl'a şu an o kadar gıcık olmuştum ki, onu bir kaşık suda boğmak falan istiyordum. Kaşıntım biraz daha arttığında, "Aynen ben gidip şort giyeyim," dedim, kendi kendime. Ayağa kalktım ve Bora'nın arkasında durdum. Bakışları ne olduğunu sorarcasına bana çevrildiğinde, "Elini göstersene," dedim.

Anıl, beni ikaz edercesine, "Oyunu sabote etme güzelim!" dedi. Bora'nın bakışları çok kısa bir süre Anıl'a çevrildi. Masanın üzerinde kapa-

lı duran kartları aldı ve yalnızca benim görebileceğim şekilde açtı. Elinde kupa 3'lü ve maça 6'lı vardı.

Yerde ise sinek 4'lü, karo 4'lü, kupa 6'lı olduğunu gördüğümde, "Ay, eli ben devam ettireyim mi?" diye sordum.

"Naz!" dedi Anıl.

Bora, başını hafifçe *devam ettir* dercesine salladığında, "Rest çekiyoruz," dedim ve Bora'nın önündeki çakıl taşlarını masaya ittirdim.

"*Devam et* derken, *uç* dememiştim..." dedi Bora. *Naz, neden başına iş alıyorsun Allah aşkına! Bir rest çekilecekse Bora çeker, sana ne?!*

Anıl bir Bora'ya, bir bana, bir de kendi eline baktıktan sonra, tüm çakıl taşlarını öne sürdü. Bora'nın çakıl taşları otuz iki tane, Anıl'ın on sekiz taneydi. Eğer Anıl kazanırsa, Bora on dört çakıl taşını geri alıp oyuna devam edebilecekti; fakat Bora kazanırsa, Anıl tamamen kaybetmiş olacaktı.

Anıl ve Bora'nın kartları açıldı. Yerdeki açılmayan iki kart, kupa valesi ve sinek valesiydi. Anıl kazanmıştı çünkü elinde maça valesi ve karo valesi vardı. *Ben senin yerinde olsam ölü taklidi yapardım Naz!*

Bora başını sitemle iki yana sallarken, Anıl kazandığı çakıl taşlarını gülerek önüne çekti.

Bora'ya sitem edercesine, "Senin yüzünden... Uçtun falan demesen, blöfümü yutardı. Ayrıca kazanma ihtimalin de vardı," dedim. *Naz bir de üste çıkmaya çalışma ya! Sus!* Gökhan gülmemek için kendini zor tutarken, Bora hiçbir cevap vermemişti. Sıkıntılı bir nefes verdim ve tuvalete gitmek üzere, balkon kapısına doğru yürüdüm.

Anıl'ın sandalyesinin yanından geçerken, her nasıl olduysa dengemi kaybettim ve kendimi bir an'da Anıl'ın kucağında buluverdim. *Naz n'oluyor?* Henüz içki içmediğime ve herkesin tattığı ama dörtte üçünü bana bıraktıkları kokteylin tamamındaki alkolün de beni sarhoş etmeye yetmeyeceğine emindim.

Bora telaşla, "Nazlı iyi misin?" diye sordu. En az onun kadar kucağına düştüğüm Anıl ile şaşkınlıkla bana bakan Gökhan ve Eren de telaşlanmıştı. Ben ise üzerimdeki tişörtle pantolonu parçalamak istercesine kaşınmaktan onlara cevap veremiyordum.

"İyiyim," dedim biraz sonra ve Anıl'ın kucağından doğrulmaya çalıştım.

"Bak bakayım bana?" dedi Anıl, korkuyla. Deniz gözlerinde gördüğüm korku, beni de korkutmuştu. "Boynun," diye devam etti Anıl. Parmakları

dövmemin üzerinde geziyordu. "Boynun kızarmış..." dedi. Deniz gözlerinde gördüğüm panik, bünyemin hareket hızını aşıyordu. Bakışlarını önce masaya çevirdi, sonra Bora'ya döndü. "Kivi mi koydun sen kokteyle?!" diye bağırdığında ise dünyadaki oksijenden mahrum bırakıldığımı düşünmüştüm.

"E-evet," dedi, Bora'nın kulağıma çarpan şaşkın sesi. Gözlerimi kapattığımda yere yığılmak üzereydim ve şu an beni sımsıkı tutan kolların kime ait olduğunu bile bilmiyordum. *Naz hayır hayır! Panikatağa şimdi teslim olamazsın!*

"Güzelim bana bak," dedi Anıl, telaşla.

"N'oluyor?!" diye sordu Bora sert bir ifadeyle.

"Alerjisi var!" dedi Eren.

"Ölüyor!" diye bağırdı Anıl. "Ölüyor, anladınız mı?!" Ve belki de ölmeden önce çekildiğim muhteşem an'a aitti, Bora'nın göz kırpmaları... Bana iyi davranması... Her şey... *Naz kendine gel. Gözlerini aç.*

"Çekil Anıl!" dedi Gökhan, telaşla. Birkaç saniye sonra, "Naz gözlerini aç," dedi. Parmağını şaklattığını duyduğumda dahi göz kapaklarımı kıpırdatmamıştım. Gözlerimi açarsam başıma gelecekleri biliyordum ve acısız ölmek istiyordum. Gökhan'ın parmakları şah damarımı buldu. *Naz bayıldın sanıyorlar, gözlerini aç!*

Gözlerimi açtım. Karşımda üç tane Gökhan vardı. İşte bu yanılgı an'ının bana bıraktığı acı geçmeyecek cinstendi. Gözlerimi açtığımda dünya dönüyordu ve ben hiçbir şeyi seçemiyordum. Gözlerimi yeniden kapattığımda, vücudumun kaşınan hiçbir yerini kaşıyacak dermanım da kalmamıştı.

♠

Ciğerlerimi deniz kokusu yerine hastane kokusu dolduruyordu. Işınlanmanın icat edilmediğini düşünmem gerekirse, Garipçe'deki küçük çay bahçesinden hastaneye nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir çocuğun ağlama sesleri kulaklarımı doldururken gözlerimi açmıştım. Hande, ağlamaktan şişmiş kıpkırmızı gözleriyle bana bakıyordu. Bana ne olduğunu ve buraya nasıl geldiğimi sorsam da bana cevap vermek yerine, hemşireye sesleniyor ve doktor çağırmalarını söylüyordu.

Biraz sonra, *"Nazlı Hanım, nasıl hissediyorsunuz?"* diye sordu, beyaz önlüklü bir kadın. Gözlerime ışık tuttuktan sonra, işaret parmağını takip

etmemi istedi. *"Baygınlık geçirmişsiniz ama şimdi iyisiniz,"* dedi. Halbuki ben iyi değil, tuhaf hissediyordum. Doktor, benimle muhatap olmak yerine Hande ile kapı önünde fısıldaşarak bir şeyler konuştuktan sonra içeriye Eren girmişti.

"Naz..." dedi Hande, titreyen bir sesle.

"Anıl..." diye devam etti Eren. *"Naz, Anıl trafik kazası geçirdi,"* diyebildi en sonunda. Kolumdaki serum iğnesini acı içinde çıkartırken, Esin'le telefon konuşmamızı hatırlamıştım. Odadan çıktığımda karşılaştığım koridorda, nereye gideceğimi dahi bilmeyerek, amaçsızca koşmaya başladım.

"Ağzından tek kelime dahi çıkmadı," dedi Eren, sıkıntılı bir sesle. "Saatlerce tek kelime etmeden ameliyathanenin önünde bekledi. Bomboş bakıyordu hepimize." Yaşadıklarım böyle özetlenebilse de hissettiklerim ve o günden bende kalanlar özetlenemeyecek kadar ağırdı.

Anıl, soru sorarcasına, "İlk ameliyat çok uzun sürmüş," dedi.

"Hatırlamak bile istemiyorum," dedi Eren ve derin bir nefes aldı. "Hani senin için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu, ama Naz gözümüzün önünde eriyordu. Ağlamıyor, yerinden kalkmıyor, öylece oturuyordu."

"Şok hâli," dedi Gökhan.

"Panikatak geçirmesinden korkuyorduk, yalnız bırakamıyorduk. Ameliyat bittikten sonra yoğun bakımın önünde başladı aynı süreç. Zorla bir şeyler yedirip içirdik... Günlerce ağzından tek kelime çıkmadı. Sonra, Amerika'daki profesör bizim gündemimize yerleştiğinde, hep beraber oturduk hesap kitap yaptık," dedi Eren.

Anıl, alaylı bir ifadeyle, "Mal varlıklarınızın total hesabını çıkarmanız uzun sürmemiştir," dedi.

"Naz'ın ilgi alanı hesaplamak. Kendine gelmiştir böylece," dedi Gökhan, sempatik bir tonlamayla.

"Gerçekten de öyle oldu," dedi Eren, gülerek. "Matematiğin gerçekten onu hayatta tuttuğunu, o gün anladım." Aslında tam olarak öyle değildi. Anıl'ı hayatta tutmak için bir umudum doğmuştu sadece. "Ama tabii yetmedi, yetiremedik... Naz'ın hayata dönmesi beni sevindiriyordu ama herkesin hayalleri yıkılmaya başlamıştı."

"Sonra?" dedi Anıl, merakla.

"Sonra..." dedi Eren ve iki saniyelik bir es verdi. "Hande'yle sık sık baş başa konuşmaya, Hakan'la mesajlaşmaya, köşe bucak uzun telefon konuşmaları yapmaya başladı ve işe girdiğini söyleyerek ortadan yok oldu..."

"Kıbrıs?" dedi Gökhan.

"Anıl'ın durumu gitgide daha kötüye gittiği için Naz'ı boşladım. Sesini telefonda da olsa duyduğum için her şeyin yolunda olduğunu düşündüm. Bir kumarhaneyi dolandırmaya kalkacağı aklıma bile gelmedi doğrusu," dedi Eren.

"Hastanın başında dört kişi beklemeyin lütfen," dedi bir adam. Eren, Anıl ve Gökhan'dan başka, henüz hiç sesini duymadığım Bora da burada olmalıydı.

"Hâlâ neden uyanmadı?" diye sordu Anıl, sitemle.

"Uyanmak üzeredir artık. Zaten tehlikeli herhangi bir şey yok dediğim gibi... Bol bol su içecek, bir müddet dinlenecek. Hastamız gayet iyi," dedi, doktor olduğunu anladığım adam.

Anıl sert bir şekilde, "Zaten normal şartlar altında, susadığında dört bardak su içiyor bu kız... Bol su ölçüsü ne?!" dedi.

"Beyefendi, kız arkadaşınız için endişeleniyorsunuz anlıyorum. Fakat hastamız uyandığında bunu onunla konuşabilirim," dedi doktor. *Naz? Umarım bu odadaki dördüncü kişi Bora değildir.*

"Biz dışarıya çıkalım Anıl," dedi Eren uyarıcı bir tonlamayla. "Bora kalır nişanlısının yanında," diye devam ettiğinde, doktora gerekli mesajı vermeye çalıştığını anlamıştım.

"Affedersiniz... Beyefendi, hanımefendiyi ilk getirdiğinizde de hastaneyi başımıza yıkmaya teşebbüs ettiği için ben yanlış anladım," dedi doktor.

"Siz Nazlı'nın durumunu kontrol eder misiniz?" dedi Bora, ifadesiz bir sesle. "Kendisi şu an uyanık," diye ekledi. "Dışarıdayım ben," dedi, üç saniye sonra. Gözlerimi ağır ağır açtığımda, odağıma ilk olarak şaşkınlıkla bana bakan doktor, sonrasında ise Anıl, Eren ve Gökhan girmişti.

137 Gün Önce...

Henüz alacakaranlık vaktiydi. Bora, ben uyuduktan sonra odaya gelmiş olmalıydı ve de hasta yatağımın başındaki sandalyede otururken uyumuştu. On dört dakika kırk bir saniyedir gergin yüz hatlarını seyrediyordum. Bana ayvayı yemiş olduğumu her fırsatta hissettiren fakat elma kadar çekici olan bu adama, bu kadar yakın olmama rağmen dokunamamak çok zordu.

Ona dokunamama hissi bana ölesiye dokunuyordu.

Gür kirpikleri kırpışırken, sağ gözü kısıldı ve sol eli ensesine gitti. Ensesini ovuştururken gözlerini açtı, boynu tutulmuş olmalıydı. Kapkara gözleri, yeşil gözlerime üç buçuk saniye baktıktan sonra, boynunu hafifçe sağa yatırıp kaldırdı. "Ne zaman uyandın?" diye sordu, kısık bir sesle.

"On dokuz dakika yedi saniye önce," diye yanıtladım onu.

Güldü. Başını hafifçe iki yana salladı ve kaşlarını kaldırdı. "Nasılsın?"

"Her yerim kaşınıyor," dedim fısıldayarak. Tüm vücudumun kaşındığını yeni yeni hissetmeye başlıyordum. *Çünkü o uyanmasın diye kıpırdamadan yattın Naz, farkında bile değilsin.*

"İyi uyudun ama... Uykun varmış belli ki," dedi gülerek. Elimi, boynuma, kaşımak için götürdüğümde elime uzandı. Yumuşacık bir sesle, "Kaşıma," dedi. Elimi kendine yaklaştırdı ve nabzımın attığı yerden öptü. "Sürdükleri merhemin iyi gelmiş olması lazım." Her ne kadar ben uyanıkken odaya gelmemiş olsa da bana ne yapıldığından haberdardı.

Kaşlarımı çattım. "Beş saat otuz dokuz dakika geçti üzerinden ama," dedim. Elim avucunun içindeyken, alyansı tenime, oyun yüzünden aceleye gelen nişanımızı fısıldıyordu.

"Psikolojik o... Kaşınıyor olamaz," dedi. Cevap vermedim. Ciddi bir ifadeyle, "Çıkabiliriz hastaneden. Kan testinin sonucu çıktı zaten. Antihistaminik ilaç tedavisine başlayacaksın," dedi.

"Gerek yok. Kiviyi hayatımdan çıkarmak, bir tedaviden daha mantıklı. Daha evvel de söylemişlerdi ama başlama-"

"Şimdi başlayacaksın."

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Çıkabileceğimizi ben uyumadan söylemişlerdi... Ben üzerimi falan değiştirdim ama yalnız kaldığımda bi' gözlerimi kapatayım dedim... Uyumuşum yine," dedim, bir çocuk ifadesiyle.

Gülümsedi. Elini elimden çekti, sandalyesinin arkasında asılı ceketi giydi. Yerimden doğrulmaya çalışırken bana yardımcı oldu. Yürüyebilirdim. Yürüyebileceğimi Bora da biliyordu. Yürüyemeyeceksem de tekerlekli sandalye isteyebilirdik.

Fakat o beni kucağına aldı, ben ise sesimi çıkartmadım.

♠

Yol boyunca koruduğumuz sessizliğimizde, arabanın arka koltuğunda, Bora'nın omzuna başımı koymuş olmanın tuhaf dinginliğini hissediyordum. Parmakları sol kolumun bir köşesine sabitlenmiş öylece dururken, durduramadığım an'ların içimi ezdiğini fark ettim.

Evimin önüne geldiğimizde, arabadan inmem için elini bana uzatmıştı. Elini tuttum. Bu sefer beni kucağına almasa da elini elimden çekmemişti. Ne kapının neden açık olduğunu ne de içeride birisinin olup olmadığını sorgulamadan, el ele evime girdik. Üst kata çıktığımızda, odama girinceye kadar elini elimden çekmemişti.

"Bir şeyler yemen lazım Nazlı," dedi, ben yatağıma otururken. Sürahiden doldurduğu bir bardak suyu bana uzatırken, odanın kapısı tıklatıldı.

"Hoş geldiniz," dedi Eren gülümseyerek. "Nasılsın Naz?"

"İyiyim. Açım," dedim, ikinci bardak suyu içtikten sonra.

"Nurcan Teyzelerdeyiz Gökhan'la beraber. Nurcan Teyze kahvaltı hazırlıyor. Gelmek ister misin?" dedi Eren, sıcacık bir ifadeyle.

Başımı iki yana sallarken, Bora bana dördüncü bardak suyu uzatıyordu. "Başım çok ağrıyor hastane kokusundan. Kalabalık göresim de yok. Bize tepsi hazırlatıp, buraya getirir misin?" dedim, yatağın içine girerken.

"Olur ama... Kalabalıktan kaçamazsın. Sen gitmezsen, onlar gelecek seni görmeye," dedi Eren, gülümseyerek. Bakışlarımı çaresizce Bora'ya çevirdim. İfadesiz bir şekilde bana bakıyor olsa da kendisinden yardım dilendiğimi ve beni insan içine sokmaktan bir tek kendisinin kurtarabileceğini bildiğimi çok iyi biliyordu.

"Nazlı'nın dinlendiğini söyle sen Eren," dedi Bora, bakışlarını Eren'e çevirerek. "Aptal gibiyim ben de, uyumam lazım biraz." Ona uzattığım bardağı komodinin üzerine koydu. "Zahmet etmesin hiç kimse kahvaltı için, ben bir şeyler hazırlarım."

Eren, Bora'ya göz kırptıktan sonra odadan çıkarken, Bora'nın bakışları yeniden bana çevrilmişti. "Rahat bir şeyler giymen lazım," dedi ve etrafı

gözleriyle taradı. Bakışları dolabımda durduğunda, dolaba ilerledi ve kapağını açtı. Sol kapağın iç kısmına üç saniye baktıktan sonra hızlıca askıları ellemeye başlamıştı. Gerginliğini hissetmesem de, sol kapağın iç kısmına çakıyla kazıdığım *Anıl* yazısını gördüğünde hissettiklerini tahmin ediyordum. *Çocuktun Naz. Çok eskide kaldı tüm bunlar. Burası senin doğup büyüdüğün ev. Bunu yanlış anlamaz Bora.*

Çok kısa olduklarını iddia ettiği şortlarımdan birisiyle, yüzücü atletlerimden birisini bana uzattığında yattığım yerde doğruldum. Kapkara gözleri, gözlerimin radarına girmeden giysileri elinden aldığımda, hızlıca odadan çıkmıştı.

♠

Bora'nın odaya geri gelmesini beklerken, Anıl, kahvaltı tepsisiyle Bora'dan önce gelmişti. Yattığım yerden hafifçe doğruldum ve meraklı bir ifadeyle, "Bora nerede?" diye sordum.

"Eren'le beraber. Bahçede," dedi Anıl, tepsiyi kucağıma koyarken. "Aç değilmiş, kahve içiyor." Aç olduğunu ve akşamdan beri onun da bir şey yemediğini gayet iyi biliyordum ama hiçbir şey söyleyemedim. "Nasılsın?" diye sordu Anıl.

"İyiyim. Akşamdan daha iyiyim," dedim, gülümseyerek. "Ben uyuduktan sonra mı çıktınız hastaneden?"

"Evet," dedi Anıl. Çalışma masamın sandalyesini yatağa yaklaştırdı ve oturdu. Çayımdan bir yudum aldım. "Ben onu suçladım... Kokteyle kivi koyacak dikkatsizlikte olduğu için. Ama adamın alerjin olduğundan haberi bile yokmuş Naz!"

"Konusu geçmedi," dedim. Derin bir nefes aldıktan sonra, bakışlarım yatağın ayak ucuna kaymıştı. "Tek geçirdiğim hastalığın suçiçeği olduğunu da bilmiyor. Kızamık olsa şimdi, bana bulaştıracağından bihaber. Aşk böyle bir şey değil ki... Kendini karşısına geçip tanıtmıyorsun ki... Panikatak başlangıcını da bilmiyordu mesela. Bunlar zamanla öğrenilecek şeyler... Arkadaş olduktan sonra paylaşılan şeyler. Biz onunla arkadaş olamadık hiç," dedim ve bakışlarımı Anıl'ın soğuk deniz gözlerine çevirdim.

"Dün seni öldürebilirdi Naz," dedi Anıl, aynı gözleri gibi soğuk bir ifadeyle. Kaşıntıdan acıyan ve bir parça da kurumuş dudaklarımın arasında küçücük ve acılı bir kahkaha peyda oldu. "*Kivi yemem olur biter* dedin,

tedavi olmadın. Ve yıllar sonra alerjiyi tetikleyen kişi nişanlın. Bu işte bir yanlış var."

"Birbirimizi yeteri kadar tanımıyoruz," dedim. Yutkunurken boğazımı acıtan sanki Bora ile geride bıraktığımız tüm anılarımızdı. Ne o beni, ona asla ihanet etmeyeceğimi bilecek kadar tanımıştı; ne ben onu, beni asla beş parasız bırakmayacağını bilecek kadar tanımıştım.

Biz sadece birbirimize aşık olmuştuk; hepsi buydu.

Odamın aralık kapısı itildiğinde, bakışlarım kapının önündeki bir çift kara gözle birleşti. Ve fakat, ne kadar birbirimizi tanımasak da gözlerindeki ifadeden, Anıl'la konuştuklarımızı duyduğunu fark edeceğim kadar tanışmıştık.

"Ben çıkıyorum Nazlı," dedi.

"Görüşürüz," dedim.

136 Gün Önce...

Yalıkavak'ın sessizliğine karışan cırcır böceklerinin alışık olduğum sesi eşliğinde, gecenin karanlığına gömülmüş denizi izliyordum. Tüm gün ister istemez vakit geçirmek zorunda kaldığım Eren, Anıl, Nurcan Teyze, Osman Amca ve Esin'in beni aslında ne kadar yorduğunu da şimdi anlıyordum. İnsanların gözlerinin içine bakarken, nişanlımın dün çıkıp gittikten sonra bir daha neden gelmediğini sorgulayıp sorgulamadıklarını düşünmemek çok zordu.

Gökhan'ın uğrayarak bizimle akşam yemeğini yemesi ve onun da sanki Bora'yı tanımıyormuş gibi ondan asla bahsetmemesi, yalnızca benim değil eminim ki herkesin dikkatini çekiyordu. Etrafımdaki insanlar bu duruma içerlerken, benim ne kadar canımın yandığını hissediyorlar mıydı? Cırcır böceklerinin sesine karışan telefon melodimle beraber, bakışlarım ekrana kaydı.

"Efendim?" dedim, kısık bir sesle.

"Nasılsın?" diye sordu Bora. On beş dakika sonra gece yarısı olacaktı. Dün akşam da tam bu saatte aramıştı. Sabah ise, geç uyanacağımı düşünmüş olacak ki ikiyi yirmi geçe aramıştı. Oysa ben tüm gece uyumamıştım.

"İyiyim," dedim, yerimden kalkarken. Balkon kapısını kapattım. "Sen nasılsın?" diye sordum ve yatağıma uzandım.

"İyiyim ben de," dediğinde, konuşmanın ne dün geceden ne de sabahkinden farklı olacağını düşündüm fakat Bora, "Su içmen lazım bol bol, unutma olur mu?" diye devam ederek, beni yanılttı.

"İçiyorum, merak etme," dedim. Nerede olduğunu sormak istiyordum. Sonrasında ise neden yanıma gelmediğini sormak isteyeceğimi biliyordum. Dilimin lal olduğu ve onun da hiçbir şey söylemediği on altı saniyelik sessizliğin ardından, "Uyuyayım ben," diye devam ettim.

"İyi geceler Nazlı," dedi. En son iyi geçen gecemin İstanbul'da, onunla aynı yataktayken olduğunu tahmin edemeyecek kadar beni tanımamış olamayacağını umdum.

"Sana da..." dedim ve telefonu kapattım.

135 Gün Önce...

Bergamot ağacımı sularken düşündüğüm tek şey Bora'nın beni aramamış olmasıydı. *Demek ki gelecek Naz, yoksa arardı.* Bizim aramızda, bundan tam otuz beş gün önce, çok ciddi bir sorun olmuştu fakat şimdi karşıma çıksa boynuna atlayacağımı biliyordum.

Açıkçası böyle hayal etmemiştim. Hiçbir şey düşünmeden çıktığım evimizden uzak olduğum her bir gece, Bora'nın gelip bana kendini affettirdiğinin hayallerini kurarak ağlaya ağlaya uyumuştum. Beni çok seviyordu. O kadar çok Anıl'a olan hislerime maruz kalmıştı ki, şuursuzluk etmişti. Herkesin başına gelebilirdi. Bize dair hayallerimi belki de öldürmemişti, tekrar hayata karışabilirlerdi. Gelecekti. Özür dilemeyebilirdi ama bir şekilde kendini affettirecekti. Önemli olan iletişim kurabilmekti.

Fakat yaşadıklarımızın hayallerimle uzaktan yakından alakası olmadığı gibi, Bora onu affetmemi bile istememişti.

"Kolay gelsin," dedi Gökhan'ın sesi. Arkamı döndüğümde Bora'yı görmeyi bir saniyede nasıl hayal edebildiysem, bu da hüsranla sonuçlanmıştı. *Sakin ol Naz, sabret.*

Gökhan'a gülümseyerek, "Gel, otur," dedim fakat hortumu elimden bırakırken duyduğum melodiyle gülümsemem havada asılı kalmıştı.

Bora arıyordu.

"Efendim," diye açtım telefonu. "Bu saate kadar aramayınca, geleceksin herhalde diye düşündüm," diye devam ettim, hemen ardından. *Cesur ol Naz!* "Gökhan geldi şimdi, sen de gelsene," dedim, onun hiçbir şey demesine müsaade etmeden.

"İstanbul'dayım ben Nazlı," dedi Bora, dümdüz bir sesle. "İşlerim vardı, arayamadım. Daha iyi misin?" diye devam ederken, başımdan aşağıya kaynar suların döküldüğünü hissediyordum.

"İyileştim ben!" dedim, sert bir ifadeyle. Gökhan'ın bakışlarına üzüntü yerleştiğinde yutkundum. "Kendini kötü ya da sorumlu hissetmene gerek yok, bilmiyordun kiviye alerjim olduğunu sonuçta." Sandalyeye oturdum. "Ölebilirdim evet ama yaşıyorum, sorun yok yani bildiğin gibi. Her gün aramak zorunda değilsin."

Bu saçma sapan mecburiyetten açtığı telefonlar aramızdaki uzaklığı yüzüme vururken hayallerimin delik deşik olmasından illallah etmiştim. Tüm koruma kalkanlarım bitap düşmüştü. Bora, kalbimi talan etmişti.

"Haklısın," dedi. Dört saniyelik bir sessizlik oldu. "Görüşürüz öyleyse," dedi. Cevap vermeden suratına kapattım. Telefonu öfkeyle bergamot ağacına doğru savururken, gözlerimden akan yaşlara engel olamamıştım.

"Hişt!" dedi Gökhan, beni azarlar gibi. Başımı göğsüne yaslarken hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştım. Anıl'ın bana korkuyla seslendiğini ve Gökhan'ın sırtımdaki eliyle onu durdurduğunu da fark etmiş olmama rağmen, kıpırdamadan, on dokuz dakika yirmi sekiz saniye boyunca, çığlık ata ata ağladım.

Anıl'ın bana uzattığı bardaktaki suyu içerken, geriye derin iç çekişler bırakmış ve kendimi Gökhan'ın bakışlarına teslim etmiştim. "Daha iyi misin?" diye sordu Gökhan. Bu sorudan nefret ediyordum ama başımı iyi olduğumu söylemek için belli belirsiz salladım.

"Bitti," dedim, acıyla. Kesik kesik aldığım nefeslerden sonra bir kez daha gözlerimden akan yaşlar dudaklarıma ulaşmıştı. "Beni sildiğini daha iyi anlatamazdı Gökhan. Benimle mecburen konuşuyor, rol icabı," diye devam ettim.

Dilime gelen cümleleri sanki bana bir başkası söylüyormuş ve umutlarımı paramparça ediyormuş gibi hissediyordum.

"O kadar... O kadar net ki. Bedenim okyanustan karaya... Karaya çarpıp çarpıp-" Konuşamayacağımı fark ettiğimde, Anıl'ın ya da camdan büyük bir merak içinde bana bakan Nurcan Teyze'nin ne düşüneceğini umursamayarak ağlamaya devam ettim.

Ağlamak rahatlatmıyor; tüm içimde biriken kelimelerin ruhumu daha çok sıkıştırmasına sebep oluyordu.

Ağlayarak kaça kadar saysam Bora gelirdi?

132 Gün Önce...

Bodrum... Maviyle yeşilin, karanın etrafında kesişerek cümbüş yarattığı, her yolun denize çıktığı, buram buram iyot kokan, rengârenk begonvillerin bembeyaz evleri kapladığı, tutkulu aşkların, sonsuz hayallerin, Halikarnas Balıkçısı'nın memleketi...

"Yokuş başına geldiğinde
Bodrum'u göreceksin,
Sanma ki sen
Geldiğin gibi gideceksin
Senden öncekiler de
Böyleydiler
Akıllarını hep Bodrum'da
Bırakıp gittiler..."

Sekiz yaşında bir kız çocuğu, babasının butik otelinin biraz ötesinde, deniz kıyısına vuran dalgaların önünde, ahşap teknesini yüzdürürken ne hissediyorsa şimdi de aynısını hissediyordum. Yalnızca bizim otelimizi değil, çevredeki diğer butik otelleri de alarak Bodrum'un merkezine tatil köyü olarak inşa edilmiş Akasya Oteli'nin restoranında oturuyordum ama babamla ayak bastığım o kumsalda olduğumu hayal ediyordum. *"Nereye gidersen git, bir gün evine döneceksin,"* diyen babamı sessizce yâd ederken, evimin neresi olduğunu düşünüyordum.

"Daldın gittin yine..." dedi Anıl'ın sesi. Bakışlarımı 2001 senesinin güneşli yaz gününden çekerek, Anıl'a çevirdim. *Biraz gülümse Naz, bak sen mutlu ol diye uğraşıyor Anıl.* Akasya Oteller Zinciri'nin artık olmayan Nazlı Butik Otel Şubesi'ne ayak basmanın bana iyi geleceğini düşünen Anıl, kendi arkadaşları olan Seher'i, Gizem'i, İnanç'ı, Lale'yi ve Kadir'i de davet ederek, denizle iç içe bir masada akşam yemeği organize etmişti. Burada yemek yiyebilmek için, otelden kaç kişi için oda rezervasyonu yaptırdıklarını bilmesem de İnanç ve Lale'nin *bitse de odaya çıksak* bakışlarına rastlıyor ve asla bu geceyi burada geçirmeyeceğimi biliyordum. *Henüz*

fark etmediğin bir diğer gerçek de Berkay'ın bu akşam aranızda olmayışı Naz. En azından Berkay'ın hayatta olduğunu bildiğim için, bu akşam bizimle olup olmayışını umursamıyordum.

"Ya Naz..." dedi Gizem, tereddütle. "Hiç konuşamadık, benim o akşam Instagram'a yüklediğim video olay olmuş, kusura bakma." Kusura bakmadığımı belirtircesine başımı salladım. "Yani aslında ben sizin kadraja girdiğinizi bile fark etmedim." Önemli değildi. Türkiye, nişanlısını aldatan Nazlı Alaca'yı çoktan unutmuştu.

"Oha! İyi insan lafının üzerine... Bora Karabey geldi lan!" dedi Kadir, şaşkınlıkla. *Kadir'e ne oluyor Naz, esas şaşırması gereken sensin!* Dünya sandığımdan daha da küçükken, benimle dalga geçen evren miydi yoksa Bora mıydı pek anlayamıyordum. Yanında esmer, orta boylarda, koyu renk saçları uçlarına doğru karamel renge dönen, kırmızı mini elbiseli güzel bir kadın vardı. *Yarın da onun seni aldattığı haberlerinin basına sızması için çok güzel bir gece Naz!* Beni fark etmediğine emindim. Restoranın bahçe kısmının neredeyse diğer ucuna oturmuşlardı.

"Seni görmedi galiba?" dedi Seher, soru sorarcasına. Her ne kadar Bora, yüzü bana dönük otursa da bakışları yalnızca karşısındaki kadındaydı.

Anıl araya girerek, "Görmedi," dedi. Masadaki insanların gördüğü durumu mu yumuşatmaya çalışıyordu yoksa benim içime su serpmeye mi çalışıyordu bilmiyordum. "İş yemeği belli ki." *Senin içine su serpmeye çalışıyor Naz. Karaya vuran cansız bedenine hayat gelsin diye...* Bora'nın iş yemeğinde olduğuna dair hiçbir işaret yoksa da Anıl'la aynı düşünceye sahipmiş gibi davranmaktan başka bir çarem yoktu.

"Eğer nişanlının masasına geçeceksen geç sen Naz, bakma bize," dedi Lale, samimi bir tavırla. Bu masaya bile, o masadan daha çok ait olduğumu hissediyordum.

Bakışlarım, parmağımda taşıdığım aile yadigârı zümrüt yüzükle, maça sembolü olan alyansıma kaydığında alaylı bir şekilde gülümsedim. "Şarabım bitti," dedim, Kadir'e dönerek. Kadir, masanın en dış tarafında oturduğu için garsonu çağırıp bana şarap servis edilmesini istedi.

Anıl, kulağıma, "Naz aman diyeyim, sakın sarhoş olma," diye fısıldadı.

"Kredi kartımın limiti yüksek," dedim, tebessüm ederek. Sarhoş olduğumda dünyanın daha katlanılabilir bir yer olduğunu keşfedeli çok uzun zaman olmuştu. Anıl yalnızca buz gibi bakışlarıyla gözlerimin içine

üç saniye baktı ve kafasını iki yana sallayarak bıkkın bir nefes verdi. Beni durduramayacağını gayet iyi bildiğinden belki, başka hiçbir şey söylemedi.

♠

Saatin ilerlemesiyle beraber, restorandaki müzik sesi biraz daha artmıştı. Fondaki şarkıları beğendikçe, buradan daha da hoşlanmaya başlamıştım. Bora da hoşlanmış olmalıydı ki hâlâ kalkmamıştı. Gözlerini bir kez olsun karşısındaki kadından ayırmamış, yüzündeki gülümsemeyi ise hiç bozmamıştı. Mutluydu. Sırf onu bu kadar mutlu eden şeyin ne olduğunu öğrenmek için o masaya gidebileceğimi hissetmiştim.

Kumarhanelerinde işler çok mu yolunda gidiyordu mesela, ya da düşmanlarından birisi azalmış mıydı? *Yılın en iyi mafyası* ödülünü mü kazanmıştı ya da bu mutluluğun sebebi yalnızca holdingde işlerinin tıkır tıkır ilerlemesi miydi? Çünkü özel hayatında hiçbir şeyin yolunda olmaması gerekiyordu. Çünkü özel hayatını paylaştığı kişi bendim ve ben mutsuzluktan ölürken onun da özel hayatında mutlu olma ihtimali olamıyordu.

Kahkaha attığında, yan masasında oturan iki kadın dönüp ona bakmıştı. O iki kadın da benimle aynı şeyi mi düşünüyordu bilmiyordum ama kahkaha atmak ona çok yakışıyordu. Aslında pek sık kahkaha attığı söylenemezdi ya da ben çok nadir rastlamıştım. Yani, karşısındaki kadınla, yan masasındaki iki kadın çok şanslı olmalıydı. Bu an'ı uzaktan da olsa deneyimleyen ben de şanslı sayılır mıydım?

Sigaramın bittiğini fark ettiğimde, sandalyeme asılı çantamdan diğer sigara paketimi çıkartmak için geriye doğru döndüm. Bu sırada burnuma, iyot kokusuna karışan bergamot kokusu çalınmıştı. Bakışlarımı ürkekçe kokunun geldiği yere çevirdiğimde, Anıl'ın birası için servis edilen bergamot dilimleriyle karşılaştım. Kahkahamla beraber masadaki herkes şaşkınlıkla bana bakmıştı. *Yalnızca her şeyin üstüne üstüne geldiğini hissediyorsun Naz, rahatla biraz.* Bergamot dilimlerinden birisini elime alarak kemirmeye başladığımda, masadaki insanların şaşkınlığı artmıştı. Yüreğim bergamottan daha acı olduğu için bana koymayacağını bilemezlerdi fakat Bora'nın gelişiyle beraber düşen enerjimden dolayı, ne yaptığımı yadırgasalar da bunu açıkça dile getiremiyorlardı. "Alışık o bergamot yemeye," dedi Anıl, yaptığım eylemi açıklamak istercesine.

"Tekila söylesek ya?" dedim, arkama biraz daha yaslanırken.

Bora, garson çağırmak için elini hafifçe kaldırdığında, karşısındaki kadın muhtemelen tuvalete gitmek için içeriye girmişti. Tuvalete gidip kadınla kavga etmek için fazla tükenmiş hissediyordum. Bora, yanına gelen garsona kredi kartını uzattıktan sonra bakışları ilk kez restoranda gezintiye çıktı ve sekizinci saniyede göz göze geldik. Yüzüne yayılan afallamışlığı fark ettiğimde, tekila kadehini havaya kaldırıp Bora'yı başımla selamladım. Masadaki insanlar, çekinceli bir şekilde bakışlarını Bora'ya çevirdikleri sırada, güzel kadın tuvaletten çıkmış, Bora'nın masasına doğru ilerliyordu.

Bora'nın toparlanmış bakışları yeniden kadına çevrilirken, ayağa kalkmıştı. Gözümü dahi kırpmadan onu izliyordum. Kadına bir şeyler söylemeye başladı. Beşinci saniyede kadın, hafifçe arkasını dönerek bizim masaya iki saniye boyunca baktı ve yeniden Bora'ya döndü. Bora'ya bir şeyler söylüyordu. Söz sırası yeniden Bora'ya geçtikten sonra, kadına sarıldı. Kadın içeriye girerken, Bora cebinden çıkarttığı telefona üç saniye boyunca bir şey yazdı. Sonrasında telefonu cebine koydu ve bizim masaya doğru yürümeye başladı. Adımları kendinden emin, duruşu dik, yüzü ise tüm geceye tezat bir şekilde ifadesizdi. Masaya geldiğinde, "İyi akşamlar, afiyet olsun," dedi ve bakışlarını ben hariç herkesin üzerinde gezdirdi.

Dut yemiş bülbüle dönen insanlar, Bora'nın kibar ve içten tavrına sıcacık yanıt vermişlerdi. "Buyurun, beraber olsun," dedi Kadir, garsonu çağırmak için elini kaldırarak. *Galiba Kadir, Bora'yla senden daha çok nişanlı Naz.*

Bora, bakışlarını bana çevirdiğinde, "Çok yorgunum... Başka zaman," dedi.

"Bir kahve içebilirsin bence," dedim, imalı bir tavırla. Bora'nın bakışları kolundaki saate çevrildiğinde, Lale, "Emrivaki yapmayalım," diyerek lafa girdi.

"Aaa!" dedim, teessüf edercesine. "Bora çok sever emrivakileri..."

"Rica ederim," dedi Bora, Lale'ye gülümseyerek. Benim verdiğim tepkiyle ilgilenmediğini fark ettiğimde bir tekilayı daha kafama dikerek, bergamot dilimini yalamaya başlamıştım.

"Böyle otur sen," dedi Anıl, hızlıca ayağa kalkarak. Ve garsonun, Kadir'in yanına yerleştirdiği sandalyeye ilerledi. Böylece Bora, yanı başıma oturmuş olmuştu.

"Nasılsınız?" diye sordu Gizem, samimi bir ifadeyle.

İyiydi.

Benim aksime, Bora gayet iyiydi.

"Yoğun ve yorgun," dedi Bora, iç çekerek.

"Hôtel Le Huit açılmak üzere tabii..." dedi Gizem.

"Evet. Onunla alakalı beraberdik arkadaşımla da. Bay Martin'in, yani Fransız ortağımızın temsilcisi, Mila," dedi Bora. *Her ne kadar muhatabı Gizem olsa da bunu sana söylüyor Naz.*

Bora kendisine bir kahve söylerken, ben bir tekilayı daha mideme gömmüş ve başka bir bergamot dilimiyle de kokusunu içime çeke çeke aşk yaşamaya başlamıştım. Halbuki aşk yaşamam gereken bergamot kokusu, hâlihazırdaki denizden esen tatlı meltemle bütünleşmiş bir şekilde yanı başımdaydı.

Gizem, tahammül edilemez derecede, Bora'nın masadaki insanlarla yaptığı her sohbetin içine girdiğinde sıkıntılı ve çok sesli bir nefes vererek, bir an'lığına tüm masanın odak noktası olmuştum.

"Gizem'in öz geçmişi bayağı iyi, Hôtel Le Huit için de başvurmuş, kadroyu oluştururken aklında bulunsun," dedim dan diye. Bunu Bora'ya söylerken öyle rahattım ki alkolün her problemi sıfıra çektiğine bir kez daha emin olmuştum.

"Turizmci misiniz?" diye sordu Bora, Gizem'e. İnsanlarla ne zaman tanıştığı ya da kimin kim olduğunu ne ara öğrendiği hakkında bir fikrim yoktu. Gerisini dinlemedim, ben üzerime düşeni yapmıştım. Ve Bora'nın kalkacağını anlayana kadar da muhabbeti dinlememeye ve hiç konuşmamaya devam ettim.

"Gerçekten çok geç oldu," diyordu Bora, bakışlarım ona çevrildiğinde.

"Evde çoluk çocuk bekler onu," dedim gülerek. "Acaba nereye gidiyor?" diye sordum Anıl'a. *Sus diyeceğim ama artık öyle etkisiz hissediyorum ki Naz! Hiçbir sese kulak vermiyorsun, asla!* Sonra masadaki insanlara bir açıklama yapmak zorunda olduğumu hissettim. "Bir oradadır, bir burada... Hiçbir yerde çok uzun süre kalamaz... Bir bakarsın İstanbul'da, bir bakarsın Bodrum'da..." dedim, abartılı bir şekilde kelimeleri uzatarak. Bakışlarımı Bora'ya çevirdim. "Yorulmuyor musun?" diye sordum, merakla.

"Biz de kalkalım zaten, haklısın çok geç oldu," dedi Anıl, Bora'ya bakarak.

Çok geç olmuştu, artık birbirimize sarılmalıydık.

"Benim Bodrum'dan başka gidecek bir yerim yok ki..." dedim, sıkıntılı bir ifadeyle ve bakışlarımı denize çevirdim. Bu durum beni çok üzüyordu. "Benim evim burada."

"Ben hesabı halledeyim... Bora, sen ilgilen Naz'la da kalkalım bir an evvel," dedi Anıl.

"Olur," dedi Bora. Sesini duyduğumda şaşkınlıkla ona döndüm. Sesinin tınısında öyle bir hiçlik vardı ki bunu yadırgamıştım. Ayağa kalktığında, nazikçe bileğimden tuttu ve kalkmama yardımcı oldu. Çantamı omzuma astım ve masadaki insanlara el salladım. Bir adım attığım sırada Bora'ya çarpmıştım. Bora, bir elini belime diğer elini de koluma yerleştirerek yürümemi sağlarken üşüdüğümü hissediyordum.

"Üşüdüm," dedim, kaşlarımı çatarak.

"Dikkat et," dedi, beni ikaz edercesine. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, "Basamak," dedi. Başımı salladım ve basamağa dikkat ettim. Restoranın içinden geçerek otel lobisine ulaştık, oradan da otelin çıkış kapısından dışarıya çıktık.

"Üşüdüm," dedim, bir kez daha.

"Bekle. Anıl gelir şimdi," dedi.

Bakışlarımı yerdeki kırmızı halıdan Bora'nın kapkara gözlerine çevirdiğimde acı bir şekilde yutkunmuştum. Dudaklarım bir parça açıldı ama hiçbir kelime ses tellerime ulaşamadı.

"Naz'ın arabasıyla geldik, nasıl yapalım?" dedi Anıl'ın sesi, saniyeler sonra. Kulaklarımın uğultusu beni rahatsız ederken, yüreğime tarifi imkânsız ve daha evvel tatmadığım kekremsi bir ağırlık çökmüştü. Bu ağırlık beynimi dahi eziyor ve solunum sistemimi çökertiyordu.

"Yarın getirttiririm arabayı, sizi şimdi Selim bırakacak," dedi Bora, ellerini belimden ve kolumdan çekerken. "İyi geceler," dedi ve valenin getirdiği arabasına bindi. Saniyeler içinde gaza bastı ve gözden kayboldu.

Yalnızca ben değil, Anıl da arkasından şaşkınlıkla bakakalmıştı.

"İyi akşamlar, buyurun," dedi Selim'in sesi. Sesin geldiği yere döndüğümde, çalışır hâlde bekleyen arabayı yeni fark ediyordum. Selim'i bilmediğim bir zamanda Bora çağırmış olmalıydı.

"Hadi Naz," dedi Anıl, yerimden kıpırdamayınca. O ne olup bittiğini anlamıyordu; fakat ben onun, her şeyin daha kötüye gitmesinden ölesiye korktuğunu anlayabiliyordum.

Fakat en kötü yer, tam olarak burasıydı.

"Arabamı getirin," dedim, valeye dönerek. Selim, valeye, *hayır* dercesine baktığında, "Sakın!" dedim, kaşlarımı çatarak.

"Saçmalama Naz!" dedi Anıl, sert bir ifadeyle. "Bu sefer olmaz, bu sefer izin vermem!" diye devam etti ve koluma yapıştı.

"Karışma, çek elini!" diye bağırdım Anıl'a. "Arabamı getir!" diye bağırdım, valeye. Selim'in cebinden çıkarttığı telefonla kimi aradığını tahmin etmem zor değildi. Eli ayağına dolaşmış, ne yapacağını bilemez hâlde karşı tarafı dinliyordu. Anıl'ın ise kulağımın dibinde neler söylediğini duymuyordum bile.

Vale arabamı getirdiğinde, Selim binmemi engellemekle engellememek arasında bana doğru yaklaştı. "Nazlı Hanım nereye gideceksiniz?" diye sordu. Benden deli gibi çekindiğini fark ediyordum. Bakışlarım Selim'in elinde tuttuğu telefonun ekranına kaydığında, *"Bora Abi"* yazısını gördüm. Telefon altı dakika yirmi saniyedir açıktı.

Telefonu Selim'in elinden çektim. Sert ve buyurgan bir ifadeyle, "Derhâl buraya gel ve beni al!" dedim. Cümlem biter bitmez, "Derhâl!" diye bağırdım.

"Derhâl?" dedi, kulaklarına inanamıyormuşçasına. Samimiyetten uzak küçük bir kahkaha attı. "Senin *derhâl* kendine gelmen lazım," dedi. Cevap vereceğim sırada, "Seni derhâl kendine getirmem lazım," dedi.

Saniyeler içinde, arabası tam önümde durdu. Camı açtı. "Derhâl arabaya bin!" dedi, emir kokan bir ifadeyle. Yan koltuğa yöneldiğimde, Selim benden önce davranıp kapımı açmıştı.

Arabaya binmeden, yumuşak bir ifadeyle, "Selim..." dedim. Selim'in bakışları beni bulduğunda gülümsedim. "Her şey için teşekkür ederim. Sen çok iyi birisin." Selim, ne tepki vereceğini bilemez bir şekilde bana bakıyordu. Boynuna sarıldığımda, tüm vücudunun kilitlenip kaldığını ve kıpırdayamadığını hissettim. "Özgür'ü daha çok severdim ama şimdi seni de seviyorum bayağı... İyi ki varsın." Selim'in ellerini sırtımda hissettiğimde ise savaşa çıkmak için yeterli gücü toplamış gibiydim.

Selim, sessizce, "Görevim Nazlı Hanım," dedi.

"Umarım bir gün yeniden *yengen* olurum," dedim.

"Nazlı, bin şu arabaya!" diye bağırdı Bora. Selim'den istemeye istemeye ayrıldığımda, içimde tuhaf bir his kıpırtısı olmuştu; sanki Selim'i bir daha göremeyecektim.

Arabaya bindiğimde, öfkeli kapkara gözler, yeşilin hangi tonu olduğunu bilmediğim gözlerime, kıyametin kopacağını ilan etmişti.

Vakit şimdi, hesaplaşma vaktiydi.

Gaza bastığında, ikimiz de biraz sonra kopacak kıyametin derin sessizliğine gömülmüştük.

♠

Bora, yirmi bir dakika on beş saniye sonra arabayı marinada durdurdu ve hızlıca arabadan indi. Yatın önündeki korumalardan birisi kapımı açarken, Bora bana bakıyordu. Başıyla yatı işaret etti. Yata ilerledik. Binmem için beni bekliyordu fakat ben binemeyecektim. Yatla beraber ben de sallanıyormuş gibi hissediyordum ve o daracık alandan tek başıma geçmeye çekiniyordum.

Bora'ya döndüm ve kaşlarımı çatarak, "Elimi tut," dedim.

Taze tuttuğu öfkesiyle, "Az evvel araba kullanmak istiyordun," dedi. Alaycı bir kahkaha attı. "Bence senin canın denize girmek istiyor!" dedi. Gözlerimi gözlerinden çekmiyor ve âdeta ona bakışlarımla dikleniyordum. "Olur Nazlı, o da olur!" dedi ve belimden tutarak beni sertçe omzuna aldı. Yüzüm bacaklarının hizasına geldiğinde, saçlarım, tepetaklak olmuş çantamla beraber aşağıya doğru uzanıyordu. Yata bindiğimizde, "Allah'ım bana sabır ver!" diye bağırdı ve beni yere bıraktı. İki adım geriye yalpaladım ve düşmemek için korkuyla ceketine asıldım. Öfke soluyordu.

Beni hain ilan eden kendisiydi, öfkelenmeye hakkı yoktu.

Gözlerimiz birbirine meydan okurken, "Senden nefret ediyorum!" dedim.

"İyi. Bunu söylemek için miydi bunca çaban?" diye sordu.

Başımı, onu onaylarcasına salladım. "Sen tanıdığım en kötü insansın," dedim.

"Bana bilmediğim bir şey söyle sevgilim," dedi, yapmacık bir şekilde gülümseyerek. Ciddi olmaması o kadar çok sinirlerimi bozuyordu ki onu göğsünden ittim fakat o milim kıpırdamadı.

"Benimle böyle konuşamazsın!" dedim. Yaşadığım her bir acıyı yumruk yaptığım ellerimde toplayıp sertçe Bora'nın göğsüne vurmaya başladım. "Bana bunu yapamazsın!" diye bağırıyordum. Onun göğsü ne kadar acıyordu bilmiyordum ama benim ellerim kadar acımadığına emindim. Tüm kuvvetimi kaybedinceye dek göğsünü yumruklamaya devam ettim.

"Bana arkanı dönüp gidemezsin!" diye bağırdım, kendimde bulduğum son güçle.

"Arkasını dönüp Bodrum'a gelen sensin Nazlı!" dedi, sert bir tavırla. "Ben ondan sonra, sana hiç gelmedim ki şimdi arkamı dönüp gideyim..." Kara gözlerindeki hiçlik aynı benim tükenmişliğim gibiydi. Ayaklarımın bedenimi artık taşıyamadığını fark ettiğimde, belimde güçlü ellerini hissettim. Fakat alelade bir destekti bu; sanki kim düşecek gibi olsa tutardı ve bunu bir çift kara gözle net bir şekilde anlatıyordu.

"Beni sana ihanet etmekle suçladın!" dedim, isyan edercesine. "Bana güvenmedin!" Güçlü elleri belimde olduğu için ayakta durabiliyordum, yoksa çoktan yeri boylamıştım. Ellerim süs olsun diye kollarını kavrarken, gözlerinde yalnızca tamir edilebilir hayatımı arıyordum. "Hadi! Kendime getir beni! Hadi! Yap ne yapacaksan... Denize at beni!"

"Çocuklar seni evine bıraksınlar Nazlı," dedi. Tamir etmek değil, çöpe atmak istiyordu.

Onu yeniden itmeye çalışarak, "Hayatımın içine ettin Bora Karabey!" dedim. İtemediğime emindim ama o belimdeki ellerini gevşeterek, ben ayakta kalabilinceye kadar bekledikten sonra geri çekildi. "Hangi ev?" dedim, abartılı bir şekilde gülerek. "Senden kurtulmak istiyorum."

"Kurtuldun işte!" diye bağırdı, birden. "Peşimden gelmeye kalkmasan, ne güzel şimdi evinde mışıl mışıl uyuyordun!" Uykusuz gecelerim üzerime çullanırken gözlerimi kapattım. "Bırak artık Nazlı, bırak!" dedi. Beni silkeleyip kendisinden uzağa fırlatıyormuş gibi hissediyordum. "Yaşa işte doya doya... Bodrum'a doy, arkadaşlarına doy, alkole doy," dedi, sert bir ifadeyle. "Eğlenmeye doy!" dedi, daha da yüksek bir sesle. "Anıl'a doy!" diye bağırdı en sonunda.

Gözlerimi açarken, "Doyuyorum," dedim dan diye. Yalnızca ona açtım ama o bunu göremeyecek kadar kör olmuştu.

Bana doğru bir adım attı. "Evet, seni bana ihanet etmekle suçladım!" Tüm bedeninden en sonunda taşmaya başlayan öfkenin kokusu ciğerlerime ulaşırken, tutunacak bir yer aramıştım. "İhanet ettiğini düşündüm!" Öfkeli gülümsemesi yüzünü aydınlatmak yerine daha da çok karartırken, gözlerimin en içine sitemle bakıyordu. "Haksız mıydım peki? Yapmaz mıydın Nazlı? Söz konusu Anıl'ken her şeyi hiçe saymaz mıydın? Ya gerçekten başına gelseydi bu durum?" dedi, ona hak vermemi istercesine.

Benim ona hak verdiğim konu, bu durum başımıza gelseydi ona ihanet edeceğim değil; ona ihanet edeceğimi düşünmesine yol açacak davranışlarım olduğuydu. Bora ısrarla, parantez içindeki ona aşık olduğum ayrıntısını atlıyor ve işlemi yapmaya ilk tanıştığımız günden başlıyordu. Oysa işlemi parantez içinden başlayarak yapmak zorundaydı çünkü aksi takdirde -şimdi- bulduğu sonuç doğrudan çok uzaktı.

Ona son kez baktım.

Başımı iki yana sallarken, beraber yaşadığımız her an'a yazık olduğunu hissediyordum. Hızlı adımlarla yattan çıkmak üzere ilerlerken, Bora'nın "Dur!" emrini duymazdan geldim. En güzel durağımda yapayalnız kaldığımı, trenin çoktan ve beni almadan kalktığını ancak fark ediyordum; artık duramazdım.

Bora, karaya adım attığımda hızlıca kolumdan çekti. Öfkeyle ona döndüğümde, bir ses aramıza girmişti: "Bırak Naz'ı!"

Bora'ya oldukça sert bir şekilde emir verme cüretinde bulunan kişi Anıl'dan başkası değildi. Bora'nın gece karası bakışları, benim gözlerimden Anıl'ın deniz gözlerine çekilirken, aslında tüm bu yaşananların -onun baktığı yerden görünen- sorumlusuna kavuşmanın hafif şaşkınlığına sahipti.

Bora, kolumu daha da sıkı kavrarken, tehditkâr bir ifadeyle, "Geri çekil, elimde kalırsın!" dedi.

"Anıl karışma, git," dedim kısık bir sesle.

"Sen bu hâldeyken hiçbir yere gidemem!" dedi Anıl, beni bakışlarıyla uyarırcasına. Bakışları koluma kaydı. Ne görüyordu bilmiyordum ama dehşete düşmüş gibiydi. "Sana Naz'ı bırak dedim!" dedi, yeniden Bora'ya döndüğünde.

Anıl'ı da anlıyordum, kim, Naz'ın kolunu tutup onu durdurabilirdi ki?

Bora'nın yüzüne alaylı bir gülümseme yayılırken bakışları bir ustura kıvamına gelmişti. Saniyeler içinde, Anıl koluma uzanarak beni çekti ve Bora'yı omuzlarından itti. Bora'nın eli kolumdan ayrıldıktan hemen sonra yumruk hâline gelip Anıl'ın yüzünde patladı. Anıl yere düştüğünde, hızlıca yanına çökerek uzun zamandır acıtmadığım dizlerimi bir kez daha parçalamaya niyetlenmiştim.

"Anıl!" diye bağırdım, korkuyla. "Anıl iyi misin?!" Anıl'ın sokak kavgalarına, bar kavgalarına, okul kavgalarına fazlasıyla alışıktım ama yerde yatanın Anıl olmasına çok uzaktım.

"Kalk lan!" dedi, Bora'nın denizleri bile aşan öfkeli sesi. Sanki tüm bunları şimdi yaşayan ben değilmişim gibi Bora'yı yeni hatırlamıştım. Anıl, yattığı yerde küçük bir kahkaha atarken hızlıca ayağa kalktım.

"Yeter," dedim Bora'ya dönerek. Belki de bu gece en sakin kelimem buydu. Bora'nın göğsüne iki elimi yerleştirdim. "O daha fizyoterapi görüyor, sakın."

"Naz, bırak," dedi Anıl. Uyarı dolu bakışlarım ona çevrilmişti. "Bırak benden alsın hırsını! Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim!" Dudaklarımla susması için işaret yapsam da Anıl susmuyordu ve ben Bora'nın kendisini zor durdurduğunun farkındaydım. Yoksa tükenmiş gücümün onu durdurabilmesine imkân yoktu; kontrol hâlâ kendisindeydi.

"Kimsin lan sen?!" dedi Bora bağırarak. Ses tonu, Anıl'ın hiç kimse olduğunu haykırırken, onun eceli olacakmış gibi duruyordu.

"Sen benim kim olduğumu çok iyi biliyorsun!" dedi Anıl, kelimelerini vurgulayarak.

Bora'nın, beni hafifçe ittirerek Anıl'a attığı ikinci yumrukla beraber, tekrar Bora'nın önüne geçtim. "Yalvarıyorum!" diye bağırdım. Fakat Bora beni yok sayıyor, duymuyor, görmezden geliyordu. "Yapma. Yapma n'olur, yapma!"

Bir karınca sürüsü gibi bir araya gelen Bora'nın adamları, bizi yalnızca izlemekle yetiniyorlardı ve Bora'dan gelecek emre karşı tetikte bekliyorlardı.

"Çekil aradan Naz!" dedi Anıl ve birkaç saniye sonra, elini omzumda hissettim. "Bana bir bok yapamaz!"

Bora'nın belimdeki ellerinin bedenimi sol tarafına alarak Anıl'a kafa atabilmesi ise kesinlikle boyumun kısa olması yüzündendi. Anıl, güçlü bir "Ah!" sesi eşliğinde, birkaç adım geri sendelerken canım yanmıştı.

"Bora lütfen yeter!" diye yalvardım. Ama Bora'ya yetmediği açıktı. Bakışlarım, Bora'nın adamlarının başını çeken Selim'e çevrildiğinde, gözlerini benden kaçırdı. Hiçbir şey yapmayacaktı.

Bora, Anıl'a gülümseyerek, "Bir daha gel, Nazlı'yı çekiyorum ben aradan, gel sen koçum gel!" dedi.

Anıl bize doğru bir adım attığında, artık dayanamayacağımı anlamıştım. "Yeter Bora, git artık, rahat bırak bizi!" dedi dudaklarım. Bora'nın bakışları bana çevrildiğinde, kapkara bakışlarındaki buruklukla çarpıştım. Sanki bir hayalden arınmışçasına sersem sersem bakıyordu. Bir adım geri

gitti. Yutkunduğunda, boğazındaki âdemelmasını takip etmiştim. Yavaşça başını *"hay hay"* anlamında salladı ve arkasını dönüp hızlıca yürümeye başladı.

Otuz yedi saniye sonra, göremeyeceğim kadar uzaklaşmıştı.

♠

"Ah Anıl ah!" dedim, sitemle. Bakışlarımı denizin karanlığından, Anıl'ın patlayan iki kaşının altındaki deniz gözlerine çevirdim. "Ne diye karışıyorsun sen?"

"Kolundan nasıl tuttuğunu görünce çok korktum Naz... E belli benimle derdi. Salak mıyım kızım ben, anlamıyor muyum aranızdaki gerginliği?"

"Ya ne ilgisi var seninle?!" diye sordum. Geçiştirmeye çalışıyordum fakat Anıl, gözlerimin içine bana inanmadığını belli ederek bakıyordu. *Valla, "Kimsin lan sen?!" diye haykıran Bora'yı gördükten sonra buna babam da inanmaz Naz!*

"Güzelim," dedi içten bir tavırla. Bir elini elime uzattı ve elimi avucunun içine aldı. "Seni tanıyorum ya ben hani..."

Üzüntülü bir ifadeyle, "Kaşlarına dikiş atılması gerekebilir," dedim.

Anıl güldü. "Eli ağırmış."

Derin bir nefes aldım ve meraklı bir ifadeyle, "Neden karşılık vermedin?" diye sordum. *Karşılık verseydi olacakları düşünemiyorum Naz, Selim dâhil Bora'nın tüm adamları Anıl'ı kurşuna dizebilirdi.*

"Elim armut toplamakla meşguldü... Hem ben de zaten armut değil miyim?" Sırf beni sevmediği için onu armut ilan ettiğim aklıma geldiğinde acı dolu bir kahkaha attım. "Derdim aranıza girmek değildi. Sana zarar verecek gibi duruyordu, dikkat dağıtayım istedim." Bora bana zarar vermezdi. Kahkahamın kesilmesiyle gözlerim doldu ve ağlamaya başladım. "Şimdi bana her şeyi, en başından anlat Naz."

"Seni kurtarmak için gerekli parayı vermesi karşılığında, onun sevgilisi rolünü oynamayı kabul ettim," dedim dan diye. Direnecek gücüm kalmadığı için teslim bayrağını çekmiştim belki de.

Anıl, şaşkınlıkla, "Anlamadım?" dedi.

"Anlaşılmayacak bir şey yok," dedim, omuzlarımı kaldırıp indirerek. Daha fazla oksijen dilenircesine bir nefes aldım ve dünyanın en büyük klişelerinden birisiyle aşkımızın nasıl başladığını, öleceğimi zannederken

Bora'nın nasıl kahramanım olduğunu, beni her şeyden üstün tuttuğunu, kalbimin gelgitlerine rağmen Bora'nın kapının önünden ayrılmadığını, karanlığın içinden nasıl büyük bir aydınlık doğduğunu anlattım. Kalbimi fetheden Bora'nın, hiç beklenmedik bir şekilde nasıl kalbimi kırdığından ve hayallerimi yıktığından ama buna rağmen, bu akşama dek içimdeki bitmek bilmez umuttan bahsettim.

Kelimeler dudaklarımdan bir bir dökülürken, otuz sekiz gün sonra yeniden Bora'nın nazlı sevgilisi oldum. Bora'yla yaşadığım günlerin içinden geçtim, gecelere dokundum, köprücük kemiğinden öptüm. Kırıldığım kadar iyileştim, iyileştiğim kadar ona ondan nefret ettiğimi söylediğim an'dan uzaklaştım ve her şeyden çok sevdiğim adamı bir kez daha sevdim. Sümela'ya çıktım, parmağımdaki aile yadigârı yüzüğümüze baktım, üzerinde maça işareti olan alyansı ilk kez gördüm ve Bora'yla yeniden, ilk kez dans ettim. Birbirimize ait olduk bir kez daha.

Ve ben, düşünmek istemediğim her bir an'ı Anıl'a anlatırken, Bora'yla tekrar yaşadım.

"Beni bu kadar çok mu sevdin Naz?" diye sordu Anıl. Parmaklarımı tereddütle kara çizgilerle işlenmiş 3,8,11,8 sayılarının üzerinden çektim. Soğuk deniz gözleri hayalet görmüş gibiydi. İşte her şey böyle başlıyordu. Bora'ya olan aşkımı ancak ve ne yazık ki, zamanında Anıl'a karşı beslediğim güçlü, çok güçlü hislerimden başlayarak anlatabiliyordum.

Zaten her şeyin böyle başlaması, Bora ile aramızda çözülemeyen bir problemden ibaretti.

Ve Anıl'ın sorduğu sorunun cevabı *"Evet"*ti, fakat ben bu cevabı ona vermedim. Bugüne dek onu ne kadar çok sevdiğimi, ondan başka herkes anlarken, şimdi, onu ne kadar çok sevdiğimi anlayıp anlamamasının hiçbir önemi kalmamıştı.

"Benim yüzümden..." dedi Anıl, dehşet içinde bir ifadeyle. "Neler yaşamışsın sen Naz?" diye sordu. Buruk bir şekilde, gözlerimden hâlâ akan yaşlara rağmen tebessüm ederken burnumu çektim. "Ya aşık olmasaydı sana?" dedi, korkuyla.

"Bilmem," dedim, başımı iki yana sallayarak. "Bunu hiç düşünmedim," diye devam ettim. "Daha evdeki ilk gecemizde bile, onun göründüğü gibi birisi olmadığını anlamıştım, dediğim gibi... Allah şahidim, bana aşık olmasaydı da, beni her şeyden korumaya devam ederdi. O çok yüce gönüllü birisi."

Anıl fısıldayarak, "Bir katil," dedi.

Gecenin karasında silah sesleri yankılandı.

Neler olup bittiğini algılayamadan etrafımızı silahlı on bir adam sarmıştı. "Ters bir hareketinizde hiç düşünmem, basarım tetiğe," dedi, iri yarı bir adam. Birisi kolumdan çantamı çekerken, başka birisi bileklerimi belimde sabitlemiş, bağlıyordu.

"Dokunma lan o kıza!" dedi Anıl, sert bir ifadeyle. Fakat onun ellerini çoktan bağlamışlar, hiç kibar olmayan bir şekilde biraz ilerideki minibüse doğru sürüklüyorlardı. Kangren olmamı istercesine kolumu sıkan adamlardan birisi de beni sürüklerken, inin cinin bile olmadığı bir yerde olduğumuza lanet ediyordum.

Anıl, karşılarında hiçbir şansımız olmayan adamlara boş tehditler ve küfürler savururken, bindirildiğimiz minibüsteki yüzlerin hepsini aklıma kazımaya çalışmaktan başka ne yapacağımı bilmiyordum.

"Kızı uzaktan koruyorlarmış abi. Öyle böyle değil. Kara'nın yirmi adamını indirdik," dedi, hemen karşımda oturan adam. Üç saniye boyunca karşı tarafı dinledikten sonra, "Yanında sarışın bir herif de var... Onu ne yapalım?" diye sordu. Karşı tarafı beş saniye daha dinledikten sonra gülümsedi. "Yürü, gidiyoruz," dedi, şoför koltuğunda oturan adama.

Beş dakika on yedi saniye sonra Anıl'ın susmayacağını anlamış olmalılar ki ağzını da bağladılar.

İzlediğim suç ve aksiyon filmlerindeki bu yaşadığımıza benzer her sahne aklıma üşüşürken, gerçeklerin nefes kesiciliği bir kez daha tüylerimi ürpertiyordu. İlk kez nereye gittiğini bilmediğim bir aracın içinde değildim fakat ilk kez bir felakete sürüklendiğimin farkına varıyordum. Bu felaketi ben, Kıbrıs'ta, başka bir kimlikle, hile yaparak para kazanmak üzere girdiğim kumarhanede başlatmıştım fakat yaşaması için nice badireler atlattığım Anıl da benimle beraber aynı felaketin içindeyken, olacak olanın er ya da geç bir şekilde vuku bulacağını çok net anlamıştım.

Ne pahasına olursa olsun diye düşünerek girdiğim bu yoldaki paha, hayal gücümü öylesine zorlamaya devam ediyordu ki, kendim yanmakla kalmamış etrafımı da yakmıştım.

Kalpten olmasa bile dilden, bizi rahat bırakması için dört saat, on yedi dakika, yirmi üç saniye evvel yanımdan kovduğum kahramanıma takılı kalmıştı aklım. Bodrum'un dışına çıkarak ondan uzaklaşmaya başlamıştık. Bizi gelip kurtarmasa da olurdu ama en azından, onu çoktan affettiğimi

bilmesini ve sırtına bir yük daha yüklenmemesini istiyordum. Ölmeden evvel onu aramama izin verirler miydi?

"Anıl, Bora bizi kurtarır, endişelenme," dedim, fırsat bulduğum ilk anda. Bu bir umut muydu yoksa laf olsun diye mi böyle söylüyordum, bilmiyordum. Minibüs, ormanlık bir alanın içinde durduğunda bizi indirip eski bir arabaya bindirmişlerdi. Anıl gözlerini iki saniye yumarak, her şeyin yolunda olduğunu anlatmaya çalışsa da ne kadar korktuğunu biliyordum. *Sen de korkuyorsun Naz. Anıl'a nefes almadan anlattığın ve ona hikâye gibi gelen karanlık dünyanın tam içindesiniz. Sözler bitti Naz. Yolun sonuna buradan gidiliyor.*

Adamlardan ikisi yanımıza, biri de ön koltuğa oturduğunda, araba yeniden hareket etmeye başladı. Diğer yedi adam da peşimizdeki minibüsün içindeydi. En son Ula'da olduğumuzun farkındaydım fakat zifiri karanlıkta geçtiğimiz orman yolunda, tüm harita bilgimi kaybetmiş gibi hissediyordum.

Bora ile aramıza dokuz bin yedi yüz seksen saniyelik yol girdiğinde araba durdu.

"İn!" dedi, yanımızdaki adamlardan biri Anıl'a. Anıl'ın bağlı olan ağzından boğuk sesler çıkarken, ben sesimi bile çıkartmıyordum. Arkadaki araçtan inen adamlardan bir tanesi benim koluma yapıştığında, boğazımdan acı dolu, kısık bir hırıltı çıktı.

Hava aydınlanmaya başlamıştı. Ormanın içinde üç dakika on dört saniye daha ilerledik. Karşımıza çıkan eski bir fabrikanın içine girdik. *Eski bir fabrika! Düşün Naz, ne fabrikası olabilir bu?* Dört tane odanın içinden geçtiğimizde, son bir kapının önünde durduk.

"Geldiniz demek," dedi, çelimsiz bir adam. Gözleriyle beni baştan aşağıya süzdükten sonra, "Kara bu işe çok sevinecek," diye devam etti. Cümlesinin sonunda, dudaklarında tiksindirici bir gülümseme asılı kalırken, kapıya sertçe vurdu ve kapı açıldı.

Açılan kapının ardında herkes olabilirdi ve ben tanıdığım ya da tanımadığım herhangi birisini, hatta annemi ya da babamı görmüş olsam bile şimdiki kadar şaşıramazdım.

On bin yüz kırk iki saniye süren yolun beni Bora'ya çıkaracağını ömür boyu düşünsem de aklıma getiremezdim.

Bora'nın elleri, arkasından bir makinenin demirlerine bağlıydı. Bağlı olan ayaklarını ise öne doğru uzatmış, makinenin dibinde oturuyordu.

Dudağı ve kaşı patlamış, hatta kan, üzerindeki üstten dört düğmesi kopmuş gömleğine bulaşmıştı. Ve hiç şüphesiz Bora da benim kadar şaşkındı. Anıl'ı sertçe iterek köşedeki kolona iple bağlarlarken, ben gözlerimi Bora'dan alamıyordum.

"Kızla adam nereden çıktı?" diye sordu, içeriye girdiğimizde odada olan bir adam. Alnının ortasında, eski bir dikiş izi vardı ve onu şaşkınlıkla sıvazlıyordu. Aynı benim içeride Bora'yı görmeyi beklemediğim gibi, belli ki o da bizi görmeyi beklemiyordu.

"Abimin talimatı, Demir... Senin haberin yok muydu?" dedi, kolumu hâlâ sıkan adam.

"Yoo..." dedi Demir, üzerinden aynı Bora ve ben gibi atamadığı şaşkınlığıyla. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Ulan manyak mı bu herif?!" diye sordu, öfkeyle. "Aynı anda üç adam kaldırıyoruz. Polis peşimize düşsün diye mi? Daha adam yok muydu?"

Kolumu tutan adam bir kez daha, "Abimin talimatı," dedi.

Demir, bakışlarını bana çevirdiğinde derin bir nefes aldı. "Bırak kızı Musa."

"Fazla sinsi, ona göre," dedi Musa. Kolumu bırakırken beni hafifçe öne doğru ittirmişti. "Abim yolda," diye devam etti ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

"İskemle ve su getirin!" diye bağırdı Demir, boşluğa doğru.

"Korkma Nazlı," dedi Bora, yumuşacık bir sesle. Burada bulunmasının, bir gerçek değil hayal olmasını dileyen aklıma inat derecede yaşayan kapkara gözlerine kaydı bakışlarım. Korkmadığımı belli edercesine kafamı sallasam da deli gibi korktuğumu anladığına emindim. Adamlardan birisi iskemle ve su getirdi.

"Nazlı'nın ellerini çöz!" dedi Bora, Demir'e, soğuk ve emredici bir tonlamayla.

"O kadar uzun boylu değil Kara," dedi Demir.

"Nazlı'nın... Ellerini çöz," dedi Bora, net bir ifadeyle.

Demir sabır çekercesine bir ifadeyle cebinden bir çakı çıkartıp bana doğru yaklaştı fakat ben korkuyla bir adım geriye gittim. "Ellerinizi çözeceğim," dedi, alaylı bir ifadeyle. "Duymadınız mı Kara'nın talimatını?!" dedi, yapmacık bir şekilde gülümseyerek. "Kendisi henüz idrak edemedi kaçırıldığını da..." diye devam etti ve arkama geçerek, bileklerimdeki kabloyu çözdü. İskemleyi göstererek "Oturun," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Bora'nın yanına oturmak istiyorum," dedim, kısık fakat kendimden emin bir tonlamayla.

"Ha siz bayağı bayağı aynı kafadasınız," dedi Demir, gülerek. "Buyurun tabii," dedi ve eliyle Bora'yı gösterdi.

Küçük adımlarla Bora'nın yanına giderken, ona yaklaştıkça benden uzaklaşmasını ve buharlaşıp bir hülyadan ibaret olmasını diledim. Boynuna sarıldığımda, denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu bana hiç olmadığı kadar yanımda olduğunu haykırıyordu.

Aşkın ertelenmeyecek kadar değerli olduğunu, benim ona sarılmama rağmen, o bana sarılamadığında anlamıştım.

"Hişt!" dedi Bora, fısıldayarak. "Bir şey yok. Hiçbir şey olmayacak." Yanı başına oturdum ve başımı boynuna gömdüm. *Sonunda Naz sonunda, keşke böyle olmasaydı!* Çenesini saçlarımın üzerine yerleştirdiğinde, kaçırılmış ve esir alınmış birisine göre çok iyi hissediyordum.

"Seni affettim," dedim, benden af dilemediğini bilmeme rağmen. Seven bir kalp, hep bir şekilde affediyordu. Artık huzurla ölebilecek kadar hafiflemiş hissediyor oluşumun, bu odada bizimle aynı kaderi paylaşan Anıl'a ihanet olduğunu düşünsem de çok da iyi bir insan olmayışıma sığınıyordum.

Bir gün gideceğim yerin cehennem; Bora'nın yanının ise cehennemden önceki son fakat en güzel durak olduğunu zaten biliyordum.

"Buyurun," dedi, Demir. Bana bir şişe su uzatıyordu. Bora'ya baktım. Suyu almam için onay verdiğinde, titreyen ellerimle suya uzandım. "Bu adamın neden ağzını bağladınız?" diye sordu Demir, adamlara.

"Çok konuşuyordu," dedi, adamlardan birisi.

"Sen de iç," dedim, şişeyi Bora'nın dudaklarına uzatarak. Bora, benim yardımımla sudan birkaç yudum alırken, ellerimin titremesini engelleyememiştim.

Demir, Anıl'ın ağzını çözmüştü. "Adamın kaşlarını hanginiz bu hâle getirdi peki?" diye sordu. Fakat boşuna soruyordu çünkü Anıl'ın kaşlarını o hâle getiren, avucuma döktüğüm suyla, dudağındaki kanı sildiğim adamdı.

"Biz dokunmadık abi," dedi Musa.

Bora, imalı bir ifadeyle, "Ama Nazlı'nın kolundaki parmak izleri bizzat sana ait, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Musa, palazlanarak.

"Çok gençsin..." dedi Bora, iç çekerek. Başını iki yana sallarken, "Yazık ettin kendine," diye ekledi. Bakışlarım Anıl'la kesiştiğinde, buz gibi deniz gözlerinde var olan korkuyu bir kez daha görmüştüm.

"Abim geldiğinde... Sana da yazık olacak ama Kara," dedi, Musa. Sonrasında ise mide bulandırıcı bir kahkaha attı.

"Senin ecdadını abinden de önce sikmeyen Kara olmaz olsun!" dedi Bora. *İlk defa Kara'yı arkasına alıyor Naz.*

"Çık dışarı Musa!" dedi, Demir. "Soytarılığın lüzumu yok!" Bakışları Bora ile birleşti ve beş saniye boyunca Bora'nın gözlerinin içine baktı. "Sen de düşünmeye başla Kara," dedi bıkkınlıkla ve hızlı adımlarla dışarıya çıktı.

Odada yalnızca üçümüz kalmıştık.

Anıl telaşla, "Çöz bizi Naz!" dedi.

Bora'nın omzundan kafamı kaldırdığımda, "Hayır!" dediğini duydum.

"Ne demek hayır?!" diye sordu Anıl, dişlerinin arasından.

Bora'nın bakışları iki saniyeliğine beni buldu ve yeniden Anıl'a çevrildi. "Çözdüğünde ne bok yiyeceksin? Sağ çıkabilir misin buradan? Kapıda onlarca adam var."

"Yirmi yedi," dedim mırıldanarak.

Anıl beni duymamıştı. "En azından deneriz!"

"Film çekmiyorlar burada," dedi Bora, öfkeyle. Bağırmıyordu ama sesi yüksekti. "Neyi deniyorsun?" diye sordu ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Bir kurşun... Bitti. Al denedin!"

"Böylece gelip bizi öldürmelerini mi bekleyeceğiz?" diye sordu Anıl, şaşkınlıkla. "Senin davandan bana ne?!" dedi, kaşlarını kaldırarak. "Ben neden buradayım ya? Ben neden buradayım?" dedi, başını iki yana sallayarak.

"Sana... Marinada geri çekilmeni söylediğimde siktirip gitseydin, şimdi hiçbirimiz burada değildik!" dedi Bora, bağırarak. "O yüzden kapa çeneni, otur!" Derin bir nefes alırken gözlerini yumdu. "Ama boş oturma... Günün sonunda, buradan seni de sağ çıkartmam için dua etmeye başla," dedi, biraz öncekine nazaran daha sakin bir ifadeyle.

"Bu gömleğin aynısını, arkadaşının doğum gününde giymiştin değil mi?" diye sordum Bora'ya, meraklı bir ifadeyle. Bora'nın yüzü bana çevrildiğinde, kapalı gözleri açılmış ve bakışlarına kaygı yayılmıştı. Aklımı yitirdiğimi düşünüyor olabilir miydi? "Etek kısmının ucundaki minik işaret... Oradan tanıdım," diye açıkladım.

"Olabilir..." dedi. Hava çok sıcaktı. Dudağındaki kan kurumaya yüz tutmuştu, eminim ki canı yanıyordu.

"Bu gömlekten dört tane var sende, beğeniyorum ben."

"Kaç tane gömleğim var?" diye sordu, derin bir nefes aldıktan sonra. Ben bunun sayısıyla ilgilenmediğini biliyordum ve fakat beni rahatlatmak için buna ihtiyacım olduğunu da o biliyordu.

"Yüz yirmi sekiz," dedim hiç düşünmeden. "Çok sık tişört de giyiyorsun ama yetmiş altı tişörtün var sadece," diye devam ettim. "Takım elbisen çok var ama-"

"Seksen üç tane," dedi Bora, gülümseyerek.

"Sen de mi saydın?" dedim, şaşkınlıkla.

Bora, neşeli bir kahkaha attı. "Gökhan saymış... Ama neden vallahi bilmiyorum," dedi, başını iki yana sallayarak.

"Sen saysaydın bozmazdım ama yanılmış. Muhtemelen o gün üzerinde takım elbisen vardı, onu eklemeyi unuttu. Seksen dört aslında giyinme odandaki takım elbiseler," dedim. Bora derin bir nefes aldı. "Az aslında ama sık yeniliyorsundur herhalde gardırobunu," dedim, kısık bir sesle.

Bora kaşlarını kaldırırken derin bir nefes daha aldı. "Korkma Nazlı," dedi, içten bir tavırla. "Ne pahasına olursa olsun, bu odadan sağ salim çıkacaksın."

Mırıldanarak, "Çıkacağız," dedim.

"Anıl da sen de çıkacaksınız, merak etme," dedi. Gülümsedi. "Onun bilmesine gerek yok ama onu da çıkartacağım buradan," dedi sessizce. Daha çok gülümsedi. "Başkasının öldürmesine izin veremem onu," dedi fısıldayarak.

Gülmem için konuşuyordu. Güleyim diye öyle söylüyordu. Ama gerçekten gülecek mecalim yoktu. "Sen de çıkacaksın..." dedim, soru soran gözlerimle.

Fısıldayarak, "Korkma sen," dedi.

Kapının gürültülü bir şekilde açılmasıyla beraber, aklımın başımdan gittiğini, gözlerimin ise yuvalarını terk ettiğini düşünmüştüm. Bizi kimin kaçırttığını, Musa denen adamın *abim* diye kimden bahsederek palazlandığını sorgulamayı unuttuğumu ancak düşünüyor ve de aslında Caner Kozan'a bakarak tüm sorularımın da cevabını almış oluyordum.

"Kadro mükemmel!" dedi Caner, alaylı bir tonlamayla. On yedi küçük adımda dibimize kadar gelmiş ve bakışlarını üçümüz arasında arsızca dolaş-

tırmıştı. "Ah! Anıl Bey!" dedi, en sonunda. "Ne talihsiz adamsınız, sürekli bir ölümün kıyısında dolaşma hâli... Bi' tam kurtulamadınız sanki," diye devam ederken bakışları gözlerimde durdu. "Eee Kara, hadi, başla... Derdimin seninle olduğunu söyle ve hanımefendiyle beyefendiyi serbest bırakmam için yalvar," dedi, fakat bakışları ancak cümlesi bittiğinde Bora'yı hedef almıştı.

Bora, Caner'i gördüğüne hiç şaşırmamıştı. "Senetlerin yerini öğrenebilmek için zaten hanımefendiyle beyefendiyi kendi rızanla serbest bırakacaksın Caner, kendimi neden yorayım?" dedi, ifadesiz bir şekilde. Elinin kolunun bağlı olmasına ya da kaçırılmış olmamıza bakmadan, kendinden emin ve tavizsizdi.

Caner, imalı bir şekilde gülümsedi ve "Sonra?" dedi.

"Takdir-i ilahi," dedi Bora. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde, içime bir kor düşmüştü.

"Kaçınılmaz son," dedi Caner, kahkaha atarak. Caner, bizim yaşamamız karşılığında senetlerin yerini öğrenecek fakat Bora'yı öldürmeden bırakmayacaktı. "Selim için üzüldüm...dersem yalan olur..." dedi ve bir kahkaha attı.

"Dua et, yaşıyor olsun!" dedi Bora, tehditkâr bir ifadeyle. *İşte gerçek hayatı, filmlerden ayıran detay Naz.* Birkaç damla yaş yanaklarıma süzülürken, üç saniyeliğine gözlerimi yumdum.

"Patronuna fedailik yapmayacaktı..." dedi Caner, yapmacık bir üzüntüyle. "Nazlı Hanım'ı uzaktan izleyen adamlarınla da yakın mıydın, merak ettim."

Bora, Caner'e istediğini vermeyecekti. "Nazlı'yı derhâl buradan göndereceksin. Ve ben Nazlı'nın Gökhan'ın yanında olduğunu bilmeden, sana senetlerin yerini söylemeyeceğim," dedi. İçime düşen kor harlanırken, Bora'yı asla burada bırakmayacağımı biliyordum.

"Ben biraz düşündüm de Kara... Senetler işleme koyulursa şayet her şeyimi kaybederim. Olsun... Senin ölmeni istiyorum. O sebeple... Bence buradan hak edenler çıksın. Senetler şimdi ilgimi çekmiyor," dedi Caner, gülümseyerek. Bora, Caner'in yüzüne küfredercesine bakıyordu. "Kumar Kara... Kumar oynamak istiyorum," dedi ve bakışları Anıl'a çevrildi. "Pokerde iyi olduğunuzu duydum."

Anıl'ın bomboş ve soğuk bakışları Caner'in yüzünde beş saniye dolaştı. "Poker oynamak için bizi kaçırdıysan zahmet etmişsin," dedi, alaycı bir tonlamayla.

Caner daha da alaycı bir kahkaha attığında bakışları bana çevrilmişti. "Hoşlandığınız erkeklerin genel özelliklerinden birisi ukalalık sanırım."

"Sülaleni sikerim lan senin!" dedi Anıl. Caner'in kurduğu cümle karşısında yeterli süre şaşıramamışken, Anıl'ın, Bora'dan da evvel davranarak verdiği tepkiye bakakalmıştım.

"Arttırıyorum, sert erkek!" dedi Caner, bakışlarını benden çekmeden.

"Senin mezar taşında bugünün tarihi yazacak," dedi Bora, mırıldanarak. Caner'in bir kez daha attığı tiz kahkahayla, içine sürüklendiğimiz felaketin oldukça zorlayıcı geçeceğini acı bir şekilde anlamıştım. Caner'in adamlarından biri yanına yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Şimdi..." dedi Caner, ciddileşerek. "Elif'e yaptıklarının bedelini sana ödeteceğim Kara." İnsan bazı bilgileri bir daha hatırlamamak üzere bilinçaltının en gerilerine kolayca atabilen ve duyduklarını duymamış sayabilen, dâhi bir varlıktı. Otuz sekiz gün önce, Bodrum'a doğru ilerlerken, Bora'nın, Elif'e, Caner'i korkutacak kadar ne yaptığını düşündüğümü ve fakat sonrasında bunu bir kez bile düşünmediğimi şimdi fark ediyordum. "Bunun üzerine inan, hangimiz yaşamışız hangimiz ölmüşüz... Umurumda bile değil."

"Senin ırzını sikerim!" dedi Bora, tehditkâr bir ifadeyle. "Eğer Nazlı'ya dokunacak olursan, yedi ceddinin amına koyarım!"

"Ortamda bir hanımefendi var! Size inanamıyorum bunlar ne kadar iğrenç konuşmalar!" dedi Caner, abartılı bir şaşkınlıkla. Yüzüne sinsi bir tebessüm yayıldığında, doğru yolda olduğunu anladığı gözler önüne serilmişti. "Hem yardakçı burada olsaydı, bu sözlerini o üzerine alınabilirdi. Malum, barbar olan her zaman o'dur," dedi, gülümseyerek. "Özledin mi yardakçını Kara? Cenazeni ona kendi ellerimle teslim edeceğim..."

Korkuyla sıkıntılı bir nefes aldığımda Caner'in bakışları beni bulmuştu. "Kara'nın cenazesi için mi üzüldünüz?" diye sordu alayla. Cevap vermedim. "Aslında Kara'nın cenazesini kaldırıp kaldırmayacağımız biraz da size bağlı, üzülmeyin," diye devam ettiğinde ise yutkunmakla yetinmiştim. "Bir hikâye dinlemek ister misiniz?" diye sordu, dört saniye sonra. Ona cevap vermek istemiyordum. "Şu an fotoğrafınızı çekmek ve Elif'e göndermek istiyorum. Öyle korkuyorsunuz ki..."

"Caner," dedi Demir, yeniden odaya girdiğinde.

"Neredeydin sen?" diye sordu Caner, Demir'e.

"Götünü kolluyordum... Kızla adamı getirtmişsin ya hani... O sebeple," dedi Demir, alaycı fakat sert bir ifadeyle.

"En heyecanlı yerinde geldin, gel," dedi Caner, gülümseyerek. Bakışları yeniden beni buldu. "Hanımefendi hikâye dinleyecek."

"Ne biliyorsun anlatmadığımı?" diye sordu Bora, gülerek. Hangi hikâyeden bahsedildiğini bilmiyordum. *Beyza'nın ölümü mü Naz? Mehmet'in almak istediği intikam?*

"Anlattın mı yani?" diye sordu Caner, kaşlarını kaldırarak. Akabinde kendi sorusuna kendi cevap verircesine, dudakları *bilmem* der gibi şekil aldı. "Olsun... Bir daha anlat." Bakışları Demir'e çevrildi. "Kara'nın hikâyesi Demir, sen de seversin," diye devam etti ve karşımızdaki iskemleye tersten oturarak, gözlerini gözlerime sabitledi. *Naz? Bunu Caner'den dinlemek istemiyorum ben!* "Ama önce, Nazlı Hanım'ın fotoğrafını Elif'e atayım diyorum."

"Ulan senin..." dedi Bora ve sıkıntılı bir nefes verdi. Sanki ellerini kollarını çözebilecek gücü içinde arıyor ama bulamıyordu. Bakışları, bağlarından kurtulsa, Caner'i parçalayarak öldürecek kadar ürkütücü bir aslanı andırıyordu.

"Bir varmış, bir yokmuş," dedi Caner, sarkastik bir şekilde gülerek. Bir çırpıda ayağa kalktı ve kolumdan tutarak beni iskemleye doğru çekiştirdi. O kadar hızlı hareket etmişti ki ne olup bittiğini anlayamamıştım. Canım yanmıyordu. Fakat boğazıma sertçe dayadığı bıçak, yutkunmamı zorlaştırıyordu. "Şimdi..." dedi Caner, kulağıma çok yakından gelen sesiyle. "Sen başlayacaksın! Eğer eksik anlatırsan... Eğer yalan söylersen... Hanımefendiye istemediğim hâlde zarar vereceğim Kara," dedi.

Bora'nın geceden daha karanlık bakışlarına yerleşen tedirginlik, boğazıma dayanan bıçağın ısısını düşürüyordu.

"Sen nasıl bir şerefsizsin?" diye sordu Bora, dümdüz bir ifadeyle. Caner, mümkünmüşçesine bıçağı boğazıma daha çok dayadığında korku dolu bir çığlık atmıştım. "Tamam!" dedi Bora, telaşla. "Tamam anlatacağım. Çek bıçağı!"

"Sen, anlat Kara... Anlat..." dedi Caner. Bıçağı boğazımdan çekmese de bana nefes alma payı bırakmıştı. "Anlatmamışsın... Belli."

"Babamdan miras kalan kumarhanelerin başına geçtim... Sana Mehmet'i anlatmıştım," dedi Bora, ifadesiz bir şekilde. Başımı hafifçe sallamak istesem de Caner'in boğazımda -bıçakla beraber- olan eli bana engel

olmuştu. "Ona karşı güçlü durmam gerekiyordu. Aynı zamanda da içine girdiğim dünyaya kendimi kanıtlamam gerekiyordu," diye devam etti. Derin bir nefes aldığında bakışları Caner'e kaymıştı. Caner'in yüzünde her ne gördüyse, "Kimseye anlatamayacağım bir şey yapmadım ben," dedi, sert bir ifadeyle. "Gurur duymuyorum ama hepsi bana ait yaşanmışlıklar!"

"Dürüst adamsın Kara..." dedi Caner, boğazıma dayadığı bıçağı çekerken. "Ben anlatayım zorlanma sen..." Bıçağı cebine koydu. Dört adım atarak, Bora ile oturduğum iskemle arasında durdu ve bakışlarını bana çevirdi. "Bora Karabey işlerin başına geçtiğinde, babasından kalan devrin bittiğini, kumarhanelerinde namussuzluk istemediğini, herkesin kendi parasıyla kumar oynayacağını, kimseye senet yapılmayacağını, adi adamlara ise mekanlarında asla yer vermeyeceğini üstüne basarak vurguladı," dedi.

Anıl araya girerek, "Adi adamlar?" dedi. Dalga geçer gibi güldü. "Hepiniz tam olarak o yolun yolcusu değil misiniz?" *Anıl yürek mi yedi Naz?* Bora'nın ve Caner'in bakışları aynı anda Anıl'a çevrildiğinde derin bir nefes almıştım.

"Madde kaçakçıları, insan zehirleyenler, insan pazarlayanlar... Silah kaçakçıları gibi adi adamlardan bahsediyordu," dedi Caner, sert bir şekilde Anıl'a. Anladığım kadarıyla kendisi de asla bu kategoriye girmediği için bu kadar sinirlenmişti.

"Otopark mafyası ile uyuşturucu mafyası bir tutulamaz yani senin perspektifinde? Anladım," dedi Anıl, alayla.

"Hiç madde kullandınız mı?" diye sordu Caner, Anıl'a.

"Hayır!" dedi Anıl, sertçe. "Ama zannediyorum ki senin kafanı birkaç doz uyuşturucuya borçluyuz." *Halbuki ben, Anıl'ın uyuşturucu kullanıp bir anda, içinde bulunduğu duruma bakmaksızın, bu kadar rahat ve kontrolsüz laflar ettiğini düşünüyorum Naz!*

Caner, Anıl'ı ikaz edercesine, "Ben yıllardır inşaat işiyle uğraşıyorum, aynı babam gibi," dedi.

"İnşaat mafyasısınız yani?" dedi Anıl, gülümseyerek.

"Ölmek mi istiyorsunuz Anıl Bey?" diye sordu Caner, sakin bir ifadeyle.

Bakışlarım korkuyla Bora'ya çevrildiğinde dudaklarını ısırdığını fark etmiştim. "Kesin şunu," dedi, gözleri gözlerime değmeden.

Caner derin bir nefes aldıktan sonra bakışları yeniden bana çevrilmişti. "Dedemin zamanındaki düzen değişmiş; Şahindağ'ın, ortakları Akbulutlarla hüküm sürdüğü devir bitmişti. Çünkü Sadri Şahindağ'ın, babası

Hayri'ye karşı gelip, kimsenin bilmediği bir adamla... Ahmet Karabey'le ortak olması ve gittikçe güçlenmeleri ortalığı karıştırmış," dedi Caner.

"Fi tarihinden başlamayacaksın inşallah," dedi Bora, bıkkın bir tavırla.

Caner, Bora'yı duymazdan geldi. "Ben Ahmet Karabey'in düzenini görerek büyüdüm. Çünkü ben bu âleme girene dek, Sadri Şahindağ ile kanlı bıçaklı olmuşlardı... Bilirdik... Kumarhaneler ikiye ayrılırdı... Sadri Şahindağ'ın mekanları ve Ahmet Karabey'in mekanları," dedi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Fakat Sadri Şahindağ'dan sonra Mehmet Şahindağ mekanları epey boşlamıştı. Malum... Sevdiği kadınla, karnındaki çocuğunun ölümünü, Bora Karabey kadar çabuk atlatamamıştı." Bora, gözlerini yumup yutkunduğunda alnı kırışmıştı. "Derken, Mehmet Şahindağ'ın mekanları bir bir patlatılmaya başlandı. Başlarda hepimiz Bora Karabey'in yaptığını düşünsek de... Bir gün onun kumarhanesi de tarandığında... Bambaşka bir adamın... Başka bir düşmanın varlığıyla yüzleştik," dedi Caner.

Anıl merakla, "Kim?" diye sorduğunda, şaşkınlığımı gizleyememiştim. Ona neydi?

"İşte onu biz de bilmiyorduk," dedi Caner, gülümseyerek. "Her yere eli uzanan, Mehmet Şahindağ'dan ayrı, Bora Karabey'den ayrı nefret eden... Âlemdeki herkesi tek tek bitirmeye yemin ettiği belli, güçlenmek isteyen ve ne kadar güçlü olduğunu kestiremediğimiz birisi."

"Herkesin bir gün, akla karayı ayırt etmesini isteyen ve her kestiği cezada bu selamı göndermeyi eksik etmeyen birisi..." dedi Demir, sakin bir ifadeyle.

"Sen iyi bilirsin Demir," dedi Caner, alaylı bir şekilde gülerek. "Sağ koluydun bir zamanlar... En güvendiği adamıydın."

"Öyle," dedi Demir, tavizsiz bir şekilde. Caner'e bu konuda meydan mı okuyordu yoksa bunun için pişman mı olmuştu anlayamıyordum.

"Akbulutlar... Zamanında Şahindağlar kadar güçlü olan, kumar denince akla gelen, el atmadıkları iş kalmayan, herkesin karşılarında titredikleri bir aile... Betül Karabey'in ailesi... Sadri Şahindağ ve Ahmet Karabey ortaklığıyla, öyle bir zayıflamışlar ki, oldukları yere sinmişler. Daha sonra onların kanlı bıçaklı olmaları da bu aileyi güçlendiremedi. Ama... Ahmet Karabey'in ölümüyle varlıklarını tekrar hatırlatmak istercesine, Mehmet Şahindağ ile iletişime geçtiler," dedi Caner. Bora'nın yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Fakat, zeytin dalını uzatan Ergün Akbulut, kutlama sırasında, faili meçhul kişi ya da kişiler tarafından öldürüldü."

"Günahım kadar sevmezdim lavuğu," dedi Demir, alaylı bir üzüntüyle. Bakışlarım Demir'e takılı kaldığında gözleri kısılmıştı. "Akbulut Ailesi'ni tanımıyorsunuz sanırım," dedi. Cevap vermedim.

"Kara'nın dedesi Hüseyin Akbulut," dedi Caner, lafa girerek. Bakışları Bora'ya çevrildi. "Onun da iki abisi var Hakkı ve Zeki... Ergün Akbulut da, Hakkı'nın oğluydu." Yani öldürülen adam, Bora'nın annesinin kuzeni oluyordu.

"Hakkı kötüdür. Akbulut Ailesi'ni felakete sürükleyen, Sadri Şahindağ'la Betül Karabey'i evlendirmeye çalışan, Hüseyin Akbulut'un aklına giren o'dur. Ahmet Karabey'in ölümünden sonra, Mehmet Şahindağ'la iletişime geçen de Hakkı ve Ergün," dedi Demir.

"Ergün'ün ölümüyle Akbulutlar korktular. Mehmet ile bir daha iletişim kurmaya çekindiler. Kimse Akbulutlara el uzatmazken, Mehmet Şahindağ da ahbap kaybetmeye başlamıştı. Çünkü bu kim olduğunu bilmediğimiz düşman, kumarhane açarak, âlemdeki herkesi bir bir kendine çekmeye başlamıştı," dedi Caner.

"İlk kumarhanesinde mi benim onun tarafında olduğum meydana çıkmıştı lan?" diye sordu Demir, düşünceli bir şekilde.

"Evet," dedi Caner, gülümseyerek. "Derken ikinci kumarhaneyi açtı, üçüncüyü, dördüncüyü..." dedi, abartılı bir şekilde lafları uzatarak. "Biz, Mehmet Şahindağ'ın azalan gücü Bora Karabey'in olacak diye beklerken, dün çıkan ve kim olduğu bilinmeyen bir adam Bora Karabey'in olan gücünü de elinden almaya başlamıştı."

"Tabii o zaman herkeste panik hâli olmuştu," dedi Demir, iki adım atıp Anıl'a yaklaşarak. Memnuniyetsiz görüntüsünün altında, bu sohbetten hoşlandığını belli eden bir tavır vardı. "Yıllar içinde yok polismiş, yok ajanmış, yok içlerinden biriymiş... Her kafadan ayrı bir ses çıkıyordu," diye devam etti.

"En önemli ayrıntıyı atlamayalım Demir..." dedi Caner, sahte bir uyarıcı ifadeyle. "Geçen zamanda aldığı canların, yok ettiği küçüklü büyüklü soyadların, kimse kim olduğunu bilmediği hâlde arkasına aldığı adam sayısının haddi de hesabı da yoktu."

"Öyle... Güçlüydü vesselam," dedi Demir, düşünceli bir tavırla. "Hayran olunası bir adamdı... Bora Karabey'den farklıydı. İnsanları kendine bağlamak için değişik yolları vardı. Kumarhanesine bir kere giren, benimle

bir kere aynı masaya oturan, bir şekilde elimize koz verip onun kölesi oluyordu."

"Ama biz hayran değildik. Ve bu adamın öldürülmesi gerektiği bizim tarafın, yani Bora Karabey'in tarafının gündemine yerleşirken, onu öldürecek adamın ne kadar güçlenebileceğini herkes merak eder oldu," dedi Caner, gülümseyerek. Bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Allah şahidim, senin yanındaydım ama oyumu içten içe Mehmet Şahindağ'dan yana kullanıyordum."

"Mehmet pezevenginin bu durum asla umurunda değildi oğlum," dedi Demir, ters bir tavırla. "O herifin tek derdi, kendi elleriyle öldürdüğü kadının intikamını almak. O gerçekten şaşırmış derecede bir zavallı." *Naz? Demir, Caner'in yanında olduğu hâlde Mehmet'ten nefret mi ediyor?*

Caner kahkaha attı. "Mehmet Abi'm duymasın lan, ağzına acı biber sürer."

"Siktirtme Mehmet Abi'ni şimdi bana!" dedi Demir, sert bir tavırla. Bakışları bana çevrildi. "Mehmet Şahindağ'ın umurunda olmayan bu kimse, Bora Karabey'in epey umurundaydı tabii," dedi.

"Ahmet Karabey'in çok sevgili dostlarından Haluk Kozan... Yani sevgili babam... Bu adamı bir davete çağırıp yüzleşmeyi teklif etti. Çünkü korkuyordu. Yanımızda kalan üç beş aile vardı... Onlar da hâliyle yarınlarını düşünüyorlardı ve elbet sıranın kendilerine geleceğini biliyorlardı. Babam da işte, Bora Karabey daha fazla güç kaybetmesin diye bir davet istedi," dedi Caner. Derin bir nefes aldığında bakışları Bora'ya kaymıştı. "İkili oynayanlar da vardı tabii içimizde, Bora Karabey'in yalnızca kendisini düşündüğünü savunan ama yüzüne gülmeye devam eden... Herkes, herkesi düşman bilmeye başlamıştı aslında," dedi.

Bora ilk kez söze girdi. "Sonra n'olmuştu bir dakika, hah! Caner korkuyla benim yanıma gelmişti," dedi, alaylı bir tavırla. "Ne demiştin? *'Hem Mehmet hem bu lavuk hem sen aynı ortamda... Gitmeyelim. Levent Duman'ı arayalım, organizasyonun iptal edildiğini söyleyelim. Gitmeyelim. Bu gece çok kan akar, biz canımızdan olmayalım!'* mı demiştin?"

"Aynen," dedi Caner, aynı Bora gibi alayla. "Ama sen inat ettin ve gittik," diye devam etti. "Karadeniz inadı işte."

Galiba Caner'in daha fazla bir şey anlatmasına gerek yoktu. Bora'nın, o adamı öldürdüğünü ve böylece altı yılda nasıl bu kadar güçlendiğini

anlayabiliyordum. Bu kadar insana zarar vermiş kötü birini öldürmesi konusunda ise onu asla yargılayamazdım.

"Polis yok mu hiç bu ülkede, tüm bunlar olurken?" diye sordu Anıl, meraklı bir ifadeyle. Caner ise sadece gülümsemekle yetinmişti.

"Bora, o gün cesaret hapı içmiş gibiydi," dedi Caner ve derin bir nefes aldı. "Geçti bir köşeye ve topluluğa konuşmaya başladı. Kimlerin karşısında olduğunu, kimlerin ikiyüzlülük yaptığını sordu. Kimse el kaldırmadı tabii... Ve mekandaki hain olan herkes, bir bir, aynı anda, lazerli silahlarla öldürüldü," dedi.

"Ertesi gün de basına, iş adamlarının, iş merkezlerinin ya da kendilerine ait mekanlarının yerle bir edildiği haberleri düşmüştü," dedi Demir. Gülümsedi. "Bora Karabey, hainliği asla affetmez. Asla!"

Caner ciddi bir ifadeyle devam etti: "Bora insanlara, *'Ve siz yaşamaya devam edenler, ama benim yanımdasınız ama karşımdasınız, fakat durduğunuz yer belli. Benimle yoldaş olmak varken, başkasının kölesi olmayı seçenlerinizi de bağışlıyorum. Fakat bu ikiyüzlü hainleri ibret-i âlem adına, asla unutmayın!'* demişti. Hâlâ dün gibi aklımda!"

"Herkes şoke olmuştu. Bora Karabey rüşdünü ispatlamıştı. Herkes, onun nasıl bu kadar korkusuz olduğunu, nasıl bu kadar güçlü birisine meydan okuduğunu merak ederken, ezeli düşmanı Mehmet Şahindağ ise tam karşısındaydı," dedi Demir, o güne gitmişçesine düşünceli bir tavırla.

"Mehmet Şahindağ'ın o dağılmış yüz ifadesini unutamıyorum," dedi Caner, kaşlarını kaldırarak. "*Tamam,* dedim içimden, *tamam Bora öldürecek hem o herifi hem de Mehmet'i,*" diye devam etti gülümseyerek. Bakışları Bora'ya kaydığında gülümsemesi de artmıştı.

"Ah Caner ah..." dedi Bora, ifadesiz bir şekilde.

"Sonra Nazlı Hanım..." dedi Caner, bana dönerek. Derin bir nefes aldı. "Bora, Mehmet'in gözlerinin içine baka baka, *'Bir laf vardır klişedir ama severim: Dostuna yakın, düşmanına daha da yakın ol diye... Ben size bir alternatif daha sunuyorum: Dostunuza yakın olun; düşmanınız ise bizzat kendiniz olsun. Kendinize rakip olursanız asla kaybetmezsiniz. İçinizde hem dostlarım var hem kölelerim... Ve bir tane de düşmanım... Merak etmeyin, sırlarınız bende güvende!'* dedi ve hepimiz neye uğradığımızı şaşırdık, inanabiliyor musunuz?"

Anıl, şaşkınlıkla, "Na-nasıl yani?" diye sordu.

"Yani..." dedi Caner ve kaşlarını kaldırdı. "Âlemdeki herkesi tek tek bitirmeye yemin ettiği belli, güçlenmek isteyen ve ne kadar güçlü olduğunu kestiremediğimiz, herkesin bir gün akla karayı ayırt etmesini isteyen, her kestiği cezada bu selamı göndermeyi eksik etmeyen ve kimse yüzünü görmediği için zamanla adına *'Kara'* denilen o gizemli kişi Bora Karabey'den başkası değilmiş."

"O kadar-" dedim dehşet içinde bir ses tonuyla ve hemen sonrasında sustum. Bora'nın, *öldürdüğü için onu asla yargılayamayacağım kadar kötü* diye tabir ettiğim adamın, bizzat kendisi olması hakkında bir yorum yapmak için, çok yanlış bir yerdeydim. Kendi kumarhanesini taratırken, belki de her gün yüzüne baktığı insanları öldürtmüştü. Diğer kumarhane de kendisinin sayılırdı. Algılayamıyordum. Başımı hafifçe öne eğip duyduklarımı kaldırmaya çalışsam da ağırlığı altında eziliyordum. *Caner'e istediğini verme Naz, sakın verme!*

"Polis demiştiniz değil mi Anıl Bey'ciğim?" diye sordu Caner, yapmacık bir ciddiyetle. "Bu mevzu bir efsane gibi dilden dile yayılırken, kumarla hiçbir işi olmayan adamlar bile Kara'ya saygı duymaya başladı. Mükemmel işleyen bir plandı çünkü yaptığı. Kıbrıs'taki BlackJack mesela... Herkes bir gün, Kara'yla aynı masaya oturabilmek için akın eder oraya... Polisler de elbet giderler onu yakalamaya... Ama kimdir Kara, bilmezler. Kim bilir kim bilmez, biz bilmeyiz ya da... İçeride Kara'nın kaç adamı vardır bilmeyiz. Şikâyet etmeye kalksalar, daha haberi Bora'ya gitmeden ölürler... Herkesin bir kozu vardır onda. Onu yakan, onunla ya koğuşa ya da mezara girer."

"Senin de sonun farklı olmayacak," dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Bakışlarım kara gözlerine değdiğinde, elim istemsizce boynumda adının yazdığı yere gitmişti fakat onun gözleri yalnızca Caner'deydi.

"Dürüst adamsın Kara... Sadece öyle bir oyunbazsın ki zekâna hayran kalan sahtekârlığını görmezden geliyor," dedi Caner, acı dolu bir gülümsemeyle.

"Benden bu kadar nefret etme Caner... Eğer sana Kara'nın ben olduğunu o günden evvel söyleseydim, iş batardı," dedi Bora, iğneleyici bir tavırla.

"Ben de aldatıldım da senin kadar ağlamadım be Caner," dedi Demir, neşeli bir ifadeyle. "Ben de Kara'nın yanında çalışırken Bora Karabey'i bilmiyordum sonuçta. Öğrendim, *eyvallah* dedim, çektim gittim yanından yani... N'olmuş?"

"Güzel olmuş güzel, dost olduk bak," dedi Caner, birden ciddileşen ifadesiyle. Yedi saniye sonra ellerini birbirine çarptı. "Nazlı Hanım," dedi, yüksek bir sesle. Bakışlarım kendisini bulduğunda gülümsedi. "Size bu hikâyeyi anlattım çünkü iyi düşünün... İzninizle benim almam gereken bir intikam var." Derin bir nefes aldı ve nefesini sesli verdi. "Dört harfli isimleri pek severmişsiniz. Anıl, Bora, Kara..." diye devam etti. Ne düşüneceğimi öyle bilmiyordum ki, Caner'in iğrenç esprisi karşısında kendimi gülümserken buldum.

"N'oluyor?" diye sordu Demir, meraklı bir ifadeyle.

Fakat Caner bakışlarını benden çekmiyordu. "Her şey sizin elinizde," dedi ve adamlarına el işareti yaptı. Odanın içinde hızlıca koşmaya başlayan dört adam Anıl ve Bora'nın yanına yaklaşarak, ikisinin de başına silah dayadılar. "Hangi dört harfin öleceğine siz karar vereceksiniz," dediğinde ise yüzümde hâlâ tuhaf bir gülümseme vardı. "17 Mayıs'a özel, 17 saniye düşünme hakkınız var," dedikten sonra, "17!" diye bağırmış ve geri sayıma başlamıştı.

Anıl'ın buz gibi deniz gözlerinde gördüğüm Naz ile Bora'nın sıcacık kapkara gözlerinde gördüğüm Nazlı ilk kez savaşmıyordu fakat ilk kez savaşlarının adına "ölüm-kalım" adı veriliyordu.

"*Bora*, de!" dedi Bora, emredercesine.

Ve geriye doğru akan saniyeler boyunca Bora bağırarak hep aynı şeyi söyledi. Fakat ben, ölmesi için onun adını veremeyecek kadar kendisine aşıktım.

Anıl ise, hiçbir şey söylemeden öylece bana bakıyordu fakat gözlerinde, kendi adını verirsem kızacağına dair hiçbir belirti göremiyordum.

Bora'nın adını asla söyleyemeyeceğim gibi Anıl'ın adını da asla söyleyemezdim.

Yüzümdeki korku, reddediş çığlıklarım ve Anıl ile Bora'nın yüzüne bakarak başımı sağa sola sallamamla beraber geçen on altı saniye, ömrümden giden on altı seneye eş değerdeydi.

"Size bir teklifim var," dedi Caner, geri sayımda son saniyedeyken. "Ve ne yazık ki bu teklifi düşünmeniz için yalnızca bir saniyeniz kaldı... Eğer bir saniye içinde, teklifime cevap vermezseniz, ikisi de ölecek," diye devam etti. Korku dolu gözlerle Caner'e bakıyordum. "Benimle beraber olun Nazlı Hanım, ikisini de bağışlayayım."

"Tamam," dedi kalbim. Bir adam için ölmeye değer olduğunu bir kez düşünmüş, işin içinden çıkamamış ve başka bir adamla karşılaşmış, aşk için yaşamaya değsin istemişti. İkisini ağırlarken de ölesiye yıpranmış, eskimiş, kırılmış, yıkık dökük olmuş kalbim, şimdi ikisine de kıyamamış ve onlar yaşasın diye durmayı göze almıştı. Ölmek korkakların işi miydi bilinmezdi ama ikisinin ölümü arasında bir tercih yapmaktan daha kolaydı.

"Nazlı!" diye bağırıyordu Bora. Ölmemi istemiyordu. Daha hikâyemizin başladığı gün bunun aptallık olduğunu söylemişti. Bakışlarımı kapkara gözlerine değdirdim. Kapkara gözlerinde öfke vardı. "Seni ben öldürürüm!" dedi, sert bir ifadeyle. "Yemin ederim öldürürüm!" Gülümsedim. Öldüğüm için beni öldürecek olması komikti. Hep bildiğim ama hep bilmezden geldiğim tüm gerçekleri gözünün önünde öğrenmiştim. Çok adam öldürmüştü. Sayısını bilmiyordum. O biliyor muydu, onu da bilmiyordum. Belki ben öldükten sonra beni öldüremezdi ama Caner'i öldürürdü, tahmin edebiliyordum.

"Eğer isterseniz Anıl Bey ve Kara'nın ağzını bağlayabilirim," dedi Caner, samimi bir ifadeyle. Anıl da mı konuşuyordu? Duymuyordum.

"Öldür hadi beni. Bitsin," dedim, kısık bir sesle. Beni öldürmesi için bir adama Bora'nın karşısında yalvarmak çok zoruma gitmişti.

"Öldürmek mi?" dedi Caner, tebessüm ederek. "Size hayatınızın en güzel anlarını yaşatacağım. Yeniden doğmuş gibi olacaksınız."

Bazı cümleler vardı; insanın duyduğu, duyduğunu fark etmediği, bir müddet sonra beynine şiddetli bir şekilde dank eden ve ancak o vakit idrak edebildiği... Gözlerime kara bir perde çekildi. Ait olduğum kara ruhun tenine karıştığım o ilk an'dan şimdiye dek yaşadıklarımı seyrederken buldum kendimi. İdrakini çok sonra yaşadığım o cümleden sonra tüm cümleler sustu ve kimin ne dediğini anlayamaz oldum.

Bora'nın kapkara bakışlarına yerleşen öfkeye bir kez daha değen gözlerim yaşla dolduğunda ölmek istemiştim.

"Nazlı sakın!" diyordu Bora. Sesine kulaklarımı kapatsam, dudaklarını okuyordum. "Öldür beni Caner, senin gelmişini geçmişini sikerim, öldür beni!" diye bağırıyordu ara sıra. Küfretmesi ya da hiddetle bağırması Caner'in çok fazla hoşuna gidiyordu. Anıl'a dönmüş buldum kendimi. Bakışlarına yerleşen hayal kırıklığının sebebi ben miydim bilemiyordum.

Bildiğim tek şey, Anıl'ın da Bora'nın da tüm bunlara sebep oldukları için kendilerinden nefret ettikleriydi.

Ayağa kalktım. Bu gücü nereden bulduğumu bilemiyordum. Anıl'ın yanına gittim. Naz'ı gördüm gözlerinde. Saymaya başladım birden. Ve çocukça emir verdim o Naz'a; sonsuza dek sayması ve sonsuza dek Anıl'ı sevmesi için. Gülümsedim. Anıl başını iki yana salladığında elim saçlarını buldu. Yanağına, kurumuş dudaklarımla beraber kocaman bir öpücük kondurdum.

"Birden başlıyorum," dedim, fısıldayarak.

Anıl, yalnızca dudaklarını oynatarak, "Sonsuz olduğunda..." dedi. Gözleri dolmuştu. Yutkundu. "Sonsuz olduğunda ancak... Ancak o zaman vazgeçerim senden," diye devam etti dudakları. Daha çok gülümsedim. Diğer yanağına da bir öpücük kondurdum. "Özür dilerim," diye oynattı dudaklarını.

Ayağa kalktım. Bakışlarımı Bora'ya çevirdiğimde, başını arkasına yaslamış, dudaklarını parçalarcasına dişleyerek yalnızca tavana bakıyordu. Vazgeçmeyeceğimi anlamıştı. Yanına doğru ilerledim ve dizlerimin üzerine çöktüm. Kapkara bakışları gözlerime çevrilmiyordu.

"Bora," dedim, fısıldayarak. Gözlerime bakmamak için gözlerini kapattı. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Dudaklarına dudaklarımı değdirdiğimde ben de gözlerimi kapatmıştım. Ömür boyu olmak istedikleri yere mühürlenen dudaklarıma bir damla yaş karıştı. Bu yaş hangimize aitti bilmiyordum. "Beni affet," dedim, dudaklarım dudaklarına değerken.

"Yapma," dedi. Dudaklarını bir kez daha öptüm. "Yapma zaten öldürecek, yapma Nazlı," dedi. Dudaklarını son kez öptükten sonra, ellerimi sakallarından ayırdım. Ayağa kalkmak istedim. Kalkamadım. Boynuna sarıldım. Bergamot kokusuna karışan denizden esen o meltem burnuma belki de son kez çalınırken, boynundan ayrılıp açıkta olan köprücük kemiğini gözlerimle öptüm. "Nazlı yapma," dedi ve bir daha öpemeyecekmiş gibi boynumdan öptü.

"Ohoo! Yeter ama, sonra bol bol aşk yaşarsınız!" dedi Caner. Cümlesi bittiğinde canımı acıtmak istercesine sertçe kolumdan çekerek, beni Bora'dan ayırmıştı. "Nazlı Hanım, merak etmeyin... Kara da naklen bizi izleyecek zaten," diye ekledi.

Caner'in istediği benim bedenim değil Bora'nın kalbiydi.

Kalbi, bu ızdıraba ne kadar dayanabilirdi?

Hangi mazlumdan alınan ahın bedelini ödüyordum ben?

Zaman zaman yalan söyleyen, çeşitli oyunlar oynayan, hafif düzenbaz, bir parça bencil, söz konusu sevdikleri olduğunda kesinlikle ayrımcılık yapan ve kin tutan birisiydim. Karıncaları incitmişliğim, ısrarla bahçemizden gitmeyen kediyi suyla kovalamışlığım, böcekleri terlikle öldürmüşlüğüm, insanları çok kez kandırmışlığım, çizdiğim arabaları başkasının çizdiğini iddia ederek arkadaşlarımın dayak yemesine sebep olmuşluğum vardı. Hiçbir zaman minnoş bir çocuk olmadığım gibi, büyüdüğüm zaman da minnoş bir genç kız olmamıştım.

Ölmeyi hak etmiyordum çünkü kimse ölmeyi hak etmezdi fakat es kaza öldüğümde cehenneme gideceğimi biliyordum.

Fakat şimdi ödediğim ahın bedeli benim geçmişime ait değildi. Kimsenin yaptığı kimsenin yanına kalmıyor ve bir şekilde gün geliyor devranın döndüğünü herkes görüyordu. Hedef olan Bora'nın kalbi olduğuna göre, hiç şüphesiz ben, onun aldığı canların acısının kendisinden çıkartılma şekli olarak, Caner'in kolları arasında duruyordum.

Caner bir şeyler içip rahatlamamız gerektiğini ve sonrasında odaya geçeceğimizi söyleyerek, benimle beraber, koltuğa oturmuştu. Bakışları gözlerimde, dudaklarımda, bacaklarımda, göğüslerimde dolaşırken ben yalnızca sayıyordum. İçime çoktan çöken ölüm sessizliğine sığınmak, Bora küfrettikçe karnına isabet eden tekmelerin, bazen de yüzünde patlayan yumrukların sesini duymaktan çok daha iyiydi.

Sığınabileceğim bir arkadaş arıyordum ölüm sessizliğimde. Her fırsatta bana yön veren, bana yarenlik eden, beni benden çok düşünen, bazen aklımın bazense kalbimin sesi olan arkadaşımı da bulamıyordum. *Sen kendinden vazgeçmişsin Naz, beni ne yapacaksın?* İlk kez kendimden vazgeçmiyordum. *Bora'nın bir sözü vardı Naz; "Ölmekten daha beter şeyler vardır hayatta." Senin bu yaptığın fedakârlık değil aptallık. Bora ölmek isterdi seni Caner'le izlemektense. Bence de ölmeliydin Naz.*

"Bu delikanlılığa sığmıyor," dedi Demir.

Bora'nın kan tükürdüğü ilişmişti gözlerime. Caner, Demir'i duymazdan gelmeyi tercih etti. Elleri gömleğimin birinci düğmesine gitti. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Boynunda Kara yazdığını biliyor mu?" diye sordu, kulağıma fısıldayarak. Dudaklarım bir parça açılmış bir hâlde, bomboş gözlerle Caner'in gözlerine baktım. O nereden biliyordu? Gülümsedi. "Bu bizim küçük bir sırrımız olacak Nazlı Hanım," dedi, yüksek sesle. "Söz veriyorum en çok dövmenle ilgileneceğim," dedi, Bora

duysun diye. "Daha fazla vurmayın... Nazlı Hanım'a sözüm var, Kara yaşayacak... Bizim Nazlı Hanım'la işimiz bitene kadar en azından," dedi ve kahkaha attı.

"Allah belanı versin," dedi dudaklarım, hissiz bir şekilde. Canımın acısından evvel, Caner'in elinin yanağımda bıraktığı sese karışan Bora'nın, "Hayır!" yakarışını duymuştum.

"Belanın kendi başınıza nasıl gelebileceğini görün ve siz siz olun, kimseye bela okumayın Nazlı Hanım," dedi Caner, alaylı bir şekilde ve ani bir manevrayla beni koltuğa yatırdı.

"Seni kendi ellerimle öldüreceğim," dedim, dudağımdaki kanı elimin tersiyle silerken. Caner neşe dolu bir kahkaha atarken, gömleğimin düğmelerini koparark açmıştı. Gömleğimi üzerimden ayırırken, dudakları boynuma ulaştı. Ellerim ve ayaklarım onun bedeni karşısında güçsüzdü. Kendimi düşürdüğüm durum midemi bulandırıyordu. Çırpınıyordum ama kollarımı öyle bir tutuyordu ki kendimi çaresiz hissediyordum. Dudaklarının boynuma değmesine tahammülüm yokken bir elinin bacaklarıma, bir elinin ise saçlarıma dokunması ile acı dolu bir çığlık atmıştım.

Bu öyle bir çığlıktı ki beni doğrasalar daha az acı duyardım.

Bora'nın, "Aydın!" diye bağırması, silah sesi duyulması, Caner'in küfrederek üzerime düşmesi, kapının tekmelenerek açılması ve bir sesin "Kimse kıpırdamasın!" diye bağırması, aynı bir buçuk saniye içinde peş peşe gerçekleşmişti.

"Ah!" diye bağırdı Caner. Üzerimdeki ağırlığı, ezilmiş ruhumu daha da zavallı hissettiriyordu.

"Sen daha çok *ah* dersin!" dedi, içeriye giren adam ve Caner'i kolundan çekerek üzerimden kaldırdı. Kaldırdığı eli güçlü bir şekilde Caner'in yanağında patladığında, Caner yere düşmüş ve sağa sola dönerek, çektiği acıdan dolayı bağırmaya başlamıştı. Vurulduğu omzundan akan kan benim de ellerime bulaşmıştı.

Adam bana yaklaştığında çığlık attım. "Sakın bana dokunma!" diye bağırdım.

"Sadece ceketimi size vereceğim... Üşüyeceksiniz," dedi adam. Sütyenle olduğumu yeni hatırlıyordum. Adam, ceketini koltuğun kenarına bıraktıktan sonra, hızla geri çekildi. Ceketle üzerimi kapatmaya çalışırken, cekete de kan lekesi bulaştırmıştım. Kollarımı, kendimi yok etmek istercesine birbirine bağladığımda, dizlerimi de karnıma çektim. Gözlerimden

akan yaşlar, adamın kanlanan ceketine temas ederken yok olamadığım için daha çok ağlıyordum.

"Bora'yla delikanlıyı çözün!" dedi adam. Kime dediğini, kimin kimden olduğunu ve bize ne olacağını bilmiyordum. "Aydın Demir'in, Kara'sının karşısında duracağına nasıl ihtimal veriyorsun, sen salak mısın Caner?" diye sordu adam, sitemle.

"Abi," dedi bir başkası.

"Söyle," dedi adam.

"Kara'nın adamları geldi," dedi, aynı ses.

Omzumda bir el hissettim. "Dokunma bana!" diye bağırdım. Gözlerimi usulca araladığımda önce Anıl'ın deniz gözleriyle hemen sonra da yerde yatan Caner'le karşılaştım. "Dokunma!" diye bağırdım bir kez daha. Anıl ne tepki vereceğini bilemiyordu. "Kimse dokunmasın bana!" diye bağırdım ve başımı kollarımın arasına alarak yüzümü dizlerime gömdüm.

Midem bulanıyordu.

"Caner'i çıkartın buradan," dedi adam.

"Sakın!" dedi Bora, saldırıya geçecekmiş gibi. "Bu orospu çocuğunu öldüreceğim," diye devam etti. "Hayatımızı mı kurtardın?" diye sordu, öfkeyle. "Eyvallah, şimdi al adamlarını ve siktirip git buradan. Caner'siz!" dedi. Ses tonu her ne kadar Bora olduğunu haykırsa da tavrı bir yabancı kadar bambaşkaydı.

"Kara!" dedi Gökhan'ın sesi.

"Bir herife sahip çıkamadınız mı dışarıda?!" diye sordu adam, bıkkın bir şekilde.

"Ulan senin ecdadını-"

"Dur Gökhan dur!" dedi adam, gülerek. "Hep böyle sabırsızsın, hep böyle telaşlısın. Sakin ol," diye devam etti. "Bak kan kardeşine... Ellerini kollarını çözdürdüğüm hâlde yerinden kıpırdayamıyor. Çünkü hareket ettiği an Nazlı Hanım'ın öleceğini, bir o fark ediyor," dedi, gücün kendinde olduğunu belli etmek istercesine. Daha çok ağlamaya başlamış ve etrafımdaki bu muhabbeti umursamayarak hıçkırıklarımı serbest bırakmıştım. "Nazlı Hanım ölsün diyorsan, bir adımına bakar Gökhan'cığım," diye devam etti adam.

"Ne istiyorsun Mehmet Şahindağ?!" diye sordu Demir. Ya da soyadı *Demir* olduğu için buradaki herkesin ona öyle hitap ettiği, Gökhan'ın kendisine nefret beslediği fakat Caner'in dudaklarının boynumdan, ellerinin

saçlarımla bacaklarımdan ayrılmasını sağladığı için benim minnet borçlu olduğum Aydın.

Caner'in kanını bulaştırdığım ceketin ait olduğu adam ise Mehmet Şahindağ olmalıydı. Beyza'nın katili. Bora'nın anne ve babası ile Gökhan'ın dayısının katili. Benim katilim olmak isteyen kişi. Bora'nın, Kara olmasına sebep olan adam.

"Hiçbir şey," dedi Mehmet.

"Siktir git o zaman," dedi Bora.

"Teşekkür etsen ölmezsin," dedi Mehmet, şaşkınlıkla. "Hayatını kurtardım. Hayatınızı... Sevdiğin kadını... Bu şerefsiz hiçbirinizi sağ çıkartmazdı buradan!"

"Sana teşekkür edeceğime kafama sıkarım lan!" dedi Bora.

"Şimdi Bora şimdi!" diye bağırdı Mehmet, öfkeyle. "Şimdi tek bir kurşunla sevdiğin kadının hayatını bitirebilirim! Ne sanıyorsun sen kendini?!"

"Yaparsın. Ablama da yapmıştın, oradan biliyorum!" dedi Bora. Dizlerimin üzerindeki başımda soğuk bir metal hissettiğimde gözlerimden akan yaşlar aniden durmuştu.

"Beni itlerinle ya da kendine kozlarla bağladığın şerefsiz kölelerinle karıştırma!" dedi Mehmet. Öfkesi, kafama dayalı soğuk metalden ruhuma geçiyor gibiydi. "Yanlış adama meydan okuyorsun!" dedi, uyarı dolu bir ifadeyle.

"Yanlış günde karşıma çıktın!" dedi Bora, yüksek bir sesle. "Az evvel, Aydın'ı açığa çıkartırken, buradan hiçbirimizin sağ çıkmayacağını göze almıştım!" diye devam etti, sertçe. "Yani Nazlı da, ben de, Aydın da, Anıl da öldük zaten benim kafamda! İstersen sırayla hepimizi kurşuna dizebilirsin Mehmet Şahindağ, ama öncesinde çekil, ben şu orospu çocuğunun işini bitireceğim!" dedi, Caner'in gazabı olacağını haykırırcasına.

Başımdaki silahın geri çekildiğini hissetmemle kulaklarımı sağır eden kurşun seslerini duydum.

"Bu kadar acısız mı olacaktı Caner Kozan'ın ölümü?" diye sordu Mehmet. Caner'in üzerine bir şarjör boşaltmış olabilirdi.

"Sabrım kalmamıştı!" dedi Bora ve betona fırlatılan metal ses kulaklarıma çarptı.

"Götürün şunu," dedi Mehmet. Bir insan cesedinden *şu* diye bahsetmesi ne kadar nahoş olsa da bunun canımı yakmaması bir kez daha gitmem gereken yerin cehennem olduğunu hatırlamamı sağlıyordu.

Adım sesleri çoğalarak uzaklaştığında, kulaklarıma yumuşacık bir ses çarptı: "Nazlı."

Gözlerim usulca aralanırken, kararsız elini başımda hissettim. Bana dokunulmasını istemediğimi fazlasıyla belli ettiğim için dokunmaktan korkuyordu. Bu korku, neredeyse dağılmış ve kan revan içinde kalmış yüzündeki en güzel detay olan gecenin karası gözlerine yayılmıştı. Üzerimdeki ceketi almak istedi fakat bakışlarım Gökhan, Aydın, Özgür, Anıl, Mehmet ve adını bilmediğim dört adam arasında mekik dokurken izin vermedim.

Fısıldayarak, "Utanacak bir şey yok," dedi. Ellerimin gevşemesiyle ceketi bedenimden ayırdı.

"Ellerim kanlı," dedim, kısık bir sesle. Beni bir çırpıda kucağına aldığında, yerde ellerimden çok daha fazla bir kan birikintisi olduğunu fark etmiştim.

Kusmak istiyordum.

Başımı Bora'nın omzuna koyduğumda, kendinden emin adımlarla kapıya doğru yürümeye başlamıştı. "Teşekkür ederim," dedim, başımı Bora'nın omzundan kaldırarak. Bora sesimi duyduğunda durdu. Bakışları yüzüme çevrilmişti ama benim gözlerimin hedefi, canımı almaya teşebbüs edecek Mehmet'in açık yeşil gözleriydi. "Bizi kurtardığınız için," diye devam ettiğimde Mehmet'in gözleri parmağımdaki yüzüklere kaymıştı.

"Sizi öldüreceğimi biliyorsunuz değil mi?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Bora'nın beni öldürmenize izin vermeyeceğini biliyorum," dedim ve başımı yeniden Bora'nın omzuna koydum.

"Buna eminim," dedi Mehmet gülümseyerek ve bakışlarını Bora'ya çevirdi.

"Musa!" dedi Bora, tekrar yürümeye başladığında.

"Musa kim?" diye bağırdı Gökhan, arkamızdan.

"Tanıştırırım," dedi Bora, kapıdan çıkarken. Musa'nın kolumda bıraktığı izler yerli yerinde dururken, yanına Caner'inkiler de eklenmişti.

Bora, beni bir minibüsün içine bindirirken Anıl'ın gömleğini çıkarttığını fark etmiştim. Bora, kendi gömleği kana boyandığı için, Anıl'ın gömleğini giymemi uygun bulmuş olmalıydı. Gömleği yavaşça bana giydirirken, Gökhan su getirmişti. Bora suyu bana içirdikten sonra, ellerimi yıkadı. Avucuna döktüğü suyla dudağımdan akan kanı temizlemeye başladığında dudağımın sızısı artmıştı.

Midem bulanıyordu. Kusmak istiyordum. Ama sadece duruyordum.

"Dur!" diye bağırdı Aydın. Dikkatim Aydın'a kaydığında, Musa'nın ensesine bir silah dayayarak bize doğru yaklaştığını gördüm. Musa'ya diz çöktürdüğünde, Bora'ya seslendi. Musa'nın gözlerinde, benim yaşadığım korkunun aynısı vardı.

Bora, Musa'ya döndüğünde, Musa başını iki yana sallamıştı. "Kulun köpeğin olayım Kara, canımı alma," dedi yalvararak.

"Çok erken konuşuyorsun!" diye bağırdı Bora. "Duan kabul oluverir bakarsın, sonra pişman olma... Canını almam için yalvarma bana?!" dedi, alaylı bir ifadeyle. Cümlesini bitirir bitirmez Musa'nın çenesine tekme atmıştı. Musa geriye doğru düştü. Bora, Musa'nın karnına tüm gücüyle bir tekme atarken Mehmet de adamlarıyla beraber dışarıya çıktı.

"Nasıl dokunursun lan sen Nazlı'ya?!" diye bağırdı Bora ve bu sefer Musa'nın yüzüne bir tekme attı. Gökhan'ın dahi yüzü buruşurken, Anıl gözlerini yummuş ve başını ovalıyordu. Ben ise bu an'ı, sanki bir film izler gibi rahat bir ifadeyle izliyordum. Musa'nın acı dolu çığlıkları artarken, suratı tanınmayacak hâle geliyordu. İlk kez, birisinin öldüresiye dövülmesine şahit oluyordum. Mehmet, Bora'ya doğru yaklaşmaya başlamıştı. Gökhan'ın tüm dikkati Mehmet'e toplandı ve adamlara kaşıyla gözüyle bir şeyler işaret etti.

"Bora," dedi Mehmet, tok bir sesle. Bora, Mehmet'e cevap vermek yerine Musa'nın koluna bir tekme daha atmıştı. "Bora," dedi Mehmet, bir kez daha.

"Ne var?!" diye bağırdı Bora, gürler gibi. "Özgür!" diye bağırdı ardından. "Paketleyin şunu. Daha işim bitmedi bu herifle!" Özgür'le beraber iki kişi yerde yatan Musa'yı sertçe kaldırıp bir arabaya doğru sürüklerlerken Bora'nın bakışları en sonunda Mehmet'i bulmuştu.

"Haluk Kozan'ı karşına aldın," dedi Mehmet, ciddi bir ifadeyle. Bakışları önce içinde olduğum minibüse üzerinde kalan yüzücü atletiyle yaslanan Anıl'a, sonrasında onun biraz ötesindeki Gökhan'a, ardından da arka koltuktan ayaklarını dışarıya doğru sarkıtan bana kaymış ve yeniden Bora'nın bakışlarıyla birleşmişti. "Haluk Kozan bunu senin yanına bırakmaz. Oğlunu öldürdün. Bunun cezasını çok ağır keser... İzin ver, sana yardım edeyim."

"Lan sen bizimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Gökhan ve ardından öfke dolu kocaman bir kahkaha attı.

"Gökhan!" dedi Aydın, uyarı dolu bir ifadeyle.

"Ne Gökhan?!" diye sordu Gökhan, Aydın'a doğru bir adım atarak. Belinden silahını çıkarttı ve Aydın'a doğrulttu. Ardından silahı Mehmet'e çevrildiğinde, Mehmet'in bir anda ortaya toplanan otuz beş adamı; Bora'ya, Gökhan'a, Aydın'a, Anıl'a ve bana silah doğrultmuşlardı. Bunu gören Bora'nın adamlarının da silahlarına sarılmaları ve onlara silah çekmeleri yalnızca iki saniye sürmüştü.

Herkes birbirini öldürse ortada dert tasa kalmayacak gibiydi.

"Herkes sakin olsun!" dedi Mehmet, dişlerinin arasından. Kendisine doğrudan silah çeken Gökhan'ı görmezden geliyor ama aslında onu uyarıyordu.

"İndir o silahı Gökhan," dedi Bora, ifadesiz bir sesle. Beş saniye geçmesine rağmen Gökhan hâlâ silahını indirmeyince Bora'nın bakışları Mehmet'ten çekilip Gökhan'a çevrildi. "Gökhan!" dedi Bora, uyarıcı bir tonlamayla fakat Gökhan silahını indirmiyordu. Bora, ne zaman kimden aldığını bilmediğim belindeki silahı çıkarttı ve üç el havaya ateş etti.

"Sikeyim!" dedi Gökhan. Başını iki yana salladı. "Bugün burada öldürelim işte herifi! Öldürelim bitsin! Allah aşkına gerekirse hepimiz ölelim ama artık bitsin!" diye haykırdı.

"Bora!" diye bağırdı Anıl. Bora'nın bakışları, aynı benim gibi Anıl'a çevrildi. Anıl ise bana bakıyordu. Bora'nın bakışlarının da bana çevrilmesiyle, gözlerine eş zamanlı olarak korku yayıldı. Vurulmuş muydum? Hiçbir şey hissetmiyordum. Vücudumu yokladım. Hiçbir şeyim yoktu.

Mehmet gülümserken, Bora'nın bakışları Gökhan'a çevrilmişti. Gökhan da bana bakıyordu. Dişlerini sıkmış, sabır dileniyordu. Topuğunu iki kez, öfkeyle yere vurdu ve silahının emniyetini kapatarak beline soktu. Bunun üzerine önce Mehmet'in adamları, sonrasında ise Bora'nın adamları silahlarını indirmişler ve bir tek Bora'nın elinde silah kalmıştı. Bora, silahını hâlâ havaya ateş edercesine tutuyor ve bakışlarını gözlerimden asla ayırmıyordu. Bakışlarında korku yoktu ama hâlâ tedirgindi.

"Hadi ama!" diye bağırdı Bora, birkaç saniye sonra.

Mehmet'in gülümsemesi artarken, "Teşekkür et Bora," dedi. Bora yutkundu. "Hayatınızı kurtardığım için..." Göremiyordum ama anlamıştım, alnımda kırmızı bir noktacık olmalıydı.

"Teşekkür ederim," dedi Bora. Ve birkaç saniye sonra, şükredercesine gözlerini yumdu. "Git buradan Mehmet!" dedi, emredercesine. Silah olmayan elini yumruk yapmış, sıkıyordu. Gözlerini açtı. "Ve bir daha sakın

ama sakın... İntikamını almak amacı dışında asla karşıma çıkma. Eğer bir daha karşıma çıkarsan, yemin ederim bu silah sana çevrili olur!"

Kalkmak, ona koşmak, elinden silahı almak ve Mehmet'i öldürmek istiyordum.

"Bak Mehmet Şahindağ, ben hayatımda yalnızca bir kez, birisine doğrulttuğum silahı ateşlemedim. Ama sonra onu da ateşledim," dedi Bora, düz bir ifadeyle. *Sana tokat atan adamdan, Hasan'dan mı bahsediyor Naz? Ona silah çektiğini ama ateş etmesine Gökhan'ın izin vermediğini biliyoruz. Sonrasında onu da mı öldürmüş?*

"Bilirim. Ve her zaman da öldürmek üzere ateş etmezsin," dedi Mehmet, gülümseyerek.

"Evet ama doktorlara da yazık. Her zaman yaralı bırakmayı tercih etmiyorum," dedi Bora, sert bir ifadeyle. "Hatta sırf doktorlara ek iş çıkmasın diye adam öldürmüşlüğüm de var," diye devam etti. "Git şimdi buradan... Bak bana geliyorlar, hiçbirimiz buradan sağ çıkmayız bugün," dedi, tehditkâr bir ifadeyle.

Mehmet sıkıntılı bir nefes verdi. "Sözüm söz," dedi. Bakışlarını birkaç saniyeliğine bana çevirip yeniden Bora'ya döndü. "Vaktinden evvel bir daha karşılaşmayacağız." Arkasını döndü ve arabasına doğru ilerledi.

♠

Minibüse önce Anıl, sonra Aydın bindi. İkisi de karşıma oturmuşlardı. Sonrasında Gökhan da binerek, Anıl'la Aydın'ın yanına oturdu. Bora minibüse bindiğinde bakışları doğrudan beni bulmuştu. Hiçbir şey söylemeden yanıma oturduğunda, minibüs hareket etti.

"Bizi nasıl buldunuz?" diye sordu Aydın, araba hareket eder etmez. Muhatabı Gökhan'dı fakat Gökhan'ın bu soruyu üzerine alınmaya ya da Aydın'a cevap vermeye pek niyeti yok gibiydi.

Bora sert bir ifadeyle, "Sana soruyor Gökhan!" dedi.

Gökhan'ın bakışları tam karşısında oturan Bora'ya sitemle çevrilmişti. "Duydum," dedi, bakışlarına tezat derecede sakin bir ifadeyle. "Ama ben ona cevap vermeyi bırakalı yıllar oluyor."

"Nazlı Hanım'ın bilekliğindeki izleme çipinden bulduk Aydın Abi," dedi, ön koltukta oturan Özgür. Anıl'ın bakışları şaşkınlıkla bana çevrildiğinde, bakışlarımı Bora'ya çevirmiştim. *Senin tek bilekliğin Gülsüm Hanım Babaanne'nin hediye ettiği nazarlık değil mi Naz?*

"İzleme çipi mi?" diye sordu Aydın, inanamıyormuşçasına bir ifadeyle. Bu benim inanamamam gereken bir şeydi, Aydın'a ne oluyordu?

Bora, Gökhan'a şaşkınlıkla, "Takibin iptalini istemiştim. Sistemi yok edecektin nişandan hemen sonra!" dedi. Karanlığın hâkim olduğu ormanın içinde ilerlerken takvimden kopan bir yaprağı daha düşünüyordum. Geride kalan yapraklarda bilmediğim ne varsa, bugün üzerime üşüşüyordu.

"İptal etmedim," dedi Gökhan, düz bir sesle. "İyi ki de etmemişim. Öyle bulduk sizi. Hoş... Gerek de var mıydı gelmemize bilemiyorum ama..." dedi, imalı bir ifadeyle. "Ya sen nasıl bana Kara'nın kaçırıldığı bilgisini uçurmazsın?! Naz da kaçırılmasaydı Kara'ya ne olacaktı Aydın?!" diye sordu, öfkeyle.

"Ölecektim," dedi Bora, gelişigüzel bir ifadeyle. Alt tarafı ölecekmiş ve ölseymiş sanki ne olurmuş dercesine söylüyordu bunu. Ölmekten zerre korkmadığını ve hatta buna razı geldiğini belli etmekten zinhar kaçınmıyordu üstelik. *Caner'in seni iyi ki kaçırdığını düşündüğüm yerdeyim Naz, Bora'nın hayatını kurtardığın için.*

"Ölmedi sonuç olarak, uzatmayalım. Bunu da yaşayacağımız varmış işte," dedi Aydın ve bakışlarını Anıl'a çevirdi. "Sen daha iyi misin?"

"Senin kadar olmasa da iyiyim," dedi Anıl, umursamaz bir ifadeyle. "Ama normal olan benimki galiba, çünkü sen fazla iyisin," diye devam etti. "Az evvel yanında bir herif ölmüş birisine göre çok daha iyiyim ama, sorun yok," dediğinde, derin bir nefes almaya çalıştım. "Benim sorunum Naz'ın hayattaki seçimleriyle alakalı daha çok. Şimdi iyiyim. Ama bakarsın birazdan, kendini arabadan atma fedakârlığında falan bulunur... İşte o zaman iyi olmayabilirim," dediğinde ise, bakışlarımız birleşti.

Hayatını kurtardığımı düşünmeksizin, bana aptalmışım gibi bakıyordu.

Gözlerimi yumdum. Sanki insanların gözleri, hep ne kadar aptal olduğumu fısıldayacaklarmış gibi hissediyordum. Yaptıklarımın, insanların gözleri veya sözleri tarafından yüzüme çarpılması canımı acıtırken, bir kez daha başıma gelse, bir kez daha aynısını yapacağımı biliyordum. Takdir edilmeyi beklemesem de teşekkür edilmesini hak ediyordum. Dışarıdan bakan herkes neden aptal olduğumu düşünüyordu? *Çünkü dışarıdan bakan kimse birilerini senin kadar sevmemiş demek ki Naz. Bu sensin. Doğrunla ya da yanlışınla, bu sensin.*

"Hayatını kurtardı senin!" dedi Bora, sert bir ifadeyle. Nefes almaya çalıştım. "Hem de ikinci kez!" dediğinde, elim avucunun arasındaydı. "Bana bak," dedi fısıldayarak. "Nazlı... Bana bak, gözlerini aç."

Gözlerimi araladığımda, görüşümün ıslak ve bulanık olduğunu fark ettim. Ağlıyor muydum? Feryadım bana ait değilmişçesine kulaklarıma çalınırken, başım Bora'nın göğsünde yerini buldu.

"Tamam... Geçti," dedi. Sesindeki şefkat, yüreğimdeki tüm boşlukları doldururken, kanlı gömleği gözyaşlarımla ıslanıyordu. "Geçti." Saçlarımın arasına küçücük bir öpücük kondurdu. "Geçti." Geçtiğini bana değil, kendine hatırlatırcasına saçlarımın kokusunu içine çektiğini hissettim. "Geçti."

♠

"Eğer beni erken patlatsaydı, Caner'e ateş etseydim, asla sağ çıkamazdık hiçbirimiz," diyordu Aydın'ın sesi. Gözlerimi açmadım. "Ben Kara'nın gözlerinde gördüm... Nazlı Hanım'ın yaşaması için, Caner'le beraber olmasına bile göz yumabileceğini gözlerinde gördüm. Ama Nazlı Hanım'ın o son çığlığıyla, *ölürse ölür buraya kadarmış*, diye düşündü herhalde Kara. Bağırdı *Aydın* diye. Ateş ettim. Eğer Mehmet gelmeseydi... Hakkın rahmetine kavuşmuştuk şimdi."

"Benim anlamadığım, Mehmet'in nereden haberi oldu?" diye sordu Gökhan'ın sesi.

"Bilmiyorum..." dedi Aydın ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Sizi nereden kaçırdılar?" diye sordu.

"İskeledeydik, marinanın uzağında..." dedi Anıl.

"Bora, marinadan çekmiş gitmiş. Ne olduğunu anlamadım ama tüm güvenliği ihlal etmiş. Atıf'ı sıkıştırdım Aydın... Ne yeminler ediyor adam, *'Bora Bey hepimizi kovdu, hiçbirimizi istemedi yanında,'* diye. Selim takmamış ama Bora'yı. Yine de gitmiş peşinden," dedi Gökhan. *Senin yüzünden Naz!* Derin bir nefes aldı. "Seni de fena dağıtmışlar," dedi.

"Yok... Benimki başka," dedi Anıl. Birkaç saniye sessizlik oldu. "Bora'yla kavga ettik biz." Sıkıntılı nefes sesi kulaklarıma çarptı. Bora neredeydi? *Açma gözlerini Naz, eğer yine gittiyse bunu kaldıramazsın.* "Sen madem Bora'nın adamısın... Nasıl yerleştin o herifin yanına?" diye sordu Anıl.

"Zamanında, Bora Karabey ve düşmanı Kara, karşı karşıyaydı ya... Mehmet, dayımı öldürdü, ona düşmanım. Bora, Gökhan'la çalışıyor. Bizim de Gökhan'la aramız bozuk. Bunu kullanarak işte sözde Bora da düşmanımmış gibi gösterdim..." dedi Aydın. *Kusursuz planın, kusursuz elemanı Aydın Demir'miş Naz.* "Ben, kim olduğu bilinmeyen o adamın,

yani Kara'nın, yanına yerleştim. Gökhan, Bora ve benim aramda bir sır... Sonrasında Bora, Kara olduğunu ifşa edince... Caner çekildi Bora'nın yanından, ben de işte kandırılmış gibi Caner'in yanına geçtim ve casusçuluk oynadım."

"Dur!" diyordu Bora'nın uzaktan gelen sesi. Gözlerimi araladığımda Anıl'ın deniz gözleriyle karşılaştım. Hâlâ karanlıktı fakat dışarıdan gelen led bir ışık gözlerimi alıyordu.

"Neredeyiz?" diye sordum.

"Hastanenin bahçesinde," dedi Gökhan. Arabadan indiğimde, ayaklarımın dibinde bir hareket hissettim. Noir buradaydı.

"Dur!" dedi Bora, bir kez daha. Tasmasının ucunu iki kez eline dolayarak Noir'yı çekiştirdiğinde, bakışlarım Bora'nın yüzüne kaymıştı. Kaşındaki kan kupkuru olmuş, dudağının kenarında ise küçük bir yara oluşmuştu.

"Noir!" dedim, heyecanla. Eğildim ve Noir'nın yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Noir yerinde duramayacak derecede Bora'yı zorladığında, Bora Noir'nın tasmasını gevşetti ve Noir bedenini neredeyse bana yaslayarak yüzümü yalamaya başladı. "Ben de seni özledim oğlum," dedim ve kafamı Noir'nın kafasına yasladım. Noir boynumu yalamaya başladığında, kafasının üzerine küçücük bir öpücük kondurdum. "Çok özledim evet," dedim. Yaralarımı sarmaya sevgi dolu bir kalbin yeteceğini henüz anlıyordum.

"Selim Abi ameliyattan çıktı," dedi Özgür. Bakışlarımı yukarıya kaldırdığımda Gökhan ve Aydın'ın da minibüsten indiğini fark etmiştim. Gökhan meraklı bir ifadeyle Selim'in durumunu sorduğunda, Özgür hayati bir riskinin olmadığını ve kısa zaman içinde toparlayacağını söylemişti. Bakışlarım Gökhan'la birleştiğinde ise sağlık taramasından geçmem gerektiğini öğrenmiştim. Ve pek tabii benimle beraber, belki biraz daha ağır bir kontrolden Anıl'ın da geçmesi gerekiyordu ve o da aynı benim gibi bu duruma itiraz etmemişti.

Bora konuşmuyordu. Ben muayene olurken, kan verirken ve bir noktadan sonra hemşirelerin yönlendirdiği yere sorgulamaksızın giderken hep yanımdaydı ama asla konuşmuyordu. Sanki bedenini yanıma, başıma bir şey gelmemesi adına göstermelik bir şekilde bırakmışlardı ama ruhunun çok uzaklara gitmesine engel olamamışlardı. Hastanede işimizin ne kadar sürdüğünü bilmiyordum fakat gün ağarıyordu ve hâlâ Bora'nın ruhu bizden çok uzaktaydı.

Tekrar minibüse bindiğimizde, Noir benimle Bora arasına kurulmuş, bize eşlik ediyor ve sessizliğimize ortak oluyordu. Ne Aydın'ın ne Gökhan'ın ne de Anıl'ın da konuşacak bir şeyleri vardı. Aydınlanan günle beraber herkesi birer savaş gazisine benzetmiştim.

Fiilen yitirdiğimiz bir şey yoktu belki fakat içimizde eksilen ve tamamlanması mümkün olmayan kayıplar vardı.

"Dur!" dedim, minibüsü kullanan adama. Beklenmedik çıkışımla beraber herkesin yüzü bana çevrilmişti. "Dur dur!" dedim, adam aynadan şaşkınlıkla bana baktığında. Minibüsün durması için bile Bora'nın onayı gerektiğini, adamın bakışları Bora'ya çevrildiğinde fark etmiştim ve nihayet arabayı durdurdu. Yalıkavak yolu üzerindeki en güzel gözlemecinin önündeydik. Minibüsten indim.

"Naz! Vallahi de sensin," dedi Kazım Amca. Babamın ve annemin ona uğramadan bu yoldan geçmediği, Kazım Amca'nın eskidikçe daha da güzelleşen sacına yanaştığımda, gözlemelerin kokusunu içime çektim.

"Enfes kokuyor," dedi Aydın, arabadan indiğinde. Ya en az benim kadar deliydi ya da benim deliliğimi bir tek o görmezden gelmeyi seçmişti. *Bence en az senin kadar deli Naz!* "Bana da atsana usta, otlu peynirli," dedi. Kazım Amca, *derhâl* anlamına gelen içten gülümsemesiyle isteyen istemeyen herkese, üstlerimizdeki kan lekelerine aldırmaksızın gözleme hazırlarken, Noir'yla beraber arabaya yaslanmıştım.

"İte de bir şey vereyim mi?" diye sordu Kazım Amca. *Kazım Amca'ya söyle Naz, Noir'nın günlük gıdası ortalama bir ailenin haftalık mutfak masrafı kadardır.*

"Ver Kazım Amca, ver," dedim gülerek. Muhtemelen dünden kalan yemeklerden verecekti fakat Noir yer miydi bilemiyordum.

"Okul nasıl gidiyor?" diye sordu Kazım Amca. Unuttuğum bir soruyla beklenmedik bir an'da yüzleşmeyi beklemediğim için afallasam da güzel gittiği yalanını söyleyerek konuyu geçiştirdim. Dürüst olmak gerekirse, Kara'nın açığa çıkan gizemi mezun olmaktan daha dert edinmem gereken bir meseleydi. Fakat hiçbir derdim yokmuşçasına bir neşeyle üç tane gözleme yedim ve parasını da diğerlerininkiyle beraber Gökhan'a kitledim.

Kazım Amca'nın gözlemelerinin tadı damağımda kalmışken, minibüs evimin önünde durdu. Anıl'ın benim için artık hiçbir anlam ifade etmeyen deniz gözleri, önce Bora'ya sonra da bana çevrildi ve Anıl hiçbir şey söylemeden minibüsten indi. Aydın ve Gökhan'ın bakışları Bora'ya kaydı-

ğında, onlar da Noir'yı alarak, öndeki adamlarla beraber, Anıl'ın ardından minibüsten inmişlerdi.

Bora, avucunun içiyle sol yanağımı kavradığında göz göze geldik. Gözlerinden veda cümleleri geçtiğini görünce, zorlukla yutkundum. Bana yaklaştı ve yanağıma küçücük bir öpücük kondurdu.

"Gitme," dedim sessizce.

Yüzüne buruk bir gülümseme yayılırken, "Gitmem lazım," dedi. Başımı iki yana salladığımda, eli saçlarıma ulaşmış ve saçlarımı yavaşça okşamaya başlamıştı.

Çaresizce, "O teklifi kabul ettim diye değil mi?" diye sordum. Gözlerimden akmaya başlayan yaşı telaşla sildim. "Gitme n'olur."

"Sen o teklifi kabul etmeden de beraber değildik biz Nazlı," dedi. Saçlarımdan öptü. "Ben seni bana ihanet etmekle suçladım. Sana inanmadım. Sen de gittin. Bitti," dedi.

Burnumu çekerken, "Bitemez saçmalama," dedim.

"Savaşı Kara kazandı... Nazlı," dedi. Derin bir nefes aldı. "Zaten en başından beri yanlıştı. Zaman yanlıştı," diye ekledi. Dudaklarım aralandığında, "İn lütfen. İn ve Aydın'ın sözlerine saygı duymaya çalış. Yalnızca senin iyiliğini ve çıkarlarını gözetecektir. Başına bir daha... Bir şey gelmesin diye..." dedi.

İçimden dolup taşan bir aşkla ona sarıldığımda, çenesini başımın üzerine yerleştirmişti.

"Hadi Nazlı. İn artık," dedi, ifadesiz tutmaya çalıştığı bir sesle.

Ayaklarım Bora'nın emirlerine öyle sadıktı ki ancak minibüs hareket ettiğinde indiğimi ve onun çoktan gittiğini anlamıştım.

♠

Nurcan Teyze ile Osman Amca'yı kandırmak kolaydı fakat Esin ile Eren, Anıl'ın bir şeyimiz olmadığı söylemlerine pek kanmıyorlardı. Anıl'ın, Esin'i de bir şekilde başından savması uzun sürmemişti ama Eren'i geçiştirmesi mümkün olacak gibi değildi. Kapının önünde gitgide artan adam sayısının çokluğu ve Aydın'ın, bahçenin dışında adamlarla devamlı olarak sertçe konuşması dikkatimi çekerken, Anıl derin bir nefes alarak söze girmiş ve iskelede kendisine anlattığım ne varsa, bugüne dek Eren'den sakladığım ne varsa, Eren'e anlatmaya başlamıştı.

Göz hizama Gökhan girdiğinde hızla ayağa kalktım ve bahçe kapısının önüne ilerledim. "Gökhan?" dedim, merakla.

Gökhan'ın bakışları benimle buluştuğunda yüzünde sıcacık bir gülümseme olmuştu. "Her şey yolunda merak etme. Ortalığı kolaçan etmek istedim sadece," dedi, bana sarılarak. O da benim gibi duş almış, üzerini değiştirmiş ve sanki hiçbir şey olmamış gibi yenilenmişti. Çeneme parmaklarını yerleştirdi ve dudağımda Caner'den kalan ize bakarak ağzından küçük harfli bir küfrün çıkmasına engel olamadı.

"İyiyim ben," dedim, yeniden Gökhan'a sarılarak. *Anıl ve Eren'in de konuşurlarken sana hayretle baktığının farkında mısın peki Naz?* Gökhan'ın hayatımda konumlandığı yerin çok ötede olduğu gerçeği, onların bakışlarıyla bile değişemezdi.

Gökhan, haklarında konuşulduğunu fark etmişçesine, nazikçe kolumdan tutarak Anıl ve Eren'in oturduğu masaya doğru ilerlerken; Anıl bunu bir sorun olarak görmemiş ve lafına devam etmişti. Kimseyi kötülemiyor, ona anlattığım ne ise aynı şekilde anlatıyor, abartmıyor ve cümlelerini seçerek konuşuyordu fakat zaten anlattığı şeyler Eren'i huzursuz etmeye yetiyordu.

"Bir şeyler döndüğü belliydi," dedi Eren, sonunda söze girerek. "En başından belliydi!"

"Yani zaten ilk görüşte aşk biraz fantastik," dedi Gökhan, kolunu omzuma atarak. *Seni sahipleniyor Naz. İçten içe Eren ve Anıl'a seni azarlamamaları için meydan okuyor.*

"İlk görüşte olmasa da... Kısa zamanda aşık oldu Naz, Bora'ya," dedi Eren, durum tespiti yaparcasına. Duydukları onu ne kadar huzursuz etse de tepkisi beklediğimden çok daha sakindi.

"Orası öyle," dedi Gökhan ve derin bir nefes aldı. "Bunu bu şekilde Anıl'dan değil, Kara'dan dinlesen daha yakışık alırdı," diye devam ettiğinde, bakışları Anıl'a çevrilmişti.

Anıl alayla gülümsedi. "Kızı rehin almış," dedi, Gökhan'a diklenircesine.

Kaşlarım havalanırken, "Hayır, benim seçimimdi!" dedim.

"Naz, saçmalama. Benim yaşamam için gözün dönmüş senin. Herif senin başına içi boş da olsa bir silah dayamış... Ya bu?" dedi, Gökhan'ı göstererek. "Sana şiddet uygulamış, seni kumarhaneye götürmüş!"

"Anıl," dedi Eren, araya girerek. "Naz da sevabına para istememiş kimseden, Bora'yı dolandırmaya kalkmış," diye devam etti, onu uyarırcasına. "Bora haklı değil amenna... Ama Naz çok mu haklı?" diye sordu. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Öldürüp bir köşeye de atabilirdi kızı ama bunu yapmadı," dedi.

"Öldürmedi diye şükür mü edeceğiz?" diye sordu Anıl, hayretle.

"Hayır şükretmeyeceğiz ama Naz'ın seçimi, o kumarhaneye girmek. Ve sonucunda, oradan sağ salim çıkmak yerine Bora'nın sunduğu anlaşmayı kabul etmek. Yurt dışına çıkmaya ve herkese kendisinin ölmüş gösterilmesine razı gelmek," dedi Eren, sıkıntılı bir ifadeyle.

"Başka seçenek sunmamış!" dedi Anıl, bağırarak.

"Ne sunacaktı?!" diye bağırdı Eren. "*Sen beni sikmeye kalktın ama tamam ben seni de Anıl'ı da yaşatırım* mı diyecekti?!" diye devam etti, bağırmaya. "Olan olmuş!" dedi ve sıkıntılı bir nefes daha verdi. "Atı alan Üsküdar'ı geçti, ikisi de birbirine aşık oldu," dedi, konunun kapandığını belli edercesine. "Şimdiye bakacağız. Şimdi ne olacak?" dedi, bakışlarını bana çevirdiğinde.

"Şimdi olacak bir şey yok," dedi Anıl, bakışları zümrüt yeşili olmayan gözlerimi hedef aldığında. "Kızı hain ilan etmesine rağmen af dilemedi. Şimdi de bunca şeye rağmen gitti, oyun bitti, bir şekilde parasını öderiz, Naz da yoluna bakacak artık," diye devam etti. "Unutur," dedi.

Söylemesi ne kadar kolay bir eylemdi; unutmak.

"Kara'nın hikâyesini anlattı o herif," dedim, Gökhan'a dönerek. Gökhan'ın dudakları belli belirsiz kıvrılırken, nasıl devam edeceğimi merak ettiğini bakışları ele veriyordu. "Sandığımdan çok daha..." dedim ve sustum. Önce Eren kalktı, ardından Anıl'ın da kalkması gerektiğini belli edercesine omzuna dokundu. Gökhan ise hâlâ yarım kalan cümlemin devamını bekliyordu. "Sandığımdan çok daha zekiymiş," diye bitirdim, yirmi sekiz saniye boyunca yarım kalan cümlemi ama düşündüklerim bundan çok daha fazlasıydı. *Hatta sen pek sanamamışsın bile Naz!*

Bora'nın neden Kara'dan üçüncü tekil şahısmış, başka birisiymiş, kendisiyle hiç alakası yokmuş gibi bahsettiğini anlamıştım; yıllarca başka birisiymiş gibi herkese oyun oynamıştı.

"Kara, bir plandan ibaretti," dedi Gökhan, yalnız kaldığımızda. "Bir plan dâhilinde yaratılan, stratejik bir kurgu," diye devam etti. "Adı bile yoktu. Bu âlem, onun adını kendi yarattı. Hepimiz canımızı ona borçlu-

yuz. Bora Karabey ve onun soyundan olan herkes tükenir giderdi. Kara, dikkat dağıttı. Dikkat dağıtırken güç topladı," diye ekledi. Ses tonu ve mimikleri vereceğim tepkileri tartar gibiydi. "Bu âlemde Kara'dan nefret eden bile hayrandır ona, tabii bir kişi hariç..."

"Bora Karabey," dedim, tebessüm ederek.

Gökhan, gülümseyerek beni onayladı. "Kara, Bora'nın kimliğini elinden aldı aslında. Bir kimlikle beraber, nelerin elinden gittiğini tahmin bile edemezsin Naz," dedi iç çekerek. "Önce nişanlısının, sonra kız kardeşinin kendisine olan inançlarını kaybetmişti Bora. Zamanla hayallerini ve umutlarını... En sonunda geleceğini... Şimdi seni de kaybettiğini sanıyor Naz. Canı acıdıkça, acımasız bir adama dönüştü gözlerimin önünde."

Bora, Kara'nın hayatını, hayatına hiç kimseyi dâhil etmemek üzerine kurduğunu söylemişti. İyi birisi olmadığını... Ne kadar kötü olduğunu benim göremeyeceğimi ama ben görmüyorum diye bunu asla reddedemeyeceğimizi... Israrla onun iyi birisi olmadığını kabul etmemi ve vicdanına, merhametine güvenmemi istemediğini söylemişti. Normalde asla kabul etmeyeceğim bir şeyin aklımı bulandırdığı aşk ile göz yumulur hâle geldiğini de söylemişti. En dibindeki karanlığı kendi bile göremediği Kara'dan, ölesiye nefret ettiğini de söylemişti hatta.

Peki şimdi benim ondan nefret etmiyor oluşumun tek sebebi aşk mıydı?

♠

Hava kararmak üzereyken gökyüzü kızıl bir güneşle süslenmişti. Denizden gelen iyot kokusunu içime çeke çeke geçtiğimiz yolların her bir metrekaresinde Naz vardı. Bana gülümsüyor ve beni selamlıyordu. Bir zamanlar o küçük Naz'ın babasına ait otelin de içine katıldığı araziye yapılan Akasya Otel'e, tam on bir sene sonra, 16 Mayıs'ta ayak basmıştım ve bununla beraber her şey çok hızlı gelişmişti. Sanki beş dakika evvel, Bora bir kadınla, -Mila'yla- o restorana ayak basmış gibiydi fakat çoktan 18 Mayıs olmuştu.

"18.40 uçağının kapısı ne zaman açılacakmış?" diye sordu Gökhan. Kaçar gibi gidiyordum. Ve de belki de kaçıyordum da zaten. Belki de kaçtığım zaman, fazlaca kasvetlenmiş hayatıma renk gelirdi. *Yakalandın Naz! Aydın Demir geliyor.* Sıkıntılı bir nefes verirken, hafifçe Gökhan'ı dürttüm ve Aydın'ı fark etmesini sağladım.

"N'apıyorsun lan sen?!" diye sordu Aydın, Gökhan'a. İfadesi sertti fakat bu çok üzerinde durulması gereken bir şey değildi. Onu tanıdığım otuz dört saat, on bir dakika, on yedi saniyelik sürede, mizacının böyle olduğunu anlayabilmiştim.

"Hop!" dedi Gökhan, bazen gördüğüm sert ifadesiyle. "Ağır ol!"

"Nazlı Hanım'ı hiçbir yere götüremezsin!" dedi Aydın, tehditkâr bir şekilde. "Ben sen değilim Gökhan, ben Kara'ya karşı gelmem!"

"Nerede Kara?" diye sordu Gökhan, kollarını açarak. "Yok o... Gitti... Naz da kimsenin esiri değil, çekil önümüzden!"

"Kara var ya da yok... Sözü emirdir. Nazlı Hanım'ın da benim sözümden çıkmaması gerekiyor!" dedi Aydın, daha da sert bir ifadeyle. *Demek ki mizacı sert olsa bile, bunun seviyeleri oluyormuş Naz; bak bir şey daha öğrendin.* Kapının açıldığı yazısını gördüğümde, yerimden kalktım ve ilerlemeye başladım.

Benim tanıdığım Gökhan, Aydın falan dinlemez, gidişime tüm dünyayı ikna ederdi.

♠

Kendimden emin adımlarla yürüdüğüm caddede, tuhaf bir özgüvene sahiptim. Etrafımdaki insanların dönüp de bir kez olsun bana baktıkları falan yoktu ama ben kendimi bir film yıldızı gibi hissediyordum. Görkemiyle ürküten otelin merdivenlerini çıkarken hiç olmadığım kadar iyiydim. Otele girdikten sonra asansöre bindim ve alt kata indim. Daha asansörden inmeden kulağıma çalınan müzik sesi kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

"Merhaba," dedim, gülümseyerek. Kapının önünde, neredeyse kapı görevi gören iki adam, ellerindeki elektronik cihaza adımı girdikten sonra, geri çekilerek kapıyı bana açmış kadar oldular. Sihirli dünya beni bir kez daha büyülemişti. *Hedefinden şaşma Naz!* Hedefim bu sihirli dünyadan bile çekici olduğu için şaşmam mümkün değildi.

"Ne içersiniz?" diye sordu barmen.

"Votka vişne," dedim ve kokteylimin hazırlanmasını bekledim. Kokteylimden bir yudum aldıktan sonra etrafta gözlerimi gezdirmeye başladım. Kalabalıktı. Fakat ne kadar kalabalık olsa da, gerçekten seven bir kalp, sevdiğini yalnızca o varmışçasına rahat bir şekilde bulabilirdi.

Bardan kalktım ve sakin adımlarla masaya doğru ilerledim.

"İyi akşamlar," dedim.

Bora'nın şaşırdığını çok kez gözlerinden okuyabilmiştim fakat bu sefer şaşkınlığı neredeyse tüm yüz hatlarına kadar yayılmıştı.

Ve fakat şaşırmakta haksızdı.

Çünkü yeniden başlamak için en doğru yer, iki ay, on sekiz gün, beş saat, yirmi yedi dakika sonra tekrar yolumun düştüğü BlackJack'ti.



Devam edecek...

Geçmiş'ten...*

1 Ocak 2017, İstanbul...

Rengârenk ışıklarla bezenmiş İstanbul gözlerimi alırken, insanların yüzlerinde gördüğüm telaşı izliyordum. Bir sene daha gerçekleşmeyen hayallerle tamamlanırken, yeni gelen seneden de aynı hayalleri dilemekten usanmayan herkes sevinç içindeydi. Değişen ajandalar, insanlar için *umut* demekti. Ve fakat, bazen büyük bir heyecanla alınan, bazen bir derginin hediyesi olan, bazense bir markanın eşantiyon ürünü olarak verilen o yeni ajanda, hayatın içinde devamlı kez eskimekten ve söz konusu üç yüz altmış beş gün tamamlandıktan sonra tekrar yenilenmekten ibaretti. Bu bir kısır döngüden başka bir şey değildi.

Yeni bir yıl umut demek değil, yeni bir sayı demekti.

İnsan, gün ile ayın sayısal değerlerinin yanına, üç yüz altmış beş gün geçirdiği yılın sayısal değerinin ardışığı olan dört haneli sayıyı ekliyor ve yepyeni şeyler yaşıyordu fakat aslında yaşadığı her şey, öncekilerle aynıydı. Her gün kalkıyor, günü yaşıyor ve günün sonunda başını yastığa koyuyor ama ısrarla yeni gelen seneden bir şey dilemekten vazgeçmiyordu. Sağlık, mutluluk, aşk, para, huzur diye başlayan listenin sonu gelmezken yıllar gelip geçiyordu ve insan ısrarla bekliyordu.

Ben, yeni sayıdan hiçbir şey beklemiyordum.

"Hey! Yine sigaraya kaçtın!" dedi Hande, beni azarlarcasına.

"Geri sayımda, sıfırda durmamıştır, eksi birden devam etmeye başlamıştır da Allah bilir kaçtadır," dedi Anıl, gülerek. Bakışlarım buz gibi deniz gözlerine çevrilmişti. Bana 1993'ten beri aşık olmayan, 2017'de mi aşık olacaktı?

"Geri sayımda bizi satıp sigaraya kaçmakla kalmadı, neredeyse mekanın bahçesine taşındı, dakikalardır burada!" dedi Hande, kaşlarını çatarak.

"Zaten sen geri sayımda hiçbir şey görmeyerek avaz avaz bağırıyordun. Vallahi Naz kadar heyecanlıydın sayarken," diye araya girdi Anıl, şakacı bir

tavırla. Ardından buz gibi deniz gözleri, gözlerimi buldu. "Mutlu seneler güzelim," dedi.

"Bu yıl senin olsun," dedim Anıl'a, tebessüm ederek.

Anıl, ben konuşurken eline aldığı telefonu kulağına götüremeden ses hoparlörden yayılmaya başlamıştı. *"Sevgilim! Seni çok özledim. Bu ayrı geçirdiğimiz son yılbaşı..."* diye başlamıştı Ayça, WhatsApp'tan gönderdiği ses kaydında fakat ben devamını dinleyemeden, Anıl, telefonu kulağına götürmüştü. Anıl'ın gözlerinin parıltısından anlaşıldığı üzere, sevdiği biri olan kimseye, tek kişilik bir dilekte bulunmamak gerekiyordu.

"Asıl 2017 senin yılın olsun," dedi Anıl, bir dakika on dokuz saniye sonra. "Özgürleşmeni diliyorum en çok." Her insanın sevdiği biri adına dilediği dilekler olurdu fakat Anıl tanıdığım en farklı insandı çünkü normal şartlar altında, kimse kimseye özgürlük dilemezdi. *"Benim aşkıma tutsak olmaktan vazgeç!" diyor Naz.*

"Bugünün dünden farkı yok, yeni yıl dilekleri bir saçmalık," dedim, gözlerimi devirerek.

"Öyle mi?" dedi Anıl, küçük bir kahkaha atarak. "Dilerim ki..." diye devam etti. "Dilerim ki..." dedi bir kez daha, vurgulayarak. "Hayallerine sığmayan bir yıl olsun bu. Gerçekçi olmanın, aklına bile gelmediği bir yıl..." dedi ve yanağımdan makas aldıktan sonra sigarasını söndürüp içeriye girdi. Ben Anıl'ın arkasından bakakalırken, Hande'nin kolumu çimdiklemesiyle kaşlarım çatılmıştı.

"Ne?" dedim, onu tersleyerek.

"Kendin için bir şeyler iste artık, bırak el âlemi!" dedi Hande, sitemle.

"El âlem dediğin, Anıl!" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

Hande, sıkıntılı bir nefes verdi. "Hıı Anıl... Yarın Ayça'nın kocası olacak Anıl," dedi. Her sevgilinin ilişkisinin bir gün evlilikle sonuçlanma ihtimali vardı elbette fakat Ayça ve Anıl'ın evlenecek olma ihtimali yüzde sıfırdı. *Neden öyle diyorsun Naz, hayat bu, belli mi olur?* Bazı şeyler, hayatın belirsizliğinde kaybolmayacak kadar meydandaydı; Anıl'ı tanıyordum. Kendisi de defaatle, *"Ne evliliği kızım, o kadar aptal mıyım ben?"* deyip dururken üstelik, Anıl ve evliliğin asla yan yana gelmesi mümkün değildi. *O zaman seninle de evlenmesi mümkün değil Naz.*

"Hiç zannetmiyorum," dedim kahkaha atarak.

"Ve sen de birisinin karısı olacaksın tabii!" diye ekledi Hande. Bu duyduğum en komik cümle olabilirdi ve fakat az evvelki kahkahamın neden

birden kesildiğini ve Hande'ye şaşkınlıkla bakmaya başladığımı bilmiyordum. Arkasını dönüp içeriye girmesiyle beraber bakışlarım yeniden dışarıya çevrilmişti.

Benim gelecek hayallerimde yalnızca Anıl vardı, bir gün başkasıyla evlenmem mümkün bile değildi.

"Pardon çakmağınızı kullanabilir miyim?" diye sordu bir kadın. Paltosunun kürklü şapkasını kafasına geçirdiği için gözlerini tam görememiştim fakat yanaklarındaki yaşlar oldukça dikkat çekiciydi. Çakmağı ona uzattığımda teşekkür ederken sesindeki ağlamaklı ton baskın çıkmıştı. Bana arkasını dönerek biraz ilerledi. Bir numarayı tuşladığı telefonu kulağına götürürken, derin bir nefes almıştı.

Yeni yıl coşkusuna sahip insanlarla dolu bir mekanın soğuk bahçesinde, tek başıma ağlayacak kadar mutsuz olmadığım için şükretmiştim.

"Alo," dedi kadın, daha tok bir sesle. "Yoo yoo iyiyim," diye devam etti, hemen ardından. "Mesajı attığımda gerçekten kötüydüm ama şimdi iyiyim, senin de Monte Carlo kaçamağını rezil etmeyeyim, yeni yıla girmek üzere olmalısın..." dedi ve bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "Biliyorum biliyorum," dedi sonrasında. "Sadece, işte, bir yılbaşı gecesi yaşadıklarım o kadar silinmiyor ki aklımdan... Her yeni yıla girerken aynı acıyı yaşıyorum. *Ceren saçmalama,* diyorum kendime, *bir başkasıyla evlenmek üzeresin sen, şunun şurasında kaç ay kaldı,* diyorum... Ama unutamıyorum. Gökhan'ı unutamıyorum," dedi ağlayarak. "Gökhan'dan nefret ediyorum," diye ekledi. "Ama unutamıyorum," dedi. Sarhoş olduğu o kadar belliydi ki, telefonda konuştuğu her kimse, kadın onu dinlemiyordu bile.

"Gelsene kızım artık içeriye," dedi Anıl'ın sesi. Ona doğru döndüğümde, bakışlarımla sırtı bize dönük olan kadını gösterdim.

"Sevgilisiyle kavga etti," dedi Anıl, kadına bakarak. "Tuvaletin önünde gördüm kavgalarını, sonra adam tuvalete girdi, o da ağlıyordu."

İç çekerken, "Yazık," dedim.

"Kadın başkasını seviyor diye, ağlıyordu adam. Yavşaklık. Başkasını seviyorsa ayrıl amına koyayım, neden kasıyorsun?" dedi Anıl sitemle. "Haa eğer doğruysa, kadınınki tamamen başka bir şey de neyse, bize ne yaa."

"Neden insanları yargılıyorsun?" diye sordum, sitemle.

"Gördüğümü söylüyorum. Evlenmek üzerelermiş. Eğer güvensizlik varsa içinde, aslında ortada bir ilişki yoktur. Evlenmek için uygun bir çift değiller," dedi Anıl, kendinden emin bir şekilde.

"Neler yaşadıklarını bilmiyoruz," dedim, omuzlarımı kaldırıp indirerek.

"Susma artık Bora!" diye bağırdı kadın öfkeyle.

"Hadi içeriye girelim," dedi Anıl, koluma uzanarak. "Üşümüyor musun sen?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Sigaramı söndüreyim, geliyorum," dedim. Anıl'ın içeri yönelmesiyle bakışlarım yeniden kadına çevrilmişti. Çantasında bir şeyler arıyordu. On beş saniye uğraştıktan sonra telefonu hoparlöre alarak masanın üzerine koydu. Telefondan gelen insanların gürültüsü ve hafif müzik sesi, bahçeye gelen hafif müzik sesine karışıyordu. Çantasında nihayet bulduğu sigara paketinden bir sigara daha çıkarttı ve çakmağımla yaktı.

"Sikeyim, sigaramı ancak yakabildim," dedi kadın, daha çok ağlayarak. Adam ise küçük bir kahkaha atmakla yetinmişti.

"Bak 2017'ye giriyoruz burada," dedi adam ve ardından, havai fişek sesleri duyulmaya başladı.

"Biz girdik de ne oldu?" diye sordu kadın. Ardından o da histerik bir kahkaha atmıştı.

"İnan bana, ne olacağını hiç kimse bilemez. Bir bakarsın 2017'de öyle şeyler olur ki her şey değişiverir. Hayatın değişiverir. O yüzden sen de inan ve geriye değil, önüne bak artık... Bu yıl çok güzel olacak," dedi adam.

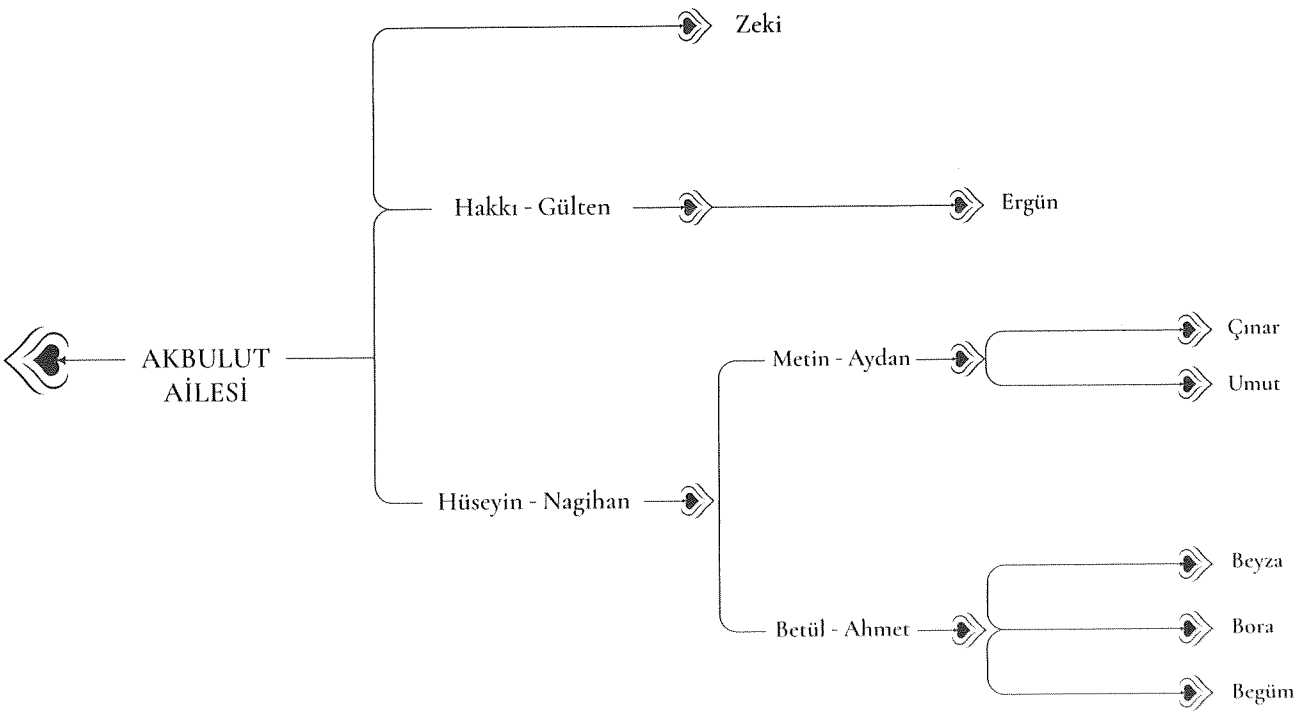
Yeni ajandalar *umut* demek değilse de, beklenmedik zamanda insanın kulağına çarpan bir cümle umut olabiliyordu insanın içinde. Adam, kadına umut veriyordu ve belki de kadın kollarını açıp o umudu kucaklıyordu. Adam yalan söylüyordu, kadın ise kanıyordu. Sigaramı söndürdükten sonra, çakmağımı kadında bırakarak içeriye doğru yöneldim.

En güzel yalanlar, karşındaki insanı mutlu etmek adına yeni yıl dilekleri kisvesi altında söyleniyordu.

2017'yi ne Anıl'a verebilmiş ne de kendime alabilmiştim; elimde kalmıştı. O yüzden 2017'yi, arkadaşını teselli etme fedakârlığıyla geri sayımı bile telefonda karşılayan o tanımadığım adama armağan etmek istemiştim.

Arkadaşını mutlu etmek için söylediği yalanının gerçek olmasını ve bu yılın onun için çok güzel geçmesini istemiştim.




AKBULUT
AİLESİ
Zeki
Hakkı - Gülten
Ergün
Hüseyin - Nagihan
Metin - Aydan
Çınar
Umut
Betül - Ahmet
Beyza
Bora
Begüm

Nazlı'nın Özel Alfabesi

A	B	C	Ç	D	E	F	G
8	*24*	*40*	*56*	*4*	*18*	*30*	*-12*
Ğ	H	I	İ	J	K	L	M
1	*42*	*12*	*20*	*28*	*3*	*6*	*10*
N	O	Ö	P	Q	R	S	Ş
0	*5*	*7*	*27*	*45*	*11*	*-7*	*9*
T	U	Ü	V	W	X	Y	Z
-11	*-13*	*90*	*110*	*-5*	*21*	*13*	*15*

TEŞEKKÜRLER

Bir hayal, bir milyondan fazla kelimeye dönüşürken; kalemi tutan kişinin hayatında, teşekkür etmesi gereken onlarca insan birikiyor. İlk kitabın henüz hazırlık aşamasında, bütün teşekkürlerimi seriye yaymaya karar vermiştim ve bu satırlarda da kaldığım yerden devam edeceğim.

Çocukluğumdan gelen yazmakla alakalı bütün derdim, lisede baskın bir biçimde kendini gösterirken, yazdığım bütün o satırlarla bir şekilde bağı kopmayan Onur Can Eker; Maça Kızı 8 özelinde, seni Google'mışsın gibi gördüğüm çok an oldu ve sen bir sürü şeyde, bana koşulsuz yardım ettin. Ancak, o çay bahçesinde saatlerce oturup Nazlı'nın özel alfabesini çalıştığımız günkü desteğini hiçbir zaman unutmam mümkün değil. İyi ki varsın.

Zaman içinde, ben yazar yazmaz satırlarımı okumayı gönüllü bir mesaiye döndüren, gözümden kaçan bütün kelime hatalarını bir bir bulan Merve Kavut; sana edecek teşekkürüm bitmez ama en çok, her sabah gözümü açtığımda gördüğüm ve baktıkça bugünleri hayal ettiğim, o iki tablo için teşekkür ederim.

Kurgu yaptığım defterlerimde bile olmayan notları arşivleyen, bazen bir ajandaya bazen bir hatırlatıcıya bazen ise bir alarma dönüşen ve her defasında beni büyük bir zaman kaybından kurtararak yazıyor olduğum bütün an'larda hayatımı kolaylaştıran Hafiye Yeşil; dostluğun, benim için çok kıymetli!

Canım Randomm Lines, satırlarımı kendi çizgilerinle yaşatmaya devam ettiğin ve Maça Kızı 8'in sevenlerine güzel hatıralar bırakabilmeme vesile olduğun için çok mutluyum.

1. Kitap henüz matbaaya ulaşmışken benimle 2. Kitap'ın yolculuğuna başlayan, Maça Kızı 8'i oluşturan bir milyon kelimenin ilk okurlarından biri olmakla kalmayıp, bu kitabın da son okumasını yapan, her şeye yetişen ve her an'ımda yanımda olan biricik Ezel Bıldırcın; varlığın büyük bir şans!

Başta M.Faruk Bayrak, Vedat Bayrak, Melisa Bayrak Yılmaz ve editörüm Hasan Ozan Elma olmak üzere, Alfa Yayın Grubu ailesinin, a'dan z'ye her şeyin kusursuz olması adına gösterdikleri çaba paha biçilemez.

Yol ne kadar uzunsa, yol arkadaşlıkları o kadar kıymetli oluyor... Ben bunu, zaten bildiğimi sanırdım ta ki Maça Kızı 8'in ilk kitabını elime alıncaya kadar... Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi, ilk kitabımızın basıldığı ve sizlerle buluştuğu an'dan itibaren gösterdiğiniz, gün geçtikçe de katlanarak artan ilginize ve sevginize minnettarım. Ben bir hayal kurdum ve sizler bu hayale inanıp, beni bu yolculukta hiç yalnız bırakmadınız. Çok teşekkür ederim. Orada olduğunuz ve bu satırları okurken aslında birbirimize sarılabildiğimize de sizler beni inandırdığınız için... Var olun, daima.

Sizi çok seviyorum.







